

Tịnh Thủy Hồng Liên

Contents

Tịnh Thủy Hồng Liên	5
1. Q.1 - Chương 1: Hoàng Linh Vũ	5
2. Q.1 - Chương 2: Tiệm Cẩm Đồ Hoài Qua	7
3. Q.1 - Chương 3: Chó Mèo Một Ổ	10
4. Q.1 - Chương 4: Cổ Ảnh Tự Liên	12
5. Q.1 - Chương 5: Khai Môn Thất Sự	15
6. Q.1 - Chương 6: Tường Viện Công Phòng	17
7. Q.1 - Chương 7: Không Thấy Thủy Tiên	20
8. Q.1 - Chương 8: Có Ưu Có Khuyết	22
9. Q.1 - Chương 9: Dạ Thanh Tiêu Điều	25
10. Q.1 - Chương 10: Hoang Phong Diệm Khởi	28
11. Q.1 - Chương 11: Đêm Đen Băng Lạnh.	30
12. Q.1 - Chương 12: Ai Đang Thổi Đèn	33
13. Q.1 - Chương 13: Mấy Kẻ Quái Nhân	35
14. Q.1 - Chương 14: Bạch Y Nguyệt Bằng	38
15. Q.1 - Chương 15: Hoạn Giả Thị Giả	41
16. Q.1 - Chương 16: Hoạn Thị Thấp Kém	44
17. Q.1 - Chương 17: Nguyệt Hối Quỷ Ảnh	47
18. Q.1 - Chương 18: Vương Phủ Ẩn Sự	49
19. Q.1 - Chương 19: Sự Việc Ngàn Năm	52
20. Q.1 - Chương 20: Tứ Hoàng Sí Diệm	55
21. Q.1 - Chương 21: Tây Viện Mê Vần	58
22. Q.1 - Chương 22: Chiến Đấu Lúc Canh Một	60
23. Q.1 - Chương 23: Kiếm Quốc Chính Sử	63
24. Q.1 - Chương 24: Cây Sáo Rơi Xuống Nước	65
25. Q.1 - Chương 25: Khách Đến Thư Khố	68
26. Q.1 - Chương 27: Bắt Gian Tại Giường	71
27. Q.1 - Chương 28: Bình Mai Tàng Thư.	73
28. Q.1 - Chương 29: Ký Hiệu Hình Ngọc Bán Nguyệt	76
29. Q.1 - Chương 30: Hoàng Huynh Hoàng Đệ	79
30. Q.1 - Chương 31: Biến Chuyển Bất Ngờ	81
31. Q.1 - Chương 32: Ô Huyền Hoạch Nguyệt	83
32. Q.1 - Chương 33: Đêm Nay Tỉnh Giấc.	86
33. Q.1 - Chương 34: Đột Xuất Cung Vây.	88
34. Q.1 - Chương 35: Cung Tường Đại Hỏa	91
35. Q.1 - Chương 36: Cây Kim Rơi Cũng Có Thể Nghe Được.	93
36. Q.1 - Chương 37: Khẩu Thị Tâm Phi	96
37. Q.1 - Chương 38: Tầm Màn Bị Mở.	99
38. Q.1 - Chương 39: Tiếng Sấm Ngoài Mộ	103
39. Q.1 - Chương 40: Tro Bụi Lụi Tàn.	105
40. Q.1 - Chương 41: Từ Minh Chuyển Âm	108

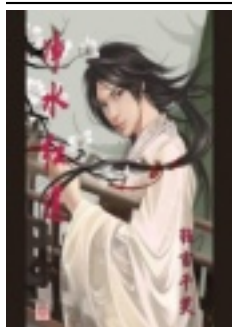
41. Q.1 - Chương 42:	Sơn Động Mất Ngủ	110
42. Q.1 - Chương 43:	Ban Thường Kim Ngân.	113
43. Q.1 - Chương 44:	Thoát Hay Không Thoát	115
44. Q.1 - Chương 45:	Giấu Thân Phổ Hoa.	118
45. Q.1 - Chương 46:	Đụng Phải Lưỡi Dao.	121
46. Q.1 - Chương 47:	Thị Thị Thực Sự	123
47. Q.1 - Chương 48:	Lú Lỏi	126
48. Q.1 - Chương 49:	Nghiên Cứu Lẫn Nhau.	129
49. Q.1 - Chương 50:	Lấy Oán Báo Ân.	131
50. Q.1 - Chương 51:	Chân Tướng Huyết Thống.	134
51. Q.1 - Chương 52:	Đi Theo Quỹ Đạo Của Minh.	136
52. Q.1 - Chương 53:	Người Điên Nhảy Lầu.	139
53. Q.1 - Chương 54:	Tâm Sự Chớm Nở.	142
54. Q.1 - Chương 55:	Địa Đạo Tỉnh Mịch.	144
55. Q.1 - Chương 56:	Khe Nứt Ký Ức.	147
56. Q.1 - Chương 57:	Một Ý Nghĩa Khác.	149
57. Q.1 - Chương 58:	Quỷ Lửa Cản Đường.	152
58. Q.1 - Chương 59:	Bạch Phát Ma Nữ.	154
59. Q.1 - Chương 60:	Thổ Huyết Khảo Vấn.	156
60. Q.1 - Chương 61:	Thân Thế Của Sí Diệm.	159
61. Q.1 - Chương 62:	Nghi Hoặc Của Trình Bình.	161
62. Q.1 - Chương 63:	Họa Địa Vi Lao	164
63. Q.1 - Chương 64:	Thời Cơ Không Thể Mất.	167
64. Q.1 - Chương 65:	Thời Cơ Không Đến Nữa.	169
65. Q.1 - Chương 66:	Lập Trường Khác Biệt.	172
66. Q.1 - Chương 67:	Sửa Lại Khẩu Cung	174
67. Q.1 - Chương 68:	Ô Uế Bất Kham.	177
68. Q.1 - Chương 69:	Dấu Hiệu Biến Đổi.	179
69. Q.1 - Chương 70:	Xúc Thủ Chi Thống.	181
70. Q.2 - Chương 71:	Nửa Năm Như Khói.	184
71. Q.2 - Chương 72:	Thần Kinh Thác Loạn.	187
72. Q.2 - Chương 73:	Theo Lầm Ngàn Người.	189
73. Q.2 - Chương 74:	Trí Tuệ Viễn Cổ.	192
74. Q.2 - Chương 75:	Nỗi Đau Rạch Lụa.	194
75. Q.2 - Chương 76:	Vững Tin Kỳ Lạ.	196
76. Q.2 - Chương 77:	Tương Kiến Tại Đây.	199
77. Q.2 - Chương 78:	Miệng Lưỡi Cay Độc.	202
78. Q.2 - Chương 79:	Người Chết Phục Sinh.	204
79. Q.2 - Chương 80:	Ai Có Thể Sóng Vai.	207
80. Q.2 - Chương 81:	Thoáng Mất Chạm Nhau.	209
81. Q.2 - Chương 82:	Yến Cung Bí Lục.	211
82. Q.2 - Chương 83:	Vô Lượng Hồi Phủ.	214
83. Q.2 - Chương 84:	Tư Đồ Nhất Mạch.	216
84. Q.2 - Chương 85:	Không Hẹn Mà Cùng.	218
85. Q.2 - Chương 86:	Triều Đình Giăng Co.	221
86. Q.2 - Chương 87:	Cái Bang Người Lười.	223
87. Q.2 - Chương 88:	Dung Nhập Vai Diễn.	226
88. Q.2 - Chương 89:	Suy Tưởng Dưới Trăng.	228
89. Q.2 - Chương 90:	Người Trong Động Núi.	230
90. Q.2 - Chương 91:	Tiền Dân Tương Xứng.	233
91. Q.2 - Chương 92:	Chỉ Trơ Mất Ngó.	236
92. Q.2 - Chương 93:	Mối Họa Không Vô.	238
93. Q.2 - Chương 94:	Không Người Để Hỏi.	241
94. Q.2 - Chương 95:	Hỉ Nộ Vô Thường.	244

95. Q.2 - Chương 96: Con Mèo Gầm Gừ.	246
96. Q.2 - Chương 97: Lang Tranh Sô Đấu.	249
97. Q.2 - Chương 98: Thiên Biện Quy Liên.	252
98. Q.2 - Chương 99: Sóng Sau Sóng Trước.	254
99. Q.2 - Chương 100: Mở Hết Mã Lực.	257
100. Q.2 - Chương 101: Tiết Thu Đông.	260
101. Q.2 - Chương 102: Pháo Kích Giang Bắc.	262
102. Q.2 - Chương 103: Bắc Sơn Chi Mộ.	265
103. Q.2 - Chương 104: Cộng Trị Năm Thứ Ba.	268
104. Q.2 - Chương 105: Tội Ác Chồng Chết.	270
105. Q.2 - Chương 106: Không Dám Động Đây.	273
106. Q.2 - Chương 107: Ngàn Dặm Đưa Tiền.	275
107. Q.2 - Chương 108: Cuối Cùng Cũng Phải Ly Biệt.	278
108. Q.2 - Chương 109: Hoàng Lương Tiểu Trấn.	281
109. Q.2 - Chương 110: Lục Mang Hữu Lâu.	284
110. Q.2 - Chương 111: Hậu Viện Khởi Hỏa.	286
111. Q.2 - Chương 112: Nhanh Chóng Quyết Đoán.	289
112. Q.2 - Chương 113: Sí Diệm Chi Thất	291
113. Q.2 - Chương 114: Chuẩn Bị Xuất Phát.	294
114. Q.2 - Chương 115: Sơn Hải Nhất Cư.	296
115. Q.2 - Chương 116: Nội Ứng Ngoại Hợp.	299
116. Q.2 - Chương 117: Đạo Thuần Hóa Thú.	302
117. Q.2 - Chương 118: Tha Hương Cố Tri.	304
118. Q.2 - Chương 119: Không Phải Bọ Chó.	306
119. Q.2 - Chương 120: Tự Do Lý Luận.	309
120. Q.2 - Chương 121: Đội Ngũ Chậm Như Rùa.	311
121. Q.2 - Chương 122: Yếu Ốt Dễ Ức Hiếp.	313
122. Q.2 - Chương 123: Thành Tâm Đối Đãi.	316
123. Q.2 - Chương 124: Bên Ngoài Tầm Mắt	318
124. Q.2 - Chương 125: Ta Không Phải Ôn Thần.	321
125. Q.2 - Chương 126: Chuyện Nghịch Thiên.	323
126. Q.2 - Chương 127: Đạn Chỉ Thần Cung.	326
127. Q.2 - Chương 128: Ôn Thần Tới Cửa.	328
128. Q.2 - Chương 129: Chỉ Vì Mục Tiêu.	331
129. Q.2 - Chương 130: Giun Đũa Tốt Nhất.	334
130. Q.2 - Chương 131: Tử Áo Hoa Thắm	336
131. Q.2 - Chương 132: Cổ Ảnh Tập Sách.	338
132. Q.2 - Chương 133: Tự Xà Vào Lòng.	341
133. Q.2 - Chương 134: Thiêu Thần Lao Đầu Vào Lửa.	343
134. Q.2 - Chương 135: Trú Cẩm Dạ Thú.	346
135. Q.2 - Chương 136: Tự Tìm Đường Chết.	348
136. Q.2 - Chương 137: Phi Hoàng Lo Lắng.	350
137. Q.2 - Chương 138: Hiện Trước Mặt Người.	353
138. Q.2 - Chương 139: Tao Ngộ Đầu Hạ.	355
139. Q.2 - Chương 140: Tôn Nghiêm Quân Nhân.	358
140. Q.2 - Chương 147: Được Từ Đầu Tới.	360
141. Q.3 - Chương 148: Linh Vũ Bị Đánh Úp.	363
142. Q.3 - Chương 149: Nhện Bỏ Điều Thù	365
143. Q.3 - Chương 150: Độc Xà Thè Lưỡi.	368
144. Q.3 - Chương 151: Cái Đẹp Của Nữ Nhân.	370
145. Q.3 - Chương 152: Gặp Lại Mạc Xán.	373
146. Q.3 - Chương 153: Hữu Dục Hữu Cầu.	375
147. Q.3 - Chương 154: Thù Nhân Nhận Ra Nhau.	378
148. Q.3 - Chương 155: Lão Già Hút Tẩu.	380

149. Q.3 - Chương 156:	Bắt Sống Ma Nữ.	383
150. Q.3 - Chương 157:	Kế Sách Dụ Nhân.	385
151. Q.3 - Chương 158:	Lấy Đức Báo Oán.	387
152. Q.3 - Chương 159:	Một Trang Chiêu Thư.	390
153. Q.3 - Chương 160:	Lần Đầu Làm Cha.	393
154. Q.3 - Chương 161:	Hai Nam Một Cháo	395
155. Q.3 - Chương 162:	Huỳnh Dụ Đệ Công.	397
156. Q.3 - Chương 163:	Một Con Cầm Thú.	400
157. Q.3 - Chương 164:	Giảm Ủ Từ Tim.	402
158. Q.3 - Chương 165:	Đãi Ngộ Đảo Người.	405
159. Q.3 - Chương 166:	Ánh Nghiêng Bóng Đổ.	407
160. Q.3 - Chương 167:	Nhân Sen Ngọt Đắng.	409
161. Q.3 - Chương 168	. . . . .	412
162. Q.3 - Chương 169:	Cầu Sinh	415
163. Q.3 - Chương 170:	Ý Chí Tình Cảm	418
164. Q.3 - Chương 171:	Tiềm Nhập Quân Doanh.	420
165. Q.3 - Chương 172:	Sớm Muộn Một Đạo.	422
166. Q.3 - Chương 173:	Gặp Mặt Cách Thế	425
167. Q.3 - Chương 174:	Gà Bay Chó Sủa.	427
168. Q.3 - Chương 175:	Tranh Cãi Thống Nhất Hay Phân Tranh	429
169. Q.3 - Chương 176:	Kinh Sợ Mười Phần.	432
170. Q.3 - Chương 177:	Si Nam Oán Nữ.	435
171. Q.3 - Chương 178:	Phong Độ Quý Ông.	438
172. Q.3 - Chương 179:	Liên Tục Giảo Biện.	440
173. Q.3 - Chương 180:	Cùng Chung Tầm Nhìn.	443
174. Q.3 - Chương 181:	Tình Huỳnh Đệ.	445
175. Q.3 - Chương 182:	Quần Tộc Di Chuyển	448
176. Q.3 - Chương 183:	Nam Nữ Thác Loạn	451
177. Q.3 - Chương 184:	Xao Động Bất An	453
178. Q.3 - Chương 185:	Thương Hồn	456
179. Q.3 - Chương 186:	Trích Máu.	459
180. Q.3 - Chương 187:	Lời Đồn.	462
181. Q.3 - Chương 188:	Hết Dầu.	465
182. Q.3 - Chương 189:	Bùng Cháy.	468
183. Q.3 - Chương 190:	Dụ Địch.	472
184. Q.3 - Chương 191:	Tin Tức.	475
185. Q.3 - Chương 192:	Nói Dối.	479
186. Q.3 - Chương 193:	Sơn Cốc.	482
187. Q.3 - Chương 194:	Sợ Chết Khiếp.	485
188. Q.3 - Chương 195:	Huỳnh Đệ	488
189. Q.3 - Chương 196:	Hắc Bạch.	491
190. Q.3 - Chương 197:	Cuốn Cuộn Ngắt Trời.	494
191. Q.3 - Chương 198:	Ngập Trời.	496
192. Q.3 - Chương 199:	Một Lời Đã Định.	499
193. Q.3 - Chương 200:	Đại Thế Đã Mất.	502
194. Q.3 - Chương 201:	Chương Kết Cục.(1)	504
195. Q.3 - Chương 202:	Chương Kết Cục (2)	505
196. Q.3 - Chương 203:	Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 1)	507
197. Q.3 - Chương 204:	Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 2)	509
198. Q.3 - Chương 205:	Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 3)	510
199. Q.3 - Chương 206:	ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 4)	512
200. Q.3 - Chương 207:	Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 5)	513
201. Q.3 - Chương 208:	Phiên Ngoại:thánh Đản Tiết Phiên Bản Xóm Núi – Thiên Hạ Thái Bình Nhiều Năm Về Sau. Thượng.	514

202. Q.3 - Chương 209: Phiên Ngoại:thánh Đản Tiết Phiên Bản Xóm Núi – Thiên Hạ Thái Bình Nhiều Năm Về Sau. Trung.	516
203. Q.3 - Chương 210: Phiên Ngoại:thánh Đản Tiết Phiên Bản Xóm Núi – Thiên Hạ Thái Bình Nhiều Năm Về Sau. Hạ.	519

Tịnh Thủy Hồng Liên

Giới thiệu

Truyện nói về cuộc đời đầy bất biến của Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Bạc Nhai. “Sau này bớt uống r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thuy-hong-lien>

1. Q.1 - Chương 1: Hoàng Linh Vũ

Gió đêm cuối thu ở Bắc Kinh đặc biệt lạnh, người trên xe bus vốn đã không nhiều, mà càng quẹo cua thì càng hẻo lánh, dần dần đều xuống xe. Chỉ còn một thanh niên ngồi lại trên ghế gần cửa, lắc lư trái phải theo thể xe, đầu vẫn cúi gầm, thì ra là đang ngủ rất say.

Lại dừng thêm một trạm, một cô gái ôm túi tài liệu đi lên. Cô vừa lên xe thì liền thấy ngay thanh niên rất biết cách ngủ kia, mở to miệng, nửa ngày không nói nên lời, sau đó lắc đầu, ngồi xuống cạnh y.

“Tiểu Hoàng.” Thì ra hai người này có quen biết. Chỉ là giọng nói của cô tựa hồ rất nhỏ, thanh niên không phản ứng.

“Hoàng Linh Vũ?” Lớn giọng hơn, vẫn không phản ứng.

“...” Cô gái hết nói, ngẩng đầu lên, thì thấy di bán vé cười híp mắt đánh giá mình và thanh niên kia.

“Đi... hiểu lầm rồi, không có ai muốn cùng loại quái nhân này gần gũi đâu...” Cô gái muốn biện giải, nhưng danh bất chính ngôn bất thuận, lại không liên quan gì tới chuyện của người ta, cuối cùng chỉ có thể nghẹn tức trong bụng.

Xe đột nhiên dừng lại, chỉ nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, thanh niên tên Hoàng Linh Vũ đó cụng đầu vào cửa kính. Tiếng động thật sự rất vang, ngay cả di bán vé cũng phải mở to miệng không dám tin nhìn y, cũng không biết là đang đau lòng cho cánh cửa sổ, hay đang hiếu kỳ về độ cứng của đầu vị hành khách này.

“Cậu ngồi quá trạm rồi, khoa pháp y đã qua từ lâu rồi.” Cô gái vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Hoàng Linh Vũ hừ hừ vài tiếng, mới choáng váng nhìn sang người bên cạnh.

“A, chị Đặng! Sao chị lại ở nhà tôi?”

“...”

Hoàng Linh Vũ nhìn thấy vẻ mặt rõ ràng đông cứng của đối phương, mới nhìn ra xung quanh, rồi tự ha ha cười mình: “Tôi đang nghĩ sao lại ngủ được thoải mái như thế, thì ra là đang ngồi trên xe bus.”

Cô gái quả thật cảm thấy nói không nên lời____ Cái gọi là quái nhân, chính là căn bản không thể nào thấu hiểu nhau!____ Sao lại có người cảm thấy ngủ trên xe bus ngon hơn ngủ ở nhà, cô đột nhiên nhớ Hoàng Linh Vũ này hình như còn từng sống hai năm trời tại nơi hoang dã, bất luận là trong nhà mồ hay bên cạnh hố phân, xe bò xe ngựa xe ba bánh, thậm chí khi ăn cơm cũng còn ngủ được.

“Nếu đã qua trạm, vậy cùng chị đi một chuyến tới đội điều tra hình sự đưa tài liệu giám định đi. Ở đó hồi thúc phải có trước nửa đêm.” Chị Đặng vung vung túi tài liệu.

Hoàng Linh Vũ không vui vẻ tự nguyện gì, mà vẫn còn đang buồn ngủ lơ mơ, hàm hàm hồ hồ gật đầu nói: “Ồ ừ.”

“Mấy ngày nay không thấy cậu tới khoa, có phải lại đến nhà tang lễ không?”

Nói tới vấn đề này, thanh niên mới tỉnh táo được một chút, lắc lắc đầu nói: “Ngoại thành xảy ra một vụ tai nạn xe cộ, chết mười mấy người, đều do chỗ Đồng Tử làm tang sự. Cô ấy nói thật sự rất bận rộn, mới kéo tôi tới hóa trang cho người chết trước khi lên đường.” Vừa nói vừa thở dài: “Kỳ thật nên bảo chị Đặng đi thì tốt hơn, tôi chỉ biết tu sửa văn vật, chứ dung nhan thì chỉ có thể miễn cưỡng tu sửa, còn mấy chuyện tu bổ xương sọ thì thật sự làm không được.”

“Khụ khụ... khụ khụ khụ...” Phía trước truyền tới tiếng ho khan nho nhỏ của tài xế.

Chị Đặng nghe vậy liền bật cười, thấp giọng nói: “Nhỏ giọng thôi, chúng ta đang ngồi trên xe, nói tới tai nạn xe cộ rồi chết chóc hỏa táng này nọ, cậu xem đi bán vé xanh mặt rồi kìa.”

Hoàng Linh Vũ vừa nhìn, quả nhiên đúng thế, tài xế quay lưng về phía bọn họ nên không thấy được ra sao, nhưng đi bán vé đáng thương đã cứng cả mặt. Hơn nữa bà còn mặc đồng phục màu đỏ sẫm, phối thêm gương mặt xanh xanh đỏ đỏ, vô cùng cổ quái.

Lúc này Hoàng Linh Vũ đã tỉnh hẳn, vội nói: “Xin lỗi dì nha, cháu không nói nữa!”

Y còn quơ quơ tay tỏ vẻ xin lỗi, rồi quay sang chị Đặng đang cười lẩn quay. Hoàng Linh Vũ lại dùng ánh mắt vô cùng vô tội nhìn cô.

“Bỏ đi, chị sớm đã quen với sự thiếu đầu óc của cậu.” Hai người đang nói chuyện, thì đã đến trạm.

Hoàng Linh Vũ nhận lấy tài liệu, theo chị Đặng đứng lên chuẩn bị xuống xe.

Lúc này đi bán vé đột nhiên lên tiếng: “Xin lỗi, vị khách này, cô còn chưa trả tiền vé.”

Chị Đặng và Hoàng Linh Vũ ngạc nhiên nhìn nhau, mới nhớ ra, vỗ đầu nói: “Ai, xem chị này! Thật xin lỗi, cháu gặp được người quen chỉ lo nói chuyện nên quên mất tiêu.”

Đi bán vé gượng ho vài tiếng, thầm nói, quả nhiên đã quên mất, chỉ lo nói hỏa táng rồi tai nạn xe cộ gì đó, hù dọa làm ngay cả mình cũng xem chút quên chuyện chính.

Tài xe ở phía trước cũng rục rịch lên cười đi bán vé. Đêm mùa thu gió lạnh ít người, trong đêm dài thỉnh thoảng thả lỏng cười một chút, sẽ như bèo nước gặp nhau, cũng cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

“Ha, chị Đặng, khó trách người trong khoa đều bảo chị cầu thả sơ ý!”

Chị Đặng đang lục tiền, nghe người còn thần kinh thô hơn mình bình luận về mình như vậy, then quá hóa giận, đẩy thanh niên ra khỏi cửa, nói: “Xuống dưới đội chị, đừng làm chị thêm phiền!”

Hoàng Linh Vũ nhìn cô sắc mặt quần bách vội lục túi, đang cười vui vẻ, lại bất ngờ bị cô đẩy một cái, lao đảo lùi ba bước xuống xe, quay người đang muốn mắng chửi, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng còi xe inh ỏi, và cả tiếng hét từ trên xe bus...

Xe bus dừng cách trạm quá xa, nói chính xác là đứng giữa quốc lộ.____ Biết sao được, ai bảo đêm khuya ít xe, ngay giữa đường quốc lộ cũng có thể dừng xe chứ.

Chiếc xe đua mùa đen từ phía sau trở tới với tốc độ quá nhanh____ Biết sao được, ai bảo đêm khuya ít xe.

Y bị đẩy xuống cũng quá không đúng lúc___ Biết sao được,... ai bảo ít xe chứ?

“Năm ngoái Trâu pháp y trong khoa mới bị cán chết, năm nay lẽ nào lại đến phiên ta bị cán chết sao?” Trước khi chết, Hoàng Linh Vũ còn mơ mơ hồ hồ nghĩ tới những ý niệm cổ cổ quái quái của mình. “Không đúng, dù sao ta cũng chỉ là nhân viên được mời tới tạm thời, hơn nữa cũng không phải tốt nghiệp từ học viện y học, chuyện mạo phạm người chết cần bản không có làm, thậm chí còn tốt bụng giúp đỡ đi hóa trang xác chết, không nên xui xẻo như vậy chứ.”

“... Chậm đã, có xảy ra tai nạn xe hay không, hình như không liên quan tới việc có là nhân viên chính thức hay không đi...”

“A! Đồng Tử, cũ không đi mới sẽ không tới, trước khi hỏa táng nhớ giúp tôi chấp vá đủ thầy, rồi hóa trang lại nha!”

2. Q.1 - Chương 2: Tiệm Cẩm Đồ Hoài Qua

Thời khắc tinh mơ, nửa ánh trăng vẫn còn treo trên bầu trời phía tây, sắc trời lại dần sáng tỏ. Trong Lạc An thành chẳng một tầng sương mù nhàn nhạt, tuy đã dần có người xuất hiện, nhưng vẫn rất vắng vẻ.

Cạch một tiếng, một đại môn chặt hẹp ở con hẻm Lạc Nam đầu đông khẽ mở. Vạt áo lụa trắng chợt hiện ra, một thanh niên cất bước ra khỏi bật cửa. Bên trong là một tiểu quan nhi đeo dây vàng bạc, phẩy phẩy khăn thơm lưu luyến không muốn cáo biệt với người kia, nhưng không ngờ đối phương khi ở trước mặt người khác là một tình nhân dịu dàng như nước, vậy mà lúc này ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, phạch một cái bụng quạt, chậm rãi bước đi.

Nghe tiếng cánh cửa kỹ quán đóng lại sau lưng, Mộ Dung Bạc Nhai cũng dừng bước. Đúng như dự liệu, bên tai chợt vang lên tiếng gió, chớp mắt bên cạnh đã có thêm người.

Không cần nhìn cũng biết người này là người đã hại hắn suốt đêm dài đằng đẳng hãm mình trong kỹ quán miễn cưỡng cười vui___ Nhị ca tốt của hắn, Mộ Dung Nam Cẩn.

Mộ Dung Nam Cẩn thấp giọng hỏi: “Danh sách đâu?”

Bạc Nhai cười lạnh hai tiếng, ngón tay nhẹ búng, một cuộn cẩm thư rơi vào lòng huynh trưởng, phẩy phẩy phiến quạt, mát mẻ nói: “Bạc Nhai tại đây đa tạ nhị ca vì tiểu đệ chi tiêu một đêm.”

Mộ Dung Nam Cẩn đã sớm không chờ nổi vội mở nhìn danh sách, nghe hắn nói thế, liền thu cuộn cẩm thư lại, hỏi: “Lời này là ý gì?”

Nam Cẩn vừa nói xong, đã bị nụ cười chói mắt mà Bạc Nhai lộ ra lúc này làm cho hồ đồ, sau đó thì nghe thấy tam đệ dịu dàng ôn hòa nói với mình: “Ngõ tầm liễu này không phải người bình thường có thể vào được, đệ đệ ta được sự khoan đãi của ca ca, tự nhiên phải tiêu pha sáng khoái một phen___ Tồi qua đã đặc biệt gọi hai mươi vò Hầu Nhi Vương được ủ lâu năm từ mười tám năm trước, mời vài ba đầu bài của các kỹ quán xung quanh cùng thưởng thức.”

“Hai mươi vò...” Nam Cẩn tính toán một chút, thu nhập một năm của Kinh Giao trang tử tính ra mới có thể trả món tiền này, than thở: “Tiểu tử ngươi cũng thật xa xỉ mà.”

“Tồi qua nhị ca đưa ta tới, không phải có để lại một tấm lệnh bài sao. Món tiền này đã dùng lệnh bài để thế chấp, nửa canh giờ trước đã để Tiểu Hương nhi đưa tới biệt quán của nhị ca rồi, tính ra giờ này chắc đã tới nơi.” Mộ Dung Bạc Nhai cười vô cùng sáng lạn.

Mộ Dung Nam Cẩn vừa nghe, vội lục tìm ở thắt lưng, rồi lập tức bùng nổ: “Giới cho con thỏ con nhà người, thế nhưng, thế nhưng, người biết rõ Mạc Vận nàng ghen tuông dữ thế nào mà còn gây rắc rối cho ta, người...” Hắn còn chưa kịp nói xong, đã lùi ra sau ba bước, xoay người phi thân chạy đi.

Mộ Dung Bạc Nhai từ xa đứng nhìn còn không quên nhắc nhở: “Nhị ca, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, cuối năm nay đệ đệ sẽ ra ngoài nghỉ ngơi, không thể làm việc công, nhị ca nhị tẩu khoan thứ cho đệ đệ một chút a!”

Thấy bóng người đi xa lảo đảo một chút, Mộ Dung Bạc Nhai cười càng lúc càng vui vẻ. Có một hắc ảnh nhẹ phiêu phiêu đáp cạnh người hắn.

“Tam công tử, kỳ thật...” Người này tựa hồ đối với tác phong bỏ đá xuống giếng của hắn vô cùng phê phán.

Mộ Dung Bạc Nhai thu liễm nụ cười, mắt nhìn phiến quạt mỏng trong tay, lúc này hắn không còn giống như ác quỷ có thể cười nhạt làm người ta ghen ghét chết như vừa nãy nữa. Thời tiết còn lạnh, cũng không cần huỳnh hoang ra vẻ, cuối cùng hắn thu lại quạt giắt vào thắt lưng nói: “Mạc Vận sau chuyện lần này, tất sẽ trông chặt hắn, trong mấy tháng ta không ở đây không nên để xảy ra chuyện gì.”

“Vâng.” Mạc Am nghe hắn an bài như thế, vội khom người đáp lời.

“Người lưu lại trong kinh giúp đỡ chiếu cố, nếu để đại ca bọn họ tổn thương tới hắn, ta sẽ hỏi tội một mình người.”

Trong bốn huynh đệ Mộ Dung gia, hắn chỉ thân thiết với nhị ca, trưởng huynh thì lại liên hợp với tứ đệ đè ép họ. Kỳ thật hắn đối với tình thế trong Lạc Thành vô cùng không yên tâm. Chẳng qua do thương thế trên người không thể tiếp tục kéo dài, nếu không hắn thật không nguyện ý rời khỏi vào lúc này.

“Tam công tử, chuyến này đi xin hãy mang theo thuốc hạ.” Mạc Am biết Mộ Dung Bạc Nhai năm trước bị người ám toán, công lực mất hơn phân nửa, nói sao cũng không nguyện ý rời khỏi chủ nhân, vội quỳ xuống.

Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên phật mở cánh quạt không biết từ lúc nào đã cầm lại trên tay, mặt lộ ra nụ cười cao thâm khó dò.

Mạc Am thấy thần sắc đó, lòng nhảy dựng, không còn dám kiến nghị nữa, chóp người một cái đã không còn bóng dáng.

Nhìn mặt đường đá trống không, ý cười ngưng đọng trên mặt hắn. Ngán ngẩm nhìn theo hướng đi của huynh trưởng, lại thấp giọng gọi tên người đó vài lần.

“Chung quy...” Cuối cùng thần sắc hắn khẽ ảm đạm, cất bước rời khỏi.

Mộ Dung Bạc Nhai thay y phục vải bố, tự mình đánh một chiếc xe ngựa cũ kỹ, suốt đường ăn gió nằm sương chạy về phía nam.

Vượt qua Hoàng Hà, vòng qua Tần Lĩnh, một đường không ngừng đổi ngựa, mất mười mấy ngày cuối cùng đến được một tiểu thành ở bờ bắc Trường Giang. Lại xuôi theo phía nam, rời khỏi quốc thổ Đại Yên, là tới Nam Triều.

Đại Yên từ ngàn năm trước từng được Bạch Y giáo tương trợ thống nhất thiên hạ, sau đó trải qua bảy trăm năm, đến đời Yên Lệ Vương, lại bị tên bạo quân này làm nhân tâm quay lưng. Hiện tại thiên hạ bảy phần, Bắc Yên Nam Triều lưỡng bá đối lập, xung quanh Tề Sở Triệu Ngụy Tần năm quốc quốc lực gây yếu, nhưng dần rục rịch muốn động, cũng không biết lúc nào sẽ lần nữa châm lên chiến hỏa.

Khi Mộ Dung Bạc Nhai tiến vào thành Hoài Qua, đã là giữa trưa. Thời tiết mùa hạ, khá nóng bức. Nhưng dù sao thành nhỏ, tuy nóng nhiệt, lại không tới mức nổi đầu va đụng, so với thành lớn ở phía bắc đã yên tĩnh hơn rất nhiều. Dựa vào trí nhớ đi xuyên qua đường lớn trong thành, lại vòng qua mấy đường nhỏ, Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng tìm được tới nơi.

Trước mặt là mặt đường lát gạch phiến, một bức tường ám khói bụi cao vài trượng ngăn cách một phương trời, xung quanh là bình địa trống trải hơn mười trượng không hề có nhà dân cửa tiệm, trên tường gắn một tấm biển vuông vức nghiêng xuống ____ Tiệm Hoài Qua.

Với một kết cấu kiến tạo không tiếp cận người như thế, nhưng lại có người tấp nập ra vào ____ việc làm ăn vẫn tốt như trước.

Tuy công lực của hắn bị tổn thất lớn, nhưng dù sao căn cơ không tồi, đến gần hơn, liền nghe thấy bên trong tường viện truyền tới tiếng trả giá của quỹ phòng tiên sinh và khách nhân, hoặc là tiếng trao đổi khe khẽ

giữa các quỹ phòng tiên sinh*. Vị đạo được phần đuổi trùng trên các kệ hàng hóa, bầu không khí trong cửa tiệm cầm đồ này, đứng từ xa đã có thể cảm nhận được.

(*Quỹ phòng tiên sinh: Người nắm giữ sổ sách, buôn bán)

Dù sao là người trẻ tuổi, Mộ Dung Bạc Nhai đề xuống tâm tình hậm hực suốt quãng đường, tay cầm roi da, quát vút lên giữa không, con ngựa khỏe mạnh chở nặng vội đi nhanh hơn.

Cửa viện to lớn không làm bậc cửa, nhưng bên trong đường lại cao hơn mặt đất một chút. Tiến vào viện, một người hỏa kế* của tiệm cầm đồ đang canh chừng nhìn thấy y, chỉ kinh ngạc một chút, vội dắt ngựa qua một bên. Tự có người khác tới dẫn y ra hậu viện.

(*Hỏa kế: Là người làm thuê, chạy việc)

“Tiêu chương sự mấy năm nay thế nào?” Mộ Dung Bạc Nhai vừa đi vừa hỏi người đang dẫn đường ỳnh. Tiệm cầm đồ Hoài Qua này là sản nghiệp tổ truyền của nhà Tiêu quản sự lưu lại, là cửa tiệm đã hơn hai trăm năm, người của các thành trấn xung quanh đều biết ở đây lợi tức nhẹ mà danh tiếng lại tốt, nên thà đi xa hơn mười dặm, cũng phải chọn nơi này để cầm cố. Mà nếu muốn tìm được nhân vật Tiêu Thanh Ngọc luôn luôn chân không chạm đất này, cũng chỉ có thể tới nơi này tìm.

“Tốt, nhưng cũng không thể nói là tốt lắm.” Hỏa kế úp úp mở mồm.

“Nói vậy là sao? Rốt cuộc là tốt hay không tốt?” Mộ Dung Bạc Nhai dừng bước, cảm thấy kỳ quái. Theo lý mà nói, Tiêu chương sự mỗi năm đều chỉ ở lại trong cửa tiệm không quá hai tháng sẽ đi. Nhưng theo như hắn biết, từ đầu năm ngoái tới nay, Tiêu Thanh Ngọc trong mười ngày thì thường xuyên có tám chín ngày sẽ ở nhà. Chẳng lẽ lão gia hỏa này sinh chứng bệnh khó chữa gì, không thể đi xa?

Hỏa kế cũng dừng bước, sắc mặt không bình thường, rất khó từ vẻ mặt suy đoán được nội dung bên trong.

“Người nhìn cái kia___” Hỏa kế chỉ góc tường hậu viện, ra hiệu cho hắn nhìn.

Chỉ thấy dưới góc tường xám xịt, có một người trẻ tuổi thân hình khô gầy đang đứng. Người đó thân mặc bố sam màu nâu đen, eo thắt dây dới, đang đối diện tường, cúi đầu không biết đang làm gì.

Mộ Dung Bạc Nhai liếc mắt qua hỏa kế đứng bên cạnh, người đó giả khóc giả cười nói: “Y là nạn dân mà đầu năm ngoái Tiêu chương sự ra ngoài mang về, tên là Hoàng Linh Vũ. Nghe nói phụ mẫu của y năm kia đều bị lũ Hoàng Hà cuốn trôi, một mình y lang thang khắp nơi đến Hoài Quận thì gặp được chương sự. Tiêu tiên sinh vốn cảm thấy y rất khôn lanh, liền bảo y theo chương quỹ tiên sinh học hỏi kinh nghiệm bán buôn, không ngờ y quả nhiên chỉ một chút đã thông, rất nhanh đã nắm chắc. Hiện tại tạm thời đã thế chỗ nhị quỹ phòng rồi.”

“Nhị quỹ phòng? Đó không phải là nơi chuyên cầm cố những vật nhỏ và khế đất điền sản sao?”

“Người nói đúng rồi. Có lúc cũng giúp giám định vài bức họa.”

“Vậy lúc này y không ở ngoài quầy làm việc, ở trong này làm gì?”

“Bác tiểu ca có lẽ không biết, Tiêu chương sự thấy y thông minh, sau thu năm ngoái đã bắt đầu dạy y tính toán sổ sách, nhưng đã học rất lâu, bàn tính vẫn hì hục lụi cùi, hôm qua lại không thể thông qua hạch toán tháng của tiệm, bị phạt đứng một ngày một đêm.”

“Phạt đứng?” Mộ Dung Bạc Nhai thập phần hồ nghi. “Ở đây luôn phạt đứng thế này sao? Đối diện tường cao? Khoảng cách không quá nửa bước?”

Không đợi hỏa kế trả lời, bên phía bờ tường truyền tới một tiếng bình, thì ra người trẻ tuổi đó cứ đứng đứng rồi tự tông đầu vào tường.

“Bác tiểu ca chắc biết rồi chứ, vừa mới qua một đêm đã ngủ gục thành như vậy, nếu không phải đứng như thế, thì không biết đã ngã bao nhiêu lần làm chó ăn bùn rồi.” Hỏa kế vừa nói, vừa nhe răng khè miệng, tựa hồ có cùng cảm giác cộng đầu vừa rồi.

Mộ Dung Bạc Nhai trầm mặc nhìn chân tường, chuyện của người khác trước giờ hắn sẽ không phí tâm cơ đi quản giáo, cho nên cũng không có xúc cảm giả khóc giả cười như hỏa kế.

Chỉ thấy Hoàng Linh Vũ đó xoa trán, mò mẫm đứng nguyên lại, sau đó đứng không được bao lâu, lại ngủ cụng đầu....

Có lẽ, Tiêu lão đầu thật sự rất đau đầu. hần nghĩ.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Bạc Nhai gặp Hoàng Linh Vũ, lúc đó hần không nghĩ nhiều, tiểu tử mặt vàng gầy gò này, lại có thể gây ra nhiều chuyện thị phi như thế.

3. Q.1 - Chương 3: Chó Mèo Một Ổ

Tiệm cầm đồ Hoài Qua làm ăn khá lớn, cả học nghề và hỏa kế, tính luôn cả quỹ phòng quản tiền quản sổ sách, tổng cộng gần hai mươi người.

Mặt tiền theo kết cấu ba tầng. Tầng lầu chính giữa trở ra vài cửa sổ áp mái, các phòng cất giữ hàng hóa, thì toàn bộ vây quanh các cửa sổ áp mái ở tầng hai. Để tránh bị ẩm thấp, ba tầng đều không có người ở, thế là một đám người đều dọn tới chen chúc trong vài gian nhà trệt bằng gạch đá ở trong viện tử.

Mộ Dung Bạc Nhai không dễ gì mới tìm được Tiêu Thanh Ngọc, chủ nhân tiệm cầm đồ này làm gì có điểm nào giống ‘lão đầu nhĩ’, rõ ràng là nam tử trung niên tiêu nhiên mảnh khảnh.

Nhà đá bài trí đơn giản, chỉ có vài khí cụ bằng trúc bằng đá, trên tường treo một cây cổ cầm thập phần chất lượng, còn có áo tơ nón trúc, không giống gian phòng của chưởng sự tiệm cầm đồ, mà giống nơi ở để ẩn cư thế ngoại. Tiêu Thanh Ngọc xua hỏa kế đi, Mộ Dung Bạc Nhai lập tức bái lễ.

“Nhị sư phụ.”

“Người giỏi, giỏi lắm a...” Tiêu Thanh Ngọc không vội dúi y lên, đứng trước bàn bát tiên, không mặn không nhạt nhìn đồ đệ cúi đầu bái lễ.

Mộ Dung Bạc Nhai bình thường dù có tinh quái muôn hình muôn vẻ, nhưng khi ở trước mặt nhị sư phụ lẫn lộn phố chợ này cũng phải thu lại tâm tư giáo hoạt, nhìn chăm chăm mặt đất, thở cũng không dám thở mạnh.

Tiêu Thanh Ngọc thấy y cúi mình không đáp, ngữ điệu dịu hòa đột nhiên thay đổi, nói: “Chuyện của Bạch Y giáo ta, từ lúc nào đến phiên ngươi nhúng tay vào? Năm trước ngươi dẫn theo nhiều người đến tổng đàn Thần Hoàng giáo gây ra một trận lớn, nhưng chỉ giết được vài binh lính rồi thì còn được gì nữa đâu? Chuốc lấy một thân thương tích, còn che giấu vì sự suốt thời gian dài, chắc muốn đợi đến khi người hầu như bị phế rồi mới tìm tới ta khắc phục hậu quả, ngươi thật giỏi a, hảo đồ đệ!”

Ngữ khí này nghe phải tựa như bị hắt nước lạnh lên người, Mộ Dung Bạc Nhai cúi đầu thềm thềm lùi, rồi vẫn đáp: “Bẩm nhị sư phụ, Bạc Nhai không phải tự tiện tác chủ. Chỉ là Thần Hoàng giáo đó không chỉ đơn giản muốn đối địch với Bạch Y giáo. Mấy năm gần đây muốn trợ địch quốc, ngày càng cần rõ. Năm trước lại tính toán thích sát những vị nguyên lão trong triều, đồ nhi cũng chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường, có thể kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.”

Quý mới biết kỳ thật đây chỉ là một nguyên nhân trong đó. Mà nguyên nhân khác, là tiểu tình nhân của nhị ca hần vì thất thủ mà rơi vào tổng đàn kia, khiến Nam Cẩn khẩn trương muốn tự mình xông vào. Có chuyện thì đệ thay huynh nhọc lòng, hần chỉ có thể đánh ngất huynh trưởng, mang người xông loạn vào tổng đàn đó, giết vài hộ pháp, thuận tiện mang người về, nếu không cũng sẽ không bị thương lợi hại như thế.

Tiêu Thanh Ngọc trừng mắt nhìn hần nửa ngày, cười lạnh nói: “Ta còn không biết rõ tật xấu tâm khẩu bất nhất của ngươi sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai vẫn rất sợ sực, lúc này chỉ cảm thấy bản thân hầu như sắp bị mực quang đó đóng thẳng vào đất, mồ hôi lạnh tuôn trào. Cuối cùng, Tiêu Thanh Ngọc nói: “Nội thương của ngươi, trước hết ở lại trong tiệm, ta từ từ nghĩ cách cho ngươi.”

Mộ Dung Bạc Nhai đang muốn lui ra thạch thất, Tiêu Thanh Ngọc đột nhiên gọi hắn lại.

“Ra ngoài thì gọi tiểu tử đang bị phạt đứng ở chân tường, phòng trước kia ngươi ở hiện tại đã nhường cho tiểu tử này, hai người các ngươi ở chung một phòng đi. Thuận tiện bảo y không cần đứng nữa, hôm nay luyện bàn tính đủ bốn canh giờ. Nếu dám ngừng lại, thì lại trở về đứng một ngày một đêm.”

***

Mộ Dung Bạc Nhai tới chỗ ở của sư phụ, cuối cùng không còn phải cố kỵ những sự vụ câu tâm giác đấu nữa, cũng không cần đề phòng thích khách thời thời khắc khắc, tâm tình thoải mái, buổi trưa liền ăn hết ba chén cơm lớn, vừa chạm giường liền ngủ thiên hôn địa ám. Tuy hắn tình nguyện không ăn cơm tối ngủ thẳng tới sáng, nhưng lại không được như nguyện. Trên mặt đột nhiên bị vật gì đó nóng nóng ầm ầm phủ lấy, Mộ Dung Bạc Nhai bừng tỉnh giấc, tự động siết chặt mạch môn của người kia.

Thứ nhìn thấy, chỉ là một mảng hôn ám, đã tới thời khắc lên đèn, ánh đèn yếu ớt lắt lư chỉ có thể chiếu sáng được gương mặt của người đứng đó, ẩn ẩn phân biệt được chính là Hoàng Linh Vũ ở chung phòng với hắn.

Hắn thầm kinh ngạc, sau khi bị thương hắn lại kém đến thế sao, nếu người trước mắt này mang ý xấu với hắn, thì lúc này hắn đã thân đầu hai nơi.

“Ngươi làm gì?” Hắn hỏi, lộ rõ không vui.

Đối phương lại nghiêng đầu thập phần chuyên chú nhìn hắn chăm chăm, lúc sau mới bình bình nói: “Buông tay.”

Hoàng Linh Vũ và hắn vừa nhận thức, không muốn gây nhiều thị phi. Chỉ là nhìn gương mặt đầy bụi của hắn nằm trên chăn màn sạch sẽ, càng nghĩ càng cảm thấy không thoải mái, quả thật cứ như con sâu róm bò trong ngực, ngay cả tính toán cũng không thông thuận. Thế là mới đến hỏa phòng lấy nửa chậu nước ấm tới lau mặt cho hắn. Thì ra diện mạo dưới lớp bụi này đoạn chính dễ nhìn như vậy, tuy không phải là đáng vẻ nhất lưu, nhưng dù sao cũng hợp mắt hơn ý nhiều, khiến y không tự chủ được nảy sinh tâm tư muốn bắt người để sử dụng hằng ngày, mười phần thì tám chín phần đã có thể làm cho các bà các cô bên đó hạ giá gạo giá rau.

Mộ Dung Bạc Nhai thả lỏng bàn tay kiềm chặt như càng cua, Hoàng Linh Vũ có phần không vui, ném khăn lau lên mặt kẻ đồng phòng: “Tự lau đi.” Nói xong, lại ngồi trước đèn ngắt ngứ bắt đầu tính toán, còn nói: “Đã qua giờ cơm tối, trong hỏa phòng còn thừa lại chút cơm rau.”

Mộ Dung Bạc Nhai vốn đang tức giận vì bị đánh thức, thấy thái độ Hoàng Linh Vũ cứng nhắc, lập tức không nhịn được nặng nề hừ một tiếng. Nghĩ lại mấy tháng nay ở nhà, thấy nhị ca và tân tình nhân đó khảnh khảnh ta ta, trong lòng càng thêm bất bình, lại hừ thêm hai tiếng như đang giận dữ.

Hoàng Linh Vũ nghe được tiếng này, sau đó lại hai tiếng nữa, bàn tính trong tay chậm rãi dừng lại, từ bàn sách quay đầu lại nhìn. Giường thấp ghế cao, Hoàng Linh Vũ eo ngấn Mộ Dung Bạc Nhai thân cao, hai người trẻ tuổi mực quang chạm nhau như vậy, vừa vặn ngang hàng đối xứng.

Hoàng Linh Vũ thấy khăn lau bị ném đi tùy tiện, một đoạn rớt trong bồn nước, một đoạn kéo lê trên sàn, nhân thân có chút không vui, chậm rãi nói: “Phòng này không phải chỉ có một mình ngươi. Thu dọn cho tốt thứ mình đã dùng qua.”

“Hừ hừ, khi ta ở trong gian phòng này, cũng không biết ngươi đang bú sữa mẹ ở đâu kia.”

Nếu nói tới tính tình, Hoàng Linh Vũ kỳ thật còn ương ngạnh hơn hắn một chút. Càng hướng hồ tới qua bị phạt đứng suốt đêm, tiếp đó lại liên tục mấy canh giờ ngồi tính bàn tính mà y không thích nhất. Vậy mà còn có người chia sẻ mảnh thiên địa nhỏ khó có được của y, không muốn cũng phải tức giận.

Hai người trẻ tuổi đầu óc nóng nảy người một mắt ta một lời đấu đá nhau. Mộ Dung Bạc Nhai tự nhiên là kiến thức uyên sâu, bác học giỏi nói, trong triều đã quen đấu với các gian thần, mở miệng ra không cần dùng từ dơ bẩn cũng vẫn có thể chửi rửa được tới tận mười tám đời tổ tông người ta. Hoàng Linh Vũ thì

luôn cùng khách của tiệm luyện công phu mài dao trên miệng, hiểu biết chính xác cách dung hợp miệng và tai lan truyền tới khí quan nào đó thông qua hành vi nào đó, tới mức người nghe không hiểu sao toàn thân run rẩy. Hai người gây với nhau quả thật chính là sang hèn cùng thưởng, dung hội những thứ hỗn hợp từ cổ chí kim.

Đợi đến khi Tiêu Thanh Ngọc được hỏa kế trông đêm dẫn tới trước cửa phòng, hai tên nhóc này đã lên trên giường vằn bết nhau. Hoàng Linh Vũ đang bị Mộ Dung Bạc Nhai áp dưới thân, đau kêu hừ hừ như con mèo bệnh, nhưng từ đầu tới cuối không chịu nhận thua. Mộ Dung Bạc Nhai cười trên người y, đổ mắt nghiêng rằng ken kết.

Gối đầu chặn màn trên giường bị cuốn thành một đồng, chậu nước khăn lau dưới đất bị đá sang một bên, cảnh tượng muồn hỗn loạn bao nhiêu thì hỗn loạn bấy nhiêu.

Tiêu tiên sinh ôn nhiên cười hai tiếng, tên trực đêm bên cạnh rùng mình, chỉ nghe hần hòa ái nói: “Các người đang thể hiện thể lực và tinh lực của mình sao? Rất tốt! Bạc Nhai sáng mai người đứng tấn sáu canh giờ.” Nhìn sang Hoàng Linh Vũ, cười: “Linh Vũ thì đứng hai canh giờ là được rồi, bốn canh giờ còn lại thì đi luyện bàn tính. Chẳng qua người hôm nay và ngày mai đều tính là nghỉ phép, tháng sau sẽ phải trực đêm hai bữa để bù lại___ Đương nhiên, việc buổi sáng của hai ngày đó vẫn phải làm. Nếu vì ngủ gục mà xảy ra vấn đề, phạt gấp trăm lần.”

Hai người đang quần nhau vừa nghe, mặt liền đỏ sụp. Tại sao vì một người không liên quan, vì tranh chấp hơn thua vài câu, mà phải bỏ ra cái giá lớn như thế. Chẳng lẽ quả nhiên như thế tục vẫn nói___ chó mèo một ổ, không thể yên bình?

4. Q.1 - Chương 4: Cố Ảnh Tự Liên

Hoàng Linh Vũ đang bị Mộ Dung Bạc Nhai đè chặt dưới thân này, chính là tiểu tử ngày đó bị xe cán không còn ra hình. Y cũng lười nghĩ kỹ xem bản thân tại sao lại sống lại, hơn nữa sống trên người một thiếu niên đại khái chỉ mới có mười lăm mười sáu tuổi. Nhưng cho dù theo nạn dân bị lũ Hoàng Hà cuốn trôi lang thang gần nửa năm, rồi sống ở tiệm cầm đồ này gần một năm, tính cách quái gở vẫn không hề thay đổi.

Cho nên hiện tại y cũng chỉ mới ở niên kỷ mười lăm mười sáu, gặp phải Mộ Dung Bạc Nhai lớn hơn mình hai tuổi, mà không cần nói đối phương vốn đã có một thân võ công, chỉ với thân hình cao hơn y một cái đầu, Hoàng Linh Vũ làm sao có thể đánh ngã đối phương mà chiếm tiện nghi được.

Cho nên đêm đó, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn độc chiếm chiếc giường lớn. Hoàng Linh Vũ chu chu miệng, không hưng trí tiếp tục cùng hần tranh cãi, tự thu dọn mặt đất, qua loa ngủ cho qua đêm.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, hai người đều đi tới chân tường sau hậu viện đứng tấn. Hai người đã nảy sinh ác cảm với nhau, một người đứng tấn bên trái cửa hậu viện, một người đứng tấn bên phải cửa hậu viện, người liếc ta ta liếc người, ai cũng không nói chuyện với ai.

Khi hỏa kế trực đêm đem thức ăn đã sớm làm xong đến phòng của Tiêu chương sự và tiên sinh chương quỹ, thấy được chính là tình cảnh thế này. Lúc này các hỏa kế khác và học sinh quân hóa đơn quân đóng gói cũng đã đánh xong quyền, chuẩn bị đi ăn cơm, ai nảy thấy tình trạng của hai người, đều che miệng cười.

“Bác tiểu ca lại bị phạt rồi.”

“Ai, hai gia hỏa ngu ngốc này, còn không biết là ai bị phạt nhiều hơn ai. Nếu không phải Tiêu chương sự lợi hại, thì không phải đã náo đến lật trời sao.”

“Đúng nha! Hiện tại lại còn ở chung một phòng, vậy không phải là ‘củi khô lửa bốc’ sao!”

“Ngu ngốc, củi khô lửa bốc không phải sử dụng như vậy!”

Mộ Dung Bạc Nhai thường xuyên tới nơi này trú chân, nên rất quen thuộc với những người ở đây, da mặt lại dày, không những không xem mấy lời cười nhạo của những người này ra gì, ngược lại còn lộ ra nụ cười

sáng lạn như dương quang, đứng thế tấn vô cùng ổn định, bày ra dáng vẻ ‘Thời tiết thật tốt! Chính là canh giờ thuận tiện để đứng tấn’.

Nhưng trong lòng hần thầm hận, nếu là ở nhà mình, ai ai cũng biết hần ngủ không được ngon, rất hiếm khi được ngủ say. Hơn nữa vừa thức dậy thì đầu choáng khó chịu, mới tỉnh luôn dễ nóng nảy, thế nên ai cũng không dám bức rầu lão hồ của hần, mà cái tên tiểu tử này dám đối chọi với hần. Hơn nữa tiểu tử này còn vừa vặn là người dễ ngủ đến thế.

Hiện tại lại còn hại hần phạm sai lầm dưới con mắt của nhị sư phụ, sau này kiên quyết không thể bước sai một bước, để sư phụ xem thường, tuyệt đối đừng kém hơn tên tiểu tử này.

Nghĩ như vậy, liền nhìn sang chỗ Hoàng Linh Vũ___ không nhìn thì không sao, vừa nhìn hần liền có xung động rất muốn phục hóa ba tượng. Vừa rồi khi có người, tiểu tử đó còn đứng tấn vững vàng, nhưng lúc này lại hoàn toàn hoàn toàn là ngồi chồm hổm trên đất.

“Này! Người!”

“A?” Hoàng Linh Vũ ngồi chồm hổm dưới đất, ngẩng đầu nhìn y.

“Lên lười làm gì! Đứng lên đứng tấn.”

“Không muốn.” Hoàng Linh Vũ lắc đầu, chính là không thèm làm.

Quả thật, quả thật so với mấy tên gian thần tiểu nhân trong triều còn đáng giận hơn gấp trăm lần! Nếu là cái lũ gian nịnh đó, hần còn có cả ngàn cả trăm thủ đoạn để trừng trị. Nhưng người này, lại được nhị sư phụ bảo hộ dưới cánh, vậy mà còn dám to gan quang minh chính đại trái nghịch mệnh lệnh của nhị sư phụ.

Hoàng Linh Vũ liếc xéo Mộ Dung Bạc Nhai một cái, mới lại tâm không cam tình không nguyện giải thích: “Tiêu chuẩn sự bảo ta đứng hai canh giờ, lại không nói nhất định phải theo thế đứng tấn, thích đứng thế nào là quyền tự do của ta chứ.”

Mộ Dung Bạc Nhai tỉ mỉ nghĩ lại, tối qua tiên sinh nói đích thật là ‘Hoàng Linh Vũ thì đứng hai canh giờ là được rồi’, người này giỏi tìm kẽ hở như thế, xem chút đã khiến hần chệch hướng. Hần đang định mở miệng muốn giáo huấn y, Hoàng Linh Vũ lại đột ngột bật dậy, đứng tấn ổn định.

Mộ Dung Bạc Nhai vừa nhìn, thì ra là Trương quản trưởng từ hỏa phòng đi ra. Nói cũng khéo, trong tiệm cầm đồ Hoài Qua phân ra hai chức danh quản trưởng và quản tiền, quản trưởng họ Trương, mọi người đều gọi là Trương quản trưởng, quản tiền họ Tiền, mọi người đều gọi là Tiền quản tiền, cái này thật sự là thuận miệng vô cùng.

Trương quản trưởng chân chân chính chính vừa đen vừa mập, bưng hai chén đậu tương, dưới cánh tay còn kẹp một gói giấy dầu bọc dầu cháo quấy lẫn qua đây. Hần thấy hai người cực khổ như thế, phân đậu tương ra đặt vào tay từng người, lia miệng cười, mớ thịt mỡ dưới cằm run run lên.

“Hừ hừ, lỗi tai của ngươi thính thật.” Mộ Dung chế nhạo___ rõ ràng không thấy được phía hỏa phòng, lại sớm nghe được động tĩnh có người tới.

“Lỗi tai của y thính ngươi nên biết sớm.” Trương quản trưởng nghe vậy cười. “Những thỏi vàng thỏi bạc chỉ cần đặt trong tay y gõ một cái, y đã có thể nghe ra được có mấy phần chất lượng.”

Mộ Dung Bạc Nhai ngạc nhiên, thì ra cái này có liên quan tới nghề nghiệp.

“A Hoàng, đứng tấn không thể chồm hổm nghiêng như vậy, phải giống thế này, cứng một chút.” Trương quản trưởng đột nhiên nói.

“Phụ!” Thế là hần phun ngay ngụm đậu tương trong miệng ra, giống như một đạo suối phun màu nhũ hoàng.

“Bác tiểu ca không sao chứ?” Trương quản trưởng thập phần quan tâm hỏi.

“Không, không sao.” Mộ Dung Bạc Nhai vừa ho vừa đáp, hần lại thấy vị ‘A Hoàng’ đang đứng bộ tấn càng lúc càng nghiêng đó đảo mắt trắng nhìn trời, trong lòng sớm cười đến lật trời, vì nhớ tới một trong những con chó trông cửa ở nhà hần, không phải được các quản gia gọi là A Hoàng sao?

Hôm nay, Hoàng Linh Vũ đứng xong thì đi, Mộ Dung Bạc Nhai vận đủ nội lực, khổ sở chống đỡ đến khi trời tối. Hai người đối với đối phương càng lúc càng không thuận mắt. Chỉ là không biết từ nay về sau cuộc sống dưới một mái hiên này, phải làm sao mới có thể bình bình an an trôi qua.

Nghe nói Bạch Y giáo mà Tiêu Thanh Ngọc từng ở, ngàn năm trước từng có giáo chủ Nhiếp Liên đã đứng trước mặt nữ vương Đại Yên góp lời nêu sách lược cân bằng quyền lực giáo hóa dân chúng. Bạch y giáo liền được nữ vương phong là quốc giáo, chấp chưởng trách nhiệm giám quốc giáo hóa. Sau đó ba trăm năm trước đại yến Lệ vương rối loạn triều chính, ghét bỏ lịch đại các giáo đồ nhiều lần có hành vi vì nghĩa áp chế vương quyền, liền xóa bỏ địa vị quốc giáo, sau đó các vị quân chủ càng xem trọng việc tập trung quyền lực trong tay, không ngừng đàn áp. Mấy năm gần đây Thần Huyền giáo mới hưng khởi, vì tuyên dương đế vương vẫn là con của thần, được đương kim Yên vương xem trọng. Mà quốc giáo ngày trước, thì lại bị liệt vào tổ chức giang hồ không xứng đáng ra mặt.

Buổi tối, khi Tiêu Thanh Ngọc từ bên ngoài trở về phòng, chỉ thấy trên ghế trúc ngồi một nữ nhân cao lớn mặc y phục dạ hành, trong tay cầm một hồ lô uống quên cả trời đất, nghe tiếng hần trở lại, đầu cũng không quay nói: “Bảo người từ bỏ sản nghiệp vứt đi này, người lại không nghe, cứ nhìn cuộc sống đêm ngày bận rộn, còn có thời gian đâu mà cùng ta tiêu điều tự tại?”

Tiêu Thanh Ngọc vừa nghe, quả nhiên là Thánh cô Nhiếp Vô Nương, cười lạnh nói: “Còn người thì tiêu dao lăm, một năm nay đi tới tận đâu, chuyện hậu nhân giáo chủ đã tra xét thế nào rồi.”

Thánh cô lắc đầu: “Tra xét mười mấy năm, có đầu mối nào sớm đã tra ra rồi, đầu chỉ trong một năm này là có kết quả?” Lại nói. “Nghe nói người Cao Ly tựa hồ đã tìm được ‘Tự Liên tập’, chỉ là không ai có thể phiên dịch, đang được đưa tới vương thất Nam triều.”

“Chuyện này xử lý được, đã bảo Vô Địch đi trộm thư sách đó rồi.”

Nếu không phải mười sáu năm trước Thần Hoàng giáo tập kích thành công, Bạch Y giáo cũng không tới mức lụn bại tới độ như hôm nay. Tiền giáo chủ Lâm Lăng đã chiến mà tử, ấu nhi vừa ra đời không lâu cũng trong quá trình trốn chạy về phía đông bị mất tung tích. Mà hần đã phát thế trước Thần Nguyệt tướng, một ngày không vì giáo chủ báo thù, một ngày không tìm về được huyết mạch của giáo chủ, hần liền một ngày không tiếp chưởng địa vị giáo chủ.

Nhiếp Vô Nương đột nhiên nói: “Người vẫn không thay đổi suy nghĩ? Chỉ sợ hài tử đó sớm đã không còn trên đời.”

“Năm đó bảo vệ hài nhi kia nếu là Âm Sư, thì nhất định có thể bình an. Chỉ là hần tính cách quái dị, hơn nữa có lẽ đã gặp phải phiền toái gì, đành phải để chúng ta tổn nhiều tâm tư tìm kiếm.” Tiêu Thanh Ngọc cười sâu xa khó lường. “Lại nói, người không phải luôn có chủ ý muốn ta cùng người tiêu dao sơn lâm sao? Nếu ta làm chức giáo chủ vứt đi, những tâm nguyện gian xảo bản thủ của người phải lúc nào mới có thể đạt thành?”

Nhiếp Vô Nương vui sướng, cách ghé nhào qua. Tiêu Thanh Ngọc hơi nghiêng người, tránh được vòng ôm gấu hung hăng đó, vừa định dạy bảo Nhiếp Vô Nương bảo nàng tuân thủ lễ nghĩa, chớp mũi chợt nghĩ được hương rượu thanh đạm nội liễm: “Rượu này...”

Sắc mặt nàng hơi thẹn, ha ha cười nói: “Nếu không phải thêm muốn rượu lâu năm do Tiêu phó ngài ủ, ngại cho rằng ta sẽ tới cái tiệm cầm đồ tràn đầy vị đồng thú vị này sao?” Nàng thấy thần sắc Tiêu Thanh Ngọc tuy bất biến, nhưng nhiều năm gần bên, vẫn có thể nhìn ra được hành động tiếp theo của hần, vội phá cửa sổ lao ra, còn truyền âm lại nói: “Không nhọc đồ chết không lương tâm nhà người đưa tiễn, tặng kèm một tin tức coi như tiền rượu đây___ Điển Bang ở Giang Bắc sắp tới sẽ kéo người tới đập phá, nhớ rõ phải bảo vệ tín vật định tình của lão nương tặng người!”

Nhìn giá cửa sổ nát vụn đầy đất, Tiêu Thanh Ngọc thảm thở than, sao lại đi thích một người không thủ phụ đạo như vậy chứ?

Mấy phòng kế bên nghe được tiếng vang nên có người đi ra, hần xua tay, phân phó: “Không có gì đáng ngại, trở về nghỉ ngơi hết đi, ngày mai lại dọn dẹp.” Giang Bắc Điển Bang tuy vô cùng cấp bách, nhưng hần cũng không đặt trong lòng nhiều, chỉ thăm lắc đầu cho giáo vụ: “Mười sáu năm trước những người may mắn còn sống, sao đều là nhân vật quái dị thế này, vậy giáo nhân phải sống sao

cho tốt!” Hần nhìn ánh trăng sáng trong tuôn xuống qua ô cửa sổ, thầm cầu chúc: “Ngàn vạn lần phải phù hộ người đó giáo đường được hậu nhân của giáo chủ thành người lão luyện thành thực, cần cù chịu khổ a!”

5. Q.1 - Chương 5: Khai Môn Thất Sự

(*Nghĩa là ngày nào cũng phải chi tiêu)

Mở cửa bấy chuyện, củi gạo dầu muối tương dấm trà.

Nghe nói tiệm cầm đồ Hoài Qua từ sau khi Hoàng Linh Vũ tới, dần dần những chuyện vặt vãnh mua đồ dùng hằng ngày giao phó toàn quyền cho y, là vì khi y mới tới tuổi vẫn còn trẻ, cho nên phải làm những chuyện giống với học đồ công. Sau đó vì y không tiếc công phu tới tận các nhà nông ngoài thành trực tiếp mua đồ, không những mua được hàng tươi mới, mà còn mua được rẻ, nên cho dù hiện tại y tạm thời thay thế chức vụ của nhị quỹ phòng, thì vẫn phải phụ trách những chuyện vặt này.

Trời còn chưa sáng tỏ, Hoàng Linh Vũ chống đỡ thất lưng mỗi nhừ, gánh sọt lên lưng ra ngoài bằng cửa sau.

Trong hậu viện, người của tiệm từ trên trên dưới dưới, lớn lớn nhỏ nhỏ, đều đã ra sân luyện công. Trong tiệm cầm đồ tiền nhiều tài nhiều, nếu không biết chút võ nghệ, cũng không thể đứng vững ở Giang Bắc.

Mộ Dung Bạc Nhai cũng cùng vào khoảnh sân trong viện đuổi tay đuổi chân, đột nhiên nghe sư phụ gọi hần. Vừa quay đầu lại, thì ra Tiêu Thanh Ngọc không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mình, đang ra hiệu hần đi qua.

Vào trong phòng Tiêu Thanh Ngọc, bên trong sớm đã được thu dọn chỉnh tề, Mộ Dung Bạc Nhai có chút thấp thỏm bất an, ngẩng mắt nhìn thần sắc của sư phụ. Ai biết Tiêu Thanh Ngọc đang cười hi hi nhìn hần. Mắt hai người chạm nhau, Mộ Dung Bạc Nhai vô thức muốn giả vờ giả vịt, Tiêu Thanh Ngọc đã ho khan một tiếng: “Mấy ngày nay, ngươi và Hoàng Linh Vũ sống chung có tốt không?”

“Tốt tốt.”

“Đã ở quen chưa?”

“Quen quen.”

“Ngươi có thích Hoàng Linh Vũ đó không?”

“Thích___ sư phụ, người hỏi cái này làm gì?”

“Àn, gần đây trong tiệm có thể có chút phiền toái, khó tránh khỏi có chút phân tranh đấu đá. Trước đây ta có bắt mạch cho Hoàng Linh Vũ, thấy không thích hợp để luyện võ. Vì vậy trong tiệm này cũng chỉ có mình y là không có năng lực tự bảo vệ. Vì sư là muốn người giúp ta chiếu cố cho y một chút, cho nên đang trưng cầu ý kiến của ngươi.”

Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cảm thấy phiền phức, mở miệng muốn cự tuyệt. Nhưng mà một chữ cũng chưa kịp thốt ra, đã phát hiện ý cười hi hi trên mặt Tiêu Thanh Ngọc, bất giác hút một ngụm khí lạnh, vội thay đổi đáp ứng: “Sư phụ nếu đã có lệnh, đồ nhi sao dám không theo!”

“Tốt tốt, vậy mới là đồ đệ ngoan hiếu thuận của ta.” Tiêu Thanh Ngọc tỏ vẻ được an ủi, lấy ra một bình dược nói. “Đây là Hàn Vũ Tiêu Tương Hoàn do đại sư phụ của người nhờ người mang tới, ba ngày uống một hạt, có thể tẩy ứ thương trên người người. Một tháng sau, vì sư lại giúp người đả thông kinh mạch, vết thương cũ đã không thể gây trở ngại.”

Bạc Nhai cung cung kính kính nhận lấy, lòng thầm si vả, lão sư phụ này, nếu như hần không đáp ứng yêu cầu vừa rồi, cũng không biết lão sư phụ có tính lên nuốt sạch thánh dược Hàn trị thương hiểm có này không.

***

Lại nói Hoàng Linh Vũ gánh sọt tre đi ra khỏi cửa sau, vì trời còn sớm, trên đường không có mấy ai. Nhưng khi vào con hẻm nhỏ, thì đang là lúc náo nhiệt của chợ rau sớm. Y nhìn trái nhìn phải, người ở đây không ít đã quen mặt y, đều chào hỏi mời y mua hàng.

Mua mấy chục cân gạo tại tiệm gạo quen, sau một hồi chất đầy đồ vào sọt, lại chọn thêm vài cọng rau hẹ, nửa đấu củ cải khô, cảm thấy đã sắp xỉ sức nặng mà mình có thể gánh, đeo sọt lại trên lưng rồi quay người về, nhưng khi đi ngang qua một sạp hỗn độn thì vô tình nghe được có người đang nhắc tới tiệm cầm đồ mà y đang tạm trú.

“Nghe nói Điển Bang ở Giang Bắc bị tiệm cầm đồ Hoài Qua cướp không ít mỗi làm ăn, gần đây đang hô hào muốn đến xóa vận xui!”

“Cũng phải, đừng nói mười mấy thôn xóm xung quanh, ngay cả hai thành ở đông tây đều có không ít người tha chạy tới tiệm cầm đồ Hoài Qua để thế chất đồ đạc.”

“Người còn phải nói, nếu là ta, khẳng định cũng chỉ đến tiệm cầm đồ Hoài Qua cầm đồ. Giá cả vô cùng công bằng, nghe nói gần đây tiền lời lại hạ xuống mỗi tháng hai phần. Đồng dạng là tiệm cầm đồ trong thành, nhưng tiền lời ở tiệm cầm đồ Vinh Phúc ở thành nam và tiệm cầm đồ Diệu Huy ở thành bắc thì đã sắp tới mức hai phân năm li, có ngốc mới đi tới tiệm của họ mà cầm.”

“Hai phân năm li đã tính là tốt rồi, giá cả ở đầu đông thành Giang Bắc là lợi tức ba phân đó. Nếu là cho vay nặng lãi, thì tính ra thành này, cũng vẫn đứng thứ nhất.”

“Hy vọng lần này lão Tiêu đừng bị Giang Bắc Điển Bang đó áp bức. Tiệm cầm đồ Hoài Qua nếu nâng cao lợi tức, thua thiệt cũng chỉ là người của Hoài Qua thôi.”

Người đó lại nói tiếp, Hoàng Linh Vũ nghe vậy, trong lòng có chút dự định, vội tăng nhanh cước bộ.

Khi đi, một đội thành binh đang chậm rãi đi tới, suốt đường lấy đồ, nhưng không trả tiền. Hoàng Linh Vũ tuy chướng mắt, nhưng cũng không xen vào chuyện bất bình. Cái gọi là bỏ tất bần qua sông, hoàn cảnh xã hội là như thế, dựa vào sức lực của một mình y cũng chỉ có thể biết khôn giữ mình, chuyện người ta không thể quản tới. Nhưng mà, điểm mấu chốt vẫn có, bản thân có thể sả thân vì một vùng lạc địa, có làm sao cũng không thể để người khác phá hoại.

***

Bắt đầu từ hôm đó, tuy ai cũng không nói gì, nhưng không khí trong tiệm cầm đồ Hoài Qua đã có chút khẩn trương.

Đám học sinh hóa kẻ đã thay đổi thói quen lười biếng ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng, trời còn chưa sáng đã ra ngoài bắt đầu luyện võ. Lúc này, Hoàng Linh Vũ cũng đang dưới sự đốc thúc mang danh nghĩa ‘nhắc nhở’ nhưng thực tế là ngăn cản y ngủ nướng của Mộ Dung Bạc Nhai mà tỉnh giấc. Chỉ là nếu y đã không thể luyện võ, cũng chỉ có thể đứng nhìn dùm cổ góc tường phát ngốc, người bên cạnh hoàn toàn không biết y đang nghĩ cái gì.

Hoàng Linh Vũ ghét đồ trong thành mắc, nên lại đến ngoài thành mua đồ ăn dự trữ, mỗi lần đi về đều phải gánh vật nặng gần trăm mét.

May mà trước đây y xuất thân từ khảo cổ, gánh các thiết bị máy móc đã quen rồi, tuy thân thể này bị chấn định là không thích hợp học võ, nhưng hơn một năm kinh nghiệm giày vò, cũng có được một thân hình chắc nịch.

Hoàng Linh Vũ cũng không ghét khổ cực, nhưng Tiêu Thanh Ngọc lại chướng mắt trước tiên.

Lão sư phụ hơi mỉm cười, Mộ Dung Bạc Nhai nhanh chóng kẹp chặt móng chạy đi giúp.

Mấy ngày nay, Mộ Dung Bạc Nhai đều một mình độc chiếm phần lớn căn phòng, khiến Hoàng Linh Vũ phải diễn màn lẩn từ mái nhà tới tận dưới đất, khiến cho hần dù da mặt có dày, cũng cảm thấy bản thân nhỏ nhen. Cho dù hiện tại hai người ở chung đều cảm thấy chướng mắt đối phương, nhưng hần càng lúc càng cảm thấy áy náy.

Đương nhiên, khí phách là tất yếu, nếu Hoàng Linh Vũ không mở miệng chịu thua trước, hẳn cũng sẽ không xuống nước nói chuyện với y.

Mộ Dung Bạc Nhai này xuất thân từ đại gia tộc, trong nhà quen được phục vụ, cũng đã quen làm người ở trên. Nhưng cũng có điểm tốt, chính là rất dễ thích ứng với hoàn cảnh. Khi ra ngoài, gặp phải kẻ không hợp nhãn như Hoàng Linh Vũ, cũng chưa từng nghĩ tới việc lấy thân phận của mình ra dè ép, chỉ là gân cổ lên đối đầu.

Qua sông hộ thành đi thêm vài mét, cuối cùng cũng thấy được nông hộ. Giữa điền ruộng rải rác có vài trù đàm nhỏ. Vì đang giữa mùa hạ, toàn bộ bị lá sen phủ kín, những đóa sen lớn phần hồng giăng kín, có cái đã hình thành đài sen tươi ngon, có cái thì chỉ mới nhú ra búp nhọn.

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá chiếu sáng chói mắt, trong không khí tràn đầy vị sen, ngay cả Mộ Dung Bạc Nhai cũng cảm thấy cao hứng. Nhìn trái phải không người, phóng mình nhảy lên, nhẹ nhàng đáp lên một lá sen rồi lại phóng mình trở về, trên tay đã có thêm một búp sen.

Hắn đang tách búp sen lấy hạt sen ra, đột nhiên nhìn thấy cặp mắt Hoàng Linh Vũ sáng lấp lánh nhìn mình chăm chăm, nhớ lại sự phụ từng nói người trẻ tuổi này không thích hợp luyện võ, trong lòng cũng nói không rõ là tư vị gì, miệng thì nói: “Thế nào? Chưa từng thấy qua khinh công?”

“Cũng không phải, Trương quản trưởng đến trù phòng ăn vụn cũng là bay tới bay lui thế này, ta hầu như ngày nào cũng thấy...”

Thật là! Nói chuyện thôi cũng có thể làm người ta tức mình như vậy sao? Sao có thể liên tưởng một thanh niên tuấn lãng đường đường uy vũ anh tuấn phong độ phiêu phiêu này với tiên sinh quản trưởng vừa đen vừa mập đó chứ? Cho dù có thể, cũng không thể bôi nhọ khinh công chuồn chuồn điểm thủy lục thức không truyền ra ngoài của đại sư phụ hắn như vậy chứ.

Hoàng Linh Vũ lại nói: “Sen này chưa nấu chín, có thể ăn sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai tách một hạt sen ra, ném vào tay y: “Tự mình thử xem không phải biết liền sao.” Vừa nói xong, đã thấy Hoàng Linh Vũ ném cả hạt sen còn nguyên lớp vỏ mỏng màu xanh đỏ vào miệng, bắt giắc há to miệng.

“Không ngon, vừa chất vừa cứng, quả nhiên vẫn nên đem về nấu nước đường.”

Cũng khó tránh y không biết hạt sen non còn phải lột vỏ, kiếp trước y toàn trực tiếp ăn hạt sen phơi khô hầm canh. Tuy nói do nhu cầu của công việc, cũng nhận biết được một vài thực vật có thể ăn và có độc, nhưng chính vì đài sen quá bình thường không có chút nào nguy hiểm, cho nên mới ngay cả thử cũng chưa từng thử qua.

Còn Mộ Dung Bạc Nhai, thấy y làm như không có chuyện gì thì mỉm nhai cả lớp vỏ xanh đắng chát đầy sơ đồ nuốt xuống, đã không nói nên lời, cái gì cũng không muốn nói.

6. Q.1 - Chương 6: Tường Viện Công Phòng

Hai người mua đủ nguyên liệu tại các nông hộ, thì cùng trở về, trả mỗi người một văn phí vào cửa thành, mới vào được trong thành Hoài Qua.

Lúc này trên người họ vác rất nhiều thứ, ngay cả Mộ Dung Bạc Nhai cũng bắt đầu bái phục sức nhằn nại của Hoàng Linh Vũ.

“Hắc hắc, không ngờ một tiểu tử mặt trắng ăn trơn như người mà cũng có thể vác nhiều thứ như vậy.” Bái phục thì bái phục, nhưng ngoài miệng vẫn nóng lạnh chế nhạo.

“Chưa từng tới núi Thái Sơn đi, chưa từng thấy qua gánh đòn gánh đi, người gánh đòn ở nơi đó còn ốm yếu hơn ta nhiều, không phải vẫn gánh được đó sao? Hừ hừ, trên đời này kẻ giá áo túi cơm thật không ít.” Vừa nói, Hoàng Linh Vũ vừa không sợ chết đánh giá Bạc Nhai, thuận tiện khinh thường hừ lạnh hai tiếng.

Mộ Dung Bạc Nhai không chịu yếu thế cười lạnh nhìn lại, gót chân hơi tăng lực, lập tức đã bỏ lại y đằng sau.

Sau đó khi càng lại gần ngõ vào đường lớn Thiết Tĩnh, những tiếng vang ầm ỉ không giống bình thường cũng dần rõ ràng hơn, Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy nghi hoặc, cho đến khi từ xa nhìn thấy trước cửa tiệm cầm đồ Hoài Qua đã bị một đám người bao vây. Những người đó y phục tạp loạn, cầm đao cầm kiếm đứng dưới ánh mặt trời làm phản xạ lại ánh sáng chói mắt, vài người trong số đang đẩy một xe gỗ lớn muốn tông phá đại môn. Những người đi đường quy quy củ củ tranh nhau đi xa, không ai dám lưu lại.

***

Hoài Qua thành vì ở gần Nam triều, thỉnh thoảng sẽ gặp phải sự quấy rối của Nam triều, cho nên phong trào luyện võ mạnh hơn Lạc Bình kinh thành rất nhiều, người đi đường mang theo đao thương là chuyện rất thường thấy. Chẳng qua một đám người cầm đao cầm thương đứng trước cửa tiệm cầm đồ náo loạn thì không thường thấy. Đứng đầu là một đại hán mắt bò thất lưng còn cầm hai cây rìu, chính là người đứng đầu của Điển Bang ở Giang Bắc.

Mộ Dung Bạc Nhai biết chuyện này tiếp theo sẽ xảy ra phân tranh, chỉ cần không liên quan tới mạng người, thì quan phủ sẽ không ra mặt. Hắn thầm mắng chửi, quay người chờ Hoàng Linh Vũ đuổi tới, kéo tay áo y nói: “Đi, cửa sau.”

Hoàng Linh Vũ đang chạy hốt hển, hơi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn theo hắn chạy ngược lại, vòng qua khe hở giữa vài hộ nhà, đến một con hẻm vắng vẻ. Thì lại phát hiện, cửa sau của tiệm Hoài Qua cũng đang bị phá.

Điển Bang người đông thể lớn, nếu không phải tiệm cầm đồ Hoài Qua có bức tường cao vững chãi, trên gờ tường còn gắn các móc kim mảnh thủy tinh, thì nói không chừng đã thật sự sẽ bị tấn công từ trên tường.

“Mẹ nó.” Mộ Dung Bạc Nhai mắng một câu thô tục, dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Linh Vũ, mới nói: “Đừng lo lắng, chúng ta leo qua tường!”

Đại địch trước mắt, hai người tạm thời thu lại tâm tư chiến tranh lạnh, Hoàng Linh Vũ cũng đại chấn tinh thần, đi theo hắn vòng tới bờ tường phía tây.

Tiệm cầm đồ không giống nơi khác, bức tường bao quanh nó cao đủ ba bốn tầng, bên ngoài tường là đất trống, cách xa những hộ dân khác, hai người còn chưa đi tới trước tường, đã bị một tên lâu la của Điển Bang phát hiện, lớn tiếng hô hoán. Chớp mắt, trước sau cửa đều có người vây lại.

Mộ Dung Bạc Nhai cũng không hoảng loạn, đỡ sọt đồ trên vai xuống, tay phải phát ra ngoài, thanh kiếm lưỡi mỏng bình thường cất trong cánh tay lập tức duỗi ra. Hắn cầm cán kiếm trở tay chém tới, lập tức bức lui hai người.

“Lên!” Hắn hét to một tiếng, đỡ Hoàng Linh Vũ phi thân lên tường.

Giang Bắc Điển Bang này chính là câu kết với hai tiệm cầm đồ khác trong nội thành Hoài Qua, một lòng muốn bức bách tiệm cầm đồ Hoài Qua tăng cao lợi tức tháng.

Chỉ là Tiêu Thanh Ngọc nhờ vào tường cao viện rộng, đã định sẵn chủ ý đóng chặt cửa không ra, khiến cho tên cầm đầu Điển Bang tức tới bốc hỏa. Hắn đang chỉ huy đám người dùng xe gỗ lớn phá cửa, đột nhiên nghe thấy bên bờ tường phía tây có tiếng ồn, vội xách cán rìu trên lưng, chạy vội tới nơi đó xem thử, thấy hai đạo nhân ảnh đang phóng người qua tường, sau đó bức tường tựa hồ lại vượt qua công lực của bọn họ, còn chưa tới được mé tường, đã dần dần trượt xuống.

Tên cầm đầu trừng to mắt bò, cảm thấy bức tường này ngay cả bản thân cũng nhảy không qua, trong khuôn viên một trăm dặm gần đây tính ra cũng không ai có thể nhảy qua. Lúc này thấy có người không tự lượng sức, vui đến mức cười ha hả, nhảy vọt lên muốn tặng cho hai người đó mỗi người một nhát rìu.

Mộ Dung Bạc Nhai ổn định tư thế từ từ tụt xuống, trong lúc đó thì phần nộ trùng mắt nhìn Hoàng Linh Vũ trong lòng. Thì ra Hoàng Linh Vũ vừa rồi do còn hồ đồ, nên đã quên tháo sọt đồ xuống. Nếu là trước kia, nhiều thêm một sọt đồ nhỏ bé cũng không tới mức thế này, nhưng hiện tại...

Thấy Hoàng Linh Vũ đang mất bò mới lo làm chuồng tháo sọt xuống, Mộ Dung Bạc Nhai cũng không tránh cứ y, nhưng lại thấy một tên đại hán mất bò đang múa rìu lao tới, lưỡi rìu chính là nhắm vào chân mình, hần phát đoán kiếm ra, nghênh chiến.

Lúc này, Hoàng Linh Vũ bỗng nhiên hét to một tiếng, hung hăng ném sọt đồ xuống. Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cảm thấy trong lòng nhẹ hẫng, nhất thời có thêm được chút khí lực, vội mượn thế điểm lên vách tường, chỉ công phu chớp mắt đã nhảy qua bờ tường. Hần thềm thở phào một hơi, vững chắc hút chặt thủy tinh trên tường, mới nghe thấy tiếng gầm tức giận thảm thiết liên hồi bên dưới.

Đợi khi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong một đám bụi phấn màu da cam, đám ô hợp kia đang nhảy nhót la hét, ôm đầu chạy loạn như ruồi nhặng không đầu. Thảm nhất chính là tên hán tử mất bò vừa rồi vác rìu truy hần, bị quật ngã dẫy không nổi.

“Chuyện gì vậy?”

Hoàng Linh Vũ khinh thường nói: “Người quên rồi? Hôm nay chúng ta có mua túi bột ớt, ngoài ra trong sọt còn sáu mươi cân muối ăn. Đáng thương cho tên cầm đầu vác rìu đó, bị ném trúng mà ngất đi.”

“Người thật ác độc!” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

***

Vào trong viện, chỉ thấy Trương quản trưởng đang cười hi hi đợi bọn họ.

“Quản trưởng tiên sinh, những người khác đâu? Đóng cửa cũng không lo chúng ta không vào được sao?”

“Khinh công của Bác tiểu ca lợi hại như thế còn lo không mang người vào được sao?”

“Hắc hắc, nếu mang theo người khác thì còn được, nhưng mang theo y, ngay cả ta xem chút cũng vào không được.” Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ tới màn nguy hiểm vừa rồi, bắt đầu mài răng.

“Được rồi đừng phí lời nữa. Cửa sau có ta và vài hỏa kế khác chống đỡ, không vấn đề. Nhưng mà cửa trước bị phá mở rồi, các người đi xem thử đi.”

Khi ba người nói chuyện, tiếng phá cửa trước vang lên không ngừng, lúc này lại tông thêm một tiếng thật vang, vô cùng rõ rệt, hiển nhiên cửa trước đã bị phá.

Mộ Dung Bạc Nhai không gấp, nói: “Ta vẫn nên lưu lại cửa sau, có Tiêu tiên sinh ở phía trước thì không sợ nữa.”____ Đương nhiên, sau này khi hần nghe các hỏa kế khác nhắc tới chuyện đã phát sinh ở cửa trước, thì vô cùng hối hận, nếu biết sẽ náo nhiệt như vậy, hần sớm đã góp phần vào.

Quay lại vấn đề, Hoàng Linh Vũ nghe được tiếng vang này, quay người chạy ra cửa trước. Các cửa ở giữa tiền và hậu viện đều đã đóng chặt, muốn chạy ra phía trước chỉ có thể đi xuyên qua các gác lầu.

Y đi xuyên qua hậu thính, vượt qua mấy cái giếng trời, chạy tới tiền phòng.

Vốn dĩ vẫn không thể thích ứng với tia sáng ở nơi tối. Nhưng vượt qua gian phòng các học sinh thường ngày viết hóa đơn, trước mắt liền sáng tỏ, đã tới được quầy hàng.

Lỗ Tấn tiên sinh từng nhắc tới quầy hàng của tiệm cầm đồ trong các tác phẩm văn chương kể lại cuộc sống khi còn nhỏ, bất luận chỗ nào, cũng chỉ cao tầm một người với tay, khách nhân tới, muốn lấy đồ vật nào cao cần phải với, quỹ phòng tiên sinh ngồi trên ghế gỗ cao sau quầy hàng sẽ với tay qua lấy.

Kiểu quầy hàng cao bảo thủ này, trong tiệm cầm đồ Hoài Qua đương nhiên cũng trang bị, hơn nữa còn đặc biệt kiên cố. Mức chênh lệch của mặt đất ở trong và ngoài quầy hàng là rất lớn, thành quầy đứng vững như thiết, phân tách rạch ròi giữa trong và ngoài.

Khi lần đầu tiên Hoàng Linh Vũ thấy được quầy hàng này, ấn tượng đầu tiên chính là____ vững như thành đồng.

Lúc này, Tiêu Thanh Ngọc đang nhàn tản đứng sau ‘thành đồng’, phủ nhìn đám người phá được cửa viện xông vào đây, thần tình vô cùng thần nhiên, khiến bảy tám tên vừa xông vào bị kích thích tới nổi đầy gân xanh.

7. Q.1 - Chương 7: Không Thấy Thủy Tiên

Hoàng Linh Vũ đối với Tiêu Thanh Ngọc làm như không thấy. Lao vào quỹ phòng, không chút do dự leo lên ghế cao, mở miệng, gầm lên____ “Bà mẹ nó ta thao ba thao mẹ các ngươi!”

“Phụt...”

Hoàng Linh Vũ vừa mắng xong, lập tức truyền tới tiếng phun nước bọt hết sức khoa trương, thì ra là Tiền quân tiền tiên sinh.

Tiền quân tiền tiên sinh luôn yêu thích tiểu tử này, cảm thấy y đối với trưởng bối lễ phép yêu kính, rất hợp tâm ý. Cho nên đánh chết hắn cũng không thể ngờ y có thể nói ra lời này. Hơn nữa còn rất có sáng tạo nữa chứ?

Tiền quân tiền tiên sinh phụt một tiếng không cần phải lo, cái cần lo chính là, kỳ thật hắn là cao thủ ám khí, công phu sử đĩnh hạt táo xuất thần nhập hóa. Nghe nói khi còn trẻ hắn và một lão đại bang phái nào đó ở gia hương ca ngợi lẫn nhau, nói tới không khép nổi miệng, ha ha cười lớn, hàm răng vàng khè mới lộ ra bốn cái, tên lão đại đó liền chết mất tiêu. Hơn nữa khi khám nghiệm tử thi cũng không thể tra ra người tại sao lại chết.

(*Đĩnh hạt táo: ám khí do Công Tôn Xích sử dụng trong Thần Điều Hiệp Lữ ^^)

Sau đó nghe nói, ám khí kia sớm đã đâm sâu vào tai lão đại đó, sau đó gây nghẽn huyết môn, trừ khi bỏ não ra, nếu không không thể nghiệm ra được.

Nói nhảm ngừng ở đây, vì những đồn đãi về hắn trước đó, cho nên không nghĩ cũng biết, chỉ cần không để ý phụt một cái cũng có thể gây ra hậu quả gì.

Chỉ nghe thấy đĩnh đĩnh đang đang một trận, rồi thêm vài người kêu a thảm thiết, đợi sau khi trận chọn rộn trôi qua nhìn lại, chỉ thấy trên quầy hàng rơi không ít hạt vụn gỗ, hiển nhiên là đã bị cạnh thiết của tử bầy hàng dội ra. Ngoài quầy đứng hơn chục người thấp bé, đã có năm sáu người cong lưng, không phải che mắt thì là che mũi.

Tiền quân tiền lúc này mới cảm thấy may mắn, may mà đã đổi thành đĩnh mềm, nếu không những người này đã sớm bị nụ cười này của hắn ‘cười’ chết luôn.

Một thiếu phụ ăn mặc rực rỡ chưa bị thương thấy thế kinh sợ, xanh mặt nói: “Ngươi là ai!”

Nhớ lại năm đó, Táo Trang Tiền Lão Ngũ trên giang hồ là tên thổ tặc không việc ác nào không làm, danh tiếng đồn xa. Chẳng qua mấy chục năm không xuất đầu, đã không còn người biết đến.

Hoàng Linh Vũ không đợi ả ta tiếp tục dò hỏi, nửa đường ngắt lời ả: “Bà nương nhà ngươi, loại người suốt ngày chạy bên ngoài câu kết làm chuyện bại hoại, Tiền tiên sinh nhà ta là dạng người nào? Thứ như ngươi cũng có thể trèo cao sao?”

Người thiếu phụ ăn mặc rực rỡ đó là đương gia của tiệm cầm đồ khác trong thành, hôm nay tham gia chuyện này, quả nhiên đã cùng Giang Bắc Đĩnh Bang câu kết với nhau tới gây phiền toái cho tiệm Hoài Qua.

Tới cùng với ả toàn là đám người ô hợp, vừa thấy tướng mạo Tiền quân tiền, đúng lúc vị tiên sinh này lia miệng cười, lộ ra hàm răng vàng ám khói, hơn nữa còn lồm cha lồm chồm, sau đó lại móc ra tẩu thuốc đứng hút phập phập.

Thế là thảm cười trộm.

Tôn nương tử thấy bản thân đã như vậy, trên mặt càng thêm khó xử, còn chưa kịp nổi giận, Hoàng Linh Vũ đã tiếp tục độc miệng nói: “Nói ra thì, cái tên hán tử mắt bò bên ngoài kia, chắc không phải cũng có vụn trộm gì với người chứ? Có phải vì Tiền tiên sinh không mua trướng của người, người liền tức giận, thế là gọi nhân tình tới giáo huấn Tiền tiên sinh, muốn bức hán thân phục dưới gấu quần thạch lựu của người?___ Thế nhân nói quả nhiên không sai, độc nhất nhân tâm a, nhân tâm!”

“Người, thằng nhãi nhà người!” Tôn nương tử dù sao cũng đã quen lăn lộn bang phái, không tới mức xấu hổ che mặt chạy trốn, mà rút áo tiền ra muốn phát tay phóng tới.

Nào biết vừa tức giận muốn tấn công, trong bụng chợt cuộn trào, cổ vị chua lè chợt dâng lên ngực, mở miệng ra là ới một đồng nước trắng.

Người đến cùng quay qua nhìn, trong nước trắng đó còn mang theo những thứ đã ăn qua trước khi tới, như tỏi già, thịt nai cải cúc gì đều có.

Tôn nương tử bịt miệng ngừng một chút, tiếp đó lại dâng lên cổ vị chua.

Một nam nhân cùng tới thấy ả ới khổ cực, nhỏ giọng nói hết như mấy bà thím: “Có phải có tin mừng rồi?”

Thanh âm hán tử không lớn, đáng tiếc người tại đương trường đều lăn lộn gươm đao, nên không ai không thể nghe được.

Một người khác tiếp lời: “Phu gia của Tôn nương tử ở bên ngoài, nửa năm mới về một lần. Lần trước họ đoàn tụ đã là chuyện bốn tháng trước...”

Nghe hán tử nói thế, mọi người đều ồn ào nhìn xuống bụng Tôn nương tử___ bằng phẳng như cũ.

“Chẳng lẽ là, hồng hạnh xuất tường?”

Tôn nương tử nghe có người nói thế, còn nhin được sao? Mở miệng muốn chửi, chỉ đáng tiếc cổ vị chua lại trào lên.

Mọi người thấy ả ới liên hồi, lại phải ngửi mùi vị chua thúi không chịu nổi, dần dần cũng có người sắc mặt đã tái đi, liền bắt đầu ới theo. Ới không còn không nói, thậm chí bắt đầu có người cứng mặt ngã ngửa xuống đất.

Trong quây hàng, Tiêu Thanh Ngọc thấy bên ngoài ới quá khoa trương, không chút náo nhiệt, phát tay áo, lạnh giọng nói: “Hồ nháo! Thuần túy là hồ nháo!” Nói rồi, không tiếp tục để ý tới đám người này nữa, quay người đi tới hướng quý phòng.

Tiền quản tiền và ba học sinh lưu lại quay nhìn nhau, không biết cái đám bên ngoài tại sao lại vô dụng như thế. Một học sinh cách cái quây cúi đầu thấp giọng thở dài với người bên ngoài: “Hiện tại các người ới trông thật nhẹ nhõm, đợi lát nữa lúc quét dọn không phải chỉ cực khổ những người học nghề như chúng tôi sao!”

“Nè nè nè, người đừng có lẫn tới tận góc như vậy nha! Đợi lát nữa mắc công chúng ta phải khiêng người ra.”

Hoàng Linh Vũ lại chậm rãi dịch chân tới cửa sau, thấy không ai chú ý sự tồn tại của mình, vội nhảy một bước vào chỗ tối, men theo chân tường bỏ chạy.

Trận ồn ào này dưới sự ới mưa diên loạn đầy trời đầy đất của Giang Bắc Điện Bang và tay chân của hai tiệm cầm đồ lớn khác trong thành, đã được nói một hồi kết.

Mà lúc này, Tiêu Thanh Ngọc lại tìm được Mộ Dung Bạc Nhai, lặng lẽ hỏi thăm sự tình.

Tiêu Thanh Ngọc nói để chúc mừng bình an trôi qua một kiếp, toàn bộ người trong tiệm đều tới đại thánh dùng cơm.

Vì đặc biệt thêm nhiều thức ăn, các hỏa kế và học sinh đều vui như tết, liên mồm liên miệng thảo luận sự náo nhiệt lúc sáng.

Đang ăn, Tiêu Thanh Ngọc đột nhiên làm như vô tình hỏi han: “Có ai biết mấy chậu Thủy Tiên vốn được đặt ở chân tường hậu viện đâu mất rồi không?”

“A, nói tới mới thấy, hình như mấy ngày trước vẫn còn thấy ở đó mà.” Trương quản tiền tiếp lời.

Một học sinh kỳ quái nói: “Đúng a, mấy ngày nay không khí quá khản trương, ta cũng không để ý, thì ra quả nhiên không thấy nữa.”

Hoàng Linh Vũ cầm chén cơm, đầu cũng không dám ngẩng lên ra sức lùa cơm.

Tiêu Thanh Ngọc đột nhiên gọi y: “Linh Vũ, cửa trước hôm nay chưa sửa xong, nên người tới cửa trước trông chừng đi.”

“A!” Hoàng Linh Vũ vừa nghe, ngay cả cơm cũng quên lùa, há miệng ngốc nghếch nhìn Tiêu Thanh Ngọc, một hạt cơm trắng từ cái miệng mở rộng của y rơi ra.

Mộ Dung Bạc Nhai ngồi bên cạnh thấy mà buồn cười, vì giữa trưa hôm nay, Tiêu Thanh Ngọc tìm hấn hỏi chính là tung tích của mấy chầu Thủy Tiên. Hấn nghĩ nghĩ, quả nhiên nhớ ra tên tiểu tử họ Hoàng đã từng vội vã liếc qua chỗ góc tường đó mấy lần.

Hấn lại nhớ tới mấy hỏa kế khác nói với hấn chuyện phát sinh ở tập thể ở tiền viện, đặc biệt là thứ mà những người đó đã ới ra, liên lập tức biết trong hồ lô của Hoàng Linh Vũ đang bán thuốc gì.

Hừ hừ, tởm già? Tên tiểu tử họ Hoàng này ngày ngày đều chạy tới chỗ mua rau, xem ra là chuyên môn đi tới nơi người của hai tiệm cầm đồ thành nam thành bắc mua rau, thuận tay còn dùng củ Thủy Tiên đối với tởm của người ta.

Hơn nữa còn ngôn ngữ thô bỉ, chuyên môn châm chọc. Kích thích tới mức ai cũng không thể trầm khí, nội tức rối loạn, lập tức độc phát. Tiểu tử này, quả nhiên lang độc.

Chỉ đáng tiếc, sự xấu xa của tiểu tử lang độc này vẫn bị hấn nhìn thấu.

Hấn đang nghĩ, Tiêu Thanh Ngọc lại an bài tiếp: “Ngô, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia. Bạc Nhai, người cũng cùng y trông chừng.”

— A?

“Tiêu sư...”

Ánh mắt dịu dàng của Tiêu Thanh Ngọc đảo qua, Mộ Dung Bạc Nhai lập tức im miệng.

8. Q.1 - Chương 8: Có Ưu Có Khuyết

Hoàng Linh Vũ tại sao lại hành động như vậy?

Người không quen y có lẽ sẽ rất khó chú ý tới sự tồn tại của y, cho dù y thường xuyên đứng sau lưng họ thao tác một vài chuyện. Vì y luôn chạy biến trước khi chuyện phát sinh, hoặc là mở nửa mắt mơ mơ hồ hồ đứng ngốc, rất khó khiến người ta liên tưởng được y từng lặn lội qua bốn năm trong học viện lịch sử được xưng tụng là đại học âm hiểm đệ nhị. (Đệ nhất âm hiểm tự nhiên là học viện chính trị)

Tuy chuyên ngành của y là văn vật học, nhưng vẫn phải học lịch sử, đặc biệt là lịch sử Trung Quốc.

Lịch sử Trung Quốc là gì? Đơn giản mà nói, chính là một bộ lịch sử người đấu với người, nội đấu nội chiến, không đấu không vui, đấu mãi không chán, chiến đấu thiên biến vạn hóa, dù vào chỗ chết cũng không thể không đấu.

Nếu là một đứa trẻ được sinh từ tinh hoa của lịch sử như thế, thì tâm lý làm sao có thể thuần lương được. Đặc biệt là từ sau khi y lựa chọn luận văn tốt nghiệp là đề tài ‘Bàn luận về quan hệ giữa con đường sinh tồn của lịch đại gian thần và sự biến đổi của văn hóa đương triều’, thì thế giới quan nhân sinh quan đã biến đổi đến mức người bình thường không thể lý giải.

Vì sự giáo dục thời niên thiếu, Hoàng Linh Vũ đã không tính là người thuần lương, huống hồ khi còn ở trong khoa pháp y, đã quen nghe đủ loại thủ đoạn hại người.

Đám người ô hợp của Giang Bắc Điển Bang, mà còn muốn ỷ thế hiếp người cường ép tăng lãi. Trước khi chết Hoàng Linh Vũ đã từng chịu thiệt vì hiệp hội mì ăn liền liên hợp tăng giá, sinh thời hận nhất là hành vi lũng đoạn, cho nên sao có thể tiện nghi cho đám người này.

Kỳ thật suy đoán của Mộ Dung Bạc Nhai hôm đó tuy không cách hiện thực bao nhiêu, đáng tiếc vẫn còn có vài sai lệch. Vì dùng những cây Thủy Tiên sinh đẹp này, Hoàng Linh Vũ còn phải phí một phen công sức.

Vì thành Hoài Qua gần nước, khí ẩm khá nặng, người Hoài Qua thích ăn tỏi khu hàn là chuyện xa gần đều biết.

Khi Hoàng Linh Vũ nhìn thấy đám Thủy Tiên được trồng ở hậu viện liền biết có thể dùng làm gì. Chỉ là củ Thủy Tiên tuy ngoại hình giống tỏi, nhưng trên thực tế khi cắt ra lại có hình dáng của hành tây, không thể lừa được ai. Y dứt khoát đem những độc vật này đi ngâm tỏi, mang tới chợ nhân lúc hỏa kế mua hàng ngồi xỏm trả giá với người bán hàng, liền giở trò ‘thiên hoán nhật’ với sọt đồ kế bên.

Đương nhiên, vì muốn có thêm hiệu quả độc hại toàn nhân loại, y còn ném vào hai khối thịt khô đã được ủ Clostridium botulinum.

Nói ra, cái khổ của botulinum này y đã từng ném qua, trước đây khi mới bắt đầu thực hành khảo cổ do thiếu hiểu biết thường thức, đem một ít thịt đã nấu chín nhét trong hộp, sang hôm sau mới ăn, sau đó thì toàn thân tê liệt không nghe sai khiến. Nghe bác sĩ nói mới biết, trong hoàn cảnh kín khí, những botulinum này rất dễ sản sinh thành độc tố gây ngộ độc.

Thế là, đi một ngày đằng không những học được một sàng khôn, mà còn có thể áp dụng để hại người.

Trải qua chuyện này, hai tiệm cầm đồ thành nam thành bắc đều loạn gà bay chó sủa, tên đại hán mắt bò của Giang Bắc Điển Bang bị xưng phù đầu toàn thân cứng ngắc mặt mũi dữ tợn được bang chúng khuân đi __ lãnh đạo mà, đương nhiên thịt có thể ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, triệu chứng tự nhiên cũng càng thêm rõ ràng.

Nghe nói trong nửa tháng sau khi chuyện ồn ào này xảy ra, trong hiệu thuốc của thành Hoài Qua thuốc đau bụng, thuốc chống ngộ độc, còn có mấy thứ kỳ quái có thể trị chứng bệnh cương thi của các bà đồng thầy cúng đều bán hết sạch, mỗi khi có hàng đều bị mua ngay, ngay cả sắp lên quầy hàng cũng được bỏ bớt.

Nửa tháng trôi qua, tiệm Hoài Qua sớm đã hồi phục lại cuộc sống bình thường.

Đương nhiên, trong yên ả cũng có không yên ả.

Một buổi trưa, mặt trời vẫn chói mắt vô cùng, Hoàng Linh Vũ bị một tên thổ tài chủ dẫn ra ngoài. Nghe nói tên thổ tài chủ này nghiện bạc nặng, tiêu cả ngàn kim ở đồ phường, gần đây tài sản eo hẹp.

Đương nhiên Hoàng Linh Vũ không thích nghe ngóng mấy chuyện bát quái này, nhưng vì tên thổ tài chủ tới tiệm Hoài Qua cầm đất, chương quỹ có ý bảo y tự mình đối ngoại một chút, để bồi dưỡng người tiếp nhiệm sau này, nên bảo y đi xem thử mảnh đất đó có phù hợp không.

Nhưng gần tới, Hoàng Linh Vũ vẫn chưa trở về. Tiêu Thanh Ngọc tính toán thời gian, nếu còn kéo dài thêm, cửa thành sẽ đóng. Rồi lại lời giáo huấn ân cần ‘có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia’ ra, bắt Mộ Dung Bạc Nhai ra ngoài thành đông đợi, để dẫn Hoàng Linh Vũ cùng về.

“Sư phụ?” Trước khi đi Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng nhịn không được hỏi. “Tại sao người cứ luôn muốn ta và y thân cận với nhau?”

“Vì...” Tiêu Thanh Ngọc đang muốn nói, nhưng ánh mắt nhấp nháy sau đó lại nuốt ngược trở về, “Không cần sư phụ nói rõ, người tự mình cũng có thể hiểu rõ.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Bạc Nhai thấy sư phụ không muốn nói, cũng không hỏi nữa, đi tới cửa thành.

Tiêu Thanh Ngọc nhìn theo bóng lưng đồ nhi đi xa. Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, khuyết điểm của Mộ Dung Bạc Nhai, lại là ưu điểm của Hoàng Linh Vũ, mà khuyết điểm của Hoàng Linh Vũ, lại vừa đúng là ưu điểm của Mộ Dung Bạc Nhai.

Nhưng thói quen của hai người họ lại giống nhau một cách kỳ lạ.

Hoàng Linh Vũ quen thói giả ngây ngốc___ Rõ ràng đã làm, còn giả vờ cái gì cũng không biết. Tới mức gần xa đều cho rằng y là một tên ngốc hồ đồ không yêu thích cái gì chỉ yêu ngủ.

Mộ Dung Bạc Nhai quen thói làm ra vẻ___ Rõ ràng là người làm đại sự, mà cứ giả vờ như người đơn thuần vô tội lỗi, còn lừa được toàn bộ người trong tiệm Hoài Qua là hẳn thành thật hiểu thuận.

Bất kể giả ngốc hay ra vẻ, hai người này, căn bản đều cùng một giuộc.

Hắn làm một sư phụ cũng biết đồ đệ luôn gặp nguy hiểm trong triều, cũng sẽ bận tâm.

Đừng thấy Mộ Dung Bạc Nhai hiện tại ở trước mặt sư phụ ồn ào náo loạn, kỳ thật sau lưng thì vô cùng nghiêm cẩn, ở xa ngoài vạn dặm mà vẫn có thể hạ kế sách với huynh trưởng ở Lạc Bình thành.

Rất khó tưởng tượng khi hắn chân chính trở về Lạc Bình thành, lộ ra răng nanh của mình, thì sẽ là bộ dáng thế nào.

Nhưng mà, lo lắng cũng phải có kỹ xảo lo lắng, cứ để hai tiểu gia hỏa này từ từ mài giũa. Nói không chừng qua vài năm nữa có thể nhìn thấy được cảnh ‘lang’ và ‘bối’ câu kết làm bậy.

(*Lang và Bối đều là dã thú hung hiểm)

Thành Hoài Qua từ xưa tới nay đều tuân theo nguyên tắc kiên thủ kiên phòng thanh dã*, bởi vậy cho nên trên mô đất bao quanh sông hồ thành, các cây lớn toàn bộ đều bị chặt ngang, ngay cả đường đi cũng tập trung lại, toàn cảnh trông rất trống trải.

Bên ngoài cửa thành đông chỉ có một con đường lớn do bánh xe, gia súc, và người đi bộ đi riết tạo thành con đường bằng phẳng, đi thẳng ra xa hơn nữa là đồi núi phẳng lỳ và ruộng lúc xanh mơn mơn mênh mông.

(*Kiên thủ kiên phòng thanh dã: Tăng cường tường thành để tăng sức bảo vệ, thanh dã là cát giấu chuyển dời tài sản để kẻ địch không cướp được gì)

Người đi đường vội vàng vào thành, càng khiến Mộ Dung Bạc Nhai ôm gối ngồi bên mô đất bên cạnh cảm thấy vô vị.

Vậy mà Hoàng Linh Vũ vẫn chưa trở lại.

Trời dần tối, đám mây tím thẫm cũng dần ảm đạm sau lưng Hoài Qua thành, khiến bóng ảnh của những vật to lớn càng trở nên áp lực trong bóng tối.

Tiếng chuông đóng thành cuối cùng cũng gõ vang, tiếp theo là tiếng vang xạt xạt truyền tới. Mộ Dung Bạc Nhai quay lại nhìn, chiếc cầu treo bị kéo lên, cửa thành đã đóng lại.

Hắn đứng lên nhìn quanh, một mảnh trống trải. Một đội nhân mã không kịp vào thành than ngắn thở dài dừng lại, ở bên ngoài sông hồ thành dựng lều bạt, bận rộn gom củi nhóm lửa chuẩn bị nấu cơm. Có vài ba người trẻ tuổi từ trên xe đi xuống đều hiểu kỳ đánh giá kẻ thân cô độc hành là hắn.

Mộ Dung Bạc Nhai biết trời đã tối mờ, những tên đó chắc không thể nhìn rõ được mặt mũi mình, nên cũng không giả vờ mỉm cười thiện ý.

Từ nhỏ trưởng thành ở nơi này, cũng học được mưu mô gian trá, thế là chỉ khi người khác không chú ý, mới có thể yên tâm thu lại toàn bộ vẻ giả trang. Cho nên tuy không cười, thậm chí gương mặt có phần lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại thấy thoải mái nhẹ nhõm.

Gió đêm thổi tới, se lạnh.

Mục quang của hắn đảo qua hướng đường đi, sắc bén không giống như bình thường có thể thấy.

___ Hoàng Linh Vũ vẫn chưa xuất hiện.

Có lẽ...

Hắn bắt đầu theo thói quen giả thuyết các loại khả năng, đứng lên đi về hướng đông.

Vừa bắt đầu chỉ là tốc độ của người bình thường, nhưng khi đi xa khỏi tầm mắt của những kẻ trú đêm ngoài trời kia, liền thi triển khinh công, nhanh chóng lao đi.

Tác giả: Chú thích, tư liệu dưới đây lấy từ Wiki:

Vật chất có độc được chia làm sáu cấp, độc nhất là cấp sáu. (Thạch tín là độc chất cấp năm)

Vì khuẩn *Clostridium botulinum* tồn tại trong giới tự nhiên, ví dụ như trên thân ong mật hoặc trong đất đai đều có. Trong trạng thái không có đường khí chúng sẽ sản sinh ra độc tố cấp sáu. Nhưng nếu trong hoàn cảnh có đường khí, sẽ không sản sinh ra loại độc tố này.

Clostridium botulinum là chất độc thần kinh, triệu chứng trúng độc chủ yếu là da thịt tê liệt, *Clostridium botulinum* nguyên chất nồng độ cô đặc kết tinh lên tới 1 microgram sẽ có thể gây tử vong. May mắn là trong giới tự nhiên không tồn tại *Clostridium botulinum* nguyên chất, điều này giống như đạo lý ‘Nicotin tuy là độc chất chí mạng, nhưng hút thuốc sẽ không lập tức lấy mạng người’.

Các nhà y học khuyến cáo không nên cho trẻ sơ sinh uống mật ong, chủ yếu là vì trên thân ong có mang *Clostridium botulinum*. Khả năng kháng độc của trẻ sơ sinh yếu hơn người lớn rất nhiều, cho dù chỉ là *Clostridium botulinum* cực kỳ loãng, cũng dễ dàng dẫn tới phản ứng không tốt ở trẻ sơ sinh.

Hiện tại có dạng sử dụng *Clostridium botulinum* pha loãng để tẩy xóa nếp nhăn, chính là dựa vào đặc điểm gây tê liệt da của *Clostridium botulinum*. Sau khi da tê liệt, vì hoạt động hoạt hóa giảm bớt, nên có thể kéo dài sự lão hóa. Có đạo diễn không thích sử dụng diễn viên đã tiêm *Clostridium botulinum* lên mặt, nói là diễn viên như vậy vì phần mặt bị tê liệt mà khó có được biểu cảm phong phú.

Vì *Clostridium botulinum* gây ra nguy hại to lớn với cơ thể người, nên quá trình thao tác tiêm *Clostridium botulinum* vô cùng nghiêm khắc và tỉ mỉ, nhất định phải do chuyên gia y tế làm, thẩm mỹ viện không có tư cách là kiến thức này. Một khi tiêm thất bại, hậu quả trên cơ bản là hủy dung.

9. Q.1 - Chương 9: Dạ Thanh Tiêu Điều

Trên đường không có người qua lại, tất cả đều đã tìm nơi để trú đêm, hoặc trở về nhà. Mộ Dung Bạc Nhai đi chừng năm sáu dặm, mới thấy bóng người.

Lúc này trời đã tối hẳn, trăng non treo trên cao, sao giăng khắp trời. Hắn nhìn được rõ ràng, ruộng lúa bên cạnh đã kết mầm, cao khoảng bằng nửa người, sóng lúa nhẹ nhàng nhấp nhô, chỉ còn một con đường đất bằng phẳng rộng rãi chính giữa, người đó đang lao đảo đi tới, chính là Hoàng Linh Vũ.

Thần kinh căng chặt của hắn lập tức được thả lỏng. Còn nghĩ đã xảy ra chuyện gì, kết quả chẳng bị gì hết, quả thật là giở khóc giở cười, muốn phát tác cũng không được. Hơn nữa đối diện với tên hỗn tiểu tử bộ dáng lười biếng Hoàng Linh Vũ, hắn có lên cơn cũng vô dụng, giống như đánh lên cái gối, căn bản không có chỗ để sử lực. Bức ép quá, tiểu tử đó sẽ chơi trò nhảy tường, âm mưu gian trá nào cũng sử ra được.

Mộ Dung Bạc Nhai ngồi bệt xuống, ôm gối đợi Hoàng Linh Vũ tới gần, ngửa đầu ngắm sao trăng trên trời. Trong tiếng gió vi vu, nghe được người đến đang ư ư a a ngâm nga khúc ca không biết là phương ngôn ở nơi nào.

Nói ra thì chiều hôm nay Hoàng Linh Vũ không những không có nguy hiểm, ngược lại còn gặp được chuyện tốt đại cát. Tên thổ tài chủ tới cầm đất, vì mong y giúp hắn kiếm thêm chút tiền, nên đặc biệt bày yến tiệc lưu y lại.

Nói đi cũng phải nói lại, kiếp trước chị Đặng kia nói Hoàng Linh Vũ hoàn toàn là một quái nhân, câu nói này không phải không có đạo lý.

Cứ nói bằng chuyện mời khách tặng lễ này đi, Hoàng Linh Vũ trước giờ người đến là không cự tuyệt, y đối với danh tiếng bên ngoài của bản thân hoàn toàn không có giác ngộ cao tới mức phải bảo trì thanh chính liêm khiết.

Kỳ thật nha, y tự có lý luận của mình.

Trước đây, Tổng Giáo Nhân tiên sinh một đời phản đối đế chế, nhưng khi đối mặt với khoản tiền mua chuộc khổng lồ của Viên Thế Khải muốn cải nguyên xưng đế, ông không những không nghĩa chính từ nghiêm cự tuyệt, ngược lại không nói hai lời thu nhận ngay.

Thế là có người liền cho rằng Tổng Giáo Nhân cũng là kẻ tiểu nhân vô sỉ tham tài háms lợi, nhưng Hoàng Linh Vũ một chút cũng không nghĩ như vậy.

Nghĩ sâu thêm một chút sẽ hiểu, Viên Thế Khải lúc đó sở dĩ đưa tặng nhiều tiền như vậy, là muốn Tổng tiên sinh ủng hộ hấn xưng đế. Nhưng sau khi Tổng Giáo Nhân nhận rồi, không những không ủng hộ, ngược lại ngày càng tảo tợn hơn, dùng số tiền này đi khắp các nơi, thuê thao trường cử hành cuộc diễn thuyết quy mô lớn, nói hết chuyện xấu của Viên Thế Khải, khiến Viên Thế Khải tức giận gần chết.

Vì thế, Hoàng Linh Vũ từ nguyên do không ai biết này mới có thể sinh ra một kết luận___ Y phải xem Tổng Khải Nhân tiên sinh là tấm gương, học theo ông thu tiền hối lộ, ngày ngày hướng lên không thừa nhận mình mắc nợ.

Chỉ đáng tiếc, y có tâm muốn dây dưa với tên thổ tài chủ. Nhưng tên thổ tài chủ đó lại có thói nghiện, nhất định muốn tìm nô tì bồi y ngủ. Tới mức Hoàng Linh Vũ cuối cùng không chịu nổi tính toán rời khỏi, đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho dù phải ngủ ngoài trời, cũng không cần ngủ chung với người ta cả đêm.

Hoàng Linh Vũ xách một vỏ rượu đặc sản tên thổ tài chủ tặng, suốt đường ngâm nga hát, lần dò đi về hướng thành trì Hoài Qua.

Thị lực của y kém hơn người thường một chút, hiện tại ở thế giới này, hoàn toàn không ánh sáng độc hại, không khí cho dù mát mẻ, nhưng chỉ là một mảng tối mù, căn bản không thể phân biệt đâu là bầu trời, đâu là tầng mây. Lúc này tuy sao sáng đầy trời, nhưng chung quy ánh sáng có hạn, không đủ chiếu sáng tầm nhìn của y.

(*Ánh sáng độc hại: Như đèn mờ, đèn chớp, đèn nháy hiện tại)

May mà cũng không tới nỗi quáng gà, cuối cùng y cũng kịp thời phát hiện chỗ Mộ Dung Bạc Nhai đang ngồi, dừng chân lại. Nếu không còn bước thêm hai ba bước, chắc chắn sẽ đâm trúng hấn.

Mộ Dung Bạc Nhai ngẩng đầu nhìn Hoàng Linh Vũ, thấy trên mặt y có một chút vẻ nhiễm hồng, chắc là đã uống rượu.

Hoàng Linh Vũ cúi đầu nhìn nơi Mộ Dung Bạc Nhai đang ngồi, trong khoảng cách ba bước cũng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một gương mặt, nhưng y có thể nhận ra gương mặt này là ai.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau trong bóng tối.

Rất lâu, Hoàng Linh Vũ quay sang một bên phà hơi rượu, rồi đi tới hai bước, ngồi xuống cạnh Mộ Dung Bạc Nhai. Gió nhẹ không ngừng thổi qua, mang theo hương lúa mới và đất bùn. Cách rất xa mới có một cái cây, tiếng ve không ngừng vang lên trên cây, thanh âm giống như đang cạo lên tấm thiết. Trong mảnh đất bên cạnh thì có dế, phát ra tiếng kêu êm tai nhẹ nhàng.

Không biết xuất phát từ tâm tình thế nào, hai người đều không nói chuyện.

Nơi này, rất yên tĩnh, rất thoải mái. Do đó, cũng khiến người ta trở nên lười biếng, không muốn nói chuyện, không muốn động đây.

Cứ như vậy không biết trôi qua bao lâu, Hoàng Linh Vũ ngồi đến phát ngốc, đại khái chỉ đơn thuần là phát ngốc do say rượu. Sau đó dần bắt đầu mỏi gao, bộ dáng muốn ngủ gật.

Mộ Dung Bạc Nhai không chút động đây, bó gối ngồi yên, tay trái lại đặt trên thanh kiếm giấu trong tay áo bên phải.

Một người, hai người... hấn lặng lẽ đếm. Nếu không nghe sai, có sáu người đang tiếp cận nơi họ ngồi, đến từ trước sau trái phải bao vây lại.

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên hắn bị tập kích trong thành Hoài Qua. Xem ra những người này rất cuộc cũng nắm được hành tung của hắn. Có lẽ tiệm Hoài Qua cũng vì hắn mà bị những người này ngắm trúng.

Hơi thở của Hoàng Linh Vũ nhẹ nhàng vang lên bên tai, duy trì bình ổn chậm rãi. Chuyện bị người truy sát tập kích từ khi hắn ghi nhớ mọi chuyện đã xảy ra không ít, nhưng trước giờ chưa từng ở trong tình thế này. Trước đây khi quần chiến, bên cạnh luôn có bằng hữu hoặc thuộc hạ có thể chống đỡ một bên, mà hôm nay không những không có viện trợ, mà còn dư thêm một kẻ dân đen không biết võ phải bảo vệ.

Lòng thâm hận.

Hoàng Linh Vũ tuy sức mạnh và lực nhẫn nại đều không kém, nhưng cũng chỉ là so với trình độ của người bình thường, nếu muốn bảo toàn mạng sống của cả hai trở về thành, kế sách hiện tại, chỉ có___ liều mạng chiến đấu.

Hắn nhanh chóng phán đoán, cuối cùng quyết định nhắc nhở Hoàng Linh Vũ có người tiếp cận trước. Hắn và Hoàng Linh Vũ quen biết không sâu, cũng không biết đối mặt với nguy hiểm này, y có làm ra chuyện gì gây bất lợi cho cả hai không.

Ví như hiện tại, điều hắn cần nhất chính là, y chịu yên yên tĩnh tĩnh ngồi đợi ở đây, cho đến khi___ ngân quang tối tăm xuất hiện trong tay áo của Mộ Dung Bạc Nhai.

Hoàng Linh Vũ chợt cảm thấy bên cạnh có một sức mạnh ập tới, đánh bay y vào một thửa ruộng ẩm mềm cách xa mấy trượng. Keng___ Tiếng kim loại đụng vào nhau bỗng vang lên, dư âm luẩn quẩn không dứt, giống như quỷ hỏa phiêu đảng trong nơi hoang dã, bất chợt nổi lên, sau đó dần dần tàn lụi.

Lúc này Hoàng Linh Vũ mới tỉnh táo lại, trong bóng tối chỉ cảm thấy từng trận gió lạnh.

Khá lâu sau tiếng vang đầu tiên, lại có tiếng kim loại giao kích. Binh đao cọ ra từng điểm hỏa nhỏ, Hoàng Linh Vũ cuối cùng tìm được Mộ Dung Bạc Nhai. Lửa trong chớp mắt tắt ngúm, tất cả lại chìm vào trong tĩnh mịch.

Đám dế cạnh đó đều ngừng kêu, chỉ còn đám ve là phát ra tiếng.

Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy trong không khí tựa hồ bị tăng thêm áp lực, ngay cả da thịt của mình cũng căng chặt, cái gì cũng nhìn không rõ không có nghĩa là y không biết chuyện gì đang xảy ra.

___ Bị tấn công, hơn nữa Mộ Dung Bạc Nhai khẳng định đã sớm phát giác.

Y có thể dựa vào tiếng vang đầu tiên, khẳng định được kích này tốc độ rất nhanh, nhanh tới mức nếu không toàn thân chống đỡ, lúc này y hoặc Mộ Dung Bạc Nhai nhất định đã thân đầu hai chỗ.

Mộ Dung Bạc Nhai đích thật sớm đã phát giác, chuyện khó tin là hắn không vì lo chạy trốn một mình, mà ném lại Hoàng Linh Vũ không quản. Đừng thấy đám người này tạm thời không làm gì Hoàng Linh Vũ, chỉ vì họ phát hiện Mộ Dung Bạc Nhai rất khó đối phó, nhất thời không thể chia người đi diệt khẩu.

Lại một kích. Tiếng vang còn chưa kịp tiêu tan, liên tiếp ba tiếng va chạm keng keng keng dấy lên ánh lửa ở những phương hướng khác nhau, tiếp đó, tiếng binh đao va chạm kéo dài liên miên không dứt. Lực đạo tuy không còn mạnh như kích đầu tiên, nhưng vẫn như không có điểm kết.

Hoàng Linh Vũ lặng lẽ nghe tiếng gió. Không giống vừa rồi, người tới nhanh chóng di động, y phục bị luồng gió thổi động, nhiễu loạn âm thanh trong gió.

Nếu Mộ Dung Bạc Nhai không lo tới y, hiện tại sớm đã có thể chạy xa.

Trong thế giới này, không có võ công là một chuyện rất thua thiệt. Nhưng nếu bảo y không minh không bạch thừa nhận ân tình của người khác, đặc biệt còn là ân tình của người có quan hệ ái muội bất minh...

Có câu ‘kẻ địch của kẻ địch là bằng hữu’, cho nên hiện tại chuyện đầu tiên cần phải làm, đương nhiên là đồng tâm đối ngoại.

10. Q.1 - Chương 10: Hoang Phong Diệm Khởi

(*Hoang phong: gió nơi hoang dã, diệm khởi: lửa cháy)

Tình hình của Mộ Dung Bạc Nhai có thể nói là bấp bênh nguy hiểm, hiện tại hắn có thể tạm thời đối phó được với sáu người, chỉ là vì đối phương có cố kỵ với hắn, chỉ muốn tiêu hao thể lực của hắn rồi một kích tất sát.

Một khi bị bọn họ phát hiện thân thể hắn có điểm không bình thường, thì chính là vạn sự dứt tuyệt. Đấu vòng hết một khắc, Mộ Dung Bạc Nhai dần cảm thấy không chịu nổi, cũng may những người này không hề phối hợp, hắn mới có thể vào lúc khẩn cấp mượn lực thoát khỏi vòng vây. Nhưng cho dù hắn hết sức che giấu, cũng dần bị những người này phát hiện hắn không bình thường.

Khi tất cả đang đấu đá không nghỉ, trong ruộng lúa diễn ra một trận lạt xạt, chính là nơi vừa rồi Hoàng Linh Vũ đã rút vào.

Mộ Dung Bạc Nhai lập tức thầm kêu không tốt, nếu Hoàng Linh Vũ không động dậy ngồi yên ở đó, những hắc y nhân này sẽ không lập tức lấy mạng hắn. Vào lúc này, hắn đã không kịp tỉ mỉ suy nghĩ đối sách, xoay người né một ám tiễn, sát bên vai trượt qua một thanh trường kiếm.

Tiếng kiếm đâm vào da thịt vang lên, hắn không thể tránh được đoản thương của tên thứ ba.

Nhưng hắn lại giống như không cảm thấy đau đớn, kẹp chặt đoản thương, xoay tay nắm lấy đoản thương đang đâm vào ngực trái, tiếp theo kéo thẳng ra.

Dưới ánh sao đêm hắc y nhân nhìn thấy rõ ràng, cây đoản thương nơi ngực đó lập tức tạo ra một vết máu dữ tợn, như lăng trì sống Mộ Dung Bạc Nhai.

Mà Mộ Dung Bạc Nhai vẫn chưa dừng kiếm, đoản kiếm chém ra, mang theo mưa máu hỗn loạn, phun lên mặt kẻ không kịp trở tay. Hắc y nhân vốn có thể nhắm mắt lùi gấp, nhưng trên cổ lại truyền tới cảm giác băng lạnh khi bị đâm vào, sau một tiếng rạch đứt gân thịt, mưa máu lại lần nữa bạo khai.

Kinh biến này, khiến bốn người còn lại lập tức tản ra, không ngờ Mộ Dung Bạc Nhai sớm đã đợi một bên, hai tia lửa tắt ngúm, lại một người rơi đầu.

“Cố Ảnh tập, là võ công của Cố Ảnh tập!” Một người thầm kêu, uốn người lao lên.

Lúc này Mộ Dung Bạc Nhai đã là nỗ lực hết đà, hít sâu một hơi, hai tay chống kiếm nghênh đón.

Những biến cố phát sinh trong ánh sáng lấp lóe này, chỉ diễn ra trong khoảng thời gian Hoàng Linh Vũ leo lên khỏi thửa ruộng.

Y nghe được có ba tiếng rên, đều không phải là của Mộ Dung Bạc Nhai.

Nhưng hơi thở của Mộ Dung Bạc Nhai đã bắt đầu loạn, với khả năng nhìn của Hoàng Linh Vũ trong một mảng tối đen này cũng có thể thấy rõ lồng ngực hắn đang kịch liệt nhấp nhô.

Hoàng Linh Vũ là một dân đen không biết võ công, trong bóng tối mờ trùng mắt cũng vẫn như bị mù, không thể làm được gì nhiều. Nhưng tất cả khó khăn đều có phương pháp giải quyết.

Y không cần nghĩ nhiều, lập tức lượn vài viên đá, nhắm theo hướng âm thanh mà ném.

Đúng như sở liệu, tự nhiên không trúng bất cứ ai, nhưng Hoàng Linh Vũ biết rõ, chỉ cần như vậy đã đẩy lên sự mất kiên nhẫn của bọn họ___ xuất phát từ cùng cảm nhận, nếu có người quấy rầy y lúc y đang kiểm soát, y sẽ vô cùng không kiên nhẫn.

Sau mấy đợt dây dưa, Mộ Dung Bạc Nhai tự nhiên thầm kêu tiểu tử này đúng là không cần mạng nữa, trong ba người còn lại cũng đã có một người bị y chọc giận thành công.

Hoàng Linh Vũ tuy không thể nắm rõ tâm tư của người khác, nhưng tai thì có thể nghe được rõ ràng, tiếng xé gió lao tới, với tốc độ cực nhanh, liền vọt vàng nắm bệt xuống đất, nghiêng người lăn đi.

Lăn một lát, y tựa hồ có thể cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, định thần nhìn lại, ở nơi y vừa đứng trước đó, bị một thanh kiếm đâm vào thật sâu.

Người đó kiên nhẫn tiếp tục phóng thêm vào phi đao, nhưng vẫn bị Hoàng Linh Vũ giả hồ đồ né được.

Cũng không thể nói Hoàng Linh Vũ có thính lực tốt đến mức có thể nghe được tiếng gió mà phân biệt hướng ném, nguyên do chỉ vì tên lỗ mãng này phi quá mức chuẩn xác. Vì chuẩn xác, cho nên chỉ cần nghe thấy tiếng gió lập tức rời khỏi vị trí ban đầu, thì sẽ không bị thương.

Nếu người phi đao có thể thông minh một chút, phóng ám khí loạn lên, hoặc phóng với diện tích rộng một chút, kiên nhẫn phóng một lần mưa ám khí với một kẻ bình dân không biết võ công, thì Hoàng Linh Vũ mười cái cũng đã trúng hết bảy tám cái.

Người phi đao thấy nhiều lần không có kết quả, kêu loạn oa oa, quả nhiên quơ loạn vũ khí trong tay sả về phía Mộ Dung Bạc Nhai đang bay tới. Nhưng Hoàng Linh Vũ nếu đã có gan gây loạn, tự nhiên cũng có phương pháp phòng tránh của mình.

Tiếng vũ khí xé gió thật sự rất lớn, Hoàng Linh Vũ chỉ cần nghe thôi cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ dữ tợn múa may trường đao của đối phương. Bền nâng vò rượu lên, cong người đứng lên, trốn sau vò rượu bỏ nhào tới.

Sau một tiếng vang thanh thúy, vò rượu bị trường đao chém bể. Tiếp đó, vì quán tính, rượu bắn ra từ vò bị bể toàn bộ tưới lên người kẻ kia. Người đó kêu oa oa quái dị, vô cùng tức giận.

Hoàng Linh Vũ lùi lại nửa bước, moi một vật từ ngực ra, vừa đúng lúc người sử đao đó vung đao lao tới.

Vì sức nặng của trường đao, quãng đường vung chém ngang dọc sẽ bị giới hạn, Hoàng Linh Vũ dự tính được mục tiêu của đối phương, dựa vào thính giác hơn người, đem vật đó cản ngay phía trước.

Trong làn gió hiu hiu, tiếng cọ xoẹt xoẹt vang lên vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng rộn người. Ngay cả ba người đang chiến đấu khấn trương bên cạnh tựa hồ cũng bị phân tâm, có thể thấy được tình cảnh trường kiếm chém qua một vật cứng lõi lôm không bằng.

Có vẻ chậm nhưng thực chất rất nhanh.

Tiếng xé gió lại vang lên, ánh lửa cũng lại bắn ra. Lửa lần này so với bất cứ lần binh đao giao kích nào trước đó cũng rõ ràng và kéo dài hơn, người sử đao còn chưa kịp kỳ quái, hỏa diễm lam nhân nhật đột nhiên bắn ra từ lưỡi đao, điểm cháy toàn bộ mặt đao, tiếp đó men theo trường đao nhanh chóng lan tràn, chớp mắt đã bao bọc toàn thân người sử đao.

“A___”

Người sử đao bị hỏa diễm vây chặt, trong ngọn lửa màu lam nhân nhật trong suốt có thể thấy được hân đang múa máy tay chân, giống như muốn tìm nguồn nước để dập lửa, nhưng vì trước đó toàn bộ gương mặt bị rượu cồn bắn lên, một khi bén lửa thì trước tiên sẽ thiêu đốt đôi mắt yếu ớt nhất, hiện tại hân không thấy được gì nữa, chỉ có thể điên loạn giãy dụa.

Đại khái chỉ trong vòng hai hơi thở, ngọn lửa đó đã thay đổi, lửa lam càng lúc càng nhật, trở thành màu vàng và màu da cam sáng rực, ___ hiện tại thứ đang thiêu đốt, đã không phải do rượu cồn tạo ra, mà do tóc tai y phục trên người người đó, thậm chí là da thịt.

Bóng tối đột nhiên bừng sáng như vậy, người bên cạnh mới thấy được rõ ràng, trong tay Hoàng Linh Vũ còn cầm một khối đá màu đen to bằng lòng bàn tay. Trong không khí lan tràn mùi rượu nồng, bị liệt hỏa hun đúc càng lúc càng cháy lên rừng rực.

Thì ra vũ khí của Hoàng Linh Vũ, chỉ là một khối đá đánh lửa bình thường, và rượu cồn mà vừa rồi hắc y nhân đã đánh bể.

Hoàng Linh Vũ hít sâu một hơi, nhặt mảnh vỡ lớn nhất lên, với người cật vào cổ tay của người kia, nhanh chóng đá văng trường kiếm đã bị buông lỏng trong tay người nọ.

Hôm nay y trở về bằng lối này, cho nên biết gần đây có một thủy trì trồng sen, y cũng biết rõ nếu diệt cỏ không diệt tận gốc, sẽ lưu lại hậu họa càng nghiêm trọng hơn.

Hoàng Linh Vũ cầm trường đao, hung tợn chém vào đầu gối người đó. Năm đó khi y tham gia thực tập khảo cổ, đụng tới không ít xẻng sắt cuốc chim, tuy trường đao đích thật là mới sử dụng lần đầu, nhưng cầm vào cảm giác cũng giống như xẻng sắt, chém tới quả nhiên chặt đứt hai chân của người đó.

Không biết có phải vì người đó bị ngọn lửa lấy hết dưỡng khí, cuối cùng nghẹt thở chết. Hay là bị thiêu chết, hoặc thuần túy là đau chết, tóm lại là rất nhanh sau đó, bóng lửa quỳ trên đất dần không cử động nữa.

“Phiền phức người làm đèn rồi.” Hoàng Linh Vũ thầm nói.

Nhờ vào ánh lửa nhảy múa yêu dị trong gió chiều sáng, Hoàng Linh Vũ cuối cùng cũng nhìn rõ được.

Một mình Mộ Dung Bạc Nhai cố gắng chống đỡ hai người cuối cùng, trong đao quang kiếm ảnh xuyên suốt như cá.

Lúc này, một trong đó thấy người sử đao chết thảm thương, sớm đã ớn lạnh. Lặng lẽ tán lực, rồi đột nhiên lui khỏi vòng chiến, lấy ra một ống pháo hiệu.

“Ngu xuẩn!” Một người khác mắng, còn chưa kịp gọi hắn trở lại cùng chống địch, Mộ Dung Bạc Nhai đã tranh thủ dịp tốt trong chớp mắt đó, lùi lại một chút, rồi mũi kiếm lập tức vọt lên, cắt đứt cổ họng của người kia. Tiếp theo thuận thế mước lực đâm xuyên người tên còn lại.

“Bọn chúng sẽ đến rất nhanh.” Mộ Dung Bạc Nhai nói, vừa nhét ống pháo hiệu trong tay người đó vào ngực. Nếu chúng đã mang theo thứ này, thì nói rõ gần đây nhất định có viện binh của chúng.

Nếu là lúc bình thường, Mộ Dung Bạc Nhai có lẽ sẽ bắt đầu cảm thấy nghi hoặc đối với biến đổi đột ngột của Hoàng Linh Vũ, thậm chí sẽ sinh lòng cảnh giác, nhưng hiện tại, hắn chỉ cảm thấy an tâm hơn.

Kỳ thật những người này có điểm pháo hiệu hay không không quan trọng, vì vào buổi tối mà họ nổi hỏa lớn, hơn nữa còn phát ra tiếng vang lớn, người có tâm nhất định sẽ tới xem thử.

Đáng tiếc là, người thủ cửa thành Hoài Qua lại là dạng người chuyện có thể không cần quản thì sẽ không thêm quản, cho nên tới đây kiểm tra khẳng định sẽ không phải là thủ vệ của thành Hoài Qua. Mà Tiêu Thanh Ngọc dù sao cũng không phải thần, cách một bức tường thành cao như vậy cũng không thể nào phát giác được động tĩnh bên này. Vào lúc này, nếu bất cứ ai trong hai người làm liên lụy, động một tý là về trời cả hai.

Hiện tại, chỉ có thể trông cậy vào hai người tự né tránh. Chỉ cần có thể chống đỡ đến trời sáng, có nghĩa là họ đã thắng lợi.

11. Q.1 - Chương 11: Đêm Đen Bằng Lạnh.

Trong đền ruộng khắp nơi đều là những cái bóng yêu dị, ngọn lửa màu da cam do người bị thiêu vừa rồi lan ra không ngừng lay động trái phải. Phôi thêm bối cảnh âm u và bầu trời đầy sao, có cảm giác u ám quái dị không tả nổi. Đặc biệt là khi đã biết ngọn lửa này bắt nguồn từ thân thể của con người, cảm giác sợ hãi này giống như cổ đại, chậm rãi sinh sôi trong lòng người.

Chỉ là Mộ Dung Bạc Nhai không phải người bình thường, Hoàng Linh Vũ lại thuộc về trường hợp không rõ, cho nên cũng không bao quát trong phạm vi người bình thường.

Hoàng Linh Vũ nhìn Mộ Dung Bạc Nhai ngồi xỏm dưới đất, chỉ thấy hắn đầu đầy mồ hôi, ngực phập phồng nhấp nhô, nhưng tựa hồ không nghe thấy tiếng hít thở. Trên sườn phải có một động máu đang chảy, khi ngực phập phồng còn kèm theo tiếng rít rít như đang thổi ống.

Thấy tình hình này, y cũng phải giật thót cả mình, cái này không phải chứng tràn khí vào ngực thì còn có thể là gì!

Nhớ lại trên phim ảnh kiếp trước thường xuyên diễn cảnh này, có người bị đâm lủng ngực, nhưng lại làm như không có chuyện gì tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp không chút trở ngại. Từ sau khi vào khoa pháp y, y hễ coi tới cảnh này liền gục đầu ngủ, lười xem tiếp.

Vì khoa pháp y thường xuyên nhận được án lệ vì chứng tràn khí vào ngực nghiêm trọng mà chết, đại bộ phận người bị chứng tràn khí nghiêm trọng đều là vì phần sườn bị thương, khiến không khí bên ngoài ào vào ngực. Mà khí áp trong ngực một khi tăng cao, sẽ đè nặng làm phổi sụt xuống. Vì thế, nếu không thể kịp thời xóa bỏ chứng tràn khí vào ngực, cuối cùng sẽ khiến người nghẹt thở mà chết vô cùng dễ dàng.

Y đang định chạy qua giúp đỡ, Mộ Dung Bạc Nhai đã xé một mảnh y phục, quấn chặt thành một cục, cố gắng làm động tác thở ra, rồi nhét nó vào trong động máu.

Mộ Dung Bạc Nhai vì đau mà trong nhất thời không thể mở miệng nói chuyện, còn phải nhét cục vải đó vào thật chặt, Hoàng Linh Vũ kinh dị nhìn hành động của hắn, vì động tác phả hơi ra trước khi nhét vào, đã xóa bớt được giới hạn lớn nhất cho khí thể trong ngực. Cho dù vào thời đại của y, người có hiểu biết đối với chứng tràn khí vào ngực cũng lác đác ít ỏi vô cùng, mà trong thế giới cực độ thiếu hụt khoa học giải phẫu này, Mộ Dung Bạc Nhai có thể có hành động này chỉ có thể nói rõ được một chuyện, chỉ sợ hắn đã quá quen thuộc với cuộc sống thường xuyên bị thương này, cho nên biết dưới tình huống nào thì nên áp dụng biện pháp trị liệu cấp tốc nào.

Mộ Dung Bạc Nhai băng bó xong vết thương, nhìn Hoàng Linh Vũ nói: “Từ hướng ngươi tới có một hồ sen, đúng không?” Hắn đã khá lâu không trở về Hoài Qua, cũng không thể bảo đảm tá điền ở đây sẽ không lấp hồ sen đó lại để trồng ruộng.

Hoàng Linh Vũ lập tức biết được hắn muốn trốn tạm vào trong hồ sen, gật đầu, không tỏ ý kiến gì nhìn vết thương của hắn.

Mộ Dung Bạc Nhai lại khi mũi khinh thường đối với vết thương này, nói: “Trước tiên lo lắng cho thỏa đáng bản thân mình đi, người qua đó đợi ta.” Nói rồi, nhin cơn đau ở ngực, quay người bố trí dấu vết chạy trốn theo hướng khác.

“Trốn trong ruộng đi.” Hoàng Linh Vũ nói.

Mộ Dung Bạc Nhai lập tức trả lời: “Nhất định sẽ bị phát hiện.”

Hoàng Linh Vũ nghĩ nghĩ, y cũng biết bản thân không có năng lực thấu hiểu người học võ như Mộ Dung Bạc Nhai, cũng không thể tiếp tục ngăn cản, chạy tới hướng hồ sen.

Mộ Dung Bạc Nhai bố trí xong, thấy cũng còn khá thời gian, bèn lục tìm trên người những hắc y nhân kia. Xuất môn tại ngoại phải có được trị thương, quả nhiên không bao lâu đã tìm được một khối thuốc cao da chó, ngửi mùi vị cảm thấy là hàng thật, liền đem hơi hơi trên lửa, sau đó dán lên vết thương đã bị nhét vải bó của mình. Một lát phải xuống nước, cần giải quyết vấn đề trước mắt trước, còn về thuốc cao và vải băng, thoát hiểm xong lại nói.

Hắn đang định chạy theo Hoàng Linh Vũ, tiếng xé gió đã nhanh chóng ập tới, hắn biết kẻ địch đã đuổi tới. Vội cuộn người lặn vào ruộng lúa, sau đó vút đi theo phương hướng của Hoàng Linh Vũ.

Ngoài dự liệu là, chỗ Hoàng Linh Vũ đã đi qua, vết tích lưu lại rõ ràng quá mức bình thường, cây lúa bốn phía đều ngã rạp, vết chân sâu hoắm, bước chân rất lớn.

Giới cho Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Bạc Nhai bật cười.

Thì ra Hoàng Linh Vũ tự biết bản thân không am hiểu võ công, nơi đã đi qua nhất định để lại dấu vết rõ ràng, hơn nữa lại không biết phương pháp xóa bỏ hành tung, liền dứt khoát thực hiện kế nghi binh thật như giả, giả như thật.

Vào lúc này mà có một đồng bạn hiểu tình đạt lý như thế, tuy người có hơi đáng ghét một chút, nhưng cũng không tồi chút nào.

Người đến đã tiếp cận rất gần, Mộ Dung Bạc Nhai không có nhiều thời gian nán lại, nhẹ nhàng trầm xuống nước. Mùa thu sắp tới, nước tuy ấm áp hơn mặt đất một chút, nhưng vẫn mang theo hơi lạnh, cho dù có

thuốc cao da chó bảo vệ, cũng vẫn làm vết thương nhói lên từng cơn, vôi đứng thẳng như cương thi để làm dịu bớt.

Đền người ở xa cũng sắp thiêu đến tận cùng, dư hỏa nhảy múa rồi dần tắt. Trong hồ tối mù không chịu nổi, chỉ mơ hồ thấy được vài lá sen, có cái đã héo úa nhăn nhúm, và dấu vết còn lại của lá sen, cùng đài sen chắc nịch.

Hắn đang định hái một cuống sen*, đột nhiên bên cạnh có một cánh tay duỗi ra nắm lấy hắn. Nếu không phải biết trước trong trì đàm có người, hắn đại khái đã vung kiếm xoẹt một phát cắt đứt cổ đối phương. Quay đầu lại nhìn chỉ thấy Hoàng Linh Vũ giao cho hắn một cọng cuống sen, hai bên bị bề gãy, chính giữa trống rỗng, chính là thứ hắn đang muốn làm.

“Người làm sao...”

Hoàng Linh Vũ đoán được hắn muốn hỏi cái gì, y ngay cả hạt sen cũng không biết ăn, nhưng lại biết cuống sen rỗng ruột, như vậy không phải có chút kỳ quái sao? Thế là thấp giọng trả lời: “Học thì phải ứng dụng, trên sách không phải có nói sen mọc thẳng đứng, không cành không nhánh sao?”

“Ngô?” Có sao? Sao ta chưa từng nghe nói qua?

Hoàng Linh Vũ lúc này mới nhớ ra, thế giới này không có Chu Đôn Di, thì cũng sẽ không ai từng đọc qua ‘Ái Liên Thuyết’, nên gượng cười, ha ha một chốc rồi nhét cuống sen vào miệng.

Bên ngoài đột nhiên sáng lên, hiển nhiên người tới đã châm đuốc. Hai người chợt có cảm xúc như đang cùng chung kẻ địch, nhiệt huyết sôi sục, nhìn nhau cười, nắm chặt tay nhau, ngậm cuống sen, lặng lẽ chìm người dưới đám lá sen héo úa.

Ánh lửa đi qua đi lại trên mặt nước, hai người ở dưới nước có thể thấy được bóng người lắc lư, tiếng bước chân hỗn tạp, trong làn nước nghe càng thêm rõ ràng.

Sau đó có hai ba người xuống nước tìm kiếm, ngạc nhiên hồ thực sự quá lớn, lá sen lại nhiều, không thể nhìn rõ, chỉ có thể tìm kiếm từng chút một.

Mộ Dung Bạc Nhai biết trong hồ có nuôi cá, nên không sợ bị người khác nhìn ra động tĩnh gì, nắm tay Hoàng Linh Vũ cùng chơi trò bịt mắt bắt dê. Nước hồ se lạnh, vết thương cũng từ từ thấm máu, khiến nhiệt độ cơ thể của hắn giảm đi không ít. Mộ Dung Bạc Nhai định thần, tập trung lực chú ý vào lòng bàn tay ấm áp kia. Trong tay truyền tới hơi ấm của Hoàng Linh Vũ, khiến hắn có cảm giác như được trở về thuở nhỏ, giống như lúc nắm tay nhị ca chơi trò trốn trong viện tử tránh khỏi sự tìm kiếm của thái giám.

Không bao lâu, bên hồ sen có người hô hoán, Mộ Dung Bạc Nhai nghe được rõ ràng, có người hô to phát hiện vết máu. Sau đó gọi người trong hồ lên, bắt đầu nghi hoặc vết chân bên này sao lại đặc biệt rõ ràng đến vậy, tiếp đó lại có người ở xa hô lên, phát hiện dấu vết chạy trốn ở nhiều hướng khác nhau.

Hắn thầm vui mừng, biết những người này bị hai người bọn họ làm loạn lên rồi. Nghe tiếng những người đó chạy đi rồi lại chạy về, muốn xuống nước lại ngại phiền phức, cuối cùng có một người nói: “Nếu hắn còn chưa bị thương, lúc này sớm đã chạy xa, truy cũng không truy được. Nhưng nếu hắn bị thương nghiêm trọng, người trọng thương căn bản không thể đứng nước, hắn cũng chỉ có thể trốn trong ruộng lúa mà thôi, chúng ta tỉ mỉ tìm kiếm gần đây một lượt. Nếu tìm không được, thì nói với người trên là khả năng chạy trốn của hắn thật giỏi, chạy vô ảnh vô tung rồi.”

“Đúng đó đúng đó, hồ này cũng không cần xuống tìm nữa, quanh đây không có lau sậy, hắn không thể tìm được cuống lau sậy thông khí, nếu thật xuống nước, cũng sớm đã nổi lên rồi.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe thế hầu như muốn ôm bụng cười lớn, đám người này quả nhiên tới từ phương bắc, cho nên không biết cuống sen cũng có thể thông khí. Còn tên tứ đệ nhà mình, cũng không chịu xem thử xem người muốn giết là ai, sao có thể phái đám người giang hồ không có đầu óc này tới chứ.

Nhưng tiếp theo, hắn cười không nổi nữa, vì lại có người nói: “Cẩn trọng vẫn hơn, nên phái một người canh ở bên hồ sen này, đến lúc đó cũng có thể bấm báo được.”

“Được lắm được lắm!”

Đám người đó ha ha cười lớn, vui mừng vì giải quyết được một vấn đề thật lớn, lưu lại một người bên bờ hồ sen, những người khác thì tìm kiếm trong ruộng lúa.

Mộ Dung Bạc Nhai thầm mắng, đem đạo đức hành vi của đám người này chửi lên bờ xuống ruộng, cuối cùng vì nghĩ mình không thể bảo toàn được hai người nên không chui ra khỏi nước. Thầm nhủ: “Lần này xem ra phải ngâm nước tới sáng rồi.”

Đang phiền não, bên cạnh đột nhiên ấm lên, là do Hoàng Linh Vũ dán sát lại, Mộ Dung Bạc Nhai ngạc nhiên, có chút chua xót. Hổ lạc bình dương bị khuyến khi, trước đây hẳn làm sao cũng không ngờ được, bản thân vì một chút nhiệt độ ấm áp này mà cảm kích muốn chảy nước mắt.

12. Q.1 - Chương 12: Ai Đang Thổi Đèn

Đối với người ngủ ngon mà nói, là ngắn ngủi. Nhưng đối với người không được ngủ mà nói, là dài đằng đẳng.

Trong sự chờ đợi dài đằng đẳng, dần thấy được ánh sáng mặt trời. Đầu tiên là bóng đen chuyển xám, tiếp theo sáng dần lên, tiếng bước chân xa gần vẫn liên tục truyền tới, số lượng cũng càng lúc càng nhiều, là các tá điền đi kiểm tra ruộng trước bữa sáng.

Hoàng Linh Vũ giúp Mộ Dung Bạc Nhai lên bờ, một cơn gió se se thổi qua, y rùng mình một cái. Mộ Dung Bạc Nhai mắt mở híp hơi thở thoi thóp, quay nhìn bốn phía, thấy không còn nguy hiểm, mới chống đỡ không nổi nữa mà gục ngủ.

Nhờ Hoàng Linh Vũ tìm được một chiếc xe bò để vào thành, người trẻ tuổi đánh xe vào thành nghe nói họ là người trong thành Hoài Qua, vội cuống quýt giúp khiêng người lên xe, rồi lại tìm một tấm chăn nỉ để đắp cho Mộ Dung Bạc Nhai. Trên đường trở về thành, Hoàng Linh Vũ nhìn nơi tối qua đã đi qua, đã bị thanh lý sạch sẽ, đừng nói di thể, ngay cả vết máu, cũng đã bị lấp bằng đất bùn. Còn sót lại, đại khái chỉ có mấy cây lúa bị ngã rạp trong ruộng mà thôi.

Y co người ngồi bên cạnh Mộ Dung Bạc Nhai, con đường đất đá lúi dúi dần ra sau, mặt trời ở cuối đường cuối cùng cũng từ âm hồng biến thành sáng rực, chuyện tối qua giống như chỉ là một giấc mộng cũ không liên quan với ban ngày.

Không ai biết, ta là một người lãnh huyết thể nào. Sinh mạng đang dần biến mất trước mắt, nhưng ta lại cảm thấy chẳng qua là như thế.

Trong ánh mặt trời mới mọc rực rỡ, Mộ Dung Bạc Nhai nằm trong chăn, gương mặt tái nhợt không chút máu, tóc tai ẩm ướt vẫn còn đang nhỏ nước.

Y bất giác vươn tay lúc có lúc không vượt qua gương mặt nghiêng của hắn, không mang theo bất cứ hàm nghĩa nào, chỉ lặp đi lặp lại động tác đó, thì đầu óc có thể được buông lỏng, không cần suy nghĩ điều gì. Không bao lâu sau, y lại tiến hành xuất thần theo độ lắc lư của xe bò.

Cách lần tập kích đó đã là bốn ngày.

Sáng hôm đó trở về tiệm Hoài Qua, gây nên một trận ồn ào thật lớn. Người thanh niên đánh xe bò tự nhiên nhận được hậu lễ của tiệm Hoài Qua, Mộ Dung Bạc Nhai cũng được nhanh chóng ôm vào phòng của Tiêu Thanh Ngọc rồi không thấy trở ra nữa.

Còn về Hoàng Linh Vũ, tinh bì lực tẫn ngủ trọn một ngày, rồi lại như bình thường ra ngoài nhận cầm đồ. Khế đất của tên thổ địa chủ được cầm với giá cả hợp lý___ dưới biểu tình ‘đã phí phu nhân lại còn mất lính’ của tên thổ tài chủ.

Không dễ gì trôi qua một ngày, tranh thủ ánh tàn dư của tịch dương, Hoàng Linh Vũ đóng cửa tiệm cầm đồ, khóa đại môn tiền viện, đốt đèn lồng treo ở góc tường, mới trở về hậu viện.

Lúc này mọi người đều tập trung trong hỏa phòng ăn cơm, vì Mộ Dung Bạc Nhai thương thế không rõ, nên hiện tại an tĩnh hơn hẳn lúc thường. Không có vấn đề để nói, bữa cơm diễn ra đặc biệt nhanh chóng. Tiền quản tiền hút tẩu thuốc phập phập, thỉnh thoảng từ trong hỏa phòng nhìn ra xa. Hướng đó chính là phòng của Tiêu Thanh Ngọc, bữa cơm được xếp trên một cái mâm nhỏ, vẫn còn bày ngoài cửa.

Khi Hoàng Linh Vũ rửa xong chén bát của mình đi ra, trời đã tối đen. Phiên trực luân phiên hôm nay thật khó có được y thực hiện trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo, y vừa đi về phòng của mình, vừa có chút buồn ngủ ngáp một cái.

Mấy ngày nay Mộ Dung Bạc Nhai không có trong phòng, nơi đó lại trở thành lãnh địa của y.

Khi không có cái kẻ đáng ghét kia, ngày tháng vẫn trôi qua bình thường, nhưng có vài chỗ, vẫn khiến y không thể thích ứng.

Chẳng hạn như vị đạo trên giường. Vị cỏ rất nhạt rất nhạt, nếu cách nửa tắc một tắc thì không ngửi thấy được. Nhưng cái gối kê sát bên đầu, trong lúc ngủ mông lung, vị đạo đó như sương mù tiến vào mũi, lên đến não, làm y cảm thấy không vui. Cũng không phải là vị đạo đặc biệt khó ngửi gì, có chút vị sen nhàn nhạt.

Nhưng mà, cứ cảm thấy giống như lãnh địa của mình đã bị người khác chiếm cứ, hoặc nên nói, thức ăn trong mâm của mình đã bị người khác ăn sạch bách. Y mơ mơ hồ hồ ngủ, nửa mơ nửa tỉnh không vui, trong đầu liên tục chớp nháy những cảnh tượng đột nhiên từ hồ sen mất mẻ, chớp mắt lại chuyển tới thành phố đã làm việc ở kiếp trước. Một bà cô dắt theo một con chó Shar Pei mập mạp, trên mặt chú chó chẳng đầy nếp ngang bay lượn, nhấc một chân sau lên tì vào cột điện. Tì xong, còn ngẩng đầu ưỡn ngực dương dương tự đắc đảo mắt trắng với y.

— Có để cho người ta yên được không!

Hoàng Linh Vũ trở người dậy, cảnh đó liền tiêu tan. Nhưng hiện tại trong đầu y đều là cảnh tượng con chó dùng nước tiểu của mình để đánh dấu lãnh địa, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này cũng là thứ cùng một bản chất.

Nghĩ như thế, đột nhiên tam cấp của con người nổi lên, hơn nữa còn cùng một lúc đại tiểu cấp.

(*Tam cấp: Ăn cơm và bài tiết. Đại tiểu cấp: chắc ai cũng biết, ta khỏi nói chỉ có nó không hợp vệ sinh nha)

Hoàng Linh Vũ buồn bực đảo mắt trắng, xuống giường ra cửa. Vì gian phòng này đã biến thành một người ở, nên mấy ngày nay đã cất bớt bỏ, muốn đại tiện, chỉ có thể ra cái bồn công cộng bên ngoài.

Với chút ánh sáng heo hắt từ đèn lồng, căn bản không thể nhìn thấy rõ cái gì. Nhưng y cũng vẫn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, ngửi ngửi thử xem trên y phục của mình có dính theo mùi vị của chất bài tiết không, rồi chậm rãi men lối cũ đi về.

Đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua.

“Thúi quá đi, thúi quá...” Có một thanh âm mơ mơ hồ hồ vang lên sau lưng y, tiếp đó là mấy hơi thở băng lạnh phả lên gáy y.

Chưa từng nghe qua âm thanh này, Hoàng Linh Vũ lập tức nổi đầy da gà, cứng cổ không dám động.

Trong bữa tiệc chào đón tân sinh viên của đại học lịch sử, toàn trường là một màu tối đen. Trong bóng tối đột nhiên bật sáng tia trắng tái của đèn pin, chiếc đèn chiếu từ dưới cầm lên trong đặc biệt ghê rợn, cô u ám nói: “Nghe nói, trong cổ mộ có âm hồn. Nghe nói, đào nhiều mộ phận, những âm hồn đó sẽ quần lấy bạn, khi bạn mệt mỏi kiệt lực, khi âm khí tối thịnh, chúng sẽ kéo bạn vào vực sâu không đáy...”

Lúc này Hoàng Linh Vũ nhớ tới cảnh tượng đó.

Đương nhiên, sau đó cô gái kia đột nhiên đồng dạng hùng hồn nói ‘Muốn thoát khỏi vận rủi, thì thỉnh cùng diêm vương đại nhân anh tuần tiêu sái thực hiện BL hoặc tiếp tục tìm thêm Hades đại nhân vĩ ngạn bắt

phàm chơi trò 3P luôn, đương nhiên nếu lại thêm vào một Lucifer đại nhân thì càng thú vị a', mấy lời thế này đã bị y tự động kéo màn.

Hoàng Linh Vũ đang muốn trừng to mắt xem thử những hồn ma này có phải thật sự giống như trong Liêu Trai Chí Dị hay không, thì sau gáy chợt nhói lên, liền lịm đi.

Trong lúc ngủ, sau gáy đau đến lợi hại, nhưng khí tức quen thuộc xung quanh khiến y yên tâm. Y nhận ra được đây là khí vị của Tiêu Thanh Ngọc, vị của cây trúc. Nhưng lại có chút không bình thường, xen tạp thêm chút tử khí. Tiêu tiên sinh rất ít khi uống rượu, y biết rõ điều này. Là ai dám uống rượu trong phòng của Tiêu tiên sinh?

Y còn chưa kịp nghĩ cho rõ, trên bắp tay đột nhiên bị thứ gì đó ghì lại, nhất thời cảm giác chua đau nổi lên. Bị kích thích như vậy, đầu óc thanh tỉnh hơn rất nhiều. Mới phát hiện sau đầu là một mảng ẩm áp, vật ẩm đó còn chậm rãi phập phồng, đang kinh dị, chợt nghe rõ có người nói chuyện.

“Người hạ thủ cũng quá nặng rồi.”

Giọng nói của Tiêu Thanh Ngọc, vật ẩm dưới đầu phập phồng theo mấy chữ đó___ Thì ra y đang ngủ trong ngực của ông chủ Tiêu?

Vốn không có tinh thần quản nhiều chuyện, Hoàng Linh Vũ nhắm chặt hai mắt, thở gấp vài cái rồi tiếp tục thở chậm lại, lấy bất biến ứng vạn biến___ giả ngất.

Trên bắp tay chợt bị bồi thứ gì đó băng lạnh, một cổ tử khí xông vào mũi y.

“A a a! Không muốn a, rượu của ta, rượu của ta!”

Một người kêu thảm thiết___ Đây không phải là thanh âm của cái tên giả quỷ lúc y đi đại tiện về sao?

“Câm miệng, người thật là đáng mất mặt.”

Lại có người vô cùng không vui lên tiếng, tiếng kêu thảm của tên ‘quỷ’ kia lập tức ngừng giữa chừng, bực bội hừ vài tiếng rồi im luôn.

Hoàng Linh Vũ giãy dụa nội tâm, có phải lúc này nên nhảy ra tỏ rõ y đã tỉnh rồi không?

Có điều, lịch sử chứng minh, dưới tình huống người khác muốn người ngất mà người lại tỉnh, sẽ có người dùng thủ đoạn càng kịch liệt hơn nữa để cho người ngất. Trong tình huống khi người khác muốn người chết mà người lại cứ thích tỏ vẻ anh hùng tỉnh dậy, sau đó móc vũ khí ra muốn tiếp tục anh dũng ứng chiến, sẽ có người dùng thủ pháp càng trực tiếp hơn để lấy mạng người.

So sánh hơn thua, Hoàng Linh Vũ quyết định, tạm thời không tỉnh.

Dù sao có Tiêu tiên sinh ở đây mà.

13. Q.1 - Chương 13: Mấy Kẻ Quái Nhân

Tửu quỷ đó dừng một lúc, lại hừ hừ oa oa khốc lên. Tiêu Thanh Ngọc an ủi: “Vô Địch, người nhẫn nại đi, lần trước không phải cho người rất nhiều rượu từ chỗ của ta rồi sao?”

Tửu quỷ tên Vô Địch vẫn chưa trả lời, người thứ ba đã lạnh lùng chế nhạo: “Thật là gặp quỷ mà, chưa từng thấy qua cái thứ bạch si chỉ biết có rượu và võ công, người còn biết cái gì nữa hả? Chỉ đi nhà xí thôi cũng đánh ngất một người mang về.”

“Vị đạo trên người của hần rất thơm mà! Chắc là rượu còn do người phía bắc ủ___ Đương nhiên, nếu không có vị đạo của nhà xí thì càng thơm hơn!” Vô Địch nói, thanh âm ủy khuất vô vàn.

“Gặp quỷ mà, sao ta không ngủi được!” Người đó tức.

Gặp quỷ rồi, rượu từ mấy ngày trước mà tửu quỷ này vẫn có thể ngủi được sao? Hoàng Linh Vũ nghĩ.

“Tư Đồ, người bớt nói vài câu đi, lại không phải là không biết hần là người thế nào.”

“Rõ ràng trưởng thành trong trang, từ khi nào lại biến thành như vậy.” Tư Đồ nghiêng rằng nghiêng lợi, “Thôi bỏ đi, thấy người hần mang về cũng vừa đúng lúc là kẻ thích hợp.”

Qua không lâu sau, trên bắp tay Hoàng Linh Vũ lại đột nhiên nhói lên một chút, tiếp theo liền có cảm giác cánh tay lâng lâng___ Không sai, là cánh tay đang có cảm giác choáng váng___ có thể gọi là ‘tay choáng’ được không?

Con dê tể lễ sao... bỏ đi, không phải chỉ lấy chút máu thôi sao? Có Tiêu tiên sinh ở đây mà.

Hoàng Linh Vũ tiếp tục ngủ gật, trên tay dần cảm thấy mát lạnh.

Hai quái nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ là... võ lâm cao thủ trong truyền thuyết?

Nhưng mà, võ lâm cao thủ trong cái xã hội này hình như thường xuyên thấy được, thôi thì miễn cưỡng tính là ẩn sĩ cao thủ đi.

Đang nghĩ lung tung, đột nhiên nghe Tiêu Thanh Ngọc nói: “Sao lại cần nhiều như vậy!”

“Không sao, chỉ một lọ mà thôi. Đợi lát nữa phải đưa vào nơi vết thương bị thối của Mộ Dung, như thế này chỉ mới tạm đủ thôi.” Tư Đồ nói, “Tính ra tiểu tử này cũng rất may mắn, có thể mời được ta tới trị, nếu đổi lại là người khác, qua vài ngày nữa chắc chắn phải chết.”

“Người lấy quá nhiều rồi, để ta ra ngoài tìm thêm vài người, người thử nghiệm xem có hợp không.”

Hiếm khi nghe thấy khẩu khí như bà mẹ của Tiêu Thanh Ngọc, Hoàng Linh Vũ thầm cười quần quai, đã nhìn quen bộ dáng nguy hại nhân loại của tiên sinh, thỉnh thoảng thấy Tiêu tiên sinh làm mẹ, cũng đặc biệt có cảm giác thành tựu.

“Người được rồi chưa, máu dạng Bính (O)* dễ tìm vậy sao?” Tư Đồ lại nói, “Nếu Mộ Dung thuộc lại máu Giáp Ất (AB), đương nhiên người bắt bắt luận kẻ nào trở về cũng được, nhưng loại máu dạng Bính này chỉ có thể truyền huyết dịch dạng Bính. Hơn nữa, người nghĩ ống ruột dê và ống tiêm của ta là đồ hạ giá sao? Ai cũng có thể dùng được?”

Nghe tới đây, Hoàng Linh Vũ cũng không thể không ngã ngửa. Y vốn cho rằng khoa học ở thế giới này cực kỳ lạc hậu, ai ngờ đã có kỹ thuật truyền máu rồi, tuy nghe ra thì chỉ có người như Tư Đồ mới hiểu.

Nghiệm máu thì không khó, dưới điều kiện không có kính hiển vi điện tử, dùng máu của nhiều người dung hợp lại, quan sát trạng thái dung máu và trạng thái ngưng kết, sẽ có thể suy đoán được máu của ai thuộc nhóm nào. Khó ở chỗ, Tư Đồ có tài như thế, dùng ruột dê làm ống truyền máu, nên biết đây là cái đầu tiên. Còn có kim, ống tiêm hần chế tạo thế nào vậy?

“Đáng tiếc bên trong ‘Cổ Ảnh Tập’ chỉ có bản y thuật không cần diễn giải, nếu những bản khác của nó cũng có thể như thế, thì còn lo gì không thể phá Thần Hoàng giáo!” Tiêu Thanh Ngọc thấp giọng than thở, vô cùng ưu tư. “Hiện tại ngay cả ‘Tự Liên Tập’ cũng bị người ta lấy mất.”

Hoàng Linh Vũ lập tức nắm được trọng điểm, biết hai bộ sách nghe tên có vẻ tự kỷ thương thân này là thứ rất quý giá. Lúc này, trên tay nhẹ đi, ống tiêm được rút ra, sau đó lại có thứ gì đó đè lên vết thương.

Càng muốn ngủ hơn___

Hoàng Linh Vũ nhìn không được ngáp một cái, trở người trầm trầm ngủ say.

Ba người ngủ ra.

“Người bị đánh ngất xỉu còn bị điểm huyết, mà còn ngáp, và trở người được sao?” Tiêu Thanh Ngọc có chút không thể xác định hỏi Tư Đồ.

“... Thế giới không thiếu chuyện lạ, chắc là có đi.” Tư Đồ trả lời.

***

Hoàng Linh Vũ không hề biết, lần này y ngủ là ngủ suốt ba ngày.

Khi tỉnh lại, cái gì cũng đều thay đổi, quả thật là long trời lở đất.

Sở dĩ tỉnh lại, là vì ngủ được vị đạo không bình thường. Tư thế co ro chắc đã duy trì khá lâu, vừa mở mắt đã thấy được ánh tịch dương chiếu nghiêng lên cửa sổ. Y yên tĩnh nằm thêm một lát, chỉnh lý lại tư duy, chậm rãi nhìn sang nguồn gốc của vị đạo quái dị.

Không nhìn không biết, vừa nhìn, thật sự muốn quay ra ngủ tiếp.

Gần trong gang tấc, gương mặt không tính là xa lạ chiếm trọn tầm mắt. Cự ly gần như thế, có thể thấy được từng lỗ chân lông đều khô ráo sạch sẽ, vừa không nhột nhát và không khô cằn. Gương mặt này tuy có phần tái nhợt, nhưng cặp mắt đen hay háy vẫn đang trừng y.

“Ta, ta nhất định là ngủ tới choáng váng rồi.” Lần đầu tiên, Hoàng Linh Vũ nhận biết sâu sắc thói tham ngủ là thói quen xấu thế nào.

Tỉ mỉ nhìn vài lần, y lại nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ thêm lần nữa, nói không chừng khi tỉnh lại ảo ảnh đáng sợ này đã biến mất.

“Còn ngủ!” Mộ Dung Bạc Nhai thấy y không dễ gì mới tự tỉnh lại, lại còn định tiếp tục nỗ lực ngủ tiếp, kinh dị tới trợn to mắt.

____ Đây, không phải ảo ảnh, mà là hiện thực.

“Ngủ ba ngày, người đúng thật là con heo.” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

.....

“Cửa tiệm này đã không còn ẩn mật, Tiêu tiên sinh đã sang lại cho người khác, những người khác đã quyết định nơi đi, người đi cùng ta.”

.....

“Xe ngựa đã chuẩn bị xong, Tiêu tiên sinh nói, bảo người suốt đường chiều cổ ta.”

.....

“Người có nghe thấy không?”

Lúc này, trong đầu Hoàng Linh Vũ đang lặp đi lặp lại cảnh tượng cũ lúc năm hai đại học, các bạn học đáng sợ, thậm chí ngay cả các bạn học nam đáng lý ra phải đứng chung một chiến tuyến, ai nấy tay cầm ‘Thượng Hải Tuyệt Luyện’, hát vang ‘Hoàng Qua Dữ Cúc’, vô cùng vui vẻ đuổi theo sau lưng y la hét____ “Thụ, cậu nhất định là thụ! Cậu là thụ cậu là thụ cậu chính là thụ! Ở với ai cũng đều là thụ! Vạn năm tổng thụ!”

Càng là chuyên ngành ít được quan tâm, bên trong càng che giấu nhiều hắc ám thâm u. Càng là đám người nhìn có vẻ tri thức, thì trong nội tâm càng là biến thái!

Đây là đầu nguồn thống khổ của y, là nguyên nhân sau cuối khiến khi không bao giờ dám chơi trò Thạch Ông Tử Bó* nữa____ cuộc thi đấu Thạch Ông Tử Bó hàng năm của đại học lịch sử, trò chơi trừng phạt đáng sợ!

_____

Tại sao! Tại sao! Tại sao bốn năm đại học khổ sở giữ gìn thanh thuần trong sáng của ta, cuối cùng vẫn bị kết dính với nam nhân! (Cuồng Ngôn: mới ngủ chung giường đã gọi là ‘kết dính’? Vậy lúc người ngủ trong ngực của Tiêu tiên sinh thì nói thế nào? -_-|||)

“Không muốn! thần ơi, nhanh tới cứu ta đi!”

Hoàng Linh Vũ đảo người, liều mạng lao ra ngoài.

Lần hỗn loạn này cuối cùng kết thúc, là vì Hoàng Linh Vũ vô cùng mất mặt bị bật cửa ngăn ngõ. Cũng phải nói lại, nếu ‘gạo’ đã nấu thành ‘cơm’ (Câu nói kinh điển được dùng ở đây quả thật là phung phí của trời a!), Hoàng Linh Vũ cũng chỉ đành nuốt nghẹn chịu đựng.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy một màn hỗn loạn, âm thầm vui sướng trong lòng. Hiện tại hắn còn chưa khỏi hẳn, may mắn đã bảo trụ được cái mạng. Hơn nữa còn gặp được đại sư phụ Nhiếp Vô Định đã lâu không gặp.

Nói ra, vị đại sư phụ này so với khi mới gặp lần đầu thật sự là khiến người ta không biết phải làm sao, nếu không phải bên cạnh có một quần sự Tư Đồ đi theo, không biết đã gây ra phiền phức cỡ nào.

Tự nhiên, hai người này đối với công phu điểm huyết của mình quá mức tự tin, còn luôn cho rằng cái ngáp và trở mình của Hoàng Linh Vũ hôm đó là chuyện ngoài ý muốn, nên không nói với Mộ Dung Bạc Nhai máu là lấy từ trên người y, cũng không lưu lại tới ngày Hoàng Linh Vũ tỉnh lại.

Sống cạnh nhau cũng khá lâu, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng nhảy loi choi của Hoàng Linh Vũ với khoảng cách gần như thế.

Có cảm giác rất nhẹ nhõm. Những ngày này, cho dù cười đùa vô tâm vô phế với các sư phụ trưởng bối, nhưng trong lòng vẫn luôn nặng chình chịch.

Loại người giống như hắn, kỳ thật bên cạnh thiếu nhất chính là một người có thể không cố kị mặt mũi thích nói gì thì nói, thích làm gì thì làm. Dùng cách nói của Tư Đồ, chính là ‘tồn hữu’.

(*Tồn hữu: bạn xấu)

Dạng người như Hoàng Linh Vũ, có tùy tiện cũng chỉ tùy tiện tới trình độ nhất định. Nhưng khi đứng trước đại sư cũng biết tiến biết lùi, còn có thể giúp đỡ một tay.

— Tạm thời, xem y là một bạn lữ hành cũng không tồi. Mộ Dung Bạc Nhai đưa ra quyết định.

Tóm lại, lại trôi qua một ngày, hai người dưới sự đưa tiễn bằng mắt của Tiêu Thanh Ngọc, đánh xe ngựa mang theo tâm tư khác nhau ra đi.

Mục đích đến, là kinh đô Lạc Bình của Đại Yển quốc.

14. Q.1 - Chương 14: Bạch Y Nguyệt Bằng

(*Bằng: là chim đại bàng)

Thời cổ có tây thiên thỉnh kinh dài đằng đẵng, ngày nay có xe cũ tiến bắc xa vời vợi, Hoàng Linh Vũ cả ngày đến tối ngồi sau càng xe điều khiển ngựa, nếu không phải xảy ra chuyện gì không nên xảy ra, thì cả ngày không lên tiếng.

Mộ Dung Bạc Nhai tuy thương chưa lành, nhưng vết thương cũ đã được điều dưỡng, tinh thần ngày càng tốt lên.

Hiện tại hắn đặc biệt thích thú quan sát thái độ che che giấu giấu trốn trốn tránh tránh của Hoàng Linh Vũ. Cũng thật quái lạ, tại sao trước khi gặp tập kích không hề sợ hãi, sau khi cùng chung hoạn nạn lại tránh né hắn không kịp? Suốt đường đi có tránh có đoán có ngủ thì không cần nhắc tới.

Đi được chừng mười ngày, còn một ngày đường nữa sẽ vào kinh. Mấy hôm nay đều cố gắng thuê phòng nghỉ chân. Cũng giống như trước đây, Mộ Dung ngủ trên, còn y vĩnh viễn ôm chân lẫn dưới đất. Đáng tiếc đây là lần đầu tiên bỏ lỡ chỗ trọ, Hoàng Linh Vũ đành dừng xe bên cạnh bờ sông Lạc Thành, nhóm lửa, nhặt cỏ khô, nghỉ qua đêm.

Ngày hôm sau khi thức dậy, Mộ Dung Bạc Nhai còn đang ngồi tĩnh tọa trong xe. Hiện tại là cuối hạ đầu thu, Hoàng Linh Vũ thấy nước sông Lạc Thành trong vắt thấy được cả đáy, liền rời khỏi đồng lửa men theo bờ sông chậm chậm tản bộ.

Mộ Dung Bạc Nhai còn chưa ra khỏi xe, y cũng không cần gấp, nhìn bản thân từ trên xuống dưới, một thân sương gió bụi bặm, nhớ lại thì đã có đủ mười ngày y không hề tắm rửa. Sờ sờ sau cổ, chỉ cảm thấy bùn đất ghét bẩn trên người đã có thể dùng để nuôi giun, bất đắc dĩ bật cười ra tiếng.

A Di Đà Phật vô lượng minh giám, không phải từ nhỏ ta đã không thích sạch sẽ, mà chẳng qua vì xuất môn tại ngoại bất tiện mà thôi.

Trong cơn hưng trí, cũng không quan tâm nước sông có lạnh hay không, vài ba cái lột y phục rồi nhảy ùm xuống nước.

“Xìt...”

Lần này y thật sự phải hít khí lạnh. Vừa khéo lại không mặc gì mà xuống. Nước ở đây còn lạnh hơn cả nước ở Hoài qua, cũng càng... khiến người kích động... lạnh đến kích động. Không dám dừng lại thêm nữa, Hoàng Linh Vũ toàn thân nổi đầy da gà da vịt vớ cổ khô ven bờ hỏa tốc lau bùn trên người.

Nghe nói, phàm là nam nhân, đại khái tốc độ tắm rửa vô cùng nhanh. Hoàng Linh Vũ cũng không ngoại lệ, quá trình trong đó ngắn gọn vô cùng, không chút rườm rà.

Nhưng khi y đứng lên, cuộn người lấy lý y bên trong lau khô nước, mặt trung y ngoại y, quay đầu định đem lý y dính nước về ném vào trong xe, thì không chỉ phải hít một hơi khí lạnh.

Y nhìn thấy cái gì?

Y nhìn thấy cái gì!

Sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới... Người quản lý ký túc xá đang sục sôi lửa giận đứng sau lưng y một tay chống nạnh một tay chỉ vào mũi y...

... Nói giỡn đó.

Y nhìn thấy một người.

Vấn đề là, đó là một người không biết phải hình dung thế nào.

Cho tới bây giờ y gặp người cùng lứa tuổi không nhiều, đa phần đều là những hỗn tiểu tử bụi bặm đầy mặt đang cả ngày bận rộn làm việc. Nếu nói xinh đẹp, người đầu tiên quen biết chính là Mộ Dung Bạc Nhai, người thứ hai chính là người trước mắt này.

Chỉ là Mộ Dung Bạc Nhai bị y liệt vào đề mục thuận mắt, nếu mang ra chợ sáng, đại thúc đại bá đại thím đại nương khi nhìn thấy bộ dáng hậu sinh tuần tú này, mười người có hết tám chín người hạ giá.

Mà người này, có thể liệt vào đề mục ‘không phải người’. Nếu mang ra chợ sáng, đại thím đại nương đại thúc đại bá nhất định sẽ giống như nhìn thấy thổ phỉ, chạy bay như gió, trốn thật xa trong các xó hẻm, đỏ mặt xấu hổ nhìn trộm.

Cái người hầu như đã mũi đụng mũi này thân hình cao lớn, tóc đen dài cực điểm, mềm mại xuống tới quá đầu gối, giò sớm mai khê thoải, sẽ phiêu động như có sinh mạng.

Gương mặt này bị mái tóc dài che hơn phân nửa, đại khái chắc là có hình trứng ngỗng, trên gương mặt nửa trong suốt ôn nhuận và trắng mịn như ngọc, lại có một đôi mắt sâu thẳm. Khoác một chiếc bạch bào rộng rãi, che đi thân hình, nhưng khi gió động vẫn có thể thấy được thất lưng thon nhỏ.

Người! Không phải người! Tuyệt đối không phải là người có thể dẫn đi chợ!

“Đại, đại, đại, đại gì đây.” Đại nửa ngày, Hoàng Linh Vũ vẫn ngây ra không phân được nên gọi đại ca hay đại tỷ, người này không thấy rõ được có hầu kết nhô ra hay không, đại khái người này căn bản sẽ khiến người khác có sở thích suy đoán ‘hắn’ là nam hay nữ, đem những nơi mẫn cảm giấu kín sau bóng râm của mái tóc dài.

Dù sao, người nếu có bộ dáng thế này, trên lịch sử có thể xưng là họa thủy, nam nhân nếu có bộ dáng thế này, tóm lại, cũng là họa thủy.

Nghĩ tới thân hình trắng nõn của mình không biết đã bị cái tên gia hỏa không biết là nam hay nữ này nhìn thấy được bao nhiêu, Hoàng Linh Vũ kéo chặt y sam, nói: “Làm phiền ngài tránh đường, người xa lạ không quen thì không nên đứng gần.”

Cái tên ‘đại gì đây’ đó trong mục quang như mãnh thú của y, cúi đầu xuống, hình trạng có thể nói là chóp mũi của hắn ta nhẹ nhàng cọ qua đầu vai.

“Mùi vị này...” ‘Đại gì đây’ cuối cùng mở miệng.

Hoàng Linh Vũ thật sự không nói nên lời___ vị đại gì đây này, là một đại ca.

Người bạch bào đột nhiên cảnh giác quay đầu. Hoàng Linh Vũ nhìn theo hướng hắn, thấy ngoài hơn mười trượng, trên chiếc xe ngựa lớn cỡ một cái rương giấy, Mộ Dung Bạc Nhai chậm rãi bước xuống. Vì khá xa, không thấy rõ được nét mặt của hắn.

Nhưng cơn gió đưa đến thanh âm của hắn.

“Ai cho phép ngươi xuất kinh, đã quên mất ngươi là Nguyệt Bằng sao.”

Bạch y Nguyệt Bằng nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, chớp mắt ánh mắt sắc bén từ từ mê mang rồi ảm đạm đi.

Hắn quay mặt lại, nâng ngón tay đảo qua trán Hoàng Linh Vũ, chậm rãi nói: “Ta sẽ ghi nhớ ngươi.”

Mấy ngón tay tuy mang theo hơi ấm của con người, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn không tìm được rung mình. Có cảm giác như bị sinh vật vô cơ tiếp xúc. (Bộc bạch: Trên thế giới này có sinh vật vô cơ sao? Ít nhất trên địa cầu không có, cho nên cảm giác của y người địa cầu không thể hiểu được.)

“Vậy sao? Ha ha, ha ha.” Hoàng Linh Vũ vò đầu cười ngốc, “Đa tạ đại ca ghi nhớ, tiểu nhân cũng sẽ nhớ đại ca, tiểu nhân tên là Ngọc Linh Hoàng, ngoại hiệu là con lang Giang Bắc, khi hưng trí dậy sớm đứng thẳng, nhà trú tại Bắc Kinh hẻm Diêm Thủy Tỉnh số nhà hai mươi ba xẹt một xẹt không chín, hoan nghênh đại ca thường xuyên tới làm khách.”

Vừa nói, vừa không chút dấu vết nhích người.

___ Nhích nhích nhích.

___ Ta nhích nhích nhích.

Tình huống hiện tại, trước mắt là người thần kinh không bình thường, rõ ràng đi về phía Mộ Dung Bạc Nhai vẫn an toàn hơn.

Nguyệt Bằng buông tay, ngẩng đầu nhìn trời, thấp giọng nói: “Ngọc Linh Hoàng, Ngọc Linh Hoàng...”

Hoàng Linh Vũ cảnh giác nhìn người quái dị kia, cho nên y nhìn thấy bạch y đại ca vốn nên phát ngốc duy trì động tác ngựa cổ nhìn trời, nhưng một cái móng vuốt trắng nhách lại duỗi ra.

Y còn nghe rõ được tiếng Mộ Dung Bạc Nhai luôn bất động thanh sắc này giờ mắng một câu. “Quái quỷ, lại phát bệnh rồi.”

Thế là y thầm nhủ chẳng lẽ thật sự gặp phải kẻ đầu óc có vấn đề, lập tức cong người ôm gối, mắt cũng không chớp một cái lặn dưới đất hóa thành cái bánh xe.

Khi tầm mắt bình ổn lại, bạch y Nguyệt Bằng bạch y phiêu phiêu, Mộ Dung Bạc Nhai bóng xanh trầm trầm, hai người đã đấu với nhau.

Y phục của Nguyệt Bằng nhẹ như sa, chậm chậm phát phơ trong tốc độ di chuyển cực nhanh, hai cánh tay thon dài mà lại trắng tái tới mức như đã thoát ly khỏi phạm trù nhân loại, thỉnh thoảng lại đột nhiên giờ ra từ trong trường y rộng thùng thình.

Hoàng Linh Vũ thầm nhủ, tình trạng này, nói dễ nghe một chút thì là chân hạc, nói khó nghe một chút chính là vuốt gà.

Tay không đấu với đoản kiếm, không phát ra một chút tiếng vang, cuộc đối chiến của hai người tiến hành trong trầm mặc.

Sau khu rừng truyền tới tiếng chim hú thấp trầm phiêu dật.

Đột nhiên, Nguyệt Bằng thành linh bật lên, càng lúc càng cao, đảo một vòng trên không, lặn ra ngoài mấy trượng, rồi đáp xuống phiêu lạng như chim.

Mộ Dung Bạc Nhai thu thanh kiếm lại chắn trước mặt Hoàng Linh Vũ, tức giận nói: “Bình thường chưa?”

Nguyệt Bằng vẫn còn mê mang hai mắt nhìn chăm chăm bầu trời, qua rất lâu mới chậm rãi nói: “Người là Nhật Côn, ta không đánh với người.”

(*Côn: loài cá lớn trong truyền thuyết thời xưa)

Nói xong chậm rãi chuyển người, chậm rãi bước đi, vừa đi còn vừa chậm rãi lẩm bẩm: “Hôm nay ghi nhớ một chuyện, ngộ... hình như là hai chuyện? Một chuyện, hai chuyện, ba... hình như còn một chuyện...”

Đột nhiên lại cười kha kha: “Ta nhớ người rồi, kha kha kha kha, ta nhớ người rồi.”

Hoàng Linh Vũ ngồi dưới đất nhìn phần sau đầu Mộ Dung Bạc Nhai, vừa nhìn nhìn bóng lưng lắc lư như quỹ của Nguyệt Bằng, chợt liếc thấy sâu trong rừng có một góc áo màu vàng lay động, tiếp đó liền biến mất. Thì ra Nguyệt Bằng còn có đồng bọn cùng tới.

Y biết, y bị Tiêu tiên sinh bán vào một nơi không bình thường rồi.

A a!

Tiêu tiên sinh muốn Mộ Dung Bạc Nhai chăm sóc y đến lúc cập quán (20 tuổi) mới tới tìm y, mới đem giám bảo bí mật bất truyền của tiệm cầm đồ giao cho y. Hai mươi cập quán, phải chịu đựng cuộc sống không bình thường hơn ba năm nữa a.

Cái giá này có phải quá lớn rồi không?

15. Q.1 - Chương 15: Hoạn Giả Thị Giả

(Hoạn giả: hoạn quan, thị giả: người hầu)

“Ai cho phép người xuất kinh, người đã quên mình là Nguyệt Bằng sao.”

Mộ Dung Bạc Nhai nói như vậy.

“Người là Nhật Côn, ta không đánh với người.”

Đây là câu trả lời của Nguyệt Bằng.

Mộ Dung Bạc Nhai còn hỏi Nguyệt Bằng câu thế này___ “Bình thường chưa?”

Mà sau đó Nguyệt Bằng cười kha kha kha rời khỏi ___ tiếng cười đó, cực giống tiếng hải âu rít.

Rất rõ ràng, Mộ Dung Bạc Nhai và Nguyệt Bằng đó cùng chung một dạng người, đều không bình thường.

Thế là, Hoàng Linh Vũ liệt mình vào hàng ngũ người bình thường tỉnh táo, quyết định không thiếu hiểu biết với người không bình thường nữa, cái gì cũng không hỏi đi lên xe ngựa, tiếp tục gánh trọng trách đánh xe cần cù cẩn thận.

Nhưng cho dù y không muốn chọc tới Mộ Dung Bạc Nhai, hiển nhiên đối phương vẫn không nguyện ý bỏ qua cho y. Vận rủi cuối cùng cũng đổ lên đầu Hoàng Linh Vũ sau khi xe ngựa tiến vào Lạc Bình thành.

Kết cấu của Lạc Bình thành trong có vẻ giống thành Lạc Dương vào thời Đường.

Giống với lúc ở thành Hoài Qua, đại đô này là thành thị lớn, khi vào thành phải tốn phí một văn tiền, xe ngựa phụ thu thêm năm văn. Vấn đề không phải xảy ra ở đây, mà là còn chưa đợi y kịp móc tiền ra, đã bị một tên thanh niên mặc trang phục thành vệ (thị vệ thủ thành) đẩy sang một bên.

“Tam công tử, vật ngài cần đều đã mang tới.” Thanh niên thành vệ đó cung cung kính kính cúi người ngoài rèm che, hai tay dâng lên một bao đồ.

Mộ Dung Bạc Nhai vén rèm, gật đầu, nhận bao đồ, quay sang nói với Hoàng Linh Vũ đang thành thật ngây ngốc đứng bên cạnh xe ngựa: “Người, vào đây.” Rồi lại nói với thành vệ: “Người, đánh xe.”

“Vâng.”

Thành vệ ngoan ngoãn chấp hành.

“...”

Hoàng Linh Vũ không tình không nguyện lên xe.

Trong mấy ngày đường kia, tâm tình Mộ Dung Bạc Nhai vô cùng bức dọc, vốn muốn ít nhất cũng phải qua cuối năm mới trở về nơi đây khỏi đen chướng khí này, kết quả bị một đám người phát hiện hắc đang ở trong tiểu ỏ tại Hoài Qua, kế hoạch vui chơi thoải mái đều tiêu tùng.

Thời bây giờ, làm người thật khó a.

Chẳng qua, cũng đáng lấy làm mừng, dấu sao nhị sư phụ cũng đối tốt với hắc, tìm cho hắc bạn giải sầu thích hợp, còn được mang luôn về kinh.

Hoàng Linh Vũ này, lần đầu gặp chỉ cảm thấy giống con sâu ngủ gục, thì ra còn có thể giải sầu, sau này nếu lại bị đám sủng thần kia làm cho bức dọc, hoặc bị bọn người Nguyệt Bằng làm phiền lòng, trở về nhà mình, có thể tìm y để điều hòa điều hòa, hắc hắc.

Hơn nữa lúc này, gương mặt đã hơn nửa ngày không có biểu tình gì của Hoàng Linh Vũ, trông thật sự ngoan mục.

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Hoàng Linh Vũ đã duy trì trầm mặc rất lâu, lặng lẽ nhìn một bộ y sam màu xám trước mắt. Chớp chớp mắt, quả thật dụng công tinh tế.

“Người vừa nói gì sao? Có thể lặp lại một lần không?”

“Đây là y phục của hoạn.”

Đầu óc Hoàng Linh Vũ nhanh chóng tra xét tin tức về từ ‘hoạn’ này.____ Hoạn, bình thường là chỉ hoạn quan, nhưng trên lịch sử cũng có một thời kỳ chỉ là chức vị đơn thuần, không cần phải hoạn.

“Vị Mộ Dung công tử anh minh thần võ này, tiểu nhân từ trước tới nay không hứng thú làm cái này.”

“Ai bảo ngươi làm, là bảo ngươi giả làm hoạn thị trong nhà của ta.” (*Hoạn thị: hoạn quan)

Hoàng Linh Vũ có cảm giác não rút gân hoang đường vô cùng: “Ý của ngài đây là, bảo ta giả làm hoạn quan?”

Mộ Dung Bạc Nhai vẽ mặt trịnh trọng ngồi nghiêm chỉnh lại, gật đầu: “Bình thường phải cảnh giác một chút, nếu bị phát hiện vị huynh đệ đó của ngươi vẫn còn nguyên vẹn, bảo đảm không quá nửa ngày, nó sẽ không còn nguyên vẹn nữa.”

“Có thể hỏi lão nhân gia ngài một chuyện không?”

“Hỏi đi.”

“Ngài cần hoạn quan để làm gì? Điều xuất thân từ lão bách tính, có sở thích này quả thật không tốt.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn y như nhìn bạch si: “Trừ trong cung và vương phủ ra, còn chỗ nào dám dùng hoạn quan nữa?”

“Đừng nói với ta là...”

“Rất không may, ta chính là nói với ngươi như vậy, ngươi phải theo ta tiến cung.” Mộ Dung Bạc Nhai mang nụ cười như vật lỏng vịt, “Trước đây không nói thật với ngươi thật áy náy quá, nhưng nếu ngươi đã không hỏi ta ta cũng không tiện nói, để tránh tạo ra bất cứ tổn hại không cần thiết nào với bản tính ngây thật vô tà của ngươi, tránh lưu lại vết tích thâm thương tự ti tự oán trong linh hồn lương thiện ưu nhã của ngươi____ Kỳ thật ta muốn nói chính là, bốn công tử là con trai thứ ba trong nhà của đường kim hoàng đế lão tử.”

Qua nửa ngày, Hoàng Linh Vũ bổ sung một câu: “Nếu ngươi nói ngươi là sư phụ của Đường Tăng hoặc là thân thích của Thủy Tiên, có lẽ ta còn tin tưởng được một chút. Đường nhiên, thông minh lương thiện như

ta, thông hiểu ý người như ta, đương nhiên hiểu rõ người kỳ thật không biết ý nghĩ cụ thể của Đường Tăng và Thủy Tiên nhưng vẫn phải bày ra vẻ mặt thông khổ giả vờ hiểu, cho nên ta sẽ không vạch trần người.”

Trầm mặc.

Thanh niên thành vệ đáng thương, vừa đánh xe vừa khổ sở suy đoán hai người này rốt cuộc là quan hệ gì, đồng thời cũng bị cuộc đối thoại hoàn toàn phi thường thức khó có thể giải thích chuẩn xác của hai người làm cho đầu đầy sương mù.

Thế là, kiếp sống hoạn thị của Hoàng Linh Vũ, dưới sự bức bách của Mộ Dung Bạc Nhai và sự lười phản kháng của y, chính thức bắt đầu.

Tiêu tiên sinh, cho dù bị ngài bán rồi, Hoàng Linh Vũ ta quả nhiên vẫn thích ngài! Ba năm sau nhất định nhất định nhất định phải dạy cho ta bí mật bất truyền của tiệm cầm đồ a, nếu không ta liền thực thi ngũ mã phân thân đóng cọc từ miệng cho bánh xe nghiền năm loại khổ hình luân phiên từ trong ra ngoài.

Lúc này Tiêu Thanh Ngọc đang cùng Nhiếp Vô Dịch và Tư Đồ dọn nhà, bỗng nhiên liên tục hắt hơi mười mấy cái một cái quái lạ, có thể thấy oán niệm lớn cỡ nào. Nếu là cô nương không hiểu thế sự, nghe thấy có nam nhân, hơn nữa còn là một thành viên trong số tự quân đoàn của hoàng đế gia nói với mình: “Theo ta tiến cung đi!” Đại khái sẽ mặt đỏ hồng cổ ra vẻ xấu hổ, miệng thì nói ‘Người xấu quá đi’, lòng thì vui sướng bay tận mây. (Hoàng Linh Vũ vốn không biết ý nghĩa của ‘số tự quân đoàn’, nhưng sống lâu với các đồng nhân, muốn không biết cũng không được.)

(*Số tự quân đoàn: quân đoàn chữ số. Là từ gọi chung các A Ca vào đời nhà Thanh, Nhất A Ca, Tam A Ca, mỗi A Ca đều có số, nên gọi chung lại mới ra quân đoàn chữ số. ==> Đây là một nghĩa ta tìm được trên mạng, nhưng thứ lỗi ta thấy nó không khớp với nội dung trên lắm.)

Đáng tiếc, Hoàng Linh Vũ là nam nhân, đây là thứ nhất.

Thứ hai, Hoàng Linh Vũ không phải người không hiểu thế sự, ngược lại toàn thân tiêm nhiễm dấm đầy bùn đất bước ra từ học việc lịch sử âm hiểm gian xảo đệ nhị, hắc ám âm tàng đệ nhất.

Cuối cùng, y bị gọi tiến cung, nếu giả làm gì đó cũng dễ nói một chút, đáng tiếc y lại giả làm ‘hoạn thị’ trong truyền thuyết.

Cho nên, y cao hứng không nổi.

Nhưng cũng không bị thương nổi ở chỗ, vì cái đầu ngốc của y bị con lừa đập mấy đập, nên rất ít khi có chuyện gì có thể khiến y chủ động bị thương.

Mộ Dung Bạc Nhai mỹ kỳ danh là lão tam trong hoàng gia, thực tế cũng chưa tới cập quán (20 tuổi), vẫn còn tính là tiểu mao hải, cho nên không có vương phủ riêng ngoài cung, vẫn phải sống trong phủ tam hoàng tử bên trong nội viện hoàng cung. Phủ hoàng tử cũng tính là một viện lạc không nhỏ, tiền môn hậu phòng, bên trong phân đông viện tây viện, phòng nhỏ bên cạnh chủ phòng là nơi các nha hoàn ở, còn một phòng dài quanh tường viện là nơi các hoạn thị ở.

“Đừng gây chuyện, đừng khiến người chú mục, đừng đến tây viện. Đầu tiên ngươi cứ thích ứng vài tháng ở dưới đó đi, học hỏi một chút.” Mộ Dung Bạc Nhai nói như thế, rồi ném y lại căn phòng dài.

“Cuộc sống thanh tu suốt ba năm của hòa thượng bắt đầu.” Hoàng Linh Vũ nghĩ như thế, nhìn mấy hoạn thị ngủ trên giường chung đều mi thanh mục tú, đáng tiếc đều là thân hình còng giá, xem ra không có vị huynh đệ kia của mình, muốn trưởng thành vóc dáng nam nhân, là chuyện có độ khó rất cao a.

“Hoàng Linh Vũ, ngươi xem, chỉ cần sống cùng đám thái giám này, cho dù ngươi vốn là vận mệnh vận năm tổng thụ, cũng có thể làm công rồi!” Diêm vương gia về mặt hưng phấn gầm to.

Đừng_____

Hoàng Linh Vũ kinh sợ mở to mắt, mới phát hiện đầu trâu mặt ngựa gì đó đã biến mất, trước mắt là trần nhà xà ngang đen kịt.

Đúng là ban ngày suy tưởng, ban đêm nằm mộng, lẽ nào y thấy những thái giám mỹ mạo này cũng đã động tâm tư không nên động rồi sao? Không không không, y là một thanh niên đầy hứa hẹn, là thanh niên đầy triển vọng có thể nghiên cứu học thuật tới mức tốt nhất, sẽ không tự mình tìm ngược đâu. Cho nên, tình ái a, đều biến sang một bên đi.

Toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, y lau trán cố bình tĩnh lại, thế giới này thật điên rồ.

Vừa mới định nhắm mắt ngủ tiếp, hoạn thị bên cạnh tên Vương Nhi trở mình tỉnh dậy, sau đó mỗi người nói tiếp lay tỉnh người kế bên.

“Tĩnh tĩnh, đã đến giờ rồi. Nay, ngươi còn nhiều nước bọt làm gì, còn không mau dậy chuẩn bị, cẩn thận bị tổng quản phạt không được ăn ba bữa cơm.”

Khổ sở mở mắt nhìn, trời còn chưa sáng mà, một chút cũng chưa sáng mà.

Ngáp một cái rồi chui ra khỏi ổ chăn, thời tiết đầu thu, trong Lạc Bình thành đặc biệt mát lạnh, không kìm được rung mình hai cái, nước mũi cũng bắt đầu có xu hướng chảy xuống. Có người đi đêm, lúc này mới nhìn rõ được người bên trái bên phải toàn bộ đều chôn mình trong áo dày, còn bản thân, tới từ phía bắc, cũng không mang theo y phục mùa đông, hôm qua chỉ lĩnh được hai bộ ngoại bào của hoạn thị, thế là nghĩ cũng không nghĩ, mặc hết hai bộ lên người.

16. Q.1 - Chương 16: Hoạn Thị Thấp Kém

“Ngươi, theo ta!” Một hoạn thị tuổi tác khá lớn cầm đèn lồng hình chữ nhật chỉ vào y nói.

Hoàng Linh Vũ nhớ người khác gọi hắn là “Đồng Ca” gì đó, hồ loạn gật đầu, đi theo. Những hoạn thị khác cũng nối đuôi thành một hàng. (*Đồng ở đây có nghĩa là cái thùng)

Không bao lâu sau, trong Thủy Dung Hiên nơi Mộ Dung Bạc Nhai đang ở cũng được đốt đèn sáng tỏ.

Nhìn sắc trời, cũng vẫn chưa sáng, không biết trong cung có gà trống hay không. Y đã từng sống trong các nhà nông, biết lần đầu tiên gà gáy bình thường là khoảng bốn giờ sáng, nhưng mà hiện tại một chút tiếng gió cũng không có.

Làm hoàng tử cũng không dễ dàng gì lắm đi___ Hoàng Linh Vũ nghĩ như thế.

“Hôm nay tới lượt chúng ta cọ thùng, lát nữa ngươi nhớ nhìn kỹ một chút, cọ thùng cũng có rất nhiều bí quyết, ngươi phải biết trong cung này nước uống ra vào không dễ dàng, nên không thể dùng nước quá nhiều.” Đồng Ca phân một miếng khăn vuông cho y, “Gấp cái này thành ba góc, che trên mũi sẽ dễ chịu một chút.”

“Cọ thùng?”

“Thùng phân.”

“... Biết rồi.” Khó trách phải dùng nước tiết kiệm, uest vật dơ bẩn thế này không thể đổ vào đường mương ngầm trong cung, mà phải vận chuyển ra ngoài, đích thật cần nhiều nhân lực.

“Trước đây từng cọ bao giờ chưa?” Đồng Ca giao cho y một cái áo trùm, giúp y mặc vào.

“Chưa.” Hoàng Linh Vũ nhìn các tiểu hoạn thị từ đủ mọi phòng mọi ốc chuyển thùng phân tới phòng tẩy, mặc không đổi sắc nói.

Đồng ca nhắc một cái thùng phân, mở nắp đổ uest vật vàng trắng bên trong vào một cái thùng lớn, vừa nói: “Coi ra ngươi rất dễ thích ứng a, nhớ lại năm đó khi lần đầu tiên ta tới đây, đã ngất xỉu ngay tại chỗ đó.”

Hoàng Linh Vũ cũng nhắc một cái thùng, làm ra vẻ: “Kỳ thật không có gì, đại ca ngươi nếu từng sống trong thôn, cho heo ăn, thì cũng sẽ không khó chịu như thế nữa.”

Đồng Ca múc nước sạch từ thùng nước bên cạnh đổ vào thùng phân, “Cho heo ăn?”

Hoàng Linh Vũ tiếp tục ra vẻ: “Trong thôn không dùng thùng phân, đều đào một hố dài, người của mười mấy gia đình đều tới cái hố đó mà đi ngoài.”

“Vậy thì có liên quan gì tới chuyện nuôi heo?”

“Hố dài được đào thành dốc nghiêng, phân nước tiểu toàn bộ chảy vào quang vách chuồng heo, heo ăn cái đó.”

“Heo, ăn cái đó?”

“Chắc có nghe nói qua chó ăn phân đi, chắc cũng từng nghe không bằng heo chó đi, cho nên nói heo và chó cũng không khác biệt gì nhiều, nếu chó có thể ăn phân, thì heo đương nhiên cũng có thể ăn phân.” Hoàng Linh Vũ cọ vào trong đáy thùng, nhấc cái thùng vừa chiến đấu hăng hái xong, sáng lóng lánh sạch trong veo, ném sang một bên, tiếp tục: “Hơn nữa heo ăn phân trưởng thành đặc biệt chắc thịt, rất nhiều thịt nạc.”

“Trời ơi! Ông trời ơi, ngày thường tôi ăn nhiều thịt heo như thế toàn là từ đây mà ra sao?”

“Từ đây mà ra đó.” Hoàng Linh Vũ nhìn hẩn, thấy hẩn cọ thùng tới phát run, phần mặt lộ ra ngoài chiếc khăn có chút xanh tái, vội an ủi. “Kỳ thật nuôi heo và trồng rau trồng ruộng cũng không khác gì nhiều, phân người cho càng nhiều, phát triển sẽ càng chắc nịch. Có người cảm thấy heo bẩn không dám ăn, vậy những thứ rau trong ruộng đó không bẩn sao? Yên tâm đi, không sạch không sẽ, ăn rồi cũng không bệnh.”

Ai da ai da... xe la kéo các thùng uế vật nhích dần tới cửa cung.

Đại khái cọ cũng được một canh giờ, trời đã sáng rồi.

Hoàng Linh Vũ đóng cửa sau của phủ hoàng tử, trở về phòng tẩy rửa tay, trời vừa朦胧 lung sáng. Thùng sạch đều được phơi nắng trên nóc phòng tẩy, ngày hôm sau lại mang ra đổi để sử dụng.

Y cởi áo trùm gi đó trên người xuống, ra ngoài đi một vòng rồi ngửi ngửi, vẫn còn mùi vị đó.

“Đừng nghĩ nữa, cho dù có mặc áo trùm, vị đạo đó cũng phải trong hai canh giờ mới có thể tan đi.” Đồng Ca an ủi.

“Phải cọ bao nhiêu năm mới được đổi công việc?”

“Không nhất định đâu, giống ta, tướng mạo bình thường, không tiền không thế, đã cọ bảy tám năm rồi. Người có tuổi trẻ, có chút tướng mạo, có chút tiền thì có thể lấy lòng dâng lên trên, hai ba tháng sẽ có thể đi.” Đồng Ca lắc đầu, “Người cũng không hơn gì ta, muốn tướng mạo không tướng mạo, muốn tiền không tiền, ngay cả một bộ y phục mặc ấm cũng không có, nên có lẽ phải ở trong phòng tẩy này dài dài rồi.”

Vừa đến đông viện, thấy xa liên của Mộ Dung Bạc Nhai lại ra ngoài, một đám hoạn thị cong người đứng hai bên đưa đón.

“Vừa rồi mới đi mà? Không phải hẩn ta thức cùng lúc với chúng ta sao?”

“Khóa sớm đã kết thúc nửa canh giờ trước rồi, tam hoàng tử không thích tụ tập với các hoàng tử công chúa khác, vừa rồi là trở về dùng bữa thiện của mình, hiện tại là thượng triều.” Đồng Ca biết bao nhiêu nói hết bấy nhiêu.

“Thật mệt...” Hoàng Linh Vũ cảm thán.

Làm xong công việc cọ thùng, trên người luôn mang theo vị đạo đó, ai cũng không muốn lại gần, cho nên trừ việc cọ rửa trong ngoài thùng phân lại thêm buổi tối đi đổ nước đã dùng qua, thì trên cơ bản không còn việc gì khác để làm. Việc này đối với người khác là công việc né tránh còn không kịp, nhưng đối với Hoàng Linh Vũ, lại là việc nhàn nhã khó tìm.

Cả một ngày, đều không thấy mặt mũi Mộ Dung Bạc Nhai, các tiểu hoạn thị thì lại nhận biết không ít, ngồi một bên nhìn các tiểu nha hoàn ở tây viện và một số hoạn thị anh tuấn giả phụng giả hoàng náo nhiệt một trận, cuộc sống cũng coi như tiêu dao tự tại.

Cho đến lúc này, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn chưa trở về viện. Chu tổng quan cầm đèn lồng ảo lả sai bảo các tiểu hoạn thị đợi bên cửa, còn mình thì tự đi về ngủ.

Hoàng Linh Vũ và Đồng Ca vì là hạ nhân cợ thù, không có tư cách làm công việc sạch sẽ là tiếp xúc tam hoàng tử, sau khi vận chuyển hết thùng nước bẩn, vô cùng vui sướng trốn trong ổ của mình ngủ khì. Ở đây tắt đèn rất sớm, đại khái là khoảng chừng tám giờ rưỡi theo phương pháp tính toán của kiếp trước, phòng dài của hoạn thị đã sắp phải tắt đèn, từ sau lúc đó làm gì cũng phải mò trong tối, chỉ có phòng của chủ tử mới có thể châm đèn.

Không lâu sau, tiếng ngáy của Đồng Ca trong bóng tối vang vọng rõ ràng, Hoàng Linh Vũ gồi lên tay mình, hiếm được thành thật suy nghĩ về con đường sau này của mình. Y không có dã tâm gì đúng là không sai, nhưng có thể thoải mái để chịu vết bảo vật đương nhiên càng tốt. Trong cung điện nguy nga này nhiều bảo bối như thế, Mộ Dung Bạc Nhai cũng đã ném y sang một bên không lo, cho dù không làm trộm, dù sao cũng phải âu yếm thân mật một chút mới được.

Đợi đến khi hoạn thị của đại nha hoàn và người chờ chủ tử rón ra rón rén về phòng, ai cũng không nghe thấy trên nóc nhà vài tiếng chân đạp vào gối nhỏ đến không thể nghe. Nhưng Hoàng Linh Vũ lại nghe được. Tuy y cảm thấy trong hoàng cung nội viện này càng phát ra quái khí âm trầm nhiều hơn, nhưng cũng không muốn quản, nghe tiếng bước chân đó đến đến đi đi liên tục, đoán chừng người nào đó đang tìm kiếm thứ gì, rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau nghe nói, tam hoàng tử bị hoàng đế phạt quỳ trong Dụ Long Các, vẫn chưa về.

Thời tiết khá âm u, buổi tối vừa đổ thùng nước dùng xong trở về phòng, bên ngoài đã nổi tên từng cơn gió bắc vù vù. Các tiểu hoạn thị vẫn đứng trên hàng lanh đợi Mộ Dung Bạc Nhai trở về.

Đồng Ca nghe tiếng y hít nước mũi sục sục, liền ném một cái áo kép qua, nói: “Đợi sau này người có áo của mình rồi thì trả cho ta.”

“Đại ca, sao ngươi lại phải tới đây vậy!” Hoàng Linh Vũ hai mắt lờng trông quần chật y phục của Đồng Ca, nhào lên.

“Hắc hắc, có người thú tính đại phát rồi thú tính đại phát rồi.” Vương Nhi đốt đèn định đi ra ngoài, che miệng cười, thanh âm thánh thót dễ nghe, Hoàng Linh Vũ nghe thấy liền khê giật mình.

Vương Nhi cũng từng cợ thù, nhưng lại thuộc dạng người tuổi trẻ tướng mạo đẹp nên đã sớm được đề bạt lên trên, vì hầu hạ đại nhân vật ở tây viện, cho nên khi đã tắt đèn vẫn có quyền đốt đèn. Hấn và Đồng Ca quan hệ rất tốt, Đồng Ca liền ném một cái gối qua, cười mắng: “Cái miệng thú của ngươi, ngươi và vị đại nha hoàn bên tây viện đó ở chung còn không thú tính đại phát giống vậy sao?”

Hoàng Linh Vũ vui mặt vào trong chăn vui vẻ, ai nói hoạn thị không có năng lực rồi thì không thể tìm bà xã? Trong cung uống rượu mừng nhà nhà cũng rất nhiều a.

Vương Nhi đó thấy y vui sướng như thế, liền ném gối về, nhỏ giọng đáp: “Ngươi cứ thâm vui đi, ta rửa cho ngươi và Đồng ca cũng giống vậy, mấy năm nữa cũng không tìm được người thương.”

Hấn không nhắc tới chữ thù (Đồng) thì thôi, một khi nhắc tới thù, Hoàng Linh Vũ vỗ đầu cái bốp, a a la lớn: “Thôi chết rồi!”

“Cái gì vậy? Hù dọa ai vậy?” Lão hoạn thị Mạc Hòe Vận không được sung ngủ một bên phát ra giọng nói chói tai. Hấn lại đang ngủ trong chỗ tối, tiếng kêu chói tai truyền tới từ góc phòng bên đó, càng có cảm giác ác quỷ hiện thế.

Theo lý mà nói, người già như vậy hiện tại nên có riêng một phòng rồi, nhưng hấn vẫn ở đây dẫn đầu đám tiểu hoạn thị, có thể thấy là không được sung ái.

“Cũng không có gì, vừa rồi khi đổ hai thùng nước bẩn, có một cái để quên trên xe la bị người ta mang đi rồi.” Hoàng Linh Vũ đáp.

17. Q.1 - Chương 17: Nguyệt Hối Quỷ Ảnh

(Nguyệt hối: Cuối tháng)

“Ai da! Chết tiệt người a, người mới đến đúng không, ngày mai nếu để Chu tổng quản phát hiện thiếu một thùng nước, còn không lột da rút gân người sao!” Lão hoạn thị Mạc Hòe Vận vội kéo xương già ngồi dậy, mang hài mềm đi sang đây. “Người nhanh đi tìm về đi, đến ngày mai, thì không chịu khổ nỗi đau.”

Đồng Ca cũng có chút hoảng sợ, vội vàng cúi đầu hạ giọng nói: “Không thể kéo dài tới ngày mai, người mới tới, nên không biết Chu tổng quản là một kẻ thiết công kẻ* thế nào đâu, lần trước ở tây viện có một tiểu nha đầu làm mất một nắp thùng phân, Chu tổng quản đã hạ lệnh đánh nàng ba mươi đại bản đó.”

(*Thiết công kẻ: Kẻ cực kỳ bủn xỉn)

“Sau đó thế nào?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

“Một nha đầu thôi mà, sao chịu nổi trận đánh đó, nằm đó được không uống vào, không được vài ngày đã qua đời rồi.” Đồng Ca tiếp tục nói, “Vì mấy ngày đó trên thân nàng chỉ khoác lý y, nghe nói hiện tại trong cung còn thường xuyên thấy quỷ ảnh của nàng phiêu lưu đó, tái nhợt thảm thiết vô cùng...”

Lúc này ngoài phòng chợt nổi lên một trận gió lạnh, tiếng gió ù ù rất lâu mới dừng lại.

Vương Nhi tuổi tác không lớn, lá gan cũng nhỏ, co ro ôm đầu nhìn cửa sổ giấy, liền thấy trên cửa sổ in bóng đổ của đại thụ, trong đêm trắng mờ thảm thiết cô độc lay lắt, không tìm được rùng mình: “Người, người, người còn không mau đi tìm về đi, đừng để tạp dịch của hạ thiện phòng làm mất, người, người ngàn vạn lần đừng biến thành quỷ a, ta sau này đi đường sẽ sợ phát hoảng.”

Mạc Hòe Vận ném một thẻ bài ra nói: “Coi như người đã trình bày với ta rồi, nhanh xuống hạ thiện phòng tìm đi. Đừng nhìn đông ngó tây, đừng ngừng nghỉ, thẻ bài này của ta chỉ có thể đi được vài chỗ thôi.”

Hoàng Linh Vũ vốn không đem chuyện cọ cọ tẩy tẩy đó để trong lòng, cho rằng đây là công việc nhỏ dơ bẩn, làm sai thì nhiều lần cũng chỉ bị mắng một trận, phạt nhện mấy bữa, nhiều lần thì bế môn—. Nếu thật sự bị phạt bế, y càng thêm vui mừng, không bị ai quấy rầy. Không ngờ lại nghe họ nói vậy, vị tổng quản lý tất cả thái giám bọn họ, Chu tổng quản Chu Bác Bì, tên ác độc và bủn xỉn như địa chủ trong truyền thuyết. Ai, thật là sỉ nhục của cả họ nhà Chu mà—. Ô ô, Chu thủ tướng đáng thương.*

Hoàng Linh Vũ vừa than vừa khoác thêm áo, đèn cũng không châm, mượn ánh trăng mùa thu cùng Vương Nhi ra ngoài. Vương Nhi để lại y một mình dưới mái hiên rồi tự đi làm nhiệm vụ.

Trong Lạc An Cung, một chút cũng không giống như tử cấm thành thời Đại Minh Đại Thanh.

Trong ngoài tử cấm thành đều được sơn màu đỏ, nhưng Lạc An Cung thì lại lấy mộc làm chủ, cũng trên cơ sở trắng hoặc xám, có thể thấy các hoàng tử trong nội viện chẳng có sở thích ra hồn. Ngay cả đại thụ, tử cấm thành vì phòng ngừa thích khách ẩn thân, trừ ngự hoa viên, những nơi khác không có cây cao, mà trong Lạc An Cung khắp nơi đều là cây cỏ. Không ít đại thụ mọc sát tường viện đổ bóng ra ngoài, nếu tới mùa, nhất định thấy không ít cảnh đẹp ‘một nhánh hồng hạnh xuất tường’.

Hoàng Linh Vũ co đầu ra khỏi phủ tam hoàng tử, chạy bước nhỏ. Bên cạnh chính là tường cao của phủ tứ hoàng tử. Giữa bờ tường của hai phủ là một con đường nhỏ để xe ngựa qua lại, vì tường cao, đi bên trong có cảnh giặc kỳ quái như ếch ở đáy giếng ngắm trời.

Phủ tam hoàng tử là tường viện xám không nổi bật, phủ tứ hoàng tử thì lại là mặt tường trắng như ngọc, hai bên đối lập, nếu so sánh, nhất thời không phân ra được đẳng cấp gì.

Đi khỏi ngõ nhỏ, theo chỉ điểm của Mạc Hòe Vận, một đường đi thẳng về phía tây. May là ven đường đều có điểm vài chiếc đèn lồng, dưới đèn lồng có vệ binh. Thấy y đi qua, liền cản lại. Nhìn thẻ bài rồi ghi chú vào sổ, mới cho đi tiếp.

Suốt đường không lên tiếng, Hoàng Linh Vũ vô cùng xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ. Nói cũng buồn cười, đến hạ thiện phòng nơi chuyên dùng để các hoạn thị nha hoàn chuẩn bị bữa cơm, tạp dịch vận chuyển thùng nước cũng đang khẩn trương. Vì thùng nước dùng ở các cung uyển đều có ghi chú, tạp dịch đó vừa thấy

trên xe la của mình có nhiều hơn một cái thùng, còn có ký hiệu của phủ tam hoàng tử, nhất thời đổ mồ hôi lạnh ào ào.

Hắn vừa về hạ thiện phòng cũng thấy những người khác thu gom thùng nước dùng từ nơi khác về, vừa thấy thùng này, đều hô lớn hô nhỏ. Thì ra ác danh của Chu tổng quản trong phủ tam hoàng tử sớm đã truyền khắp các phủ các viện trong Lạc An Cung.

Hoàng Linh Vũ nhắc thùng, một đường trở về đều cười đến xanh ruột. Y và Mộ Dung Bạc Nhai ở chung không lâu, nhưng cũng coi như có chút quen biết. Làm sao cũng không nghĩ đến trong phủ của hắn lại còn dung một đại thái giám khiến người ta căm ghét như thế. Có phải là Chu Bác Bì đó quá mức hung hãn, ngay cả Mộ Dung Bạc Nhai cũng bị quẫn?

Y men theo đường cũ trở về, đường trong cung tuy phức tạp, nhưng phương hướng rõ ràng, mấy con đường nhỏ đều hội tụ thông tới phủ hoàng tử, cũng không sợ bị lạc. Tiếng gió vù vù, thổi nhánh cây ngô đồng trong cung kêu ào ào, khiến quang cảnh càng thêm hoang vu, cũng không biết là đã thổi rụng bao nhiêu chiếc lá chưa vàng.

Đột nhiên, lại một trận gió lạnh thổi đến, mang theo tiếng đàn nhỏ trong gió. Y kinh sợ, giữa đêm rồi, ai đánh đàn ở đó.

Không nên nhìn, không nhìn!

Không nên nghe, không nghe!

Hoàng Linh Vũ cúi thấp đầu, vội vội vàng vàng chạy trở về, chỉ đáng tiếc trời không chiều lòng người, y càng đi theo lối về, tiếng đàn đó càng vang vọng. Đợi khi đến trước cửa phủ tam hoàng tử, quả thật giống như truyền tới từ đỉnh đầu. Y nhin rồi nhin rút cuộc không nhin được liếc lên, miệng lập tức banh lớn, cảm dưới tựa hồ rớt cả xuống đất.

Y nhìn thấy cái gì?

Y nhìn thấy cái gì!

Y nhìn thấy quỷ ảnh trắng bóc phiêu phiêu đang ngồi giữa không trung trên đầu... tóc dài, bay loạn trong gió, y phục thướt tha phát phới, không dán sát vào thân thể. Quỷ ảnh đang ngồi giữa không trung đó trên gối còn gác một cây đàn, bên khoảng không cạnh bên còn đặt một vỏ rượu lớn loại miệng rộng.

___ Lần này thật sự là gặp quỷ mà.

“Này, ngậy ngậy cái gì chứ? Còn không mau trở về?” Lão hoạn thị Mạc Hòe Vận lao ra từ bên tay phải. Thì ra người canh trước cửa phủ đã đổi, Mạc Hòe Vận cũng trong số đó. “Đừng nhìn hần, nhanh trở về!”

“Ong___” Tiếng gảy đàn trên đầu đột nhiên dứt lìa, quỷ ảnh u u___ thở dài một hơi.

Sau cổ Hoàng Linh Vũ chợt lạnh, chỉ cảm thấy vài giọt dịch thể mát lạnh từ phía trên nhỏ lên da thịt.

Y cứng người quay đầu, ngẩng đầu, rồi nhìn.

Một gương mặt tái nhợt đang cười lộ răng với y, lộ ra hàng răng đều trắng bóc, nhưng lại khiến người ta có cảm giác thập phần hảo hữu.

___ Hình như từng gặp qua ở đâu rồi? Hoàng Linh Vũ ngay ra tại chỗ.

Lần này nhìn kỹ rồi, thì còn chỗ nào giống quỷ nữa chứ? Nhờ ánh trăng cuối tháng, có thể thấy vài đạo gì đó như tơ tằm giao nhau giữa không trung, hai đầu phân biệt quán trên tường phủ tam hoàng tử và tứ hoàng tử. Quỷ ảnh đang ngồi trên thứ đó.

Lại nhìn kỹ hơn, thì ra quỷ ảnh này còn là địch nhân.

“Nguyệt, Nguyệt, Nguyệt...”

Cái người trắng tái chỉ có quỷ khí không có nhân khí này, không phải là Nguyệt Bằng mà y gặp được bên bờ sông sáng hôm đó, thì còn có thể là ai?

Hoàng Linh Vũ thấy tình thế không hay, cũng co ro rụt rụt lùi về trong phủ.

Nguyệt Bằng cầm vò rượu bên cạnh lên, đổ vài ngụm vào miệng, có hơn một nửa là chảy thẳng xuống đất. Hoàng Linh Vũ thấy vậy liền thấy đau lòng, người có tướng mạo như tiên nhân thế này, sao uống rượu lại không có chút văn hóa, như vậy nào giống phẩm rượu, rõ ràng là đổ nước lã.

Nguyệt Bằng lại đặt rượu lên sợi tơ, một tay ấn lên dây đàn tạo điệu, một tay cầm miếng gảy đàn gảy gảy. Tung tung tung, cứ như đang kéo sợi. Không bao lâu, Nguyệt Bằng lại dừng lại, uống như trâu vài ngụm nữa, khi dòng nước nhỏ chảy xuống đất, mới đột ngột hỏi: “Hắn trở về rồi, sao không đi gặp ta?”

“Nửa đêm còn làm trò quỷ gì? Quỷ lắm?” Hoàng Linh Vũ thấp giọng hỏi một bên.

“Xuyt!” Mạc Hòe Vận lặng lẽ lên tiếng bên tai y, “Tứ hoàng tử ở phủ sát vách đến tìm tam hoàng tử của chúng ta, người này quái dị lắm, cẩn thận một chút.”

“Cái gì?” Hoàng Linh Vũ không dám tin ngẩng đầu lên nhìn.

Tung tung tung, Nguyệt Bằng lại búng đàn.

Đang lúc náo nhiệt, bên phía tây viện Hoàng Linh Vũ chợt truyền tới thanh âm chói tai: “Cái tên bất nam bất nữ, giữa đêm canh ba phát tác bệnh điên gì chứ, muốn phát bệnh thì vào trong phủ của mình mà phát!”

Mấy cái đầu nhanh chóng thò đầu ra nhìn lại lập tức rút về, thì ra là do nhìn thấy bóng dáng mập mập trắng trắng thò đầu ra trên bờ tường, y phục dẹt thổ cẩm, thắt lưng còn có ngọc phát quang, khí phách tôn quý này, trừ tổng quản bốn phủ Chu Bác Bì ra còn có thể là ai? Ngay cả hoạn thị đang làm nhiệm vụ trong phủ cũng lùi a lùi dần về phía này, không dám cản đầu gió của Chu Bác Bì.

Quả thật là âm dương quái khí, có ai từng thấy thái giám dám nói chuyện với long tử long tôn như thế chưa? Hoàng Linh Vũ trước đây chưa từng thấy, hiện tại coi như được mở rộng nhãn giới.

Nguyệt Bằng lại thuộc dạng kỳ tích, không chút để ý tới hắn mà gảy liên tục, càng gảy càng nhanh, cổ sức như bị thúc mạng. Xem ra không lời Mộ Dung Bạc Nhai ra gặp hắn thì không được, chỉ đáng tiếc, Mộ Dung Bạc Nhai mấy ngày nay không ở trong phủ.

Hoàng Linh Vũ mắt thấy mấy hoạn thị bên cạnh bị tiếng đàn ma âm xuyên não này làm ngã đông ngã tây, ôm đầu la hét. Vào lúc này, Nguyệt Bằng đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nghiêng nghiêng nhìn Chu Bác Bì ở bên tường tây viện, chậm rãi nói: “Nói đến nam không ra nam, hình như là người chứ.”

Ngắt, tưởng đâu là đại lượng, thì ra là phản ứng chậm.

==== =====

*Ở đây có nghĩa là: Vì ông Chu tổng quản quá ác bá, lại rất giống với tên địa chủ ác bá Chu Bác Bì trong truyền thuyết, nên em Hoàng Linh Vũ mới quơ đũa cả nắm nói hết cả dòng họ Chu. Mà thủ tướng Trung Quốc lại từng có người họ Chu, nên em mới xin lỗi và thấy đáng thương là ông ấy cũng bị gom vào.

18. Q.1 - Chương 18: Vương Phủ Ẩn Sự

Cũng không biết Chu Bác Bì nghe câu nói đó xong có cảm tưởng thế nào, dù sao Nguyệt Bằng chỉ nhìn có chút âm dương khó định, mà Chu Bác Bì thì là chân chân chính chính không có tử tôn căn.

Tóm lại Nguyệt Bằng đã bình thường lại. Hắn chậm rãi vuốt sông mái tóc dài, bình bình ổn ổn đứng lên, một tay ôm đàn một tay cầm rượu, men theo sợi dây tằm đi tới chân tường màu trắng ngọc của phủ tứ hoàng tử.

Hắn quay người, đột nhiên nhìn sang bên này cười, khí chất gió lạnh tiêu điều vừa rồi nhất thời tan biến.

Mà sau đó ngay cả một câu sáo rỗng gì đó cũng không nói, thỉnh linh biến mất khỏi chân tường.

Hoàng Linh Vũ đỏ mặt hơi lạnh. Mới gặp mặt chẳng qua có hai lần, mỗi lần đều xao động nhân tâm như thế____ Đương nhiên, không phải nghĩa đen chân động. Chắc do thị lực của y không tốt, nhưng y làm sao cũng vẫn cảm thấy nụ cười tạm biệt của Nguyệt Bằng có ý khác.

Nếu đem gom chung Chu Bát Bì tâm ngoan thủ lạt, Nguyệt Bằng mờ mịt bất định, và cả tên Mộ Dung Bạc Nhai ồn ào ào với y, trong đánh giá của người bên ngoài, đại khái sẽ cho rằng Chu Bát Bì khó chọc nhất. Nhưng trong lòng của Hoàng Linh Vũ kẻ có cùng trình độ thần kinh như họ, thì y rõ ràng vô cùng____ Chu Bát Bì, chẳng qua là trẻ con.

“Đây chính là ‘xung cửa’ trong hoàng cung nội viện sao?” Y hỏi thăm lão hoạn thị Mạc Hòe Vận trong có vẻ thành thật đáng tin.

“Người sẽ quen thôi.” Hắn vỗ vai Hoàng Linh Vũ, “Người sẽ quen thôi...”

Kỷ luật trong phủ tam hoàng tử rất nghiêm, nên tuy bên ngoài ồn ào nửa ngày, quỷ tới náo hơn nửa đêm, nhưng bên trong những người hết phiên trực trở về đều ngủ như heo, tiếng ngáy của Đồng Ca còn đặc biệt lớn, cũng không biết là mệt lắm rồi hay do thói quen.

Hoàng Linh Vũ ngáp một cái rồi cũng đi ngủ. Tất cả lại hồi phục một đêm yên tĩnh bình thường.

Đêm nay ngủ không nằm mơ, bất tri bất giác đại khái trôi qua rất lâu. Cho đến khi từ từ cảm giác có vật thể đang mò lên người.

Hoàng Linh Vũ mở bừng mắt, tóm lấy thứ trên người, mới phát hiện đó là một cái móng vuốt nóng hổi.

Trong căn phòng tối thui, bốn phía truyền ra tiếng khò khè khịt nước mũi, tiếng thở nhẹ, còn có tiếng y phục sột soạt khi trở người.

Y còn chưa kịp phản ứng, móng vuốt đó đã động đậy, thành linh rút ra, men lên vai y, tiếp theo một gương mặt nóng hổi dán sát tại y.

“Đi uống rượu với ta...”

Giọng nói của Mộ Dung Bạc Nhai.

Hoàng Linh Vũ ngây ra, nghĩ thấy ngày mai cũng không có việc gì cần động tới đầu óc, nên thấp giọng nói: “Ra ngoài trước nói sau.”

Đúng rồi, rượu?

Y hậu tri hậu giác khịt khịt mũi, mới chú ý trong không khí quả nhiên lưu động một cỗ vị rượu.

“Kháo____” Không biết Mộ Dung Bạc Nhai đã ngây trong phòng này bao lâu, lâu đến mức ngay cả y cũng quen luôn mùi rượu này trong giấc ngủ.

Y định lục tìm y phục khoát thêm lên người, tay lại bị nắm chặt, sau đó đầu choáng một trận, đã bị Mộ Dung Bạc Nhai kẹp ở nách lôi ra cửa.

“...” Hoàng Linh Vũ nhìn mặt đất đang lui dần về sau không nói nên lời.

Mộ Dung Bạc Nhai vút đi mấy trượng, cuối cùng dừng lại dưới một cây tuyết tùng. Tán cây tuyết tùng rộng lớn sà thấp, là nơi thích hợp nhất để ẩn nấp, chỉ là khi ngồi bên trong không thể không khom người. Hoàng Linh Vũ chống hai tay xuống đất giãy khỏi gọng kiềm của Mộ Dung Bạc Nhai, bỗng nhiên gió lạnh nổi lên, nhất thời có xu hướng chảy cả nước mũi.

“Tự lấy đi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

“Cái gì?”

Mộ Dung Bạc Nhai giơ một tay lên chỉ chỉ vào cổ mình.

Hoàng Linh Vũ lúc này mới nhìn rõ, trên cổ hắn quấn mấy kiện y phục dày cộm, để tránh bị rơi, còn đặt biệt cột một nút kết buồn cười trước cổ.

Y cũng không khách khí, lệ làng tháo xuống, y phục đó còn lưu lại nhiệt độ trên người Mộ Dung Bạc Nhai, chỉ mới cầm trong tay đã cảm thấy gió bắc không còn lạnh lẽo nữa.

Mộ Dung Bạc Nhai tựa vào gốc cây ngồi xuống, lặng lẽ nhìn Hoàng Linh Vũ mặc áo, lấy một chung rượu nhỏ màu ngọc trắng cạn đáy trong ngực ra, cầm vò rượu rót thật nhiều, rồi chậm rãi thưởng thức từng ngụm.

“Rượu gì vậy?”

“Không biết.”

“Không biết?”

“Người uống rượu hay uống tên của rượu?”

“Nói cũng đúng, uống rượu mà, tự nhiên không cần phải biết tên của nó. Cũng không đúng, người không biết tên rượu thì lần sau làm sao tìm được loại rượu này nữa?”

“Bọn họ cho ta cái gì ta uống cái đó, ai rảnh nghiên cứu sâu vậy?”

Hoàng Linh Vũ nghiêng đầu, thò nửa ngón tay vào trong chung rượu, liếm thử, vị đạo không tồi, rượu trắng thanh mát nồng đậm, chắc hẳn được ủ khá lâu.

“Không phải người muốn ta uống với người sao? Chung rượu đâu?” Sâu rượu trong người Hoàng Linh Vũ bị đánh thức. Mộ Dung Bạc Nhai thì không ngừng đổ rượu vào miệng, khi phản ứng được câu của y, mới bỏ xuống, lục tìm trong ngực cả buổi. Móc ra hai nửa mảnh chung: “Xin lỗi, vừa rồi vấp ngã.”

_____ Vấp ngã? Vấp ngã mà chỉ vớ có một cái?

Hoàng Linh Vũ dùng ánh mắt nghi ngờ lườm hắn.

“Không sao, ta đã luyện qua công phu Thiết Bối Sam, vài mảnh sứ vỡ, không dễ tổn thương được ta.” Rõ ràng là lý giải sai lầm.

Mộ Dung Bạc Nhai đưa rượu tới miệng Hoàng Linh Vũ, cho y uống một hớp nhỏ.

“Chu tổng quản phân người đi đâu?”

Hoàng Linh Vũ khinh thường hừ một tiếng: “Người không gửi ra được sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai cười phớt lên: “Ta còn cho là người bị táo bón mới dính theo vị đạo này.”

“Người đủ chưa, cười khó coi như vậy, ta còn tưởng mộng người mọc trên mặt đó.”

Mộ Dung Bạc Nhai cười hi hi uống thêm một ngụm, sau đó không chút để ý nhìn Hoàng Linh Vũ giật lấy, nói: “Sao không cầu ta đổi công việc khác?”

“Người thật coi ta là bạch si sao? Là người điều ta tới đây, Chu Bác Bì đó cư nhiên còn phái ta đi cọ thù, rõ ràng là không muốn nể mặt người. Nghe nói tới qua người còn bị phạt quỳ? Người ở trong cung kỳ thật cũng không có uy phòng gì lắm đi.”

“Ha ha, đơn giản như vậy đã bị phát hiện rồi, nào, uống thêm đi.”

Hoàng Linh Vũ rất có tài túm tụm với các nam nhân, hiện tại có người mời rượu y không thoái thác, cũng không hỏi thêm, uống liên mồm.

Vò rượu đó vốn chỉ còn một nửa, hai người uống nho nhả như văn sĩ, phải qua khá lâu mới uống cạn. Mộ Dung Bạc Nhai dốc vò rượu liếm mấy giọt cuối cùng, mới bắt đầu rầu rĩ ngồi ngáy ra đó.

Xem ra, bị chuyện gì chọc phiền rồi. Hoàng Linh Vũ tự đoán, chỉ là suy đoán một chút mà thôi, vì y không có thói quen tọc mạch tâm sự của người ta.

Mộ Dung Bạc Nhai bỗng nói: “Một người đang khỏe mạnh, sao lại chết như thế.”

Hoàng Linh Vũ không lên tiếng.

“Tại sao là nam nhân thì không thể thích nam nhân chứ?”

Hoàng Linh Vũ giật mình, chậm một khắc, mới hỏi: “Người tìm ta uống rượu, là vì khảo sát chuyện này sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai quay mặt qua, hai con mắt lúc này phát ra tia sáng hung hãn như lang sói, thanh âm càng lúc càng thấp: “Thế nào? Người cũng khinh bỉ?”

Không đợi Hoàng Linh Vũ trả lời, hắn lại thu ánh mắt hung hãn lại: “Nếu người quen biết đám người đó, thì sẽ không cảm thấy như thế nữa.”

“...”

“Hắn là con trai độc nhất của thừa tướng, cũng là tài tử nổi tiếng ở Đại Yến ta, một người vô cùng tốt vô cùng tốt...” Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ nửa ngày, không thể nghĩ ra chuyện nào đủ để nói rõ người đó tốt, tóm lại là thở dài một tiếng, “Vị bị người phát hiện hắn thích nam tử, bị thân nhân chửi mắng, bạn bè xa lánh, trong lúc nghĩ không thông đã tự cắt cổ. Người đó... phụ thân hắn thế nhưng không chảy một giọt nước mắt.”

Hắn vọc chơi vò rượu trong tay, trầm nặng suy nghĩ tâm sự. Hoàng Linh Vũ không dám lên tiếng, đồng cứng ngồi kế bên, nghe hắn thở dài: “Người đó...”

“Sau này ít uống rượu thôi.” Nhìn người cũng tính là từng đồng sinh cộng tử với mình, cuối cùng Hoàng Linh Vũ vẫn lên tiếng: “Ở nơi thế này mà uống nhiều, sẽ chết rất sớm.”

“Người sẽ nói ra sao?” Mộ Dung Bạc Nhai nghiêng ngả lão đảo đứng lên, “VẬY ta phải, vậy ta phải...”

“Người phải làm gì?”

Mộ Dung Bạc Nhai cắn môi trừng mắt nhìn y nửa ngày, mới nói: “Sư phụ đã nói, hạ thủ chậm gấp tai ương, ta phải, ách, ta phải tiên hạ thủ vi cường!”

19. Q.1 - Chương 19: Sự Việc Ngàn Năm

Mộ Dung Bạc Nhai cắn môi trừng y nửa ngày, mới nói: “Sư phụ đã nói, hạ thủ chậm gấp tai ương, ta phải, ách, ta phải tiên hạ thủ vi cường!”

Hoàng Linh Vũ dựa vào lưng cây sau lưng lão đảo đứng lên: “Người...”

Mộ Dung Bạc Nhai trừng mắt, vươn hai tay muốn bóp cổ y, ai biết đứng không vững, Hoàng Linh Vũ lại bị dọa mềm chân, hai người lập tức ngã rối nùi vào nhau.

Lăn vài vòng, Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng đè được trên người Hoàng Linh Vũ, đột nhiên dừng lại không động, một tay vẫn quấn ở thắt lưng y, tay còn lại thì che kín miệng y.

“Xuyết...” Hắn nhẹ giọng dỗ dành.

Hoàng Linh Vũ cảm thấy bên tai có một cỗ nhiệt khí thổi qua, ngứa tới toàn thân phát run, lập tức tỉnh rượu. Lúc này mới chú ý đến tiếng bước chân nhẹ nhàng chính tề, một đội binh tuần tra năm người chuẩn bị đi ngang qua đây.

Cây tuyết tùng cao thẳng, tán cây lại rũ xuống vừa to vừa thấp, từ bên ngoài nhìn vào chỉ như một chiếc lều vải hình nón cụp xuống, trong đó là một cõi thiên địa kỳ lạ.

Hoàng Linh Vũ mở to mắt nhìn lên trên, đôi mắt Mộ Dung Bạc Nhai mở to sáng trong, chuyên chú nhìn chằm chằm người bên ngoài. Sau lưng hắn, tán cây tuyết tùng màu xanh sậm đè thật thấp, lá nhỏ như kim um tùm nặng nề trĩu xuống, che mất bầu trời phía trên.

Nặng nề và yên tĩnh.

Tiếng bước chân đi dần xa, Hoàng Linh Vũ bỗng thấy trên người nhẹ đi, y không tiếp tục nhịn nữa, co chân đạp lên cẳng chân Mộ Dung Bạc Nhai, thắt lưng dùng lực, đảo người đè Mộ Dung Bạc Nhai xuống dưới.

Mộ Dung Bạc Nhai vẫn chưa tỉnh rượu, giấy dựa vài cái không giã ra, cũng không vận lực, mà thả lỏng người: “Nam nhân tốt không cùng, không cùng... ẩu, ta không thật sự muốn đối phó ngươi.”

Từ đáng lý ra là ‘nữ nhân’ kia bị hấn hàm hồ ậm ừ vài tiếng cho qua, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn tức chết, cho hấn một đấm thật mạnh lên đầu: “Đại gia nhà ngươi, xem cho rõ gia gia của ngươi là nam nhân đó.”

Mộ Dung Bạc Nhai trừng y: “Ngươi là hoạn thị, không phải đại gia của ta.”

Hoàng Linh Vũ ngửa trời thở dài, tú tài gặp quân binh không thể nói rõ lý được, phải làm sao, rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến hấn tỉnh táo lại a!

Mộ Dung Bạc Nhai nhân lúc y đang phân thần, đảo người lại đè lên y. Hoàng Linh Vũ biết hấn nhân lúc say rượu phát điên, dứt khoát cũng mặc hấn, bản thân nằm yên không động.

“Ta nói, ta tạm thời không thể cho ngươi một cuộc sống tốt.”

“Làm vậy để kẻ đang âm thầm muốn làm khó ngươi xem ta là cái đuôi của ngươi mà tóm lấy sao?” Hoàng Linh Vũ khinh thường tiếp lời: “Ngươi nghĩ ta gốc à? Yên tâm, kỳ thật cọ thùng cũng rất nhẹ nhõm cũng rất thú vị.”

“Nhẹ nhõm? Thú vị? Thật hay giả?”

“Đương nhiên là thật.”

Mộ Dung Bạc Nhai hồ nghi nói: “Ta không tin.”

“Ngươi không tin? Vậy ngươi tự đi cọ một lần chẳng phải liền biết sao?”

“Ngươi nghĩ ta không dám?” Hấn có chút tức giận.

“Ngươi dám ngươi dám, được rồi, ta buồn ngủ rồi, lão đại ngươi nếu không có chuyện gì thì thả ta về đi được không?”

Mộ Dung Bạc Nhai chợt đứng lên, thuận tiện còn kéo Hoàng Linh Vũ vào lòng, cười gian: “Không được, chuyện thú vị như thế sao có thể không dẫn ta theo? Ngươi phải đi theo ta cọ thùng rồi mới được trở về.”

“Ngươi tự đi cọ đi, nửa đêm rồi, còn ai đưa thùng đến phòng tẩy nữa?”

Mộ Dung Bạc Nhai yên lặng mất một lúc, trầm trong trạng thái suy nghĩ. Cuối cùng nghĩ ra biện pháp, hai tay vỗ vào nhau, cười ha ha nói: “Trộm!”

“Hữu sự khởi tẩu, vô sự bãi triều!”

Thanh âm chói tai chỉ có của lão hoạn thị vang lên rõ ràng trên triều đường.

“Thần có chuyện tấu!” Văn thừa tướng tay cầm chấp ngọc tiếng lên khởi tấu. Nghe nói gạch lát ở Chính Dương Điện là đồ được vận chuyển từ Tô Châu sau khi đã trải qua tôi luyện ngàn lần, xanh đậm lục đậm, ánh sáng có thể soi xét nhân loại. Vì lời nói đó, làm cuộc đối đáp trên triều cũng theo phản xạ rầm rộ lên.

Mộ Dung Bạc Nhai liếc mắt nhìn, vị thừa tướng tuổi gần bán trăm này thân hình rần rở, nhưng cũng có chút tang thương. Quả nhiên cho dù nhi tử hấn thích nam nhân, nhưng dù sao vẫn là thân tử của mình. Tận mắt thấy nhi tử của mình nhục nhã tự cắt cổ mà chết, thì dù sao cũng cảm thấy bi ai.

Nhưng các hoàng thân thần tử trên triều đường ai nấy đều muốn mở rộng quốc thổ, đè ép nam triều, có bao nhiêu người biết đến sự bi ai của con thừa tướng, có bao nhiêu người muốn khiến cho quốc gia đang bị uồn ẻo này hồi phục lại như quá khứ.

“Khởi tấu.” Hoạn thị kéo dài âm thông báo, Mộ Dung Bạc Nhai vội cúi đầu nhìn mặt đất.

Đứng đầu hai hàng văn thần võ thần, chính là bốn huynh đệ Mộ Dung thị bọn họ. Lão đại Mộ Dung Nhuệ Việt và hần đứng đầu hàng ngũ văn thần, nhị ca Mộ Dung Nam Cẩn và lão tứ Mộ Dung Sí Diệm đứng đầu hàng ngũ võ thần.

Danh tự của hoàng tộc trước nay luôn là bí mật, cho nên dân gian không có bao nhiêu người biết danh tự của đương kim hoàng đế và các hoàng tử là gì, cũng vì vậy hần mới nghênh ngang dùng tên thật của mình khi xông pha bên ngoài. Đương nhiên, người có thể không coi trọng cái tên như hần cũng không phải nhiều.

Vị thánh thượng đang ngồi trên hoàng tọa năm đó là tín đồ tin tưởng ngũ hành, có một thầy bói đã nói mệnh của hần nên có năm đứa con, nếu đặt tên theo kim mộc thủy hỏa thổ, nhất định có thể bảo giữ giang sơn Đại Yển cả vạn năm. Thế là hần mỗi khi sinh một đứa đều chiếu theo trình tự ngũ hành mà đặt tên.

Nhưng nhiều năm nay, đứa con thứ năm vẫn chậm trễ không thấy, hoàng đế muốn trách tội tên thầy bói đó, thầy bói đó lại nói: “Sở dĩ đứa thứ năm chậm chạp không ra, là vì trong số các nhi tử của bệ hạ, có dư nghiệt của Tây Thương nhất tộc.”

Câu nói này lúc đó còn từng dẫn lên một trận cung biến rất lớn.

Trong truyền thuyết, Đại Yển ngàn năm trước, không phải giống hiện tại.

Đại Yển ngàn năm trước, nam nam chi sự và nam nữ chi sự đều có thể được các thân hữu thành tâm chúc phúc. Mà hiện tại, lại giống như chuột cống ra đường bị người người đánh mắng đuổi giết.

Đại Yển ngàn năm trước, Tây Thương nhất tộc chính là công thần phò tá Dung Tường vương đoạt thiên hạ, cho nên được vinh quang vô thượng.

Nghe nói Tây Thương nhất tộc mỗi một ngàn năm sẽ có một hiền nhân xuất thế, Toại Hỏa thị của sáu ngàn năm trước, Nông Khẩn thị của năm ngàn năm trước, Tống Quốc thị của bốn ngàn năm trước, Tuy Thiết thị của ba ngàn năm trước, Y Độc thị của hai ngàn năm trước, Ân thị của ngàn năm trước, đều từng lưu lại rất nhiều những truyền thuyết truyền kỳ đặc sắc.

Nhưng tộc nhân Tây Thương cũng chính vì có địa vị đặc thù như vậy, cho nên hôm nay mới bị xem thành một sự tồn tại như yêu nghiệt, cho nên không thể không lánh đi không tiếp tục can dự vào thế sự, hoặc mai danh ẩn tính giấu mình trong một thành tỉnh nào đó. Một khi bị người phát hiện....

Đứng ở đầu tiên trước hần là lão đại Mộ Dung Nhuệ Việt, cúi đầu không nói một lời, là một người không hề có cảm giác tồn tại.

Mà lão tứ Mộ Dung Sí Diệm đang đứng đối diện hần, thì luôn đảo mục quang về phía hần. ____ Khi Sí Diệm ở trước mặt người khác, sóng lưng thẳng tắp, ngón từ trịnh trọng, không ai liên tưởng hần với thủ lĩnh của Bằng Tổ lấy ám sát làm nghiệp. Cũng như Mộ Dung Bạc Nhai khi ở trước mặt người khác, sóng lưng thẳng tắp, ngón ngũ trịnh trọng, sẽ không ai liên tưởng hần với thủ lĩnh Côn Tổ chuyên trách dò thám.

Năm đó phụ hoàng an bài hai người họ làm chuyện không thể thấy ánh sáng, ít nhiều cũng vì nhìn thấu được hai người căn bản không hợp với nhau, không thể liên hợp lại uy hiếp đến địa vị của hần.

Bất tri bất giác đã đứng hơn nửa canh giờ, sau đó mới được bãi triều.

Từng ngày lặp lại, cuộc sống cứ thế, không biết lúc nào mới kết thúc.

Mộ Dung Bạc Nhai chưa từng ngẩng đầu lên, đi theo người khác lui ra.

Khi lui ra khỏi cửa Chính Dương Điện, Mộ Dung Nam Cẩn mới từ bên phía võ thần đi qua, có chút lo lắng: “Nghe nói Sí Diệm lại đến náo loạn? Có chuyện gì không?” Mộ Dung Sí Diệm đứng sau lưng Nam Cẩn mắt sáng quắc trừng hần.

“Ta nhận được tin, nên đã chạy mất từ sớm rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai thấp giọng đáp, căn bản không để ý tới Sí Diệm.

“Cẩn thận một chút, ai biết lúc nào hần lại phát điên.”

“Trừ khi hần điều hết toàn bộ sát thủ của Bằng Tổ, nếu không ta cũng không sợ hần.”

“Rồi rồi, coi như ngươi hiểu sự lợi hại của Bằng Tổ.” Nam Cẩn vỗ vỗ vai hắn, tiến sát tai hắn thấp giọng nói: “Tóm lại không thể sơ ý.”

Nam Cẩn quay người định đi, đột nhiên lại dừng bước. Mộ Dung Bạc Nhai còn cho rằng hắn có gì cần giao phó, vội tiến tới, ai biết Nam Cẩn lại lấy tay chặn vai hắn hỏi: “Hôm nay huân hươu trên người ngươi không giống bình thường, rất dễ gãy vỡ. Tên gọi là gì mau thành thật khai báo, lão ca ta phải chuẩn bị một ít tặng cho nhị tẩu của ngươi.”

— Thì ra, vẫn là vì cái tên Mạc Vận đó...

Mộ Dung Bạc Nhai chỉnh đốn suy nghĩ, hạ quyết tâm nói: “Huân này là các nha đầu chuẩn bị, nhị ca cứ về trước đi, ta hỏi cho rõ sẽ nói với người sau.”

Mộ Dung Nam Cẩn cười sảng khoái, bỏ lại đệ đệ tiêu sái rời đi.

Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ nghĩ, lúc này mới cảm thấy không đúng. Huân liệu hôm nay hắn dùng không khác gì trước kia, chẳng qua là vì xông bột vị đạo do trận hoang đường tối qua để lại, nên có cọ rửa vài lần thôi.

Như vậy cũng có thể tạo ra huân khác người sao?

Hắn nâng tay áo lên ngửi ngửi, hồ nghi nửa ngày, không có được đáp án.

20. Q.1 - Chương 20: Tứ Hoàng Sí Diệm

Dem thùng phân đã được phơi gió cả ngày giao cho các hoạn thị của các phòng mang đi, lại đổi về thùng uế vật để tẩy rửa, công việc một ngày cứ như vậy hoàn thành.

Đồng Ca liên tục làm nhầm một cách không thể tin với Hoàng Linh Vũ: “Ta phát hiện bắt đầu từ mấy hôm trước, thùng gần đây càng lúc càng dễ vỡ.”

Hoàng Linh Vũ cười, không biểu đạt thái độ gì.

Đồng Ca và y trở về hành lang đi về hướng phòng dài, chuẩn bị bổ sung giấc ngủ. Đột nhiên ai ya la lớn cúi người xuống, la lên: “Đây là thứ gì vậy.” Ai ai kêu rồi nhặt từ dưới chân lên một khối đá to bằng hạt đào.

— Ngươi có thể phân biệt được đồ đá được tạo và hòn đá bình thường không?

Thanh âm thuần phác vang vọng, dư âm không dứt, chấn động dịu dàng xuyên thấu lòng người.

Hắn nhặt viên đá lên, đưa cao trước mắt.

Hoàng Linh Vũ âm thầm đông cứng tại chỗ không thể động đậy.

“Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng?”

Thanh âm chói tai của Đồng Ca vang vọng bên tai, Hoàng Linh Vũ qua một lúc mới tỉnh khỏi ảo mộng bỗng nhiên ập đến kia. Nâng mắt nhìn, nào còn sơn dã lều bạt lửa trại gì nữa, vẫn là trong phủ của tam hoàng tử.

Y nhẹ nhàng thở dài vài hơi rồi buông bỏ, tất cả trước đây, bất luận là tiền thế của y, hay là kiếp này, đều đã sớm trôi qua. Căn bản không tất yếu phải hồi tưởng lại.

“Thật là, ai thất đức như thế, ném bảy mấy thứ giết người này trên đường, rõ ràng biết để giày của chúng ta không dày bằng những đại nhân kia, dẫm một cái thì đau hết nửa ngày.” Nhìn canh giờ thì một lát nữa sẽ có tiểu hoạn thị phụ trách tới quét dọn, Đồng Ca liền đặt viên đá qua bên hành lang, suốt đường lầm rầm lải nhải cùng Hoàng Linh Vũ đi xa dần.

Khi sắp tới gần tường viện, từ trong ra ngoài phủ tam hoàng tử dấy lên một trận huyền ảo.

“Nha nha nha! Tứ hoàng tử sắp đi qua rồi! Tứ hoàng tử sắp đi qua rồi!” Có một giọng nói yếu điệu vang lên.

Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy một trận gió vụt qua, các đại nha hoàn gần đó vừa hô vừa chạy qua, chen chúc bên cạnh cửa phủ thò nửa đầu ra nhìn bên ngoài. Y có chút bất đắc dĩ xoa xoa trán, cái tên ‘tứ hoàng tử’ đó hình như là Nguyệt Bằng hôm trước tới cửa phủ phát điên, thì ra lại được yêu thích như thế.

Đồng Ca đột nhiên cũng kích động khấn trương nắm chặt tay Hoàng Linh Vũ, hưng phấn đến gương mặt tái nhợt cũng đỏ bừng: “Là tứ hoàng tử, tứ hoàng tử a!”

Hoàng Linh Vũ vẫn im lặng không đáp, bị hất kéo ra chen chút bên cửa, cùng với các nha hoàn thò đầu ra. Chỉ thấy trên con đường nhỏ ngoài cửa phủ, một đội nhân mã chỉnh tề yên tĩnh trở về.

“Nha, thật hiếm thấy a, hôm nay tứ điện hạ cười ngựa trở về!”

“Xuyt! Nhỏ tiếng nhỏ tiếng.”

Lúc này đội ngũ đó đã đi rất gần, có thể thấy được Nguyệt Bằng cười trên một con ngựa cao to màu đỏ tía, thân hình càng thêm phần phiêu dật. Hoàng Linh Vũ lại nhớ tới mấy hôm trước sáng sớm khi Mộ Dung Bạc Nhai chuẩn bị đi đã từng dặn dò, bảo y không nên chọc tới lão tứ, đừng nhắc tới chuyện ‘Nguyệt Bằng’ chính là lão tứ với người trong cung. Vì bất luận là danh tự của hoàng tộc, hay là danh hiệu Nguyệt Bằng đó, đều không thể truyền ra ngoài.

“Kỳ thật danh tự có nói cho người biết cũng không ngại, ta cũng không tin chuyện vu cổ nguyên rửa có thể hại chết người. Đại hoàng huynh của ta tên là Mộ Dung Nhuệ Việt, Nhị ca tên..., sau này người gặp hẳn tự nhiên sẽ biết. Ta chính là lão tam thì không cần phí lời nữa, còn cái tên thần kinh điên điên kia tên là Sí Diệm.”

___ Sí Diệm? Gọi Quỷ Hỏa cũng không sai biệt lắm đâu.

Lúc đó cảm giác của Hoàng Linh Vũ chính là như vậy.

Thần bí!

Trong cung đều là thần bí!

Một nha đầu giơ khăn tay che mặt thấp giọng nói: “Trời, tứ điện hạ vẫn anh tuấn như thế a.”

Đích thật rất anh tuấn không sai, nhưng mà___

Xuất phát từ nhiệt tình nghiên cứu phân tích tâm tình của người cổ đại, Hoàng Linh Vũ quyết định nhiều mồm hỏi một chút, thế là thấp giọng hỏi: “Mấy hôm trước, vị tứ điện hạ này ở trước cửa phủ đánh đàn...”

Y còn chưa hỏi xong, một tiểu nha đầu mười bốn mười lăm tuổi nói tiếp: “Đúng a đúng a, phong nhã vô cùng, ưu việt vô cùng, đáng tiếc ta không thể tận mắt nhìn thấy.”

“Đây, đây không phải là vấn đề đi...” Hoàng Linh Vũ nghĩ muốn ngăn cản các nàng tiếp tục khoa trương ảo tưởng, nhưng đáng tiếc, câu nói này vừa được khơi lên đã liên miên tiếp nối không dứt.

“Khí chất hoàng tộc chính là như thế.” Một nha đầu khác tiếp lời.

“Đúng a đúng a, người xem, tứ điện hạ chỉ cười ngựa thôi mà cũng vô cùng khác biệt thường nhân rồi.”

Hoàng Linh Vũ không nói nên lời, y có cảm giác thần kỳ như mình đã vào nhầm cửa. Tên gia hỏa Mộ Dung Bạc Nhai đó, sao toàn nuôi ra người gì đâu không, ai ai cũng không giống người thường.

Tứ hoàng tử đó càng đi càng gần, nếu đem so sánh, thì khí chất có hơn người một chút, nhưng mục quang vẫn có chút phiêu nhiên bất định, cảm giác di chuyển hư ảo không thực.

Khi vừa đi qua cửa phủ tam hoàng tử, Mộ Dung Sí Diệm tựa hồ phát giác có gì dị thường, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, đảo qua, giữa không trung bốn mắt giao nhau với Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ không có chút xú chuẩn bị nào, bị cặp mắt đó nhìn trúng lập tức lạnh tới mức hai tay nổi đầy da gà da vịt, nhưng may là trên mặt không có trở nên hờ hững.

Trong thoáng chốc, Mộ Dung Sí Diệm lại giống như chưa từng quen biết y, mục quang bình bình đậm đậm chuyển lên người những nha hoàn khác, nhất thời liền có tiểu nha đầu xấu hổ kêu lên che mặt bỏ chạy.

Một trận ồn ào, khiến y nhớ tới kiếp trước khi y xem buổi biểu diễn của Michael Jackson. Xa như vậy, mục quang chuyển tới chỗ nào chỗ nào cũng có người la hét ngất xỉu, tên Mộ Dung Quỷ Hỏa hay là Sí Diệm gì đó, cũng có ma lực như thế.

Thấy Mộ Dung Sí Diệm đi vào phủ tứ hoàng tử, qua vách ngăn, thì biến mất, Đồng Ca mới nói âm âm: “Người tựa hồ có thành kiến với tứ điện hạ?”

“Đương nhiên không, ta chỉ là kỳ quái tại sao người rất, rất,” Hoàng Linh Vũ nhìn trời, suy nghĩ xem nên dùng từ ngữ nào để hình dung cảm tình của Đồng Ca đối với lão tử.

“Người vẫn không biết đi.” Đồng Ca cười hắc hắc, lòng bàn tay mò tới chỗ người anh em của Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ bị dọa nhảy dựng, lập tức phang cho cái tay không có quy tắc đó một quyền, Đồng Ca sớm đã rút năm ngón tay về, cười gian xảo.

“Lão nhị của người vẫn còn một khúc đi, ta cũng vậy, những kẻ mới đến như chúng ta đều chỉ cần cắt bỏ túi tinh hoàn là đủ rồi, nhưng những lão gia hỏa trước đây thì ngay cả khúc cây đó cũng phải cắt. Nếu không phải tứ điện hạ lên tiếng vì đám người chúng ta, ta và người hiện tại đã không thể dùng bộ rồi, nếu giống như Mạc Hòe Vận và Chu tổng quản hai lão đầu đó, đi tiểu cũng phải đi như người ta đại tiện.” Đồng Ca ngừng một chút lại tiếp tục: “Mạc lão đầu nói, lúc đó bọn họ đi tịnh, phải dùng cọng rơm dai cột chặt trên ống tiểu này rồi thắt lại, không biết có bao nhiêu người chịu không nổi nỗi đau đó. Tứ điện hạ đối với y lý cũng có chút nghiên cứu, cho nên nghĩ ra biện pháp chỉ cắt bỏ tinh hoàn. Ta và người tới trễ, còn có thể lưu lại chứng cứ từng làm nam nhân, cũng coi như là phúc khí do kiếp trước tu được.”

Hắn còn đang muốn tiếp tục lải nhải về chuyện năm đó, sau lưng đã có người gọi: “Tiểu Hoàng tử, Tiểu Hoàng tử đến đây một chút, Chu tổng quản bảo người đi gặp hắn!”

Hoàng Linh Vũ đang nhớ lại hình phạt cắt mũi thời Ấn Độ cổ đại cũng là dùng mấy thứ như cọng lúa cọng rơm kết lại cột vào mũi, đang sâu sắc giác ngộ sự sáng tạo của lịch sử phong tục các nơi, trước mắt giống như mở ra một trời đất mới, bỗng nghe một tiếng kêu réo, kéo y về hiện thực, bực dọc nhìn theo nơi phát ra âm thanh, thấy một hoạn thị cấp bậc khá cao vẫy tay với mình, giật mình, tựa hồ có chuyện gì đó cực kỳ quan trọng.

Nghe hoạn thị đó nói lại, mới phản ứng được hóa ra Chu Bác Bì tìm y. Lập tức quên mất nhiệt tâm nghiên cứu và nghi ngờ vừa rồi trong lòng, cũng không biết bản thân phạm phải chuyện gì để bị nắm thóp—Đều vì mấy hôm nay liên tiếp xem chút mất thùng nước, khi làm việc ngủ gật, rồi còn mang hoàng lão tam xấu xa đi cọ thùng, nếu bị nắm thóp thì thật mệt.

Cuối cùng, vẫn là Đồng Ca ở sau lưng y phát khản tay vẫy vẫy đưa tiễn, tràn đầy đồng tình tiễn y lên đường.

Phủ viện của tam hoàng tử chỉ chiếm một góc nhỏ trong hoàng cung, nhưng cũng đầy đủ các loại cỏ loại cây, còn có dòng suối nhỏ, đình đài lầu các cũng được trang bị. So với Cố Cung ‘bên đó’, không biết thú vị hơn bao nhiêu lần.

Hoàng Linh Vũ thường ngày đều hoạt động trong đông viện, trước nay chưa từng vào tây viện. Mà lần này, hoạn thị dẫn đường càng đi thì càng sâu vào tây viện.

Suốt quãng đường y nghiêm chỉnh bước nhỏ, cẩn trọng ngôn hành, vì phải gặp Chu Bác Bì và vì chuyện có thể xảy ra khi gặp được Chu Bác Bì mà chuẩn bị sẵn tất cả tâm lý có thể chuẩn bị.

21. Q.1 - Chương 21: Tây Viện Mê Vân

Chu tổng quản trong truyền thuyết đứng trước cửa tròn phân cách đông viện tây viện, một thân tơ lụa phát sáng lấp lánh. Mặt hắn tái trắng tràn đầy nụ cười, đứng với câu nói được truyền miệng nhiều năm của học viện lịch sử: “Mặt mang nụ cười ba phần ngoài cười trong không cười, mặt cười hi hi không phải thứ tốt lành chi.”

Sau khi Chu Bác Bì mở đầu vài câu, Hoàng Linh Vũ liền biết mình không có chuyện gì. Nghe nói Chu Bác Bì thích đích thân dạy dỗ người mới thì ra là thật, đại khái gần đây hắn ta bận rộn mãi cho tới hôm nay mới rảnh rỗi đi giáo cho người mới bài đầu tiên.

Thời gian không tới một bữa cơm, Chu Bác Bì thấy y cong lưng cúi mặt liên tục gật đầu, rất ra dáng một hài tử cực kỳ nghe lời, chỉ vào tên hoạn thị dẫn đường cho y nói: “Mấy hôm nay ngươi cứ tạm ngưng công việc ở tẩy phòng đi, theo hắn đến thư khố ở tây viện chỉnh lý thư tịch.”

Nói xong rồi thì bỏ đi.

Tây viện, là một nơi thần bí.

Vô cùng khác biệt đông viện, cảm giác đầu tiên tây viện gây cho người ta là tử khí. Ngay cả thị nữ gặp phải trên đường, đa phần đều đã có tuổi, bước đi chậm rãi không kinh bụi trần.

Nghe mấy lão đầu nhi đã thành tinh như Mạc Hòe Vận tán nhảm chuyện trong hoàng cung nội viện, có vài lần nhắc tới chuyện từng phát sinh ở tây viện.

Phủ của tam hoàng tử vốn tên là Tuyết Nhan Viên, đông viện vốn chỉ là phần bên ngoài Tuyết Nhan Viên, tây viện mới là chủ viện của viên tử. Lúc đó Nhan Phi vẫn còn được sủng ái, hoàng đế biết nàng yêu thích thư tịch, nên đặc biệt vì nàng tu kiến một thư khố, tàng thư bên trong vượt hẳn trong các hậu cung chúng phi. Sau đó cung biến phát sinh, Nhan Phi không bệnh mà vong, Mộ Dung Bạc Nhai mới dọn vào đông viện.

Hoàng Linh Vũ không muốn đoán xem Chu Bác Bì tại sao chỉ gọi một mình người mới là y đến chỉnh lý thư tịch, cũng không muốn suy đoán Chu Bác Bì là do ai phái đến bên cạnh Mộ Dung Bạc Nhai, khiến Mộ Dung Bạc Nhai không dám yên tâm phóng tay bảo vệ y. Nếu đã tiến vào vùng câu tâm giác đấu, phải tự bảo vệ mình, đương nhiên phải tận hết khả năng tránh khỏi tất cả tranh đấu.

Giả dụ hiện tại, chỉ cần thuận tùng thuận tùng rồi thuận tùng, không gây ra bất cứ chuyện gì gây sự chú ý cho người khác, mới có thể khiến người khác đặc biệt là người như Chu Bác Bì càng dễ quên y.

Hoàng Linh Vũ đi theo hoạn thị dẫn đường chậm rãi đi, cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Đình đài lầu các tuy nơi nơi tróc sơn, nhưng vẫn có thể chú ý được kết cấu thanh nhã phóng khoáng trong đó, thời phồn thịnh năm đó nhất định còn phong quang kiêu diễm hơn đông viện.

Hành lang tây viện rất dài, đập vào mắt toàn bộ là nước sơn màu nâu, còn có rường cột hắc lam bạch lục hoàng giao nhau trên đỉnh.

Một đường đi qua, trong mắt Hoàng Linh Vũ cứ bắt gặp hiện lên vô số cảnh tượng quen thuộc, đi thẳng vào bước, y đột nhiên hít một hơi dài, như bị làm cho kinh ngạc mà dừng chân.

Trên khung cửa rường cột và xà ngang, sao lại dùng tới thứ như vậy để trang trí!

Hoạn thị dẫn đường lập tức phát giác được y đã dừng chân, quay đầu lại nhìn, có chút nghi hoặc đánh giá y từ trên xuống, cuối cùng mục quang phức tạp dừng lại trên mặt y.

“Sao không đi nữa.” Hắn hỏi.

Câu hỏi này thức tỉnh Hoàng Linh Vũ khỏi sự run rẩy, thậm kê không tốt, nếu hoạn thị này là do Chu Bác Bì phái tới để quan sát y, vừa rồi một thoáng dừng chân đó đã đủ để dấy lên nghi ngờ của hắn.

“Sáng nay sau khi cạo xong thùng uest vật cũng chưa tẩy rửa thân thể đã qua đây, hiện tại đi chỉnh lý thư khố, liệu có bị Chu tổng quản mắng hay không?” Y dùng vẻ mặt đáng thương hỏi.

Hoạn thị đó thu hồi mục quang quay người tiếp tục đi, vừa đi vừa hừ vài tiếng: “Đi mau đi mau, cả ngày nghỉ đông nghỉ tây. Chu tổng quản là người thế nào, sao có thời gian quản chuyện người có tẩy rửa có cọ chưa?”

Hoàng Linh Vũ thầm thở phào một hơi, thấy hoạn thị đó không xem chuyện dừng bước vừa rồi có gì quan trọng, mới lại bắt đầu ngó đông ngó tây.

Vừa rồi nếu y không nhìn lầm, thì bên mép rường cột có vài hoa văn hình dáng tổ ong, đó lẽ ra là kết cấu phân tử.

Quả nhiên đi qua không lâu, y lại thấy trên một xà ngang có một thứ trong giống như phương trình phản ứng hóa học.

Lần này y đã có chuẩn bị tâm lý, không còn kinh ngạc dừng chân, nhưng cũng nhịn không được thầm nghĩ vẩn. Nơi này tuyệt đối không phải thời kỳ lạc hậu như y nhận định, chứ không sao lại xuất hiện kết cấu phân tử và phương trình phản ứng hóa học mà chỉ có thể giới của y mới có?

Y nhìn bóng lưng người đi trước thầm lắc đầu. Bọn họ có lẽ không lý giải được ý nghĩa của những thứ này, nếu không cũng sẽ không phô trương đem ra làm hoa văn trang trí. Nhưng những thứ này rốt cuộc là dùng để làm gì chứ? Sau này có thời gian nhất định phải lấy ra nghiên cứu mới được.

Tên của kỹ viện trong các lịch đại triều đại luôn có sự tương đồng đáng kinh ngạc. Đây là cảm xúc đầu tiên khi Mộ Dung Bạc Nhai bước vào Di Hồng Viện đệ nhất hoa lâu kinh thành.

Cảm giác toàn thân căng chặt lập tức biến mất. Quả nhiên cho dù là người phụ trách giám sát hẳn, cũng sẽ cảm thấy vô vị và không kiên nhẫn khi hẳn cứ ba năm ngày lại chạy tới nơi tầm hoa văn liêu này, và còn dần buông lỏng cảnh giác, cho đến khi chủ động rời khỏi cương vị đi lười biếng.

Hắn đã nhớ rất rõ cảm giác bị theo dõi mà chỉ cần hẳn vừa rời khỏi hoàng cung thì tựa hồ luôn tồn tại thời thời khắc khắc, xuất hiện từ một sáng sớm khi hẳn khoảng chừng mười tuổi. Trước hôm đó, đều là hai vị sư phụ khi cần thiết sẽ vì bảo vệ hẳn mà đi theo.

“Cho dù là phụ thân, nhưng dù sao cũng là hoàng đế bề hạ, tâm tình muốn trông thiết liên lên cổ của Côn và Bằng vẫn có thể lý giải được.” Lúc đó Tiêu Thanh Ngọc không cảm thấy chút xúy kỳ lạ nào an ủi hẳn.

“Bằng có cổ không kỳ quái, nhưng Côn có cổ thì quá mức miễn cưỡng rồi!” Vô Dịch sư phụ tửu khí ngập trời lập tức uốn nắn.

Chỉ là đến hiện tại, những người đó đại khái còn không phát hiện hẳn không những đã phát hiện bị giám sát, thậm chí chỉ cần nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể trả lại một đòn phản kích chí mạng.

Người phụ thân phái tới, đều là những kẻ tầm thường. Điểm này đại khái cũng có quan hệ mật thiết với sự tầm thường từ bản thân phụ thân. Vì người bình thường đa phần thường thích thông qua bố trí gọng kiềng để khống chế người khác, mà sẽ không nghĩ tới sử dụng phương thức khác, cũng có thể khiến người ta cam tâm tình nguyện phục tùng.

Bài trí trong Di Hồng Viện so với lần trước thì có chút khác biệt. Số lượng nam nhân thích mới nói cũ dù sao cũng chiếm đại đa số, thỉnh thoảng phải thay đổi không khí một chút, cũng là một trong những thủ đoạn thu hút nguồn khách.

Mộ Dung Bạc Nhai vẽ mặt gian ác để một nữ tử thướt tha nửa ôm tay hẳn kéo vào.

Tiền viện là một tòa lầu các tám góc có năm tầng, đi về hậu viện là những viện lạc độc lập được phân tách ra. Khi ở trên cầu thang lượn vòng của lầu tám góc, Mộ Dung Bạc Nhai tìm cơ tách khỏi nữ tử, cuối cùng một mình đi vào một sương phòng ở tầng ba.

Hương trà thanh nhã phiêu tán từ ngoài lầu thổi vào trong không khí mát lạnh, quả nhiên đã có người đợi ở đó.

“Thì ra là người tìm ta?” Thấy người đó, Mộ Dung Bạc Nhai có chút kinh ngạc.

“Thái độ ngạc nhiên như vậy là tổn thương tâm của ân nhân cứu mạng a.” Người đang nâng ly rượu chậm rãi phẩm trà đỏ dần lộ ra nụ cười, “Nghe nói tên hoàng đế ngu ngốc đó muốn phối hôn cho người, cho dù bỏ nhân thân kiêm nhiều chức, náo nhiệt nhảm chán như vậy cũng không thể không tới xem thử.” Chính là tên Tư Đồ Ngạo thảng trước đã cáo biệt trong nội thành Hoài Qua.

Mộ Dung Bạc Nhai cười khổ lắc đầu: “Thân là tiền bối, người không thể nói những câu an ủi nhân tâm sao? Văn bối mấy ngày nay vì chuyện này mà khổ não tới mức đêm cũng không thể ngủ ngon.”

Y thuật của Tư Đồ Ngạo cũng tính là không tồi, nhưng tính cách lại có tiếng là không nên chọc tới trên giang hồ. Nếu là người mà hắn thuận mắt, bất luận bối phận to nhỏ đều phải ôm vai bá cổ cùng rượu chung vui. Nhưng chỉ cần là người hắn không thuận mắt, hễ ngậm miệng là đánh, lễ nghĩa thể diện gì đó cũng không thêm quan tâm tới nửa phần. Vì tuổi đã gần năm mươi nhưng vẫn ăn mặc như thư sinh, nên người trong giang hồ xưng là Điên Cuồng Thư Sinh. Trông hắn có vẻ đang rất đắc ý nói: “Nghe nói nữ nhi của Văn thừa tướng hoa dung nguyệt mạo, ngọc hoàng đế không tìm một nữ tử nhìn là phát ói đến phối với người, thật sự là việc tốt to lớn a!”

“Ta thà phối đôi với nam nhân nhìn là phát ói, như vậy cũng không cần khách khí đem hắn ném vào hồ cá ở sau lưng Di Hồng Viện.”

Hai người với ý định không say không về liên tục cụng ly ____

Đương nhiên, trong ly rượu toàn bộ là nước trà.

“Nghe nói hoàng đế gần đây tức bỏ đám cá nhỏ dưới tay người rồi?”

“Chỉ cần hắn nguyện ý, thì có thể tùy tiện bồi dưỡng một đội Côn Tổ.” Mộ Dung Bạc Nhai không chút để tâm nói. “Nhưng hiện tại hắn còn phải lo hòa thân, gần đây chắc không đụng tới ta.”

“Cái loại từ hòa thân này, hình như không nên dùng để nói về chuyện lấy vợ cho nhi tử của mình đi.”

“Cái loại huyết thống phụ thân, cũng sẽ không làm được chuyện không nhân tính giống như hắn đi.”

Tư Đồ Ngạo không biểu hiện xúc cảm, trước đây hắn từng tận lực khuyên Nhiếp Vô Định và Tiêu Thanh Ngọc đừng thu Mộ Dung Bạc Nhai làm đồ đệ, vì huyết thống hoàng gia này, cho dù có sự dạy dỗ của Nhan Phi, chỉ sợ cũng vẫn lưu lại thói xấu mất chỗ nhìn người của người hoàng gia.

Nhưng hiện tại, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn không xem huyết thống hoàng tộc ra gì. Nếu là những hoàng tử khác, mở miệng vài lời là đều không rời chữ ‘phụ hoàng phụ hoàng’, tựa hồ làm vậy thì có thể sẽ được nhiệm lên quý khí mà xem thường thiên hạ. Mộ Dung Bạc Nhai thì lại không mang theo cảm tình tùy tiện xưng hô là ‘phụ thân’, thậm chí cảm thấy rất rõ hắn đã hạ thấp giá trị của từ ‘phụ thân’ này rồi.

22. Q.1 - Chương 22: Chiến Đấu Lúc Canh Một

Khi Tư Đồ Ngạo và Mộ Dung Bạc Nhai bước ra khỏi Di Hồng Viện thì đã là canh một, nếu vào thời chiến tranh thì đã sớm qua giờ giới nghiêm. Nhưng lúc này hiển nhiên là thiên hạ thái bình, sau lưng lầu tám góc vẫn còn treo đèn sáng rực, mà sau lưng mấy viện tử khác thì ánh đèn đã suy tàn.

Mộ Dung Bạc Nhai hít sâu một hơi, Tư Đồ Ngạo cười nói: “Xem bộ dáng của người, nhất định là đã ghen khuất muốn chết ở trong hoàng cung rồi.”

“Nghĩ tới việc sau khi trở về không lâu lại phải dùng hết cân não nghĩ cách làm sao thoát thác chuyện oanh oanh yến yến mà lão cha kia đẩy tới, thì sao ta có thể không ghen khuất.”

“Hậu sinh, nam nhân chân chính luôn phải vượt qua cửa ải này! Trừ khi người phát đao tự cung.”

“Vậy sao?” Mộ Dung Bạc Nhai cười gượng hai tiếng, “Ha ha, ha ha, vậy văn bối vẫn phải tiếp tục làm nam nhân rồi.”

Hai người sóng vai nghiêng ngả lão đảo mà đi. Tiếng người ồn ào ở các lầu lầu xanh dần bị bỏ lại sau lưng, sau khi bước qua hai chiếc mã xa bên đường thì không còn bóng người trên đường.

Tầm mắt nặng nề của Mộ Dung Bạc Nhai nhìn thẳng vào con đường kéo dài vào màn đêm trước mặt, bước chân không dừng lại, thấp giọng nói: “Bảy người.”

“Lão điều đệ đệ đó của người bình thường cũng phải nhiều người như vậy đuổi theo người sao?”

“Đây hiển nhiên là nhân số được tăng theo bảy lần ra ngoài.”

“Có đạo lý, hơn nữa xem ra, trong đó còn có lão điều tiểu đệ đó của người.” Tư Đồ Ngạo bổ sung.

Dưới ánh lửa trên những phiến đá trơn nhẵn phản xạ ra sắc mờ ảo lay lắt. Lại nhìn về phía trước, trên hai bờ tường thấp bé hai bên là những cành cây rậm rạp vươn ra, ngăn cản ánh đèn nhỏ bé. Nhưng như vậy cũng đủ để không tạo thành bất cứ trở ngại nào đối với thị lực của hai người.

“Ai đó, tiểu ca.” Tư Đồ khoát vai Mộ Dung Bạc Nhai, tư thế bất lương vắt trên người hắn, nói với người trước mặt: “Sắc trời yên ả, không nên đại phóng sát khí giữa đường như vậy đi.”

Trên con đường phía trước là một người đang đứng, bạch ảnh lất lư.

Mộ Dung Sí Diệm.

Hắn vén một lọn tóc dài bên má lên, ngón tay thon dài kẹp vào lọn tóc suông vuốt xuống, nhìn chăm chăm Bạc Nhai.

Tư Đồ thấy tình trạng này chợt la lên: “Tiểu ca tướng mạo thật anh tuấn nha!”

“Cho dù là người, không trả cái giá xứng đáng thì cũng không thể đoạt đi thứ của ta!” Hắn nói.

Mấy đạo hắc ảnh đột nhiên nhảy ra, dẫn tới khí gió làm lay động mái tóc dài của hắn, mà sát khí đột ngột bành trướng càng vượt trội hơn u ma đang đứng lặng trong vực sâu đó.

Tư Đồ nói thầm bên tai Mộ Dung Bạc Nhai: “Thứ cho ta ngựa tay rồi đó!”

Nắm lấy trường kiếm giắt trên thắt lưng Mộ Dung Bạc Nhai, khi cong người bắn ra trước, lưỡi kiếm sáng choang như đang vẩy sạch nước, thực hiện một đao đầu tiên tấn công chính diện.

Một chuỗi âm thanh va chạm vang lên, chớp mắt hắn đã đứng trước Mộ Dung huynh đệ nghênh chiến với một tổ sáu người hợp kích.

Một người mắt thấy bị trở ngại, rút ra mấy cây phi đao. Nhân châu của Tư Đồ không xoay chuyển nửa phần, cổ tay nhẹ nghiêng, lưỡi kiếm cán kiếm lập tức đi theo hướng đó.

Mấy tiếng vang chói tai và một tiếng hừ đau đớn, thì ra khi Tư Đồ cản những ám khí đó bay tới đã làm chúng quay ngược về hướng những sát thủ vừa rồi đã lợi dụng thời cơ áp sát. Năm người không thể không tránh khỏi đột kích yếu mạng này, chỉ có tên đã phóng phi đao nhân lúc Tư Đồ phân thần muốn đột kích vào, chỉ đáng tiếc thứ đợi hắn là một cước tàn nhẫn. Nhất thời văng ra xa vài trượng sau lưng Mộ Dung Sí Diệm, khi rớt xuống đất còn lăn thêm vài trượng.

Cho dù là những sát thủ khi đã ra chiến trường thì không còn cần mạng, cũng phải khiếp sợ uy lực của một cước kia mà ngã ra trong thời gian một hơi thở.

Bộ trường bào thư sinh màu xám của Tư Đồ, trong gió đêm chậm rãi phát phơ. Hắn chậm rãi thu chân vừa đá một cước kia về.

Tay phải xoay chuyển, trường kiếm chém ra một đạo lãnh quang bình lặng dưới ánh đèn của lầu các bên cạnh, tới trước mặt rồi thu lại, ngăn cản sát khí bắn ra từ người Mộ Dung Sí Diệm.

Trong lửa đao kiếm thạch, cuộc đối mặt của tốp bảy người kia tuyên cáo kết thúc.

Mà lúc này, trong lầu các hai bên mới có người vì tiếng đao kiếm vang lên mà ra ngoài quan sát. Chỉ vừa nhìn qua, không khí bất an lập tức khuếch tán như sóng gợn, lập tức có tiếng nữ nhân la hét gõ chuông báo quan.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn những sát thủ đó như không thấy, nhìn thẳng Mộ Dung Sí Diệm cười lạnh nói: “Ta nhớ trước đây ngươi chưa từng nhiệt tình với ta như vậy. Nếu đã muốn mạng của ta, hà tất mỗi lần đều thiết lập mai phục tệ lậu này?”

Mộ Dung Sí Diệm phất tay ngăn cản thủ hạ lại muốn tiến công, xem Tư Đồ như không tồn tại, nhìn thẳng Mộ Dung Bạc Nhai cười lạnh nói: “Nếu không phải ngươi đoạt đi quyển sách đó, ta tuy có địch ý với ngươi, nhưng không muốn ra tay như thế.”

“Sách gì?”

“Tự Liên quyển hạ, là tiểu đệ gửi tới chỗ của Bạch Tổng Đồng, tam ca không phải không biết chứ.”

Bạch Y giáo, lịch đại giáo chủ thờ phụng hai bộ sách cổ như bảo vật trấn giáo ____ ‘Cổ Ảnh Tập’ và ‘Tự Liên Tập’.

Tuy không biết xuất phát từ tâm tình và mục đích gì, mà hiền nhân đời trước lại đặt cho hai bộ thư tịch này cái tên với hứng thú ác liệt như thế, nhưng những tri thức ghi chú trong đó, lại là chí bảo mà người nghe tới liền mong đạt được.

Hai bộ sách mỗi bộ phân làm hai quyển thượng hạ. Quyển thượng viết bằng chữ Khải cực nhỏ, Cổ Ảnh hội tụ y thuật, Tự Liên tinh hoa võ học. Nhưng quyển hạ lại dùng tự thể ký hiệu kỳ dị để viết, cho đến nay không ai có thể dịch lại, thậm chí thương nhân các nước cũng chưa có ai từng thấy quái tự như thế.

Nội dung có thể dùng ký hiệu ẩn mật như vậy để ghi lại, thì sẽ là võ công hay y thuật cao thâm tới mức nào?

Trong mười sáu năm trước khi thảm nạn của Bạch Y giáo xảy ra, chỉ bảo giữ mỗi Cổ Ảnh. Nhưng sau khi ám sát và ấu tử của giáo chủ mất tích, Tự Liên cũng không rõ phương hướng. Chỉ khi Mộ Dung Bạc Nhai tấn công vào một phân đàn của Thần Hoàng giáo, bắt một đầu mục hỏi ra được quyển hạ trước đây từng xuất hiện trong tay của hoàng tử Cao Ly Bạch Tổng Đồng, cũng chính là lần bị thương không nhẹ đó.

Tư Đồ Ngạo nghe vậy, nghiêng đầu suy nghĩ, ánh mắt cho dù đối diện với các sát thủ cũng vẫn bảo trì độ âm lập tức chuyển thành sắc bén, nói: “Thì ra năm đó kẻ chân chính trộm sách không phải là người Thần Hoàng giáo. Ta lại muốn hỏi thử, quyển sách đó ngươi làm sao trộm được? Hay nên nói, bản thân ngươi cũng là người của Thần Hoàng giáo?”

Mộ Dung Bạc Nhai cười phớt lờ: “Câu này của ngươi có vấn đề rất lớn, tứ đệ trước năm mười sáu tuổi là hài đồng còn bú sữa của Tuyết Phi, cũng không thể đi trộm sách của các người.”

Mộ Dung Sí Diệm vuốt tóc dài, lặng lẽ nhìn Mộ Dung Bạc Nhai.

Tiếng chuông báo nguy vẫn liên miên không dứt, tiếng bước chân hỗn loạn cũng vang ầm ầm trên hai bên đường, xem ra là thành vệ quân chế Lạc Bình thành nghe tiếng đuổi tới.

Mộ Dung Sí Diệm quán mái tóc dài lười biếng hất tung lên, cánh tay hần cũng thon dài ưu mỹ như ngón tay, trong không trung quẹt ra một nửa độ cong rồi ngừng lại. Tầm mắt của hần cũng nhìn vào đầu ngón tay, sau đó thở dài một tiếng, mái tóc đen dài đó đã rũ xuống. Hần lại không có động tác gì nữa mà đứng yên tại chỗ, nói: “Đêm nay cứ như vậy đi.”

Nói xong, quay người đi vào chỗ tối.

“Còn nữa, ‘Tự Liên Tập’ vốn chính là của ta, tự nhiên không phải là trộm.”

Mấy sát thủ trước mặt Tư Đồ, cầm vũ khí giữ vững tư thế, nhưng chân không ngừng lùi về sau. Đến một khoảng cách nhất định, phân người ra đỡ đồng bọn dưới đất, phi người bỏ đi.

Tư Đồ Ngạo nhíu mày muốn đuổi theo, cuối cùng từ bỏ ý niệm đó.

Hần và Mộ Dung Bạc Nhai nhìn nhau.

“Nghe ngôn ngữ của hần thì không giống nói dối.” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

“Nhưng giáo của ta từ ngàn năm trước đã có ‘Tự Liên Tập’, hần là hoàng tử, làm sao có thể có quan hệ nguồn cội với sách này?”

“Có lẽ, liệu có khi nào hẳn chính là ý tứ ‘dù sao tương lai vương vị cũng là của ta, cho dù thiên hạ to lớn, nhưng tất cả những gì trong thiên hạ này cũng đều là của ta’... không?”

Tư Đồ nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Cách nghĩ của những hoàng tộc biến thái các ngươi, đại khái cũng chính là dạng này đi. Cũng phải nói lại, nếu chúng ta còn không chạy, đêm nay sẽ phải qua đêm trong đại lao rồi.”

Hai người nhìn nhau trầm trọng gật đầu, Tư Đồ dứt kiếm vào lại bao cho Mộ Dung Bạc Nhai, nắm vai hẳn nhảy vào lạc viện bên cạnh.

“Hình như ngươi rất hiểu tứ đệ của ngươi, chắc không phải là có quan hệ bất luân gì chứ.”

“Làm sao có thể chứ? A ha ha.” Mộ Dung cười gượng.

Hai người đi nhanh không ngừng, không được vài bước đã dứt đuôi được đám người sau lưng.

“Cho dù có cũng không cần phải gấp, ta đứng về phía ngươi mà. Nói ra thì, năm đó ta cũng từng muốn cùng đại ca ta làm một trận oanh oanh liệt liệt đó nha.”

Mộ Dung Bạc Nhai lão đảo, cảm thấy ai điều cho đại ca thành thật hàm hậu của Tư Đồ.

23. Q.1 - Chương 23: Kiểm Quốc Chính Sử

Ánh đèn dầu chiếu trong con đường vào mộ, âm đạm u ám. Chủ nhân ngôi mộ đại khái là một quý tộc nơi này, cho nên đường đi ngầm dưới đất vô cùng nhỏ hẹp, chỉ cho phép một người cúi người đi vào. Ngọn lửa lớn bằng hạt đậu lay lắt trong lồng chụp lưu ly, âm trầm phân cách bóng lưng của người cầm đèn, người đó cong lưng đi tới trước.

.....

Hoàng Linh Vũ chớp chớp mắt, trước mắt là một rừng giá sách tử đàn, loại gỗ đã rất lâu năm. Áo giáp, nhất định vậy. Y nghĩ như vậy nên liền nhắm mắt lại, nhưng một lát sau mở mắt ra, vẫn là một rừng giá sách gỗ tử đàn, trên đó cất đầy các loại hộp sách cột bằng tơ lụa và các tập sách mềm kết bằng dây.

Y vỗ bàn một cái rồi ngẩng đầu lên, hoang mang mất một lúc, mới tỉnh lại. Thế là sờ sờ đầu mình nghĩ: “Trang Chu mộng điệp* a, ha ha! Bên này mới là hiện thực.”

(*Đơn giản là nằm mơ thấy chuyện khó thể tin.)

Lại nhìn trước mắt, vẫn là cảnh tượng trong lúc ngủ, dầu trong chụp đèn dùng chưa tới một nửa, xem ra ngủ cũng không tới nửa canh giờ. Nhưng mà tờ giấy đè dưới khuỷu tay, thì vẫn trống không.

Y bị điều sang bên này đã gần mười ngày, Chu tổng quản trừ ngày đầu tiên gặp y một lần ra thì sau đó không xuất hiện nữa, đều là phái người đến truyền lời, nào là mệnh lệnh y quét dọn thư khố, nào là lệnh y sao chép bản kê thư sách, sau đó là không thỏa mãn với bản kê y viết nên lại lệnh y viết lại.

Nhưng mà_____

Y cầm tờ giấy đã viết được một nửa trước mặt lên bắt đầu tự khinh thường mình_____ vì phải dùng bút lông, tuyệt đối là một môn học văn cao thâm!

Muốn duy trì một hệ thống hoạt động to lớn, tuyệt đối không phải là chuyện ngăn nắp rõ ràng như bề ngoài nó thể hiện, đặc biệt là khi duy trì hoạt động bình thường của một cung điện khổng lồ thế này. Cho nên cho dù trời đã tối, đa số cung nhân đều bị cấm đi lại, nhưng vẫn có một bộ phận là ngoại lệ, bọn họ làm nhiệm vụ trong đêm, để tiện cho công việc này, cho nên có thể đi khắp nơi trừ cấm địa của hoàng cung ra.

Đương nhiên, vì một bộ phận cung nhân làm nhiệm vụ trong đêm này, các điện sẽ phát cho các thẻ bài đặc chế. Nhờ phúc được Chu Bác Bì mệnh lệnh sao chép suốt đêm, Hoàng Linh Vũ cũng được phát một thẻ bài, chỉ là cho đến nay vẫn chưa từng dùng tới.

Y lại ngồi trong chốc lát, bụng kêu ọt ọt. Cũng chỉ đành chống bàn đứng lên, kiên quyết ra khỏi thư khố, ra ngoài tìm bữa khuya lấp bụng đã. Cài khóa thư khố xong, cầm đèn lồng đi về phía đông viện, lại đi qua một hành lang thật dài. Bốn bên gió thu không ngớt, những họa khắc truyền thuyết quỷ thần trên rường cột từng cái được chiếu sáng, sau khi y đi qua thì lại tối đi. Trong mớ này, y gom luôn những ký hiệu bao hàm ý nghĩa đặc thù.

Mấy ngày nay y đã nhân lúc rảnh rỗi chạy ra nhìn. Nếu nói lần đầu tiên khi chú ý đến sự tồn tại của chúng cảm thấy nghi ngờ, thì lần sau khi nghiên cứu chúng chính là kinh ngạc.

Thân là một nam sinh, trong học viện lịch sử với phần đông là nữ sinh, y cũng coi như là học sinh hiếm có nghiên cứu khá sâu về hóa học, đặc biệt là đối với những thứ được ghi chú bằng phương thức hóa học trước mắt này.

Đối với nữ sinh mà nói, nam sinh không cần nghi ngờ là một sinh vật khó thể lý giải_____

Tuy đối với nam sinh mà nói nữ sinh cũng đặc biệt khó có thể dùng lý luận giải thích_____

Bọn họ có thể chủ động chế tạo hoàn cảnh sống dơ bẩn, phức tạp, có sự yêu thích đặc biệt với chiến tranh, tấn công. Cứ lấy trung học hóa học mà nói, không ít các nam sinh rất nhiệt tình nghiên cứu đủ các loại phương pháp chế thuốc nổ, cho dù thầy cô nghiêm khắc cấm tự chế tạo, nhưng họ vẫn lén trộm vài được phẩm trong phòng thí nghiệm, trốn tới một nơi nào đó tiến hành hoạt động say mê chất nổ.

Không sai, những ký hiệu trên trụ đề, rường cột xà ngang này, chính là phương pháp chế tạo thuốc nổ đơn giản. Chế tạo từ một trong những nguyên liệu của axit sunfuric và axit nitric, cuối cùng là thay thế bằng amino carboxy, đều được phương trình hóa học và thức phân tử này ghi lại.

Chứng kiến công trình vĩ đại như thế, y không thể không cảm thấy kinh ngạc.

Sau đó lại thất vọng. Vì chỉ cần suy nghĩ một chút, liền biết không có người cùng thế giới với y cùng đến thời đại này, ít nhất là gần ngàn năm không có.

Mấy hôm nay chỉnh lý thư khố cũng thấy không ít sử sách, dựa theo ghi chú trong [Kiến Quốc Chính Sử], ngàn năm trước vào thời chiến khi Đại Yến thôn tính thiên hạ, được miêu tả là 'lời hỏa tề uy, bụi mù động núi, Nam Sở hết đường, hoảng sợ mà vong.' [Kiến Quốc Chính Sử] không pha trộn bất cứ sử sách thần thoại nào, như vậy chỉ có thể giải thích là lúc đó đã xuất hiện vật gây nổ uy lực cường đại.

Nhưng ngàn năm trở lại đây, lịch đại Yến vương nối ngôi, cho dù vào trận chiến tranh thiên hạ phân rẽ lần nữa vào ba trăm năm trước, cũng không xuất hiện hiện tượng dị thường như thế, cho đến hôm nay, những cảnh tượng được ghi chú trong sử sách năm đó vẫn bật tắt.

Có lẽ hiền nhân ngàn năm trước cũng là vong hồn đến từ thế giới bên kia, có lẽ hẳn đã đem tri thức của mình ghi lại thành sách, nhưng lại lo lắng người không khai hóa sẽ dùng nó để giết chóc, thế nên_____ thế nên đã dụng phương pháp ghi chép mà người của thế giới này không thể hiểu.

Ký hiệu này, lại còn được dùng để khắc lên xà ngang cột trụ làm trang trí. Có lẽ là người nào đó trong lúc vô ý có được cuốn cổ thư, cảm thấy đồ án ưu mỹ, thế là làm ra chuyện khiến y cảm thấy kỳ diệu khó hiểu này.

Thôi bỏ đi, dù sao đã không còn là đám nhóc quỷ năm đó thích lén làm thuốc nổ nữa, dù sao y cũng không muốn gây phiền phức gì. Nhân sinh a, chính là phải bình bình đạm đạm mà sống mới có thể lĩnh hội được thâm ý trong đó.

Giao thẻ bài ra, ghi lại, cất thẻ bài về, thủ tục đi đường vào ban đêm ở hoàng cung vẫn phiền toái như thế. Hoàng Linh Vũ ngáp một cái híp nửa mắt lơ đãng đi tiếp, căn bản không sợ bị xem là phần tử đáng nghi. Đương nhiên, cũng sẽ không có thị vệ nào xem một kẻ qua đường không có tinh thần như y là phần tử đáng nghi có tính uy hiếp gì.

Kỳ thật đêm hôm nay cũng nên là một đêm bình thường đến không thể bình thường hơn, để y có thể cảm thụ hoàn toàn buổi tối hạnh phúc khi làm một tiểu nhân vật, nhưng thực tế thì_____ lại không như thế. Vì tiếng sáo nghẹn ngào.

Khi ở trong phủ tam hoàng tử không hoàn toàn nghe rõ lắm, nhưng càng đi về phía thiện phòng, thì càng nghe rõ ràng hơn. Tiếng sáo này, không giống âm vực khoáng đạt uyển chuyển dễ nghe mà y thường nghe thấy, mà nó chân chính giống như tiếng ghen ngào của nữ quý vì bị tình nhân vứt bỏ mà nửa đêm nhảy xuống giếng, lạnh lẽo bồi hồi. Nếu phải nói ra, vô cùng giống tiếng sáo Nhật Bản của Minamoto no Hiromasa trong [Âm Dương Sư] thôi, vì căn bản chẳng nghe ra âm luật gì.

Hoàng Linh Vũ chỉ cảm muốn né khỏi mấy thứ không phù hợp với chí nguyện sống của mình, đáng tiếc con đường hẹp này lại không biết là do bờ tường của cung điện hoàng đế phi tần nào gì trứ ngụ, vừa rồi đi qua nơi thị vệ ghi chú nghiệm chứng, thị vệ đó vẫn còn đang lăm le như hổ rình mồi sau lưng tròng y.

Cho dù có bước thật chậm, hy vọng gia hỏa thối khúc sáo quỷ đó chóng tận hứng bỏ đi trước khi y đi tới đó. Nhưng cho dù đã đến cuối con đường, sắp sửa phải theo bình thường đi xuyên qua một rừng trúc và một tri đàm, tiếng sáo vẫn không ngừng.

Trước mắt đột nhiên quang đãng, cũng bởi vì đã cách xa đèn đuốc chiếu sáng thông đạo, tia sáng từ đèn lồng trong tay không đủ chiếu tới phần tối, muốn tìm người đang thổi sáo, cũng phải từ bỏ vì nhìn không rõ.

Y cúi đầu cố đi thật nhanh, muốn giả vờ là một người qua đường không tranh thế sự vội vàng bước đi.

Tiếng sáo ngừng.

Tiếp theo là một trận gió lạnh thổi qua, sau lưng truyền tới cảm giác làm người ta rợn tóc gáy, tuy không bị đụng chạm, nhưng y cũng biết, có thứ gì đó đang ở sau lưng mình.

Thứ đó cười phốc lên, khí tức mát lạnh phà những làn hơi lạnh lẽo lên cổ y, sau đó âm thanh không tính là quen cũng không tính là xa lạ u ám vang lên: “Gấp cái gì, người muốn làm gì sao?”

Hoàng Linh Vũ không cam lòng lâu bầu, đi kèm với sự xuất hiện của người này, giấc mộng ảo một đêm nghỉ ngơi bình thường và tươi đẹp của y đã tan tành.

Mộ Dung Sí Diễm, một kẻ khiến y không thể nhìn thấu được rốt cuộc hẳn là người bình thường hay không phải người bình thường. Cũng như Hoàng Linh Vũ âm thầm đặt biệt danh cho hắn, một người có sự tồn tại đẹp đẽ mà quái dị như quỷ lửa.

Y quay người lại, đèn lồng chiếu sáng gương mặt tái nhợt kinh diễm của người trước mắt, mang theo nụ cười ớn lạnh.

“Oa! Xuất, xuất, xuất hiện rồi...” Hoàng Linh Vũ run tay, hầu như muốn ném cả đèn lồng vào hồ bên cạnh.

Mộ Dung Sí Diễm giống như sớm đã biết y sẽ hành động như vậy, bước đầu tiên tóm lấy tay y, nắm chặt cán cầm.

“Ta khó coi đến thế sao, ngay cả đèn lồng cũng ném?”

Hoàng Linh Vũ hung tợn trừng mắt nhìn tay đối phương cứ như đang nhìn thứ gì không thể tin nổi, thân thể không tự chủ bắt đầu run rẩy, cảm giác bị nam nhân tay cầm tay không phải là hồi ức tốt đẹp gì đáng để giữ lại chờ tương lai hồi tưởng. Sau đó y hạ quyết tâm, cẩn thận hỏi: “Có thể xin điện hạ ngài bỏ tay ta xuống trước rồi nói chuyện không?”

24. Q.1 - Chương 24: Cây Sáo Rơi Xuống Nước

“Người rốt cuộc có muốn làm hay không?” Chu tổng quản hiếm khi đích thân tới, đáng tiếc không phải chuyện tốt lành gì. Lúc này trong tay hắn đang cầm mảnh giấy, lải nhải cầu nhàu chấp vấn: “Chữ viết xấu như vậy là cho ai coi?”

Hoàng Linh Vũ cúi đầu quỳ trước thư án, thăm nói, chữ viết xấu thì ta đây thật xin lỗi đó, vốn là luyện để đánh dấu vào biên lai cầm đồ đó, đương nhiên không thể đẹp rồi.

“Viết lại.” Chu Bác Bì nhấc cái tay mập mạp lên quét sấp giấy dày trên thư án xuống, tức giận bưng bưng ra khỏi cửa. Hoạn thị theo sau hẩn giống như cũng chẳng xem người đang quỳ ra gì, hắt cằm thật cao, bỏ đi.

Đây là lần thứ chín rồi.

Hoàng Linh Vũ lặng lẽ nhặt những mảnh giấy bị rách đầy mặt đất, bỏ đi, vẫn phải bảo lưu đến khi viết xong lần sau mới thôi.

Cũng phải nói lại, Chu Bác Bì sao lại có lòng nhẫn nại như thế không cho y ném nổi đầu xác thịt, nói không chừng cũng vì nể chút mặt mũi của hoàng lão tam. Nhưng cũng phải nói lại, mấy ngày nay không thấy Mộ Dung Bạc Nhai, xem ra hẩn cũng ngày ngày đi sớm về khuya, xem ra cũng bận rộn không nghỉ.

Được thôi, nhìn cái bộ dạng thái giám nghênh ngang hống hách của Chu Bác Bì, lại nhìn bộ dáng rụt đầu của hoàng lão tam, quả nhiên là___ làm người khó, làm nam nhân, càng khó a!

Tiếng bước chân ngoài cửa đã không còn nghe được, bên ngoài trời đã tối mịt, tên Chu Bác Bì kia trở về sẽ có mỹ nhân bóp vai ủ giường cho ngủ, còn y thì___ quay lại nhìn chỗ sâu bên trong gian phòng chứa tủ sách cao tận nóc này, có một cái ổ nhỏ do mây tấm chăn mỏng chấp vá nên___ Bỏ đi, đừng nghĩ chi nhiều, làm người phải biết đủ mới có thể sống vui.

Một khi sống sót trở về từ trong đại dương quở trách, sau khi đại não tự động đóng băng trong lúc nghe mắng vận hành trở lại, cảm giác đói bụng rất nhanh ập đến. Y tìm đèn lồng được nhét trong góc phòng, đốt nến lên, cầm nó dự định ra ngoài lấp bụng.

Các thị vệ luân phiên trực đêm các nơi mấy ngày nay hầu như đều đã nhận thức gia hỏa đêm đêm chạy đến thiện phòng, thỉnh thoảng còn có người cười ha ha hỏi y có phải lại bị phạt không được ăn cơm tối không. Tóm lại, khi y đi đến con đường nhỏ giữa rừng trúc cạnh hồ nước, nơi nhất định phải đi qua trước khi tới thiện phòng, hết như trước đây, sau cổ bị thổi khí tức băng lạnh.

Y ai ai thở dài sâu khổ, quay người nâng cao đèn lồng chiếu sáng tên nam nhân luôn chơi không đủ này.

“Người có thể thay đổi chút không? Có buồn ngủ gì cũng bị đánh tan hết rồi.”

Mộ Dung Sí Diệm vụng trộm kê sát vào tai y nói nhỏ: “Người uống rượu không?”

Hẩn nâng một vò mật đường lên, lắc lắc, bên trong vang lên tiếng nước chảy róc rách, sau đó cười hi hi, mang về mặt hài tử hơn hờ vì trộm được thứ tốt.

Hoàng Linh Vũ có chút đau đầu xoa trán, mấy ngày nay đã lãnh giáo đủ sự thiên biến vạn hóa của hẩn rồi, một khi lộ ra biểu tình này, thì y đừng mơ được đi, đi rồi cũng bị hẩn tha về. Lý do không phải thưởng thức âm nhạc thì chính là ngắm trăng.

“Ta đói bụng, không thể uống rượu với người.”

Mộ Dung Sí Diệm không nói hai lời, vội móc một cái bánh nướng giấu trong ngực ra, đưa tới trước mặt y như hiến bảo vật.

“Người trực tiếp bỏ vào trong y phục?” Hoàng Linh Vũ kinh dị nói.

Quỷ lửa đảo đảo đầu, gật đầu.

Cũng đúng, dù sao y phục của hẩn tự nhiên có hoán y nô giặt tẩy.

Mộ Dung Sí Diệm tuy quái, nhưng rốt cuộc cũng không làm ra chuyện gì quá mức. Hay có lẽ cho dù có làm rồi, dựa vào thái độ đối với tất cả nghi vấn đều không thích đào sâu gốc rễ của Hoàng Linh Vũ, cũng đều trở thành chuyện không liên quan không trọng yếu.

Thế là giống hai đêm trước, Hoàng Linh Vũ ngồi trên khúc rễ cây lồi lên mặt đất, Mộ Dung Sí Diệm vắt chân ngồi trên một cành cây đối diện y, nâng cây sáo không biết đã nghiên cứu bao nhiêu ngày, tiếp tục thổi u oán. Hoàng Linh Vũ ăn một miếng lại uống một hớp, thân thể cũng chậm rãi ấm lên.

Tiếng sáo ngắt ngứ dần kết nối lại, Hoàng Linh Vũ hơi giật mình, quỷ hỏa chơi đùa nhạc khí này liên tiếp nhiều đêm, vậy mà y không phát hiện hẳn cư nhiên có trình độ như vậy. Nếu thế, tại sao Mộ Dung Sí Diệm khi bắt đầu lại thổi khó nghe như thế? Nam nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì?

Tiếng sáo càng lúc càng ăn khớp, thậm chí uyển chuyển du dương, sau đó phát ra âm thanh ai oán như kéo đàn nhị hồ.

[Người sẽ cảm thấy bị thương, là vì quá do dự thiếu quyết đoán, như vậy không tốt.]

Giống như nghe được thanh âm đã không tồn tại đó truyền tới từ sâu trong vực thẳm.

Hoàng Linh Vũ đột nhiên cầm một hòn đá lên, hung ác ném về phía Mộ Dung Sí Diệm. Hẳn tựa hồ bị dọa, dùng đuôi sáo cản được. “Người làm gì vậy?” Hắn hỏi.

Hoàng Linh Vũ đứng lên, cung cung kính kính nói: “Đa tạ khoản đãi của điện hạ, ta ăn no rồi, tạm biệt!”

Mộ Dung Sí Diệm nhảy xuống, chặn trước mặt y, hỏi: “Ngay cả người cũng muốn đi rồi sao?”

“Nếu còn không về thì không thể hoàn thành công việc.”

Mộ Dung Sí Diệm càng tiếp cận y. Hoàng Linh Vũ cười ngốc bắt đầu chiến thuật địch tiến ta lùi, chỉ đáng tiếc mới được hai bước, y đã bị ai phát hiện bản thân đụng vào thân cây. Nhưng Mộ Dung Sí Diệm thì vẫn không có ý định dừng bước, bỗng nhiên hắn vươn tay ra, chống lên thân cây.

[Bản thân cẩn thận chút, người xa lạ còn có thể bảo trì chút khoảng cách, nhưng người đối với người hơi quen biết đều quá mức dung túng.]

Đoạn tay áo to rộng đó rũ xuống mặt Hoàng Linh Vũ, nếu không phải tiếp xúc như vậy, căn bản không thể cảm nhận được chất liệu cứng chắc nặng nề của nó.

[Cẩn thận chút, như vậy không có gì tốt cho người.]

Chất liệu được kết từ tơ tằm dày đặc, dày tới mức giữa các sợi tơ nhìn từ rất gần cũng không thấy được bất cứ kẽ hở nào, chính vì độ dày như vậy mới khiến tay áo rộng như cánh bướm trở nên rườm rà nặng nề như thế. Hơn nữa quan trọng hơn là, trong đó còn mang theo hàn khí trong đêm, nhưng cũng là vì hàn ý đó, khiến thân thể vốn đông cứng của Hoàng Linh Vũ hồi phục sức hành động.

Lạch cạch một tiếng, Mộ Dung Sí Diệm rũ mắt, nhìn vò mặt đường bị rớt, may là mặt đất xốp mềm, nên không bị vỡ. Nhưng dòng rượu nhạt bên trong đang chảy lên chân hắn. Chỉ hơi phân tâm một chút, trước ngực truyền tới một cỗ sức lớn, cái bánh nướng đầy dầu mỡ đó bị đập lên siem y trắng tinh của hắn.

Hoàng Linh Vũ khom người xuyên qua cánh tay Mộ Dung Sí Diệm, nhặt đèn lồng của mình làm như không có chuyện gì nói: “Trời đã khuya rồi, điện hạ tự bảo trọng, tiểu nhân trở về trước.”

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, đã nghe âm thanh âm trầm theo sát bên tai, “Lá gan của người thật lớn, không sợ có hậu quả gì sao?”

Hoàng Linh Vũ đột nhiên quay lại, dùng cán cầm đèn lồng cản hẳn lại bên ngoài hai tấc, mới nói: “Tuy ta không hỏi gì cả, nhưng cũng không phải là đồ ngốc không hề suy nghĩ cái gì. Muốn cùng Mộ Dung Bạc Nhai đấu khí là tự do của người, đừng kéo người vô tội là ta vào.”

“Mộ Dung Bạc Nhai, Mộ Dung Bạc Nhai, thì ra là thế, hẳn ngay cả tên của mình cũng để người gọi như thế.”

Hoàng Linh Vũ lạnh lùng cười nói: “Tên vốn chính là dùng để gọi, nếu không người muốn cắt nó trong thùng phân cho nổi mốc sao?”

“Đêm khuya thanh vắng, còn dám xung đột như thế, cũng không sợ bị ta... sao?”

“Tuy không biết đoạn ngừng nguy hiểm vừa rồi của điện hạ là có ý gì, nhưng nếu không phải có tự tin có thể tự mình giải quyết, thì sao dám nghịch lại tứ điện hạ đại nhân?”

“Thì ra là thế, thì ra là thế, chính là cái dáng vẻ này. Bên ngoài hồ đồ, bên trong thì thanh tỉnh hơn bất cứ ai. Bên ngoài ầm áp, bên trong thì cứng đầu như con lừa ngốc, tam hoàng huynh chính là thích loại người như vậy.”

“...”

“Người đang kỳ quái sao? Vậy ta nói cho người nghe là được, vị tam hoàng huynh thân ái đó của ta, hẳn vẫn luôn thích nhị hoàng huynh, mà người chẳng qua là một vật thay thế mà thôi.”

“Ta nghĩ điện hạ có phải đang hiểu lầm ở đâu không, nếu nam nhân thiên hạ đều thích nam nhân, vậy thì làm sao nói dối tông đường? Chẳng qua nếu điện hạ hy vọng như vậy, thì tùy sở nguyện của ngài thôi.”

Mộ Dung Sí Diệm nghiêng đầu nhìn Hoàng Linh Vũ, Hoàng Linh Vũ cũng không động dậy mặc hấn đánh giá. Rất lâu sau, Mộ Dung Sí Diệm cười ha ha, vừa lùi lại vừa nói: “Cũng không phải kẻ vô vị gì, mấy ngày nay nhờ người ban cho, ta trải qua rất thú vị, người cứ nói cho vị Bạc Nhai đó của người, đừng cho rằng hấn có thể thoát khỏi quá khứ, thứ nên trả lại, thì hấn nhất định phải trả. Bất luận là [Cổ Ảnh], hay là tình mà hấn thiếu ta!”

Tiếp đó là một tiếng bôm, bóng dáng quỷ lửa của Mộ Dung Sí Diệm giống như tiêu thất trong màn đêm, nơi ánh đèn chiếu tới, chỉ thấy cây sáo bị hấn đêm đêm chơi đùa mấy hôm nay, cô đơn trôi nổi trên mặt hồ.

25. Q.1 - Chương 25: Khách Đến Thư Khố

Khi trở về thư khố, vì tia sáng le lói chiếu ra từ đại môn dày chắc, Hoàng Linh Vũ hiếm khi cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Là Đồng Ca hay là Mạc Hòe Vận? Chắc không thể là Chu Bác Bì đi, nhưng mới tới canh một thế này, cho dù là Bác Bì huynh năm đó đấu khí với Cao Ngọc Bảo*, cũng phải tới canh ba mới nở thức dậy học theo tiếng gà gáy. Hoàng Linh Vũ thăm lăm bầm mở cửa vào, chỉ thấy một chiếc đèn lồng treo trên vách tường, nền bên trong đã cháy tới cuối.

Còn chưa đợi y kịp tỉ mỉ tra xét, đã nghe thấy một thanh âm quen thuộc cất lên: “Quả nhiên là người a, trễ như vậy mới về.”

Hoàng Linh Vũ theo hướng âm thanh đảo nhìn cả buổi, mới phát hiện cái ổ nhỏ của mình được ẩn giấu trong rừng giá sách đã bị cuộn lên cao cao, còn đột ngột uốn tới uốn lui, cố gắng kéo tấm chăn mỏng lại thật chặt.

_____ Mệt, mệt quá.

Hoàng Linh Vũ cảm thấy lại thêm phần đau đầu, bỏ đèn lồng của mình xuống, đi mấy bước lớn chui vào trong rừng giá sách, đứng trước ổ chăn từ cao nhìn phủ xuống Mộ Dung Bạc Nhai: “Tam điện hạ đại nhân kính yêu, lẽ nào ngài đối với phòng ngủ cao lệ đường hoàng của mình cảm thấy chán ngán rồi sao? Thi thoảng lại thích ăn cơm đạm cháo rau dướng khẩu vị?”

“Người dùng la lớn như thế, ta nhức đầu.” Mộ Dung Bạc Nhai vươn tay kéo góc áo y, cũng không thấy động tác sử lực thế nào, Hoàng Linh Vũ đã bị kéo ngã.

Y giãy vài cái, phát hiện không giãy thoát khỏi gọng kiềm, cũng chỉ đành mặc Mộ Dung Bạc Nhai làm loạn.

“Người đi gặp Mộ Dung Sí Diệm?”

“Tin tức của người linh thông thật.”

“Người đó đã bị sủng tới hư rồi, người vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Thì ra là thế, giáo dục gia đình xảy ra vấn đề, Sí Diệm cũng có thể biến thành trạng thái quỷ lửa a.” Hoàng Linh Vũ không mặn không nhạt châm chích.

“... Quý, quý lửa.” Mộ Dung Bạc Nhai ngậy ra một thoáng, sau đó bật cười như điên, “Thật, thật là danh xưng thích hợp!”

“Này này này, đừng nhiều nước miếng trong ổ chăn của người ta... a a a, miệng của người đừng có mở lớn như vậy chứ, nước miếng chảy xuống rồi kìa,” Hoàng Linh Vũ nỗ lực ngăn cản rất lâu, phát hiện không có tác dụng, chỉ đành nói, “Người nếu còn không dừng lại, ta liền nói với quý lửa, ngoại hiệu của người là nước bắn.”

Chỉ đáng tiếc, chất xúc tác y cho rằng sẽ có tác dụng lại hoàn toàn không tạo ra hiệu quả gì, Mộ Dung Bạc Nhai che bụng cười đến thở không nổi, vừa thập phần khổ sở báo oán: “Nước, nước bắn, rất hình tượng. Chiều, chiều theo cách nói của người, vậy nhị hoàng huynh là gỗ mục không thể điêu khắc, Mộ Dung Nhuệ Việt trầm mặc kiệm lời tự nhiên chính là cái chiêm bể. Rất thích hợp a.”

“Được rồi được rồi, người tự mình cười chết đi.” Hoàng Linh Vũ hung hăng kéo tấm chăn bị trượt xuống thất lưng lên, trùm lên đầu Mộ Dung Bạc Nhai.

Mộ Dung Bạc Nhai lại co giắt gần một nén hương mới cuối cùng xuy yếu ngủ yên xuống.

“Ta thấy đầu óc người so với quý lửa còn có vấn đề hơn.”

“Được, được rồi.” Bạc Nhai thở dốc kéo chăn, “Này, đều do người, làm ta lại không nói cho xong. Kỳ thật tên Sí... tên quý lửa đó.” Mộ Dung Bạc Nhai rất nhanh thay đổi xưng hô của huynh đệ nhà mình cứ như nước chảy xuôi dòng. “Không phải chỉ do hoàng gia sủng đến phát hư, hoàng gia sủng cũng không tới trình độ đó, hẳn trở nên duy ngã độc tôn như thế, chỉ có thể tính là công lao của lão nữ nhân Mạc Xán đó.”

“Mạc Xán?”

“Mạc Xán là lão nữ nhân tóc bạc, nếu so với quý lửa, thì không thua kém chút nào, khi người thấy rồi tự nhiên sẽ hiểu. Còn nữa, sở thích lớn nhất của bà ta chính là chọn từ trong các thiếu niên đủ hình đủ dạng ra thị vệ cho quý lửa, tuy nói khả năng nhìn trúng người không lớn gì.” Nói tới đây, Mộ Dung Bạc Nhai thập phần vui vẻ đánh giá Hoàng Linh Vũ từ trên xuống dưới, “___Tóm lại vẫn nên cẩn thận là hơn.”

“Tuy không biết điện hạ đại nhân vì loại suy nghĩ nào mà lộ ra biểu tình thương thức như thế, nhưng không cần người nói ta cũng không muốn dính líu gì với bọn họ cả.”

“Vậy sao? Người không hỏi ta tại sao đột nhiên nhắc tới lão nữ nhân Mạc Xán sao?”

“Điện hạ đại nhân mưu sâu nghĩ xa, tầm nhìn nhỏ hẹp như con kiến của tiểu nhân, thực không dám nói xằng.”

Nếu không thấy chuyện Hoàng Linh Vũ hiện tại đang làm, nhất định sẽ cho rằng y là một hạ nhân cung kính cẩn trọng. Đáng tiếc, cái bóng chiếu lên vách tường thô lỗ dao động đó thể hiện rõ sự tâm khẩu bất nhất của hạ nhân này.

Mộ Dung Bạc Nhai lặng lẽ chịu đựng ‘Thiết Sa chưởng’ mà y cố gắng đẩy mình ra khỏi ổ chăn, nói: “Người không thể yên tĩnh một chút sao? Còn làm như là hoàng hoa đại khuê nữ để ý tới trình tiết của mình như vậy? Người có còn là nam nhân không vậy?”

“Xin điện hạ đại nhân nên gọi việc này là ‘chấp niệm của động vật hùng tính đối với lãnh địa của mình’.”

“Ngay cả ta cũng đã gạt phăng mở chấp niệm không giá trị, thì người hà tất phải tính toán chi li như thế? Cũng phải nói lại, không biết có phải do lúc trước ngủ chung một giường hay không, mà hiện tại quả thật ta không có khí vị của người thì không thích ứng được.”

“... Cho dù chiếc giường đó chúng ta đã từng ngủ qua, nhưng rõ ràng là không có ngủ chung!”

“Chấp nhất những tiểu tiết hoàn toàn có thể bỏ qua, Tiểu Hoàng chính là đặc biệt khả ái như vậy.”

Hoàng Linh Vũ ngay tại chỗ không nói nên lời.

Vì nến đã cháy tới hết, bóng trong phòng kịch liệt dao động rồi lặng xuống, tiếp theo là màn đêm trùm xuống dung nhập mọi thứ làm một thể. Cây nến trong đèn lồng cuối cùng cũng hoàn toàn tắt ngóm, trong thư khố bị đóng chặt đại môn chỉ còn lại một phiến hắc ám.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy vậy, tính toán thời gian đã sắp xỉ, lật người chống nửa người dậy, ôm Hoàng Linh Vũ đặt dưới người.

“Nhỏ chút, lập tức sẽ có người tới.” Hắn không chế tay chân đang giãy dụa của Hoàng Linh Vũ.

Vì lúc này trong thư khố rất yên tĩnh, nên Hoàng Linh Vũ dễ dàng cảm giác được hơi thở của Mộ Dung Bạc Nhai gần trong gang tấc, sau đó chú ý thấy tầm mắt của hắn đã chuyển về hướng cửa.

“Dựa vào nền tàn để phán đoán thời gian sao?” Hoàng Linh Vũ nhỏ giọng nói sát tai hắn.

Mộ Dung Bạc Nhai không lên tiếng chỉ gật đầu, lại nhớ ra đối phương không thể nhìn trong bóng tối, mới hạ giọng đáp nhỏ.

Qua một lúc, không thấy người tới, Hoàng Linh Vũ lại hỏi: “Sao người biết ta và quý lửa vừa ở chung? Người theo dõi?”

“Người nghĩ thuộc hạ Côn Tổ của ta toàn bộ là bạch si sao? Chỉ cần ta muốn, ngay cả tiết khố của người màu gì cũng có thể tra được.”

“Tại sao không phải là tiết khố của nữ nhân, mà lại cảm thấy hứng thú với tiết khố của nam nhân? Có lão đại mang sở thích đặc thù thế này, những tiểu nư nhi thuộc hạ của người cũng thật cực khổ nhỉ! Thế nào? Người đã điều tra được bao nhiêu tiết khố của nam nhân rồi?”

Hoàng Linh Vũ nói xong cười cười, lời nói này giống như được nói ra để châm chích vào tính hướng của Mộ Dung Bạc Nhai, điều này khiến Mộ Dung Bạc Nhai cũng đông cứng trong chốc lát, nhưng lập tức lại thoải mái ngay. Chính là vì không xem chuyện này là cấm kỵ, cho nên Hoàng Linh Vũ mới có thể tự nhiên buột miệng thốt ra như thế đi.

Khi cuộc nói chuyện của hai người không thuốc chữa dần đi vào chiều hướng quái dị, bên cửa sổ truyền tới một chút tiếng động.

Trên cửa sổ giấy màu đậm bị chọt lủng một lỗ, vì từ lỗ đó rọi được một chút ánh sáng từ bầu trời đêm bên ngoài, ngay cả Hoàng Linh Vũ cũng chú ý được. Không biết là thứ gì được xỏ vào trong lỗ nhỏ, tiếp theo, có một mùi hương như đồ khét đắng ngét truyền vào, là mê hương.

Hoàng Linh Vũ hạ giọng càng thấp, hỏi: “Người nào vậy?”

Mộ Dung Bạc Nhai móc ra một bình dược hoàn, nhỏ lên mũi Hoàng Linh Vũ vài giọt, nhét y vào trong chân, rồi lại tháo cột tóc của mình ra, mái tóc dài toàn bộ trải trên gối đầu, ẩn đi gương mặt của chính mình.

Tư thế này tuy cực kỳ ái muội, nhưng Hoàng Linh Vũ phát giác được dị thường cũng có thể cảm giác được đối phương dùng thân thể của mình để bảo vệ cho y. Nên không phát ra âm thanh nào gây kinh động người ngoài cửa sổ.

Đại khái qua thời gian một bữa cơm, từ chỗ khe cửa truyền tới tiếng cọt sạt khe khẽ, không qua bao lâu, Mộ Dung Bạc Nhai dùng dư quang khóe mắt có thể thấy rõ được, then cửa bật nhảy lên. Sau đó là một làn gió lạnh xâm nhập, một người nháy mình len vào, nhẹ nhàng giữ lại then cửa sắp sửa rớt xuống đất.

“Thế nào?” Ngoài cửa còn một người, thấp giọng hỏi. Hoàng Linh Vũ nằm trong ổ chăn nhả mảy mĩ suy ngẫm, vì thanh âm này dường như đã từng nghe qua ở đâu rồi.

Mộ Dung Bạc Nhai lãnh tĩnh quan sát hai người đó, thấy người ôm như khỉ trong cửa tròng hai con mắt muốn lọt tròng nhìn quanh bốn phía, sau đó thì bước vội sang đây. Hắn sớm đã chuẩn bị xong, chặn kín kẽ tất cả khe hở của ổ chăn đang bọc Hoàng Linh Vũ, để như vậy, thì cho dù Hoàng Linh Vũ thở không ngừng trong ổ chăn, người đến cũng không thể nghe ra được bên trong ổ chăn có hai người.

====

Chú thích: Chu Bác Bì là địa chủ ác bá dưới ngòi bút của tác giả trứ danh Cao Ngọc Bảo, là nhân vật nam phản diện có tiếng. Chu Bác Bì vì muốn vắt thêm sức của đầy tớ, nửa đêm canh ba liền thức dậy học theo tiếng gà gáy để gọi các đầy tớ đi làm (Trên khế ước bán thân viết rõ quy định: Gà gáy thì phải thức dậy làm việc), vì thời đó chưa có đồng hồ hay các công cụ tính giờ, các đầy tớ phải dậy lúc gà gáy bắt đầu làm việc tới lúc mặt trời lặn thì trở về, Chu Bác Bì nửa đêm giả gà gáy, khiến những đầy tớ này phải đi sớm về

khuya làm việc cho gã. Các đầy tớ hận Chu Bác Bì muốn chết, cuối cùng không thể nhịn nữa, đầy tớ nhỏ tuổi Tiểu Bảo hiến kế giáo huấn Chu Bác Bì một trận. Sau đó Chu Bác Bì bị người đời ví là phạm trù nổi tiếng của giai cấp đại chủ, cách nói nhà họ Chu, cũng có liên quan với ngoại hiệu Chu Bác Bì này.

- Chu Bác Bì: có nghĩa là tên địa chủ lột da người, diễn tả sự bóc lột tàn bạo. Chu tổng quản trong truyện không phải tên là Chu Bác Bì, mà chỉ là ngoại hiệu do Hoàng Linh Vũ đặt, trước đây ta lười tra nên chưa chú thích rõ, bây giờ mới làm.

26. Q.1 - Chương 27: Bắt Gian Tại Giường

“Thế nào?” Người ngoài cửa lại hỏi. Hoàng Linh Vũ chấn động, phản phát như thấy trước được những chuyện bị che giấu dưới bức màn dày đặc của hoàng cung sắp sửa hiện ra trước mắt, vì chủ nhân của âm thanh này không phải ai khác, chính là Chu Bác Bì mập mập trắng trắng.

Người bên trong đánh giá ổ chăn thêm một lúc, thô lỗ nói: “Không vấn đề, ngủ say rồi.” Có lẽ vì hân rất xác định, nên ngay cả thanh âm cũng không hạ thấp.

Chu Bác Bì tức giận nói: “Vậy còn không mau châm đèn? Lẽ mề ở đó làm gì!”

Sau mấy tiếng đánh lửa, trong thư khố được chiếu sáng mờ, nhưng lại không thể duy trì lâu, bắn ra tia lửa xong lại tắt ngúm. Tên gậy thô lỗ mắng: “Mụ nội nó, nến đã hết rồi.”

“Đừng dồng dài, tìm đèn dầu.” Thanh âm bén nhọn nói.

“Người mới phí lời, dầu cũng cạn rồi.”

“Mẹ nó đồ khốn này, trước khi ngủ cũng không chịu tắt đèn, mấy hôm nay không biết đã lãng phí bao nhiêu đèn dầu, ngày mai ta sẽ bảo trưởng phòng khấu trừ tiền tháng này của y.”

“Có phải người làm hoạn quan của tam hoàng tử lâu quá đâm nghiện rồi không? Còn lo nghĩ tiết kiệm tiền dùm hân? Mụ nội nó, không có đèn làm sao tìm? Ta thấy người sống thoải mái riết quen rồi, đã quên mất nhiệm vụ của mình.”

“Còn người thì sao, sao không mang theo nến?”

“Vậy tại sao người không mang? Ít nhất ta còn mang theo đồ đánh lửa, người mang cái gì? Đồ tử tội căn.”

Hai người cảm râm nói kháy nhau, rồi bắt đầu tìm kiếm trong thư khố, không va đụng thứ gì, chỉ có tiếng lật sách lật xạt và những khoảng không lặng ngắt chốc lát. Nhưng cuộc đối thoại của hai người vẫn không thoát khỏi tai Hoàng Linh Vũ, thầm nghĩ lẽ nào Chu Bác Bì có xuất thân từ trộm cắp? Chỉ vì trộm thứ gì đó mà tự hoạn mình luôn?

Đang nghĩ như thế, Chu Bác Bì chợt lên tiếng: “Ý của chủ thượng thế nào, lúc nào ta mới có thể trở về?”

___ Chủ thượng? xem ra Mộ Dung Bạc Nhai cũng đã nhìn ra được sau lưng hân có chủ nhân khác, có cần hỏi thử không. Hoàng Linh Vũ nghĩ như thế.

“Trở về? Tìm một quyển sách cũng không tìm được, người còn muốn trở về?”

“Người cũng không thể đối với người ta... haizz!” Chu Bác Bì vừa định kích động, nhưng lập tức ngừng lại, cuối cùng u ám thở dài.

Hoàng Linh Vũ vui trong ổ chăn nghe đến toàn thân đều nổi đầy da gà. Tuy nhiên, đích thật không nên kỳ thị giới tính, nhưng y vẫn không nhịn được nghĩ, Chu Bác Bì này không phải là làm Đông Phương Bất Bại đến quen rồi đi, ngay cả tính cách hành vi cũng trở nên bất bại.

Vì cảm thấy được trên cổ y cũng nổi lên một tầng da gà mỏng manh, Mộ Dung Bạc Nhai thầm buồn cười, vì thế để biểu đạt bản thân cũng đồng cảm sâu sắc, hân nhẹ vỗ vài cái an ủi.

“Yên tâm đi, Mộ Dung Bạc Nhai này cũng sắp sửa chơi xong rồi, đến lúc đó trong phủ trên dưới còn không phải dễ tìm sao?” Tên ốm lại nói.

Hoàng Linh Vũ càng nghe càng cảm thấy tình hình không tốt của vị tam hoàng tử này, bèn ngắt hẳn một cái. Mộ Dung Bạc Nhai vội chặn một ngón tay lên miệng y, biểu thị không nên có hành động tùy tiện.

Nghe Chu Bác Bì nói: “Đây cũng không thể trách ta, tam hoàng tử đó tưởng nhớ Nhan Phi, hạ lệnh phong thư khó, lúc ta đến thư khó đã chẳng đầy mạng nhện, nếu tiến vào tìm kiếm, còn không phải chắc chắn sẽ lưu lại dấu vết sao?”

“Được, biết người thông minh rồi, nhưng lão tam đó làm sao lại nguyện ý để một tiểu hoạn quan tiến vào thư khó này?”

“Hắn? Hạ nhân trong phủ đều nghe lời ta, thì sao ta có thể để hắn nghe ngóng được gì? Hơn nữa, cho dù hắn dám chấp vãn, ta cũng có thể nói ngày tháng lâu dài, căn bản đã quên quy củ không được tiến vào thư khó. Hơn nữa người vào đây đầu tiên là tiểu hoạn quan hắn mang về, muốn trách phạt cũng phải tự trách bản thân.”

Bên ngoài hai người một câu hoạn quan hai câu hoạn quan, đều là nói tới Hoàng Linh Vũ. Hoàng Linh Vũ tự nghe còn chẳng cảm thấy gì, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai lại lên hứng, không mang theo ý tốt vươn móng vuốt quỷ ra, tựa như trêu chọc mò xuống nơi căn nguyên của Hoàng Linh Vũ. Nào ngờ Hoàng Linh Vũ phản ứng cực nhanh, bàn tay của hắn còn chưa kịp chạy thoát, lập tức đã bị tóm lại bốn ngón, bị siết chặt chẽ.

Hai người đều biết vấn đề nghiêm trọng, không thể để người bên ngoài biết trong ổ chăn có hai người. Thế nên Hoàng Linh Vũ duy trì thân thể ở trạng thái căng chặt không động, tay thì không ngừng gia tăng lực. Mà Mộ Dung Bạc Nhai lại không dám dùng nội lực để ức hiếp kẻ yếu, chỉ có thể sống chết chống đỡ cùng y thăm đầu nhau trong chăn.

May mà tên ốm đối với mê dược của mình rất tin tưởng, Chu Bác Bì lại chuyên chú tìm kiếm ở trên, vẫn còn tiếp tục nhỏ giọng nói.

Lúc này Chu Bác Bì mở miệng: “Nhưng ta thấy tiểu hoạn quan đó chắc cũng không biết võ công đâu, đại khái tam hoàng tử mang y về chỉ đơn giản là do trùng hợp.”

“Người sao biết y không biết võ công, bước chân hơi thở có thể dễ dàng giả tạo như thế, là người đó biết giả trang thôi.”

“Hôm đó y lần đầu tới thư khó, ta đi đằng sau đã lén quan sát, vừa bước vào y liền hắt xì liên tục. Nếu là người biết võ khi bị bụi đổ xuống người, phản ứng đầu tiên chính là ngưng khí, đây là thói quen, muốn giả cũng giả không được.”

Hoàng Linh Vũ nghe thấy thầm gật đầu, cảm thấy Mộ Dung Bạc Nhai cũng đã thành thật hơn nhiều, liền chậm rãi thả lỏng tay.

Khắc khặc, Chu Bác Bì không thể ngờ được câu nói của mình lại bị người ta ở cạnh một bên quang minh chính đại nghe. Sự việc vốn dĩ không muốn bị người khác biết, nhưng lại bị người nắm rõ ràng, như vậy không phải là kinh điển của loại hình ‘bắt gian tại giường’ sao? Khắc khặc khặc....

Chỉ đáng tiếc nghĩ đến đây, Hoàng Linh Vũ với tính cẩn trọng của mình bỗng nhiên cũng chợt nghĩ ra. Tình trạng hiện tại của y và Mộ Dung Bạc Nhai, nếu bị hai người bên ngoài thấy được, thì lại càng là ví dụ đặc sắc cho ‘bắt gian tại giường’.

Nghĩ như thế, bản tính vốn dĩ không mấy tự giác lúc này càng cảm thấy kịch liệt hơn. Tư thế này của hai người, dán sát vào nhau còn ôm chặt lấy nhau, chặt chẽ đến mức có thể hình dung được rõ ràng thân thể chắc nịch của Mộ Dung Bạc Nhai dưới lớp y sam. Đại khái là vì không muốn bị người phát hiện, hôm nay mùi vị của hắn không lưu lại chút huân hương nào. Nhưng càng như thế, càng dễ khiến người ta tập trung cảm quan trên xúc giác.

Oa! Trời ơi Hoàng Linh Vũ, người không có chuyện gì làm hay sao mà lại ảo tưởng hẩn lỏa thế? Buồn nôn muốn chết. Tuy có lẽ không tồi... nhưng không biết tại sao, luôn cảm thấy bản thân mình có thể nảy sinh ra loại ảo thị này thì đúng là rất thác loạn rồi.

***

Đối với Mộ Dung Bạc Nhai mà nói, hiện tại đã có rất ít người có thể xứng đáng để hẩn hoài niệm như thế, nhưng ấn ký của người đó vĩnh viễn không thể xóa mờ. Người đó vừa là thầy vừa là bạn, tuy hiện tại đã xa cách, nhưng hình dáng tướng mạo của hẩn vẫn không hề biến mất.

[Không đi tới một thế giới hoàn toàn xa lạ, người vĩnh viễn sẽ không biết cái gì gọi là cô đơn...] Đại thúc đó đã từng nói như thế, thanh âm rất thấp, so với nói là răn dạy Mộ Dung Bạc Nhai, thì càng giống như một lời tự lẩm bầm hơn.

Lúc đó Mộ Dung Bạc Nhai còn rất nhỏ, rất hiếm khi nhìn thấy biểu tình thế này trên mặt người khác, người xung quanh hầu hạ hẩn đa phần là xa cách và kính sợ, mà thị vệ tên Diêm Phi Hoàng đó, căn bản không giống thị vệ, lúc đó thần tình trên mặt hẩn giống như hồi hận, nhưng trên hết nó lại là hoài niệm sâu sắc. Hẩn cầm quyển thư sách được gọi là Cố Ảnh Tập đó, rồi cứ ngồi ngây ngẩn như thế cả buổi chiều.

Khi Mộ Dung Bạc Nhai mở mắt ra, trời đêm đã trôi qua, ánh sáng sớm mai đã xuyên thấu vào thông qua đại môn mở rộng, chiếu nghiêng lên bóng người đang đứng gần cửa.

Đối phương lặng lẽ đứng, trong tay cầm một quyển sách, gương mặt nghiêng vì mái tóc dài rũ xuống mà không thể nhìn rõ mặt, nhưng tựa hồ có thể nghe được tiếng lạt xạt yên yên tĩnh tĩnh khi ánh dương non nớt rọi lên mái tóc dài, vì mỗi một sợi tóc đều nhuộm hồng theo ánh dương, nên quanh bóng dáng đó còn khê nhuộm lên một tầng kim hoàng.

Đại khái qua một lúc, người đó đã lật được vài trang, Mộ Dung Bạc Nhai mới tỉnh táo lại, ngồi bật dậy. Nhưng lập tức, vì một trận đầu vầng mắt hoa mà ngã lại giường.

Mắt mở to nhìn đỉnh trần, trong tầm nhìn vừa chợt tối lại đó, vẫn còn lưu giữ những tia sáng bay loạn xạ.

_____ [Người đó, ha ha thật hiếm thấy, tuổi nhỏ thế này lại bị chứng huyết áp thấp nghiêm trọng như thế.]

Trong mớ ánh sáng kim bay loạn, tựa hồ lại thấy tên Diêm Phi Hoàng râu ria lồm xồm đó vươn cánh tay to rộng ra, dùng lực vò đầu hẩn thành một đám cỏ vụn.

Mộ Dung Bạc Nhai giãy ra được một tay, nặng nề gác lên trán nhắm mắt lại.

Người đang đứng bên cửa lật sách cũng ngẩng đầu lên, vì cử động vừa rồi của hẩn mà đi qua, đứng trước bị chắn cúi người nhìn, tiếng y phục vang lên xạt xạt, người đó đã ngồi xổm bên cạnh hẩn.

“Kính sợ như vậy, ác mộng?” Là thanh âm của Hoàng Linh Vũ.

Ác mộng? Có lẽ cũng đúng. Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ, cho dù mơ thấy rồi, vị đại nhân đó cũng chỉ là một người đã sớm không còn tồn tại mà thôi.

“Không đúng không đúng.” Cuối cùng hẩn cũng dậy được tinh thần đáp lại: “Mới sáng sớm đã thấy bóng dáng như mộng ảo, khi hồi thần thì lại phát hiện thế nhưng là người, vì sự cách biệt quá khó chấp nhận, cho nên hiện tại đang chìm vào trong thất vọng thống khổ.” Đại khái mỗi lần ở chung với Hoàng Linh Vũ, tật nói bậy này đã thành thói quen, vì hoàn toàn không suy nghĩ gì trước, một chuỗi ngôn ngữ châm chích cứ thế tự nhiên bật ra.

27. Q.1 - Chương 28: Bình Mai Tàng Thư.

Hai bình mai cao bằng nửa người đã rất lâu không được sử dụng, đặt trong thư khố cũng chỉ coi như đồ trang sức bảo tồn. Cho dù Hoàng Linh Vũ vào trú, cũng vì thấy nó không có chút giá trị nào đối với cuộc sống hằng ngày nên cũng không thèm lau rửa mạng nhện bụi bám từ trong ra ngoài nữa. Sau khi Nhan Phi

và Diêm Phi Hoàng lần lượt qua đời, nơi cất sách bí mật này, hiện tại đại khái chỉ còn Mộ Dung Bạc Nhai biết.

Hắn thuận theo độ cong hình sợi chảy của bình mai đó vuốt dần xuống, giữa chừng lại ngừng trong chỗ lát. Chiếc bình mai đã từng được hắn ve vuốt không biết bao nhiêu lần hiện tại bị đập nát.

Hoàng Linh Vũ nhìn xuống, chỉ thấy trong một đám sứ vỡ, vùi hai quyển thư sách cũ kỹ, còn kẹp thêm mảnh vụn trắng tinh phát quang. Té ra là dùng thạch cao để ghép thư quyển vào vách trong bình mai. Vì thạch cao bản chất của nó cũng giống như sứ, cho nên bất luận tìm kiếm thế nào, chỉ cần không quyết tâm đập vỡ chiếc bình, thì sẽ không tìm được những thứ này.

“Chu tổng quản là người do phụ thân ta phái đến, mỗi hoàng tử bên cạnh đều có người của hoàng đế.” Mộ Dung Bạc Nhai giọng điệu bình thản thuật lại: “Nghĩ không ra đi, giữa phụ thân và nhi tử còn không tín nhiệm như thế. Có thể nhẫn nại ở nơi thế này tới bây giờ, ta cũng thật sự có chút bá phục khả năng nhẫn nại của bản thân đó. Nhưng mà, nếu đợi hoàng đế bệ hạ phát giác được những mảnh vỡ này rồi tiến hành suy đoán, ít nhiều cũng phải tức đến thổ huyết đi, thứ tìm kiếm bao nhiêu năm, hóa ra lại nằm ngay dưới mí mắt mình.” Trong giọng điệu của hắn bao hàm một loại phẫn nộ và oán hận tới mức khó thể tiếp tục nhẫn nại, cho dù dùng giọng điệu thập phần thản nhiên trần thuật lại sự tình, nhưng nếu để vị hoàng đế không biết mặt mũi ra sao đó nghe được, hơn phân nửa sẽ rợn sống lưng.

Hoàng Linh Vũ cũng chậm rãi hiểu rõ. Nếu vật trong chiếc bình này khiến hoàng đế cũng phí nhọc khổ tâm tìm kiếm nhiều năm, vậy nhất định là thứ khó có được, nhưng y vẫn chưa biết thì ra chuyện này thế nhưng lại có liên quan to lớn với y.

Mộ Dung Bạc Nhai ngồi xổm xuống nhặt hai quyển thư sách lên, giao cho y.

Hai quyển thư sách này phân biệt là [Cổ Ảnh thượng] và [Cổ Ảnh hạ] được biên soạn bằng chữ Khải chính quy. Không có dấu ấn tên của người biên sách, cũng không có dấu ấn đề tự của người giấu sách, ba chữ lớn hoàn toàn chiếm cứ trang đầu sách.

“Xem thử đi, đây là tuyệt phẩm khó có được đó.” Mộ Dung Bạc Nhai thoải mái cười nói, tưởng tượng nếu bị hoàng đế hoặc lão đại và lão tứ biết được, sẽ có biểu tình thế nào. Nếu là hoàng đế, phân nửa là nghiêm mặt phẫn nộ trách mắng cấu huyết lâm đầu. Mộ Dung Nhuệ Việt, hắc hắc, vẫn là bộ mặt chết vụn năm không đổi, quay lưng đi thì lại gỡ mảnh khóe thêm gấp bội. Còn về Mộ Dung Sí Diệm, dám chắc bị chọc tức đến mức phát điên nặng hơn.

Khi Diêm Phi Hoàng từng thấy đại hoàng tử Mộ Dung Nhuệ Việt đứng trước triều đình an ủi những kẻ tử trận, hắn về mặt đầy chế giễu nói với Mộ Dung Bạc Nhai và nhị hoàng tử Mộ Dung Nam Cẩn: “Khi gặp chuyện gì phải hoài nghi trước đương nhiên là bản lĩnh nhất định phải học của hoàng tử các người, nhưng bản lĩnh chân chính lại là chân thành tín nhiệm người có thể tín nhiệm.”

Hoàng Linh Vũ đích xác không giống những người này, tuy lần đầu tiên gặp mặt đã gây nhau một trận trời long đất lở, còn bị sư phụ phạt đứng tấn, nhưng nếu là hoàng đế và gia hỏa kiểu như Chu Bác Bì, tuyệt đối sẽ không làm được chuyện mới ngày đầu đã đánh nhau một trận tranh giành xem ai ngủ giường, sang hôm sau lại cùng kéo nhau tránh né truy sát.

Mộ Dung Bạc Nhai kéo tay áo người bên cạnh đi đến cạnh đệm chần nho nhỏ, trước tiên ngồi xuống, sau đó lại kéo Hoàng Linh Vũ xuống.

Trong mấy bước đi, đủ để Hoàng Linh Vũ giẫy dụa một trận. Thân là sinh viên tốt nghiệp từ khảo cổ học, đối với những vật phẩm tuyệt phẩm được che giấu sâu kín, tự nhiên có lòng nghiêm cứu mà người bình thường khó thể tưởng tượng được. Nhưng mà, thân là một người đã thoát ly khỏi khảo cổ rất lâu, đặc biệt là muốn tránh xa phiền phức sống cuộc sống yên tĩnh, như vậy đương nhiên là đã học thông được triết học nhân sinh ‘vô tri giả đa phúc’.

Khi sự giẫy dụa kịch liệt của y dần nghiêng sang chiều hướng ‘phi lễ đừng nhìn’, trên quyển sách phong kín vì đón ánh nắng mai mà chớp lên một hàng ký hiệu lấp lánh.

Mục quang của y lập tức ngừng trệ, cảm thấy kinh ngạc vì ý niệm ả ả hiện lên trong đầu.

Lẽ nào nói... còn có, người khác nữa?

Hoàng Linh Vũ cuối cùng không thể ném trả hảo ý của Mộ Dung Bạc Nhai, lật sách ra.

Mộ Dung Bạc Nhai trầm mặc ngồi đối diện Hoàng Linh Vũ, nói là đối diện, nhưng chân nệm quá nhỏ, cũng gần như đã đến mức mũi chạm mũi.

Khi hân còn nhỏ, cũng từng ngồi khoanh gối trên chân thế này, an an tĩnh tĩnh trừng mắt nhìn Diêm Phi Hoàng lật mở từng trang Cổ Ảnh. Mẫu thân nói, là người đồng tộc người vô hại có ý với sách, thì xem Cổ Ảnh cũng không ngại. Lúc đó Diêm Phi Hoàng xem là toàn thư, mà hiện tại, bản y thuật viết bằng văn tự đã bị Tư Đồ Ngạo đoạt đi. Còn lại, đều là ghi chú bằng những nét bút uốn khúc.

[Cho dù ngàn năm trước Nhiếp Liên suy đoán là thật, người được mong ngóng cường liệt sẽ giáng lâm thế gian này vào mấy chục năm sau. Nhưng biết người mệnh mệnh, thì làm sao tương ngộ? Thế giới này tại sao phải mở ra trò đùa như thế? Nhiếp Liên và Mai Nhược Ảnh, vẫn thật là may mắn a.]

Diêm Phi Hoàng từng thở than như thế, sự lạc lõng trong câu nói ngắn ngủi đó Mộ Dung Bạc Nhai lúc đó không thể hiểu được.

[Một thế giới giam cầm mong nhớ của con người như thế, chỉ với sức lực của một mình ta làm sao có thể chống chọi? Những ký hiệu trong sách này tùy tiện khắc vào đâu cũng được, góc tường thành, trong ngõ hẻm, thậm chí trên rường cột xà ngang. Người có thể chân chính phá giải nó sẽ xuất hiện, cũng nhất định sẽ tìm tới.]

Năm đó, Diêm Phi Hoàng căn dặn như thế.

Hoàng Linh Vũ không phải tú tài đọc sách, nhưng đáng lý ra sẽ là văn phù xa lạ, hai con mắt đen nháy của y lại chuyên chú dò xét, không có nửa điểm mê mang. Khi y lật sách, ngón tay tiếp xúc với trang sách trông rất linh hoạt, thậm chí giống như có một mùi hương thơm thanh nhạt chậm rãi lan ra xung quanh.

Không khí dị thường này, tế nhị như khi so sánh sự khác biệt của tiến sĩ trong thái học viện là gia sư trong tư thực, không biết tại sao, thế nhưng lại tế nhị như cái người đã rời xa.

Mà đối với Hoàng Linh Vũ mà nói, nếu nói ánh mắt đầu tiên là kinh ngạc, thì khi chân chính nhìn dần xuống càng lúc càng cảm thấy hoảng sợ.

Trang giấy của hai quyển sách này mỏng như cánh ve, rõ ràng đã trải qua rất nhiều năm. Vậy mà trên trang giấy lại viết kín mít những chữ cái tiếng Anh, thứ tuyệt đối không nên xuất hiện ở xã hội với trình độ văn hóa thế này.

Dùng phiên âm làm tiêu chuẩn, những chương được viết xen kẽ những từ tiếng Anh giản đơn, ghi chú lại suy đoán của những người một ngàn năm trước từ dị thể rơi vào thế giới này. Sau đó là số lượng lớn các phương trình hóa học, từ chế phẩm hóa học acid base tất yếu phải chuẩn bị cơ bản nhất, đến cách chế tạo vật gây nổ uy lực cường đại, thậm chí có rất nhiều thứ đều là thứ Hoàng Linh Vũ đã quên mất. Tuy nói tu sửa văn vật cũng phải dùng đến hóa học, nhưng sẽ không cụ thể đến mức độ ngay cả phương pháp chế tạo acid clohydric có thể mua được tại tiệm thuốc cũng ghi lại.

Dù sao đang đọc lướt trước con mắt của người khác, y chỉ lựa chọn kiểu đọc sơ qua loa, càng nhìn càng kinh ngạc vì những ghi chú trong đó_____

[Nhiếp Liên từng nói, có lẽ vọng tưởng của hân đã gây xúc động đến thần kinh của thế giới này, nên mấy chục năm sau ta cũng bị mang tới, đương nhiên rồi, thế giới này có thần kinh hay không vẫn là một vấn đề đáng để nghiên cứu. Tóm lại, mấy ngàn năm trước đích thật từng xuất hiện những dịch nhân sống vai cùng các ‘hiền triết’, cũng từng xuất hiện đồng bạn cường đại lãnh mình sau lưng ‘hiền triết’ âm thầm khích lệ. Có lẽ, mỗi một ngàn năm sẽ có người đến, chính là hai người hoặc sẽ đối lập hoặc sẽ làm bạn. Bọn họ mang đến tri thức to lớn cho thế giới này.]

[Nhưng mà, tại sao thế giới bên này cho đến nay vẫn luẩn quẩn trong cảnh địa của vô tri và ngu muội, bảo trì tốc độ nhân văn tiến hai bước lại lùi hai bước?]

[Nếu chỉ ỷ lại vào tri thức ‘ngoại viện’ một ngàn năm một lần mang đến, mà không tự dựa vào sức mạnh của mình để sáng tạo, thì cho dù nhất thời tiến bộ cũng có tác dụng gì đâu? Suy nghĩ của con người vĩnh

viễn không thể khai hóa, sẽ không chân chính suy nghĩ làm thế nào dùng những sức mạnh này để khoan dung người khác, mà chỉ là càng thêm ý lại một bước, càng tiếp tục lười suy nghĩ một bước.]

[Nếu có một ngày, xuất hiện người có năng lực và kiên nhẫn chân chính thay đổi xã hội này, những tri thức mà quyển sách này ghi lại sẽ trở thành trợ giúp cho người đó. Đương nhiên, nếu người có được nó là kẻ lấy phá hoại làm vui, vậy thì chỉ có thể trách thế giới này không biết chọn người tốt.]

28. Q.1 - Chương 29: Ký Hiệu Hình Ngọc Bán Nguyệt

Mộ Dung Bạc Nhai chống cằm thấp phần hứng thú quan sát phản ứng của Hoàng Linh Vũ, nhưng lại thấy y chỉ tùy ý lật lướt qua không mấy chú tâm, đại khái là không biết giá trị của hai thư quyển này sao? Hay là chỉ đang giả vờ? Tóm lại, Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy sự khiêu chiến trước nay chưa từng có.

Người này quá giỏi giả trang, đến lúc có thể lột được lớp da dày trên gương mặt vạn năm không kẻ hở đó, nhất định là chuyện vô cùng thú vị.

Hắn đang nghĩ như thế, đột nhiên thấy Hoàng Linh Vũ giống như bị ong đốt, đóng sách cái xạch. Trong thoáng chốc, Mộ Dung Bạc Nhai thậm chí thấy được vẻ hoang mang thất sắc của y.

“Ân ân, đọc được cái gì vậy? Sao kinh ngạc như thế?”

Hoàng Linh Vũ định thần lại, mới nghe rõ vấn đề Mộ Dung Bạc Nhai lặp lại thêm lần nữa, y điều chỉnh khí tức hỗn loạn, quay lại nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, chỉ thấy người này vẻ mặt hiếu kỳ sắp tới.

Hoàng Linh Vũ có lẽ cho rằng bản thân che giấu rất tốt, nhưng chỉ thời gian chớp mắt thế này căn bản không đủ cho y bình phục lại từ sự kinh sợ vừa rồi.

Thế là Mộ Dung Bạc Nhai hiếm khi thấy được trong hai con mắt của y bắn ra tia sáng thậm chí có thể xưng là sắc bén.

Mộ Dung Bạc Nhai thâm kinh dị, hắn rõ ràng thấy trước khi Hoàng Linh Vũ đóng sách, đích thật lật đến trang cuối cùng. Những chất liệu giấy mới tinh đó, không phải được sử dụng vào lúc đầu, mà là Diêm Phi Hoàng tự tay bổ sung vào.

Hoàng Linh Vũ chớp mắt, khi mở lại lần nữa, thần sắc sắc bén vừa rồi đã biến mất, quả thật giống như ảo giác ngắn ngủi. Mộ Dung Bạc Nhai nhìn chằm chằm y, trong lòng đã có mấy phần xác định, lời dự báo năm đó của Diêm Phi Hoàng có lẽ đã thành sự thật rồi.

Hoàng Linh Vũ lại đột nhiên thô lỗ nện sách qua, tức giận nói: “Ta không nghĩ ngươi lại vô vị như thế, dùng thứ rách nát này để lãng phí thời gian cơm sáng!”

“A?” Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy cằm của mình có xu hướng rớt xuống đất.

“Đây không phải chính là những đồ án được khắc trên xà ngang thanh cột sao? Còn cần trọng cất giữ kín kẽ như thế, hại ta chờ đợi toi công, ngay cả cơm sáng cũng trở mất.” Vừa nói, Hoàng Linh Vũ vừa lộ ra ánh mắt trách cứ.

“Ha?”

“Những thứ trên tay vịn hành lang bên ngoài đó, đều là dùng đồ án trong hai quyển thư sách này đi. Nếu người thích nghiên cứu thì tự mình nghiên cứu, ta đi lấy cơm sáng.”

Biến hóa này Mộ Dung Bạc Nhai hoàn toàn không dự liệu được, sự phát triển đã có chút chiều hướng tiến dần về nơi không xác định. Hay là nên nói, chỉ khi có chuyện liên quan đến giấc ngủ và thức ăn, Hoàng Linh Vũ mới có ánh mắt sắc bén như thế?

Hoàng Linh Vũ khinh thường dùng âm mũi hừ một tiếng, vỗ vỗ mông bỏ đi. Nhưng khi sắp đóng cửa thư khố, tựa hồ lại xẹt hết khí, có chút không tình nguyện hỏi: “Người muốn ở chỗ này ăn màn thầu cải mặn, hay là muốn tự trở về tắm giặt của mình để mỹ nữ phục vụ cơm canh cá thịt?”

“Ồ, ồ, ở đây đi.” Mộ Dung Bạc Nhai duy trì tư thế ngồi xổm trên chần đệm, ôm thư sách trong tay nói.

“Àn.” Hoàng Linh Vũ đáp ứng một tiếng, cơn tức giận vừa rồi đã biến mất vô ảnh vô tung.

“Còn nữa, đừng để người khác biết ta ở đây.” Mộ Dung Bạc Nhai lại nói.

“Được rồi, yên tâm đi.” Hoàng Linh Vũ phát phát tay để hấn yên tâm, ra ngoài đóng cửa thư khố.

Trong thư khố hồi phục lại hắc ám vốn có, tìm Mộ Dung Bạc Nhai càng đập càng vang. Tuy vừa rồi phản ứng của Hoàng Linh Vũ là vô cùng xác đáng. Nhưng khi y lật sách cũng đã đẩy lên nghi ngờ của Mộ Dung Bạc Nhai, và cả chi tiết nhỏ nhỏ vừa rồi— cảm giác hồi tưởng.

Mộ Dung Bạc Nhai nắm chặt tay, chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, lẽ nào thật sự là y?

Đã qua thời gian ăn bữa sáng, nhưng trong căn phòng dài nơi ở chung của các hoạn thị đại khái vẫn còn lại một chút cháo cần rau lạnh.

Hoàng Linh Vũ bước nhanh ra tây viện, ánh mặt trời thật ấm, nhưng trên người lại nổi lên từng trận lạnh lẽo. Vì người phải làm nhiệm vụ đã đi làm nhiệm vụ, người ngủ bổ sung giấc đã đi ngủ bổ sung giấc, trong hoa viên bên này hiện tại không còn ai. Y dần dừng lại, bình tĩnh khá lâu, mới thở dài một hơi.

Ký hiệu đó, ký hiệu trên trang sách cuối cùng đó, ký hiệu vòng ngọc hình bán nguyệt. Y không nhớ sai, vì không thể nhớ sai, cửu cung văn được họa trên vòng ngọc đó, chính là năm đó do chính tay y khắc vào. (*Cửu cung văn: một phạm trù văn hóa truyền thống Trung Quốc)

Sao có thể xuất hiện ở đây? Lẽ nào hấn cũng chuyển thể vào thế gian này?

Xém chút, ngay cả hận ý cũng không thể chôn giấu.

Rất nhiều chuyện tuy đã rất lâu không hề nghĩ tới, nhưng một khi đã vén mở tấm rèm ký ức, thì sẽ như ánh mặt trời chói mắt chiếu thẳng vào.

Cũng như ngày xưa đó.

Năm ấy, thực tập tốt nghiệp đại học, y quen biết người đó.

Kiểm tra ghi chú địa phương nơi đó tìm ra được địa điểm đại khái của một phần mộ của vị quan nhà Hán nào đó, vừa đúng lúc cùng sinh viên chuyên ngành địa chất địa tầng cùng trường phân tích được địa điểm đại khái rất gần, qua bao nhiêu suy nghĩ, thực tập sinh tốt nghiệp chuyên ngành khảo cổ và thực tập sinh của chuyên ngành địa chất đi chung với nhau.

Ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp lưu động theo gió, khi mở mắt ra, nhìn thấy dây kéo của chiếc lều vải được mở rộng, ánh mặt trời chiếu vào chóp đỉnh phản xạ lại ánh sáng lấp lánh.

Gói gém trang bị bước ra khỏi lều, những chiếc lều khác còn chưa mở, hiển nhiên các bạn bè bốn ba nhiều ngày đã mệt mỏi, không dễ gì được nghỉ ngơi cả ngày, mọi người đều nguyện ý ngủ đến khi tự nhiên tỉnh. Diêm Phi Hoàng biếng nhác tựa vào gốc cây bạch quả trên trăm tuổi, cái áo trên người hấn đã mấy ngày chưa thay, cũng may loại áo này vốn đã vô cùng dơ bẩn. Dưới đất là những phiến lá màu vàng hình cánh quạt. Khu vực rừng cây lá này, hễ đến mùa thu thì lá cây bạch quả rụng sớm nhất.

Hấn híp mắt ngửa mặt lên trời, hai ngón tay kẹp một điều thuốc đen kịt, chậm rãi phun khói.

“Dậy sớm vậy à?” Hoàng Linh Vũ đi qua, giật điều thuốc trong tay hấn, hít một hơi, lập tức nhăn mặt, “Lần trước là Nữ Yêu, lần này lại là gì? Black Devil? Cậu không sợ phổi của mình sẽ biến thành cái ống khói đen thui sao?”

Diêm Phi Hoàng từ bỏ thở dài một tiếng, quả nhiên giây tiếp theo liền thấy Hoàng Linh Vũ vùi điều thuốc vào đất.

Hoàng Linh Vũ tựa lên thân cây dó ngồi xuống: “Lần trước cậu không phải đã nói muốn khắc một con dấu sao?”

“Thì có nói, nhưng miếng ngọc vuông đó đã cho người khác rồi, hiện tại cậu có rảnh không?”

“Tôi đang rảnh, ngọc của cậu không còn, như vậy thì không thể nói tôi thất hứa a.”

“Yên tâm, không có ngọc làm con dấu, tôi còn có cái này.” Diêm Phi Hoàng lấy một túi giấu trong áo ra, trong túi là một miếng ngọc nửa hình tròn.

“Ngọc bán nguyệt?”

“Đây là ngọc bán nguyệt? Tôi còn cho rằng nó là một mảnh trong hai nửa miếng ngọc bích ấy chứ.”

Hoàng Linh Vũ trừng mắt, tay chụp lấy bắt đầu nghiên cứu.

Diêm Phi Hoàng không để ý sờ sờ tóc Hoàng Linh Vũ, cười nói: “Tôi xuất thân từ chuyên ngành địa chất, là tay mơ, tay mơ a, khoan dung chút đi.”

“Ngọc bán nguyệt được sử dụng khi lễ bái chư thần ở phía bắc, tên của cậu không phải cũng có một chữ này sao? Nếu hiện tại là người cùng đội, thì cho tôi nghiên cứu đi!___ Nhưng mà, chất liệu là ngọc ở trong núi vùng Quảng Đông, kém hơn ở Liêu Đông, niên đại cũng không cổ, thích hợp dùng để tàn sát, vậy tôi lấy đó.” (‘Hoàng’ trong Diêm Phi Hoàng nghĩa là ngọc bán nguyệt)

“Lúc nào thì khắc xong?”

“Tùy tiện đi.”

“Vậy, tôi muốn khắc ‘văn thành vô đức’ của cửu cung văn!”

“Cậu hiểu được à?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

“Cũng tiện làm rối người khác.”

“Vậy hay là tôi khắc đông phương bất bại đi.”

“Cậu nói gì?”

“Văn thành vô đức là lời thoại của đông phương bất bại a, cậu đừng nói với tôi là cậu chưa từng đọc Kim Dung.”

“...”

“Này! Đừng có đâm cái cằm của cậu qua đây!” Hoàng Linh Vũ kêu thảm.

“Hắc hắc hắc hắc hắc hắc!”

“Kháo! Rõ ràng là sinh viên, mà lại để râu như ông chú? Hôm nay tôi nhất định phải cạo sạch mớ râu của cậu!”

Dừng lại, đừng nghĩ tiếp nữa.

Vứt tinh thần dậy, Hoàng Linh Vũ, trước đây không phải đều sống như thế sao?

Tất cả những chuyện trước đây đều đã trôi qua, khi người ném đoạn trường thảo vào trong nồi thì mọi chuyện đã kết thúc. Khi hắn mở mắt trần trần nhìn người khác dùng cuộc sắt đập người, khi hắn đem người chôn vào trong đường vào mộ bị đào rỗng thì đã kết thúc rồi. Cuối cùng tuy cũng có tranh luận, nhưng viện kiểm nghiệm cuối cùng xem sự việc lần này là sự cố ngoài ý muốn nên không khởi tố. Ai có thể ngờ được, đoạn trường thảo đó không phải vì lầm tưởng là cây kim ngân mà bỏ vào nồi canh, mà là do y cố ý. Không lâu sau đó, y đã rời khỏi đội khảo cổ, vào khoa kiểm nghiệm vật chứng.

Hoàng Linh Vũ nhớ lại ngày mưa băng lạnh hôm đó. Năm thứ ba sau khi tốt nghiệp đại học, y và Diêm Phi Hoàng quen biết được ba năm, cơn mưa lớn đó hầu như nhấn chìm tất cả ngày hạ phương nam.

Y cầm hộp cơm đi trên hành lang, bước đi bình thản, tuyệt không để người khác có thể nhìn ra sự dao động trong lòng. Vì những ký ức này chỉ là những ký ức mà thôi, những chuyện này một khi đã phát sinh, cho dù có hồi tưởng lại thế nào, cũng không thể vãn hồi nữa.

Không dễ gì mới chết một lần, kiếp này cứ để y yên yên tĩnh tĩnh mà sống đi.

29. Q.1 - Chương 30: Hoàng Huynh Hoàng Đế

Thư khố to lớn bị các giá sách chiếm cứ chật ních, những mảnh sứ vỡ dưới đất đã được quét dọn.

Mộ Dung Bạc Nhai hơi mở hé cửa sổ nhìn ra tường viện. Không bao lâu, một bóng người từ đó đi vào, tiến vào thư khố. Khi người này đi qua cửa sổ cũng chỉ là một đoàn vuông vức không quá vài tấc, sau đó rơi xuống đất, khi đứng lên thì đã là một nam nhi đường đường bảy tấc.

Mộ Dung Bạc Nhai đã sớm tính toán thời gian hần trở về, người này là một hảo thủ trong Côn, vì giỏi Thúc Cốt Công, hơn nữa còn nhiều chuyện lải nhải, mọi người đều gọi hần là Đoàn Hần Nhi.

Đoàn Hần Nhi đứng trước mặt hần, bắt đầu nhăn mày lải nhải: “Thủy lão đại! Mảnh vỡ đã dọn dẹp xong rồi! Nhưng phải nói, nếu là chút chuyện nhỏ nhặt này thì đừng tìm chúng ta đến xử lý thì càng hoàn mỹ hơn.”

“Đúng a, người nếu không phải phí lời như thế thì càng hoàn mỹ hơn rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

Vào lúc này, Đoàn Hần Nhi đột nhiên dựng lỗ tai lên, cảnh giác không nói tiếp, Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Là Mạc Am.”

Cũng không mất bao lâu, đại môn dày nặng rõ ràng đã được cài then của thư khố bị đá bung ra, một người tiến vào, quả nhiên là Mạc Am.

“Công tử.” Người của Côn Tổ đã quen thuộc với Bạc Nhai, đều dùng những từ xưng hô như lão đại, đầu nhi, tuy nên Mạc Am thường theo cạnh Mộ Dung Bạc Nhai thì vẫn phải quy củ một chút.

“Vừa rồi người đi theo nhìn, Hoàng Linh Vũ có biểu hiện không bình thường gì không?” Mộ Dung Bạc Nhai hỏi Mạc Am vừa rồi bị phái đi theo dõi Hoàng Linh Vũ.

“Theo thuộc hạ thấy, không có gì không bình thường.”

Mộ Dung Bạc Nhai chống cằm trầm mặc: “Nếu thật sự y là người mà hần nói, nghe nói cũng là một người khiến người ta không đoán định được.”

“‘Hần’?” Đoàn Hần Nhi nhăn mặt hỏi.

“Diêm Vương Dao.” Mạc Am trầm tĩnh nói ra đáp án.

Ánh mắt Đoàn Hần Nhi lóe lên, nhưng dị sắc đó lập tức trầm xuống: “Nếu thuộc hạ không nhớ sai, lúc đó Diêm Phi Hoàng từng nói qua cái tên ‘Hoàng Linh Vũ’ này.”

“Diêm thúc đích thật từng nhắc tới cái tên này, nhưng Diêm thúc cũng từng nói có lẽ y sẽ dùng tên khác. Ngày đó khi ta gặp Hoàng Linh Vũ lần đầu tiên, cũng cho rằng chỉ là sự trùng hợp về tên mà thôi, còn vì thế mà bực dọc không vui với y nhiều ngày. Nhưng mà, có lẽ cũng không thể nói y là Hoàng Linh Vũ mà Diêm thúc từng nhắc tới.” Mộ Dung Bạc Nhai suy nghĩ trong một chốc, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, hít một hơi khí lạnh, ngẩng đầu dùng cặp mắt nóng bức nhìn Đoàn Hần Nhi: “Hần Nhi, trước đây người từng xem qua Cổ Ảnh một lần đúng không?”

“Đúng a, chỉ là quyển sách đó căn bản là viết bằng ký hiệu của thiên thư mà.”

“Vậy người có chú ý được văn tự ký hiệu trên đó rất giống ở đâu không?”

“Nói như vậy thì,” Đoàn Hần Nhi chống đầu nghĩ nửa ngày, “Rất giống, đích thật là giống chỗ nào đó...”

“Số lần người qua lại tây viện cũng không ít, có chú ý đến rường cột xà ngang không?”

“Rường cột?” Đoàn Hưu Nhi ra ngoài xem, khi trở lại bình tĩnh đại ngộ, “Hình như thật sự rất giống.”

Mộ Dung Bạc Nhai có được đáp án mong muốn, lại bắt đầu trầm tư.

Hoàng Linh Vũ này chỉ nhìn một cái đã có thể chú ý đến ký hiệu trên rường cột. Người bình thường sẽ không đối với những tiểu tiết nhỏ nhặt này chú ý như thế. Trừ khi là vì sớm đã quen thuộc với những thứ này, nếu không thì không thể chỉ nhìn một cái đã nhận ra.

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Diêm đại nhân năm đó từng có ân huệ với tiền bối của Côn Tổ, thậm chí có thể nói, coi như đã cứu tất cả các người một mạng. Nhưng lúc đó hẳn lại không yêu cầu cái gì, chỉ đưa ra một điều kiện với chúng ta.”

Đoàn Hưu Nhi nghe tới đây, cũng biết tiếp theo Mộ Dung Bạc Nhai sẽ nói gì: “Nếu thật sự tìm được người có thể đọc hiểu [Cổ Ảnh] và thư hẩn đã lưu lại, vậy thì phải dùng hết toàn bộ sức mạnh của Côn Tổ để bang trợ người đó hoàn thành hy vọng của y._____ Chẳng qua cho đến hôm nay, tính ra hạn định này cũng không thể hoàn thành. Một số trưởng lão của Côn Tổ sợ thứ mà người đó hy vọng lại là những chuyện nhàm chán không thể thực hiện, cho nên căn bản không muốn tuân thủ.”

“Từ lúc nào mà Côn Tổ đã trở nên bất tín bất nghĩa như thế?” Mạc Am khinh thường.

“Người không biết, cái bang lão đầu tử đó của Côn Tổ bất luận lúc nào cũng suy nghĩ vì Côn Tổ. Diêm Vương Đạo năm đó và Thủy lão đại hiện tại cũng vậy, nhưng nếu muốn bọn họ cam tâm tình nguyện bị một người đột nhiên chui ra bài bố, thì đương nhiên không thể. Nói không chừng vì để không phá hủy hạn định với Diêm Vương Đạo, lại không muốn nghe người đó bài bố, còn có người sẽ hạ thủ diệt người đó trước.”

“Hiện tại thuộc hạ đã sâu sắc thể hội được sự cực nhọc của ngài khi lãnh đạo Côn Tổ rồi.”

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Chỉ là suy đoán mà thôi, có lẽ chỉ là ta nghĩ nhiều. Tóm lại, chuyện của Hoàng Linh Vũ tạm thời bỏ qua một bên, đợi ta chậm rãi nghĩ biện pháp xác nhận. Gần đây Bằng Tổ và triều đình liên tục thăm hạ thủ với Côn Tổ, ta nghĩ chúng ta nhất định phải phản ứng lại.”

“Nga?” Đoàn Hưu Nhi hai mắt phát sáng, tràn đầy mong đợi.

“Dù sao cái đế hoàng gia này ta cũng ở phát ngân rồi, Hưu Nhi ngươi trở về nói với các lão đầu, bảo tất cả tiểu Côn sau hôm nay đều lặng xuống nước, trước khi đến thời cơ dừng để bất cứ ai tìm được.”

“Công tử người...”

“Trước đó, ta cần phải nói chuyện với nhị ca, Mạc Am ngươi cũng đi theo ta đi. Nếu không, có lẽ trong thời gian gần đây rất khó gặp được nhị ca.”

Khi Hoàng Linh Vũ trở về thư khố, Mộ Dung Bạc Nhai đã không còn bóng dáng, thay vào đó là hai nam tử xa lạ.”

Y dừng lại trước cửa, mặt lộ ra thần sắc dò hỏi.

Đoàn Hưu Nhi đi tới cười ha ha nói: “Người chính là Tiểu Hoàng tử công công đi, tam điện hạ phân phó chúng ta dẫn người đi.”

Mạc Am đứng bên cạnh nói: “Đoàn Hưu Nhi ngươi nghiêm chỉnh chút.”

“Cái thứ đầu gối như người, vừa rồi ngại ngồi không cùng lão đại đi nhìn cái người mà người ngày nhớ đêm mong, hiện tại lại muốn giáo huấn ta sao.” Mạc Am sầm mặt, Đoàn Hưu Nhi lập tức thè lưỡi im hòng.

Thấy bọn họ như thế, Hoàng Linh Vũ cũng đoán ra được tình hình đại khái. Nam tử cười hi hi này tuy đi tới chào hỏi, nhưng không lập tức nhận hộp cơm, trong lúc giờ tay nhắc chân hoàn toàn không lộ ra thói quen của hạ nhân, mà nhìn thái độ khá tùy ý của hai người này, thì xem ra địa vị không thấp. Xem ra vừa rồi y cố gắng vực dậy tinh thần để không khiến Mộ Dung Bạc Nhai nhìn ra manh mối, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai cũng đã âm thầm nghĩ ngờ, nên mới bảo hai nam tử chắc là tâm phúc này đến đợi ở đây.

Y quay lại đóng cửa, theo thói quen đi tới cạnh bên ngồi xuống, mở hộp cơm ra. Đoàn Hưu Nhi hiếu kỳ nhìn vào bên trong, chỉ thấy bên trong có hai bộ chén đĩa, một tô cháo trắng và một đĩa cải mặn.

“Các người có muốn ăn chung không? Nếu tam điện hạ đã về rồi, vậy thì trong hộp cơm này còn hai cái chén không, còn có tô cháo, vừa đủ cho ba người dùng. Ngô. Còn về đĩa...” Vừa nói, Hoàng Linh Vũ vừa nghiêng người tìm kiếm thứ gì đó trong ngăn kéo bên cạnh. Không bao lâu sau tìm được một đôi đĩa, lau vài cái lên y phục cho sạch, rồi đặt trước mặt mình: “Vừa đủ ba đôi.”

Đoàn Hưu Nhi nhìn thái độ rõ ràng khác hẳn những hoạn thị khác của y, quay sang nhìn Mạc Am.

“Giỏi cho tiểu công công người! Chúng ta ăn cùng người một bữa vậy!” Đoàn Hưu Nhi vui vẻ, khoanh chân ngồi xuống, tự múc cháo ỉnh, sau khi múc đầy hai chén, trong tô chỉ còn lại vừa đủ ột người dùng.

Hoàng Linh Vũ thản nhiên tiếp nhận, Mạc Am không nghĩ nhiều, ý niệm nhấp nháy trong lòng Đoàn Hưu Nhi cũng chỉ có bản thân mới biết.

30. Q.1 - Chương 31: Biến Chuyển Bất Ngờ

Hoàng Linh Vũ thấy Đoàn Hưu Nhi ăn rất vui, Mạc Am thì lại trầm mặc cầm cái chén, trong lòng nảy lên những ý nghĩ nặng nề. Trước ngày hôm nay, y từng cho rằng yên yên tĩnh tĩnh sống qua cả đời này, những chuyện và nhân vật từng phát sinh toàn bộ bị xa cách trong thời không, y cũng sẽ không lặp lại trải nghiệm kiếp trước nữa.

Nhưng lại bắt y nhìn thấy hai quyển Cổ Ảnh Tập này, sau khi nhìn thấy ký hiệu được vẽ trên trang cuối của nó. Đồ hình chỉ có y và người đó mới biết.

Vừa nghĩ tới người đã chết rất sớm ở kiếp trước cũng chuyển tới thế giới này, y không thể nào tiếp tục bình tĩnh suy nghĩ để phán đoán hành vi mình nên có.

Tâm trạng càng lúc càng bất an bắt đầu giày vò, cuối cùng tâm tình muốn biết người đó có thật sự tồn tại không đã chiếm thượng phong, Hoàng Linh Vũ cuối cùng hạ quyết định, dừng đĩa gác lên chén, nghiêm chỉnh nhìn hai người đối diện, hỏi: “Các người quen biết Diêm Phi Hoàng?”

“Phụt___” Sau một tiếng phun hết sức mỹ lệ, một họng cháo của Đoàn Hưu Nhi toàn bộ bắn lên giá sách sau lưng Mạc Am. Đương nhiên, nếu không phải Mạc Am phản ứng nhạy bén, thì cháo đó đã đáp lên gương mặt vạn năm bất biến của hắn rồi.

“Xem ra, ít nhất bên này thật sự có người cùng tên.” Hoàng Linh Vũ thấp giọng lẩm bẩm.

Đoàn Hưu Nhi và Mạc Am quay nhìn lẫn nhau, ___ Bất kể nói thế nào, tuy sớm đã đoán chừng, nhưng vẫn không thể tin nổi. Năm đó Diêm Phi Hoàng đợi rất lâu cũng không đợi được người, thế nhưng bây giờ lại xuất hiện. Tuy tuổi tác khác biệt rất lớn so với trong tưởng tượng, nhưng cuối cùng đã xuất hiện rồi.

Mộ Dung Bạc Nhai tính toán số người sau lưng, từ khi ra khỏi thành môn hoàng thành tới lúc này, tổng cộng có ba tốp người đuổi theo. Không cần tra cũng biết là lâu la ở đâu phải đến.

May là... hắn nhìn tám biển trước mặt, bốn chữ vàng lớn Truyền Kỳ Tiểu Lâu chói cả mắt. Ai mà ngờ được, đệ nhị lâu trong kinh thành này năm đó là do Diêm Phi Hoàng người có thể làm ăn cả về từ lâu bài bạc kỹ viện mở ra, hiện tại lại thành chỗ tốt cho hắn cắt đứt hành tung. Quả nhiên vừa tiến vào nơi rộng rãi hỗn tạp, tầm mắt bức theo ngoài cửa lập tức thả lỏng.

Dù sao cùng là nam nhân thì chắc đều có thể lý giải yêu cầu của nam nhân là nhất định phải định kỳ thỏa mãn, đến đây trừ mua xuân thì còn có thể làm gì?

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Bạc Nhai dần cảm thấy trên người mình có một cảm giác khác biệt khó chịu. Không vì gì khác, mà vì hắn thật sự có chút phản ứng rồi. Cái nơi chết tiệt, lại vừa vạn làm hắn nhớ tới vô số về

mặt hoặc là nghĩa chính từ nghiêm hoặc là tức giận quở mắng hoặc lần nhần kỳ kèo cự tuyệt hẳn tiếp xúc của Hoàng Linh Vũ.

Đương nhiên, điều này không phải nói rõ hẳn đối với tiểu hài nhi khô khan đó có hứng thú gì, chỉ là vì đã lâu chưa phát tiết mà thôi.

Phủ nhận như vậy là do Mộ Dung Bạc Nhai đã bỏ qua sự thật bản thân hẳn cũng chả lớn bao nhiêu. Mà trên thực tế, nếu tính cả tuổi kiếp trước, Hoàng Linh Vũ làm đại ca của hẳn là chuyện không thể nghi ngờ.

Nếu so sánh kinh thành đệ nhị lâu Truyền Kỳ Tiểu Lâu và kinh thành đệ nhất danh lâu Di Hồng Các, tuy khí thế có giảm đi nhiều, nhưng bên trong thì lại ngang nhau, mà còn có thêm không khí văn nhã.

Nơi này không có các cột trụ điêu khắc chạm trổ, cũng không có rèm cửa sổ sa liềm thêu viền vàng. Bất luận là hành lang hay là đại thính, mặt đất chỉ thuần một màu vàng nâu nâu của gỗ hồng mộc, bàn ghế thì do cây mây bện thành, có bầu không khí tao nhã tu thân dưỡng tính. Ngay cả khách nhân lui tới, cũng đa phần là văn sĩ. Các tiểu tư nha hoàn trên đường đều cung kính hành lễ, tiếng vang khi đi đứng nói chuyện, đều nhỏ nhẹ hơn Di Hồng Các rất nhiều.

Mộ Dung Bạc Nhai là khách quen, quen đường đến thẳng nhà các ở tầng ba, đẩy cửa vào.

Một bóng dáng nữ tử cao ráo đứng trước cửa sổ, nghe tiếng quay đầu, chỉ thấy tướng mạo xinh đẹp, có tư thế của tuyết tùng đón gió.

Lúc này vẫn là thanh thiên bạch nhật, tuy không có cảnh tượng đèn đuốc lấp lư, nhưng ánh mặt trời chiếu nghiêng từ cửa sổ vẫn rất có tình thú.

Cho dù đã không phải lần đầu tiên thấy người này ăn mặc như thế, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn không kìm được tán thưởng chân tâm: “Nhị ca vẫn thật phong cách a! Nếu để nhị tẩu thấy được, không biết nàng ta sẽ phản ứng thế nào?”

Mộ Dung Nam Cẩn nhăn mày suy nghĩ, cuối cùng từ bỏ: “... Nàng tám phần sẽ nói___ nếu đã như vậy, ta sẽ ăn mặc thành hán tử chân trần, tiếp tục cùng Nam Cẩn nương tử làm phu thê thôi. Nhưng mà! Nếu không phải tam đệ tốt của ta luôn luôn cường điệu phải ẩn giấu hành tung, ta hà tất phải ăn mặc mất mặt thế này, nếu không lần sau đổi lại là người ẩn giấu hành tung đến đây đi.”

“Sao có thể nói là ăn mặc mất mặt thể diện? Nhị ca người chính là được chân truyền của Diêm sư phụ năm đó a!” Vừa nói, Mộ Dung Bạc Nhai vừa lấy quạt giấy dưới áo khoác ra, phẩy phẩy hai cái rồi làm như không có chuyện gì cuối cùng nhin không được lên cười trộm.

Mộ Dung Nam Cẩn ăn mặc như nữ nhân chợt nghiêm sắc nói: “Bên này ta đã tra ra rồi, lần người gặp tập kích ở Hoài Qua, tin tức xác định là từ trong Côn Tổ tiết lộ ra. Xem ra cho dù trong Côn của người, cũng đã có người bị lão tứ Sỉ Diêm và hoàng thượng mua chuộc.”

“Quả nhiên là như thế a.” Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Kỳ thật ta cũng biết phần nào rồi. Lần này chuyện đến Hoài Qua, ta cũng chỉ nói cho vài người, phạm vi rất dễ xác định.”

“Nga? Nhưng trong mấy người đó, thì rốt cuộc là ai bán đứng người? Lẽ nào lão đại của Côn Tổ muốn ‘thà giết lầm ngàn người, quyết không bỏ sót một’ sao?”

“Tiểu đệ tin tưởng nhị tẩu tuyệt đối có thể làm ra chuyện này, chỉ đáng tiếc tiểu đệ đương nhiên không thể đánh đồng nhị tẩu rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai cười nói: “Nhị ca có biết lần này ta mang ai về không?”

Mộ Dung Nam Cẩn thần sắc ngưng trọng, nghi ngờ nói: “Nghe nói một người tên Hoàng Linh Vũ, thế nào?” Suy nghĩ một chút lại nói: “Ta nhớ Diêm sư phụ từng nhắc tới một người bạn cũ, cũng tên là Hoàng Linh Vũ. Nhưng theo như những gì Diêm sư phụ nói, Hoàng Linh Vũ mà hẳn quen biết đúng ra là một nhân vật thành thật cẩn trọng, thập phần đáng tin.”

Sau một lát, Mộ Dung Nam Cẩn nghĩ tới nhiều chuyện cũ, tiếp tục nói: “Diêm sư phụ năm đó từng nói, nếu trên đời này có ai có thể khiến hẳn thật lòng sợ hãi, cũng chỉ có Hoàng Linh Vũ. Bất luận là tâm kế thủ đoạn khéo đưa đẩy, hay là một khi bắt đầu thì sẽ kiên định không hề mềm lòng, đều là thứ hẳn khó thể đuổi kịp.___ Người người mang về, thì lại hồ đồ không giống chút nào. Quả nhiên chỉ là cùng tên mà thôi, tuổi tác cũng khác biệt nhiều.

Mộ Dung Bạc Nhai thở dài xong mới nói: “Nếu chỉ dựa vào lời đồn đã đủ cho người xác định không cùng một người, vậy ta còn có thể nói gì chứ. Bên phía tiệm cầm đồ Hoài Qua lúc đầu cũng chỉ vì cái tên này mà thu nhận y, đương nhiên sau đó cũng phát hiện người này đích thật có sở trường, nhưng cũng xác nhận tính cách của y khác rất nhiều so với những gì Diêm thúc đã hình dung, nhưng tứ đệ hiển nhiên không có suy nghĩ như vậy.”

Mộ Dung Bạc Nhai không nói hết câu, vốn dĩ hắn cũng không xác định hai người này không phải chung một người, nhưng mà sáng nay những phản ứng bất thường của Hoàng Linh Vũ khi xem Cố Ảnh khiến hắn nổi lên nghi hoặc đối với miêu tả của Diêm Phi Hoàng năm đó. Có lẽ, nói không chừng thật sự cùng một người.

Mộ Dung Nam Cẩn không biết suy nghĩ trong lòng Bạc Nhai, nghe vậy vẫn kinh dị như cũ nói: “Tên Sĩ Diệm đó ngay cả chuyện ‘người hiểu được’ cũng biết sao?”

“Chỗ tứ đệ chỉ biết người hiểu được tên gọi ‘Hoàng Linh Vũ’, nhưng không biết Hoàng Linh Vũ mà Diêm thúc quen biết có tính cách thế nào.”

“Người tính thế nào? Mang một Hoàng Linh Vũ giống thật mà lại giả về.”

“Trong Côn ai là gian tế, kỳ thật đại khái đã xác định được rồi. Lần này bảo là đồng thời nói với nhiều người chuyện ‘đã tìm được người hiểu được’, nhưng trên thực tế chỉ nói với một mình hắn.”

“Nếu tin tức lại bị tiết lộ, thì chứng minh người đó là gian tế?”

“Chính xác.” Mộ Dung Bạc Nhai gật đầu.

“Vậy còn ‘Hoàng Linh Vũ’ đó thì sao? Người để hắn làm mỗi câu cá, như vậy nguy hiểm lắm!”

Mộ Dung Bạc Nhai uống một hớp nước, mỉm cười nói: “Nếu ta cần trọng bảo vệ một người, thì sao có thể để y dễ dàng gặp chuyện?” Đúng vậy, trước khi bản thân hắn hoàn toàn xác định Hoàng Linh Vũ này có phải có quan hệ với Diêm Phi Hoàng không, thì tuyệt đối không để y xảy ra chuyện.

Hai huynh đệ Mộ Dung Bạc Nhai và Nam Cẩn ở đây tính toán kế hoạch kỹ lưỡng, nhưng không biết chuyện bên này đã phát triển sang phương hướng mà họ không thể nắm bắt. Dù sao, Hoàng Linh Vũ tự nhận quen biết Diêm Phi Hoàng, là chuyện chấn động khiến Đoàn Hưu Nhi gần như phun hết ngụm cháo lên mặt Mạc Am.

Chuyện phát sinh hôm nay quá nhiều quá nhanh, có vài thứ đã ra khỏi phạm vi dự liệu của Hoàng Linh Vũ, thậm chí để lại cảm giác lênh bênh không chân thật.

Khả năng tám chín phần mười, Diêm Phi Hoàng cũng chuyển thế tới đây. Đã từng tính là bạn vượt quá mức quan hệ bình thường, nếu lúc đó hắn không cố chấp như thế, có lẽ cũng sẽ không đi đến bước cuối cùng đó.

Sau trải nghiệm thất vọng kiếp trước, cuối cùng Hoàng Linh Vũ học được nhắm một con mắt mở một con mắt, nhưng chuyện của Diêm Phi Hoàng, chung quy vẫn không thể vấn hồi. Nếu hai người gặp mặt, không biết lại là tình cảnh thế nào? Nam nhân đó có lẽ sẽ đáp trả y toàn bộ, cũng hạ vài loại độc thảo với y.

Nhưng mà, trong sự bất an và xao động, Hoàng Linh Vũ vẫn như cũ cảm thấy có chút cao hứng. Thậm chí y nghĩ, muốn báo thù thì cứ để hắn báo thù cho đủ đi, mặc hắn cao hứng đi.

Vì cảm giác giấu giếm tất cả mọi chuyện, sống cô độc một mình này, thật sự quá chết tiệt.

31. Q.1 - Chương 32: Ô Huyền Hoạch Nguyệt

(*Dây đàn màu đen cắt ngang bóng trắng)

Một ngày trôi qua, sắc đêm dần đậm.

Cuối cùng Mộ Dung Bạc Nhai và Nam Cẩn tay nắm tay ra khỏi Truyền Kỳ Tiểu Lâu. Ở từ sáng tới tối, trong mắt của người ngoài, cũng chẳng qua là hai người ở trong đó đại ‘chiến’ ba trăm hiệp mà thôi.

Bầu không khí tứ phía đột nhiên khẩn trương, hai người này nhìn nhau cười, đều biết đám người theo đuôi Bạc Nhai lại lần nữa căng dây cung.

“Vậy thì, Nam cô nương thỉnh dừng bước, hôm nay Bạc Nhai tạm thời cáo từ.” Mộ Dung Bạc Nhai tràn đầy sáng khoái, hành lễ với Mộ Dung Nam Cẩn.

Mộ Dung Nam Cẩn vẫn đang suy nghĩ chuyện hai người nói vừa nãy.

Bạc Nhai dù sao cũng không còn là tiểu quỷ đầu trấu kia, chỉ là hiện tại lại có suy nghĩ, không biết năm đó Diêm Phi Hoàng có phải đã dự kiến được hay không. Hắn cũng sớm biết đệ đệ này khinh thường những hành vi tầm thường của hoàng thất, nhưng cũng không ngờ hắn lại luôn gần suy nghĩ cao chạy xa bay này trên miệng, đã đến mức độ đủ để lập tức thực hiện rồi.

Không, nói là cao chạy xa bay thì quá tình thơ ý họa, người này chính là phần tử nguy hiểm đang mưu mô lật đổ hoàng thất thống trị ở cả Đại Yến. Như vừa rồi hắn đã nói, nếu hoàng đế hạ nhiệm không phải là Nam Cẩn, thì sẽ dứt khoát hủy diệt toàn bộ Đại Yến.

“Người...”

Mộ Dung Bạc Nhai dùng ngón tay ngăn cản sự khuyên can của hắn, chăm chú nhìn cặp mắt huynh trưởng. Vì bận tâm đến tứ phía có người theo dõi, nên chỉ cười băng quơ ghé sát vào tai Mộ Dung Nam Cẩn nói: “Diêm thúc đã đi rồi, chỉ vì thân phận Tây Thương tộc nhân, mẫu thân cũng bị hoàng đế xử hình, hiện tại hoàng đế đó lại còn liên tục ra tay với Côn, nơi này sớm đã không còn là nơi ta có thể sống.”

“Người thật sự muốn...”

“Chỉ cần người tại vị không phải cái đám hỗn đản đương kim hoàng đế hoặc đại ca, tứ đệ, thì ta sẽ không làm gì cả. Nhưng chỉ cần bọn họ còn nắm quyền một ngày, lẽ nào ngươi còn có thể bảo ta đừng tự bảo vệ sao?”

“Lưu lại trong kinh đi! Nếu ngươi bất mãn với cái gì, đợi đăng cơ làm hoàng thượng rồi thay đổi từng thứ không phải càng tốt hơn sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai cười nhạo một tiếng: “Người cho rằng bọn hoàng đế sẽ cho ta cơ hội này sao? Đừng quên ta và các người không giống nhau, ta là ‘dư nghiệt’ của Tây Thương tộc nhân.”

Hai người đang đứng trên hành lang thấp đèn, nhưng khi Mộ Dung Bạc Nhai nói tới đây, hai người bỗng nhiên đều chú ý thấy trong bóng đêm chợt dâng lên một chút tia sáng, cao cao chiếu rọi kinh thành. Tiếp đó nó bùng ra, tiếng động vang dội trăm muện chấn động bầu trời đêm.

“Gì vậy?” Mộ Dung Nam Cẩn nhìn đóa tử hồng quang đó chậm rãi biến mất trên bầu trời, trong lòng đột nhiên xuất hiện dự cảm bất an. (*Tử hồng: tím đỏ)

“Xuyết__ Cẩu hoàng đế, quả nhiên đã động thủ rồi!” Mộ Dung Bạc Nhai mắng một tiếng, đẩy Mộ Dung Nam Cẩn ra, ôm quyền nói: “Nam cô nương từ nay phải bảo trọng, Bạc Nhac phải rời khỏi đây rồi.”

Đoàn sáng tử hồng đó, chính là tín hiệu chỉ sử dụng trong bước ngoặt cấp thiết nhất.

Lúc này trong cung, Hoàng Linh Vũ đang chỉnh đốn bút lông giấy viết, chuẩn bị tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ Chu Bác Bì giao cho. Nếu trước mắt y vẫn là người trong cung, thì vì kiếm miếng cơm, không thể không chăm chỉ làm việc. Tuy cũng coi như quen biết một vị hoàng tử để đi cửa sau, nhưng trước mắt, hoàng tử này cũng không phải người có thể đắc ý trong cung.

Đoàn Hầu Nhi lười biếng ngồi tựa một bên, Mạc Am cũng ngồi dưới đèn xem sách, lúc này chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng dội trăm muện, hai người nhìn nhau một cái, Đoàn Hầu Nhi vén rèm chui ra, không bao lâu lại trở về, nói: “Tử sắc.”

Mạc Am có chút luyến tiếc lật trang sách, cuối cùng cảm thấy quyển sách này bất luận thể nào cũng không kịp xem xong, mới tỉ mỉ cất vào giá, nói: “Sớm hơn nửa ngày so với ta tưởng tượng.” Lại nói với Hoàng Linh Vũ: “Người có đồ dùng cần thiết nào, nhanh chóng thu gom, đêm nay chúng ta rời kinh.”

Hoàng Linh Vũ chợt chú ý đến tiếng bước chân gần như vô thanh đang từ xa lại gần trên nóc nhà, vừa muốn ra hiệu, Đoàn Hưu Nhi đã làm tư thế bảo yên lặng, Mạc Am hầu như cũng cùng lúc thối tất nền trên bàn. Lối nền hơi lắc lư tia sáng vài cái, rồi trong thư khố chìm vào hắc ám. Y chỉ cảm thấy thất lưng bị siết lại, đã bị Mạc Am mang vào góc khuất giữa các giá sách. Bên má cảm nhận được hàn ý se se, y biết hần đã rút vũ khí ra.

Thị lực của Hoàng Linh Vũ có hạn, nhưng coi như bù vào, thính giác lại mẫn cảm hơn người bình thường rất nhiều, tiếng bước chân dần dừng lại trên đầu ba người, y ngẩng nhìn một phiến đen kịt, cảm giác Mạc Am sau lưng cũng đã phong bế khí tức, còn về Đoàn Hưu Nhi, thì càng không nhận biết được đang trốn ở đâu.

Sau vài tiếng vang sột soạt trên mái nhà, tiếp đó là một tiếng động thật lớn, và bụi đất ào ào đổ xuống, Hoàng Linh Vũ chỉ thấy trước mắt lóe lên tia sáng, một thanh trường kiếm dưới ánh trăng chiếu vào qua lỗ thủng trên nóc đâm về phía này. Mạc Am sớm đã ngưng thần đối phó, phát kiếm đỡ, người đó còn chưa kịp thu chiêu, đoản kiếm trong tay Mạc Am đã như chém vào bùn đất, từ một góc độ không thể gọi rõ đâm vào vai người đó, dùng sức kéo ngược, cắt đứt nửa người tên kia.

Người đến lúc này biết bản thân sớm bị lộ hành tung, càng thêm dũng mãnh không cần mạng, Đoàn Hưu Nhi bên kia không phát ra một tiếng, đã cùng ba người triển đấu.

Chợt có tiếng ‘tưng tung’ của dây đàn vang lên trên nóc nhà, Hoàng Linh Vũ chợt nghe một thanh âm không có nhân khí lạnh lẽo vang lên trên đỉnh đầu: “Âm Dương kiếm cũng có, tiểu hầu tử cũng có, xem ra tam ca thật sự xem trọng người, Hoàng Linh Vũ trong ‘truyền thuyết’.”

Mạc Am nghe thanh âm này, đương nhiên biết ngay là ai, nghiêng rằng đánh tiếp vài chiêu, hai người bên cạnh đã nhiễm đầy máu tươi. Hần nhảy về kéo Hoàng Linh Vũ sang chỗ khác, liên thủ cùng Đoàn Hưu Nhi giải quyết ba người khác.

Đoàn Hưu Nhi đá đá hai nửa thi thể vẫn còn chảy máu dưới đất, lau vết máu trên mặt, thè lưỡi nói: “Hắc hắc, thủ đoạn của người vẫn lang độc như thế.”

“Nào có, so với u hồn trong hoàng cung mà nói, tính là gì đâu.” Mạc Am trầm giọng đáp trả.

“Nhưng mà, tuy chỉ là quen biết vài ngày, nhưng ta thật sự không muốn triển lộ bộ mặt khác của ta trước mặt người, Tiểu Hoàng khả ái của ta.” Thì ra người đang ở trên nóc nhà, chính là Mộ Dung Sí Diệm.

Mạc Am giật mạnh Hoàng Linh Vũ, mang y khẩn cấp lui ra xa vài bước. Hoàng Linh Vũ chỉ nghe thấy tiếng vang chói tai không dứt, trước mắt là một đám khói mù, giá sách đã đổ ngã đứt đoạn, những trang sách mỏng manh dưới ánh trăng phát phới như cánh bướm. Nếu Mạc Am lùi lại trễ vài giây, lúc này đại khái đã thành di thể chia năm sẻ bảy.

Mạc Am cũng không ngừng nghỉ nữa, nhân thế đá bay cửa gỗ, bên ngoài vang lên vài tiếng kêu thảm, hiển nhiên là phục binh không kịp phòng bị bị đại môn dày nặng đè lên.

Ánh trăng chiếu sáng ngoài cửa, nhất thời tầm nhìn rộng hơn rất nhiều, không đợi Hoàng Linh Vũ có cơ hội thở dốc, ngói lợp trên mái hiên đã rơi xuống ào ào, trong ánh trăng một người đứng trên đỉnh cạnh lỗ thủng, thân người bọc trong chiếc hắc y, vì màu da trắng quá mức, nên đường nét càng thêm rõ ràng.

“Hiện tại đã tổn thất tám thuộc hạ của ta, không ngờ ngay cả Côn cũng có chiến lực lớn như thế.” Mộ Dung Sí Diệm cười nói, trong khẩu khí là sự bình thản không bận tâm.

Trong tay hần không cầm đàn, không biết tiếng đàn vừa rồi từ đâu phát ra. Đang nghĩ như thế, Hoàng Linh Vũ chợt thấy rõ ràng hần thu tay về phát lên, một đường dây dài đen kịt to bằng ngón tay vòng vài vòng giữa bầu trời, giăng xuống thành tầng tầng. Mạc Am lại tránh, cột trụ lập tức bị gọt thành từng khúc to bằng đầu người.

Hoàng Linh Vũ lúc này mới chú ý, trên tay hần đeo một lớp găng tay màu ngân bạch, ô kim huyền màu đen dụ mềm quần trên đó. (*Ô kim huyền: Dây đàn màu vàng đen)

Đoàn Hưu Nhi lao lên nóc nhà, Mộ Dung Sí Diệm lại nhẹ run cổ tay, ô kim huyền linh động như xà quay ngược trở lại, thân huyền nương theo thao tác trên tay hần căng chặt lại, phát ra tiếng ong ong ngán ngùi.

32. Q.1 - Chương 33: Đêm Nay Tỉnh Giác.

Mộ Dung Bạc Nhai tạm biệt huynh trưởng, phi thân đi, lập tức đã bỏ lại đám trinh thám theo dõi títt đằng sau.

Cái tên hoàng đế sớm đã ném bỏ trách nhiệm làm phụ thân đó hoàn toàn không thuận mắt hắn, đó là chuyện mà Mộ Dung Bạc Nhai sớm đã biết, hắn thậm chí còn biết, dưới sự ngầm đồng ý của hoàng đế, Sỉ Diệm đã huấn luyện sát thủ của Bằng Tổ thành một đội mật thám có thể độc lập chống một mặt, cũng chính là nói, đối với hoàng đế mà nói, Mộ Dung Bạc Nhai hắn và các Côn chuyên tránh dọ thám tin tức, cũng chẳng có giá trị lợi dụng gì nữa.

Nếu bên đó đã hành động rõ ràng như thế, đương nhiên hắn cũng không lãng phí tâm ý của phụ thân huynh đệ, sớm đã chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể thoát thân, dù sao do thám tin tức vốn là sở trường, cho dù tối qua ngay cả hơi gió thổi động cỏ cũng không có, nhưng một khi thủ hạ của hoàng đế có dị động gì, thì lập tức sẽ thông qua pháo hiệu chỉ có họ mới có thể sử dụng để liên lạc.

Trước mắt, địa điểm tập trung Côn Tổ khẳng định đã không cần lo lắng, vì những gia hỏa đó so với cá còn trơn hơn, phải lo lắng chỉ có___ hai người trong cung đó... còn thuận tiện mang theo một người nữa.

Quyết định như thế, Mộ Dung Bạc Nhai phi thân qua bức tường cao hoàng cung. Tường đó tuy cao bằng mấy người, nhưng hắn cầm đao chống lên tường lấy đà, chớp mắt đã vượt qua bức tường.

Nhưng trên bãi đất sau bức tường cao, lại có hai người đang đứng, một trong số đó có mái tóc trắng dài qua đầu gối, không có gió cũng phát phơ lay động, hai mắt như chim ưng nhìn chằm chằm trời cao.

Mộ Dung Bạc Nhai vẫn còn giữa không trung, vừa thấy người đó, lập tức chuông cảnh giác hú lên. Phải biết nếu Sỉ Diệm để nữ yêu đầu bạch phát Mạc Xán này đến đây, nhất định là đã cầm chắc có thể khống chế ba người Mạc Am.

Bên phía Hoàng Linh Vũ, cũng đã chìm vào trận kịch đấu với Mộ Dung Sỉ Diệm.

Hắc bào rộng rãi của Sỉ Diệm phát phơ giữa trời đêm, Đoàn Hưu Nhi liên tục lao tới đều bị ô kim huyền của hắn dọa lui lại.

“Người tựa hồ không quá kinh ngạc?” Mộ Dung Sỉ Diệm chậm rãi hỏi, tựa hồ cho dù đối diện với hai cường thủ Đoàn Hưu Nhi và Mạc Am thì hắn vẫn nhàn nhã có thừa.

Hoàng Linh Vũ lắng nghe bốn phía xung quanh đều an tĩnh đến mức chiếc lá rơi cũng có thể nghe thấy, rõ ràng trước đó tất cả người bình thường đã bị xua đi. Thậm chí còn có thể phái người đến bao vây trùng trùng. Qua một lúc mới chút ý thấy quỷ lửa đang hỏi chuyện y.

“Kinh ngạc cái gì?” Y hỏi ngược lại.

Mộ Dung Sỉ Diệm cười âm u, ô kim huyền rạch phá không khí, lần nữa cản lại đợt tiến của Đoàn Hưu Nhi, nếu không phải Hưu Nhi hết đường tránh vội lặn xuống thoát thân, lúc này ít nhất đã bị cắt mất vài ngón tay.

“Chẳng hạn, ‘chúng ta không phải là huynh đệ từng uống chung rượu sao, tại sao đột nhiên lại chiêu chiêu đòi mạng’... mấy cảm nghĩ đại loại thế.”

Hoàng Linh Vũ đang ngạc nhiên, chợt nghe Đoàn Hưu Nhi gầm lên “Cúi đầu!” Lập tức trên cổ bị siết, Mạc Am đã kéo y nằm úp xuống. Tiếng vang sắc bén vút qua trên đầu, hầu như chỉ trong gang tấc, sợi ô kim huyền dài kỳ lạ không thể tin nổi tự động rút về, Mạc Am phát kiếm đánh ra, trong nhất thời bị chấn nhức tay phải.

Hoàng Linh Vũ được Mạc Am kéo dậy, mới lười biếng không chút thành ý trả lời: “Nga___ đúng nga, thật kỳ quái a!”

Mạc Am tựa như muốn lắc đầu thở dài, nhưng vì bầu không khí đang khấn trương, nên không thể không gầm lên: “Câm miệng!”

Đoàn Hưu Nhi cũng tia lia một bên: “Không cho phép tư thông với địch!”

Mộ Dung Sí Diễm hầu như cũng không ngờ được Hoàng Linh Vũ lại có thái độ này, ngây ngẩn cả ra.

Đoàn Hưu Nhi nhân lúc hấn xuất thần lập tức móc ra một cục đạn khói, ném thẳng qua. Không dám tiếp tục chậm trễ, kéo Mạc Am xách Hoàng Linh Vũ chạy đi.

“Sao lại chạy về phía này?” Mạc Am hỏi.

“Người bao vây ít nhất.”

“Cạm bẫy!” Mạc Am nói.

“Dừng lại để chờ tên điên đó đuổi tới sao! Không quản được nhiều như thế đâu, dù là hổ lửa cũng phải nhảy vào!”

Trong lúc hai người đối đáp, đã vượt qua vô số tường cao, hề thấy đao quang kiếm ảnh cũng bất kể là địch hay bạn đều cắm đầu vung kiếm như chém rau chặt đưa tiến vào chỗ không người. Không bao lâu sau đã đến được khu rừng nhỏ bên cạnh bờ hồ nơi Mộ Dung Sí Diễm từng uống rượu cùng Hoàng Linh Vũ.

Những kẻ từ nơi khác chạy tới bao vây thấy tình cảnh máu thịt nát vụn đầy đất, tựa hồ dập tắt sự hùng dũng của họ, chỉ dám theo từ xa. Phải biết đao kiếm tuy vô tình, nhưng chém chặt nhiều cũng sẽ bị tổn hại. Đoàn Hưu Nhi thì cũng thôi đi, còn thủ đoạn sát nhân của Mạc Am thì lại lợi hại như chặt chém đậu hủ, chỉ cần nhìn di thể liền biết, Mạc Am này đã giết người đến trình độ có thể thoảng chốc phán đoán vị trí của mỗi một khớp xương, vì thế trong cuộc ác đấu có thể chính xác tránh được xương cốt và gân chằng, như vậy chặt chém cũng có thể giữ gìn độ sắc bén của binh đao. Giết người đến mức này, ngay cả người trong Bồng Tổ lấy thích sát làm nghiệp cũng phải khiếp người.

Nhưng chuyện không đơn giản như trong tưởng tượng, Mạc Am và Đoàn Hưu Nhi vòng tới vòng vui trong rừng, chung quy vẫn không tìm được đường ra. Không bao lâu sau, đã vòng đi vòng lại cây đại thụ lớn bằng hai vòng tay người này mấy lần rồi.

Đoàn Hưu Nhi lao đi tìm kiếm tứ phía, chợt tức giận mắng: “Chẳng lẽ bị trúng trận pháp!”

Mạc Am kéo Hoàng Linh Vũ đến dưới một gốc cây. Mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy dưới chân không biết từ lúc nào nổi lên sương mù mông lung, đã bao kín tầng tầng dày đặc khu rừng nhỏ cạnh bờ hồ này, phân không rõ xa gần.

Hắn cảm thấy kinh sợ, năm đó Diêm Phi Hoàng sở dĩ được mệnh danh là Diêm Vương Đao, trừ đao pháp lợi hại ra, còn là vì loại pháp trận không biết học từ đâu này, có thể khiến người ta mê mù không tìm ra lối. Vì Diêm Phi Hoàng không truyền ra ngoài, cho nên đến nay người có thể học được một hai phần trong đó, cũng chỉ có Mộ Dung Bạc Nhai và Mộ Dung Nam Cẩn hai người này mà thôi.

Mạc Am cảm thấy chấn động.

Là bị tiết lộ ra sao? Bên phía Mộ Dung Sí Diễm làm sao có thể biết được thứ này!

Hoàng Linh Vũ lúc này thấy sương mù dâng lên dưới chân cũng cảm thấy kỳ quái khó hiểu, như rơi vào trong mộng.

Không, kỳ thật ngay khoảnh khắc y chết dưới bánh xe, mộng cảnh này đã bắt đầu tầng tầng triển khai. Hay có lẽ, đã rất sớm từ năm đó khi bọn họ đi vào phân mộ của Hoài Nam vương, ác mộng này đã bắt đầu tầng tầng triển khai.

Người khác có lẽ không nhìn ra được, nhưng đối với y mà nói thì không giống vậy. Sương mù tuy không ngừng thay hình đổi vị, nhưng đậm nhạt khác biệt, vài chỗ trận pháp lúc ẩn lúc hiện, phương vị hình dạng lúc này là một trong những ký hiệu biến hóa được khắc trên vách mộ lúc đó y đã thấy.

Thật sự có thể thực hiện được sao? Biến hóa tương sinh tương khắc của ngũ hành bát quái?

Kiếp trước khi phát hiện trận đồ trong hán mộ, y và Diêm Phi Hoàng hầu như đều xem đến thuộc lâu lâu, hợp lực làm rất lâu, nhưng chung quy vẫn không thể bày ra bất cứ trận hình nào có hiệu quả___ cho dù là động tĩnh gió thổi động cỏ cũng không có. Cuối cùng hai người đều quy nó về chuyện thần quái và gác qua một bên.

Lẽ nào ở ‘bên đó’ không thể thực hiện mấy chuyện quái lực này, đến ‘bên này’ thì có thể làm được sao? Hay là chỉ trùng hợp xuất hiện đồ án tương tự trong sương mù lao tới, quần lên chân Hoàng Linh Vũ. Đoàn Hưu Nhi giật mình mắng: “Ma đầu này, lại đuổi tới rồi!”

Lại nói tình hình ở chỗ Mộ Dung Bạc Nhai, bạch phát ma nữ Mạc Xán mang theo một nữ tử là nữ nhi của trưởng công chúa, cũng chính là muội muội của Mộ Dung Bạc Nhai, được phong là quận chúa Thường Khâm. Nàng sớm đã khóc hoa lệ đầm mưa, còn chưa đợi hai người đối đáp giương cung bạt kiếm, đã bỏ nhào sang Mộ Dung Bạc Nhai, vừa khóc nói: “Biểu huynh!”

Mộ Dung Bạc Nhai lặng lẽ nhích sang nửa bước, nữ nhân đó liền ngã nhào xuống đất, không chịu thua nói: “Biểu huynh sao có thể đi đến bước đường hôm nay, nếu ngày đó đáp ứng hôn sự với ta, thì làm sao hoàng bá phụ có thể nghi ngờ lòng trung thành của người?”

Mộ Dung Bạc Nhai thầm tức giận, biểu muội này ý vào sự sủng ái của thiên tử, luôn cho rằng ai cũng đều có nghĩa vụ xoay chuyển quay nàng ta, ngay cả hắn cũng thăm ngộ độc hại không ít. Hôm nay rời đi, nhưng cách xa người này cũng tính là một chuyện may mắn.

Mạc Xán đứng tại chỗ nói: “Người chắc biết rồi chứ, nếu không phải nhờ công lao của người, vị biểu ca này cũng sẽ không đối với nữ tử thiên hạ thất vọng như thế, tới mức còn muốn giành nam nhân với nữ nhân nữa kia.”

Nếu nói đến bạch phát ma nữ Mạc Xán, hiện tại đã không ít người biết lai lịch của nàng. Vào mười sáu năm trước cùng hai tỷ đệ Mạc Am và Mạc Vận có nguồn cội sâu xa. Lúc đó Mạc phủ ở Lạc Bình thành giàu có khắp thiên hạ, thu lưu gần cả trăm nhân sĩ giang hồ phóng khoáng, Mạc Xán lúc đó còn chưa tới hai mươi chính là hộ viện Mạc phủ, cho dù làm đối thủ của những người giang hồ kia cũng không chút thua kém.

Vì bị kéo vào vụ án của Bạch Y giáo, toàn bộ Mạc phủ phút chốc đã bị quan phủ tra soát, là Diêm Phi Hoàng đem hai hài tử của Mạc phủ và Mạc Xán đi. Sau đó hai tỷ đệ Mạc Vận Mạc Am chia ra đi theo Mộ Dung Bạc Nhai và Nam Cẩn, Mạc Xán thì lại bị hoàng đế phân tới chỗ tứ hoàng tử, từ đó trung thành và tận tụy.

Thường Khâm quận chúa càng khóc thút thít không ngừng. Ngay cả Bạc Nhai cũng phải giả vờ quái dị nhìn Mạc Xán nói: “Tiền bối sao lại đem gia hỏa cản trở này đến nhiều loạn cục diện?”

“Xem ra chỉ có phương diện nhìn người, chúng ta mới có điểm chung.” Mạc Xán nói: “Cũng đúng, nếu không phải là người có thể sống vai, thì sao có thể nói đến chuyện cùng phối hợp.”

Nàng nói xong liền cười nhàn nhạt, mái tóc trắng như hoa tự động phất phơ theo nụ cười. Mộ Dung Bạc Nhai biết nàng đang thúc động ma công, thềm ngưng khí cảnh giác.

Chỉ nghe nàng lại tiếp tục nói: “Diêm đại ca nếu không phải đi theo chủ nhân vô dụng như người, thì sao lại rơi vào cảnh ngộ như thế!” Một sợi ngân tiên trắng sáng cũng theo tiếng gầm tức giận này nhắm tới Thường Khâm quận chúa, xé gió lao đi.

33. Q.1 - Chương 34: Đột Xuất Cung Vây.

Bên này Mạc Xán và Bạc Nhai đang đấu với nhau, bên kia Mạc Am và Đoàn Hưu Nhi cũng chìm vào trận khổ chiến với tứ hoàng tử Sí Diệm truy theo. Phiền phức ở chỗ con đường nhỏ trong khu rừng lúc này đã

biến thành tầng tầng bọc tầng tầng, hầu như không thấy ranh giới.

Đang lúc ác đấu, Mộ Dung Sí Diệm chợt bùng một cộng huyền sang phía Hoàng Linh Vũ.

Một chiêu này của hắn vốn là ý đồ muốn Mạc Am và Đoàn Hưu Nhi không thể không cứu, rồi trong lúc hoảng loạn sẽ lộ ra sơ hở, ai biết được Hoàng Linh Vũ ai da kêu thảm một tiếng, rồi ngã sang một bên, kéo luôn Đoàn Hưu Nhi đè ngã vào trong lùm cây.

Mộ Dung Sí Diệm đang cảm thấy kỳ quái, Mạc Am đã truy theo Hoàng Linh Vũ bỏ vào, cũng vì thế mà biến mất tăm. Sí Diệm chớp chớp mắt, mới nhớ ra một chuyện, nghiêng rằng nói: “Thật gặp quỷ mà, sao lại trùng hợp bước vào cửa sống.” Nói rồi quay người đuổi theo.

Mạc Am lao tới mấy trượng trong rừng sương mù, trước mắt đột nhiên sáng tỏ, quay lại nhìn, chỉ thấy khu rừng vẫn là khu rừng đó, nào có phải khu rừng rậm rịt không thấy biên giới kia? Đoàn Hưu Nhi cũng mắng một tiếng: “Thật đúng là gặp quỷ!”

Hoàng Linh Vũ sờ đầu nói: “Kỳ quái, sao lại đột nhiên ra được rồi? Mà cũng phải nói lại, mau chạy!”

Sau tiếng gõ canh ba, ba người mấy lần xông phá truy đuổi, dứt được không chỉ vài người của Bằng Tổ bao vây. Đoàn Hưu Nhi giao đấu nhiều, trên người cũng chịu chút ít thương tích, Mạc Am thì ngay cả vết máu của địch nhân cũng không dính lên người.

Mắt thấy thiện thực phòng gần ngay trước mắt, sau lưng lại nổi lên tiếng cười dài của nữ nhân, âm phong lạnh liệt.

“Là Mạc Xán!” Da thịt trên người Mạc Am lập tức căng chặt, Hoàng Linh Vũ bị hắn vác trên vai cũng biết nhân vật này không dễ chọc.

Nhưng tiếp theo đó, thanh âm cười hi hi của Mộ Dung Bạc Nhai vang lên: “Xán a ma đừng cười như thế, trên gương mặt non nớt như oa nhi của ngài sẽ nổi lên vết nhăn trong cang giống lão thái bà đó!”

Hoàng Linh Vũ thật sự rất muốn thở dài, phải có oán hận lớn bao nhiêu mới có thể khiến một nam nhân xuất ngôn ác ý với một nữ tử như vậy, nữ tử nghe thấy ác ngôn này sẽ phần hận tới cỡ nào.

Tiếp theo, tiếng đao binh giao kích vang lên, một tiếng hừ nặng nề, Mộ Dung Bạc Nhai tựa hồ chịu thiệt. Nhưng hắn lại cười nói: “Lão thái bà, nếu để tôi nằm xuống, bản thân bà cũng không có gì tốt!”

“Nam nhân bỉ ổi! Dám dùng cát...”

Mạc Am biết rõ tính cách Bạc Nhai, nói không chừng nhân lúc Mạc Xán đang đặc ý vì đặc thủ, đã ném không ít cát vào mắt nàng.

Sau lưng chợt vang lên tiếng bước chân chỉnh tề, hiển nhiên không ít người đang bao vây bọn họ, Mạc Am và Đoàn Hưu Nhi nhìn nhau.

Đại khái bọn họ có thể xông ra khỏi trận thế ở bờ hồ, cũng là vạn hạnh trong vạn hạnh mà Sí Diệm không thể dự liệu được, thế là lập tức bị nhiễu loạn tình thế. Mộ Dung Sí Diệm mất cả buổi không truy theo, tám chín phần mười là triệu tập nhân thủ để bao vây một bên.

Chiếu theo thủ đoạn của tứ hoàng tử, cho dù trong thời gian ngắn như thế, có lẽ không chỉ bố trí truy binh sau lưng mà thôi. Bên phía thiện thực phòng khảng định cũng đã bị một tốp người bao vây.

Vì tạp dịch thường phải đi mua thực vật, thiện thực phòng được bố trí ở phần ngoại vi nhất trong hoàng cung, vừa ra khỏi cửa không lâu chính là đường dài dẫn ra ngoài cung.

Lúc này, trong màn đêm đối diện con đường đó, đại khái đã bố trí đầy những đao thương kiếm khí sáng choang.

Đang nghĩ như thế, tiếng bước chân chỉnh tề sau lưng cùng lúc chậm xuống, triển khai ra trận hình nửa vòng cung, như vậy cũng có thể chậm rãi thu hẹp lại, hiển nhiên là muốn vòng lại bắt người.

“Đáng ghét! Rõ ràng đã tới đây rồi!” Đoàn Hưu Nhi tức giận mắng.

Hoàng Linh Vũ chợt hỏi: “Trước khi ra khỏi thư khố, các người nói nhìn thấy tử sắc... có phải là đoàn sáng nổ trên bầu trời?”

Chỉ nghe âm thanh đã đủ biết là loại hỏa dược pháo lễ, nhưng trước đây chưa từng thấy ai dùng qua, thậm chí cũng chưa từng nghe ai nói qua, đại khái là vật phẩm cực kỳ hiếm lạ, có lẽ cũng giống như hỏa tiễn của thế giới ‘bên đó’ đi. Vì không biết người của thế giới bên này gọi pháo hoa diêm hỏa là gì, y đành sử dụng cách nói khá cẩn trọng.

“Đúng vậy.” Mạc Am đáp.

“Trên người các người có thứ này hay không?”

“Có thì có, nhưng người của chúng ta sớm đã tán đi ngay khi vừa xảy ra chuyện rồi, cho dù lại phóng cũng không có người đến cứu. Người cần nó còn tác dụng gì?” Cho dù nói như thế, Mạc Am vẫn biết sự việc vô cùng quan trọng qua giọng điệu thay đổi quá lớn của đối phương, cuối cùng móc ống truyền tin ra.

Hoàng Linh Vũ lại lắc đầu nói: “Bỏ đi, vẫn để người cầm thì hơn.” Mà sau đó lại hít hơi hét lớn: “Bạc Nhai mau qua bên này!”

Đám Bằng và sĩ binh đang bao vây không biết danh tự của hoàng tử, nên không có phản ứng gì, chỉ có Mộ Dung Sí Diệm cười nói: “Giải ột chữ ‘Bạc Nhai’, thì ra các người đã thân mật đến mức độ này rồi.”

Từ góc rẽ truyền đến tiếng đáp của Mộ Dung Bạc Nhai: “Trừ khi tứ đệ cũng ghen tỵ với tuyệt ngộ của vi huynh?”

Hắn biết rõ tính cách của Mạc Xán, nên đặc biệt nhất mạnh chữ ‘cũng’, chọc Mạc Xán tức giận quát roi càng nặng. Nhưng vì nàng tức giận đánh mạnh đánh nhanh nên so ra lại có kẻ hờ hơn lúc khéo léo, chuyển biến như thế ngược lại giảm nhẹ gánh nặng cho Mộ Dung Bạc Nhai, khiến hắn có thể tiếp tục giả bộ đối phó, rồi từng bước lui về thiện thực phòng....

Cửa phòng bị Đoàn Hưu Nhi đá mạnh, trong thiện thực phòng vẫn còn hai tiểu tạp dịch đang tựa dưới đèn tán chuyện, thấy người xa lạ đột nhiên xông vào, đều bị dọa ngây ra.

Hoàng Linh Vũ tuy bị Mạc Am khiêng trên vai, nhưng vẫn không giảm khí thế, la lớn: “Thối tất đèn! Đừng nghĩ nhân tối chạy trốn, chúng ta đều có thể thấy được rõ ràng.”

Hai tạp dịch không dám nói nhiều, vội làm theo lời.

Hoàng Linh Vũ trèo xuống khỏi người Mạc Am, lại hỏi: “Có công phu gì có thể đánh bay đồ như Âm Phong chưởng các loại không?”

“Chưởng pháp đánh bay đồ thì biết, Âm Phong chưởng không biết.” Đoàn Hưu Nhi nói.

Lúc này Mộ Dung Bạc Nhai và Mạc Xán cũng đã tới ngoài cửa, Hoàng Linh Vũ đi qua đi lại vài lần, ghi nhớ bài trí của vật phẩm, thuận tay cầm một túi bột ớt lên giao cho Đoàn Hưu Nhi: “Rắc lên nữ nhân đó.”

Đoàn Hưu Nhi ngửi ngửi, liền hắt hơi hai cái, nhăn mày nói: “Cũng quá bĩ ỉ rồi!”

“Mấy trăm người bọn họ vây vài người chúng ta không phải cũng bĩ ỉ sao?”

Đoàn Hưu Nhi thè thè lưỡi, kéo cửa xông ra ngoài. Lần này không đến thời gian nửa nén nhang, đã truyền tới tiếng gầm rú của nữ nhân, tiếp theo cửa bị mở, Mộ Dung Bạc Nhai hắt hơi cùng Đoàn Hưu Nhi lao vào, còn cảm thán: “Vốn dĩ còn muốn vào cung cứu người, thế mà các người đã tự chạy ra, chạy trốn so với hổ còn nhanh hơn!”

Hoàng Linh Vũ lại nói: “Hai tạp dịch, đều cút ra ngoài!”

Mạc Am khiêng y trên vai cả buổi nghe vậy, lòng thấy kinh ngạc, chỉ từ một câu nói ngắn ngủi đó đã có thể hiểu được Hoàng Linh Vũ tuyệt đối không phải dạng thuần lương hắn đã nhận định khi gặp lần đầu, tương phản, y là người có thể không chớp mắt đẩy người ra làm lá chắn. Ngoài cửa chính là đường lớn thông ra ngoài, lúc này chắc đã bố trí đầy cung thương tiễn pháp, hai tạp dịch vừa xông ra, nói không chừng lập tức sẽ biến thành tổ ong.

Nhưng hai tiểu tạp dịch nghe thế run rẩy, vội vàng ôm đầu chạy ra ngoài. Trong một lúc không có động tĩnh, Mộ Dung Bạc Nhai cười nói: “Ít nhất biết bọn chúng vẫn không phải rất muốn lấy mạng của chúng ta.”

“Hiện tại vẫn chưa thể nói rõ, trong phòng có hai chiếc bàn gỗ tròn dày, khiêng lên, chúng ta tiếp cận ngoài cửa.”

“Làm gì vậy?” Mộ Dung Bạc Nhai hỏi. Hoàng Linh Vũ thầm biết tiếp theo chỉ là phương pháp nghĩ ra trong lúc khẩn cấp, nếu phối hợp không tốt, chính là chuyện cừu tử nhất sinh, chỉ đành đơn giản giao phó vài câu.

“Phương pháp này của người nắm chắc bao nhiêu?”

“Nói thật, ta cũng không biết.”

Mộ Dung Bạc Nhai rên rỉ hai tiếng, không do dự nữa, đi tới chỗ đặt mấy bao bột mì lớn cạnh cửa, làm theo những gì Hoàng Linh Vũ nói cầm kiếm rạch, tay áo đảo vài cái. Thu đông ở phía bắc khô ráo, càng khỏi nhắc tới những thứ bột tinh chế này, trong căn phòng lập tức tràn đầy bột phấn nhỏ mịn, Hoàng Linh Vũ nhất thời che mũi miệng, phải lui thẳng đến chỗ cửa ngoài thì không khí mới trong lành một chút. Nhưng vẫn khó thở như cũ.

Đoàn Hưu Nhi và Mạc Am thấy đầu nhĩ như thế, cũng nhanh chóng hành động, cầm hai bàn gỗ dày tiếp cận cửa ngoài, bốn người theo thứ tự chui vào.

34. Q.1 - Chương 35: Cung Trường Đại Hỏa

“Nhớ chưa?” Hoàng Linh Vũ bị hai cái bàn và ba người kẹp chính giữa.

Trong hắc ám, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ thấy cặp mắt của Hoàng Linh Vũ ngay trước mặt, giống như đang mong đợi gì đó mà phóng ra tia sáng lấp lánh. Tuy chuyện tiếp theo cũng chỉ mới nghe thấy lần đầu, nhưng nhìn y như vậy, lại giống như rất có lòng tin, ngay cả tâm tình hắn cũng buông xuống theo, thế là không tự chủ lộ ra nụ cười, nói: “Nhớ rõ lắm rồi, kéo ống truyền tin ở chỗ cửa trong, đồng thời chắn gãy thanh ngang cửa ngoài.”

Vào lúc này, cửa trong ầm ầm sụp đổ, bay tứ tán tới chỗ bốn người, may mà lúc này bốn người đều đã trốn vào giữa hai chiếc bàn dày, thế nên bình an vô sự.

Mộ Dung Bạc Nhai cẩn thận thò đầu ra từ hai chiếc bàn, nhìn thấy một người đứng ngoài động cửa, mái tóc trắng phát phơ rối loạn.

“Nữ nhân đáng chết!” Mạc Am thấp giọng mắng chửi, vì đã quen với đức tính suốt ngày chỉ mang gương mặt chết rồi của hắn, Đoàn Hưu Nhi nhin không được giữa cổ hú dài.

Mạc Xán cầm một nhúm tóc của mình, vẻ mặt cười điên cuồng: “Nghe nói ‘Hoàng Linh Vũ’ mà Diêm Phi Hoàng từng nhắc đến đang ở đây? Còn không mau bước ra cho ta nhìn xem là bộ dáng yêu mị thế nào?”

Hoàng Linh Vũ nghe thế, trong đầu lập tức trống rỗng. Không cần hỏi tiếp cũng biết, người đó đích thật cũng như y đã đến bên này. Y nhắm mắt hít thật sâu, áp chế niềm vui hầu như muốn bùng ra, thấp giọng dặn: “Chính là lúc này.”

Mộ Dung Bạc Nhai thấy Mạc Xán vẫn ở bên ngoài, vội nói: “Mạc Am chậm một chút!” Tiếp theo liền cầm một túi vừa rồi tiện tay mang theo ném về phía Mạc Xán. Mạc Xán sao có thể để vật lạ tiếp cận, trường tiên vút đi đánh rớt nó. Chỉ đáng tiếc túi đó chưa cột chặt, bị một roi lập tức bung hết thứ bên trong lên đầu lên mặt nàng, nhất thời thê thảm lùi hai bước.

Lần này lại là một túi bột ớt nữa.

Mạc Xán đại khái đã sớm dự cảm, nên bé khí từ trước. Lau mặt cười nói: “Đừng mơ tưởng ta sẽ trúng bầy thủ đoạn giống nhau!” Có lẽ thực sự tức phát điên, nàng ta không dè dặt thân phận nữa, lao thẳng vào thiện phòng.

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Phóng!”

Một đường quỹ đạo sáng trắng từ trên gian phòng lóe lên, bắn thẳng về phía Mạc Xán. Ở chỗ gần cửa trong nhất, chính là nơi dày đặc bụi mù nhất. Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, giống như dẫn lửa cho toàn bộ bột phấn trong phòng, thoáng chốc tia sáng bắn ra tứ phía, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ kịp nhìn thấy mái tóc trắng của Mạc Xán điên cuồng phát phơ trong nhiệt khí đột nhiên bành trướng này, đã bị Hoàng Linh Vũ kéo ra sau bàn.

Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy trước ngực như bị gõ thật mạnh, trước sau hai mặt bàn đều kẹp y đến phát đau. May mà vào lúc này, cửa ngoài bị ba người Mộ Dung Bạc Nhai liên thủ đánh sụp, hai chiếc bàn kẹp bốn người, cạnh cửa vỡ nát cứ như vậy bị gió nóng thổi đi.

Tiếng nổ đầy trời sáng rực, Đoàn Hào Nhi bị tiếng vang chấn đau tai, hẳn biết rõ cuộc sống gần mười năm đã quen thuộc của mình sắp đến lúc kết thúc___ mục tiêu rất rõ ràng, hẳn tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân đứng sau màn, mười bốn tuổi gia nhập Côn Tổ, mai phục nhiều năm như thế, là vì vẫn luôn chờ đợi Hoàng Linh Vũ này!

Cảnh tượng đêm nay, là ký ức cả đời chỉ thấy được một lần mà các Bằng canh chừng ở đường lớn ngoài hoàng cung và các vệ binh cả đời cũng không thể quên, đặc biệt là những kẻ gần ngay gang tấc, có thể cảm nhận được ba động xung kích sắc bén và gió nóng liên tiếp ập đến ở nơi gần nhất. Vì quá mức chấn động lòng người, bọn họ chỉ có thể trừng mắt há mở nhìn ngọn lửa đỏ diễm dần dần lụi tàn trong màn đêm sau khi ngói trụ của thiện phòng sụp đổ, hoảng sợ mặc niệm tên thần linh mà mình tín ngưỡng, hơn nữa hầu như đã quên bản thân họ gì tên chi.

[Tuy bột mì đích thật không dễ bắt lửa, nhưng sau khi bị nghiền thành bột thì số lượng hạt bột có diện tích tương đối to là rất nhiều, cũng là thứ rất dễ bắt lửa, đừng quên chúng cũng là do nguyên tố carbon hydroxide tổ hợp thành... a! Xin lỗi, nhất thời quên mất cậu học văn, nói những thứ tình vi này căn bản là đàn gảy tai trâu___ Ai da! Tôi chỉ nói thật thôi mà, sao cậu lại đánh người!]

Hoàng Linh Vũ che lồng ngực bị chấn động đến đau đớn, nhìn đao quang kiếm ảnh dần rời xa. Cho dù bản thân cũng chìm vào nghi hoặc, nhưng bọn người Mộ Dung Bạc Nhai không hề bỏ qua sự rối loạn tạm thời của đám người bao vây, mang theo y nhanh chóng vòng ra sau tường đao, nhanh chóng đi xa.

___ Diêm Phi Hoàng, tôi vẫn còn nhớ từng câu từng lời của cậu.

Ngẩng đầu nhìn, trong bầu trời đêm tản ra vô số tia lửa rơi rụng che kín tầm nhìn, thật giống như cơn mưa lớn ngày đó.

~Năm 2006

Khi ý thức tỉnh táo lại, Hoàng Linh Vũ ngửi được vị khói thuốc nhàn nhạt, vì thế y biết Diêm Phi Hoàng cùng ngủ chung một lều đã tỉnh dậy.

Y chậm rãi trở người trong túi ngủ, kéo một nửa dây kéo lều lộ đầu ra nhìn cảnh sắc bên ngoài. Từ sau khi tốt nghiệp đại học thực tập tới nay, hai người đã cùng hành động với nhau ba năm. Sau khi tốt nghiệp Hoàng Linh Vũ đương nhiên trực tiếp gia nhập vào một đội khảo cổ do một đơn vị nghiên cứu văn vật nào đó thành lập, Diêm Phi Hoàng cũng dứt khoát vứt bỏ chuyên ngành, dựa vào tri thức địa lý địa chất phong phú gia nhập vào đội. Trong mấy năm nay, dựa vào những kinh nghiệm phong phú tích lũy trong nhiều lần thực tập ở đại học và sự tán thưởng của thầy hướng dẫn, Hoàng Linh Vũ rất nhanh đã có thể dẫn một tiểu đội gồm sáu người tiến hành thăm dò độc lập.

Tuy tuổi tác tương đồng, nhưng người này lại cao hơn y rất nhiều, chỉ cần nhìn bờ vai cũng biết hoàn toàn không phải một đẳng cấp. Hơn nữa ngay cả gương mặt cũng có rất nhiều khí khái nam tử, trong mắt của bạn cùng đội, nếu mặc lên âu phục màu đen, lại cạo sạch mõ râu lưng nhùng đó, lập tức sẽ biến thành một vệ sĩ được mệnh danh ‘bức tường thịt di động’.

_____ Thật sự có chút ghen tỵ với điều kiện trời cho của hắn, ngay cả động tác cuốc đất cũng có ma lực không giống bình thường.

Tuy Hoàng Linh Vũ nghĩ như vậy, nhưng vẫn miễn cưỡng thức dậy. Tiếng sột soạt dẫn tới sự chú ý của Diêm Phi Hoàng, hắn lập tức quay lại, khi kéo hết dây kéo lên, ánh mặt trời vừa bắt đầu nghiêng về tây chiếu thẳng vào.

“Đã buổi chiều rồi sao? Cậu dậy hồi nào?” Hoàng Linh Vũ híp mắt hỏi.

“Buổi sáng.” Diêm Phi Hoàng cong lưng, đưa hộp cơm bằng nhôm cho Hoàng Linh Vũ, “Sáu giờ.”

“Đáng ghét! Cậu không biết kêu tôi một tiếng sao?” Hoàng Linh Vũ nhận lấy, phát hiện còn nửa ly cà phê nóng, liền uống cạn sạch.

“Mấy ngày nay cậu cũng mệt lắm rồi, hôm nay vốn là thời gian nghỉ ngơi, dậy sớm quá làm gì.” Diêm Phi Hoàng ngồi bên cạnh tủ ngủ của y, “Hiện tại mới hai giờ, không tiếp tục ngủ hả?”

“Mấy ngày nay cũng chẳng tìm được nơi hạ táng của Hoài Nam Vương, tôi nghi là ghi chú địa phương bị sai, đợi lát nữa phải xác nhận một chút.” Hoàng Linh Vũ ngồi dậy, duỗi tay móc một cuốn sách nặng chịch ra khỏi túi, thả lỏng người tựa lên ngực Diêm Phi Hoàng, hỏi: “Những người khác đâu?”

“Àn, đi quanh tản bộ rồi, Tiểu Trương và Tiểu Li đều là lần đầu tiên đến địa hình núi đá vôi, nên muốn chụp hình lưu niệm, ai bảo cậu cứ vội lên đường không cho tiểu đội dừng chân, người ta dù sao cũng là...” Nói đến đây, Diêm Phi Hoàng phát hiện Hoàng Linh Vũ dựa lên người mình đã lật sách xem, cười khổ thở dài: “Cậu đó, làm chuyện gì cũng quá nghiêm túc quy tắc quá mức là không được, sẽ có lúc bỏ sót nhiều chuyện.”

Hoàng Linh Vũ đã chuyên chú cúi đầu xem sách, xem lời khuyên nhủ bên cạnh như gió thoảng qua tai.

“Tiểu Hoàng...” Diêm Phi Hoàng nhẹ giọng nói, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn không có phản ứng.

Hoàng Linh Vũ đang chuyên tâm nghiên cứu tìm kiếm điểm đáng nghi ngờ trong ghi chú địa phương, trong quyển sách nặng chịch có không ít nơi bị những cây bút khác màu đánh dấu chẳng chịt lên nhau, dùng bút dạ quang khác màu đánh dấu, cho nên tìm được rất nhanh. Nhưng lực tập trung mà y luôn tự hào rất nhanh bị ngắt quãng, bởi vì lồng ngực sau lưng không ngừng phập phồng, biên độ càng lúc càng sâu nặng.

“Cậu làm sao vậy?” Cuối cùng y quyết định bỏ quyển sách xuống quan tâm một chút đến bạn cùng đội đã xảy ra chuyện gì đến mức kích động như thế, nhưng ngay khi vừa quay đầu lại, lại bị bóng tối ụp đến hoàn toàn bao phủ.

Cho đến khi trên môi truyền đến xúc cảm trơn mịn như tơ lụa, gương mặt bị đối phương quấn chặt đến phát đau, y mới ý thức được cần phải tiến hành phản kháng. Tuy thể hình hơn kém nhau ít nhất cũng hai số, nhưng Hoàng Linh Vũ cũng được rèn luyện khi vượt núi vượt đèo, sau khi quấn quít vài giây, cuối cùng thoát được vòng tay của Diêm Phi Hoàng.

35. Q.1 - Chương 36: Cây Kim Rơi Cũng Có Thể Nghe Được.

Hoàng Linh Vũ phần nộ đứng dậy, y tuy khá nhỏ con, nhưng lều dù sao cũng nhỏ hẹp, chỉ có thể đứng cong lưng.

“Tiểu Hoàng, không phải như cậu nghĩ đâu!” Diêm Phi Hoàng kéo lại góc áo sơ mi bị tuột ra khỏi quần y, muốn giữ y lại.

Hoàng Linh Vũ cười nguy hiểm, đá vào ngực Diêm Phi Hoàng không chút phòng bị, khi đối phương vì nghệt thở mà cong người, lại hung hăng động đầu hắn vào túi ngủ, cười lên lưng hắn khổng chế hai tay đối phương rồi mới hỏi: “Không phải? Không phải vậy thì cậu làm cái gì đó?”

“Không có ý muốn tiến thêm một bước, chỉ là muốn hôn một cái cũng không tính là gì chứ___ chỉ vậy mà thôi, thật đó.” Diêm Phi Hoàng ngắt quãng nói.

“Làm việc gì cũng phải phân rõ nơi chốn, cậu đã quên ước pháp tam chương của chúng ta rồi sao? Bạch si đã lang!”

“Nhưng hiện tại chỉ có chúng ta.”

Điều này lại càng khiến Hoàng Linh Vũ lạnh mặt: “Có muốn tôi ném cậu vào lỗ thùng thiên nhiên để bình tĩnh lại không, nghe nói huyện Lạc Nghiệp cách đây rất gần đó, lỗ thùng thiên nhiên ở đó rất nổi tiếng nha.”

“Ồ ô, tại sao? Theo đuổi hai năm rồi, không dễ gì cuối cùng mới đặt thủ trong lần đi này, nhưng phải đợi đến khi trở về mới có thể chạm.”

“Nếu bị con sắc lang đứng thẳng đi bằng hai chân nhà cậu đụng chạm, tôi thấy tôi cũng không cần tiếp tục khảo sát ở đây nữa, trực tiếp để Tiểu Trương cuộn về tu dưỡng xem ra thực tế hơn.” Khi xác định người bên dưới sẽ không có hành động gì nữa, Hoàng Linh Vũ mới rời khỏi người hắn, bổ sung: “Xem ra sau này tôi vẫn không nên trông mong lấy cậu làm chỗ dựa thì an toàn hơn.” Ngừng một lúc, giống như nghĩ tới cái gì, nói: “A, dứt khoát đối lều với Tiểu Trương đi.”

Diêm Phi Hoàng vốn còn có ý phản bác, nhưng nghe thấy đối phương nói muốn đối lều, thì giống như đại nạn lâm đầu đứng bật dậy, ngồi nghiêm chỉnh, nghiêm mặt nói: “Không cần! Hoàn___ toàn không cần thiết. Cậu xem tôi chính nhân quân tử như thế, những___ chuyện dư thừa sẽ không làm đâu.”

Thấy Diêm Phi Hoàng hầu như dùng bước chân tốc độ khi hành quân dò cự ly đi thẳng tới bờ sông, Hoàng Linh Vũ thở phào một hơi, trong nội tâm sâu kín không ai biết, y vẫn cảm thấy khẩn trương. Nam nữ trong khoa lịch sử có tỉ lệ một trên bốn, không biết xuất phát từ lý luận nào, các nữ sinh lại phát triển ra quan điểm ‘nếu đã không thể hoàn thành phối cặp một nam một nữ, vậy còn không bằng để một đám nam sinh đến với nhau biểu diễn cho nữ sinh xem’, thế là trong bốn năm trước khi tốt nghiệp bị các đàn chị đàn em truyền bá rất nhiều, nên chuyện về phương diện này cũng không tính là không hiểu chút nào.

Chỉ là sau khi tốt nghiệp không lâu, khi thật sự gặp phải người đồng tính mặt đối mặt đưa ra yêu cầu nghiêm túc kết giao, y vẫn thực sự phải phiền não một trận.

___ Nói một cách bình thường thì, ai cũng đều sẽ thích nữ giới ôm vào cảm thấy rất mềm mại dễ chịu đi. Cái tên Diêm Phi Hoàng đó... Hoàng Linh Vũ theo tiềm thức liếc mắt nhìn thân hình trên rộng dưới hẹp rất tiêu chuẩn rất man đó, không nói gì chỉ có thể ngậm miệng.

___ Tóm lại, không tiếp tục có quá nhiều yêu cầu về phương diện này thì tốt hơn. Cổ nhân có câu: Biết đủ sẽ hạnh phúc biết đủ sẽ hạnh phúc!

Diêm Phi Hoàng, tuy có vẻ hơi thô não một chút, nhưng kỳ thật là người rất tỉ mỉ, cũng rất có cảm giác chính nghĩa. Hoặc là, có thể nói cảm giác chính nghĩa quá nồng đậm. Y cũng từng hỏi hắn tại sao rơi vào con đường BL này. Lúc đó hắn nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, không ngờ hắn nói thế này: “Hừ hừ, người khác đều cảm thấy sỉ nhục vì đồng tính luyến ái, nhưng tôi cứ thích đi ngược đường thế đó.”

Hoàng Linh Vũ đau đầu xoa trán.

Thôi vậy.

Cha mẹ ở quê nhà có nhiều con cái, ít đi một người sinh con nối dõi cũng không có vấn đề gì. Huống hồ, ý nghĩa của chuyện sinh con nối dõi vốn rất vô vị. Lẽ nào không phải huyết mạch của bản thân thì chính là căn bản của xã hội sao? Dùng cách nói của các đàn chị thì, hiện tại số lượng người trên địa cầu nhiều, càng huống hồ nếu chỉ lấy Trung Quốc ra nói, thì số nam giới đã nhiều hơn nữ giới mấy ngàn vạn, hai người bọn họ ‘tự sinh tự diệt’ cũng tính là chuyện lợi mình lợi người vô cùng.

Túi ngủ của Diêm Phi Hoàng trống rỗng.

Hoàng Linh Vũ rất ít khi tỉnh ngủ giữa đêm, cũng là lần đầu tiên phát hiện người chung lều không ở đây.

Có lẽ đi vệ sinh thôi. Nghĩ như vậy, trở người định tiếp tục ngủ. Nhưng không biết do nguyên nhân gì, thần ngủ luôn luôn chiếu cố lúc này không biết trốn đi đâu chơi. Y cứ mở trừng mắt nhìn vách lều khá lâu, vẫn không nghe thấy tiếng động có người trở về.

Một cảm giác bất an chậm rãi lan tràn.

Trong nửa tháng nay, cuối cùng đã tìm được vị trí của phần mộ Hoài Nam Vương, bốn người kia đều đã về thành phố mua một chút đồ cần thiết thuận tiện liên lạc với đội ngũ khác, chỉ có y và Diêm Phi Hoàng ở lại.

Tiếng dế nơi hoang dã vang lên không ngừng, nhưng Diêm Phi Hoàng vẫn không trở lại. Cuối cùng Hoàng Linh Vũ không ngủ nữa, lật người ngồi dậy.

Mùa hạ ở phía nam, cho dù vào giữa đêm cũng rất nóng, chỉ mặc một áo sơ mi tay lửng là đủ, túi ngủ dùng làm đệm là xong, cho nên căn bản không thể phán đoán người đã đi mất bao lâu thông qua nhiệt độ. Hoàng Linh Vũ cầm đèn pin, kéo dây kéo lều, đi ra ngoài.

Mới vừa bước ra, tiếng muỗi vo ve bắt đầu không dứt bên tai, y thở dài kéo lại dây kéo, rồi lấy thuốc nước trong túi bôi hết từ trên xuống dưới người một lượt. Sinh sống nơi hoang dã, hiện tại đã hoàn toàn quen thuộc.

Những nơi ánh đèn pin không thể chiếu tới chỉ mông lung mờ mờ, chỉ có một khoảng rất xa, vì có ánh đèn huỳnh quang thành phố, mà ánh mây cũng bị nhiễm đỏ.

Không có âm thanh đặc biệt gì, liệu có phải ra bờ sông tắm rửa không? Trước đây không lâu có chuyện một tên ngốc dựng lều trên bờ sông khô ráo, kết quả bị dòng nước bất chợt dâng lên cuốn trôi. Vì thế nơi dựng lều của họ đều phải cách bờ sông một khoảng, nghe không được tiếng tắm rửa cũng là chuyện thường.

Y rất nhanh đã phủ định suy nghĩ này, Diêm Phi Hoàng sẽ không bỏ qua cơ hội lộ ra thân hình của mình trước mặt y, muốn tắm cũng sẽ không lén lút thế này. ____ Lẽ nào là đi về phía phần mộ Hoài Nam Vương.

Y ngẩng đầu nhìn sang chỗ ngọn núi nhỏ trong bóng tối bên đó, bị những tán cây không tính là rậm rạp che khuất tầm mắt, thanh âm không truyền tới cũng là chuyện bình thường.

Ôm tâm trạng tạm thời thử xem, Hoàng Linh Vũ đi về phía khu rừng khá rậm.

____ Có thanh âm.

Hoàng Linh Vũ chậm rãi dừng chân.

Thanh âm này quá mức quen thuộc, nếu y còn không phân biệt được cuốc đất và đào mộ, vậy thì không chuyên nghiệp chút nào. Vì phòng ngừa nước trong đất thấm vào, cổ mộ sẽ dùng một lớp bạch cao vây một tầng xung quanh, sau đó mới đóng huyệt. Muốn đào thủng tầng bạch cao khá kiên cố kín kẽ này, thanh âm sẽ rất khác biệt.

Y nghi ngờ tắt đèn pin. Rất gian nan mới nhắc bước tiếp tục đi được, thanh âm càng lúc càng rõ ràng, cũng dần thấy được một chút tia sáng.

Ban ngày y cũng từng đến nhìn qua, phần mộ này rất hoàn hảo. Nhanh như vậy đã đào đến tầng bạch cao, rõ ràng không phải công sức của một người...

Càng tiếp cận, càng thấy rõ trước mắt là một mảnh đất bằng không lớn lắm. Tia sáng nhỏ nhoi chiếu ra từ cửa mộ đã bị khoét mở.

Không bao lâu sau, truyền tới thanh âm tranh cãi, ánh sáng màu trắng bị thứ gì che đi một lần, hai lần. Tiếp theo có hai người chui ra từ bên trong. Bóng dáng đó...

Hoàng Linh Vũ giống như thoáng chốc bị rút cạn sức lực, lặng lẽ vô thanh dựa lên gốc cây sau lưng, chậm rãi trượt xuống.

Một người trong số đó bấm bật lửa, châm thuốc, trầm mặc ngồi bên cạnh đồng đất đã chôn khá cao. Một cơn gió thổi qua, xen lẫn chút hương thuốc lá quen thuộc.

“Nếu không muốn chúng tôi ra tay, thì trông chừng y cho tốt!” Thanh âm xa lạ.

“Thời cơ lần này không đúng, tôi đã sớm nhắc nhở anh.”

“Lần trước ở phần mộ Hán Dương, còn lần trước nữa, có lần nào không phải giành trước bọn họ? Nếu anh muốn thu tay, thì lúc đầu đừng tham gia vào.”

“...”

“Anh cũng biết, chúng ta làm như vậy không phải chỉ vì tiền, là vì....”

Hoàng Linh Vũ tựa trên lưng cây, đã co thành một đống. Người đó còn đang nói, sau lưng Hoàng Linh Vũ truyền tới tiếng động phác cỏ dại, ánh đèn pin lia tới, rất nhanh đi qua vị trí của y.

“Nhị Thập Cửu, về rồi à?” Người vừa rồi còn nói chuyện quay sang người vừa trở về.

“Bình Đầu đổi ca cho tôi.” Giọng nói của một đứa nhỏ còn rất trẻ.

“Bên chỗ dựng lều thế nào?” Giọng của Diêm Phi Hoàng.

“Hoàn toàn không có động tĩnh, ngủ say như chết.”

Hoàng Linh Vũ co dưới gốc cây, không biết nên tức hay nên vui, y thế nhưng không chú ý đến người luôn ngủ bên cạnh, bắt đầu từ lúc nào đã để những người khác giám sát y. Đứa trẻ vừa rồi có lẽ đi đánh một giấc, nên không phát hiện y ra ngoài.

Nếu... bị Diêm Phi Hoàng phát hiện, người đó sẽ xử lý y thế nào?

Bất chợt, trong lòng xuất hiện suy nghĩ khiến y không rét mà run.

36. Q.1 - Chương 37: Khẩu Thị Tâm Phi

“Sao lại ngáy ra vậy?” Âm thanh của Diêm Phi Hoàng từ rất gần rất gần vang lên.

Hoàng Linh Vũ quay đầu lại, hơi ngẩng đầu một chút, dưới ánh sáng chói mắt, Diêm Phi Hoàng tạo thành một bóng râm thật lớn trên đầu y.

Trước khi trời sáng, Diêm Phi Hoàng đã trở về lều trại, ngủ giấc bù không tính là ngắn đến tận chín giờ sáng. Hiện tại, hẳn làm như không có chuyện gì nói chuyện với y.

“Có chút cao hứng, có lẽ là vì tìm được địa điểm rồi. Lát nữa tôi muốn đến phần mộ ghi chú một chút.”

Diêm Phi Hoàng sờ sờ đầu Hoàng Linh Vũ: “Không cần tích cực như thế, hy vọng càng lớn thì thất bại càng lớn. Mấy năm nay phát hiện không dưới mười ngôi mộ, nhưng chính phủ cho phép khai quật cũng chỉ bốn năm chỗ.”

“Tôi nghĩ ít nhất nên phát thảo kết hoạch khai quật, kế hoạch hợp lý, cấp trên cũng dễ chấp nhận.” Hoàng Linh Vũ băng quơ đảo nhìn hai mắt Diêm Phi Hoàng, chỉ thấy trong đó là sự chân thành luôn không đổi.

“Bỏ đi.” Cuối cùng y đứng lên, vỗ sạch bụi trên đùi, đưa tay trước mặt Diêm Phi Hoàng, “Trong con sông có không ít cua, chúng ta đi bắt vài con, tối nay nhắm rượu.”

“Được.”

Bị cầm một tay, phát giác vẫn chân thật to rộng như bình thường, hơn nữa bất luận lúc nào cũng đều ấm áp hơn mình. Nếu so ra, y giống động vật máu lạnh hơn cũng không chừng. Nhưng mà, tối qua...

Hai người cùng trở về lều trại, tìm thùng, rồi cùng đi tới bờ sông không xa.

Ba năm nay, cứ thường đến bờ sông bên cạnh để mò cua, bắt tôm, số lần nhiều đến mức không nhớ nổi. Lúc đó cảm thấy vô cùng bình thường, hiện tại nghĩ lại, có thể chung sống không cần cố kỵ như thế, thật sự là chuyện vô cùng xa xỉ.

“Cua nấu thế nào?”

“Chiên dầu.” Hoàng Linh Vũ tùy tiện nói.

“Dầu a, rất quý___ ở nơi hoang dã.” Kỳ thật là vì Diêm Phi Hoàng không thích ăn thực phẩm dầu mỡ.

“Đồ bổ sung sẽ về rất nhanh.”

“Nhưng hiện tại thời tiết nóng như thế, chiên đồ ăn rất nóng.”

“Thật mất hứng, vậy tôi đi xem cổ mộ cho rồi.”

“Ai, ý của tôi là, chiên dầu cũng không phải không thể, nhưng cậu có thể tìm một chút loại thuốc thanh nhiệt cạnh bờ sông để đun trà không.”

Hoàng Linh Vũ đang lật một hòn đá dưới đáy sông, nghe vậy ngẩng đầu lên.

___ Cậu quả nhiên, bất luận thế nào cũng muốn che giấu đến cùng sao?

“Cua của cậu chạy mất rồi kìa!” Diêm Phi Hoàng múa máy tay chân nhảy lên, một tay cầm con cua lớn chừng cục bò viên, một tay chỉ vào gót chân Hoàng Linh Vũ.

Sông nhỏ rất cạn, chỉ đến đầu gối Hoàng Linh Vũ, thay quần bãi biển rộng rãi thì không sợ bị ướt đồ. Nước sông rất trong, trong đến mức trừ màu xanh trong vắt ra thì không còn tạp chất nào khác. Cua, đã không biết chạy đi đằng nào.

Lần trước, lần trước nữa...

Khi không có nghi ngờ, cái gì cũng không nghĩ đến. Đợi khi bắt đầu nghi ngờ, chuyện trước kia giống như cửa liên hoàn đã được giải khai kết, một vòng bao một vòng, tất cả đều bị liên hệ với nhau.

Đội tiên phong bọn họ phụ trách tìm kiếm di tích, sau đó cùng đội ngũ chuyên nghiệp chuyên trách khai quật. Nhưng khi khai quật cổ mộ, vật được chôn cùng đã thiếu đi rất nhiều. Đáng lý ra trong phần mộ của vương hầu, nhưng đồ chôn cùng chỉ được theo cấp bậc của đại phu, mà trong ngôi mộ của chức quan đại phu, chỉ còn sót lại vật chôn cùng của quan sĩ. Trong huyết mộ thế này, có cái phát hiện dấu vết trộm mộ, có cái thì không phát hiện dấu vết gì. Cho dù có trộm mộ, thì trông cũng chỉ giống như dấu vết đào bới từ mấy chục năm trước.

(*Đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ)

Đội tiên phong bọn họ từng lần từng lần tìm được di tích mới, đội ngũ sau đó từng lần từng lần khai quật phần quái mộ, cũng chỉ có thể đổ tội cho kỹ năng trộm mộ càng lúc càng lưu hành.

Nếu như là người này, những chuyện trộm mộ trước đây không còn kỳ quái nữa. Sau khi đi theo đội ngũ học tập một năm, Diêm Phi Hoàng đã chuyên nghiệp hơn bất cứ người mới nào, càng huống hồ còn có ưu thế xuất thân từ chuyên ngành địa chất. Về mặt giá trị, đối với hắn mà nói thì không thành vấn đề.

Còn về những huyết mộ có dấu vết bị xâm nhập, có lẽ là lỗi mà đội khảo cổ đào bới vừa đứng lại chính là nơi mà bọn trộm mộ xâm nhập, khi khai quật đồng thời cũng hủy đi dấu vết lưu lại lúc đó, hơn nữa giả trang cũng quá tốt.

Khó trách trong khu huyết mộ hầu như chưa từng bị đào bới, lại nhặt được vỏ lon.

Diêm Phi Hoàng, lòng hiếu học mạnh mẽ lúc đó của cậu toàn là dùng cho việc này sao? Khi chúng tôi đang chặc chặc tán thưởng, cậu đang cười trộm, hay đổ mồ hôi lạnh?

Những người đó chắc cũng dựng lều gần đây. Nếu họ phát hiện y đã có lòng cảnh giác, rất khó nói chắc rốt cuộc sẽ làm ra hành vi điên cuồng nào, vì bọn trộm mộ đối với người thương vong hầu như không hiếm lạ.

Y ngoại trừ công cụ khảo cổ, sách vở ra thì không còn vũ khí gì, đối mặt với Diêm Phi Hoàng và ít nhất là ba người sống khác, hiện tại y quả thật giống như trẻ mới sinh yếu ớt không thể phòng bị.

Nếu có thể xâm nhập vào lều trại của đối phương, thì lại khác. Hoàng Linh Vũ chuyển mắt tới bờ hồ đối diện, khi từ bên đó qua đây, y nhớ hình như có phát hiện thực vật thuộc họ Mã Tiền Tử*, và vài thứ khác nữa.

Gần tối, lều trại chỉ có hai người nhóm lửa ở kế cận, trên đồng lửa là nồi treo, từng làn hương dầu chiên phiêu ra.

Hoàng Linh Vũ ngồi bên đồng lửa, gương mặt bị lửa hun nóng bức, nhìn Diêm Phi Hoàng dùng cành cây móc nồi treo xuống. Đáy nồi bị đốt đen thui vừa tiếp xúc với mặt đất, liền phát ra tiếng xèo xèo khi đất cát bị thiêu.

Diêm Phi Hoàng gấp một con cua ra thổi cho nguội, tự mình cắn thử một cái càng thấy không còn nóng nữa, mới đưa tới miệng Hoàng Linh Vũ: “Ném thử xem.”

“Àn, lửa vừa đủ, muối cũng vừa.” Hoàng Linh Vũ đưa hộp cơm của mình qua, để hán bối giùm nửa chén cơm.

Nói ra thì, cũng không còn nhớ rõ bắt đầu từ lúc nào, Diêm Phi Hoàng đã kiêm chức đầu bếp trong đội. Mỗi lần các đội viên về nhà thăm người thân, nhớ nhung nhất chính là thức ăn do hán làm.

Diêm Phi Hoàng, cậu chân chính là người thế nào?

Cậu là tội phạm chính, hay là tòng phạm?

Những người đó nói, không chỉ vì tiền, thì còn có thể là vì cái gì?

“Khi bắt cái đám cua con này bị chúng nó kẹp khá đau, hiện tại ăn sạch liền cảm thấy được giải hận.” Diêm Phi Hoàng lại tiếp tục nói, “Buổi chiều không phải cậu hái rất nhiều trà thanh nhiệt sao? Nấu một chút được không?”

Hoàng Linh Vũ tìm được một chai rượu trong túi sách, mở nắp, tự mình uống một hớp, đưa cho hán: “Cái nồi duy nhất dính đầy dầu rồi, ngày mai mới nấu.”

“Không phải cậu ghét uống rượu sao? Chỉ khi đối phó mới miễn cưỡng uống một chút.”

“Khi đến đây thấy có một tấm bia. Cậu nói trong đó rất có đạo lý.”

“Nga?”

“Mùa xuân ngắm hoa đào đêm, mùa hạ ngắm sao đầy trời...”

“Mùa thu thưởng nguyệt, mùa đông ngắm tuyết, như vậy mới là sống___ Đương nhiên, phải vừa uống rượu vừa ngắm cảnh. Đây là câu nói của Hikông Seijuro trong [Himura Kenshin] phải không.” Diêm Phi Hoàng cười tiếp lời, “Từ lúc nào mà cậu cũng truy lục đến mức đi xem truyện tranh rồi? Hơn nữa còn là truyện tranh theo kiểu thiếu nữ hồi ức đó nữa?”

Hoàng Linh Vũ đột nhiên quay người đè Diêm Phi Hoàng xuống, rượu bị đổ không ít, con cua đưa lên tới miệng cũng lăn xuống. Diêm Phi Hoàng nằm dưới người y, trong mắt là bầu trời sao vô tận của đêm hạ, Hoàng Linh Vũ nằm sấp trên ngực hán mạnh mẽ ôm chặt lấy hán.

Rượu bị đổ ra đất, không quản nữa.

Hộp cơm bị đá sang một bên, không quản nữa.

Củ khô trong đám lửa bị thiêu đốt lách tách, trong khu rừng cạnh núi đá vôi truyền tới tiếng ve sâu mơ hồ.

Diêm Phi Hoàng nâng mặt Hoàng Linh Vũ lên, hung hăng hôn lên đó.

Thâm tình, và không nở, cứ vậy rất lâu.

Mặt cổ nhiễm hơi nước, nên khá lạnh, nhưng thân thể cả hai đều nóng bỏng, dán chặt lấy nhau.

“Hôm nay, được không? Đừng đợi đến khi trở về, chúng ta.” Diêm Phi Hoàng hỏi, không cần hán nói rõ, Hoàng Linh Vũ cũng hiểu là chuyện gì.

Hoàng Linh Vũ vùi đầu trước ngực hẳn, vì y đã quyết định rồi, hơi thở hỗn loạn kích động dần bình tĩnh lại: “Hôm nay mệt mỏi cả ngày, ngủ sớm đi.”

37. Q.1 - Chương 38: Tấm Màn Bị Mở.

Thời gian sắp đến nửa đêm, Hoàng Linh Vũ canh chừng bên đồng lửa, Diêm Phi Hoàng luôn tràn đầy tinh lực vì một số nguyên nhân vẫn chưa tỉnh.

Những người khác mấy hôm nữa mới có thể mang đồ bổ sung về. Trong thời gian này, vì di động đã cạn pin nên Hoàng Linh Vũ không thể nào liên lạc được với những người khác. Mà sau khi quan sát hai ngày, khi y phát giác đối phương hầu như muốn đào rỗng phần mộ này chuyển hết đồ ra ngoài, cuối cùng hạ quyết tâm hôm nay hành động.

Trên đồng lửa đang đun ba vật đựng. Trong nồi là trà mát, trên thanh gỗ ngang còn treo hai ống trúc, một ống đun Mã Tiền Tử, một ống khác đun lá ngón, trong ống trúc đựng lá ngón còn chứa một chút Xa Tiền Thảo, một chút hoa Kim Ngân, một chút lá sơn trà và rau má, sau khi đun xong, màu sắc căn bản không thể phân biệt được với trà mát.

Kỳ thật nói đến Mã Tiền Tử, căn bản có thể nhắc đến độc vật luyện ra được thuốc độc chống đông máu, nói đến lá ngón, kỳ thật nó còn có một ác danh nổi tiếng là Đoạn Trường Thảo.

Hoàng Linh Vũ đem cành trúc đã được thấm thấu độc dịch của Mã Tiền Tử cột trên vai, mặc áo tay dài, dù là ai cũng không thể nhìn ra có bí ẩn gì bên trong.

Hoàng Linh Vũ có chút bất an rót trà độc có trộn lá ngón vào trong bình nước của mình.

— Bình nước này... hy vọng không cần phải dùng đến, nó chỉ là một biện pháp đề phòng vạn nhất mà thôi.

Đối với nhà khảo cổ mà nói, trộm mộ giống như châu chấu khiến bọn họ căm thù tận xương tủy nhưng không thể xua đi được. Những ngôi mộ tập trung nhiều nhất ở hai nơi Thiểm Tây Hà Nam, thường thì cư dân ở đó toàn thôn đều là kẻ đào trộm. Mà sau khi giải phóng tình trạng đào mộ trở nên thịnh hành, lại không thể không nói là do công của các nhà khảo cổ học.

Thập niên bảy mươi, tám mươi, khi ngành khảo cổ lại lần nữa bước vào thời kỳ phồn thịnh, đội khảo cổ không thể không đối mặt với khó khăn đó chính là nhân thủ quá thiếu thốn. Vì đủ để nhanh chóng khai quật phần mộ, giáo sư của đại học nổi tiếng nào đó bắt đầu truyền thụ tri thức khai quật khảo cổ cho dân chúng ở Thiểm Tây, để bọn họ giúp đỡ khai quật di tích. Nhưng sau khi đội khảo cổ di chuyển, những người dân này bắt đầu cuộc sống trộm mộ, tri thức đào trộm cũng một truyền mười truyền trăm, đến cuối cùng lũ lượt không dứt, khiến cảnh sát địa phương cũng chỉ có thể nhắm mắt mở mắt, thậm chí còn xuất hiện chuyện lấy trộm thứ mà mình đang canh chừng.

Hoàng Linh Vũ tìm được bình thủy tinh màu nâu đựng dịch thể dạng nhờn trong túi mình, tuy là bình thủy tinh đựng cồn i-ốt, nhưng mặt trên lại được dùng bút ghi chú bốn chữ nhấn mạnh ‘cẩn thận có độc’.

Lúc chuẩn bị tắt cả mọi thứ, Diêm Phi Hoàng vẫn còn đang ngủ, y lẳng lẽ thổi tắt lửa, đi về phía huyệt mộ gần núi đó. Thời gian hai ngày đủ để y nắm rõ thời gian làm việc nghỉ ngơi của những người này. Bên đó có tổng cộng ba người, mặt trời lặn làm việc, mặt trời lên nghỉ ngơi, buổi sáng trụ lại trong huyệt mộ bị đào bới.

Bất luận Diêm Phi Hoàng xuất phát từ mục đích nào mà gia nhập với họ, đợi bắt được hết những người này thì có thể dò hỏi sau. Lấy một dịch ba có thể nói là quyết định hữu dũng vô mưu, nhưng chỉ sau khi làm như vậy, mới có thể ngã bài cùng Diêm Phi Hoàng.

— Thế nhưng vì một người mà không thể nén giận nổi như thế, thật đúng là càng lúc càng ngu ngốc mà.

Huyệt khẩu bị đào bới đã được che lấp sơ, đại khái là nghĩ đã có Diêm Phi Hoàng giữ chân y, cho nên không che giấu quá mức hoàn mỹ.

Hoàng Linh Vũ dùng khăn ướt che mũi, mới nhẹ nhàng vén mở cửa động, mở nút bình thủy tinh, đổ toàn bộ dịch thể dạng nhờn đó vào bên trong.

Một mùi vị hơi ngọt nhất thời lan tràn toàn bộ huyệt mộ_____

Mùi vị này chính là Chloroform cực kỳ dễ phát huy tác dụng.

Nếu rắc nó trong một căn phòng, một bình nhỏ căn bản không đủ để đạt đến trình độ khiến mọi người hôn mê. Nhưng trong đường mộ nhỏ hẹp kín bưng này, hiệu quả lại được gia tăng gấp bội. Càng hướng hồ mấy người này còn đang ngủ, nếu không có gì ngoài ý muốn, tiếp tục hít không khí này, thì sẽ bỏ qua giai đoạn tìm đập kịch liệt đầu choáng váng, trực tiếp chìm vào hôn mê.

Nhưng cũng coi như mấy người này mạng lớn, vì trốn trong huyệt động không thấy ánh sáng mặt trời này ngủ, nếu không thứ này nếu gặp ánh sáng mặt trời, phản ứng oxy hóa có thể tạo ra khí thể cực độc.

Y đang định đứng lên, chợt cảm thấy sau lưng có tiếng động không bình thường, ngay sau đó là tiếng gió cực nhanh ập tới, y ngã xuống đất, tránh được một thanh sắt đánh tới sau đầu. Khi đứng lên, chỉ thấy một người đàn ông mặt áo ngụy trang màu đen hai mắt đỏ sậm trừng y, vừa hét lớn vào trong huyệt mộ.

Những kẻ trộm mộ bên trong bị giật mình tỉnh giấc khỏi mộng đẹp, hô hoán lao xao một trận khá lớn, nhưng đại khái là vì hít quá nhiều độc khí, còn chưa xông ra khỏi cửa động, đã nghe thấy tiếng động lục tục truyền ra, tiếp theo là tiếng ngã bịch bịch. Người ngoài động chưa kịp tỉnh táo lại, trên đầu đã bị đâm mạnh, cảm giác tê dại rất nhanh lan tràn toàn thân.

“Không được động.” Hoàng Linh Vũ nhìn cảnh trúc trong tay, “Chỉ là một chút Mã Tiền Tử thôi, nồng độ không cao, sẽ không chết người... chắc là vậy.”

Trên thực tế, độc tố được gọi là có tác dụng chống đông máu này, thường được người Ấn Độ sử dụng bôi lên con mồi săn được. Vì có thể khiến các cơ thịt thả lỏng cực độ, cũng được dùng làm thuốc giãn cơ. Nhưng nếu sử dụng quá liều, thì rất có khả năng tạo thành hít thở khó khăn tứ chi vô lực nghẹt thở dẫn tới tử vong.

Hắn mở to miệng, nhìn Hoàng Linh Vũ thu cành trúc đó về ống tay áo, chậm rãi ngã xuống đất. Tầm mắt vẫn rõ ràng, thanh âm vẫn rõ ràng, chính là không thể cử động, ngay cả hô hấp cũng không thể khống chế tự động chậm lại.

Khi Diêm Phi Hoàng tỉnh lại, trời đã tối đen. Hắn có chút nghi hoặc ngồi dậy, lập tức bị cảm giác đau đầu làm choáng váng. Mãi hai phút sau, mới hơi dễ chịu hơn. Ngẩng đầu, Hoàng Linh Vũ đang ngồi cạnh đồng lửa, lạnh mắt nhìn hắn.

“Hiện tại là lúc nào rồi? Tôi đã quên làm bữa tối, cậu có đói hay không?”

Hoàng Linh Vũ không trả lời, đứng lên, rót nửa bình trà mát vào chai nước của Diêm Phi Hoàng, rồi giao cho hắn.

Diêm Phi Hoàng có chút ngạc nhiên uống nó, bầu không khí không bình thường khiến hắn có những dự cảm không tốt.

Hoàng Linh Vũ mới nói: “Uống thêm một chút, có cho thêm chút cam thảo, có thể giải độc.”

“Ách?”

“Ba vị Bạch Gia Hắc, uống xong chưa chết cũng không tồi đó.”

“Cái gì?” Bạch Gia Hắc là thuốc cảm, nhưng Diêm Phi Hoàng mấy năm nay chưa từng cảm mạo, càng huống hồ là uống thuốc.

“Tôi nấu cháo buổi trưa đặc sệt, kỳ thật là vì cho vào trong đó vài vị an thần Bạch Gia Hắc.” Hoàng Linh Vũ nhìn hắn chằm chằm. “Nhưng cậu vì thấy cháo đặc, vẫn giống như trước kia không nói hai lời ăn sạch toàn bộ, còn bảo tôi nấu một nồi khác.... Tại sao? Vừa đối với tôi như vậy, vừa tạo nhiều sai trái như thế?”

“Ha ha, đừng đùa nữa, tôi tuyệt đối không hoa tâm! Có thể thề với trời!”

“Thông minh như cậu, tại việc nhỏ thế này mà cũng rất sơ ý nhỉ. Còn chưa phát hiện sao? Hiện tại bình nước cậu đang cầm, là bình nước đánh mất trong phần mộ Hán Dương___ kỳ thật không phải đánh mất, mà đơn giản là bỏ ở chỗ bọn trộm mộ, bảo bọn họ giúp cậu bảo quản, để tiện khi ‘làm việc’ khát nước có mà uống___ quan hệ của các người đã quen thuộc đến mức có thể tin tưởng nhau như vậy rồi sao?”

“Cậu!”

Hoàng Linh Vũ nhìn cánh tay hắn siết chặt bình nước, ngón tay trắng bệch, nói: “Tôi đã biết rồi, vậy thì thế nào? Tôi chỉ có một mình, muốn giết người diệt khẩu thì hoàn toàn bất cứ lúc nào.”

“Chuyện từ khi nào?” Quả là người trực tiếp. Ngay cả khi làm sai, ngay cả khi bị vạch trần, ánh mắt vẫn trực tiếp như vậy, không chút che giấu chấn động lòng người.

“Năm ngoái, Hán Dương.” Hoàng Linh Vũ nói dối, “Cậu biết, tôi thường không chú ý tới những việc nhỏ, nhưng có thể nhớ được bình nước trong tay cậu đã mất hơn một năm rồi, là vì lúc đó đã phát hiện cậu giao cho bọn họ bảo quản.”

Kỳ thật đối với chuyện của hắn vẫn khá lưu tâm, cho dù là chuyện nhỏ. Chuyện ở Hán Dương là do đêm qua nghe lén được.

“Tại sao hiện tại mới...”

“Tôi đã muốn vờ như không phát hiện, là muốn cậu tự giác ngộ rời khỏi bọn họ, nhưng chỉ có thể nói, chúng ta hình như không cùng chí hướng... khi nhận nhiệm vụ lần này để cậu làm Chloroform, kỳ thật cũng không phải muốn bắt mấy con thỏ hoang gì đó. Những đồng bọn đào mộ đó của cậu, đã bị tôi nhốt trong giấc ngủ mê rồi___ cái gọi là bị bán còn giúp người đếm tiền, đại khái chính là nói cậu hiện tại.”

“Cậu sao có thể làm đến bước này.”

“Là do cậu sơ ý thôi, tuy học viện lịch sử là hệ văn khoa, nhưng chúng tôi vẫn phải học về tu sửa văn vật, hóa học cũng phải tiếp xúc. Huống hồ phương pháp dùng thuốc gây tê đánh gục người khác là liệt một đồng, phương pháp hại người trong những điển tích khác cũng không ít, nếu cậu muốn cho tôi cơ hội tiến hành thực nghiệm một lần, tôi cũng không để ý.” Hoàng Linh Vũ nói như thế, nếu không để người này hiểu rõ bản thân không phải yếu thế, thì hắn sẽ không cam tâm nói thật.

“Thật không thể ngờ...”

“Lịch sử học tinh chế, ít nhiều cũng là thứ tốt. Vậy hiện tại có thể nói cho tôi biết không? Cậu không phải thiếu tiền, vậy rốt cuộc tại sao?”

Diêm Phi Hoàng nhắm mắt, hít thở sâu vài lần, gương mặt trắng tái dần hồi phục huyết sắc.

Khi hắn mở mắt ra, Hoàng Linh Vũ biết cuộc ngã bài của hai người đã bắt đầu rồi.

Quả nhiên, hắn không còn che giấu nói: “Vì sự bất công của xã hội này.”

.

==== =====

- Bách khoa về y lý đây: ^^ Toàn bộ là lượm lặt trên mạng nha.

@ Mã tiền tử: (Semen Strychni):

Mã tiền tử nguyên tên là Phan mộc miết dùng làm thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản thảo cương mục-quyển 18, là hạt chín phơi hay sấy khô của cây Mã tiền, có nhiều loại như: *Strychnos pierriana* A.W.Hill hoặc loại Mã tiền *S.nux vomina* L. thuộc họ Mã tiền (Loganiaceae).

Cây Mã tiền có nhiều ở nước ta và các nước Đông nam á như Lào (gọi là Khôngktoung ka), Campuchia (gọi là Sleng thom, sleng touch), Thái lan (gọi là Co bên kho), Ấn độ, Miến điện, Vân nam Trung quốc.

Vị đắng hàn, có độc mạnh, qui kinh Can Tỳ.

Strychnine, brucine, cloubrine, psedostrychnine, vomicine, loganin.

Tác dụng dược lý:

- Mã tiền có chất strychnine có tác dụng hưng phấn toàn bộ trung khu thần kinh, trước hết là hưng phấn chức năng phản xạ tủy sống, tiếp theo là hưng phấn trung khu hô hấp và vận mạch ở hành tủy, nâng cao chức năng trung khu cảm giác của vỏ não.
- Thuốc rất dễ kích thích lên thụ cảm vị giác làm tăng tiết dịch vị, tăng chức năng tiêu hóa, kích thích thêm ăn, nhưng đối với người không có tác dụng hưng phấn cơ trơn của ruột và dạ dày.
- Trên súc vật thực nghiệm, thuốc có tác dụng cầm ho hóa đàm. Dùng thuốc kéo dài và tăng lượng làm tăng tác dụng kháng histamin của tổ nhĩ.
- Nước sắc thuốc với tỷ lệ 1:2 trên ống nghiệm có tác dụng ức chế nhiều loại nấm, 1% dịch kiểm Mã tiền trên thực nghiệm hoàn toàn ức chế sự sinh trưởng của các loại trực khuẩn ái huyết cúm, song cầu khuẩn phế viêm, liên cầu khuẩn A.
- Dịch kiểm Mã tiền có tác dụng làm tê thần kinh cảm giác (phần rễ).
- Độc tính: người lớn dùng uống 1 lần 5 – 20mg strychnine bị trúng độc, 30mg gây tử vong. Y văn cổ có báo cáo dùng uống 7 hạt Mã tiền gây tử vong.

@ Xa Tiền Thảo:

Xa Tiền Thảo là một loại dược thảo mọc khắp vùng Đông Nam Á, từ núi cao cho tới đồng bằng, đâu cũng có thể tìm thấy dễ dàng. Chỉ cần chú ý chung quanh sân nhà, bên lề đường, sau vườn, sẽ thấy Xa Tiền Thảo mọc khiêm nhường nhưng không hề thiếu vắng. Tuy người ta vứt bỏ coi như một thứ cỏ dại, nhưng Xa Tiền Thảo là một vị thuốc hay và đã được trọng dụng từ xưa.

Tính chất: Khí hàn, vị cam, không độc.

Tác dụng chính của Xa Tiền Thảo là lợi tiểu, giải nhiệt và tiêu đàm. Vì thế, khi trị bệnh viêm thận, viêm bàng quang, viêm đường tiểu, đại tiểu tiện ra máu hay ho khan, vị thuốc này thường được dùng. Ngoài ra còn có thể điều chỉnh chất dung dịch trong dạ dày, hoặc trị đường tiểu bị nhiễm độc, tháo chảy cấp tính hay mạn tính.

Trị được vết thương đâm chém đứt tay chân. Cầm được máu, tiêu được ứ huyết.

@ Kim Ngân Hoa:

- Thanh nhiệt, giải chừ sang.
- Là thuốc chủ yếu để chỉ tiêu khát.
- Tiêu thũng, tán độc, bổ hự, liệu phong, uống lâu ngày tăng tuổi thọ.
- Khu phong, trừ thấp, tán nhiệt, liệu tý, tiểu thũng, chỉ lý.
- Thanh nhiệt, giải độc. Trị ôn bệnh phát nhiệt, nhiệt lý, rôm sảy, mụn nhọt, ghẻ lở, hắc lao, giang mai độc.
- Thanh nhiệt, giải độc, giải trừ các khí ôn dịch, uế trọc tà. Trị ôn bệnh phát sốt, nhiệt lý, rôm sảy, mụn nhọt, hắc lao, giang mai.

@ Chloroform:

Chloroform là một chất lỏng không màu, mùi dễ chịu và vị hơi hơi ngọt. Chủ yếu sử dụng làm chất gây mê. Hơi clorofom ảnh hưởng đến hệ thần kinh trung ương của con người, gây ra chóng mặt, mõi mết và ngất.

38. Q.1 - Chương 39: Tiếng Sấm Ngoài Mộ

Tiếng gõ chầy tí tách thay cho lời nói. Vì cả hai đều biết đối phương muốn nói gì, đều lý giải đối với hiện thực xã hội, khoảng cách rất xa của giàu và nghèo, hai người từng tranh chấp không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng tan rã trong không vui.

Cuối cùng, Hoàng Linh Vũ nhìn Diêm Phi Hoàng đang cầm chiếc bình, chậm rãi nói: “Cậu muốn nói với tôi cái gì? Vì sự nghèo khó của bọn họ, cho nên cậu dạy bọn họ cách trộm mộ? Cậu quá ấu trĩ rồi!”

“Vậy cậu thì biết cái gì? Cậu biết cuộc sống của họ không? Cậu từng chịu đựng nỗi khổ ăn bữa trước lo bữa sau chưa? Thôn làng của Nhị Thập Cửu, toàn thôn chỉ hơn trăm nhân khẩu, nhưng đã có hơn tám mươi người vì bán máu mà mắc bệnh AIDS, nó muốn đi làm công kiếm chút tiền cho thôn, nhưng chưa đủ mười sáu tuổi, xưởng nào cũng không dám thuê nó, cho dù dám thuê, cũng liệu mạng hạ giá.”

Diêm Phi Hoàng càng nói càng kích động, bất tri bất giác đứng lên nhìn xuống. “Nơi trưởng thành từ thời để chỏm, trước nay chưa từng có nhà xây bằng gạch, hơn mười năm nay chỉ có con gái gả ra ngoài, chưa từng có con gái nào bên ngoài gả vào trong. Nó muốn kiếm tiền để giúp người trong thôn chuyển chỗ ở, nhưng ai có thể thỏa mãn nguyện vọng của nó? Sâu một của xã hội này lẽ nào còn không đủ nhiều sao, bọn chúng có thể tham ô thối nát ăn ngon ngủ ngon, tại sao những người chỉ dựa vào sự nỗ lực của mình đào một vài mộ chí cũng là mắc tội đáng chết? Kẻ trộm thì bị tội chết, kẻ soán vị thì lại làm vua*, cậu học lịch sử thì nên hiểu rõ đạo lý này nhất!”

(*Nguyên văn: trộm đồ là tặc, trộm ngôi làm hầu. Ý nghĩa: Kẻ trộm thì bị quy tội là tặc tử bị xử chết, kẻ soán vị thì lại lên làm vua. Ý châm biếm sự bất công của xã hội.)

“Cách nhìn của cậu quá tầm tởi, tại sao không thể nhìn vào những thứ sáng sủa một chút chứ? Diêm Phi Hoàng, nếu cậu đã bất mãn với hiện trạng như thế, sao không tham gia vào để thay đổi nó, ngược lại ở bên ngoài nói vài câu phẫn nộ, làm những chuyện trộm gà trộm chó như vậy tính là nhân nghĩa sao?”

“Tiểu Hoàng, tại sao cậu luôn không nhìn rõ hiện thực? Cứ coi như là suy nghĩ cho những vật đó đi, rơi vào tay những nhà tư nhân thì cũng tốt một chút. Con mộc vàng của hoàng đế nào đó không phải chính là bị kẻ lãnh đạo ở trên làm hư sao? Lẽ nào cậu đã quên, cái tên đó đến quan sát viện bảo tàng, nghe nói sờ vào hoàng ấn thì có thể có vận may thăng quan tiến chức, nên nhất định phải sờ thử, kết quả làm mẻ một góc mộc vàng, đây là do cậu nói với tôi.”

“Đều đã là chuyện của thập niên bảy mươi thế kỷ trước rồi, hiện tại...”

“Hiện tại thế nào? Lẽ nào cậu đã quên trong những viện bảo tàng đó, có cái nào có thiết bị bảo quản tốt đâu? Ở địa phương cấp một, bộ sưu tập quả thật rất nhiều, chỉ cần dùng giấy gói một chút, đã có thể nhét vào trong góc nào đó của khoang xe rồi. Nếu đã vậy, còn không bằng truyền đến tay những người cất giữ riêng, ít nhất có thể bảo quản thật tốt, bao nhiêu năm sau lại có một bảo vật truyền thế.”

“Câm miệng! Diêm Phi Hoàng, đừng tiếp tục né tránh vấn đề. Huống hồ đã gọi là văn vật, nếu không thể chứng minh được một đoạn lịch sử, thì cho dù nó có hoàn chỉnh đẹp đẽ thế nào đi nữa, cũng chẳng qua chỉ là một vật thông tục không có linh hồn gì đáng nói, trừ được người chơi đùa, một chút tác dụng cũng không có. Cho dù là suy nghĩ cho những vật đó, cũng không thể để truyền ra ngoài!” Tính cách suốt mấy năm kiêu lời ít nói của Hoàng Linh Vũ vào lúc nào giống như hoàn toàn bộc phát, càng nói càng kích động, “Hiện tại bị tôi phát hiện, nếu thật sự bị bắt, sẽ kết án vô thời hạn, đến lúc đó một mình tôi phải làm sao!”

Câu này nói ra, không chỉ Diêm Phi Hoàng, ngay cả Hoàng Linh Vũ cũng ngây ra. Y đột nhiên lao tới nắm cổ áo Diêm Phi Hoàng, ném lên túi ngủ trong lều, nhìn vào gương mặt gần trong gang tấc hung ác thúc ép: “Quá ngu xuẩn, thật sự quá ngu xuẩn, vì suy nghĩ cực đoan này, cậu lại đi đến mức đó... đi đầu thú đi, sau đó cậu bắt hết những người kia.”

Diêm Phi Hoàng không đánh lại, ngược lại bảo trì tư thế đó ôm lên: “Lẽ nào tôi là người như thế sao?”

“Tự thú lại thêm lập công, muốn giảm hình phạt cũng không phải không thể.”

“Lẽ nào cậu cho rằng tôi sẽ là người như thế sao?” Sau trăm mặc vẫn là cự tuyệt khéo léo, cái ôm càng chặt.

....

Tối tăm, tịch mịch, đau đớn.

Hoàng Linh Vũ khổ cực mở mắt ra, trong tầm nhìn hoàn toàn đen kịt không nhìn thấy được cái gì, bốn phía tản ra khí tức của đất bùn mục rữa.

Trong một thoáng nhỏ, y không biết đã phát sinh chuyện gì, tiếp theo, cơn đau nhói sau gáy truyền tới từng cơn, từng cảnh tượng ngất quăng dần xuất hiện.

Khi gần tối, trận tranh cãi kịch liệt của hai người mới chấm dứt, vẫn không có kết quả. Nguyên nhân hai người ngừng tranh cãi là vì cơn mưa sắp đổ xuống, lo lắng những tên trộm mộ bị trời trong huyết mộ có thể bị nước mưa thấm, y và Diêm Phi Hoàng cùng đi xuyên vào rừng cây tối tăm.

... Nhưng trong huyết mộ đã không còn ai, hai người mang theo tâm sự khác nhau đi ra khỏi huyết mộ, cả hai đều thần trí không tập trung. Mà sau đó, y chỉ nhớ tựa hồ có cái cuốc sắt gì đó đánh vào mặt mình... và Diêm Phi Hoàng ngây dại đứng một bên.

Hoàng Linh Vũ di chuyển chân tay mình, phát hiện hơi thở phả ra thể nhưng lại dội ngược vào mặt, từ eo trở xuống bị vùi trong đất, căn bản không thể động đậy. Không gian nhỏ hẹp và đen tối trước mắt khiến y hiểu được___ y bị chôn trong huyết mộ.

Sau đó, hình như còn phát sinh chuyện gì? Y nỗ lực hồi tưởng, nhưng chỉ khiến đầu nhói từng cơn.

Bị giam hãm trong không gian nhỏ hẹp không phải không sợ hãi, giây tiếp theo có lẽ sẽ đối diện với vận mệnh nghiệt ngã mà chết cũng không phải không khiến y lo lắng, nhưng vào lúc này, dự vọng sinh tồn mãnh liệt chiến thắng hết tất cả. Y dùng hai tay run rẩy xé áo ra, bằng bó lại vết thương sau gáy, sau đó chạm vào huyết mộ nhỏ hẹp muốn xoay người, chuẩn bị đùn đám đất đang vây khốn mình lên.

Ban ngày y từng vào đây, biết hướng đi đại khái của huyết mộ. Hoài Nam Vương bị dày đến Quảng Đông Quảng Tây vùng Nam Man, địa vị kỳ thật không cao, huyết mộ cũng nhỏ hơn những vương hầu khí phái khác rất nhiều. Nhưng mà, đã đủ rồi, không gian trong mộ thất đủ để chứa đựng đất bùn được chuyển từ đường mộ ra.

Sau khi xong chuyện, Hoàng Linh Vũ cũng không thể nhớ lại lúc đó rốt cuộc đã dùng bao nhiêu nghị lực, dùng mảnh sứ mờ được đào từng miếng từng miếng đất trong đường mộ ra, rút được hai chân, sau đó đẩy bùn đất vào mộ thất, tạo ra con đường có thể cho y đi qua.

Quãng đường cuối cùng là khó khăn nhất, bên ngoài bùn đất trên đỉnh đầu truyền tới tiếng sấm vang nhỏ nhất, tiếp đó bùn đất bị cơn mưa lớn phía nam thấm nhào.

Đất bùn hoàn toàn bị thấm ướt biến thành bùn lầy, Hoàng Linh Vũ chỉ có thể nhắm mắt bịt mũi, giống như con giun chui vào bùn lầy. Phần phổi vì thiếu khí mà đau đớn muốn rách, khi ngay cả ý thức cũng sắp sửa chìm vào hôn mê, ngón tay duỗi ra trước cuối cùng cảm giác được hơi mát của hạt mưa.

Trời đã không còn hoàn toàn đen tối, nhưng trong màn mưa bão, trong trời đất vẫn tàn lưu lại sự âm trầm hỗn độn.

Có lẽ là sáng sớm, có lẽ là ban trưa, có lẽ là xế chiều, ai biết chứ?

Hoàng Linh Vũ quỳ bên ngoài huyết mộ, sau lưng là một đồng bùn lầy, bùn đất trên người và giọt máu ở đầu ngón tay dần bị nước mưa rửa sạch. Phiến lá chuối đại diện cuồng lay động, những cành cây cao to đã bị gãy cành nhánh vẫn không ngừng run rẩy trong cơn mưa bão giào vò.

Bên ngoài động không còn ai khác.

Đúng vậy, đã không còn người nào khác...

Diêm Phi Hoàng dựa nghiêng bên cạnh huyết mộ, trong tay còn cầm chặt cuốc sắt, mà bên cạnh hắn, là bình nước lẫn lóc, bình nước của Hoàng Linh Vũ.

Vốn nghĩ là, nếu Diêm Phi Hoàng thực sự không nguyện ý thoát ly những người đó, y sẽ đổ thuốc độc trong bình nước vào thức ăn của những người đó, mà hiện tại, lại là Diêm Phi Hoàng uống nó.

___ Cậu cầm cuốc sắt đó để làm gì? Cậu dùng bình nước của tôi thì có ý nghĩa gì?

Hôm nay, có lẽ là ngày Hoàng Linh Vũ có nhiều nghi vấn nhất trong đời mình. Nhưng y không thể nào đạt được đáp án nữa, không ai có thể nói cho y đáp án.

Hoàng Linh Vũ sờ gương mặt đã lạnh lẽo trắng nhợt của hắn, gục mình lên trên người hắn.

39. Q.1 - Chương 40: Tro Bụi Lụi Tàn.

Ký ức xuất hiện vết nứt, đại khái chừng một tháng sau, chỉ nhớ mang máng hôm đó, hình dáng của cuộc sát bị dính đầy bùn dưới ánh chớp, và một bên, gương mặt Diêm Phi Hoàng bình tĩnh, cứ như vậy nhìn y bị đánh ngã.

Trong bệnh viện lớn nhất tỉnh, nhìn qua cửa sổ kính thủy tinh sát đất, trong mắt là bãi cỏ xanh rì, người nhà dìu người bệnh tản bộ dưới mặt trời.

“Trải qua kiểm tra, mắt và thần kinh thị giác của cậu đều bị tổn thương, vì thế thị lực sẽ bị giảm, có lẽ là nguyên nhân tâm lý nữa. Nhưng chỉ là tương đối thôi, trên diện não đồ cho thấy khu vực thính giác của cậu nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều___ tôi đề nghị cậu nên đi tới khoa thần kinh một lần...” Vị bác sĩ mặc chiếc áo khoác trắng to rộng bên ngoài áo sơ mi ngắn tay dừng lại, hỏi: “Cậu nghe thấy tôi nói gì chứ?”

Hoàng Linh Vũ nãy giờ vẫn trầm mặc ngồi tựa trên ghế sofa đối diện nhìn cửa sổ sát đất sau lưng bác sĩ, không để ý ừ hử một tiếng.

“Bỏ đi, tôi lại quan tâm đến chuyện đó của cậu hơn, cuối cùng chuẩn bị xử lý thế nào?” Bác sĩ trẻ tuổi lại hỏi.

“Viện kiểm sát đã quyết định không khởi tố xử lý. Cho dù bị khởi tố, Đại Hủ cũng sẽ làm luật sư biện hộ cho tôi, cậu ấy nói biện hộ vô tội hoàn toàn không thành vấn đề.”

“Vậy sao? Đại Hủ a, nghe nói hiện tại cậu ấy đã có chút danh tiếng về phương diện biện hộ hình sự rồi, năm đó trong lớp khoa học của chúng ta chỉ có cậu và Đại Hủ là thi vào hệ văn khoa thôi. Hiện tại thật sự có chút hoài niệm những ngày tháng vì chuẩn bị thi mà thức trắng đêm đó a.”

“Vậy sao.”

“Thật tội tệ mà, tôi vốn nghe nói cậu làm việc không tôi không giới khảo cổ, nhưng không ngờ lại gặp chuyện này.”

Bác sĩ còn muốn nói, trong phòng khám bệnh yên tĩnh chợt vang lên tiếng chuông di động, sau đó Hoàng Linh Vũ ứng đáp vài câu, cúp máy đứng lên nói: “Bên phòng điều tra hình sự bảo tôi tới hỏi vài câu, có thể gặp cậu tôi rất vui, nhưng tôi phải đi rồi.”

“Đợi đã.” Bác sĩ đứng lên, “Chuyện xảy ra hôm đó, cậu còn nhớ được bao nhiêu?”

“Tại sao hỏi vậy?”

“Tuy là vi phạm quy định, nhưng tôi vẫn có xem qua hồ sơ của cậu trong khoa thần kinh. Sau chuyện đó, có phải cậu bị rối loạn ký ức không? Thậm chí có một thời gian cảm giác đối với thời gian cũng xuất hiện sai lệch.”

Hoàng Linh Vũ nhìn hai tay nắm chặt của mình, không trả lời.

“Sau chuyện đột nhiên phát sinh đó lại xuất hiện vấn đề này, chỉ có thể nói bản thân cậu không muốn nhớ. Còn cả thị lực đột nhiên giảm xuống, chuyện này gây ảnh hưởng quá lớn đến cậu rồi.”

“Rõ ràng vậy sao?” Hoàng Linh Vũ bày ra biểu tình khó tin.

“Người xa lạ có thể nhìn không ra, chỉ là dù sao chúng ta cũng là người quen cũ, cậu cho rằng hiện tại biểu cảm của mình là thế nào?”

Di động lại vang lên, Hoàng Linh Vũ nhìn màn hình, là bên phía phòng điều tra hình sự thúc giục, vì thế y quay người đi ra cửa.

Bác sĩ đuổi theo vài bước, gần như tông ngã bàn nhỏ mới bắt được một tay y, cản lại trước cửa: “Hoàng Linh Vũ, đừng quên cậu còn có đám bạn học cũ chúng tôi. Trước đây phiền cậu rất nhiều lần, thỉnh thoảng cũng nên làm chút chuyện vì cậu.”

Bất luận là trường học thế nào, đều sẽ có người bị ức hiếp, bác sĩ vì sinh ra đã mắc bệnh sạch sẽ, nên từng bị các bạn học cũ đặc biệt không ưa, thậm chí vì thế mà bài xích, lúc đó lớp trưởng chính là Hoàng Linh Vũ.

Bác sĩ còn nhớ trường trung học mà họ học đó kỷ luật rất lỏng lẻo, đa số mọi người đều không nguyện ý làm mấy chuyện vệ sinh lớp học này nọ, Hoàng Linh Vũ chính là con vẹt đã treo trên giá, phải gánh hết mọi chuyện. Nhưng vì Hoàng Linh Vũ quá mức chăm chỉ làm việc, nên rất nhanh đã bị kết thành đội với những bạn học bị bài xích như hắn. Những bạn học khác đều cười nhạo y cam tâm trụ lạc, nhưng y lại dần dần kéo những bạn học đó vào luôn.

Bác sĩ biết, cũng như những bạn học khác, người bạn cũ này thật ra cũng chán ghét rất nhiều thứ, nhưng y sẽ không vì chán ngán mà bài xích, phản đối hay hủy hoại, ngược lại lặng lẽ tiếp nhận, sau đó thậm chí biến nó.

Hoàng Linh Vũ nắm tay hắn, thật chặt, nói: “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì.”

Nói xong, giã ra, mở cửa ra ngoài, trên hành lang vẫn còn rất nhiều bệnh nhân đang chờ gọi số, y phát tay tạm biệt bác sĩ.

“Tốt nhất là đổi công việc đi, nếu có thể, đổi thành phố càng tốt.” Bác sĩ đứng trước cửa phòng khám nói, nhưng trong lòng lại cho rằng y sẽ không làm như thế, vì Hoàng Linh Vũ mà hắn biết trước nay chưa từng chạy trốn vấn đề gì.

Hoàng Linh Vũ ra khỏi tòa nhà bệnh viện, cửa thủy tinh tự động yên lặng trượt xuống sau lưng. Y nhét tay phải vào túi quần, nó vẫn còn run rẩy.

Mở ra, bên trong là một mảnh ngọc bán nguyệt màu xanh được khắc chữ cung văn, ngày đó nó còn đeo trên cổ Diêm Phi Hoàng, chỉ có mảnh ngọc bán nguyệt do chính tay y làm.

“Đổi công việc sao?”

Ngọc bán nguyệt này, người mang nó đã chôn vùi theo cát bụi, trở về lòng đất...

Y đứng trước bệnh viện quan sát đầm nước, tầm nhìn có chút mơ hồ. Khi cánh tay buông xuống, ngọc bán nguyệt chìm vào mặt nước xanh biếc, để lại bọt nước nho nhỏ.

Nhìn không rõ cũng tốt, không cần phải nhìn quá rõ. Hoặc là, nếu có thể không phát hiện gì cả, vẫn luôn bị che phủ như thế, có lẽ kết cục của Diêm Phi Hoàng sẽ tốt hơn nhiều.

Xem ra cần phải đổi công việc thôi, những thứ cuộc sống bùn đất đó, là thứ mà y không bao giờ muốn tiếp xúc nữa.

Để tất cả chìm vào quên lãng thôi.

Từ sau đêm chạy khỏi hoàng cung, đến hiện tại chẳng qua chưa tới sáu canh giờ. Một hàng người ngựa không ngừng vó đi về cứ điểm của tộc nhân Tây Thương. Mạc Am, Đoàn Hưu Nhi mỗi người cưới một con, Mộ Dung Bạc Nhai thì để Hoàng Linh Vũ ngồi trước người cùng cưới một con, ngoài ra còn có ba con ngựa không người cưới theo sát sau lưng.

Trong một đêm phát sinh nhiều chuyện như thế, đã ra khỏi dự liệu của Mộ Dung Bạc Nhai. Đặc biệt không thể ngờ chính là, Hoàng Linh Vũ lại tự thừa nhận có quen biết với Diêm Phi Hoàng trước mặt Mạc Am và Đoàn Hưu Nhi vào lúc hắn đang đi gặp mặt nhị ca.

Hắn cúi đầu từ trên quan sát gương mặt nhìn nghiêng của Hoàng Linh Vũ trước ngực, lúc này đang ngủ say, mất đi vẻ sáng rực khi tỉnh táo, thay vào đó là rất nhiều băng lạnh. Khác với Diêm Phi Hoàng đã qua tuổi bốn mươi, Hoàng Linh Vũ còn rất trẻ.

Tối qua, Hoàng Linh Vũ dẫn cháy đại hỏa trong thiện thực phòng. Hiệu quả đó, rất giống hỏa dược đã thất truyền từ lâu mà năm đó Diêm Phi Hoàng đã làm ra.

Chẳng lẽ truyền thuyết lưu truyền hàng ngàn năm của tộc Tây Thương là thật? Diêm Phi Hoàng là người từ biệt thế chuyển sinh mà tới cũng thôi đi, nhưng si niệm của hắn lại có thể kéo linh hồn của người khác tới đây luôn sao? Nghĩ thế nào cũng là tuyệt đối hoang đường.

Mà nếu Hoàng Linh Vũ thật sự là người Diêm Phi Hoàng chờ đợi, tại sao vào lúc này mới xuất hiện? Khi Diêm Phi Hoàng đã không còn ôm hy vọng gì thậm chí đã chết rồi, thì hôm nay, sau nhiều năm sinh niệm như thế, mới lộ thân phận?

Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên cảm thấy trên mu bàn tay chợt lạnh như bị thứ gì thấm ướt. Lúc này mới chú ý thấy, trên gương mặt của Hoàng Linh Vũ còn lưu lại hai hàng dấu vết ẩm ướt.

Hắn bất giác cảm thấy thất lòng, tựa hồ rất lâu về trước, khi hắn còn ấu thơ cũng từng thấy qua tình cảnh tương tự.

Người vừa là thầy vừa là bạn đó sau khi xem xong ghi chép điển tích trên bia thánh của Tây Thương tộc, đã chống vào tấm bia đá đen đúa đó ngây ra rất lâu. Lúc đó trên mặt hắn cũng là như thế. Tuy không chút biểu thị nhưng vẫn khiến người khác bất giác nhói lòng.

“Trước mặt người khác luôn thoải mái không có nghĩa là sau lưng cũng có thể thoải mái, việc may có thể chia sẻ, nhưng bất hạnh thì chỉ có thể tự gánh vác.” Người đó từng nói như thế với hắn sau khi uống rượu.

Tại sao Diêm Phi Hoàng lại chấp niệm với một người đến thế, thậm chí không chú ý đến ánh mắt của hắn luôn dõi theo sau? Có lẽ Hoàng Linh Vũ có thể cho hắn một đáp án.

Trước ngực đột nhiên run lên, là Hoàng Linh Vũ tỉnh lại, hóa ra Bạc Nhai không chú ý dùng tay áo che hai mắt y, khiến y giật mình tỉnh giấc.

“Khóc thảm như thế trước mặt người khác, khó tránh khỏi có chút khó xem đi.” Mộ Dung Bạc Nhai nhin không được trêu chọc.

Hoàng Linh Vũ lập tức tỉnh lại, hiểu rõ sự mất khống chế của mình, nhưng cũng phản kích lại ngay: “Chưa từng nghe nói nước mắt cá sấu sao? Đây chính là trừ độc a trừ độc!”

“Cá sấu? Trừ độc?”

“Dưới hạ lưu Trường Giang không phải có một đàn cá sấu lớn sao... bỏ đi, kiến thức hạn hẹp như hoàng thân quý tộc tính ra cũng chưa từng thấy qua.” Hoàng Linh Vũ kéo ống tay áo của Mộ Dung Bạc Nhai lau sạch mặt, sau đó ném cho hắn một ánh mắt vô cùng khinh thường.

Tuy có chút nan kham, nhưng có thể tỉnh lại khỏi ký ức quá khứ thật sự là cảm giác rất tốt.

Một khi tiếp xúc với chuyện lúc đó, sẽ theo bản năng muốn quên lãng. Vì hầu như không thể tin tưởng thiện ý của người khác nữa, cũng không thể tiếp nhận thân cận của người khác, từ sau chuyện đó, thứ để lại cho y chỉ là sự chán ghét đối với nhân thế ganh đua và căm hận với bản thân. Cho nên, phương pháp giải quyết tốt nhất, chỉ có vĩnh viễn tránh né không bàn tới.

Chuyện cũ đã qua, Diêm Phi Hoàng chuyển thế tới đây trước y một bước.

Sơn cùng thủy tận ngõ hết lối, liễu ám hoa tươi lại thấy đường, bất luận vận mệnh an bài như thế nào....

40. Q.1 - Chương 41: Từ Minh Chuyển Âm

Từ ngày tam hoàng tử Mộ Dung Bạc Nhai đại náo cung thành rồi khỏi đến nay đã qua bán tuần (*tuần ở đây là 10 ngày, bán tuần là năm ngày), Lạc Bình thành trải qua nhiều ngày giới nghiêm cấm chỉ, cuối cùng vẫn không tìm được tung tích, rốt cuộc coi bỏ quản chế.

Vị hoàng đế đã nghiêng về phía Thần Hoàng giáo trên triều tức giận quở trách tam hoàng tử có hành vi nghịch thiên, bất trung bất hiếu, hạ chiếu lệnh cho Cẩm Y Sứ cùng các hoạn quang và quan đồng liêu liên hợp tiêu trừ thế lực trong triều của tam hoàng tử, từ đó, Côn Tổ chỉ từng nghe danh trong truyền thuyết vừa mới lộ mặt, nhất thời sát cơ lại khởi. Chỉ là rất ít người biết, những ‘Côn’ bị thích sát này, chỉ là một vài kẻ chết thay mà thôi.

(*Hoạn quang: nô nà là nơi quản lý tập trung hoạn quan.)

Trong doanh trại cấm quân bên ngoài hoàng thành, một tiểu viện độc lập đèn đuốc sáng tỏ, rất khó tưởng tượng nơi đây đã hơn nửa năm chưa từng có ai trú, chủ nhà mấy ngày trước mới vừa trở về. Mà lúc này, hai người mặc phục sức cấm y đang lén lút đẩy cửa, rón ra rón rén bước vào.

Hai người này là người trong hoạn quang, bọn họ nghe lệnh thăm tra, nhiều ngày tìm kiếm trên dưới doanh trại, tiền cất riêng của binh sĩ thì tìm được không ít, còn người cần tìm thì vẫn không tìm được.

Trước mắt, chỉ còn lại gian nhà này, chỉ là nơi này là chỗ trụ của nữ tướng Võ Lượng cực kỳ nổi danh của Đại Yến.

Đại Yến hoàng đế cực chán ghét nữ tử can dự chính sự, duy độc chỉ có hai người ngoại lệ. Một người là phụ chính Mạc Xán của tứ hoàng tử Mộ Dung Sí Diệm, người còn lại chính là Võ Lượng này.

Mạc Xán là người của Thần Hoàng giáo mà đương kim thánh thượng đang nghiêng về, vì chưa già mà tóc đã bạc trắng, hơn nữa võ công cao cường, những nữ nhân khác căn bản không thể đem ra so sánh, Thần Hoàng Giáo giáo chúng đều rất khác biệt, dần dần đã xuất hiện cách nói Mạc Xán là Thần Huyền thánh nữ hạ phạm.

Mà Võ Lượng này, nghe nói khi trẻ tuổi là người nấu cơm đi theo quân, vào tuổi cập kê đã cứu được hoàng đế bị rơi vào bẫy địch. Hoàng đế vốn có ý phong làm phi để báo đáp, nhưng thấy nàng diện mạo xấu xí, cuối cùng tùy theo tâm ý của nàng cho Võ Lượng tiếp tục lăn lộn trong quân. Mười mấy năm đại chiến tiểu chiến, Võ Lượng cuối cùng nhờ vào thực lực của bản thân mà được hoàng đế thừa nhận, đề bạt làm phó thủ lĩnh của kinh thành Cẩm Y Sứ.

Hiện tại nếu hỏi ấn tượng của bách tính Đại Yến đối với Võ Lượng là gì, mười người đã có năm người sẽ lắc đầu thật mạnh, thở dài nói: “Đáng tiếc võ tướng này thế nhưng lại đầu thai làm làm nữ nhân!”

Mà năm người còn lại sẽ phần hận bất bình nói: “Võ Lượng căn bản chính là nam tử, người nghe là thấy sợ, không biết sao lại đồn đãi hần là nữ nhân nữa. Miệng nhiều người nói xói chảy vàng, Võ Lượng đại nhân thật sự là chịu oan bất minh mà!”

Tạm thời không nói tới chuyện Võ Lượng là nam hay nữ, hai kẻ thâm xâm nhập này vào phòng rồi chỉ thấy bên trong rất khổ hạnh, trên bàn trong tủ đầy trần nhà là đủ loại binh khí đoản thương đa dạng, trên tường còn treo trường đoản roi xích, các vật chế bằng da bằng sắt bằng đồng, quả thật giống hệt hình phòng.

Trong phòng đốt đèn hương u ám, mà trong đó lại hỗn tạp rất nhiều máu tanh, hai kẻ xâm nhập thân mang võ công, vừa ngửi lập tức biết vị tanh đó từ đâu mà ra. Bên trong nơi màn khê lắc lư, mấy lọn tóc đen dài trượt ra. Hai người trao đổi một ánh mắt, thầm nghĩ có chuyện bất thường, vội đi tới vén màn lên.

Một người ốm trơ quăn chân nằm bên trong, tựa hồ vì cực kỳ lạnh mà nhẹ run rẩy, làn da trắng bóc nõn nà, tuy trông không phải là Mộ Dung Bạc Nhai, nhưng thân hình thon dài, cũng là người thích hợp luyện võ khó có được. Hai người khẽ giật mình, thầm nghĩ chẳng lẽ là đào đảng của Côn Tổ?

Một người kẹp mảnh dao lá liễu trong tay, vén mở cấm bị đang phủ lấy người đó, nhưng lại thâm kinh sợ vì những gì thấy được.

Trên tấm lưng lõa lồ trắng nõn là một vết máu dài banh rộng, trong đó là những tảng máu đọng đỏ đen, ngoài miệng cũng sưng rất to___ vị máu tanh trong gian phòng này chính là từ đây mà ra.

Nam tử trên giường cuối cùng cũng giật mình tỉnh, khi hoảng sợ né tránh vì động đến thương thể sau lưng mà thống khổ rên rỉ ra tiếng. Hai hoạn quan này mới nhìn thấy được, người này tuy đã đến trung niên, nhưng vì diện mạo trơn bóng trời sinh, khí chất đặc thù, quả thật là mỹ nhân hiếm thấy.

Vào lúc này, cửa sổ gần giường chợt truyền tới tiếng vang, tiếp theo một giọng nữ thô lỗ vang lên bên tai: “Hai vị quân gia thực có hưng trí!”

Mỹ nhân trên giường nghe thấy thanh âm, lập tức run rẩy giãy dụa muốn đứng lên. Sau một chuỗi đỉnh đang, hai hoạn thị mới chú ý thấy thì ra trên chân của mỹ nhân này còn bị khóa thiết tử ngân bạch, đầu kia khóa chặt vào vòng thiết trên tường.

“Hoan nghênh chủ nhân.” Người đó quỳ trên giường, cúi đầu rũ mắt, thân hình nhẹ run rẩy không ngừng, càng thêm yếu nhược câu nhân. Nhưng ‘chủ nhân’ trong miệng của hắn, cư nhiên là một nữ tử, hơn nữa, là một nữ tử xấu xí vô cùng.

Vết bớt đen lớn bằng lòng bàn tay trên mặt Võ Lượng đã giáng đòn phủ đầu thu hút tất cả ánh mắt của những kẻ vừa nhìn thấy lần đầu, tiếp theo đó mới phát hiện, trên gương mặt to rộng của nàng ta, hai vết sẹo trắng bệt giao chéo nhau ngang sống mũi, một vết trong đó rạch vào tận tóc mai, tổn hại một mảnh lớn da đầu không thể mọc lại tóc.

Đối diện với người lấy thân phận nữ tử đảm nhiệm phó thủ lĩnh của Cẩm Y Sứ, hai công công xuất thân từ hoạn quang này càng lúc càng cảm thấy thở không nổi. Kỳ thật không thể trách bọn họ, đột nhiên đối mặt với gương mặt này còn có thể không giật lùi hai bước, đã là định lực rất kinh người.

“Hai vị đêm khuya đến hương khuê của tại hạ, chẳng lẽ___ là đến để hái hoa?” Vừa nói, Võ Lượng vừa không mang ý tốt đánh giá khó gian đã hơi trống trải của hai người, hai mắt láo liên, thuận tiện ném một ánh mắt không ai muốn phải lĩnh giáo vào mỹ nhân trên giường.

Hai người này hít ngay một hơi khí lạnh, thầm biết bất luận là vì công vì tư, quyết không thể rơi vào tay của nữ nhân lấy việc tàn phá nam tính làm vui, vì thế lùi liên vài bước, phá cửa chạy đi.

Ra đến ngoài viện, lại không thấy Võ Lượng đuổi theo, trong phòng lại truyền tới tiếng cười tà ngược của Võ Lượng: “Ta mới lên nóc uống chút rượu, người đã đi quyến rũ hai người, thật là càng lúc càng có bản lĩnh...” Tiếp theo là mấy tiếng vang chói tai của sợi roi da xé gió, và cả tiếng khóc thút thít nghẹn ngào của mỹ nhân. Hai người không dám dừng lại lâu hơn, chạy té khói bỏ trốn.

Mà trong gian phòng đó, lại không hề có thảm trạng như người ngoài đã tưởng.

Nữ nhân diện mạo xấu xí nghe thấy bên ngoài không còn âm thanh gì, lén thò đầu ra xem xét, thấy trong tiểu viện trống rỗng, thở phào một hơi rồi ném roi xuống đất, phẫn hận nói: “Tại sao bất luận là ai đều phải phá cửa mà ra chứ? Rõ ràng khi vào đều cẩn thận vô cùng.”

Vừa nói vừa nhận mệnh gấn cửa về vị trí cũ, tiếp theo thuần thục cài lại then.

“Vô Nương.” Người trên giường bất đắc dĩ thở dài: “Có lúc ta thật sự không muốn nàng tự hủy hoại hình tượng như thế.”

Nếu Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ có mặt tại đây, nhất định sẽ nhận ra thanh âm này là của Tiêu Thanh Ngọc.

Nữ nhân rất nhanh đã sửa xong phiền cửa, thấy Tiêu Thanh Ngọc còn đang ngồi xỏm trên giường, nhíu mày, đi hai bước tới chỗ hắn ẩn lại giường, nói: “Nếu người cảm thấy khó thở, thì tháo diện cụ xuống trước đi, dù sao ở đây có ta canh chừng. Huống hồ các thể lực của hoàng đế hoàng tử đều đã đến đủ cả rồi, ta thấy cũng không còn ai có hứng thú đến đây kiểm tra nữa, người cứ dưỡng cho tốt đi.”

Thì ra nam tử này thật sự là Tiêu Thanh Ngọc, mà Võ Lượng lại là một trong những người Bạch Y giáo ẩn mình trong thể lực triều đình cho đến hôm nay___ Nhiệm Vô Nương.

Hai người bọn họ là Tây Thương nhất tộc. Dân tộc này thậm chí nếu so với Bắc Yến Quốc tiền thân của Đại Yến còn muộn cổ lão hơn, bắt đầu từ ba trăm năm trước đã trở thành đối tượng bị triều đình chu sát.

Năm đó Lệ Vương Đại Yến mượn cớ Tây Thương tộc nhân can chính quá sâu, chỉ có tiêu trừ toàn quyền trong triều mới có thể bảo đảm thiên quốc vô tổn hại. Mà hiện tại, một tộc nhân trở thành đối tượng người bình thường sợ hãi, lại chỉ vì huyết thống đặc biệt.

Người của tộc này phàm là huyết thống nồng đậm đều có một đặc tính, trước mười bốn mười lăm tuổi trí lực chưa mở, qua tuổi giới hạn mới như tinh tú trào đỉnh, hoàn toàn thông tỏ. Nhưng qua mười bảy mười tám tuổi, lại có chuyển biến về thể hình, cứ như bướm bướm phá kén, diện mạo như đổi thành người khác. Hơn nữa tựa hồ vận may trời cho đều bị người Tây Thương độc chiếm, hầu như ngàn năm thì sẽ có nhân tài cực kỳ kiệt xuất được sinh ra.

Thế nhân chính là vì thế mà sinh ra lòng sợ hãi nghi kỵ. Đến mức năm đó khi mà Lệ Vương hạ lệnh chu trừ Tây Thương, người ủng hộ rất nhiều.

Cho tới hôm nay, do trường kỳ tạp cư hỗn huyết pha tạp, người Tây Thương thuần huyết càng lúc càng ít, cho đến đời của Tiêu Thanh Ngọc, chẳng qua cũng chỉ còn hai ba người có thể bảo trì đặc tính của người Tây Thương mà thôi, phần còn lại thì đã không có gì khác biệt người thường.

Tự xưng là Tây Thương tộc nhân, chỉ là vì căm hận Đại Yến hoàng đế đuổi tận giết tuyệt như thế.

41. Q.1 - Chương 42: Sơn Động Mất Ngủ

Tiêu Thanh Ngọc nằm lại giường, lắc đầu nói: “Ở nơi này vẫn cẩn thận là hơn.”

Nhiếp Vô Nương nhẹ vuốt lên mấy vết roi trên lưng hần, tuy nhìn rất dọa người, nhưng kỳ thật phần nhiều là do dùng bột phấn và chu đan làm giả, vết đao thương thật sự chỉ có hai vết.

Từ sau khi cứ điểm ở tiệm cầm đồ Hoài Qua bị bại lộ do Mộ Dung Bạc Nhai, hần và một đám hỏa kế tách ra, một mình theo đuôi Mộ Dung Bạc Nhai là Hoàng Linh Vũ đến phân đàn của Bạch Y Giáo ở Lạc Bình Thành.

Nhiều ngày trước hoàng đế Đại Yến đột nhiên tiến hành thanh tẩy đối với thủ hạ Côn Tổ của Mộ Dung Bạc Nhai, cũng thuận tiện tìm đến phân đàn của Bạch Y Giáo. Tuy nhìn thấy tín hiệu của Côn Tổ đã phóng, nhưng lại không kịp tản đi, vẫn bị bao vây ở ngoài cửa thành.

Nhiếp Vô Nương lấy được cao bồi lên hai vết thương đó, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái đám đó thật vô sỉ, lại lấy nhiều hiếp ít.”

Tiêu Thanh Ngọc bật cười: “Lẽ nào trước khi người khai chiến, còn phải đàm luận với kẻ địch không thể lấy nhiều thắng ít sao?”

“Hừ hừ, ta đương nhiên có thể lấy nhiều hiếp ít, nhưng bọn chúng đối với ta như vậy chính là vô sỉ, để coi lần sau ta gặp được tử nữ nhân Mạc Xán và tên điên Mộ Dung lão tứ đó, ta mà không cho đôi cẩu nam nữ đó mở mắt một phen mới lạ.” Thì ra khi Mộ Dung Sí Diệm không bắt được Mộ Dung Bạc Nhai, đã lập tức chuyển hướng bao vây bên ngoài, gặp được đám người Tiêu Thanh Ngọc.

“Khi Mộ Dung Sí Diệm phát điên, công lực đại tăng, không thể so sánh với lúc bình thường a. Hy vọng khi đối chiến với Bạc Nhai vẫn là Mộ Dung Sí Diệm bình thường, nếu không cho dù là Bạc Nhai, đại khái cũng phải chịu thiệt dưới tay tên điên đó.”

Nhiếp Vô Nương nói: “Người cũng quá liều mạng rồi, khi nên chạy thì đừng để ý đến người khác nữa.” Nếu không phải muốn bảo vệ giáo hữu xuất thành, Tiêu Thanh Ngọc cũng không rơi vào tình trạng trước sau thọ địch.

Tiêu Thanh Ngọc biết nàng chỉ là lo lắng mà thôi, chứ không phải bảo hấn thật làm thế, vì vậy mỉm cười nói: “Lẽ nào người sẽ làm như thế sao?”

“Ta không hy vọng nhìn thấy người theo gót Diêm Phi Hoàng.”

Nhiếp Vô Nương vuốt ve thân thể cứng ngắc bên dưới một chút, Tiêu Thanh Ngọc quay đầu, nhìn nàng không nói, một lát sau mới thở dài: “Yên tâm đi, sẽ không đâu.” Vì thấy ánh mắt khá trầm trọng của Nhiếp Vô Nương, hấn lại chuyển chủ đề: “Không ngờ được Hoàng Linh Vũ nhật về, thật sự là người mà năm đó Diêm Phi Hoàng đề cập tới. Chỉ là bên phía Bằng Tổ tựa hồ cũng đã biết được thân phận của y, nếu vậy thì, bất luận là hoàng thất hay là Thần Hoàng giáo, đều rất muốn đạt được. Có sợ là chỉ sợ Bạc Nhai không thể mang y bình an trở về Bạch Y Cốc.”

“Người xem, nữ nhân Mạc Xán đó từng có chút tình niệm với Diêm Phi Hoàng, liệu có hạ thủ lưu tình với Hoàng Linh Vũ đó không?”

“Ta thấy hơn phân nửa sẽ vì yêu sinh hận, hạ luôn sát thủ.”

Nhiếp Vô Nương lắc đầu: “Ân oán của đời chúng ta, lại bắt đám trẻ tuổi chúng nó gánh chịu, thật là...”

“Không sao, tiểu tử đó tuy bình thường rất tham ngủ, nhưng nếu quả thật là người mà Diêm Phi Hoàng đã nói, thì thủ đoạn tất nhiên rất lợi hại, Mạc Xán không phải đối thủ của y. Chúng ta cứ tranh thủ đại nạn lần này, thanh tẩy sạch sẽ gian tặc trong tộc, đợi khi Bạc Nhai mang y về giải thích ghi chép trên cổ tích là được.”

Tạm không nói đến những kẻ đời trước Nhiếp Vô Nương và Tiêu Thanh Ngọc rất có năng lực, đưa tất cả giáo chúng Bạch Y Giáo và tộc nhân Tây Thương chuyển vào chỗ tối. Mộ Dung Bạc Nhai suốt mấy ngày đường bôn ba, đã đến sông Hoài phía Nam.

Hôm nay nghỉ ngơi ngoài trời, vì truy binh đã xa, không dễ gì mới được nghỉ một buổi sáng. (Trong thời gian này đều là tranh thủ bóng đêm xuất phát, nên đương nhiên dùng thời gian buổi sáng để nghỉ ngơi.) Hoàng Linh Vũ liền hỏi dự tính sau này.

Mộ Dung Bạc Nhai gom củi nhóm lửa, nói: “Đến đất Ngô trước nhìn cổ cư* của Diêm Phi Hoàng, nơi đó còn lưu lại một vài lá thư, đề tên là cho ‘Hoàng Linh Vũ’. Hấn từng nói, nếu thật sự là người đó, tự nhiên có thể hiểu.”

(*Cổ cư: nhà cũ, thường dùng cho người đã chết)

Một câu nói dài, Hoàng Linh Vũ chỉ chú ý đến hai chữ, tay cầm lương khô bất giác dừng lại giữa không trung. “Cổ cư? Người có ý gì?”

Mộ Dung Bạc Nhai lắc đầu cười, trong giọng điệu tràn đầy bất đắc dĩ: “Như người đã nghe, Diêm Phi Hoàng là người đã chết. Nữ nhân tóc trắng mà ngày đó người thấy ở hoàng cung, là hung thủ đã hại hấn năm đó rơi vào tuyệt cảnh.”

Ngày đó, Mộ Dung Bạc Nhai vì quyết định mang Hoàng Linh Vũ đến đất Ngô, Đoàn Hưu Nhi liền muốn về Côn Tổ báo tin, thế là ba người tách ra. Hành trình hôm nay rất vui vẻ tri ân, ba người hiếm có một đêm ngon giấc tìm kiếm được một sơn động gần đó để nghỉ ngơi.

Tuy đi dần về phía Nam, nhưng đã là thời tiết sương giá, trong đêm lại không thể đốt lửa để địch nhân phát giác, nên chỉ có thể chống đỡ trong hàn lạnh. Mạc Am và Mộ Dung Bạc Nhai thì không cần nói, Hoàng Linh Vũ thì một chút nội lực cũng không có, thế là không thể tiếp tục chống đỡ, chen chút một đồng với Mộ Dung Bạc Nhai trong đêm.

Đêm nay sau khi Hoàng Linh Vũ ngủ là đến phiên Mộ Dung Bạc Nhai canh đêm. Nói là canh đêm, đối với người nội công cũng có chút thành tựu, thì chẳng qua là hoàn thành nhiệm vụ một cách đơn giản trong lúc nửa mê nửa tỉnh. Cho nên, Mộ Dung Bạc Nhai lang thang trong nửa mê nửa tỉnh rõ ràng cảm giác được có một chút tiếng động bất thường.

Kỳ thật nói là tiếng động thì cũng không chuẩn xác lắm, vì không hề có âm thanh gì, trong sơn động chỉ có hơi thở đều đều của ba người và vài con ngựa, rượt hùng hoàng u u phiêu ra từ cửa động___ là dùng để xua đuổi rắn. Trên bờ vai, chợt truyền tới cảm giác ẩm ướt se se.

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, mới nhớ ra người ngủ bên cạnh không phải Hoàng Linh Vũ thì còn có thể là ai? Đang nghĩ không lẽ tiểu tử này nhiều ngày không được ngủ tới mùi thịt, nên ban đêm nằm mộng chảy cả nước miếng? Thế nên hắn hơi nghiêng người muốn đẩy miệng của tiểu tử đó tránh ra.

Nửa vầng trăng đã nghiêng về một hướng, thông qua cành nhánh ngoài sơn động, những ánh sáng nhỏ nhất chiếu vào. Hoàng Linh Vũ cuộn người tựa vào hắn đang ngủ rất trầm. Gương mặt được ánh trăng chiếu sáng tái, hơn nữa, còn có hai hàng dấu vết ẩm ướt thuận theo khóe mắt chảy thẳng xuống vai hắn.

Mộ Dung Bạc Nhai kinh ngạc, giật người muốn chồm dậy. Mạc Am ở bên kia sơn động cũng lập tức tỉnh táo, thấp giọng hỏi: “Có động tĩnh.”

“Không, người ngủ đi.” Mộ Dung Bạc Nhai đáp.

Nghe bên đó lại yên tĩnh xuống, hắn mới quay đầu về.

Như vậy, an tĩnh...

Lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng nằm lại, chỉ là nghiêng người, mắt nhìn Hoàng Linh Vũ. Nhịn không được vươn tay nhẹ lau đi vết nước mắt ẩm ướt, chỉ cảm thấy ngón tay lạnh băng, không biết đã khóc bao lâu.

Từ trước tới nay chưa từng thấy Hoàng Linh Vũ như thế. Vì ấn tượng của người này, luôn là bộ dáng có lúc thì tham ngủ lười biếng, có lúc lại đưa loạn chủ ý, có lúc thì gây bất ngờ, tựa hồ trước giờ đều chưa từng biểu hiện những tình tự bi thương thâm nhật này. Thì ra, y cũng có thần tình thế này sao?___ Quả thật giống như chìm vào trầm mê, dần dần không thể hít thở.

Mộ Dung Bạc Nhai hoàn toàn tỉnh ngủ, trong con mắt an tĩnh trước đó tựa hồ lại xuất hiện hình ảnh Diêm Phi Hoàng uống rượu ngấm trăng. Lúc này mới chân thật ý thức được, Hoàng Linh Vũ trước mắt, rất giống Diêm Phi Hoàng trong ký ức đó.

Ngày ly kinh tuy đã biết khả năng này, nhưng vẫn không chân chính thể nghiệm được hàm nghĩa trong đó.

Cũng chính là nói, Hoàng Linh Vũ tham ngủ lười biếng, đưa loạn chủ ý, làm người bất ngờ, tuy có thân thể trẻ tuổi hơn cả hắn, nhưng linh hồn có thể là người tương đồng với Diêm Phi Hoàng.

Nhận thức này, khiến hắn chán nản cảm thấy, có lẽ trong mắt của Hoàng Linh Vũ, bản thân hắn mới chân chính là mao đầu tiểu tử.

Vào lúc mà hắn không biết, ở nơi mà hắn không biết, giữa Hoàng Linh Vũ và Diêm Phi Hoàng, đã phát sinh chuyện gì đó không thể cho ai biết. Cho nên Diêm Phi Hoàng trong ký ức, thường xuyên tìm kiếm trong biển người, thường xuyên lưu lại những dấu mỗi tìm kiếm ở những nơi khác nhau, thậm chí tất cả những gì hắn từng làm, đều là vì chờ đợi sự xuất hiện của Hoàng Linh Vũ.

Nhưng mà, hắn không đợi được.

Không biết lúc này, Hoàng Linh Vũ đang thấy những gì trong mộng?

Chỉ là hiện tại xem ra, y cũng không oán trách điều gì, càng sẽ không để người khác gánh chịu hàng trang của mình, người thế này, quả thật làm người ta tôn kính.

Nửa vầng trăng dần nghiêng về tây, cánh tay sờ tên mặt Hoàng Linh Vũ có thể cảm giác được vết ẩm đã khô ráo. Ánh sáng vầng trăng nghiêng hẳn sang một bên, nơi Hoàng Linh Vũ đang ngủ chìm vào bóng tối. Tựa hồ là cảm thấy được hơi lạnh, y đang mơ ngủ đến không biết bản thân đang ở đâu bất chợt vươn tay ôm thân thể đang tỏa nhiệt.

Mộ Dung Bạc Nhai nhịn không được lại đẩy lên những tình cảm kỳ lạ trong lòng, hôn lên khóe mắt bằng lạnh của y.

Nơi bờ môi tiếp xúc, hơi lạnh như nước mưa trong đêm đông. Nhưng hơi ấm nơi ngực do đối phương truyền tới, lại bình ổn nhịp tim đang đập mạnh.

“Theo gió lên vào đêm, âm thầm mà tinh tế...” Diêm Phi Hoàng từng viết kín một trang giấy như vậy.

Đại khái đó là nói về người như Hoàng Linh Vũ đi.

Từ xa xa chợt truyền tới tiếng vượn hú đêm, làm Mộ Dung Bạc Nhai giật bắn, hấn lập tức nằm yên lại, dùng tay ấn lên môi mình___ trên đó vẫn còn lưu lại xúc cảm mát lạnh, thầm nói: “Quả là điên thật rồi, sao ta lại làm chuyện bắn thú thể này.”

Bắn thú mà Mộ Dung Bạc Nhai nói, không phải là nói nổi ý với nam nhân, mà là đang đem tập kích người ngủ không biết sống chết.

42. Q.1 - Chương 43: Ban Thường Kim Ngân.

Dương Châu vốn là thắng cảnh có tiếng, chỉ là mùa đông lạnh lẽo lại du lịch ở Dương Châu, thì không phải là chuyện hay ho gì. Một ngày, đám người Mộ Dung Bạc Nhai đã rời khỏi quốc cảnh Đại Yến, đến Dương Châu Đông Ngô.

Phong tục của Đông Ngô và Đại Yến rất khác biệt, vì thường buôn bán với các nước, phong khí mở rộng, người Ngô cũng văn nhã hiếu khách. Vốn là nói, nếu thoát ly khỏi quốc cảnh Đại Yến, đám người cũng coi như bình an, nhưng ngoài dự liệu là, càng tiếp cận nơi phố chợ đông người nhiều miệng, ánh mắt mang theo kinh dị nhìn bọn họ càng lúc càng nhiều.

Khi đi qua một ngõ quẹo, vì người bên tường chen chúc, những kẻ quan sát chỉ chỉ chỗ chỗ bức tường thăm lăm lăm, Hoàng Linh Vũ có chút hiếu kỳ nhìn qua. Thì ra là Dương Châu phủ đang công bố một cáo thị công báo mới, trên bức tường dán cáo thị còn dán danh sách những bức họa to to nhỏ nhỏ của những yếu phạm đang bị truy nã.

Y thăm hô một tiếng chết tiệt, té ra trong mười mấy bức họa yếu phạm bị truy nã dán trên tường đó, thế nhưng lại thấy bức vẽ của chính mình, cho dù là họa pháp thủy mặc, nét bút thừa thốt vẫn phác họa được hết nét đặc trưng của người. Trên cáo thị viết: Đại Yến phạm nhân Hoàng Linh Vũ, câu kết với phe tam hoàng tử, yêu ngôn hoặc chúng, ý đồ làm loạn, hành động nghịch thiên, đại nghịch bất đạo. Chỉ cần bắt sống, thưởng hoàng kim năm ngàn.

Bên cạnh vài hàng chữ nhỏ viết: Đại Yến tam hoàng tử phế làm thứ dân, bảy nước cùng truy nã, bất luận sống chết, thưởng ngân năm ngàn. Chỉ là đại khái tị hiềm huyết thống hoàng tộc của Mộ Dung Bạc Nhai, trên lệnh truy nã không có danh tính và bức họa của hấn.

Trên suốt quãng đường vì tránh né quan binh truy kích vây sát, nhóm người luôn chọn đường nhỏ đường núi đi trong đêm. Nhưng có lợi tất có hại, so với đi quan đạo thì trễ hơn không ít thời gian. Hoàng Linh Vũ đang muốn quay người né tránh, lại có vài người đã nhìn qua, mục quang đó khiến y đổ mồ hôi lạnh.

Đột nhiên trên vai bị vỗ mạnh một cái, rồi nghe thấy thanh âm của Mộ Dung Bạc Nhai: “Đông Phương tiểu đệ, đã lâu không gặp, sao lại không ở Nam Triều, có hưng trí đến Đông Ngô làm ăn sao? Chẳng lẽ là không quên được tiểu Thúy Hương ở Di Hồng Các?”

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mộ Dung Bạc Nhai cười rất gian xảo, mục quang đột nhiên chuyển đến cáo thị sau lưng y, bất chợt đại kinh thất sắc: “Đông Phương tiểu đệ, tên yếu phạm Hoàng Linh Vũ bị truy nã đó, sao tướng mạo lại tương tự đệ tới bảy tám phần? Chẳng lẽ đệ còn có huynh đệ nào khác sao?”

Hoàng Linh Vũ lập tức thuận theo lời của hấn nói: “Nào có nào có, gà mẹ đẻ trứng, còn có nhiều con tương tự như thế, huống hồ là biển người mệnh mông a? Ngày nào đó có thể gặp được người này, tất phải đối ẩm vài chung mỹ tửu mới được.”

Những người quan sát xung quanh nghe bọn họ kể hô người xướng, đều cõi bỏ lòng nghi ngờ, cũng chắc chắn nói thật lạ. Người Đông Ngô đa phần là hành thương hiếu khách, vừa nghe ‘Đông Phương tiểu đệ’ này cũng là kẻ làm ăn, nên không còn xem y là yếu phạm bị truy nã trong bảy nước nữa.

Rời khỏi đám người, Mộ Dung Bạc Nhai thở phào ra nói: “Bức họa đó, xem nét bút chắc là do Mộ Dung Sí Diệm tự tay vẽ. Hấn cũng biết một số chuyện của Bạch Y Giáo, đại khái cũng đoán ra được chúng ta có một phe cánh thế lực ở Đông Ngô.”

Hoàng Linh Vũ quay lại nhìn đám người đó, đã bị bỏ xa sau lưng, cười nói: “Vừa rồi may mà người cơ linh, nếu không thật sự khó giải quyết.”

“Chuyện chân chính khó giải quyết còn ở sau lưng, ta thấy bức họa đó của người không giống như được phi mã tốc hành đưa từ Đại Yến tới đây, vì vết mực trên giấy đều là sản phẩm riêng biệt của Đông Ngô, ngược lại trông giống như Mộ Dung Sí Diệm đã đến đây rồi mới họa.”

Hoàng Linh Vũ co giật khoe miệng, nửa ngày mới nói: “Tứ đệ đó của người cũng khó tránh quá xuất quỷ nhập thần đi.”

Mộ Dung Bạc Nhai cũng co giật nói: “Chính người cũng đã nói hần là quỷ lửa đó thôi, ta coi vậy chứ vẫn là người bình thường trong phạm trù chân chính, sao có thể quản được quỷ lửa phiêu thế nào?”

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe Mạc Am thấp giọng nói sau lưng: “Quan binh phía sau tựa hồ có hành động bất thường.”

Quay lại nhìn, liền phát hiện quả nhiên có vài binh sĩ đẩy đám người chen chúc ra, đang đuổi theo hướng này. Xem ra vẫn không thể tránh được lòng nghi ngờ của bọn họ.

Hoàng Linh Vũ hỏi: “Lần này người có biện pháp nào để qua trót lọt không?”

“Có.”

Hoàng Linh Vũ vui mừng: “Kế thế nào?”

Mộ Dung Bạc Nhai thần bí cười, nói: “Cùng nhau___chạy!”

Hoàng Linh Vũ ngửa mặt thở dài, không đợi Mộ Dung Bạc Nhai hành động, đã phi thân lên ngựa, chớp mắt cưỡi ngựa lao về cửa thành, kinh động vô số người trên đường.

Mộ Dung Bạc Nhai không cảm thấy hoảng sợ, vừa cưỡi ngựa vừa truyền âm: “Ta làm đại ca càng lúc càng không hiểu nổi tứ đệ rồi, thế nhưng ban thưởng kẻ bắt được người lại dùng kim lượng, ta thì lại là cấp bậc ngân lượng.”

Hoàng Linh Vũ lập tức tức giận nói: “Là người đều biết ta dễ bắt hơn, tiền thưởng lại nhiều, tự nhiên sẽ không bắt người, đây chính là phúc lợi của kẻ làm ‘hoàng huynh’ người đó!” Nhớ lại những gì thấy trong cung, cuối cùng lại bồi thêm một câu thảm thía: “Cũng không biết năm đó người làm thế nào quyến rũ được tiểu đệ đó, khiến hần tâm niệm không quên người như vậy.”

Quả nhiên, câu này vừa nói xong, phía sau truyền đến âm thanh nôn ọe của Mộ Dung Bạc Nhai.

Ba người không còn cách nào đành ra khỏi thành Dương Châu, dừng chân bên ngoài ba mươi dặm. Mộ Dung Bạc Nhai an trí Hoàng Linh Vũ trong một động cây, rồi cùng Mạc Am đi ngược về thôn trang gần đó, nếu ngay cả lệnh truy nã bọn họ cũng đã đến được Đông Ngô, thì để có thể thuận tiện vào thành, bọn họ cần một chút vật dụng.

Trên đường, Mạc Am luôn trầm mặc chợt hỏi: “Đêm đó khi ra ngoài, Hoàng Linh Vũ cũng trở thành đối tượng đánh úp của tứ hoàng tử, hiển nhiên là vì đã đạt được tin tức do nội gian trong Côn Tổ mà công tử thăm dò tiết lộ, vậy thì về chuyện nội gian đó, không biết công tử xử lý thế nào?”

Côn Tổ là tổ chức phụ trách do thám tin tức dưới tay Mộ Dung Bạc Nhai, vốn từng là một trong những thứ lực cất giấu sau màn của Đại Yến quốc hoàng thất, nhưng hiện tại, hoàng đế ngay cả nhi tử của mình cũng không bỏ qua, huống hồ là một Côn Tổ nhỏ nhoi? Chỉ sợ một tổ chức từng kín không lộ nước, dưới sự lợi dụ uy bức của hoàng đế, cũng sẽ xuất hiện không ít phản đồ.

“Đã để Đoàn Hưu Nhi mang tin về xử lý rồi.”

Trên mặt Mạc Am xuất hiện thần sắc kỳ quái.

“Thế nào?”

“Lẽ nào người chưa từng hoài nghi chúng ta? Ta và Đoàn Hưu Nhi cũng là người biết được tin tức sớm nhất.”

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Dùng người không nghi, nghi người không dùng, nếu hoài nghi các người, thì sao lại mang các người cùng đi?”

Mạc Am suy tư một chút, mới nói: “Nếu nói đây là một ưu điểm của công tử, thì thật ra nó cũng có thể trở thành khuyết điểm.”

Mộ Dung Bạc Nhai trầm ngâm một lúc, cuối cùng không trả lời. Kỳ thật đối với hắn mà nói, từ sau chín tuổi hầu như địch nhân đã hoàn toàn nhiều hơn bằng hữu, vì thế cả ngày nghi thần nghi quỷ, tổn thất những trung nhân đồng đạo vốn đã không nhiều, không bằng cứ đợi có chứng cứ xác thực mới thấy chiêu tiếp chiêu. Nếu bảo đây là tự tin của hắn, thì không bằng nói là chọn lựa bất đắc dĩ, cho dù biết tính nguy hiểm của nó, cũng không thể vì thế mà rời rạc nhân tâm. Cũng là vì hạ thấp nguy hiểm, Côn Tổ cho tới nay luôn áp dụng phương thức lấy tiểu tổ hành động, như vậy, cho dù bại lộ một tiểu tổ trong đó, những người khác cũng có thể bình an.____ Những lời này, tại sao phải cần nói ra chứ.

Mạc Am một lúc sau lại hỏi: “Công tử, mấy ngày nay ta thấy lực đạo chân của Hoàng Linh Vũ đó, ưu tú hơn người thường, đặc biệt là lúc xông ra cửa thành, thân pháp y phi thân lên ngựa cũng cực kỳ linh động, không công kênh nặng nề như người bình thường, thật sự là một chút võ công cũng chưa từng học được sao?”

“Ngay từ khi ta gặp y lần đầu tại Hoài Qua thành, cũng phát hiện điểm này. Chỉ đáng tiếc y thật sự không thích hợp luyện võ, ta và Tiêu sư phụ từng thăm dò kinh mạch của y, đại khái là ấu thơ đại bệnh, kinh mạch toàn bộ ứ nghẽn, chỉ không biết điều dưỡng thế nào, thế nhưng có thể bình an trưởng thành.”

Chậm rãi nói, đã dần tiếp cận thôn tử, Mộ Dung Bạc Nhai chợt nhớ tới một chuyện, kinh ngạc không thôi, lập tức ngừng chân. Mấy ngày nay do bận rộn bốn ba, thế nhưng đã quên vụ này!

“Công tử, sao vậy?”

Mộ Dung Bạc Nhai vẻ mặt thất bại, nhưng lại không nói với Mạc Am rốt cuộc là chuyện gì khiến hắn thất bại như thế, vì Mạc Am không phải người Tây Thương, nên sẽ không biết truyền thuyết trong Tây Thương.

Kỳ thật rất đơn giản, Tây Thương nhất tộc mỗi ngàn năm tất có hiện thân của người thế giới khác, mà chuyện này tất chỉ xuất hiện trên thân đứa trẻ có huyết thống nồng đậm. Gần mười mấy năm nay, một đứa trẻ huyết thống Tây Thương nồng đậm đã mất tung tích, cũng chính là nói đứa bé sơ sinh của giáo chủ Bạch Y Giáo Lâm Lăng năm đó.

Năm đó trong đại loạn khi đánh mất đứa trẻ, nghe nói vì bảo vệ bắt lực, trên lưng đứa trẻ đã bị chém một đao. Khi ở Hoài Qua, mùa hạ đó không phải từng thấy Hoàng Linh Vũ thoát y sao, chỉ là đối với tiểu hài tử không chút đầu mối cũng không mấy lưu tâm, nên không chú ý lắm.

Nghĩ như vậy, Mộ Dung Bạc Nhai lập tức gia tăng cước bộ đi nhanh về hướng thôn làng, đợi khi tìm được vật dụng cần thiết rồi lập tức phải trở về, xem thử trên người Hoàng Linh Vũ có phải có vết sẹo đó không.

43. Q.1 - Chương 44: Thoát Hay Không Thoát

Mộ Dung Bạc Nhai mang về không phải thứ gì không bình thường, ngược lại, chỉ vì chúng quá mức bình thường, mới khiến Hoàng Linh Vũ ngạc nhiên.

“Nồi chén gạo chậu bột mì hòn đá...” Hoàng Linh Vũ điểm danh từng món, nửa chừng thì Mộ Dung Bạc Nhai cũng không nhịn y nữa, nói: “Cái gì mà bột mì, người nhìn rõ cho ta, đây là bột phấn! Bột phấn!”

Hoàng Linh Vũ chớp mắt, bưng tỉnh đại ngộ.

Quả nhiên, Mộ Dung Bạc Nhai giải thích ngay sau đó: “Tuy là nông thôn, nhưng cũng may gần nơi phồn hoa, bột phấn các thôn phụ bôi lên mặt cũng tinh tế hơn phương bắc.”

“Bột phấn bôi mặt, gọi tắt lại không phải là bột mì hay sao...” Hoàng Linh Vũ nhỏ giọng phản bác, nhưng phát hiện trong chốc lát bốn phía bỗng an tĩnh rất nhiều, ngẩng mắt lên thì thấy Mộ Dung Bạc Nhai vẻ mặt bất thiện, giống như là muốn ép tới đánh người, vội cười trừ. “Vậy hòn đá này thì sao?”

(*Bột phấn: hán viết là ‘bach phấn’, bột mì: hán viết là ‘diện phấn’, bột phấn thoa mặt: hán viết là ‘sát diện bạch phấn’ nói tắt là ‘diện phấn’. =||)

“Đá đỏ.” Mộ Dung Bạc Nhai vừa nói vừa nhận lấy cối và chày từ trên vai Mạc Am, bỏ viên đá son màu đỏ điểm đỏ vào trong, tự mình mài nát. Mạc Am cũng ở một bên dùng nồi nhỏ nấu nước, đổ hết bột phấn thoa mặt trong túi vào rồi khuấy đều.

Không bao lâu, Mộ Dung Bạc Nhai cũng đổ vụn đá đỏ vào bên trong, nồi canh trắng lập tức biến thành màu sắc hơi đậm.

Lúc này Hoàng Linh Vũ đã biết bọn họ rốt cuộc muốn làm cái quỷ gì, chẳng lẽ đây chính là thuật dịch dung của cổ đại? Chẳng qua so với những gì được viết trong tiểu thuyết võ hiệp thì phức tạp hơn nhiều a. Tuy nghĩ như vậy, nhưng y vẫn an an tĩnh tĩnh ngồi xỏm một bên quan sát.

“Công tử, ta đi lấy thêm chút nước lạnh.” Mạc Am cầm cái chén nhỏ đi.

Mộ Dung Bạc Nhai gật đầu đáp, thấy Mạc Anh chớp mắt đã đi xa, thế là nói: “Hoàng Linh Vũ, trên người ngươi có vết sẹo gì rõ ràng không?”

“Không có.”

Mộ Dung Bạc Nhai rên rỉ không nói gì, Hoàng Linh Vũ đáp quá mức dứt khoát, khiến hắn ngược lại có chút không biết làm sao mới tốt.

“Không thể nào không có được, người tử tử nghĩ lại xem, sau lưng đó, rốt cuộc có hay không?” Hắn lại hỏi. Kỳ thật nếu di hậu của Lâm Lăng không phải là tâm bệnh tâm niệm không quên của sư phụ hắn, hắn hà tất phải khẩn cấp như thế? Huống hồ trong lòng hắn, Hoàng Linh Vũ đã là người thân cận hơn bình thường rồi, không cần phải làm mào hư hư thật thật với nhau, có yêu cầu gì tự nhiên là cứ trực tiếp nói ra.

“Đương nhiên không có, thân thể của ta, ta còn không rõ hay sao? Còn người cứ muốn truy cứu tận gốc rễ rõ ràng như thế để làm gì?”

“Ta không tin, tự người có thể nhìn thấy sau lưng của mình có bộ dáng nào sao? Không bằng thế này đi, người thoát y phục xuống, ta xem thử.” Mộ Dung Bạc Nhai quyết định, bất luận Hoàng Linh Vũ trả lời thế nào, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

“Thời tiết lạnh.”

“Đến gần đồng lửa thoát là được.”

“... Không muốn.”

“Tại sao không? Là nam nhân thì thoát đi, ưỡn ẹo ngại ngần làm như là người vợ nhỏ, cũng không sợ người ta cười à.”

“Ta không muốn thoát lễ nào còn cần lý do hay sao? Nói không muốn là không muốn.”

Mộ Dung Bạc Nhai sầm mặt: “Ta nói phải thì phải!”

Hoàng Linh Vũ nhớ tới người này tựa hồ có sở thích đặc thù đối với nam nhân, thế nên càng không chịu, cũng sầm mặt nói: “Không muốn!”

“Thoát!”

Hoàng Linh Vũ đứng lên, quay người muốn đi.

Chỉ đáng tiếc, y tính sai tình hình. Cái gì gọi là ‘thứ này tăng, thứ kia giảm’? Ngay sau đây chính là một diễn hình rất tốt. Vì y co lùi trước, nên về mặt khí thế tự nhiên thua một bậc___ càng không cần phải nói chuyện cường thoát y phục này chính là cần có khí thế cao từ trên xuống___ dưới sự dẫn dắt của khí thế,

nói thì chậm mà đến thì nhanh, Mộ Dung Bạc Nhai lập tức đứng lên chắn trước mặt y, vươn tay muốn nắm y sam của y.

Đang lúc nguy cấp, chỉ nghe bồm một tiếng, hai người ngạc nhiên nhìn sang hướng âm thanh, thì ra Mạc Am đã mang nước về, thấy hai người này ôm nhau một đồng, hơn nữa người thì không muốn người thì phải, nhất thời đánh rớt cái chén.

“Công tử.” Mạc Am lau mồ hôi, nhìn nhìn bốn phía, mới cẩn thận lựa lời: “Nơi này, không mấy thích hợp đi.”

Mộ Dung Bạc Nhai cực kỳ thất vọng, chỉ còn kém một bước.

Mạc Am lại lau mồ hôi ở góc trán, sao lại cảm thấy mục quang của công tử lúc này, hung ác cứ như muốn ăn sống hắn!

Sau một phen tranh chấp bụi bặm kết thúc, Hoàng Linh Vũ tuy càng thêm cảnh giác với Mộ Dung Bạc Nhai, nhưng vẫn yên tĩnh ngồi đó cho hắn hóa trang.

“Diện mạo của người hiện tại đã bị lộ, cho nên mới càng phải dịch dung. Đông Ngô là nơi khói hoa, có câu giấu cây trong rừng, giấu cá trong nước, ta hóa trang người thành tiểu quan ở nơi khói hoa này___ hướng hồ ta cũng có mối làm ăn trong phương diện này___ chúng ta sẽ không bị ai nghi ngờ.” Mộ Dung Bạc Nhai giải thích, vừa cầm cái kim nhỏ, không chút do dự động thủ trên mặt Hoàng Linh Vũ.

“Lông mày có thể nào dùng phương thức cạo không?” Bị Mộ Dung Bạc Nhai liên tiếp nhổ vài sợi lông mày, Hoàng Linh Vũ đau đến chảy nước mắt. Không phải là y không thể chịu đau, mà là bất cứ ai bị nhổ lông mày lần đầu tiên, đều rất khó khống chế tâm trạng kích động của tuyến lệ.

“Cạo xong rất nhanh sẽ mọc lại, không lâu bằng nhổ.”

Một lúc sau___

“Tại sao ngay cả tóc mai cũng phải nhổ!”

“Tạo ra điểm nhọn mỹ nhân, như vậy mới giống tiểu quan.”

Lại một lúc sau___

“Người lại cầm dao cạo làm gì?”

“Không cạo sạch lông chân sao mà được? Nào có nam nhân nào thích khi đang làm lại sờ thấy cái này của đối phương?”

“Không cần phải làm đến bước này đi? Ta cũng không định cho người ta thấy.”

“Đề phòng vạn nhất.”

“Cái này thì vạn nhất gì chứ!”

Mộ Dung trừng mắt.

“Ách... để ta tự làm đi.” Tiểu Hoàng nhượng bộ.

Lại một lúc sau nữa___

“Người!___ Còn muốn làm cái gì!”

“Người có lông ngực hay gì đó không?” Nhổ nhiều chỗ như thế, Hoàng Linh Vũ đều rất phối hợp, lần này cho dù không để hắn đích thân động thủ, ít nhất cũng sẽ tự động ngoan ngoãn thoát y phục cho hắn xem đi, Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ như thế.

Nửa ngày không có hồi âm, Mộ Dung Bạc Nhai ngẩng đầu nhìn, Hoàng Linh Vũ mang thần sắc phòng bị, và cả mục quang hiểu rõ của Mạc Am.

Bạc Nhai không nói nên lời.

Một phen náo loạn quên cả trời đất, sau một hồi thì thanh tĩnh lại. Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy tinh lực trên người bị bào mòn hơn phân nửa, may mà Mộ Dung Bạc Nhai đã đi đùa nghịch cái nồi cháo vàng chứa bột phấn và đá son đỏ đỏ rồi.

Chỉ thấy đối phương lại bắt lên đun cho khô, sau đó đem đi lọc, Hoàng Linh Vũ đột nhiên nhớ tới vật phẩm hóa trang của nữ nhân hiện đại, liền cảm thấy khó thể tin. Hiện tại thứ đựng trong cái chén trên tay Mộ Dung Bạc Nhai, chẳng lẽ là ‘kem nền’ của cổ đại sao? Người cổ đại cũng biết làm thứ này? Là đã có từ xưa hay do tiểu tử Diêm Phi Hoàng đó đem tới?

Quả nhiên, Mộ Dung Bạc Nhai nhận khăn Mạc Am đưa qua, thấm một chút rồi bôi lên mặt y. Bôi rồi cũng chưa xong, trong hàn phong thổi khô rồi rất lâu lại dùng dao cạo đi, sau đó lại bôi thêm tầng hai, cứ vậy lặp lại ba lần.

Hoàng Linh Vũ yên lặng, không cần nói nhiều, cái này hơn phân nửa là do Diêm Phi Hoàng dạy cho tiểu tử này, người đó đặc biệt không thích con gái Hàn Quốc, luôn cười nhạo các cô nàng bôi kem nền rồi còn phải tẩy trang ~ tẩy trang ~, một ngày không mất hai tiếng đồng hồ trang điểm thì toàn thân không thoải mái.

“Ân, màu da cũng coi như óng ánh tựa thủy tinh rồi đó.” Mộ Dung Bạc Nhai chơi đùa xong, thập phần thỏa mãn nhìn trái nhìn phải, cuối cùng còn quay lại hỏi Mạc Am. “Có nhìn ra được y bôi phấn không?”

“Không có, kỹ thuật hóa trang của công tử càng thêm tinh tế rồi.”

“Như vậy thì tốt. A Hoàng, trong chất hóa trang này có bỏ được phấn, nước tẩy không sạch, tuy hơi khó chịu, nhưng người vẫn phải nhẫn nại a.” Khi quay đầu lại nhìn, thì thấy Hoàng Linh Vũ vẻ mặt quái dị khóe môi co giật.

“Người làm sao vậy?” Hắn hỏi.

“Hiện tại nên đến phiên ta nhổ lông cho người rồi đi.” Hoàng Linh Vũ không mang ý tốt cười cười, cái gì gọi là ngay lập tức gặp ác báo, chính là đây.

Ai biết mặc dù y tính toán rõ ràng, nhưng đối phương cũng không phải đối thủ có thể xem thường, nhân nhả quay người lấy một cái túi trên lưng ngựa, lục ra một cái hộp nhỏ trong đó, lại từ trong đó lấy ra khối nhỏ xếp chỉnh tề gọn gàng, mở ra, phủ lên mặt.

Tức khắc, một hán tử trung niên lưng gù diện mạo thô tục hiện ra trước mắt, ho khan nói: “Công tử đừng tức giận, tức giận rồi thì sẽ không thể làm vui lòng cái vị gia kia, thì làm sao kiếm đủ tiền chuộc thân?”

___ Giống y đúc một kẻ dẫn mối.

.....

Mạc Am thấy không khí xung quanh Hoàng Linh Vũ đang càng lúc càng ngưng đọng, có cảm giác mưa bão sắp tới, ở một bên hòa giải nói: “Hoàng công tử, không phải công tử không nguyện ý cho người mượn diện cụ, chỉ là gương mặt của người quá nhỏ, nếu đeo vào sẽ không thích hợp, sẽ bị nhấn, cho nên mới đưa ra hạ sách này, đưa ra hạ sách này!”

44. Q.1 - Chương 45: Giấu Thân Phố Hoa.

Truyền thuyết Đông Ngô Lưu Thị nhất tộc, chính là di hậu của Đông Tề Lưu Thị vào ngàn năm trước bị Vĩnh Tường nữ vương diệt quốc. Tộc nhân này tuy được lịch đại Yên Vương ưu đãi, nhưng vẫn ôm đại nghiệp phục quốc chờ đợi bảy trăm năm, cuối cùng nhân vương triều ngày càng suy thoái mà trở mình. Cảm ân đức năm đó Vĩnh Tường nữ vương không diệt môn, đồng thời để phòng ngự sự lớn mạnh của Nam Hàn quốc phía tây, Đông Ngô Lưu Thị nhất tộc vẫn xem mình là nước phụ thuộc của Đại Yên, hàng năm tiến cống.

Đông Ngô vương hiện tại đã già, trong đám con cháu thì người đang làm Dương Châu Hầu Lưu Mục là tài năng nhất, tuy hấn chưa đến tuổi nhi lập, nhưng đã có thể dùng thương trị thành, đông thông hà vận hải vận, bắc khai thủy vận, thống trị một thành lớn hoàn toàn trật tự.

Ban đêm, Dương Châu Hầu phủ có khách thăm viếng, khách phòng trống vắng đã lâu lúc này lại có ba người ngồi.

Từ quan đạo thúc ngựa đến đây, Mộ Dung Sí Diệm đã vào thành trước Mộ Dung Bạc Nhai một bước, mang theo thân thể ẩm ướt vừa tắm xong, thân khoác bạch y rộng rãi ngồi trong ghế thêu, vì cảm thấy vô vị, ngón tay thon dài như cọng hành khoáy khoáy cọng trà nổi lên trong ly, nhàn tản nói: “Yêu cầu của ta đều đã nói với Lưu huynh rồi, an bài thế nào, toàn bộ Lưu huynh cứ phân phó là được.”

Người ngồi cạnh hấn, mặt để râu, vẻ mặt bình tường tướng mạo trung chính, chính là Lưu Mục.

Trên vị trí khách ngồi đối diện hai người, một người cúi đầu ẩm trà, tuy đối mặt với Dương Châu Hầu và một người không mấy quen biết nhưng vẫn không kiêu ngạo không tự ti, thì ra là quán viên Tần Hoài lâu lâu chủ Tần Văn Phong.

Lưu Mục hòa ái cười nói: “Hôm nay mời Tần Hoài lâu chủ đến đây nói chuyện, đương nhiên là có chuyện cần bàn. Nghe nói Văn Phong công tử tám năm trước khi vào Dương Châu, từng được một nhân sĩ Đại Yến tương trợ, không biết có đúng vậy không?”

“Đích thật có chuyện này.” Tần Văn Phong đặt ly trà xuống đáp.

Thanh âm nho nhã thanh lãnh, khi người khác nhìn đến, chỉ cảm thấy người cũng như âm, nghiêm túc đoan trang khiến người ta kính trọng, căn bản không ai liên tưởng đến nơi khói hoa.

Lưu Mục hơi nghiêng người tới trước, kỳ lạ nói: “Văn Phong công tử năm đó từng có gì khó khăn, mà từ Đại Yến lưu lạc đến Đông Ngô, Mục nguyện nghe tỏ tường.”

“Chuyện vặt bình thường mà thôi. Cổ quốc chủ trương cách điệu cao nhã, chuyện qua lại thăm viếng cũng bình thường. Không may năm đó Văn Phong ái mộ đồng tính, bị người dân cho là thất đức, đang bị điều phủ trầm hồ, nhờ một người qua đường mới may mắn thoát nạn.”

“Nam nam tương luyện___ khó trách công tử phải đến Đông Ngô ta mưu sinh___ Đại Yến tuy xem nó là bất thường, nhưng nước ta không cấm cản. Lâu chủ và người đó sau này có còn qua lại?”

“Văn Phong chỉ biết ân nhân họ Diệm, những chuyện khác không biết, sau đó cũng chưa từng liên lạc.”

Mộ Dung Sí Diệm nhẹ cắn ngón tay, đôi mắt uy nghiêm đáng sợ nhìn chằm chằm Tần Văn Phong, đối phương lại làm như không thấy, chỉ ngồi phẩm trà.

“Vậy thì...” Lưu Mục vẻ mặt khó xem nhìn về phía Mộ Dung Sí Diệm: “Xem ra đầu mối này bị đứt rồi.”

“Hấn chưa từng để lại thư tín gì ở chỗ người sao?” Mộ Dung Sí Diệm hỏi. Lưu Mục tuy vẻ mặt chân thành, nhưng một Vương Hầu có thể thống trị một đại thành, thì sao có thể là kẻ thuần lương đến mức lập tức tin tưởng lời của Tần Văn Phong?

“Nếu đã không còn liên lạc, thì làm gì có thư tín?” Tần Văn Phong thản nhiên nói. Kỳ thật lời nói của hấn mơ hồ không thật, hấn không chỉ quen biết Diệm Phi Hoàng, mà trong mấy năm được giải cứu vẫn bảo trì liên hệ mật thiết với người kia, thậm chí viện lạc mà Diệm Phi Hoàng từng trú ngụ, hiện tại cũng chỉ có hấn tìm được đúng chỗ, mà chuyện này chỉ có người của Côn biết.

Mộ Dung Sí Diệm tuy biết rõ hấn nói là giả, nhưng cũng không vội vạch trần, quay sang nói với Lưu Mục: “Nếu đã như vậy, thì Sí Diệm không thể không đưa ra yêu cầu thứ hai với Châu Hầu, Sí Diệm hy vọng Tần lâu chủ có thể ra ngoài vài ngày, trong những ngày đó, Tần Hoài Lâu tạm thời sẽ do tại hạ quản lý.”

Hỏa kế ra ngoài mua rau vừa mở cửa sau, liền phát hiện có ba người thân mặc áo chống gió thật dày ngồi trên ngựa trong gió lạnh, không biết đã đợi bao lâu.

“Xin hỏi các vị là...” Hỏa kế không hiểu lắm, những người này chắc không phải là khách, nếu không tại sao không vào từ cửa trước?

Không cần nói, ba người đứng ở cửa sau của Tàn Hoài lâu, chính là Mộ Dung Bạc Nhai, Mạc Am và Hoàng Linh Vũ.

Mộ Dung Bạc Nhai thấp giọng nói với Hoàng Linh Vũ: “Nhớ rõ, không muốn tiếp khách thì giả vờ làm mình lạnh nhạt một chút.” Thấy đối phương hơi gật đầu, hắn mới khom thắt lưng, kéo mũ trùm đầu xuống, khàn giọng nói: “Chúng ta là bạn cũ của Văn Phong công tử, ta là Bốc Lão Mạo, mọi người đều gọi ta là Lão Bốc, xin hỏi quý lâu chủ có đây không?”

Lúc này hỏa kế mới nhìn rõ tướng mạo của người kia, dáng vẻ dung tục, cằm dưới hơi cong lên lại còn mọc một nốt ruồi đen thui, trên nốt ruồi còn mấy cọng lông dài dài, tướng mạo này, nói thế nào cũng không thể là người làm ăn bình thường.

Hắn hồ nghi nhìn hai người sau lưng, chỉ thấy một trong đó mắt không thèm nhìn tới ai, không chút động đậy. Người còn lại thì ngốc lảng kéo mũ trùm xuống, lộ ra diện mạo cùng một dạng với Lão Bốc___ chẳng qua không có cái nốt ruồi đen lông dài khiến người ta buồn nôn kia.

Mộ Dung Bạc Nhai chỉ Mạc Am nói: “Hắn là đệ đệ của ta Bốc Nhị Mao, là một kẻ lỗ mãng.”

Hỏa kế còn định truy vấn, nhưng lão hỏa đầu mới vừa ra sau đó, vừa thấy hai người này liền ngậy ra, tiếp theo hét lớn: “Lão Bốc! Đã lâu lắm không gặp người rồi, lâu chủ mấy năm nay rất nhớ người. Năm đó người một đêm thượng được mười nam nhân, đã tạo thành giai thoại ở Dương Châu chúng ta a!”

Mộ Dung Bạc Nhai lén liếc ra sau lưng, thấy Hoàng Linh Vũ không phản ứng gì, mới lúng túng cười nói: “Lão ca, chuyện hoang đường năm đó, người còn ghi nhớ hay sao.”

“Lần này lại mang người mới tới?”

“Đúng vậy, chỉ là người mới lần này tính cách đặc biệt khó chịu, trong nhất thời không chịu thuận theo, Tàn lâu chủ phải chuẩn bị phí tâm rồi.”

Lão hỏa đầu mới nghe hắn nói xong, đã nghe người mới đó còn chưa tháo mũ trùm hừ lạnh một tiếng, chế nhạo: “Một đêm thượng được mười nam nhân cũng không sợ bị suy thận, còn ở đó mà khoe khoang.”

Lão đầu vừa nghe lập tức sững sờ, vỗ mạnh lên vai Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Lão Bốc à Lão Bốc, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên người mang đến người mới đặc biệt thế này a. Khó tính, đủ khó tính, ta thích!___ Chỉ là Tàn lâu chủ tối qua vừa bị Dương Châu Hầu Lưu đại nhân mang về phủ rồi, nửa đêm lại đưa tin đến nói hôm nay sẽ đi cùng Dương Hầu phu nhân ra ngoài chọn vài tì nữ giỏi giang. Chỉ sợ phải qua mười mấy ngày mới có thể trở về.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhăn mày hỏi: “Sao lại đột nhiên như thế? Hơn nữa, Dương Hầu phu nhân mang hắn đi chọn tì nữ, chỉ sợ không mấy thỏa đáng.”

“Suy nghĩ của những đại nhân vật, những tiểu dân nhỏ noi chúng ta làm sao mà biết. Thế này đi, Lão Bốc người cứ vào ở trước, nhân mấy ngày này lại từ từ thưởng thức một chút, đợi lâu chủ về rồi định đoạt.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe hắn nói thế, tuy cảm thấy Tàn Văn Phong ra ngoài quá đột nhiên, nhưng cũng đáp ứng vào trụ.

Tàn Hoài lâu nói là lâu, kỳ thật bên trong rất lớn, không thua kém trạch đệ của tài chủ giàu có. Đình đài lầu các hương tạ cầu nhỏ uốn lượn gấp khúc vắng vẻ đều có đủ.

Khi bọn họ đi từ hậu viện nơi các hạ nhân tạp dịch trú ngụ ra đến tiền viện tiếp khách, chợt nghe thấy phía trước đặc biệt náo nhiệt, vì khúc quẹo khá khuất, nên chỉ thấy được đối diện dưới một cửa vòng, các công tử trong lâu đang nối đuôi nhau bước ra.

“Đằng trước là chuyện gì vậy?” Mộ Dung Bạc Nhai kéo một hoa phục công tử hỏi.

Có lẽ trước đây hắn đã mang diện cụ nhìn phát ghét này tới đây không ít lần, thậm chí còn sáng tạo ra thần thoại ‘đêm thượng được mười nam nhân’, nên trong số những công tử này không ít người nhận ra hắn. Người đó

hơi kinh ngạc, lập tức vui vẻ nở mặt, dán sát vào quần lấy tay Mộ Dung Bạc Nhai, nói: “Đây không phải Lão Bốc sao? Đã lâu không gặp mặt người, các huynh đệ đều nhớ công phụ thượng đẳng của người nha.”

Mộ Dung Bạc Nhai lúc này mới thấy rõ gương mặt của đối phương, ngạc nhiên: “Là Tiểu Thu?”

Hoàng Linh Vũ nghe thấy thầm than khổ, thật không biết Mộ Dung Bạc Nhai có bao nhiêu nợ phong lưu ở các quan viện. Bất giác nhớ tới lúc đầu khi quen biết Diêm Phi Hoàng tựa hồ cũng cảm thấy hắn rất đào hoa, mà quả thật là đi đến đâu cũng không quên truyền một thân bản lĩnh cho đời sau.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn Tiểu Thu quần lấy tay mình nháy mắt ra hiệu, lập tức im lặng, đối phương mới tiếp tục nói: “Tô Hầu mang vài bằng hữu vào trú trong Xuân Phong lâu, nghe nói là muốn nhân lúc phu nhân ra ngoài hồ thiên loạn địa một phen, mà chúng ta đây đều phải đến cho bọn họ xem thử, chuẩn bị tìm vài người thượng hạng đến hầu hạ.”

Hắn lại nhìn sang trận thế của đám đông, quả nhiên là tập thể xuất động, chỉ là mọi người đều không mấy tích cực, rất nhiều người mắt lim dim lắc lư bước tới. Hắn biết trong Tần Hoài lâu có thói quen, dưới sự cảm nhiệm của Diêm Phi Hoàng và quản lý Tần Văn Phong, đa số đều có thái độ lười biếng thản nhiên như thế.

45. Q.1 - Chương 46: Đụng Phải Lưỡi Dao.

Ngay khi Tiểu Thu thấy Hoàng Linh Vũ đằng sau lưng ‘Bốc Lão Mạo’, sớm đã đoán ra thân phận của y, quay lại dùng mục quang nghi hoặc nhìn Mộ Dung Bạc Nhai.

“Hắn là hàng lần này ta lấy được ở ngoài, tên Lâm Tục Phong.” Mộ Dung Bạc Nhai nói, vì hoài nghi là hậu nhân Lâm gia, khi đặt tên cũng mang theo chữ Lâm.

“Lâm Tục Phong a... vừa hay, ta tên Tiểu Thu, tên của hai chúng ta nghe tới là cảm thấy ngay giống một đôi, tục tục thu phong... Người nói xem đúng không, Bốc gia?” Thanh âm của hắn rất mềm mại, động tác ái muội bắm càng thêm chặt.

“Đúng đúng đúng.” Mộ Dung Bạc Nhai vừa nói vừa không dấu tích rút tay ra khỏi vòng ôm của Tiểu Thu, không biết tại sao, lần này hắn vào Tần Hoài lâu không còn dám trêu ghẹo cùng người khác nữa, vì sau lưng đi theo Hoàng Linh Vũ hay sao, khiến hắn thấy rất ổn người, cảm giác như có gai nhọn đâm sau lưng.

“Vậy ta đi qua đó trước.” Tiểu Thu nhìn bộ dáng của hắn, cuối cùng bỏ qua cho Mộ Dung Bạc Nhai, vội vàng bỏ đi.

Lúc này mới dám thở phào, không muốn lại gặp phải một đám công tử bị đánh giá xong trở về. Mười mấy người đó cũng quen biết Bốc Lão Mạo và Bốc Nhị Mạo, chắc chắn sẽ vui mừng chào đón, ríu rít nhộn nhạo vô cùng náo nhiệt.

Hoàng Linh Vũ có chút nhàm chán theo sau lưng hai người, tuy không thiếu người cọ cọ vào người y, may mà ‘Bốc Lão Mạo’ vội qua giải vây. Y lại không biết Mộ Dung Bạc Nhai thật ra đang thầm kêu khổ, chỉ cảm thấy khi được nhìn Mộ Dung Bạc Nhai bị người ta kéo tới kéo lui, vẻ mặt bất đắc dĩ lại không thể phát tác, vô cùng thú vị.

Nhưng khi không ai kịp bận tâm đến y, chợt cảm thấy da đầu run lên. Cảm giác này đến quá bất ngờ, thế nên y nhìn quanh bốn phía, nhưng lại không phát hiện gì cả. Y đang cười thầm bản thân nghi thần nghi quỷ, trên mặt lại đột nhiên ngứa ngứa, là bị thứ gì đụng phải. Y còn chưa cời mũi trộm xuống, có một lớp vải ngăn cách mà vẫn cảm thấy đau, đang định nhìn xem là thứ nào đánh tới, thì một hạt gì đó đảo qua đảo lại lăn vài vòng dưới đất mới dừng lại... thì ra là hạt đậu phộng.

Hoàng Linh Vũ thử tìm nguồn gốc của hạt đậu phộng, cuối cùng phát hiện ở trước cửa vòm nguyệt, vài người đang đứng trên tầng ba của tòa lầu tám góc, đa phần đều là thanh y tùy tùng, chỉ có hai người phục sức tươi sáng, người mặc bạch y trong đó đang chỉ chỉ chỗ chỗ về phía này.

Khoảng cách không xa lắm, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn không nhìn rõ được mặt đối phương, chỉ thấy người mặc lam bào gập đầu đồng ý ý kiến của người bạch y, chỉ về hướng này bảo vài thị vệ đi tới.

Mộ Dung Bạc Nhai thấp giọng xì nói: “Nhanh như vậy đã tìm tới cửa.” Sau đó quay lại, nói với đám công tử: “Gần đây ta mê luyện vị Lâm Tục Phong này, còn chưa nếm được vị đạo, thực không có tâm tình vui vẻ cùng các người.”

Đám người thấy hần như thế, đều cười mắng hần lạnh nhạt phụ lòng, may mà cũng đều là người biết tiến lùi, tạm biệt xong liền tản đi.

Mộ Dung Bạc Nhai lúc này mới rảnh nói chuyện với Hoàng Linh Vũ: “Mộ Dung Sí Diệm quả nhiên cũng đến Đông Ngô.” Vừa nói xong, đã thấy bóng dáng hai thanh y thị vệ___ là đến dẫn bọn họ qua.

Ba người Mộ Dung Bạc Nhai nối đuôi nhau bước lên lầu, thấy được là cảnh thế này.

Người lam bào tự nhiên không cần phải nói, chính là vị Dương Châu Hầu Lưu Mục nhân lúc phu nhân ra ngoài, đến đây ‘nghỉ phép’. Mà bạch y nhân bên cạnh chính là Mộ Dung Sí Diệm.

Lần này Mộ Dung Sí Diệm đến đây căn bản không dịch dung hóa trang, vì diện cụ trong tay hần có toàn là năm đó Mạc Xán đạt được từ tay Diêm Phi Hoàng, mà chế tác thô sơ, Bạc Nhai sớm đã nhận biết hết, cho nên lúc này dứt khoát để mặt thật mà tới.

Hần sinh ra vốn đã có mỹ mạo ngàn dặm khó kiếm, lại thêm thân hình cao ráo thanh tú, ngón tay cần cổ thon dài trắng nõn, một thân bạch y ám hoa tinh chế, phối với dây thắt lưng màu bạch nguyệt, đường viền màu lam, ngọc phối màu đen. Cho dù đứng giữa đám hồng công tử của Tần Hoài lâu, vẫn như hạc trong bầy gà. (Ps: Màu bạch nguyệt không phải là màu trắng, mà là màu trắng mang theo chút lam. Nếu nhất định muốn tìm mối liên hệ với mặt trăng, thì chính là màu sắc ở phần tối khi mặt trăng tròn.)

Mộ Dung Bạc Nhai cũng là thiên tài giả vờ, khi thấy tứ đệ, một chút phản ứng cũng không có___ trừ vẻ háo sắc. Thế là mọi người thấy được cảnh Bốc Lão Mạo kích động đến mức nổi ruồi dề dưới cằm run rẩy không ngừng, khiến sợi lông đen cũng theo đó lắc lư.

“Điều dân to gan, còn không quỳ xuống!” Thị vệ bên cạnh làm sao cho phép hần phóng túng như thế, đá mạnh lên đầu gối hần. Mộ Dung Bạc Nhai lập tức ngã nhào xuống đất, liều mạng dập đầu: “Thảo dân không biết lễ nghĩa, đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng!”

Mộ Dung Sí Diệm đứng lên, bước hai bước tới trước mặt hần, Bạc Nhai gục đầu dưới đất, chỉ thấy đôi giày bạch cẩm thêu thùa dừng lại trước mắt mình, đường vân cỏ xanh màu tối trên giày rất rõ ràng. Một chiếc giày thêu đột nhiên nhấc lên, dấn vào cằm hần, nâng mặt hần lên. Thế nên liền biến thành tình cảnh hần mặt đối mặt với Mộ Dung Sí Diệm.

Mộ Dung Sí Diệm hí mắt nhìn một lúc, bỏ chân xuống cúi người, đổi sang dùng tay nâng cằm người này lên. Bạc Nhai sợ hần phát giác dị thường, nên ngăn chặn nội lực, thu liễm tinh hoa, chỉ co đầu rụt cổ mang theo một chút sắc tâm nhìn lại. Diện cụ cực kỳ tinh tế, hướng hồ lại dùng được phần che giấu nơi tiếp giáp, nên không sợ sẽ bị phát hiện.

Chợt nghe một chuỗi tiếng bốp bốp bốp, mặt Bạc Nhai bị đánh mấy bạt tai thật nặng. Trong thoáng chốc cảm giác tê dại ban đầu biến thành đau đớn nhói từng cơn, không bao lâu liền sưng lên, thậm chí còn hơi đỏ tấy.

Nếu nói Bạc Nhai mang diện cụ, sưng thì cũng thôi đi, nhưng sao còn có thể đỏ tấy? Cái này thì phải nói từ cách chế tác diện cụ. Diện cụ này thật ra là dùng da chồn nước và da trâu tạo nên, da chồn nước là da trâu dày như thế, diện cụ được chế ra theo lý mà nói phải cứng chắc, không thể nào dấn dính vào mặt người, thì sao có thể để lộ màu da bên trong chứ? Thì ra lúc đầu khi chế tác, đặc biệt ghép mấy tầng da lại, dùng hồ chuyên dùng để ép lại tạo thành một miếng diện cụ. Da ở phần gò má thì dùng màu nhạt chất liệu mỏng, có thể để lộ màu sắc, da ở phần gần tóc thì để tăng lông tơ hơi lớn, có thể tiết mồ hôi, da phần dưới cằm dưới mũi thì chất liệu đàn hồi dai chắc, khiến gương mặt triệt để cải biến.

Diện cụ thế này tính toán khéo léo, chế tác cực phí thời gian lẫn phí sức, trong cả trăm miếng mới có một miếng thành phẩm, trong tay Mộ Dung Sí Diệm chỉ có hàng khiếm khuyết chế tác thô sơ, hàng tinh tế này chưa từng thấy qua.

Mộ Dung Sí Diệm thấy lão đầu trung niên vẻ mặt háo sắc bị súng đỏ cả mặt, cũng không tiếp tục hoài nghi là dịch dung, liền ném hấn xuống đất. Sau đó cũng làm giống vậy cho Mạc Am vài bạc tai, thấy cũng súng, liền đá đi.

Nhưng không biết hai người đó, ‘Bộc Lão Mao’ tuy ai ai than đau, trong lòng thì thầm chế nhạo Sí Diệm chưa trải sự đời, bị mình lừa quay vòng vòng mà cũng không biết. ‘Bộc Nhị Mao’ tuy thành thành thật thật quỳ dưới đất, nhưng trong lòng thì oán hận ngập trời, hận không thể đánh cho Mộ Dung Sí Diệm mấy trăm roi, để báo lại mối thù hấn dám có hành vi ác độc sỉ nhục Mộ Dung Bạc Nhai.

Lúc này, Mộ Dung Sí Diệm cuối cùng cũng tới trước mặt Hoàng Linh Vũ. Hoàng Linh Vũ vẫn đang đội mũ trùm đầu thật dày, cúi đầu quỳ ở đó, không phát ra âm thanh cũng không lên tiếng.

Dương Châu Hầu Lưu Mục thấy nhìn hấn trừng trị hai tên thô hán phẩm hạnh không đoan chính kia, cảm thấy vô cùng thú vị, nên rất hưng trí chờ xem hấn chuẩn bị làm gì đối với người thứ ba.

“Tên gì?”

“Lâm Tục Phong.” Hoàng Linh Vũ đáp rất ngắn gọn. Thế quỳ của y không giống hai người Bạc Nhai, thẳng lưng cúi đầu, hai tay yên tĩnh gác lên gối, không giống các thảo dân gặp quan viên, ngược lại giống như quỳ ngồi uống rượu.

Mộ Dung Sí Diệm lặng lẽ nhìn y một lúc, mới gỡ mũ trùm đầu xuống.

Thế là mái tóc dài được cột sau đầu bị rơi tán loạn, tuy hơi nhiễm sang màu vàng, nhưng vẫn rất mềm mượt.

Lưu Mục ngồi sau lưng cảm thấy hứng thú, ngồi thẳng lại, nói: “Ngẩng đầu lên xem thử.”

Lấy thuẫn của ta, phòng mâu cho nhau, lúc này câu nói đó lại càng thêm thần thông_____

Cho dù Mộ Dung Bạc Nhai ở đó, chỉ sợ cũng không thể tương trợ. Cứ thế định sẵn chủ ý, Hoàng Linh Vũ y lời ngẩng đầu lên.

Lưu Mục nhìn kỹ, chậm rãi cảm thấy thất vọng_____

Gương mặt này trừ màu da có hơi ôn nhuận một chút, mi mục thanh tú một chút, thì không còn gì đặc biệt. Làm một tiểu quan bình thường bồi khách nói miễn cưỡng cũng chỉ tính là thượng phẩm, nhưng đối với Hầu Gia đã quen kiêu thê mỹ thiếp bên cạnh mà nói, thì lại quá bình thường thông tục.

Mộ Dung Sí Diệm nhìn một lúc, đột nhiên cười nói: “Tên Lâm Tục Phong sao? Tên rất thích hợp, rừng cây gió thu hiu hiu, gió là gió bình thường, người cũng là người bình thường.”

Bạc Nhai vừa nhìn nụ cười của hấn, thầm nói không tốt, tứ đệ này có lúc lòng nghi ngờ thật sự quá nặng, cách cười như thế, chẳng lẽ đã đụng trúng bệnh điên nghi ngờ nặng của hấn?

46. Q.1 - Chương 47: Thi Thị Thực Sư

Mộ Dung Sí Diệm nâng tay đang định đánh xuống, phát hiện đối phương lại thẳng lưng không tránh không né, kỳ quặc hỏi: “Tại sao không tránh?”

“Có tránh cũng vẫn bị đánh.”

Mộ Dung Sí Diệm nghiêng đầu nghi nghi, hỏi: “Ba người các ngươi sáng nay vào từ cửa sau, đúng không?”

“Đúng.”

“Tại sao không đi cửa trước?”

Hoàng Linh Vũ khinh thường cười lạnh: “Hai huynh đệ bọn họ làm ăn chẳng qua là buôn bán người, bộ vinh quang lắm sao, mà còn đi từ cửa trước?”

“Nói như thế, người là bị bán vào nơi này?”

“Đúng.”

Lưu Mục chen vào hỏi: “Người có biết Tần Hoài lâu này là nơi thế nào không?”

“Quan viên.”

Lưu Mục thấy người thanh niên này nói đơn giản như thế, chân mày tuy dịu nhược thanh tú, nhưng lại lộ ra sự ngang bướng, lại nghe y trả lời như thế càng cảm thấy vui, nói: “Người chỉ biết một mà không biết hai. Nơi này không phải là quan viên bình thường.”

Hoàng Linh Vũ hừ nhẹ một tiếng, không thèm đáp lại. Kỳ thật y vốn không phải là người không biết thiệt hơn, nhưng nếu đã cố ý giả trang thành ‘Lâm Tục Phong’ có tính cách khó chịu thế này, thì cũng phải giống như Mộ Dung Bạc Nhai, diễn tặn chức tặn trách.

“Ha, người còn không tin sao!___ Sau này người sẽ từ từ hiểu rõ. Chẳng qua nếu đã vào Tần Hoài lâu này, bản lĩnh cũng nên có vài ba tuyệt kỹ gì đó.” Nói rồi, quay sang nói với một tùy tùng: “Tìm Cẩm Kỳ Thư Họa Thi Tửu Hoa thất tuyệt công tử trong lâu ra đây, ngoài ra gọi cả ba đại nhạc sư mang theo nhạc khí ra đây.”

Tùy tùng lĩnh mệnh rồi chạy đi.

Hoàng Linh Vũ nghe tới đây, đã đoán ra tiếp theo sẽ có màn gì, chậm rãi trầm mặt xuống. Có vài thứ, không phải vấn đề có thể hiển lộ hay không, mà là vấn đề có muốn tiếp xúc hay không. Vì đối phó với những tình huống tiếp theo sẽ phát sinh, Mộ Dung Bạc Nhai cũng từng hỏi qua y sở trường những gì. Lúc đó y chỉ buông tay nói___ sở trường là ăn cơm rồi ngủ, như vậy không được à.

Mộ Dung Sí Diệm thấy Lưu Mục tựa hồ có an bài khác, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, bỏ lại Hoàng Linh Vũ, trở về ngồi cạnh Lưu Mục, không lên tiếng bình phẩm gì nữa.

Lưu Mục câu được câu không hỏi gia thế của Hoàng Linh Vũ, những thứ này đều đã được thương lượng hết, y cũng đáp rất ngắn gọn, nhưng không tới mức mất lễ nghĩa.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy như thế, cuối cùng mới yên tâm được chút, nhưng mặt khác, lại bắt đầu lúng túng, thì ra người đến đều là tinh tú của Tần Hoài lâu, thất tuyệt công tử và ba vị nhạc sư tổng cộng mười người, chính là mười người đã từng cùng hắn hồ nháo một đêm tạo thành truyền thuyết quái đản ‘một đêm thượng mười người’.

Tùy tùng của Lưu Mục làm việc hiệu quả rất cao, không tới bao lâu đã dẫn mười người vào, chỉnh chỉnh tề xếp hai hàng đứng hai bên đám người Hoàng Linh Vũ.

Lưu Mục lúc này mới nói: “Tần Hoài lâu vẫn là nơi xa hoa nhất trong địa giới Dương Châu của ta, chúng gia công tử trong lâu đều có sở trường, tài nghệ độc chổng một mặt. Mỗi vị tân nhân khi vào lâu, đều phải tiếp nhận bình phẩm của thập vị thủ tọa công tử trong lâu, có tài rồi mới phân phó sau. Nếu người đã sắp bị bán vào nơi này, thì phải hiển lộ bản lĩnh trước mặt thập vị công tử, thế nào?”

“Tục Phong xuất thân ti tiện, một chữ cũng không biết, thân vô sở trường.”

Mộ Dung Sí Diệm nói: “Người là không muốn tiếp khách, mới trả lời như thế đi.”

Lưu Mục ngạc nhiên một lúc, mới vỗ tay cười nói: “Xem ra Tục Phong người không biết rồi, kỳ thật loại ‘tiếp khách’ trong Tần Hoài lâu này không phải toàn bộ chỉ ý làm ăn bằng xác thịt, mà là phụng bồi ăn uống chuyện phiếm. Nếu người được thông qua, tự nhiên sẽ sống rất tốt, nếu không bị bán đi nơi khác, thì người phải khóc rồi đó.”

Hai bên đang giằng co, một người chợt nói: “Hầu Gia đừng gấp, vị tiểu công tử này tính ra là lần đầu tới đây, da mặt còn mỏng không dám thi triển, đợi chúng ta dẫn đầu cho y rồi, nói không chừng lá gan sẽ lớn hơn, lúc đó sẽ dám hiển lộ sơn thủy.”

Lưu Mục phong lưu đã quen, thấy rõ người nói chuyện là ai, vội vẫy tay bảo hắn qua, kéo hắn ẩn lên đùi mình: “Ta nói ai lại thân thiết người mới như vậy, quả nhiên là Tiểu Thu. Nói xem, người có kiến nghị nào tốt.”

Tiểu Thu vừa nói chuyện này chính là người vừa rồi ở dưới kia đã gặp mặt bọn Hoàng Linh Vũ. Hắn có chút xấu hổ cắn môi dưới, dịch từ trên đùi Lưu Mục đến trên đầu gối, mới nói: “Trước tiên để mấy vị công tử biểu hiện là được, Hầu Gia và khách nhân cũng được vui vẻ.”

“Tiểu Thu có chủ ý thật hay!”

“Chỉ là, một lúc lại cho ra mặt mười người chúng ta, Hầu Gia phải ra đủ tiền rượu đó!”

“Tiểu Thu, ngươi cứ mãi cái tính phá hoại bầu không khí này là không sửa a!” Lưu Mục tuy nói như thế, nhưng vẫn như vừa uống mật, liếm liếm miếng hương cao Tiểu Thu nuốt qua.

Sau một lúc thương lượng, Lưu Mục vẫn muốn nghe tiểu khúc của mấy nhạc sư nhất, nên bảo ba người Mộ Dung Bạc Nhai đứng sang bên cạnh nhường vị trí.

Mộ Dung Bạc Nhai nhỏ giọng dò hỏi Hoàng Linh Vũ có tính toán gì, y chỉ không nói không động.

Khúc nhạc bắt tri bắt giác đổi vài lần, Lưu Mục tựa hồ đã quên chính sự, nghe đến nhập thần, Mộ Dung Sí Diệm thì dùng ánh mắt nóng bức nhìn chăm chăm về hướng Hoàng Linh Vũ, đối với những công tử mỹ mạo đi tới đi lui trước mắt xem như không thấy.

Khi tất cả tựa hồ có thể trôi qua trong bíp bộp, thanh âm tiếng sáo hư không xé gió chậm rãi tấu lên, mang theo huyền âm thanh u chậm rãi, đầu óc Hoàng Linh Vũ trống rỗng một lúc, miễn cưỡng mới kịp thời khống chế được tâm tình của bản thân.

Khi Hoàng Linh Vũ ngưng mắt nhìn, thấy ba vị nhạc sư đó một cầm ống sáo, một cầm Tam Huyền, còn một người thì ngồi trước án cầm nhẹ xoa một cây Thập Lục Huyền Cầm, ngoài ra còn các nhạc đồng âm đàn Tì Bà phối âm. Những công tử khác đã tự an tọa, Lưu Mục nghe rất nhập thần, nhắm mắt lại.

Khúc tên Hạnh Hồn___ tuy không được nghe bằng đàn cầm và đàn sắt hợp tấu, nhưng từng được nghe qua cũng đủ để an ủi cuộc sống kiếp này. Cùng học một trường đại học, cùng thực tập trong một đội khảo sát, nhưng hai người chỉ chân chính bắt đầu từ khúc cổ nhạc dưới gốc hoa lê, vì bước điệu chậm rãi, mục quang bình ổn, mà dần quấn lấy nhau. Diệm Phi Hoàng nghe nói nam sinh ở khoa lịch sử vì sở thích hứng thú mà chọn một vài nhạc khí cổ đại, trước khi đội khảo sát thực tập giải tán, thỉnh cầu y truyền thụ cho hắn.___ Năm đó khi quen biết nhau vẫn chỉ là những chú ghé con khí thịnh, mà hiện tại lại chỉ còn một người cô độc trong xuân ấm đông hàn.

Thế giới này, thật sự cái gì cũng lưu lại vết chân của người đó sao. Chỉ là nếu đã không còn người đó, thì nhạc khúc vũ khúc, dứt khoát toàn bộ đều mai táng vào trong ký ức đi. Đối với y mà nói, bi thương quá mức trầm mê trong hồi hận mà vô lực tự thoát, cũng không có ai có thể thổ lộ. Mà đối mặt với thế giới phức tạp, vẫn phải biểu hiện ra bộ dáng lãnh tĩnh bình thường mọi khi.

Một khúc kết thúc, Hoàng Linh Vũ cũng kết thúc tâm sự trong lòng, cong người đối mặt Mộ Dung Sí Diệm.

Lưu Mục vẫn chưa tán thưởng ra tiếng, Mộ Dung Sí Diệm đã nói trước: “Lâm công tử thần tình kinh ngạc, khúc nhạc này có phải đã động đến tâm sự của công tử?”

Mộ Dung Bạc Nhai cũng đang chú ý đến dị trạng của Hoàng Linh Vũ___ kỳ thật y không có biểu hiện gì quá lớn, chỉ là vì Mộ Dung Bạc Nhai chú ý đến y trong thời gian đã lâu, dần đặt người trong lòng, mới có thể phát hiện thần sắc biến hóa nhỏ nhất đó. Mà Mộ Dung Sí Diệm thì đang toàn thần chú mục muốn bức ra dị trạng của đối phương, nên cũng vô cùng nhạy bén.

Bạc Nhai đang muốn che giấu cho Hoàng Linh Vũ, nào biết Hoàng Linh Vũ đã tự mình trả lời: “Tâm sự tự nhiên là có, đang thăm kêu không tốt mà thôi.”

Sí Diệm chế nhạo: “Tuyệt khúc như thế, bồi hồi chuyển khúc, cao thấp uyển chuyển, như thế nào không tốt.”

“Không phải khúc nhạc không hay, chỉ là nghĩ tới bản thân sắp phải trở tài, tự nhiên phải kêu không tốt.”

“Thì ra là thế, ___ quả nhiên chuyện lớn không tốt. Như vậy Lâm công tử có nghĩ tới thủ đoạn nào để ọi người được kiên thức một phen, cũng để có thể lưu lại chỗ đứng tại Tần Hoài lâu từ nay về sau.”

Hoàng Linh Vũ chu môi nhìn khắp nơi một lượt, thấy Lưu Mục đặc biệt hưng trí, Mộ Dung Bạc Nhai thăm mang quan tâm, những công tử khác thì không mấy quan tâm, có người còn đang kể tai nói nhỏ, y mỉm cười nói: “Sở trường của ta không nhiều, kể chuyện cười thì cực kỳ nắm chắc.”

“Chuyện cười?” Lưu Mục hơi cảm thấy hiếu kỳ, vì chuyện cười này nọ, với một người đường đường là Dương Châu Hầu như hắn mà nói, thực sự vẫn không mấy đủ để bước vào nơi đại nhĩ này. Nhưng hắn vẫn cố tỏ ra phong độ nói: “Vậy nếu Lâm công tử không để ý, có thể kể chuyện cười cho các vị ở đây không?”

Hoàng Linh Vũ thanh thanh cổ họng, thấy các vị tọa khách đều đã chuyển tầm mắt lên người mình, thế là bắt đầu nói: “Có một thi nhân trú trong thạch thất tên gọi Thi Thị, thích ăn sư tử, quyết tâm phải ăn được mười con sư tử. Thi Thị thường xuyên đến chợ nhìn sư tử. Mười giờ, vừa đúng lúc có mười con sư tử đến chợ. Lúc đó, Thi Thị cũng đang ở tại chợ. Hắn nhìn thấy mười con sư tử, liền bắn tiễn, giết chết mười con sư tử đó. Thị vác di thể mười con sư tử đó mang về thạch thất. Thạch thất ẩm ướt, Thi Thị gọi tùy tùng lau khô thạch thất. Thạch thất khô rồi, Thị mới bắt đầu ăn mười con sư tử. Lúc ăn, mới phát hiện mười con sư tử đó, thì ra là mười di thể sư tử bằng đá. Hãy thử giải thích chuyện này đi.”*

Chú thích: Âm hán việt của truyện cười vừa rồi như sau:

“Thạch thất thi sĩ Thi Thị, thị sư, thệ thực thập sư. Thi Thị thời thời thích thị thị sư. Thập thời, thích thập sư thích thị. Thị thời, thích Thi Thị thích thị. Thị thị thị thập sư, thị thị thể, sử thị thập sư thệ thể. Thị thập thị thập sư thị, thị thạch thất. Thạch thất thấp, Thị sử thị thức thạch thất. Thạch thất thức, Thị thủy thị thực thị thập sư. Thực thời, thủy thức thị thập sư, thực thập thạch sư thị. Thí thích thị sự.”

Âm đọc như sau:

Shíshì shīshì Shī Shì, shì shī, shì shí shí shī.

Shì shíshí shì shì shì shī.

Shí shí, shì shí shī shì shì.

Shì shí, shì Shī Shì shì shì.

Shì shì shì shí shī, shì shǐ shì, shǐ shì shí shī shìshì.

Shì shí shì shí shī shī, shì shíshì.

Shíshì shī, Shì shǐ shì shì shíshì.

Shíshì shì, Shì shǐ shì shí shì shí shī.

Shí shí, shǐ shí shì shí shī shī, shí shí shí shī shī.

Shì shì shì shì.

→ Đây là văn đồng âm của Trung Quốc, nhiều từ khác nhau nhưng lại có cách đọc giống nhau. Loại văn này khi nghe người ta đọc ra thì chỉ nghe thấy mỗi ‘shì shì shì’ rất khó hiểu, phải viết ra thì đọc rồi mới hiểu. Do đó nó tạo hiệu quả gây cười. Cái này chỉ có ai học tiếng Trung Quốc thì mới thấu hiểu rõ rệt thôi. Hiện tại mọi người cứ thử đọc nguyên đoạn phiên âm trên sẽ thấy. Bị lú cả lười. ^^ (Đoạn văn chỉ khác nhau ở phần dấu, và chính phần dấu đó mới gây lú lười khi đọc một lèo.)

47. Q.1 - Chương 48: Lú Lười

Hoàng Linh Vũ còn chưa đọc xong được ba câu, người ở dương trường đã ngốc hết phân nữa, đợi đọc xong rồi, thì toàn bộ đều ngốc. Qua một lúc, Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên chợt giật vai, vội ổn định thân hình trốn sau lưng Mạc Am, may mà hắn lạnh lẹ, lại không ai chú ý, cho nên tránh rất khéo.

Mộ Dung Sí Diệm có chút không xác định nói: “Có thể nào nói lại một lần không?”

Hoàng Linh Vũ lại thuật lại một lần, Mộ Dung Sí Diệm lần này toàn bộ hiểu rõ, lại nhìn biểu tình của những người ngồi đó, hoặc như tượng gỗ hoặc thâm thì to nhỏ khổ sở suy nghĩ, thế là bạo phát ra một trận cười lớn, cong lưng vỗ mạnh lên bàn.

“Sao vậy, buồn cười như thế sao?” Lưu Mục kỳ quặc nói.

“Lấy bút mực tới, ta viết ra người sẽ hiểu.” Sí Diệm rất hào phóng.

Quý nhân văn nhân hội họp, bút mực không thể thiếu, không bao lâu đã chuẩn bị xong. Mộ Dung Sí Diệm bảo Hoàng Linh Vũ thuật lại một lần, hắn viết lại như rồng bay phượng múa, chính là câu chuyện Thi Thị thực sự. Nhưng đến mấy chữ cuối cùng, Sí Diệm lại đoán không ra nội dung gì, hỏi: “Mấy chữ sau cùng là ý gì?”

“A!” Hoàng Linh Vũ ngạc nhiên, vỗ đầu hối hận nói: “Trước đây khi tiên sinh dạy học, bảo chúng ta ‘hãy thử giải thích chuyện này’, vừa rồi lúc kể quá gấp, nên nói luôn cả câu nói của tiên sinh ra.”

Y nói như thế, những người khác lại nhìn những thứ được viết trên giấy, mới phát hiện toàn bộ những âm này đều là âm phát ra cần để mở khóa miệng. Khi thử để những âm đọc cổ quái lạ lẫm này nếu do bản thân đọc ra thì sẽ có cảm giác thế nào, thì đều cười đến nghiêng ngả, lại không hẹn mà cùng bội phục trí tuệ của Mộ Dung Sí Diệm, chỉ nghe hai lần đã có thể hiểu ý nghĩa, thật giỏi giang.

“Tiên sinh đó của người thật thú vị, lại có thể tìm được loại văn chương này để các người học thuộc, ta chưa từng nghe qua.” Lưu Mục cười xong, thần thái cũng hòa hoãn đi nhiều, kéo Hoàng Linh Vũ ngồi bên cạnh.

Tự nhiên là chưa từng nghe qua rồi, chỉ có giáo sư cổ văn của học viện lịch sử nào đó mới để sinh viên học những thứ này. (Bộc bạch: thiên địa chứng giám, giáo sư, Tiểu Hoàng không phải đang nói xấu ngài, những văn chương này thật rất thú vị ~)

“Chỉ có một câu chuyện cười này?” Mộ Dung Sí Diệm cũng hỏi.

“Còn nữa.”

“Kể thêm một chuyện đi?”

“Lý Cơ cảm thấy cô đơn, tìm một con gà lại dưỡng, đây là loại gà rừng từ trong những lùm gai. Gà từng đói kêu quác quác, Lý Cơ cầm cành trúc dứt gạo cho nó. Gà ăn no rồi, nhảy lên tủ sách của Lý Cơ, Lý Cơ sợ bắn, vội đuổi gà, gà bị dọa, nhảy lên bàn, Lý Cơ càng gấp hơn, xem cành trúc thành công cụ đuổi gà, đi tấn công gà, cành trúc tốc độ rất nhanh, nhưng lại đánh trúng đồ sứ trên bàn, đồ sứ rớt xuống đất, bể nát. Lý Cơ trừng mắt nhìn, gà trốn dưới bàn kêu loạn, Lý Cơ trong cơn tức giận, cởi giày để gõ đánh gà, đánh chết gà. Nghĩ đến kinh nghiệm nuôi gà, Lý cơ lại tức giận. Nên viết ra bản ‘Lý Cơ kích kê ký.’” (*Âm đọc chung: Ji)

Mộ Dung Sí Diệm nghĩ nửa ngày, Thấy Lưu Mục hai mắt nóng hổi trừng mình, nhún vai nói: “Lần này thật sự là không biết.”

Đến khi Hoàng Linh Vũ viết ra, mọi người mới bật cười. Nếu nhìn theo tờ giấy viết, nghĩ lại vừa rồi lúc ‘Lâm Tục Phong’ đọc thuộc, đích thật là không sai một âm, bốn thanh có đủ, nhưng nếu chỉ nghe thôi, thì chỉ có thể nghe được ‘ji ji ji ji ji’.

(*Giống như dấu của tiếng Việt, thay vì sắc huyền hỏi ngã nặng, thì tiếng Trung Quốc lại có bốn thanh, để phân biệt âm đọc)

“Còn nữa không?” Lưu Mục còn chưa tận hứng.

“Cũng chỉ có một âm thôi, còn muốn?”

“Đây là tự nhiên.” Mộ Dung Sí Diệm bị kích động bản tính, khẩn thiết muốn nghe.

“Cục cục gà, gà không ngừng kêu cục cục, mấy con gà tụ tập trong chuồng tìm ăn, xe vận chuyển gà đi rất nhanh, gà rất đói, cánh của chúng đã cứng như vây cá. Cuối cùng, xe chuyển gà gần đến nơi. Đột nhiên, có vài con gà tổng mở chuồng, tất cả gà đều lao xuống xe rất nhanh. Nhưng xe vẫn đi rất nhanh, mấy con gà

cánh đã cứng ngắt thấy bánh xe quay liên sột hời, vội lùi về. Cũng không quan tâm trong chuồng chen chúc thế nào. Cuối cùng, trong chuồng gà yên tĩnh lại, cho dù gà có đói, cũng chỉ dám kêu cục cục.” (Âm: Ji)

“... Được rồi, người trực tiếp viết ra cho chúng ta đối chiếu là được.” Lần này Sí Diệm rất dứt khoát nhận thua.

Đợi khi viết xong, Lưu Mục nhìn một lượt, mới đưa cho Mộ Dung Sí Diệm nhìn một lượt, lại chuyển cho thập công tử nhìn một lượt, mọi người đều cười nghiêng ngả.

Mọi người cười nửa ngày, Hoàng Linh Vũ ho khan một tiếng, thấp giọng hỏi: “Như vậy có phải có thể... cái kia...”

“Có thể cái gì?” Mộ Dung Sí Diệm thấy y lấp lửng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

“Không cần làm chuyện ‘tiếp khách’ trên giường nữa?”

Mấy công tử của Tần Hoài lâu đều dẫn đầu công nhận, khi tất cả đều rất thuận lợi, Mộ Dung Sí Diệm lại cười nhạt: “Lâm công tử đừng vội đi, chúng ta còn một vấn đề muốn hỏi.”

“Tục Phong cung kính thỉnh giáo.”

“Lâm công tử vừa rồi từng nói với chúng ta, một chữ cũng không biết. Nhưng chớp mắt lại có thể múa bút viết ra văn chương thế này, không biết giải thích thế nào đây?”

Hoàng Linh Vũ nói: “Vốn nói không biết chữ, là vì cho rằng như thế có thể không cần tiếp khách. Hiện tại nói biết chữ, là vì biết như vậy mới có thể không cần lên giường.”

“Người ghét chuyện đoạn tụ phân đào như thế sao?” (*Đoạn tụ phân đào: Đồng tính luyến ái)

“Sách thánh hiền có dạy, nam nữ chi giao mới có thể điều hòa âm dương, đoạn tụ phân đào là nghịch thiên đạo, không phải hành vi của người nghiêm túc.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe y nói như thế, lãnh khí từ trong lòng dâng lên. Một là vì thái độ nghĩ cũng không nghĩ của Hoàng Linh Vũ, vốn cho rằng không dễ gì mới gặp được người tư tưởng thoải mái hoạt bát như thế, hành vi cử chỉ độc đáo vô cùng, gần đây thậm chí dần có cảm giác tri âm tương phùng, chí đồng đạo hợp, ai biết thế nhưng lại không thể lý giải tâm tình của đoạn tụ phân đào, thật khiến hắn rất thất vọng, giống như đã đánh mất thứ gì đó.

Nguyên nhân khác càng khiến hắn kêu to xui xẻo, vì những lời này của Hoàng Linh Vũ cũng là nói đúng lý, nhưng chính vì nói đúng lý, trường hợp sử dụng và số lần có hơi nhiều một chút chút___ nhớ lúc đầu, hắn cũng từng nói như thế với tứ đệ. Vì câu nói này rất đúng lẽ, nghe nói Mộ Dung Sí Diệm mấy ngày đó tự nhốt mình trong phòng, giọt nước hạt gạo cũng không cho vào bụng. Sau đó lại nghe đủ cách nói, Mộ Dung Sí Diệm không chút do dự___ mắc bệnh điên.

Ý cười vốn vẫn lưu trên mặt Mộ Dung Sí Diệm dần biến mất, hắn cúi đầu, tay cầm một miếng hương cao nhỏ, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy, lạnh lùng cười âm trầm.

“Kha kha kha kha...” Hắn cười.

Thoáng chốc đó, Hoàng Linh Vũ quả thật bị chuyển biến bất ngờ của đối phương dọa nhảy dựng. Không phải chưa từng gặp cảnh này, chỉ là một người thần trí bình thường trong thoáng chốc phát bệnh thần kinh đã khiến những gia hỏa rõ ràng đã đạt trình độ chuyên nghiệp cấp tám phải mất to trừng mắt nhỏ, quả thật là chuyện rất thử thách năng lực thừa nhận của hệ thống tuần hoàn máu.

Lưu Mục vừa nghe hắn cười như thế, dù sao cũng quen biết hắn vài năm, cũng cho rằng hắn lại phát bệnh, vội đứng lên, nói: “Hiền đệ, hiền đệ!”

Thấy Mộ Dung Sí Diệm chung quy thần trí hoang mang, định vỗ vai hắn. Ai ngờ lúc này đột nhiên có một người mặc bạch y vẫn xanh lao vào giữ tay hắn, cung kính nói: “Vạn lần không thể, lúc này nếu kinh động công tử, hơn phân nửa sẽ thật sự dụng đao dụng thương.”

May mà Mộ Dung Sí Diệm cười xong, chỉ ngây ngây ngồi trên ghế phát ngốc, tựa hồ đang nghĩ đến tâm sự khó giải, chân mày nhăn chặt. Người mặc bạch y đó hiển nhiên là hạ nhân của hắn, lấy ra một bình vị muối chậm rãi đưa tới dưới mũi hắn.

Mộ Dung Sí Diệm cuối cùng cũng tỉnh lại. Nhưng vẫn dùng ánh mắt thiêu đốt trừng Hoàng Linh Vũ, một lúc sau, đứng lên, âm lạnh nói: “Ngụy quân tử giả đạo học, vậy mà lúc nào cũng gần trên môi. Ai ai cũng vậy, miệng thì nói một đằng, nhưng chớp mắt lại làm một nẻo. Lâm Tục Phong, người thật đúng là tiểu nhân bỉ ổi!”

Nói xong, đầu cũng không quay lại phát tay áo bỏ đi.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy thế, sợ người khác trách tội Hoàng Linh Vũ, vội đẩy Mạc Am ra, rồi xách cổ Hoàng Linh Vũ. Thân hình hắn vốn cao, hiện tại vì thay đổi thân hình mà phối đế giày cao, xách Hoàng Linh Vũ nhỏ nhỏ ồm ồm lên vô cùng nhẹ nhàng, lập tức ném y lên lưng Mạc Am, tức giận nói: “Đồ thứ không có mắt, sao lại chọc khách quý tức giận, xem khi về ta thu thập người thế nào.”

Lưu Mục thấy hắn càn rỡ, cũng không tiện phát tác với Hoàng Linh Vũ, ngược lại sầm mặt với Mộ Dung Bạc Nhai, vốn muốn giáo huấn hắn một trận, nhưng nghĩ lại đây cũng là chuyện của người mới trong Tần Hoài Lâu, không tiện chen vào, nên đuổi theo Mộ Dung Sí Diệm.

Mạc Am thầm thở phào, lúc Mộ Dung Bạc Nhai ném Hoàng Linh Vũ trông thì nhẹ nhàng như thế, nhưng trên thực tế lại là thủ pháp vô cùng tỉ mỉ, thậm chí sợ người ngã xong bị ngốc, còn xem hắn là cái đệm lưng. Không khỏi cầu mong nhanh tìm được di thư của Diêm Phi Hoàng, để mau chóng rời khỏi nơi này.

Lúc này hắn nghĩ như thế, lại không biết, nếu thật sự tìm thấy phần di thư đó, đối với Mộ Dung Bạc Nhai mà nói là may mắn, nhưng đối với Hoàng Linh Vũ thì lại là bất hạnh cực lớn.

48. Q.1 - Chương 49: Nghiên Cứu Lẫn Nhau.

Trong ký ức hai mươi mấy năm của Hoàng Linh Vũ, người có thể thân cận về mặt linh hồn, cũng chỉ có một mình Diêm Phi Hoàng mà thôi. Cùng ăn cùng ở, có cùng sở thích, cùng nhau xem sách nghiên cứu, khai quật đo lường.

Đương nhiên cũng có tranh cãi, khi kịch liệt, thậm chí có thể hất tung lều vải, khiến cả đội phải đến khuyên can, nhưng hôm sau lại bình thường. Chỉ là điểm bất đồng của hai người quá lớn, suy nghĩ của Diêm Phi Hoàng càng lúc càng cực đoan, còn về việc bắt đầu từ lúc nào hắn đã dẫn đường cho đám đào trộm mộ, thì Hoàng Linh Vũ hoàn toàn không phát hiện.

Cuối cùng, Hoàng Linh Vũ đối với câu hỏi của tất cả mọi người đều nói dối. Y nói bản thân bị bọn đào trộm chôn trong cổ mộ, y nói Diêm Phi Hoàng không phải là đồng bọn của họ, nói hắn đã toàn lực cứu mình, nhưng lại uống nhầm trà độc.

Vào ngày mà thi thể của Diêm Phi Hoàng được hỏa táng, Hoàng Linh Vũ đứng ở nơi xa mọi người nhất. Ngay cả khi nói lời cáo biệt cuối cùng cũng không bước lên, vì cha mẹ của Diêm Phi Hoàng đứng cạnh Diêm Phi Hoàng, em gái nâng di ảnh của anh trai, vẫn khóc mãi không ngừng đầu lên.

Đối với người nhà mà nói, Hoàng Linh Vũ từng là bạn tốt chí giao của con trai bọn họ, mà lúc này, lại trở thành kẻ ác nhân đã sát hại tính mạng con mình.

Đến cuối cùng, y cũng chỉ đứng nhìn từ xa.

Chuyện nếu đã trở thành quá khứ, thì có tính toán thế nào cũng chỉ vô ích. Chỉ là y dù sao cũng là con người, cho dù biết vô ích, cũng vẫn liên tục hối hận và tự chấp vấn mỗi khi hồi ức lại trào lên, mãi trầm nổi trong cảm giác tội ác.

Tuy đã mơ hồ chống đỡ mấy năm tiếp đó, nhưng một khi gợi lên những tâm tư bị chôn sâu đó, thì vẫn mang tới thống hận lần sau còn mạnh hơn lần trước. Cũng như vết thương bị bỏ mặc không lo, thỉnh thoảng khi để ý tới, kéo băng gạc ra chỉ nghĩ thấy mùi hôi thối mục rữa.

Cảm tình xen tập giữa phần hận, hổ thẹn, ủy khuất và bi thương, giống như một con dao từ từ mà kéo dài chuyển động, cho dù là người đút bằng sắt thép, thì có thể kiên trì được bao nhiêu năm?

Hoàng Linh Vũ dừng chân trên bãi cỏ cạnh khúc quanh, sương đọng sáng sớm thấm ẩm hơn nửa chiếc giày. Tuy đã cuối thu đầu đông, nhưng hoa cỏ trong Tần Hoài lâu vẫn chưa hoàn toàn khô héo.

Đã ở lại trong Tần Hoài lâu vài ngày, vẫn chưa thấy lâu chủ Tần Văn Phong xuất hiện. Mà đối với y thì, không khác gì với một tai nạn khá thống khổ. Vì thân là một người mới còn trong thời kỳ chưa được xác nhận mà nói, mỗi ngày quy tắc phải tuân thủ là nhiều vô cùng. Giả dụ mỗi ngày trời chưa sáng đã phải đến trừ phòng giúp làm vài việc vặt, không còn cách nào, từ cổ chí kim, người mới luôn chịu cảnh bị ức hiếp.

Đã đến thời gian bừng cơn sáng đến các phòng các viện. Thì ra khi cọ thùng phân trong hoàng cung còn thanh nhàn hơn hiện tại rất nhiều. Chỉ cần làm chuyện được sai đúng giờ đúng số lượng xong rồi, trở về gian phòng dài chung của các hoạn thị muốn ngủ lúc nào thì ngủ, dù sao hoàng thân quốc thích trước giờ cũng chưa từng vào thị sát. Nhưng ở trong quan viện này, học quy tắc học tới phát nôn, lát nữa trở về, còn không biết phải tới chừng nào mới được ngủ.

Nhìn trước sau trái phải đích thật không có người, thanh tĩnh âm u càng đậm. Tính lười của Hoàng Linh Vũ lại nổi lên, ngáp một cái rồi ngồi xuống, sau đó cũng bất kể mọi thứ ngã xuống cái bịch, nằm xải thành hình chữ đại trên bãi cỏ đã vàng hơn phân nửa. Không bao lâu, hàn khí và sương đọng dưới đất đã thấm vào y sam sau lưng, lạnh thẳng đến phổi.

Trên người tuy khó chịu, nhưng tựa hồ chỉ có như thế mới có thể dần dần giúp y thoát ly khỏi tâm tư phiền loạn.

Y nằm rất lâu, đột nhiên nghe thấy không xa truyền tới tiếng cò động cực nhẹ, thứ đó đến rất nhanh, y còn chưa kịp suy nghĩ nên giả vờ không biết hay là mở mắt, thì nó đã đến bên cạnh. Qua một lúc, Hoàng Linh Vũ vì cảm thấy bên cạnh có khí tức ấm áp ập tới, cuối cùng cũng mở mắt ra.

Mộ Dung Sí Diệm đã ôm gối ngồi sát y trên bãi cỏ, cũng không sợ một thân bạch y sẽ bị bẩn tới không thể mặc, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ nghiêng đầu cúi nhìn y.

Mộ Dung Sí Diệm có thân phận gì a? Tứ hoàng tử của thượng đông chủ quốc phía tây bắc Đông Ngô, nói về mặt lý luận, ‘Lâm Tục Phong’ là một tiểu quan bán thịt bán nghề, nên ngũ thể* tiếp đất khấu đầu với hần mới đúng. Nhưng hiện tại, Mộ Dung Sí Diệm lại lấy thân phận khách quý của Dương Châu Hầu xuất hiện ở Tần Hoài Lâu, thậm chí còn trú lại không chịu đi. Cái gọi là ‘khách quý’ của Dương Châu Hầu, rất có khả năng là khách quý đúng với danh thật, cũng có khả năng chỉ là một nam nhân đang được sủng mới tìm từ đâu tới. (*Ngũ thể: hai đầu gối, hai bàn tay, trán, tướng quỳ cung kính nhất)

____ Nên dùng lễ nghĩa thể nào để ứng phó đây?

Hoàng Linh Vũ cứ trừng to hai con mắt nhिễm đầy nghi hoặc nhìn thẳng vào Mộ Dung Sí Diệm. Chỉ là càng nhìn thì lại càng nghĩ không ra. Thật sự quái lạ, bình thường đầu óc luôn nhanh nhẹn, lúc này sao lại đông cứng như thế? Quả nhiên vẫn không thích hợp nhớ lại những tâm sự loạn thất bát tao kia, vừa nhớ tới, đầu óc liền ngu đi.

“Người trú ở lâu nào?” Mộ Dung Sí Diệm hỏi.

Phát ngốc.

“Tại sao lại ngủ ở đây?”

Không trả lời.

“Đối đãi khách nhân như thế là thập phần thất lễ, lẽ nào đây chính là đạo đãi khách của Tần Hoài lâu?”

Quả nhiên thập phần thất lễ, nghĩ như thế, Hoàng Linh Vũ mới trở người ngồi dậy, quy quy củ củ thực hiện ‘đạo đãi khách’.

Nhưng chưa đợi y kịp ngồi dậy, đã bị kiềm chặt vô pháp động dậy. Mộ Dung Sí Diệm cúi người xuống, áp y trở về. Tuy nói là áp, nhưng lực độ lại không quá nặng, thậm chí có thể nói là dịu dàng.

Mái tóc đen dài của Mộ Dung Sí Diệm tản ra trên mặt cỏ và đất bắn ướt lạnh, gần tới mức Hoàng Linh Vũ hầu như có thể cảm nhận được hơi thở ẩm áp của đối phương. So với thái độ băng lạnh ngạo mạn phát tay áo bỏ đi mấy ngày trước thì vô cùng khác biệt, nhưng chỗ nào không giống, giới hạn lại vô cùng mơ hồ.

Hoàng Linh Vũ theo bản năng cảm thấy nguy hiểm kỳ lạ, da thịt không tự chủ căng chặt, thậm chí có thể cảm giác được nhịp đập của trái tim dần tăng nhanh___ quá gần rồi, nếu còn xuống nữa, rất khó bảo đảm sẽ không bị phát hiện thân phận.

Nhưng Mộ Dung Sí Diệm lại nói: “Người muốn nằm ở đây thì cứ nằm đi, không cần quản ta. Ta chỉ là vừa đúng lúc thích ngồi thế này thôi.”

Vào lúc này nếu lại cùng người này cường điệu bản thân theo nguyên tắc không cùng nam nhân, hiển nhiên là không biết tốt xấu, thế nên Hoàng Linh Vũ gật đầu. Chỉ là khi đối phương lại thả y ra, ngồi ôm gối, lại yên yên tĩnh tĩnh cúi nhìn, xuất phát từ cách nghĩ không thể quá mức khác biệt với người bình thường, Hoàng Linh Vũ thu lại tính lưỡi biếng, bày ra biểu tình thuộc về người mới của quan viện ‘Lâm Tục Phong’ không xen thế sự hỏi: “Tại sao cứ mãi nhìn ta?”

“Đang nghiên cứu.”

“A!” Hoàng Linh Vũ kinh thán, một cái mũi một đôi mắt, đều là người thì có gì phải nghiên cứu, không phải chỉ bởi thêm mấy tầng phần thôi sao.

“Lần đầu gặp mặt đã có thể nắm trúng chỗ đau của ta, vô cùng thẳng thắn, cách nói chuyện rất giống người đó. Người thật không đơn giản.” Quý lửa thế nhưng lại đem nợ cũ của mấy ngày trước ra tính.

Hoàng Linh Vũ chỉ muốn ngồi dậy để đối kháng với hắn, để tránh rơi xuống hạ phong, ai biết còn chưa kịp động một ngón tay, đối phương lại ình một bạt tai đánh trở về, bất giác nổi lên tức giận___ mấy ngày trước người này đánh Mộ Dung Bạc Nhai hai bạt tai, hôm nay lại đè mình hai lần.

Ai ngờ hắn lại nói: “Nhân sinh luôn chỉ cần hợp ý là tốt nhất, tại sao cứ mãi để ý những quy tắc đó, để ý cách nhìn của nhiều người như thế. Thế tục đạo lý hay là lý luận của người khác, những thứ đó đều là chuyện của họ.”

Hoàng Linh Vũ chưa từng nghĩ vấn đề lập tức lại chuyển tới bên này, trừng mắt nhìn hắn, tiếp theo nỗ lực giãy dụa, nói: “Chính là vì để ý tới cách nhìn của người, cho nên mới dám nói ra lời chân tâm của mình, nam nhân và nam nhân ở bên nhau có cái gì tốt? Người nếu thích, tự mình đi làm là được rồi, đừng kéo theo người khác xuống nước. Hơn nữa, cho dù là tiểu quan, phục vụ đại gia cũng phải có thù lao, người cứ sờ không ép không như vậy không phải là ta rất chịu thiệt sao?”

Mộ Dung Sí Diệm thấy y hết sức nỗ lực giãy dụa, chung quy vẫn không thoát được, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng rộng, cuối cùng cười ha hả ra tiếng, tự mình lăn sang một bên, nằm trên bãi cỏ không quản y nữa.

Hoàng Linh Vũ ngồi dậy, vội muốn bỏ chạy như đang gặp phải người bị động kinh, sau lưng lại truyền tới tiếng nói của Mộ Dung Sí Diệm: “Chúng ta có từng quen biết không?”

49. Q.1 - Chương 50: Lấy Oán Báo Ân.

Hoàng Linh Vũ giật thót cả người, dừng chân quay lại đi về, lần này đến phiên y cúi đầu nhìn Mộ Dung Sí Diệm. Hai người nhìn nhau nửa ngày, y đứng trên cao nhún nhún vai, xải tay, thở dài, tựa hồ đối với ánh mắt và trí nhớ của đối phương nảy sinh đồng tình cực lớn.

Mộ Dung Sí Diệm không phải lần đầu tiên thấy có người dám biểu lộ vẻ khinh thường này với mình, trước đây nếu gặp loại người này, có lẽ sẽ bị hấn gọt thành cục người, có lẽ sẽ bị ném vào chuồng heo cho ăn chung ngủ chung với heo, tùy thuộc vào tâm tình và bệnh điên lúc đó. Nhưng đồng dạng là thần tình khinh thường và khinh bỉ, nhưng Hoàng Linh Vũ lại đến rất tự nhiên, không mang theo chút ác ý nào, giống như sự bất đắc dĩ của một hài tử mới lớn đối diện với một hài đồng lão lêu.

“Có lẽ thật sự là nhớ sai, nhưng càng lúc càng cảm thấy người có chút quen thuộc.”

“Nga? Mặt nào?”

“Khí tức.”

Hoàng Linh Vũ lại giật thót cả người. Phải nói Mộ Dung Sí Diệm thích phát điên, có lúc lại vô cùng khôn khéo. Khi hai người gặp gỡ lần đầu, đối phương đích thật cũng từng nói mấy chuyện như khí tức vị đạo rất quen thuộc.

Chẳng lẽ hấn cầm tinh con chó?___ Hoặc giả, phàm là cao thủ võ lâm, cũng đại biểu khứu giác sẽ nhạy bén hơn người bình thường rất nhiều? Như vậy thật mệt! Nếu để hấn phát hiện mình không phải là Lâm Tục Phong ngư lang lâm thời này, mà là Hoàng Linh Vũ thái giám lâm thời, chuyện cười này sẽ náo thật lớn.

“Thật hay giả vậy?” Chột dạ thì chột dạ, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn giả vờ mặt nói: “Người nhắc cũng đúng, sớm đã quên mất mình có bệnh hôi nách, hôm nay nên tắm rửa thôi.” =]]

“Không phải cái này.”

“Không phải hôi nách còn có thể là cái gì khiến người cảm thấy rất quen thuộc? Vị đạo này ta cũng có người cũng có, người đương nhiên cảm thấy quen thuộc.”

“Ta không có...” Mộ Dung Sí Diệm ngồi dậy biện giải.

“Haizz, ta rất lý giải người, đáng tiếc đây là thật, bản thân người có bệnh hôi nách sẽ không tự ngửi ra được.”

“Vậy sao người ngửi được của mình?”

Hoàng Linh Vũ có chút đau đầu, gia hỏa này có lúc điên có lúc cuồng có lúc tàn nhẫn có lúc lại bình thường, nhưng đầu óc thì thật sự thông minh, mới lập tức đã nắm được trọng điểm.

“Đó là do ta đã luyện tập rất nhiều năm, cuối cùng mới chậm rãi chú ý thấy.”

Mộ Dung Sí Diệm cố chấp nói: “Không đúng, nếu ta không ngửi được vị đạo của mình, thì dựa vào cái gì lại cảm thấy vị đạo của người rất quen thuộc?”

Thấy vấn đề thành công cách xa dần khu vực nguy hiểm, đối phương tóm lại đã không còn tiếp tục suy nghĩ vấn đề ‘tại sao lại cảm thấy khí tức của người này rất quen thuộc’, mà chuyển chú giải thích vấn đề ‘mùi hôi nách của bản thân có thể ngửi được hay không’. Hoàng Linh Vũ giải tỏa hết khí nghẹn trong lòng, lười tiếp tục để ý tới hấn, nhún vai bỏ lại một đồng vấn đề cho hấn giải quyết rồi một mình bỏ đi.

Khi Hoàng Linh Vũ trở về tiểu viện được phân phó cho ‘Bốc sư phụ’, y vẫn còn chìm trong dư âm khi đối mặt với Mộ Dung Sí Diệm vừa rồi. Những tình tự thương xuân bị thu trước đó đã tiêu tan như mây khói, ngược lại vì sự hồ loạn của người đó mà nhẹ nhõm đi không ít. A, lẽ nào bản thân đã ác liệt đến mức độ này, phải dựa vào trêu chọc người khác để giành lấy vui sướng nhất thời sao?

Nhưng mà, người như Mộ Dung Sí Diệm thì làm sao có thể lãnh đạo Bằng Tổ nơi chuyên trách giết người, cho dù hài tử đó võ công có cao, năng lực ứng biến có nhanh, gặp chuyện giải quyết thẳng thì có tác dụng gì? Nếu bị người có tâm muốn đạt được tín nhiệm của hấn, truyền bá những thứ điên đảo thị phi trắng đen, tiếp đó lại thao túng hấn, bảo hấn đi làm xằng làm bậy... có lẽ chính vì trạng thái rối loạn này của hấn, phụ hoàng đó của hấn mới yên tâm sử dụng hấn như thế. Nếu nhìn từ góc độ tương phản, Mộ Dung Sí Diệm sớm đã bị mài mòn thể lực, trong thoáng chốc bị đuổi ra khỏi kinh thành.

Đẩy cửa đi vào phòng của ‘Bốc sư phụ’, chỉ thấy vị ‘sư phụ’ này đang đốt lửa trong bồn. Diện cụ vẫn gắn trên mặt, sợi lông dài trên nốt ruồi dề dưới cằm bị gió ẩm do hơi lửa tạo ra thổi bay bay.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn y ngồi xuống cạnh bồn lửa, nói: “Tần Văn Phong bị giam lỏng trong phủ đệ của Dương Châu Hầu rồi. Người của ta ở Đông Ngô không nhiều, muốn cứu hắn ra có chút khó khăn.”

Hoàng Linh Vũ vốn đang buồn ngủ, nghe hắn nói thế mới mở mắt ra ngạc nhiên, sau đó lại mệt mỏi nói: “Tại sao nhất định phải tìm hắn mới có thể lấy được những thứ đó?”

Có lẽ Mộ Dung Bạc Nhai quá quan tâm Hoàng Linh Vũ, nên dần phát hiện tựa hồ không có chuyện gì có thể làm khó y, cho nên căn bản không bận tâm nghiêm ngặt, hắn nói: “Trong tay của Văn Phong công tử có chìa khóa ở đó, dù sao cũng là cố cư của người đó, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không muốn tùy tiện phá hủy.”

“Cũng có nghĩa là, trước tiên phải thử xem có thể tìm được chìa khóa hay không, nếu thật sự không được thì có thể phá cửa mà vào.” Lúc này trong lòng y có một loại tâm tình, không quá muốn nghiên cứu sâu vào những chuyện khiến người ta mệt mỏi này.

Mộ Dung Bạc Nhai trừng mắt nhìn y vài lần, quan tâm nói: “Hôm nay ngươi làm sao vậy? Sao lại có vẻ không bận tâm mấy?”

“Không có gì. Chỉ là tại sao các ngươi đối với Diêm Phi Hoàng lại tôn kính như thế?”

“Có người sinh ra đã khiến người ta phải tôn kính rồi. Lẽ nào ngươi không cho rằng như vậy sao?”

Hoàng Linh Vũ không trả lời, vì cũng không biết nên trả lời thế nào, chuyện một khi đề cập đến người đó, đối với y mà nói sẽ rất khác. Chuyện người khác nhìn ra được thì y luôn không nhìn ra, chuyện y nhìn ra được thì người khác lại không nhìn ra. Còn tại sao lại nảy sinh khác biệt thế này, hiện tại y cũng lười tìm hiểu.

“Tiêu sư phụ đã quen biết hắn từ nhỏ, huyết thống Tây Thương của hắn khá đậm, mới đầu thì trí năng không lan lợi bằng những hài tử khác, giống như đối với cái gì cũng đều lười đều không muốn tìm hiểu. Nhưng sau đó tựa như lại thông qua gì đó, tính tình cũng thay đổi, đặc biệt chăm chỉ hiếu học, dần dần ai cũng không đuổi kịp trình độ của hắn, rốt cuộc lại hóa thành thường xuyên chịu ân huệ của hắn.... Đại khái là do chăm sóc người đã thành thói quen, cái chết của hắn cũng là vì nguyên nhân đó. Mười bảy năm trước Bạch Y giáo bị vây sát, hắn bị nội thương mãi không khỏi. Sau đó hắn vào hoàng cung, dùng thân phận thị vệ che giấu, không ai biết hắn là người Tây Thương.”

Nói đến đây, Mộ Dung Bạc Nhai dừng lại, ngẩng đầu nhìn cột nhà trên đỉnh, rồi nặng nề nói tiếp: “Cứu nữ nhân Mạc Xán đó, có lẽ là bước đi thất bại nhất của hắn...”

Bạch phát ma nữ Mạc Xán vốn là nữ hộ viện của Mạc Phủ ở ngoại thành, lúc đó mái tóc vẫn là màu đen sáng mượt, chưa phải là tóc trắng. Mạc gia vì thu lưu Tây Thương tộc nhân, nên bị thù gia nắm thóp, nhân cơ hội cáo quan dồn vào chỗ chết.

Mạc Xán được Diêm Phi Hoàng cứu đi bị mang tới chỗ của Tuyết Phi, làm thị nữ của tiểu hoàng tử Mộ Dung Sí Diệm. Mạc Xán cảm ân của Diêm Phi Hoàng, nguyện lấy thân báo đáp, sâu trong nội tâm thì vốn đã khuynh tâm cho hắn từ lâu. Nhưng Diêm Phi Hoàng dường như sớm đã có người trong lòng, Mạc Xán càng quẩn luyến, hắn càng lạnh nhạt đối đãi.

Tình cảnh truy và cản diễn ra vô số lần, trong lúc đó, võ nghệ của Mạc Xán càng lúc càng tinh tiến, thế phải đuổi kịp Diêm Phi Hoàng, khiến người trong lòng phải nhìn thẳng vào nàng. Mà Diêm Phi Hoàng lại tiếp tục lặng lẽ bên ba vì sự sinh tồn của người Tây Thương, cho đến cung biến vào tám năm trước.

Lúc đó, Tuyết Phi vốn nương tựa vào Nhan Phi hiện tại đã mọc đủ lông cánh, chớp mắt từ hảo tỷ muội biến thành người tranh sủng lang độc, câu kết Tinh Tượng quan tổ cáo Nhan Phi là con cờ mà người Tây Thương giấu trong hoàng cung ý đồ muốn đánh bại thiên hạ của Mộ Dung gia.

Nhan Phi bị ban chết, tam hoàng tử Mộ Dung Bạc Nhai lúc đó bị giam vào thiên lao, những thân thích Nhan Phi lưu lại trong nội cung cũng bị vây bắt.

Trong lúc chạy khỏi lần cung biến đó, Diêm Phi Hoàng mặc hắc y che mặt cầm kiếm, kiếm quang sắc bén cản lại kiếm tiền của truy binh. Tộc nhân đã chạy xa, nhưng hắn lại rơi vào trùng vây.

Người thống lĩnh truy binh chuẩn bị vô cùng tỉ mỉ, trên dưới đường phố đều là hàng ngũ binh lính tiến nhắm thẳng, giữa đường không ngừng trào lên nhân thủ tương trợ. Cho dù muốn dựa vào khinh công xông phá vòng vây nỗ tiến, cũng sẽ lập tức bị bộ binh kỵ binh vây chặt. Nếu đột phá trùng vây bộ binh, thì lại phải đối mặt với lãnh tiễn bên cạnh ập tới. Muốn bắt tặc phải bắt tặc vương, nhưng kẻ lãnh đạo đó lại không biết trốn ở chỗ nào phát hiệu lệnh.

Nếu là mười sáu năm trước khi Diêm Phi Hoàng chưa bị nội thương, có lẽ còn có thể nghĩ biện pháp. Nhưng mà cái lần tám năm trước đó, hắn chỉ có thể lùi dần lùi dần, cuối cùng bị bức vào một nhà dân.

Người thống lĩnh binh không muốn tiếp tục tổn hao nhiều binh lực, lập tức hạ lệnh loạn tiễn bắn vào, hỏa thiêu nhà rơm. Trước mắt mọi người, gian nhà đó hóa thành tro bụi, cuối cùng chỉ còn lại mấy cỗ thi thể bị thiêu đen thậm chí đã hóa tro, thân tiễn trên thi thể cũng bị thiêu thành tro, chỉ còn lại đầu tiễn vùi vào trong thi thể đã rã đó.

Ngày đó người dẫn truy binh tới chính là tâm phúc của Tuyết Phi Mạc Xán. Khi nàng kiểm tra thi thể, phát hiện trường kiếm chuyên dùng của người chết, nhận ra hoa văn được tỉ mỉ khắc lên trên cán kiếm, mới biết người bị bao vây cả đêm cuối cùng bị thiêu chết trong nhà rơm, không ngờ lại chính là Diêm Phi Hoàng mà nàng đã nhất kiến khuynh tâm hai mươi năm không hề thay đổi.

50. Q.1 - Chương 51: Chân Tướng Huyết Thống.

Mộ Dung Bạc Nhai kể lại chuyện quá khứ, chuyện của Diêm Phi Hoàng, chuyện của Tây Thương tộc, chuyện dĩ vãng của thế giới này. Thanh âm của hắn rất dịu hòa, cũng hòa trong tiếng lửa nổ lách tách, tựa như tiếng băng ghi hình đang bị tua lại, để phát lại từ đầu.

Hoàng Linh Vũ chỉ trừng mắt nhìn bồn lửa, dùng cời lửa xới xới đám tro, rất lâu sau bỏ cời lửa vào trong thùng nước, y đứng lên khi âm thanh xì xì phát ra.

“Ta hơi mệt, ta về ngủ trước.”

Mộ Dung Bạc Nhai ngồi nhìn y lên giường, chỉ nhìn như vậy, liền cảm thấy kinh dị, vội vươn tay kéo y lại.

“Sao vậy?” Hoàng Linh Vũ không hiểu hỏi.

“Sao vậy? Ta còn phải hỏi người làm sao đó.” Mộ Dung Bạc Nhai thần sắc bất thiện, đứng lên đè y ngồi xuống ghế dài, rồi tự đi tìm y phục trong tủ áo, “Thời tiết lạnh thế này, chạy đi đâu mang một thân bùn ẩm trở về thế hả.”

Hoàng Linh Vũ ngưng thần suy nghĩ xem hắn có ý gì, lúc này mới cảm thấy sau lưng băng lạnh khó chịu, y phục thấm ướt dần vào sau lưng. Mộ Dung Bạc Nhai tìm tới tìm lui, kỳ thật dù nơi này đã là chỗ ở được phân cho Bốc sư phụ, nhưng y phục vải thô trong tủ áo đã bị hắn mặc trên người, bộ khác thì đã đem giặt, còn lại đều là y phục dành cho các tiểu quan đã bị lạnh nhạt thay đổi.

Mộ Dung Bạc Nhai thở dài, nói: “Thôi thì vậy đi, người thay vào trước, có thời gian ta sẽ đi trang bị một chút y vật cho người.”

Hoàng Linh Vũ nhận lấy, thấy chất liệu của y phục này hơi mang theo yêu khí của đồng bóng, kiểu cách cũng dập dềnh, trong ngày đông mà mặc nó thì quả là hơi đơn bạc: “Ta cho rằng phẩm vị của Tần Hoài lâu không tồi, thì ra ngay cả y phục cũng không có nhãn quang như vậy?”

“Những thứ này đều là y phục cũ mà các lâu khác không muốn lấy về, chuyên môn dành cho các tiểu quan bị lạnh nhạt thay đổi, đợi người có khách nhân cố định rồi, thì có thể may một vài tân y. Hơn nữa, hiện tại bộ ta đưa cho người đã là bộ dày nhất rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói xong, lòng nhẹ động, bỏ lại Hoàng Linh Vũ trong phòng. Không bao lâu lại mang một chậu đồng đựng nước nóng vào, gác lên bồn lửa, trong tay còn cầm khăn dùng để lau mặt.

Hoàng Linh Vũ đã thoát y phục xong, thấy thế liền muốn cầm khăn lau người.

“Đứng yên!” Mộ Dung Bạc Nhai trừng mắt nhìn y một cái, đi vòng ra sau lưng giúp y.

Hoàng Linh Vũ không biết tính toán trong lòng Mộ Dung Bạc Nhai, thấy tâm tình hần lúc này tựa hồ không tốt, cũng không nhiều lời, mặc hần lau giúp mình.

Mộ Dung Bạc Nhai dùng khăn thấm nước ấm, muốn giúp y tỉ mỉ lau chùi, mắt thì nhìn chăm chăm vào sóng lưng của Hoàng Linh Vũ. Khi y mặt trường y khiến người ta cảm thấy rất gầy, nhưng khi thoát y phục xuống, trừ thân trên không có một chút thịt thừa nào ra, thì hoàn toàn không phải bộ dáng gầy yếu.

Theo như phỏng đoán, Hoàng Linh Vũ nên là hậu nhân của Bạch Y giáo tiền nhiệm giáo chủ Lâm Lăng, trên lưng có vết sẹo. Vì thế khi Mộ Dung Bạc Nhai lau chùi cho y đồng thời cũng tỉ mỉ tìm kiếm.

Lâm Lăng gặp nạn đã qua đời nhiều năm, oa hài trong tã lót năm đó cũng đã trưởng thành, vết sẹo lưu lại ngày đó đã theo thời gian phai đi, có lẽ đã mờ nhạt, nhưng nghe nói đó là vết thương gần như chí mạng, thì dù sao cũng phải lưu lại chút dấu vết.

Thời gian trôi qua từng chút, mặc hần tìm kiếm thế nào, trên lưng của Hoàng Linh Vũ vẫn trơn mịn như mới, ngay cả một chút vết cọ thương rách da cũng không thấy. Mộ Dung Bạc Nhai càng tìm, thì lòng càng trầm xuống.

Không nên như vậy chứ! Người chuyển hồn đáng lý ra chỉ được sinh trong tộc Tây Thương, mà ấu đồng Tây Thương thất tung lúc đó, nếu xét về độ tuổi thích hợp thì chỉ có di tử của Lâm Lăng. Nhưng Hoàng Linh Vũ rõ ràng không phải.

“Được chưa vậy? Thời tiết rất lạnh.” Thanh âm của Hoàng Linh Vũ lay tỉnh hần khỏi hoặc.

“Có thể rồi, người mặc y phục đi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói xong, quay người đi giặt khăn, trong lòng không ngừng trào ra nghi vấn.

Hần thấy Hoàng Linh Vũ vừa cột lại thất lưng, vừa đi vào phòng trong. Liền cũng ném khăn đi, quay lại đuổi theo vào, cùng y lên giường.

“Sao người cũng muốn ngủ bù vậy?” Cả ngày thời tiết lạnh, hai người đều ngủ rất gầy, động tác lên giường của Mộ Dung Bạc Nhai đã khiến Hoàng Linh Vũ khá thích ứng, cũng không đẩy ra, chỉ cảm thấy kỳ quái.

“Người nói người quen biết Diêm Phi Hoàng, vậy người cũng là người từ nơi khác mượn xác hoàn hồn tới đúng không?” Đối với từ ngữ mượn xác hoàn hồn này, người khác có lẽ sẽ cảm thấy kinh sợ, nhưng có tiền lệ của Diêm Phi Hoàng, Mộ Dung Bạc Nhai một chút cũng không thấy kỳ lạ.

Hoàng Linh Vũ lười biếng ân một tiếng, kéo chăn chui vào.

“Lần đầu thức tỉnh của người là hai năm trước, khi đi theo đội ngũ chạy nạn sau lũ Hoàng Hà?” Mộ Dung Bạc Nhai cũng chui vào theo, vừa chạm vào liền phát giác trên lưng đối phương lạnh lẽo không có nhiệt độ, cho dù vừa rồi dùng nước ấm lau rửa cũng không có tác dụng, băng lạnh thấu qua y phục. Nghĩ cũng không nghĩ liền dán sát vào lưng đối phương.

“Ân.”

“Bên cạnh không có thân nhân gì sao?” Những chuyện này Tiêu Thanh Ngọc vốn đã nói cho hần biết.

“Nghe nói phụ mẫu huynh muội đều có, nhưng bị lũ nhấn chìm rồi.”

“Phụ mẫu huynh muội ruột thịt?”

“Theo những thôn dân chạy nạn nói, thì tướng mạo hầu như là một khuôn đúc ra, nên có lẽ là ruột thịt.”

“Trên lưng của người chưa từng có vết sẹo gì sao?” Nghi hoặc trong lòng Mộ Dung Bạc Nhai dần dâng lên. Có một cảm giác bất an vì đã bỏ sót chuyện gì đó, cảm giác bất an này càng lúc càng mạnh.

“Còn trùng căn này nọ có lẽ có vài vết đi.” Hoàng Linh Vũ nói, mắt đã sắp mở không ra, nắm góc chăn chui đầu vào ngủ, để gia hỏa nói hoài không nghỉ kia tự tía lia một mình đi.

Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ nghĩ, cuối cùng hỏi vấn đề đã cất trong lòng rất lâu rất lâu: “Người và Diêm Phi Hoàng là bằng hữu rất tốt sao? Mấy năm đó hần luôn mong nhớ người không người.”

Hoàng Linh Vũ không động đậy, qua thời gian nửa nén hương, Mộ Dung Bạc Nhai thấy đường nét bờ vai đối phương bình ổn nhấp nhô, đã ngủ say rồi...

Viện tử hai người ở rất độc lập, bình thường không có ai nguyện ý tiếp cận, Mạc Am ra ngoài tập hợp tình báo, cho thẳng đến trưa cũng không ai đến quấy rầy.

Mộ Dung Bạc Nhai tỉ mỉ tính toán nhiều phương án tìm được Tần Văn Phong, lấy được đồ rồi thì sẽ nhanh chóng rời khỏi chỗ này. Hoàng Linh Vũ lại trở người, dán chặt vào ngực hắn, đặc biệt an tĩnh. Không giống tướng ngủ thả lỏng vui vẻ trước đây, y tựa hồ rất mệt mỏi, sắc mặt có chút tái xanh, khóe môi mím chặt.

___ Vấn đề vừa rồi, y không nghe thấy hay giả vờ không nghe?

Nghi vấn của Mộ Dung Bạc Nhai không ai giải đáp. Nhưng tựa hồ có chút lý giải tâm tình của Hoàng Linh Vũ. Hoàng Linh Vũ đối với hắn trước giờ đều không chút khách khí có hỏi tất đáp, tới mức còn muốn châm chích lẫn nhau hoặc nói vòng vèo, chỉ duy nhất lúc vừa rồi, lại giả vờ không nghe thấy.

Diêm Phi Hoàng là người Mộ Dung Bạc Nhai cho tới nay vẫn tôn kính quý mến nhất trong lòng, ban đầu khi quen biết Diêm Phi Hoàng, hắn đã tồn tại ở vị trí khiến người ta tôn kính, tựa hồ cường đại đến mức không gì không làm được, đi đến đâu cũng thu hút lực chú ý của người khác. Mà Hoàng Linh Vũ, trước nay chưa từng bận tâm chuyện sinh sống, chỉ thỉnh thoảng, khi bên cạnh tồn tại uy hiếp, mới hơi xuất ra thủ đoạn, nhưng cho dù như thế, khi không chú ý quan sát cũng tuyệt không thể phát giác điểm đặc biệt của y.

Càng ở chung lâu, càng phát hiện Hoàng Linh Vũ trong ngoài bất nhất. Cũng bắt đầu lý giải tâm tình của Diêm Phi Hoàng, lý giải tại sao hắn mãi nhớ mong một người sâu sắc đến thế, phải một mình thừa nhận gian khổ sinh ly và tử biệt, nhiều chuyện gian nan như thế.

[Có lẽ căn bản đã không có khả năng đó, nhưng nếu người đó thật sự xuất hiện trong loạn thế này, mà ta đã không còn nữa, người nhất định phải thay ta...]

___ Thay thế sao? Hay đây là ý nguyện của chính bản thân ta?

Ôm hoài nghi và cảnh giác, Mộ Dung Bạc Nhai siết chặt vòng tay ôm Hoàng Linh Vũ.

51. Q.1 - Chương 52: Đi Theo Quỹ Đạo Của Mình.

Màn đêm thâm trầm, Mộ Dung Sí Diệm mới vừa tỉnh giấc, trong tai nghe thấy trong chủ lầu không xa truyền tới tiếng ca vũ huyền ảo. Hắn kéo thuận những sợi tóc xoa trên gối, dùng tay cột lại thành búi, mới chậm rãi nghiêng người ngồi dậy.

Vì sự ẩm ướt hàn lạnh của Dương Châu những ngày nay, trên lưng truyền tới cảm giác không mấy thích ứng.

Kỳ thật thứ này từ khi hắn ghi nhớ được mọi chuyện thì nó đã luôn đi theo bên cạnh, cũng không tất yếu sau mười mấy năm chịu đựng còn phát bực. Nhưng cho dù như thế, khi nghe thấy tiếng động nhẹ rơi ngoài cửa phòng, Mộ Dung Sí Diệm vẫn sầm mặt hỏi: “Phong Tước, ai cho phép người tiếp cận phòng ngủ của ta vào lúc này?”

Ngoài cửa là âm thanh hàn lạnh: “Phụng lệnh chủ tử, đã bắt được tình nhân của Tần Văn Phong.”

Mộ Dung Sí Diệm dưới sự giúp đỡ của Dương Châu Hầu Lưu Mục trú lại tại Tần Hoài lâu. Ban ngày không ngừng có người ra vào, nhưng vẫn không phát hiện tông tích Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ.

Mà Tần Văn Phong bị giam lỏng trong phủ Dương Châu Hầu thì lại không chịu để lộ chút gì. Việc làm ăn của Tần Hoài lâu rất rộng, mấy năm nay Tần Văn Phong lại có chút giao dịch ngầm với một vài quý nhân Đông Ngô, cho dù là Dương Châu Hầu Lưu Mục, thì khi không có chứng cứ xác thực, cũng không muốn dễ dàng động chạm hắn.

May là Tần Văn Phong có một tình nhân, là thư sinh tay trái gà không chặt, nghe nói hai người từng đồng cam cộng khổ nhiều năm. Nếu có thể nắm chắc, xem Tần Văn Phong còn có thể tiếp tục giữ gương mặt tươi cười gặp chuyện không kinh đó không.

“Hiện tại ở đâu?” Mộ Dung Sí Diệm hỏi.

“Đang được mang về phủ Dương Châu Hầu, sáng mai sẽ tới đây.”

“Sáng mai...” Cũng có nghĩa là, sáng mai sẽ có thể tiến thêm một bước trong nhiệm vụ này.

Mộ Dung Sí Diệm đang muốn hạ lệnh trở về phủ Dương Châu Hầu chờ đợi, thì trong lòng bỗng nảy ra một loại trực giác không cam tâm, nhắc nhở hắn có chuyện gì đã bị bỏ qua. Trực giác này không biết từ đâu mà có, nhưng trước giờ hắn đều không bỏ qua bất cứ tiểu tiết nào. Không dễ tâm thuộc hạ Phong Tước đang chờ ngoài cửa đợi chỉ thị, hắn cúi đầu chơi đùa trường kiếm trong tay, tỉ mỉ suy nghĩ.

Thời gian trôi đi từng chút một, khúc nhạc trong chủ lầu truyền tới liên tục thay đổi.

Trong đầu Mộ Dung Sí Diệm chợt lóe lên linh quang, nghĩ tới tình cảnh sáng nay.

Sáng hôm nay, hắn gặp được người mới tên là Lâm Tục Phong đó. Người này mấy ngày trước hắn đã từng gặp, những đoạn truyện cười đó hắn vẫn nhớ y như mới. Vốn dĩ những thứ này cũng không có gì, nhưng chỗ không thể bỏ qua chính là, khí tức và vị đạo trên người kẻ đó, khiến hắn có cảm giác quen thuộc như ẩn như hiện.

Loại cảm giác quen thuộc này tựa hồ là trực giác bẩm sinh, từ nhỏ đến giờ, chỉ có vài người khiến hắn có cảm giác thế này. Một là tam hoàng huynh Mộ Dung Bạc Nhai, cũng chính vì thế, khi hắn còn rất nhỏ, cảm tình đối với Mộ Dung Bạc Nhai thậm chí còn thân cận hơn cả mẫu thân và phụ hoàng của mình rất nhiều. Gần đây nhất thì có một Hoàng Linh Vũ, cái ngày cuối hạ đầu thu đó, trong khu hoang dã ngoại ô Lạc Bình thành, hắn ở sát sau lưng Hoàng Linh Vũ cũng từng có cảm giác như thế. Lúc đó Hoàng Linh Vũ còn tự xưng tên với hắn là ‘Ngọc Linh Hoàng’, công phu nói dối mặt không đổi sắc tim không đập nhanh.

Còn về Lâm Tục Phong này... thậm chí ngay cả đại thúc về mặt hèn mọn dẫn Lâm Tục Phong tới đây, cũng khiến hắn không thể không để tâm chú ý.

Càng nghĩ càng rõ ràng, ôm cây đợi thỏ trước giờ không phải là tác phong của Mộ Dung Sí Diệm, kinh nghiệm lớn nhất khi thành công chấp hành nhiệm vụ trước đây của hắn chính là phải thời thời khắc khắc nắm giữ thế chủ động.

Tâm ý đã quyết, hắn bưng chần nói: “Người tới hầu hạ.”

Khi Mộ Dung Sí Diệm được hạ nhân hầu hạ thay y phục, chuẩn bị đi tới chủ các của Tần Hoài lâu, Mộ Dung Bạc Nhai lại đang đi dạo bên ngoài Tần Hoài lâu.

Gần tiết tiểu hàn (vào ngày 5,6,7 tháng giêng), thời tiết cũng càng lúc càng lạnh. Người đi đường mặc đông y thật dày. Vết thương hắn bị vào mùa hạ tuy đã lành lặn, nhưng vết thương sâu như thế vẫn lưu lại rất nhiều di chứng, chẳng qua đau đớn này đối với hắn mà nói không ảnh hưởng gì nhiều.

Không bằng tiết khô ráo ở phương bắc, Dương Châu nước nhiều ẩm thấp. Vừa đến hàn đông, trong gió bắc xen tạp khí ẩm bén nhọn, dù mặc y phục dày cũng không thể cản được sự mất nước của cơ thể.

Khi ra ngoài Hoàng Linh Vũ đã ngủ rồi.

Từ nhỏ đến lớn, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn chưa từng gặp qua người nào có thể ham ngủ như y. Phải nói Hoàng Linh Vũ lười đến tận xương, nhưng trước giờ y chưa từng vì lười biếng mà gây ra sai sót gì khi làm nhiệm vụ. Cho nên vừa rồi hắn một mặt cảm thán người lười có phúc lười, một mặt ngăn cản ý nguyện muốn cùng lên giường ngủ, mà lo liệu một bồn lửa, để ra ngoài làm việc của mình.

Đi rất lâu, cuối cùng tìm được một ngõ hẻm tụ tập buôn bán đêm. Trong đó có một gánh chuyên kinh doanh bánh trôi nước, gánh chủ là một tiểu hỏa tử mới lớn, trên gánh còn móc một cái mũ vành cũ kỹ may bằng chỉ trắng.

Hắn móc ra một tờ ngân phiếu trăm lượng, nói: “Cho một chén bánh trôi.”

Khách nhân xung quanh đều là bố y, hoặc đứng hoặc ngồi xồm cộm chén ăn, thấy hấn rút ngay một tờ ngân phiếu, đều cười thầm người này thật ngốc.

Gánh chủ nhìn nhìn ngân phiếu, thấy dưới góc bên phải có ba ẩn mực không rõ lắm, không ngẩng đầu lên vội mức bánh trôi cho người khác, nói: “Buôn bán nhỏ, không nhận ngân phiếu, người đến Bảo Lai tiền trang đổi tiền rồi nói sau.”

“Bảo Lai tiền trang rất xa, tới đó rồi thì sẽ không về ăn bánh trôi của người nữa.”

Gánh chủ ngẩng đầu nhìn hấn, vì Bảo Lai tiền trang được gọi là ‘rất xa’ đó, kỳ thật ở ngay đầu ngõ quẹo, cần bản không xa.

Mộ Dung Bạc Nhai biết hấn đã nghe ra ám hiệu của Bạch Y giáo, vì thế móc ra một văn tiền ném cho hấn.

Gánh chủ thấy không phải là sản tệ* của Đông Ngô mà là tiền tệ của Đại Yến, cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn nói: “Đồng tiền này tính lượng thì đủ, nếu có nhiều hơn còn có thể làm thành lư đồng trong nhà.” Với tay thu tiền đồng, như vậy là biết phân đàn sở thuộc của Mộ Dung Bạc Nhai.

Đối với những ám hiệu này, Mộ Dung Bạc Nhai quen thuộc vô cùng. Đa số đều là những ý tưởng quái đản mà trước đây khi Diêm Phi Hoàng và hấn vui đùa đã nghĩ ra. Những ám hiệu liên lạc này, có cái mô phỏng người có tiền đến sạp bánh trôi ăn bánh trôi, có cái mô phỏng kẻ thiến cận lẩn đầu tới đạo kỹ viện mới phát hiện bản thân đối với nữ nhân không hứng thú liền la lớn hô nhỏ đòi nam nhân thượng, có cái mô phỏng tên hồ đồ đến tiệm được mua bã đậu trị tiêu chảy, còn có cái mô phỏng khách nhân đến tiệm cầm đồ chuộc đồ nhưng lại xem phiếu cầm đồ là ngân phiếu.

Lúc đó Mộ Dung Bạc Nhai tuy còn nhỏ tuổi, nhưng một khi ở chung với Diêm Phi Hoàng, ý tưởng quái quỷ liền nhiều vô cùng. Chỉ là nhiều năm sau biến cố phát sinh, người vừa là thầy vừa là bạn vừa là sự khao khát trong lòng đó mất đi, Mộ Dung Bạc Nhai đã rất lâu không có được tâm tình vui sướng nhẹ nhõm của tuổi nhi đồng năm đó nữa. Ngay cả trên con đường chống chọi ngoại thế, cũng nghiêm túc hơn rất nhiều.

“Tần Hoài lâu chủ hiện tại đang ở đâu?” Mộ Dung Bạc Nhai cúi đầu giả vờ nhìn tiểu tử đó mức nước gừng, bắt đầu nấu bánh trôi, dùng truyền âm nhập mật hỏi. Thế lực của Côn ở Đông Ngô khá nhỏ, chỉ có thể tra được Tần Văn Phong đang ở trong phủ Dương Châu Hầu, nhưng không thể biết rốt cuộc ở viện nào các nào, cho nên cần phải dùng đến thế lực của Bạch Y giáo.

Hôm qua hấn cũng từng tìm đến địa chỉ phân đàn Bạch Y giáo tại Dương Châu, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, tiệm cầm đồ lâu đời kinh doanh hai ba trăm năm, cũng đã người không nhà trống. Cho nên chỉ có thể tìm đến gánh điểm dựa vào ám hiệu liên lạc này dò hỏi.

Gánh chủ đưa cho y một chén bánh trôi, “Qua hai ngày nữa là tiết tiểu hàn, Thành Hoàng miếu của bốn địa có chút hoạt động, khách nhân có thể đi xem.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe có tuồng coi, cúi đầu bắt đầu ăn.

“Khách quan nhìn lạ mặt, là đến làm ăn sao? Là người từ đâu đến?” Gánh chủ lại hỏi.

“Ta là người của tiệm cầm đồ biển hiện Tiêu, có thể người chưa từng nghe qua, thường xuyên đi bàn mới làm ăn.” Nói chữ đầu trong tên của Tiêu Thanh Ngọc, rồi hé ra tấm bài đồng có ẩn tự Hoài Qua trong ngực.

“Nga___ từ đầu hẻm này quẹo trái đi thẳng về phía bắc, khá gần.” Gánh chủ hảo tâm bổ sung đường cần đi.

Khi Mộ Dung Bạc Nhai làm xong mọi chuyện thì đã gần canh tư. Suốt đêm, sau khi tìm được phân đàn của Bạch Y giáo, nhanh chóng nắm được chỗ trú của Tần Văn Phong trong phủ Dương Châu Hầu, tránh né các vệ binh Hầu phủ tìm được Tần Văn Phong.

“Không cần lo lắng, sống ở đây rất thoải mái, sau lưng ta có đại nhân vật chống lưng, bọn họ không dám làm gì ta.” Tần Văn Phong nói vô cùng nhẹ nhàng. Nam tử gần ba mươi tuổi này đến giờ vẫn bảo giữ được dung mạo năm đó, dưới ánh nến tí mỉ đánh giá Mộ Dung Bạc Nhai cao to hơn không ít, sau đó rất yên tâm giao chìa khóa cho hấn.

Mộ Dung Bạc Nhai rời đi rất nhanh, không phải vì đã yên tâm chuyện Tần Văn Phong, mà là vì trong thế cục rối loạn này, vào lúc thân bất do kỷ, mọi người đều vô lực gánh thêm an nguy của người khác.

Khi hần mang đầy kế hoạch muốn lập tức rời khỏi nơi này đi tới loạn trận Diêm Phi Hoàng đã bố trí, khi sắp đi vào Tần Hoài lâu, Mạc Am đột nhiên sắc mặt xanh mét xuất hiện bên cạnh hần, thấp giọng bẩm báo: “Lúc canh hai Mộ Dung Sí Diệm triệu kiến Hoàng Linh Vũ, muốn y phục vụ tắm tịch. Hoàng Linh Vũ không thoái thác được, đã bị người của Bằng Tổ giải đi rất lâu rồi.” (Tắm tịch: Giường chiếu)

Mộ Dung Bạc Nhai đại kinh, vội đi vào nội viện, đi tới trước nhĩ các mà Mộ Dung Sí Diệm ở, chỉ thấy mọi âm thanh tắt ngóm dưới ánh lửa suy vi, tựa hồ chuyện gì cũng đều đã lắng đọng. Cảm xúc trầm xuống, tiếp theo nộ ý bất chợt trào lên từ đáy lòng. Cũng không biết tại sao, hần chỉ muốn xông vào hung hăng đánh chửi Sí Diệm.

Đúng lúc này, một tiếng hừ đau đớn từ trong tầng cao nhất của nhĩ các truyền tới, thanh âm đó là từ Mộ Dung Sí Diệm. Một bóng dáng chợt phá cửa sổ lao ra, Mộ Dung Bạc Nhai thấy rõ trong bóng đêm, người đó hiển nhiên không biết khinh công, tốc độ rơi xuống không hòa hoãn, cứ như thế từ lầu ba rơi xuống bãi cỏ.

Vừa nhìn, Mộ Dung Bạc Nhai đã thấy tâm can muốn vỡ.

52. Q.1 - Chương 53: Người Diên Nhảy Lầu.

Nhĩ các nơi Mộ Dung Sí Diệm đang ở, vì để giữ bí mật, nên thật ra xung quanh còn xây một vòng tường chạm khắc thấp lùn. Mộ Dung Bạc Nhai thấy có bóng người rơi xuống mặt cỏ, trái tim liền nhảy vọt lên cổ họng. Bay lên bờ tường muốn tiếp cứu, nhưng lại thấy người đó tuy là rơi theo kiểu của người không biết võ công, tốc độ không hề giảm chậm, nhưng mà khi rớt xuống đất thì hai chân lại cong vào, cuộn vài vòng để giảm thế rơi.

Đây là tình huống gì? Ba tầng lầu không tính là cao, nhưng đối với người không biết võ công mà nói, chính là có chút khoa trương rồi. Cho nên không có lão bách tính bình dân nào không có chuyện làm lại đi nhảy lầu cho vui đâu.

Mộ Dung Bạc Nhai nhảy lên bờ tường, Mạc Am cũng nhảy lên theo, thấy người đó lăn hai ba vòng trên đất, hoàn hảo không thương tích, cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trên lầu các có tiếng mệnh lệnh: “Lưu người sống!” Sau đó là bạch ảnh nghiêng ngả xuất hiện sau cửa sổ đã bị tông vỡ, chính là Mộ Dung Sí Diệm.

Ngẩn ngủ trong thời gian chớp mắt, nhân ảnh bụi bặm lăn dưới đất đó hai ba bước lao tới cạnh tường chạm trổ, hai tay vịn đầu tường dùng lực, mượn thế leo lên bờ tường. Mấy động tác linh hoạt đó cực giống con chồn leo cây.

Những ám vệ của Bằng Tổ xung quanh nghe thấy tiếng động, nhanh chóng tiếp cận phía này. Thời gian một khắc, Mộ Dung Sí Diệm ngạc nhiên trông thấy bóng dáng của huynh đệ ‘Bốc Lão Mao’ và ‘Bốc Nhị Mao’ ở nơi người kia rớt xuống, trong lòng hần đối với thân phận của hai người này luôn tồn tại hoài nghi không dám mạo hiểm tổn thương, vì thế lại hét lên một câu: “Không cho phép tổn thương người!”

Thân hình Mộ Dung Bạc Nhai nhẹ động, Mạc Am chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, mới chớp mắt đã thấy Mộ Dung Bạc Nhai nắm được Hoàng Linh Vũ đang dùng tư thế khó coi bám trên bờ tường, sau đó đẩy lui đám Bằng nhân lúc tới tiếp cận, đoản kiếm giấu trong cổ tay được đẩy ra nắm chặt trong tay, tiếng đinh đang vang lên liên hồi, không ai dễ chịu dưới sự tấn công của hần.

Khi Mộ Dung Sí Diệm nhìn xuống cảm giác đau đớn vô cùng nhảy xuống nhĩ các, người vừa rồi còn đấu nhau ở tường vây đã vượt qua tường ngoài của Tần Hoài Lâu. Khi hần truy tới tường ngoài, chỉ còn lại một thủ hạ hôn mê bất tỉnh dưới đất, người muốn tìm đã chạy không còn chút khí tức.

Đêm khuya, lạnh hơn ban ngày rất nhiều, Mộ Dung Bạc Nhai kẹp Hoàng Linh Vũ dưới nách, truyền tới từng trận ầm ập, chống đỡ được hàn phong ập tới.

Hoàng Linh Vũ lại an an tĩnh tĩnh mặc hần mang mình chạy.

Dương Châu thành mỗi năm đều rất yên bình, cũng vì lấy kinh thương làm chủ, tường thành không cao lớn bằng các cứ điểm ở phương bắc, cũng tiện vượt qua. Mà mặt tường trải qua sự cọ rửa của gió lạnh mưa dầm trăm ngàn năm, đã gồ lên không ít, đối với Mộ Dung Bạc Nhai và Mạc Am mà nói, căn bản không tạo thành trở ngại gì.

Canh năm, ba người đã sớm rời thành Dương Châu rất xa. Dương Châu nằm tại vùng đại lục cực đông, mặt trời mọc sớm, lúc này phía đông đã bắt đầu hơi sáng.

Chuyến ra vào này, lấy được chìa khóa mở vào nơi ở của Diêm Phi Hoàng, còn chạy trốn được dưới mắt Mộ Dung Sí Diệm. Tính kịch tính trong đó không phải chỉ cần một lời là có thể nói hết. Cho nên khi dừng lại, Mộ Dung Bạc Nhai đã ôm một bụng vấn đề.

“Không phải ngươi không biết võ công sao?” Hần hỏi.

“Đích thật không biết.” Hoàng Linh Vũ trả lời.

Mộ Dung Bạc Nhai hơi cảm thấy thất vọng. Nếu Hoàng Linh Vũ có chút năng lực tự bảo vệ, trong kết cấu từ nay về sau có lẽ sẽ không nhiều cực khổ nguy hiểm như thế. Mộ Dung Sí Diệm chỉ trong thời gian ngắn đã truy tới thành Dương Châu, tới qua một màn Hoàng Linh Vũ rơi xuống lầu các quá mức kinh tâm động phách, khó bảo đảm sau này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

Hoàng Linh Vũ nhìn ra được hần lo lắng, mỉm cười nói: “Không cần quá mức lo lắng, so với các ngươi thì ta vô dụng lắm, nhưng ít nhất không giống người bình thường sức lực trời gà không chặt.”

“Không cần lo lắng?”

Hoàng Linh Vũ thấy hần tựa hồ đã thư thái rồi, nhưng trong đáy mắt vẫn cất giấu ưu tư và mỗi một rất sâu, y vô thanh cười cười, đột nhiên tránh khỏi cánh tay bầu chặt của Mộ Dung Bạc Nhai, lùi về sau vài bước, rồi thình lình quay người lao về một thân cây. Không chút trở ngại leo lên cành cây cao bằng hai người, sau đó lại nhảy xuống.

Lần này, Mộ Dung Bạc Nhai nhìn được rất rõ ràng.

Từ khi leo lên đến khi đáp xuống, đích thật có thể nhìn ra Hoàng Linh Vũ là người không có chút nội lực. Nhưng mỗi một điểm rơi đều tìm rất chuẩn, mỗi động tác đều cực kỳ lưu loát, cũng chính là nói, Hoàng Linh Vũ có năng lực phán đoán vượt bậc người thường để bù vào sự khiếm khuyết của mình.

Hoàng Linh Vũ trở lại cạnh hần nói: “Nếu thật là người sức trời gà không chặt, thì sao xứng làm bằng hữu của Diêm Phi Hoàng?”

Cảm giác đứng ở chỗ cao đã khắc sâu vào trong ký ức của Hoàng Linh Vũ, giữa không cũng có thể nắm vững thăng bằng cơ thể cũng đã trở thành một loại bản năng. Từ sau khi chuyển năm đó phát sinh, vì lại được sống cuộc sống của người bình thường, nỗ lực phải bỏ ra không phải người thường có thể nghĩ được. Trừ đổi công việc, y cũng cố gắng lấp đầy kín để bù đắp vào khoảng thời gian trống trải khi sống một mình.

Thời gian lưu động trên đường lớn ngõ nhỏ, tranh luận tuyến đường thăm dò đường với bạn cùng chạy mới quen, trèo lên tường cao phát huy cực độ sức lực của bắp tay, và đứng trên tầng lầu lộn lộn chịu đựng gió mãnh liệt ập tới, đều có thể khiến y tạm thời quên đi cảm giác nắm bắt với địa đồ trong hoang mạc rừng rậm, cảm giác nặng nề khi đeo túi dụng cụ trên lưng, cảm giác yên tâm khi ngủ lại trong lều trên đường, và cả những câu nói đùa đã đi vào dĩ vãng.

Hoàng Linh Vũ vẻ mặt quá mức bình tĩnh, lại khiến Mộ Dung Bạc Nhai nhảy bén phát giác được chưa xốt trong đó, hần tiếp lời đánh vỡ sự trầm nịch trước đó: “Nếu ngươi đã có tài như thế, vậy lúc đó tại sao không tự lên?”

“Lúc đó?”

“Khi ở tiệm Hoài Qua đó, ngươi còn cầm túi bột ớt rất lớn tên cầm đầu của Điển Bang khiến hần kêu cha gọi mẹ.”

Hoàng Linh Vũ đảo mắt trắng: “Đầu tiên, đại hán mắt bò đó trực tiếp bị nện ngất, thứ hai, người xem ta là phi nhân hay điều nhân? Có thể xuống được đã không tòi, còn muốn ta lên sao.”

Mộ Dung Bạc Nhai khoe miệng co giật, trước đây hắn thường xuyên nghe người nào đó mắng người khác là ‘điều nhân’, cũng biết ‘điều nhân’ không có ý nghĩa gì tốt. Ý nghĩa này, chính là cái thứ có thể lên có thể xuống của bản thân mình, nó gọi là ‘điều nhân’. (E hèm, điều có nghĩa là chim, nói dễ hiểu chính là jj, nên chữ điều nhân có nghĩa là ‘con c*c’.)

“Vừa rồi Mộ Dung Sí Diệm tựa hồ bị thương không nhẹ, người làm gì hắn vậy?”

“Hắn triệu ta, ta liền qua.” Hoàng Linh Vũ một năm một mười nói.

“Àn. Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta liền đá hắn.” Hoàng Linh Vũ rõ ràng không kiên nhẫn, trực tiếp nói thẳng.

Kỳ thật y còn tỉnh lược không ít. Ví dụ lúc đó Mộ Dung Sí Diệm đã chuẩn bị sẵn nước hương khăn tắm, nhất định muốn cùng y diễn cảnh uyên ương cộng dục. Sở dĩ Sí Diệm bày ra sách này, cũng là muốn bắt động thanh sắc ngay tại hiện trường xác nhận ‘Lâm Tục Phong’ này có phải như mình đã nghĩ, thật sự là Hoàng Linh Vũ dịch dung.

Nếu ‘Lâm Tục Phong’ này hơi thông minh một chút, nghe nói muốn uyên ương cộng dục, sẽ lo lắng bất an, thế thảm phản đối, như vậy lập tức chứng thực thân phận của y.

Mà nếu phản ứng của y khá chậm, đầu óc cũng hơi ngốc, bản thân nhảy vào tắm rồi, trong nước hương tắm này có chứa được vật cũng có thể làm rút được phần dịch dung, khiến nhân bì diện cụ tinh xảo bị nhân.

Ai biết Hoàng Linh Vũ so với trong dự liệu của hắn thì tàn nhẫn rất nhiều. Lúc đó y tuy rối loạn tâm trí, nhưng nếu lập tức phản kháng ngược lại chết càng sớm, thế là quyết định trước giả vờ quanh co, tiếp đó thừa cơ bỏ trốn.

Lúc đó, Hoàng Linh Vũ chậm rì rì thoát ngoại y, chậm rì rì cột tóc lên, chậm rì rì quần lên người Mộ Dung Sí Diệm, trong ánh mắt hơi mang theo khinh thị nhưng lại hàm chứa hứng thú của Mộ Dung Sí Diệm thì triển tuyệt học bình sinh, trêu chọc mỗi một chút thần kinh của vị hoàng tử tình hữu độc chung đối với nam tử này.

Cho dù là Mộ Dung Sí Diệm cũng không thể không thừa nhận, ‘Lâm Tục Phong’ rất có thiên phú, vào lâu chẳng qua mới có mấy ngày, đã được điều giáo cực có thủ đoạn. Hắn nào biết, Hoàng Linh Vũ là người thuần túy có thiên phú cực cao, thân là nam tính bình thường, nhờ vào những học thuật này, trước đây cũng nghiên cứu không ít xuân cung đồ bí tàng của lịch đại hoàng thất Trung Quốc, lý luận lại thêm thiên phú, kết quả ngang bằng hiệu quả của thời tình tề cực mạnh. Mộ Dung Sí Diệm rất nhanh đã khó thể khống chế, mặt đỏ bừng bừng.

Khi hai người đang chuẩn bị thoát y cho nhau, cùng tiến vào bồn dục, vào khoảng cách cực gần đó, ngay lúc không có phòng bị đó, Hoàng Linh Vũ ột gối, rất hung ác, vào chỗ dang trào nhất của đối phương.

Thế là, Mộ Dung Sí Diệm lập tức ngã xuống đất.

Chỉ là ký ức lúc đó nhìn xuống cảm giác phản cảm liễu mạng trêu chọc nam nhân thực sự quá tồi tệ, nên khi Mộ Dung Bạc Nhai hỏi tới, Hoàng Linh Vũ hai mắt đảo loạn, vòng vo trái phải mà nói.

Mộ Dung Bạc Nhai cũng không hỏi nữa, lúc đó hắn đã nghe được tiếng kêu thống khổ của Sí Diệm, mà sau đó thấy bóng dáng đi lảo đảo của Sí Diệm, lúc đó lại nhìn thần sắc của Hoàng Linh Vũ, cũng có thể đoán ra được tám chín phần. Chỉ là một khi đã rõ ràng, lập tức lại đẩy lên điểm dị thường.

May mà Hoàng Linh Vũ có bộ dáng rất phản cảm, nên hắn cũng thuận theo không nhắc nữa. Đặc biệt là bộ dáng đối phương hai mắt đảo loạn, khiến hắn càng nhìn càng mềm lòng, tìm được một hạt lap hoàn, kéo Hoàng Linh Vũ nói: “Trước hết đừng nói nhiều như vậy, người đã mang được phần cải dung này suốt ba ngày, bây giờ thanh tẩy trước đi, nếu không còn để lâu thì da mặt sẽ bị tổn hại, chúng ta tẩy sạch sẽ rồi, lập tức đến Hóa Thạch Cư.”

53. Q.1 - Chương 54: Tâm Sự Chớm Nở.

Trong lạp hoàn chứa được cao dạng dầu phần, chỉ cần kê bôi lên một tầng, sẽ có thể làm được phần phủ trên mặt Hoàng Linh Vũ rớt xuống. Trừ một vài vật phẩm quý trọng hoặc tất yếu, hành lý đều bỏ lại trong Tần Hoài Lâu không mang ra, cũng bao gồm túi nước, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ có thể dùng ống tay áo gạt du cao đã đổi màu trên mặt y xuống.

Hoàng Linh Vũ vô cùng luyến tiếc nói: “Những kim ngân đỉnh tử và râu tiền đồng đó không mang theo, sau này làm sao lên đường a.”

“Yên tâm, có bản lĩnh trên người, không sợ đói chết.” Mộ Dung Bạc Nhai lúc này đã lau sạch sẽ, hất bỏ tay áo xuống, đang muốn bắt đầu tìm phương hướng, lại bị những gì nhìn thấy dọa nhảy dựng. Sắc trời cũng càng lúc càng sáng, Hoàng Linh Vũ đứng trước mắt hất đổi lưng với tia sáng nhú ra bên chân trời. Tia sáng mờ ảo vượt qua gương mặt y, tản phát ra ánh sáng thủy nhuận.

Mây mắt đó vẫn là mây mắt của Hoàng Linh Vũ, nhưng ở nơi nào đó không thể nói ra, tựa hồ đã lặng lẽ cải biến.

“Sao vậy? Nghĩ tới cái gì rồi?” Thần sắc hơi chấn kinh của Mộ Dung Bạc Nhai tuy không mấy rõ ràng, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn chú ý thấy.

“Người có phải là... sau vai người thật sự là không có vết sẹo gì đó sao?”

“Đích thật không có. Ngược lại người tại sao cứ luôn sống chết quẩn lầy vấn đề này không buông vậy hả?”

Mộ Dung Bạc Nhai kinh nghi bất định, tuy hấn là hậu duệ của Tây Thương tộc, nhưng mấy năm nay huyết thống thuần chính đã càng ngày càng ít, hấn cũng chưa từng gặp qua quá trình dị hóa của Tây Thương tộc chân chính. Hoàng Linh Vũ hiện tại cũng là thân thể mười lăm mười sáu tuổi, nếu là Tây Thương tộc thuần huyết, cũng đã đến tuổi dị hóa. Nhưng mà lại không phải là con của Lâm Lăng, chẳng lẽ là hấn hoa mắt rồi hay là gì khác?

Hấn lại tỉ mỉ quan sát một hồi, biến hóa đó như có như không, khi nhìn lại thì tựa hồ không có chỗ nào đặc biệt, cuối cùng vẫn quy kết vào kết quả của tiên nhập vi chủ*. (*Ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, cái trước là đúng)

Nhưng Hoàng Linh Vũ hiển nhiên không bỏ qua cho hấn, quẩn lầy bắt hấn giải thích tại sao lại sống chết đòi hỏi tới vết thương sau lưng.

Trước đó Mộ Dung Bạc Nhai không giải thích với y về những điểm đặc biệt dị thường của Tây Thương tộc, là vì từ sau khi thể nhân đều vì thể mà cho tộc nhân này là yêu nghiệt, nhưng mấy ngày nay sống chung với nhau, tín nhiệm đối với Hoàng Linh Vũ đã càng lúc càng sâu đậm, hướng hồ cách hành sự và suy nghĩ của người này khác biệt rất lớn với người thể tục, thể nên hấn một năm một mười kể lại chuyện năm đó Đại Yến lợi dụng giang hồ giáo phái để tru sát Bạch Y giáo.

Quả nhiên, Hoàng Linh Vũ nghe tới những chuyện của Tây Thương, chỉ mở to hai mắt, ra vẻ gật đầu nói: “Thật đúng là không thể tin nổi! Không thể tin nổi!” Một chút cũng không biểu hiện ra sự phản cảm hay bài xích đối với dị loại.

“Chỉ là rất đáng tiếc, trên người ta không có lưu lại những ký hiệu mà người hy vọng đâu. Hơn nữa những biến hóa mà người thấy được ta cũng cảm thấy rất bình thường, nam tử nào không phải tới mười lăm mười sáu tuổi thì bắt đầu lột xác chứ?” Nói rồi dựa gần Mộ Dung Bạc Nhai, dùng tay so một chút, thì ra y quả nhiên đã lớn rồi, đã qua khỏi cảm dưới của Mộ Dung Bạc Nhai.

Động tác này hoàn toàn không mang ý tứ gì khác, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai lại không thấy như vậy.

Vừa rồi ôm Hoàng Linh Vũ chạy loạn hấn còn không cảm thấy gì, nhưng lúc này thân thể vì muốn so chiều à tiếp cận lại mang tới hương thơm cơ thể và sự ấm áp nhàn nhạt. Hương khí trên người nam tử vốn là

chuyện vô cùng khó chịu, nhưng vị đạo trên người của Hoàng Linh Vũ là mùi thơm thanh khiết do ngâm nước tắm lưu lại, không những không khiến người chán ghét ngược lại còn dẫn tới hảo cảm.

Mộ Dung Bạc Nhai khẽ kinh tâm, đột nhiên vươn tay ôm chặt người trước mặt.

Đây là bờ vai khá hẹp và thắt lưng gầy nhỏ chắc thịt, xúc cảm khi ôm lấy vô cùng dẻo dai, có thể cảm nhận được hết sức rõ ràng sức mạnh được bao hàm trong thân thể này. Tuy hắn còn muốn cảm thụ thêm một chút nữa, nhưng Hoàng Linh Vũ đã dùng lực giãy dụa, Mộ Dung Bạc Nhai không tiện dụng lực, liền bị y trượt ra như cá chạch.

Thấy Hoàng Linh Vũ dùng ánh mắt phòng bị trừng mình, hắn mặt không đỏ tím không đáp nói: “Người có chứng vọng tưởng bại hại hay sao vậy? Ta không muốn làm gì hết, chỉ đang nghiên cứu ôm người thế nào mới có thể chạy nhanh nhất.”

“Chạy?”

“Người xem.” Mộ Dung Bạc Nhai ho khan một tiếng, vô cùng trấn định giải thích, “Chuyện kẹt người mà chạy giống vừa rồi từ nay về sau khẳng định sẽ xảy ra không ít, vạn sự phải lo trước tính sau, đương nhiên phải xác định trước tư thế ôm tốt nhất, mới có thể bảo chứng được tốc độ và hiệu quả chạy trốn trong những loạn cục sau này.”

Hoàng Linh Vũ thấy đối phương thái độ thành khẩn, nghĩ nghĩ cũng thấy có lý, xem như thâm chấp nhận đáp án này.

“Vậy, ta có thể tiếp tục nghiên cứu không?”

“...Tất cả theo người.”

Mộ Dung Bạc Nhai đạt được đáp án mà mình mong muốn, hân hoan đi tới bắt đầu nghiêm túc ‘nghiên cứu’ đủ loại tư thế. Khả năng diễn của hắn rất được, lại rất có tinh thần nghiên cứu tìm tòi, thậm chí còn thật sự xách người lên chạy tới chạy lui trong rừng, Hoàng Linh Vũ cũng bỏ xuống tất cả tâm phòng bị mặc hắn bày bố.

Chỉ là Mộ Dung Bạc Nhai tuy giả vờ có chủ ý sẵn, nhưng thực tế trong lòng đã dấy lên sóng lớn. Hắn không phải kẻ ngốc, càng không phải kẻ chậm chạp, mỗi ngày nhắc nhở bản thân ba lần đã là thói quen của hắn, cho nên hắn cũng hiểu được biến hóa trong nội tâm của mình.

Ngay khi mới bắt đầu, Hoàng Linh Vũ là đối thủ giành giường ngủ, đấu võ miệng với hắn. Đêm gấp gờ ở ngoài thành Hoài Qua đã trở thành huynh đệ lúc gặp nạn cùng nhau chống địch.

Hoàng Linh Vũ từng chỉ là người mà sư phụ giao cho hắn chiếu cố, nhưng khi ở trong hoàng cung, không biết sao lại trở thành bạn rượu, là đầu sỏ dẫn hắn đi cọ thù phân.

Thế sự vô thường, lúc đầu khi mới quen biết, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tiểu mao đầu đứng phọt ở góc tường, vì ngủ gật mà cụng đầu, hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ được sau này hai người sẽ cùng vướng mắc vào nhiều chuyện như vậy. Cũng tuyệt đối không thể ngờ, dưới hình tượng không nâng nổi mắt thậm chí có chút mơ hồ của đối phương, trên thực tế lại có trí tuệ và sự kiên quyết quả đoán đủ để gánh nhận tín nhiệm.

Trong nội tâm y tựa hồ cất giữ tâm sự rất sâu, nhưng chưa từng nói với bất cứ ai. Tựa hồ y rất biết cách ngủ, nhưng có lúc lại ngủ rất không an ổn, khi tỉnh lại hoàn toàn không tự giác.

Tất cả, Mộ Dung Bạc Nhai gần gũi y nhất vẫn luôn chú ý. Cũng càng lúc càng chú tâm đặt mục quang lên người Hoàng Linh Vũ, tới mức nảy sinh tâm trạng không ngừng muốn thân cận thâm nhập.

Phát hiện này khiến Mộ Dung Bạc Nhai hơi khổ não. Phát hiện tâm tình chân thật không có gì sai, nhưng hiện tại phát hiện lại không đúng lúc. Đặc biệt là sau lưng có một đám người hô đánh hô giết, trước mắt thì còn phải từ từ tính toán bước đi thế nào. Căn bản không có chỗ thừa để phát triển tình cảm.

Tuy nói là nói như thế, nhưng chỉ cần không biểu rõ với Hoàng Linh Vũ, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn. Bình thường thỉnh thoảng cố tình ăn chút đậu hủ là được rồi.

Hơn nữa quan trọng nhất là, cảm giác tồn tại của Diêm Phi Hoàng lớn như dãy núi che lấp một mảnh dương quang thật lớn, chung quy luôn chiếm cứ một khoảng lớn trong ký ức nội tâm của hắn. Cảm xúc dị thường

đối với Hoàng Linh Vũ rốt cuộc là xuất phát từ chân tâm của hắn hay là xuất phát từ hiệu ứng yêu nhà yêu cả ngôi đối với Diêm Phi Hoàng, cũng là một vấn đề phải có thời gian dài để nghiên cứu.

Trong chớp mắt, Mộ Dung Bạc Nhai đã đưa ra quyết định, đợi khi tình thế hơi ổn định rồi thì sẽ chậm rãi suy nghĩ.

Theo ánh thái dương dâng qua độ cao của tường thành đông, mười mấy võ nhân trang bị võ trang toàn bộ xuyên qua cổng thành, hộ tống một chiếc xe ngựa đi vào phủ đệ của Dương Châu Hầu.

Trong phủ đệ, võ nhân không phát nửa lời áp giải người trong xe ngựa xuống.

Lúc này Mộ Dung Sí Diệm đã từ Tần Hoài Lâu trở về phủ Dương Châu Hầu. Tối qua tuy hắn bị đối đãi vô nhân tính, nhưng vẫn có thể nhịn được đau đớn dư âm tàn lưu, đứng trong hàn phong đợi người này tới, chỉ là sắc mặt có thể dùng trắng bệnh để hình dung.

Chỉ thấy người bị áp giải ăn mặc như thư sinh, tóc dính loạn vào mặt, thần sắc hỗn loạn, nhưng nhiều hơn là phần nộ và kiên quyết.

Lưu Mục nghe tiếng đi ra đến cạnh Mộ Dung Sí Diệm, hỏi: “Có thể khiến người tích cực trở về đây như thế, người này là thần thánh phương nào?”

“Không phải thần thánh gì, chỉ là người có thể lợi dụng.” Mộ Dung Sí Diệm âm u nói: “Chỉ cần cắt từng miếng từng miếng tay chân của người này xuống, không sợ Tần Văn Phong không ngoan ngoãn dẫn đường đi tìm nơi đó.”

54. Q.1 - Chương 55: Địa Đạo Tĩnh Mịch.

Mạc Am bị phái đi mua ngựa mới, đợi lấy được thứ cần, lập tức rời khỏi cảnh giới Dương Châu. Mà Mộ Dung Bạc Nhai giúp Hoàng Linh Vũ thay đổi ngoại y trong một dân trạch, lập tức vội vàng lên đường.

Lộ trình một ngày, Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ đi sâu vào rừng rậm. trong phạm vi mười dặm quanh Thạch Cư đó, từng được bố trí thế trận khiến người ta bị rối loạn phương hướng, chẳng qua những thứ này đối với Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ thì căn bản không tạo thành uy hiếp.

Khi mặt trời sắp lặn xuống núi, hai người đi vào một căn nhà được xây bằng thạch ngói. Vì thời gian dài không có người dọn dẹp, mái lợp rơm và xà ngang trên nóc đã sụp xuống phần lớn. Mộ Dung Bạc Nhai lục tung bên trong, làm bụi bay mù trời, vừa làm vừa nói: “Không phải chỗ này, đây chỉ là hình dạng giả tạo để thu hút chú ý, phải làm cho chỗ này trông giống như có người đi qua mới thật.”

Thuận theo khe nứt trên đỉnh vách tường, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ vào ngọn núi thấp sau gian nhà: “Nơi giấu sách ở đó.”

Ngọn núi nhỏ đó chẳng qua cũng chỉ cao hai ba mét, tính là một ụ đất thì đúng hơn, cỏ mọc đặc biệt rậm rạp.

Lên được một nửa, Mộ Dung Bạc Nhai đến một chỗ đất lõm mà cỏ mọc đặc biệt dày nhất, lôi kéo đám dây mây bên trong, lấy chìa khóa hình trụ lục giác mà Tần Văn Phong giao cho ra, nhét vào một lỗ nhỏ sau tảng đá. Tiếp đó chuyển sang chỗ khác, sau khi bới một đám đất lên, tìm được một bàn xoay nhỏ nhắn.

Hoàng Linh Vũ đứng sau lưng nhìn hắn bận rộn, khi bàn xoay được xoay chuyển, dưới chân truyền đến tiếng bánh răng chuyển động trầm trầm. Mộ Dung Bạc Nhai che giấu bàn xoay kỹ càng, lấy chìa khóa ra, nói: “Cửa ở hậu sơn chắc đã mở rồi. Nơi này cũng có thể dùng để lánh nạn, đương nhiên phải thiết kế sao cho tinh xảo một chút.”

Thì ra cơ quan mở cửa và vào cửa không thiết kế ở cùng một nơi.

“Đều là do hấn thiết kế?” Hoàng Linh Vũ hỏi một câu. Sau khi chết đến nơi này, có sinh mạng thứ hai và nhiều thời gian hơn, người đó tựa hồ đã học được rất nhiều thứ, thực sự đã đạt đến trình độ mình theo không kịp.

“Đại bộ phận là thế, đương nhiên cũng có một chút do bằng hữu xuất lực.”

Ở nơi vô cùng bình thường tại hậu sơn, đã mở một lối vào vô thanh vô tức, Mộ Dung Bạc Nhai đi vào trước, lấy đèn dầu bên trong, tìm bình dầu cạnh đó rót vào, mới châm lên. Thì ra vật dụng bên trong cũng chuẩn bị rất đầy đủ.

Đường đi hướng lên trên trong núi dùng đá xây xung quanh, phần đỉnh thiết kế theo kiểu đấu củng*, vừa không sợ bị sập, cũng không sợ thấm nước. Suốt đường đi tuy không thấy lỗ thông gió, nhưng tim đèn dầu vẫn không ngừng nhấp nháy, có thể thấy đầu kia của thạch đạo chắc có cửa sổ thông khí ra ngoài, mới có thể hình thành đối lưu thông khí.

(*Đấu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu.

*Thạch đạo: con đường dựng bằng đá.)

Thạch đạo không lớn, vừa đủ cho Mộ Dung Bạc Nhai đứng thẳng người mà đi, hai người nối đuôi.

Hoàng Linh Vũ đi theo sau lưng, trong lòng ngũ vị tạp trần. Kỳ thật không chỉ là hiện tại, cho dù vào kiếp trước, y cũng cho rằng mình cùng gia hỏa chết rất oan uổng đó đã tận duyên phận, không bao giờ muốn hồi ức tí mĩ về những chuyện đã xảy ra hôm đó. Nhưng hiện tại xem ra, mỗi một bước đi mỗi một nơi đến, thứ y tiếp xúc đều có dấu vết hấn lưu lại.

Hấn là vì oán hận cho nên mới nơi nơi để lại dấu vết để y tìm đến sao? Hay có lẽ, là vì kỳ thật y vẫn luôn sinh tồn trong bóng tối do cái chết của người đó để lại, mới khiến y có loại cảm giác lệch lạc này?

Kỳ thật ai cũng không nợ ai cái gì, hà tất phải đời đời kiếp kiếp triền miên như thế? Tuy đã từng đồng cảm với nhau, nhưng dù sao ý kiến tiêu chí khác biệt, Diêm Phi Hoàng đã chọn con đường khác... nói đến cùng, nước đổ đi rồi không thể hút lại, hối tiếc có tác dụng gì? Đau đến rơi lệ thì có tác dụng gì? Quá khứ thì chính là quá khứ.

Bất luận thế nào, trong lòng Hoàng Linh Vũ đã quyết định. Nếu Mộ Dung Bạc Nhai đã nói đó là di thư hấn đặc biệt lưu lại, đại khái là chuyện rất quan trọng. Đây cũng là lần cuối cùng y dính líu vào chuyện của người đó, sau lần này, thì y sẽ thật sự hoàn toàn buông bỏ chuyện trước kia, không còn vương vấn nữa.

Mộ Dung Bạc Nhai đối với nơi này vô cùng quen thuộc, một đường dẫn lối, cuối cùng đến một gian phòng sơ sài. Vẫn không thấy ánh mặt trời, nhưng có làn gió tươi mới không ngừng thổi vào. Trong gian phòng có đủ bàn ghế, trên mặt đóng rất nhiều bụi, đã lâu không có ai vào. Trong lòng hấn có bi thương khó nhin, đặt đèn dầu trong tay lên chiếc bàn vuông mười phân giản dị, nhờ vào ánh sáng leo lắt, rút một viên gạch ra khỏi tủ âm tường, lấy một chiếc hộp đồng trong hốc ra.

Hộp đồng tinh xảo vô cùng, trên mặt phủ một tầng xanh gỉ đồng, rõ ràng là vật thượng cổ. Tuy không gắn khóa, nhưng không ai có thể mở được nó.

“Hấn từng nói cơ quan trên chiếc hộp này đối với người ở đây thì thật sự rất khó, nhưng nếu là người bên đó, cho dù không phải ai ai cũng mở được, nhưng mười người thì cũng có một hai người mở được.”

Nói xong, giao cho Hoàng Linh Vũ.

Chiếc hộp cầm trong tay nặng trịch, Hoàng Linh Vũ lật tới lật lui nhìn, sau đó không nói nên lời. Nguyên nhân không phải gì khác, chiếc hộp tuy không có gắn khóa, nhưng cũng không có nghĩa là không khóa, giữa nắp hộp và thân hộp bị một bản khóa mặt mã tinh chế kết dính, trên bản khóa khắc các nấc, và hai mươi sáu mẫu tự tiếng Anh.

Xem ra dù không đến một hai ngàn năm, ít nhất cũng có bảy tám trăm năm. Rất lâu trước đây đã có thể làm ra khóa mặt mã, ở thế giới hiện tại là chuyện khó thể tin nổi. Đại khái lại là do tên biến thái nào đó từ thế giới kia của họ đến đây đã tổn tâm huyết chế tác trò nhỏ không có tác dụng thực tế bao nhiêu này.

Một chút khí tức thần bí trước đó mà Hoàng Linh Vũ cảm giác được lập tức bị phát hiện này đánh vỡ đến hoa rơi nước chảy.

Trên ngón tay vẫn có thể cảm nhận được hoa văn quý tích lỗi lôm, để gần mắt nhìn kỹ, thì ra là một câu văn tự trung tây kết hợp, phiên dịch ra chính là ____ “Đánh vần chữ biến thái chính là đáp án.”

Xoay chuyển bàn quay, ghép ra chữ ‘biantai’ ____ tiếng vang rít rít, khóa chưa mở.

Xoay chữ ‘bt’ ____ vang rít rít, vẫn chưa mở.

Tiếp tục cố gắng, ‘metamorphosis’, ngô, cái hộp này đối với điều ngữ rất là không mong đợi.

Tiếp tục cố gắng, ‘hentai’, người ta không nhận biết âm La Mã của tiếng Nhật.

Mộ Dung Bạc Nhai lặng lẽ nhìn y ôm đầu khổ sở suy nghĩ, đột nhiên, Hoàng Linh Vũ ném cái hộp đi, nói: “A, kỳ thật người xưa đã mất, nhiều năm như thế chưa từng thấy được thư tín bên trong, mọi người không phải vẫn sống rất tốt đó sao? Hay là thế này đi, nhập thổ vi an, nhập thổ vi an.”

Cũng tính là nằm trong dự liệu, y định đứng lên, y phục sau lưng lại bị kéo chặt.

Hoàng Linh Vũ quay đầu, đối diện ánh mắt rất nghiêm túc của Mộ Dung Bạc Nhai.

Tim đèn đốt lách tách, hai người đối kháng không lời. Cuối cùng, Hoàng Linh Vũ nhún nhún vai, nói: “Đùa thôi, làm vui bầu không khí.”

Cuối cùng xoay ra năm chữ cái mở đầu btđpx của năm chữ, cách một tiếng, khóa mở.

Nói không nên lời... thật sự là cách giải mã biến thái đến vô nghĩa.

Chiếc hộp không lớn không nhỏ, đại khái lớn cỡ khổ sách ba mươi hai, độ dày năm ngón tay. Trên cùng chất mấy phiến giấy, xuống dưới, là một quyển sách có bìa bằng da dê, cuối cùng lại đựng vài tờ giấy.

Hoàng Linh Vũ cầm phiến giấy lên, trên mặt viết lưa thưa vài chữ, giản thể, thảo thư*. Tuy viết rất ngoạn, những chữ có mười mấy hai chục nét thì cứ vạch một đường cho xong, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn có thể biết rõ được đây là chữ viết của ai. Tiếp đó, ký ức đã trở nên xa lạ bắt đầu dâng lên âm ỉ.

(*Hiện tại chữ Trung Quốc có hai dạng: Giản thể và phồn thể, nói cho dễ hiểu thì giản thể là chữ đã được rút gọn lại cho dễ nhớ. Thảo thư là một cách viết chữ.)

Y đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Mộ Dung Bạc Nhai. Đối phương nhìn chữ trên phiến giấy, lắc đầu nói: “Thiên thư như thế, người tự xem đi vậy.”

“Có thể để ta xem một mình không?”

“Có chỗ nào không tiện sao?”

Hoàng Linh Vũ nghĩ nghĩ, hai người đều đã đi đến hôm nay, còn có cái gì không buông xuống được. Có thêm một người ở bên cạnh nhìn thật ra cũng không có quan hệ gì cả. Có lẽ Mộ Dung Bạc Nhai ngồi bên cạnh, y sẽ có thể phân biệt rõ ràng hơn bên nào là mộng ma của quá khứ, bên nào là cuộc sống hiện thực, bên nào sớm nên quên lãng, mà bên nào cần phải nỗ lực mới có thể sống tiếp một cách yên ả.

Những suy nghĩ này tuy kịch liệt, nhưng cũng chỉ trong một chớp mắt ngắn ngủi, cuối cùng, y bình tĩnh nói: “Không có gì, quên yêu cầu của ta đi.”

Cái này thật ra không tính là thư tín chính thức gì, có lẽ nên gọi là sản phẩm phát tiếc tình tự thì chính xác hơn. Bên trong thuật lại cuộc sống của người đó khi đến nơi này, xen lẫn nghi hoặc, bi phần của hắn, nhưng sau khi trải qua nhiều đau thương, cuối cùng còn sót lại chỉ có tưởng niệm.

Nhìn một hồi, Hoàng Linh Vũ thật sự không biết nên làm sao mới tốt, bất luận kiếp trước ở bên đó hay là kiếp này ở bên đây, bất luận là hắn hay bản thân y, đều nên nỗ lực để quên đi, tiếp tục cuộc sống bình lặng. Nhưng mà hiển nhiên, bất luận hắn hay bản thân y, hai người đều chưa thể thành công.

Trang giấy rất nhanh đã lật hết.

Dưới chiếc hộp đặt một quyển sách dày. Bìa ngoài da dê đã cũ kỹ, lộ ra giấy nguyên thư* bên trong.

Bản năng y muốn cự tuyệt đọc quyển sách này, dường như nó vốn là quyển sách của người chết biết ăn thịt người.

(*Giấy nguyên thư: một loại giấy, giống như giấy tuyên thành)

Nhưng y là người đã quen áp chế bản tính, rất nhiều chuyện đều ưu tiên cho mục đích. Nếu đã đến đây, thì còn mượn cớ gì để cự tuyệt tiếp xúc với vật mà người đó lưu lại nữa chứ? Sợ hãi kinh hoàng, chẳng qua là sự yếu nhược tiềm phục trong nội tâm con người, nếu mãi bỏ mặc những cảm xúc không có ích lợi này, vậy nhân loại sẽ không thể tự khống chế mà yếu đuối dần đi.

Cho nên, y vẫn cầm quyển sách đó mở ra.

55. Q.1 - Chương 56: Khe Nứt Ký Ưc.

Hoàng Linh Vũ đọc qua từng câu từng chữ, mới đầu là Diêm Phi Hoàng cẩn thận muốn để y công nhận hành vi lén lút của hắn, mà sau đó là tranh chấp và mâu thuẫn, tiếp theo nữa là trầm mặc và tiếp tục trộm mộ của hắn. Cuối cùng, rốt cuộc cũng đến ngày hôm đó.

“Chúng ta lại cãi nhau rồi. Nội dung tranh cãi vẫn vậy, vẫn như trước đây không hề có kết quả gì. Y rất kích động, ta cũng vậy. Nhưng lúc này sấm nổ, vì lo lắng cho những đồng bọn bị cột trong mộ huyết bị nước mưa dìm, ta và y cùng chạy vào rừng cây tối mịt.

.....

Ngoài dự đoán của chúng ta, trong mộ huyết đã không còn bất cứ ai, chỉ còn lại những sợi dây thừng bị cắt đứt. Chúng ta không biết những người bạn đó đã đi đâu, nhưng một điều rất rõ ràng, bọn họ đã từ một nguyên do nào đó thành công thoát thân. Ta thở phào nhẹ nhõm, như vậy, cho dù Tiểu Hoàng có tố cáo ta, bọn họ cũng vẫn có thể trở về cạnh gia đình. Còn về bản thân ta, dù sao ta không dự định cung cấp thân phận của họ, vì ta khinh thường kẻ tiểu nhân đi bán đứng người khác.

Ta suy nghĩ đủ loại tình huống có thể diễn ra sau hôm nay, chợt ta thấy y nhìn về phía ta, giống như nhìn thứ gì khó thể tin nổi, tiếp đó, chỉ nghe thấy tiếng đánh trầm đục vang lên trên đầu y.”

Mộ Dung Bạc Nhai ngồi bên cạnh tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt của y, nhìn không ra được là tin tức kiểu gì. Trong lòng hắn dần dâng lên một loại bất an, giống như có thể cảm giác được tâm tình phập phồng khi lật sách của Hoàng Linh Vũ gần ngay trước mắt.

Đèn dầu dần tiêu hao, đã cháy được hai phần ba, Mộ Dung Bạc Nhai đứng lên cho thêm dầu, mà tốc độ lật xem của Hoàng Linh Vũ vẫn vô cùng chậm.

“... Ta đã tin lầm sự lương thiện của đám đó, bọn họ đích thật lương thiện, nhưng bọn họ nào có ra tay lưu tình với người chưa quen biết? Khi tỉnh lại, cái gì cũng đã kết thúc rồi. Y đã bị chôn dưới đất.”

Đoạn này dùng đủ một trang giấy, kín mít, viết ngoáy, dường như có thể từ trong cách viết chữ nhìn ra được sự hỗn loạn của người viết lúc đó. Hoàng Linh Vũ nhắm mắt, sau đó tiếp tục xem tiếp.

“... Bọn họ muốn chạy tới đâu, mai danh ẩn tính thế nào, đã không còn là chuyện mà ta quan tâm nữa. Mưa đã kéo dài khá lâu, đất bùn bị thấm rất mềm, nhưng nếu vậy, Tiểu Hoàng bị chôn bên trong, cũng nhất định sẽ càng nhanh lạnh hơn. Đào rất lâu, trời cũng vẫn chưa sáng, đèn mỡ cũng đã sắp hết pin, đất vừa đào ra đã nhanh chóng bị nước mưa xối trở về, tựa hồ ngay cả ông trời cũng muốn trừng phạt sự phản bội và lời nói dối của ta. Không nhìn thấy y, không chạm được vào y, chúng ta bị một lớp đất bùn ngăn cách, thời gian này thứ bầu bạn bên ta, là bình nước mà y thường dùng.

Không biết tại sao, có lẽ là đã quên, hay cũng có thể là cố ý, bình nước của y lại đặt ở chỗ cao cách mộ huyết không xa, bị nước mưa tạt lấn tới chân ta.”

Hoàng Linh Vũ vẫn một mực xem hết sức chăm chú.

Mộ Dung Bạc Nhai nổi lên dự cảm không tốt, vì thế chú ý rất kỹ thư sách trong tay y. Không biết là do ngọn đèn lay lắt, hay vì ngón tay của y run rẩy, mà trang giấy cũng nhẹ run trong gió lạnh. Xuất phát từ sự bất an không thể hiểu, hần nhẹ gác tay lên vai Hoàng Linh Vũ, đối lấy là sự run rẩy càng kịch liệt hơn của đối phương.

Hoàng Linh Vũ bị sự đụng chạm bất ngờ dọa bắn người ngẩng đầu lên, Mộ Dung Bạc Nhai thấy được cặp mắt tràn đầy sợ hãi sâu đậm của y. Mộ Dung Bạc Nhai từng thấy qua vẻ kinh sợ này của y, nhưng mỗi lần đều rất nhanh đã có thể khôi phục lại, tiếp tục làm việc như không có chuyện gì, là người có lá gan không nhỏ. Nhưng lần này lại không hề giống bất cứ lần nào trước đây, y đối với sự quan tâm của Mộ Dung Bạc Nhai tựa hồ nhìn như không thấy, chỉ nhìn một cái rồi lại quay đầu đọc tiếp, lần này tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Tình hình này kéo dài cho đến khi một tiếng bạch vang lên, thì ra là Hoàng Linh Vũ không cầm nổi quyển sách nữa, để mặc nó rơi xuống gối, sau đó trượt xuống đất. Y hoang mang nhìn ngọn đèn, nửa ngày không có động tác gì.

Thời gian đình trệ rất lâu bắt đầu chảy ngược, dường như lại trở về ngày hôm đó.

Đêm dài đặng đặng đó, tiếng sấm ầm ầm vang trên đỉnh đầu, tia chớp màu trắng bắt đầu xé không trung, dưới cột trụ chợt lóe lên tia sáng trắng, Diêm Phi Hoàng vẫn trầm mặc đi tới cạnh y. Hai người trầm mặc, ai nấy đều có tâm sự riêng.

Vì vừa trải qua trận tranh cãi kịch liệt, tim hai người vẫn còn đập mạnh, đều là thân tâm mệt mỏi. Nhưng Diêm Phi Hoàng biết, bất luận ai cũng sẽ không vì thế mà nảy sinh ý đồ tổn thương đối phương.

Khu rừng hỗn loạn dài nửa mét rất nhanh đã đi hết, phần mộ của Hoài Nam vương đã ở trước mắt. Một giọt, hai giọt, nước mưa bắt đầu lăn trên mình hai người.

“Nhanh lên, nếu không cũng không biết có sập xuống hay không.” Diêm Phi Hoàng mở miệng nhắc nhở trước, đây là câu nói đầu tiên sau khi cả hai tranh cãi. Hần lao tới trước phần mộ đầu tiên, chống người trượt vào trong. Hoàng Linh Vũ đi theo sát sau lưng. Bất ngờ là, bên trong không còn ai, chỉ có mấy sợi thừng bị cắt đứt.

Trèo ra khỏi huyệt, hai người đều mang theo tâm sự, cho nên ai cũng không chú ý thấy sau lưng truyền đến tiếng vang nho nhỏ.

Đến đây thì chấm dứt, ký ức sinh ra khe nứt.

Quả thật từng nhớ bộ mặt lạnh nhạt bàng quan của Diêm Phi Hoàng bắt đầu uốn éo___ trong thoáng chốc, cảm xúc kinh hoàng sợ hãi kịch liệt thay thế sự trầm tĩnh trên mặt hần. Chỉ là vì chuyện xảy ra quá đột ngột, Diêm Phi Hoàng căn bản không kịp làm bất cứ điều gì, hai chân như bị đóng đinh không thể nào nhấc lên.

Thật ra Hoàng Linh Vũ quả thật đã thấy được, lúc đó y không lập tức ngắt đi, phát thứ hai sau đó, mới khiến y triệt để mất ý thức. Khi tỉnh lại trong mộ huyệt không nhớ nổi, là vì đau đầu và mất máu khiến y rất hỗn loạn. Mà sau đó, thì lại do y nỗ lực ám thị bản thân đừng nghĩ tới nữa.

Vì người đó đã mất, chỉ như vậy y mới có thể sống tiếp. Mới sẽ không bị hổ thẹn từng giây từng phút giày vò, loại hổ thẹn này sâu nặng như thế, sẽ không dần phai nhòa biến mất theo năm tháng, ngược lại giống như sự trói buộc của con trăn, mỗi khi con mồi bị quấn thở một hơi, nó sẽ càng thêm siết chặt một bậc, cho đến khi hoàn toàn giết chết.

Thật ra y rất rõ, cuộc sống hỗn loạn như vậy giống như bom định giờ. Người ngủ say chỉ cần không chết, thì sẽ có một ngày tỉnh lại, mà hiện tại, cuối cùng cũng đã đến lúc y nên thanh tỉnh.

Nhìn Hoàng Linh Vũ như thế, không biết tại sao, trong lòng Mộ Dung Bạc Nhai dâng lên một cổ hàn ý, hần nắm chặt vai đối phương.

Trên sách rớt cuộc viết cái gì, hần cũng rất hy vọng được biết. Sở dĩ hần gấp rút mang Hoàng Linh Vũ tới đây, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì trong đầu còn lưu lại hình bóng của Diêm Phi Hoàng, cho dù hiện tại,

hắn vẫn hy vọng được tiếp xúc với bất cứ sự vật gì có liên quan với người đó, hy vọng có thể từ những sự vật này, tưởng nhớ tới người đã từng thân cận nhất với mình.

Nhưng mà, lúc đó Mộ Dung Bạc Nhai cũng tuyệt đối không thể ngờ, khi nhìn thấy thư tín Diêm Phi Hoàng lưu lại, Hoàng Linh Vũ sẽ thất thần như thế. Có lẽ là vì bình thường lúc nào y hành sự cũng vô cùng tùy tiện mơ hồ, thậm chí ngay cả đại sự có liên quan sống chết cũng cầu thả hết sức, chẳng hạn như cái đêm vì chạy thoát khỏi hoàng thành mà Hoàng Linh Vũ đã tạo thành vụ nổ ở thiện thực phòng để thoát thân, việc này đối với người khác là sự quyết đoán chỉ cần một chút sẽ có nguy cơ tới tính mạng, bất cứ ai cũng phải suy nghĩ đắn đo mới dám làm, nhưng lúc đó y ngay cả mắt cũng không chớp.

Thái độ thoải mái đó sẽ khiến người bên cạnh sản sinh ra một loại cảm giác___ Hoàng Linh Vũ đối với chuyện gì cũng đều không đặt trong lòng, càng huống hồ là cố nhân đã chia cách nhiều năm?

Thật sự là như thế sao?

Trong nội tâm Mộ Dung Bạc Nhai sản sinh nghi vấn nặng nề, Hoàng Linh Vũ thật sự từ nhỏ đã không biết sợ, vĩnh viễn dùng thái độ tùy tiện mơ hồ để đối mặt với nhân sinh. Hay vì đã mất đi thứ xem trọng và lưu luyến nhất, cho nên mới mơ mơ hồ hồ mà sống?

56. Q.1 - Chương 57: Một Ý Nghĩa Khác.

Hoàng Linh Vũ đột nhiên đứng lên, ngay cả đèn cũng không cầm theo đã đi ra ngoài. Đại khái là do quá mức kích động, nên dụng ngã ghế, nếu không phải Mộ Dung Bạc Nhai kịp thời túm lại, có lẽ nhất định bị ngã ngựa xuống đất.

“Người muốn đi đâu?” Mộ Dung Bạc Nhai chuẩn bị bắt luận thế nào, cũng phải cùng y đi.

“Buông ra.”

“Người nói muốn đi đâu trước đi?”

Muốn đi đâu? Trời đất mệnh mông, tựa hồ cũng không có chỗ nào để đi. Hoàng Linh Vũ suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng lắc đầu nói: “Ra ngoài cho khuây khỏa mà thôi.”

“Ta đi với người.”

“Người không chịu buông ra đúng không?”

Mộ Dung Bạc Nhai không nói gì, nhưng cũng không buông tay___ Đây chính là đáp án của hắn.

Dưới ánh đèn, tầm mắt của Mộ Dung Bạc Nhai nhìn thẳng tắp mang theo quan tâm không chút che giấu, thậm chí còn mang theo sự lo lắng. Điều này khiến Hoàng Linh Vũ khẽ đau lòng, tựa như bị quỷ thần sai khiến, y hỏi một câu.

“Nếu có người gặp khó khăn, giả sử nghèo khó chán nản, giả sử gặp nạn mất mùa, người sẽ làm thế nào?”

Mộ Dung Bạc Nhai hơi kinh ngạc, nhưng lập tức khẳng định đáp án: “Giúp.”

“Nếu có rất nhiều rất nhiều người, với sức lực của mình người khẳng định không thể cứu hết, người sẽ làm thế nào? Sẽ dạy họ cách cướp phú tế bản, hay dạy họ tự lực cánh sinh.”

Vấn đề này, chính là bất đồng lớn nhất của Hoàng Linh Vũ và Diêm Phi Hoàng. Hiện tại người trẻ tuổi đứng trước mặt Hoàng Linh Vũ này, có quan hệ gần như là sư đồ với Diêm Phi Hoàng. Không biết người bị hắn ta dạy dỗ, liệu có ôm tâm tình oán hận thế tục không.

Ai biết Mộ Dung Bạc Nhai lắc đầu nói: “Giúp cũng phải dựa theo sức mình. Nếu ngay cả bản thân cũng không thể duy trì, hành vi giúp đỡ cũng không thể kéo dài, thậm chí ngay cả những người xung quanh cũng bị liên lụy.”

“Vậy nếu thiên hạ này mọi người đều chìm vào khốn cảnh thì sao? Con người không phải gỗ đá đều có lòng trắc ẩn, lẽ nào người cũng có thể bảo trì thái độ lãnh tỉnh đó sao?”

“Nếu đã can hệ với cả thiên hạ, khẳng định là thiên gia trị thế thất đức. Đến lúc đó, nếu phải cứu từng người từng người thì rất phiền toái, càng huống hồ trị ngọn mà không trị gốc, cho nên đầu tiên đương nhiên phải tiêu diệt nguồn gốc tai nạn.”

Hoàng Linh Vũ nghe thế trong lòng cảm khái, nửa ngày không nói gì, nếu năm đó Diêm Phi Hoàng cũng có thể nhìn thoáng được như thế, thì làm gì có tranh cãi? Làm gì phát sinh tử biệt cuối cùng đó?

Mộ Dung Bạc Nhai kéo chặt y phục của y, nói: “Ta không biết trên đó rốt cuộc viết nội dung gì khiến người thất thường như thế, nhưng tốt nhất người nên lãnh tỉnh lại đã, rồi hãy hành động thì tốt hơn.”

“Sở dĩ Diêm Phi Hoàng đến nơi này, kỳ thật kiếp trước hấn vì ta mà chết.”

“Người nói cái gì?” Trong một khoảng thời gian dài, Mộ Dung Bạc Nhai hy vọng thứ mà hấn vừa nghe được chỉ là ảo giác do mình sinh ra, nhưng không cần nghi ngờ, thánh lực của hấn rất tốt, chưa từng xảy ra vấn đề.

Rất rất lâu sau, Hoàng Linh Vũ lại nói: “Có lẽ nên nói, hung thủ giết hấn là ta.”

Hoàng Linh Vũ nhẹ nhàng giãy ra, rút y phục khỏi tay Mộ Dung Bạc Nhai, Mộ Dung Bạc Nhai ngây ngây nhìn y, cánh tay vốn nắm lấy y phục của y, vẫn duy trì tư thế vừa nãy.

“Hấn bị độc chết.” Hoàng Linh Vũ nhàn nhạt kể tiếp, tường thuật một cách giản lược quan hệ của hai người, tranh cãi của hai người, kết cục của hai người. Tuy rất qua loa, nhưng đủ để người trước mắt hiểu rõ, ở kiếp trước, Diêm Phi Hoàng đã bị y giết chết một lần.

“Kỳ thật người rất tôn kính hấn đúng không, khi nhắc tới hấn, giọng điệu thần sắc luôn bất đồng. Nhắc tới Mạc Xán thì là một bộ hận không thể ăn sống nuốt tươi.” Y khiêu chiến nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, “Thế nào? Vẫn còn một hung thủ từng gia hại hấn đang ở trước mặt người, có muốn lập tức báo thù rửa hận không?”

Sắc mặt Mộ Dung Bạc Nhai dần tái đi, cuối cùng lão đảo lùi về, ngã ngồi trên giường gỗ phủ đầy bụi.

Trong sơn huyết lại hồi phục tĩnh mịch vô thanh, hai người đều trầm mặc không nói. Hoàng Linh Vũ chăm chú nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, chợt nghĩ tới cái gì, đi tới cạnh bàn, dưới ánh đèn như hạt đậu tùy tiện lục thứ còn sót lại trong hộp đồng.

Những trang giấy sách này trong mắt y, lúc này đều biến thành những vật khiến người thương tâm, căn bản không muốn lật ra xem. Nhưng thứ được đặt dưới cùng, một bức thư tín được dán kỹ thành linh đập vào mắt, trên nó dùng chữ khải ngay ngắn viết hàng chữ “Gửi Tiêu Thanh Ngọc hoặc Mộ Dung Bạc Nhai.”. Vì thể chữ khác nhau, nằm trong một đồng văn thư viết ngoáy những ký hiệu thì vô cùng bắt mắt.

Không còn thứ gì đủ để dẫn lên hứng thú của y nữa, Hoàng Linh Vũ cầm bức thư trong hộp ra, bày lên mặt bàn, mà sau đó thì đặt những trang giấy thư sách chỉnh tề trở vào hộp đồng, khóa lại.

Mộ Dung Bạc Nhai vẫn đang ngồi ngây trên giường, Hoàng Linh Vũ nhìn hấn lần cuối, tự tìm đường ra theo lối đã đi vào.

Bước chân dần đi xa, trôi qua rất lâu, Mộ Dung Bạc Nhai mới chống đầu ần ần phát đau đứng lên. Vì sự chấn kinh thật sự không thể nào bỏ qua, hấn thậm chí không chú ý thấy Hoàng Linh Vũ đã ly khai từ lúc nào.

Cái ghế bị Hoàng Linh Vũ đụng ngã vẫn nằm dưới đất, hấn nhìn những vật còn lưu lại, hạ quyết tâm, nhanh chóng dọn lại gọn ghẽ, cuối cùng bỏ bức thư gửi cho hấn và Tiêu Thanh Ngọc vào lòng, mới cầm đèn đuổi theo ra ngoài.

Thứ được viết trong thư sách đó thế nhưng lại khiến Hoàng Linh Vũ thất thường cực điểm. Bọn họ từng bàn luận về chuyện có liên quan đến Diêm Phi Hoàng, y đều mang thái độ nhàn nhạt bình thường. Nhưng vừa rồi, lại khác hấn lúc thường, thậm chí nói mình là hung thủ lấy mạng người.

Mộ Dung Bạc Nhai không tin, một Hoàng Linh Vũ đối với bất cứ chuyện gì cũng không hề có dự vọng mãnh liệt nào, sẽ biết tổn hại người khác. Hắn cũng chưa từng thấy Hoàng Linh Vũ làm như thế bao giờ. So với phát ngôn mang tính bạo phát của Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Bạc Nhai tin tưởng những gì mình nghe mình thấy cho tới hiện tại hơn.

Cặp mắt Hoàng Linh Vũ nhìn về phía hắn vừa rồi, trông trái hư vô như thế, đại khái bản thân Tiểu Hoàng cũng không chú ý tới.

Bất luận thế nào, nhất định phải nhanh chóng bắt Hoàng Linh Vũ nói ra nội dung của thư sách, cho dù có cưỡng ép cũng phải buộc y nói ra. Nếu không tiếp tục như vậy, tiếp tục như vậy...

Cửa động gần ngay trước mắt, thái dương cách chân trời phía tây không còn bao nhiêu, chân trời tràn đầy ánh hồng rắng.

Tia sáng đột ngột khiến Mộ Dung Bạc Nhai có chút ngây ngẫn, hắn không ngờ lại ngây người trong động lâu như vậy.

Vừa rồi cảm xúc của Hoàng Linh Vũ rất kịch liệt, có lẽ kiếp trước y thật sự từng động thủ với Diêm Phi Hoàng cũng không chừng. Có lẽ chỉ có ái hận triền miên kịch liệt như thế, mới có thể khiến y cũng bị mang đến thế giới này.

Nếu Hoàng Linh Vũ thật sự từng làm chuyện có lỗi với Diêm Phi Hoàng, thì hắn sẽ làm như đề nghị của y, báo thù? Rửa hận sao?

Mộ Dung Bạc Nhai thổi tắt đèn, đổ dầu còn dư lại thùng, sau đó đặt đèn dầu vào chỗ cũ. Trong lúc này, từng cảm giác nghi hoặc nghi vấn không ngừng giao động trong lòng, trong đó có kính ái đối với Diêm Phi Hoàng, có phần nộ đối với Hoàng Linh Vũ, nhưng sau khi lặp đi lặp lại, cảm giác tồn tại khiến người khác không thể quên mất của Hoàng Linh Vũ vẫn chiếm thượng phong.

Khi Diêm Phi Hoàng chưa rời xa hắn, từng ngâm đi ngâm lại câu thơ ngắn ngủi. Người đó từng nói với hắn, có một người mà Mộ Dung Bạc Nhai không biết, có một người không ở thế giới này, như mưa bụi còn mỏng hơn tơ tằm, có thể bắt tri bắt giác xúc động lòng người.

“Theo gió lên vào đêm, âm thầm mà tinh tế.”

Hiện tại Mộ Dung Bạc Nhai lại nhớ tới câu thơ đó.

Mưa bụi so với tơ tằm còn mỏng hơn, mới bắt đầu chỉ là nhẹ nhàng rơi lên người, tựa hồ ngay cả tầng y phục cũng không thể thấm ướt. Nhưng dần dần, bùn đất biến thành màu sắc đậm hơn, mầm cỏ non xanh nhạt nảy mầm trong đám cỏ đã úa vàng, trong gió tràn đầy khí tức nhẹ nhàng và ẩm ướt.

Trước khi thật sự quen biết Hoàng Linh Vũ, người mà Diêm Phi Hoàng nói đến, chỉ là một hư ảnh không có ý nghĩa thực tế, nhưng hiện tại, Hoàng Linh Vũ đối với hắn mà nói đã là đồng bạn, bằng hữu không thể nào bỏ qua, thậm chí còn có ý nghĩa đặc biệt khác.

Hắn nhớ, Diêm Phi Hoàng chưa từng lộ ra một chút cảm xúc căm hận, chán ghét nào cả, sau khi hào sảng uống hết rượu, cũng không thể xua đi tưởng niệm và bất đắc dĩ dày đặc đã nhập cốt. Đúng rồi, cho dù Hoàng Linh Vũ từng có lỗi với Diêm Phi Hoàng, nhưng đây là chuyện giữa hai người đó, người có thể báo thù với việc này, cũng không phải là Mộ Dung Bạc Nhai.

Hiện tại điều quan trọng nhất chính là, hắn không thể bỏ mặc Hoàng Linh Vũ như thế không lo.

Trong cửa động có cơ quan đóng cửa, sau khi xác nhận lối vào đã đóng chặt, Mộ Dung Bạc Nhai bước nhanh xuống núi.

Nhưng bất luận hắn tìm ở đâu, bất luận đến chân núi hay vòng ngược trở lên, thậm chí đi quanh phạm vi xung quanh hết mấy lần, đều không phát hiện được người hắn muốn tìm. Chỉ phát hiện được trên lối ra mê trập thông qua khu rừng đầy vết chân hỗn loạn, và cả những cành cây nhỏ bị gãy.

Mà Hoàng Linh Vũ, giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

57. Q.1 - Chương 58: Quỷ Lửa Cản Đường.

Khi Hoàng Linh Vũ tìm kiếm lối ra, trời vẫn chưa sáng. Đang vào ngày hàn lạnh nhất, gió lạnh thấm tận xương.

Hôm trước khi thoát thân từ Tần Hoài Lâu, ngoại y của y đã thoát ra bỏ lại trong nhà cư của Mộ Dung Sí Diệm, Mộ Dung Bạc Nhai sợ y lạnh, có đến một đại hộ gia trộm một chiếc áo khoác da. Hiện tại y đang được chiếc áo này bọc kín. Nhưng từng trận gió đêm lạnh buốt từ giữa núi thổi qua, vẫn khiến y lập tức run rẩy, nhưng cũng không cảm thấy khó chịu, mò đường từng bước xuống núi.

Người vào thời này ít ỏi, đa phần tụ tập sống trong các thôn làng hoặc thành trì có tường thành hàng rào bảo vệ, nơi hoang dã là thiên hạ của dã miêu lang báo.

Những tiếng hú như tiếng ghen ngào xa xa gần gần, thanh âm như tiếng mèo rú chim réo thậm chí còn vang trên đỉnh đầu. Hoàng Linh Vũ cũng không cảm thấy có gì đáng sợ, thậm chí còn nghĩ, sao không có mấy con dã lang tới đây, dứt khoát tới cả trăm con cũng giúp y vượt qua tình trạng thất hồn lạc phách này.

Đi mãi đi mãi, y đột nhiên cắn môi cười. Y nhớ tới một vấn đề, nhớ tới Diêm Phi Hoàng chết thật sự rất oan. Người đó chỉ là đào mãi nên mệt mỏi khát nước. Vốn dĩ Diêm Phi Hoàng đối với điều kiện sinh hoạt đã rất cầu thả, uống nước mưa cũng không phải chưa từng, nhưng chính vì nhìn thấy bình nước của y. Vì là của y, giữa hai người thường dùng chung dụng cụ ăn uống, đại khái là xuất phát từ thói quen cuộc sống rất giản đơn, Diêm Phi Hoàng không hề nghĩ ngợi, mở nắp uống.

Cách chết như vậy, thật sự không đáng.

Trong mấy chục năm người đó đến thế giới này, vẫn luôn quanh quẩn trong hồi ức kiếp trước. Mới đầu là tìm kiếm, vì cho rằng Hoàng Linh Vũ đã chết trước mình một bước, cũng sẽ đến đây trước mình một bước. Sau đó tìm hơn mười năm, không có bất cứ tung tích hay dấu vết nào. Vì thế hẳn lại đem hy vọng ký thác vào tương lai, ôm kỳ vọng có lẽ Hoàng Linh Vũ sẽ đến sau, nhưng cũng thất vọng.

Nhân sinh như thế, thực sự không có ý nghĩa.

Hoàng Linh Vũ ôm bụng cười lớn, cười mãi cười mãi, không có âm thanh, hai hàng nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Người nào, hoặc thứ gì đó, muốn làm gì với y cũng được cả, cho dù là sự trừng phạt muộn màng, hối hận vì đã trốn tránh hơn ba năm. Đau đớn lớn nhất của đời người không phải đến từ thương tổn hoặc tàn hại trên mặt nhục thể, mà là hổ thẹn và trống rỗng đến từ nội tâm, vì nhân tâm đa phần đều bị chôn giấu rất sâu, không có thủ đoạn nào có thể trị liệu bình phục.

Cho đến khi xuống núi, đi vào cánh rừng bằng phẳng, vẫn không có bất cứ cảm thú hưng mãnh nào tới tìm y gây phiền phức, trời đã mờ lung sáng.

Hoàng Linh Vũ cứ đi cứ đi, cũng không biết đi bao lâu, chậm rãi dừng lại. Vì trước mắt trong cánh rừng đã không còn đường đi, xuất hiện một người đáng lý ra không nên xuất hiện ở đây.

Mộ Dung Sí Diệm đứng dưới gốc cây lá nhỏ to bằng ba vòng tay người, bạch y chấm đất, tóc dài xõa dài qua gối. Bên cạnh hắn, là một trung niên nam tử tướng mạo thanh tú, sau lưng còn có nam sáu thị từng bạch y, chính giữa giải một trung niên nam tử toàn thân thê thảm.

Hoàng Linh Vũ chợt nhớ tới Mộ Dung Bạc Nhai từng nói tới chuyện Tần Hoài Lâu chủ bị giam lỏng. Hơn nữa trong địa giới gần đây người có thể dẫn đường trong khu rừng loạn này cũng chỉ có Tần Văn Phong đó, chỉ cần nghĩ một chút sẽ biết nam tử toàn thân thê thảm đó đại khái chính là tình nhân của Tần Văn Phong.

Nhớ lại vừa rồi bản thân ngây ngây dại dại, chín phần là quên đóng cửa bảo vệ động khẩu. Tuy trên núi cũng có mê trận, nhưng dưới sự dẫn đường của Tần Văn Phong, có nhiều mê trận hơn nữa cũng công cốc. Đang phiền não, lại thấy Tần Văn Phong chớp chớp mắt với y.

Hoàng Linh Vũ thả lỏng, nghĩ muốn cười. Đại danh của Tần Văn Phong như sấm bên tai, thường nghe người ta nói, vị nam tử này chưa quá bốn mươi, kinh doanh Tần Hoài Lâu nổi tiếng nhất thành Dương Châu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn bảo trì thái độ cách biệt, phong thái đoan chính. Hiện tại lại chớp mắt với y, thật sự là phá hoại hình tượng.

Nhưng sau đó y cũng nghĩ được, đại khái Tần Văn Phong có nhẹ nháy mắt với mình, chẳng qua dựa vào nhãn lực của y thì nhìn rõ được mới lạ. Bên đó thấy y không tỏ vẻ gì, lúc này mới gấp gáp, thà tự hủy hình tượng cũng phải truyền tin được cho y.

Nghĩ tới mê trận trên núi có quái dị, Tần Văn Phong vốn chỉ cần cố ý dẫn bọn họ đi vòng vèo, lừa bọn họ tin Mộ Dung Bạc Nhai đã rời khỏi đây, đám người này cũng không thể lục tung từng cành cây cọng cỏ ở mảnh đất này.

Hoàng Linh Vũ cười nói với Mộ Dung Sí Diệm: “Mộ Dung Bạc Nhai bỏ ta lại đây, tự chạy mất rồi.”

Mộ Dung Sí Diệm mang thần sắc quái dị đi tới, đi vòng hai vòng quanh y, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn cúi đầu ngẩng lên cổ y. Khi đối diện với Hoàng Linh Vũ lần nữa, hắn nói một cách chắc chắn: “Lâm Tục Phong chính là người.”

Hoàng Linh Vũ nhún vai không mấy xem trọng, coi như thừa nhận.

Mộ Dung Sí Diệm chợt nhắc chân, đạp một đạp vào ngực Hoàng Linh Vũ. Áp lực cực đại bức đến khiến y thoáng chốc không thở nổi, sau đó ngay cả sau lưng cũng truyền đến cảm giác nhói đau như gãy xương sống, thì ra y ngã lên một thân cây thô bằng miệng chén.

Hoàng Linh Vũ dựa vào cây mềm nhũn trượt xuống. Y nghẹn thở đến mức đầu kêu ong ong, qua một lúc lâu mới thở lại được, gương mặt vốn mỹ mạo lúc này xuất hiện trong tầm nhìn hôn ám lại tràn đầy oán khí nồng đậm.

“Người cho ta là ngốc hay điên? Nói lời thú đó?” Mộ Dung Sí Diệm thấp giọng nói bên tai y, trong thanh âm tràn đầy uy hiếp và không vui, “Từ trước tới nay hắn chưa từng bỏ lại ai chạy một mình. Trừ đối với ta ra, hắn chưa từng bỏ lại ai chạy một mình!”

Phản ứng của Mộ Dung Sí Diệm, Tần Văn Phong tuyệt đối không nghĩ tới, Hoàng Linh Vũ thì lại đoán được sáu bảy phần. Người này gặp chuyện có liên quan đến Bạc Nhai, trong mười chuyện thì có sáu bảy chuyện là muốn phát điên. Những thị tùng bạch y sau lưng Mộ Dung Sí Diệm không hề động đậy, càng đừng nói đến có ai bước ra ngăn cản hoàng tử nhà mình phát điên.

Mộ Dung Sí Diệm thấy y nửa ngày không có động tĩnh, nhắc chân đạp lên ngực y, hung ác hỏi: “Nói, hắn rốt cuộc đang ở đâu?”

“Nếu hắn đã có thể bỏ ngươi lại không lo, đương nhiên cũng có thể làm như vậy với người khác.” Hoàng Linh Vũ thở dài, “Ai bảo ta từng giết người mà hắn thích nhất chứ?”

“Ngươi là nói Diêm Phi Hoàng?”

Hoàng Linh Vũ giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười khổ, coi như thâm thừa nhận vấn đề.

Mộ Dung Sí Diệm nửa ngày không lên tiếng đáp lại, nghiêng đầu hung ác trừng y, Hoàng Linh Vũ mới đầu còn có thể đáp lại hắn ánh mắt ngoan cố bất phục. Nhưng cuối cùng chịu không nổi cơn đau ở lưng và cảm giác bị ép trước ngực, tầm mắt vừa rõ ràng không bao lâu đã dần tối lại.

Rắc một tiếng, cành cây bị tàn hại cuối cùng gãy, yếu ớt vô lực ngã xuống đất.

Một nén hương trôi qua, Hoàng Linh Vũ vẫn không động đậy, khi Mộ Dung Sí Diệm buông chân ra, y chậm rãi ngã xuống.

“Vác y theo, tiếp tục đi.” Mộ Dung Sí Diệm nói.

Một thị tùng bạch y ở sau đi tới, vác Hoàng Linh Vũ trên vai như vác bao gạo. Người khác thì dùng roi hung ác đánh tình nhân của Tần Văn Phong một cái, Tần Văn Phong oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, vẫn không thể không bắt đầu dẫn đường.

Nhưng mà, trong gian nhà cũ kỹ tồi tàn ở trung tâm khu rừng, nửa bóng người cũng không phát hiện. Vách tường trong nhà nghiêng đổ, lộ ra hốc tử trong tường. Hốc nhỏ hình vuông chừng nửa thước, trống rỗng, có thể thấy đã có người tới đây trước lấy vật trong đó đi.

Cho dù đi lên ngọn núi thấp sau nhà, con đường tầng tầng bậc bậc, trong tầm mắt chỉ tràn đầy sương mù. Đi vòng cả ngọn núi, cảm thấy đi đến đâu cảnh sắc cũng giống nhau, đừng nói huyết động, ngay cả vết chân cũng không thấy nữa cái.

Mộ Dung Sí Diệm vừa rồi đã nghe lời nói của Hoàng Linh Vũ, kỳ thật trong lòng đã tin hết bốn năm phần, hiện tại tra xét bao lâu cũng không có thu hoạch, cuối cùng hẳn cũng tin.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, cảm hận nói: “Trở về.”

Hoàng Linh Vũ tựa hồ có thể biết đây là trong mộng cảnh. Nhưng đau đớn trước ngực lại chân thật như thế, giống như trở về năm đó, y từ vách núi ngã xuống đáy cốc. Gãy vài khúc xương sườn, chỉ có thể nằm thẳng đơ trong bùn đất lạnh lẽo, ngắm nhìn bầu trời bị lá cây dày đặc che phủ.

Trong thiên ảnh mịt mờ, có một bóng dáng đang trượt dây xuống dần, người đó gọi tên y, thanh âm của người đó rất quen thuộc.

Nhưng rất nhanh, tất cả tri giác đều bỏ y lại càng lúc càng xa, không nhìn thấy, cũng không nghe thấy nữa....

58. Q.1 - Chương 59: Bạch Phát Ma Nữ.

Đây là quá khứ mà Hoàng Linh vũ từng cho rằng đã thoát ly. Nhưng sự thật chứng minh, cách nghĩ thoát ly chỉ là suy nghĩ một phía của y. Nhưng phạm là thương tổn, nếu nhất định phải che giấu nó không nghe không hỏi, thậm chí còn xem như chưa từng thương tích, mười phần thì tám chín phần nó sẽ lở loét ra.

Cho nên, chỉ có thể lại lật nó ra, bất luận có thối rửa phát độc cũng vậy, phải lật ra, cho nó sưởi ánh thái dương, có lẽ nó sẽ tốt lên.

Y sớm nên làm như vậy với chuyện này, tuy đối với y mà nói đã trễ ba năm, đối với Diêm Phi Hoàng mà nói đã trễ hơn mười năm, nhưng chuyện này không chỉ vì mỗi Diêm Phi Hoàng, mà cũng vì bản thân y.

Sau đó, cuối cùng y cũng tỉnh táo lại, trên người đau đớn vô cùng, cũng yếu ớt vô cùng. Qua một lúc, y mới chú ý thấy mình đang nằm trên một cái giường, mặt trên trải sàng đan đơn giản, trên người được đắp chăn dày, không khí lạnh như băng.

So với khí hậu ở Dương Châu thì khô hanh hơn nhiều, khí hậu khô hanh thế này mà vẫn còn cảm thấy rất lạnh, xem ra trong thời gian ngủ đã bị chuyển đến nơi gần phía bắc rồi. Một giấc ngủ, thế nhưng lại ngủ lâu như vậy.

Y nhẹ cử động, trước ngực truyền đến đau đớn như kim châm, thịt ở phần sườn cũng xương to. Y từ bỏ nỗ lực ngồi dậy.

Đây là một lao phòng, ba mặt là tường vây một mặt là rào vây. Tuy có giường, nhưng đích thật là lao phòng, một lao phòng chuẩn bị sàng đan, đốt đèn dầu. Cửa sổ nhỏ đầy chấn song thiết, nằm ở vị trí gần đỉnh lao phòng, có thể nhìn thấy một vài thực vật ở bên ngoài. Vì đã là ban đêm, chỉ có thể nhờ chút ánh đèn le lói trong lao phòng nhìn ra bên ngoài đại thể không có vật gì có thể trợ giúp cuộc sống lao ngục.

Trên mặt đất bên ngoài song thiết, trừ một chút tiếng gió thì âm thanh gì cũng không còn, ngay cả trong hành lang lao ngục, căn bản cũng không có động tĩnh gì, nhưng Hoàng Linh vũ biết, những thủ hạ bạch y thị vệ của Mộ Dung Sí Diệm, ai ai đều đi không vang tiếng, giết người không chớp mắt.

Xác định hoàn cảnh của mình xong, y nhắm mắt lại, an an tĩnh tĩnh nằm trên giường không động dấy.

Không ngờ y lại sơ sót như vậy, không hề phòng bị chính diện đụng phải Mộ Dung Sí Diệm, rơi vào hoàn cảnh bị bắt về___

Kỳ thật mới đầu y cũng thật cẩn trọng phòng bị khi ra khỏi khu rừng, nhưng vì gặp phải Mộ Dung Sí Diệm, gặp phải đồng nghĩa với bị bắt.

Nhưng so với những thứ này, quan trọng hơn là lòng y vẫn chưa hồi phục, lười biếng một chút cũng không muốn động đây. Cái gì cũng không muốn nghĩ, cũng không muốn chạy trốn. Thời gian của y cứ ngưng đọng lại như vậy.

Mộng ma tuy khiếp người, nhưng một khi tỉnh giấc thì không còn vết tích. Mà điều chân chính đáng sợ là, sau khi tỉnh lại vẫn không ngừng hồi ức.

Nếu có ai đó, hoặc chuyện gì đó, có thể ngăn cản tư duy trong đầu y thì tốt rồi.

Ngọn đèn treo trên vách động đã cạn dầu, đốm lửa to như hạt đậu lay lắt vài cái, rồi tắt ngóm, sau đó trong không khí hỗn tạp vị đạo mỡ động vật nồng đậm.

Lúc này, trong hành lang truyền tới tiếng đóng cửa. Sau đó tiếng y phục do người quỳ xuống vang lên. Nghe kỹ, cách chỗ của y đại khái chừng hai mươi lăm hai mươi sáu mét, chính là ở ngay cửa thông lên mặt đất. Thủ vệ ở chỗ sáng có bốn người, ngoài ra còn có người ở chỗ tối.

Người đến động tác rất nhẹ, hoàn toàn không nghe tiếng bước chân. Nhưng khi tiếng động lại vang lên lần nữa, đã có người dùng chìa khóa mở cửa lao do song thiết và khối thiết tạo nên.

Hoàng Linh vũ mở mắt, nhìn thấy trong ánh sáng lay động bên ngoài, hai người tuần tự bước vào.

Người phía sau chính là Mộ Dung Sí Diệm, nữ tử phía trước từng có duyên gặp mặt một lần khi chạy thoát khỏi Lạc Bình thành, mái tóc trắng búi thành búi sau đầu, cũng mặc cẩm bạch y, giữa thắt lưng đeo một miếng mặc ngọc hoàng____ là một người khác giết chết Diêm Phi Hoàng trong truyền thuyết. Thật sự là nữ nhân đáng thương.

Hai hung thủ giết hại cùng một người đụng mặt nhau, là thiên ý hay ngẫu nhiên?

Lập tức có hạ nhân tiến vào, đổ đầy dầu vào ngọn đèn treo trên tường, thấp sáng lại.

“Nghe nói ngươi có thể đọc hiểu được những ký hiệu nghiêng xẹo đó?” Thanh âm của Mạc Xán khá khàn, giống như do năm dài thảng rộng khốc tạo nên. Mộ Dung Sí Diệm đi sao lưng Mạc Xán cúi đầu không lên tiếng, giống như vừa chịu giáo huấn.

Hoàng Linh vũ không sợ hãi đánh giá hai người, hiểu rõ đây là một trận chiến lâu dài.

Đồng bạn bên cạnh, không có.

Thủ đoạn thoát thân, phải chờ.

Tình trạng thân thể... cũng không có gì đáng nói.

Nhìn cửa lao, nơi khóa được dùng một miếng thiết bản thật lớn chặn lại, từ bên trong lao phòng căn bản không thể chạm vào lỗ khóa. Nạy khóa? Không đơn giản như thế.

Càng huống hồ, đã đến bước đường hôm nay, điều đáng ưu tiên suy nghĩ đã không còn là an nguy của bản thân nữa.

Mạc Xán dùng ánh mắt lạnh băng đảo nhìn quanh người đang nằm trên giường híp mắt, đợi câu trả lời của y. Sau đó bất luận đợi thế nào, Hoàng Linh vũ chính là không có một chút động tĩnh, mắt lại chậm rãi khép lại.

Nàng cười lạnh nói: “Đã rơi vào trong tay ta rồi, còn muốn làm giá gì nữa? Hôm nay ngươi muốn trả lời thì tốt, không muốn trả lời cũng phải trả lời!”

Đối phương vẫn không có động tĩnh.

Mạc Xán không kiên nhẫn, bước tới hai bước, nắm y phục trước ngực Hoàng Linh vũ nhấc y khỏi giường. Chiều cao của Mạc Xán và Hoàng Linh vũ xấp xỉ nhau, nhưng khí lực thì cách biệt thật lớn, mà Hoàng Linh vũ cũng không chút động đậy mặc cho bị bày bố, trừ về mặt hơi tái đi do bị đụng trúng chỗ đau.

Mạc Xán ném Hoàng Linh vũ lại giường, lực độ lớn đến mức giường lung lay muốn sụp, Hoàng Linh vũ càng đau đến cuộn người liều mạng dùng toàn lực mới chống đỡ nổi, đợi khi buông lỏng thì toàn thân từ trên xuống đã nhiễm một tầng mồ hôi mỏng.

“Xán di, trên người y có thương.” Mộ Dung Sí Diễm nói.

“Phí lời!” Mạc Xán trở tay đánh hắt hai bạt tai, Mộ Dung Sí Diễm chỉ cúi đầu không lên tiếng. “Người nhìn trúng y từ lúc nào hả? Là y giết Diễm Phi Hoàng, tin tức trọng đại như vậy mà người dám che giấu không báo.”

Một trận đau đớn vừa rồi tiêu hao hết toàn bộ sức lực còn tàn dư trên người Hoàng Linh vũ, y mềm người nằm trên giường, nghe tiếng Mạc Xán tát Sí Diễm, cũng không cảm thấy kinh dị, ngược lại đối với lời nói sau đó của Mạc Xán có một chút đồng cảm. Nếu có thể, đương nhiên y cũng muốn giống như Mạc Xán đem tội lỗi đẩy cho người khác, chỉ đáng tiếc, y vẫn không thể tự lừa dối mình như Mạc Xán.

Đúng vậy, thân đang ở đâu không cần phải bận tâm, sẽ gặp phải chuyện gì cũng không cần bận tâm, quan trọng là, vì duy trì sự bình lặng của cõi lòng, vì giữ vững dũng khí và nguyện vọng tiếp tục sống, không làm rõ triệt để chuyện này thì không thể được.

Mạc Xán ném một quyển bạch thư lên giường, văn tự trên bạch thư là do nàng sao chép từ [Tự Liên tập] lại, hơn nữa để phòng ngừa bị người đoạt đi nghiên cứu, còn cố ý chép ngược một vài đoạn. Nếu Hoàng Linh vũ có thể tìm được nơi bị chép sai, thì có thể chứng minh y đích thật xem hiểu.

Nàng mệnh lệnh: “Nếu người muốn an ổn sống tiếp nửa đời còn lại, thì đừng phí lời với ta, nói cho ta biết, người rốt cuộc có thể dịch được những văn tự trên đó không.”

Hoàng Linh vũ nhìn cũng không nhìn, đẩy bạch thư xuống đất, đáp: “Muốn ta sống không yên ổn thế nào, người cứ tùy tiện xuất chiêu đi.”

59. Q.1 - Chương 60: Thổ Huyết Khảo Vấn.

Hoàng Linh vũ học khoa lịch sử, giáo trình y học đại thể đều giống với giáo trình của những khoa lịch sử của các trường đại học quy phạm khác. Chỗ khác biệt là, trong đại học này hội tụ những tên biến thái có nhiều hứng thú quái dị, cho nên thường xuyên ngoài những môn học bắt buộc ra, những môn học tự chọn và những hội nghiên cứu đủ các dạng, chuyên môn nghiên cứu đủ những sự vật quái dị.

Thổ huyết khảo vấn chính là một loại trong đám nghiên cứu biến thái đó.

Thổ huyết khảo vấn, kỳ thật là nói tắt của loại khảo vấn gây thổ huyết. Ý nghĩa của nó không phải là chỉ người bị khảo vấn thổ huyết, mà là vì người bị khảo vấn quá lợi hại, cho nên chọc người khảo vấn tức đến thổ huyết.

Sở dĩ nghiên cứu cái này, khởi nguồn là từ sau khi mọi người nhìn thấy những hình cụ trừng phạt cực kỳ thảm thiết của Châu Âu như thiết xử nữ*, mộc trang hình, xa luân hình..., cảm thấy thống hận sự tàn nhẫn của người thi pháp, chuyên môn bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để hóa bị động thành chủ động, khiến kẻ thi pháp không thể dễ dàng thi pháp như thế ____ Đương nhiên, trước tiên bản thân kẻ thụ hình cũng không muốn mất mạng.

Nghe nói Trình Bình là sát thủ thứ mười chín trong thủ hạ của Nguyệt Bằng. Đối với Bằng Tổ có thành viên lên tới hai trăm mà nói, vị trí thứ mười chín đã là vị trí vô cùng giá trị, hưởng hồ hân chỉ mới có vừa hai mươi.

Trừ giết người, bức cung cũng là điểm mạnh của hắn, cho nên thường theo Nguyệt Bằng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Trình Bình chưa từng nghĩ qua, tại phương diện này, thế nhưng có người có thể làm khó hắn.

Hắn được điều đến Đông Bình thành đã gần mười ngày, Đông Bình thành là một thành trì nằm rất gần Lạc Bình thành trong nội cảnh của Đại Yến, Hoàng Linh vũ sau khi bị bắt trong địa giới của Đông Ngô, lập tức bị đưa đến nơi này. Đương nhiên, Trình Bình chỉ biết cái tên Hoàng Linh vũ, hắn căn bản không biết chủ nhân muốn từ miệng Hoàng Linh vũ biết được cái gì.

Vì Mạc Xán phân phó hắn thế này, chỉ cần đánh đến mức y sợ, nguyện ý mở miệng bộc bạch, Trình Bình đã có thể thoát thân không lo, chuyện còn lại cứ giao cho Mạc Xán một mình xử lý.

Mà Nguyệt Bằng (Mộ Dung Sí Diễm) lại nói thế này, giày vò thể nào tùy hắn thích, nhưng có một điều, không được làm chết người. Đương nhiên câu nói này là tránh Hoàng Linh vũ mà phân phó, không thể để người bị khảo vấn biết bản thân kỳ thật không có một chút nguy hiểm tới tính mạng nào là một thường thức.

Vì nghệ thuật và kỹ xảo lớn nhất của giày vò người không nằm ở cách thức làm thế nào khiến người ta da tróc thịt bong, mà nằm ở việc dùng tổn thương nhỏ nhất tạo thành thống khổ kịch liệt, thân thể vẫn chưa bị tàn khuyết đã khiến người sản sinh sợ hãi đối mặt với tử vong.

Vì nỗi sợ lớn nhất của nhân loại không nằm ở thương tích đau đớn, mà nằm ở thân thể tàn tật____ Như vậy làm sao trải qua quãng đời còn lại đã trở thành mộng ma của người bị khảo vấn____ và cả tử vong mang tính kết cục.

Trình Bình thường xuyên làm chuyện thế này, bịt kín hai mắt của phạm nhân đã bị trói kỹ, nhẹ nhàng rạch một vết trên cổ tay của người đó, sau đó dùng túi da trâu rỉ nước treo bên cạnh. Nước không ngừng rót xuống mặt đất, phát ra âm thanh nhẹ nhàng, giống như tiếng huyết dịch rót xuống đất. Không cần bao nhiêu thời gian, phạm nhân sẽ bị dọa sắc mặt tái xanh, lớn tiếng gào thét muốn cung khai.

Từng có một lần, Trình Bình cố ý bỏ đó không lo. Phạm nhân lần đó cứ gọi mãi gọi mãi, dần dần không còn sức lực, sau đó khóc thét đau đớn, toàn thân co giật, không thể khống chế đại tiểu tiện, cuối cùng cứ như vậy bị tướng tượng của chính mình dọa chết. Lúc đó vết thương ở cổ tay của hắn đã khép miệng từ lâu.

Mà kỳ thật, thủ đoạn của Trình Bình vượt xa những cái này. Phạm nhân và chứng nhân trải qua hắn khảo vấn không dưới một ngàn người, mà kẻ thấy được sự lợi hại chân chính của hắn thì chưa tới một trăm người, những kẻ đáng thương đó đa phần đều không thể sống mà chịu đựng qua thủ đoạn của hắn.

Những kỷ lục này Trình Bình không phải không kiêu ngạo, cho nên khi hắn được phái đến bức cung Hoàng Linh vũ, cuối cùng hắn cũng gặp được nan đề đầu đầu. Người này, dường như chính là khắc tinh của hắn.

Thời gian mười ngày, Trình Bình hắn mất mặt mất đã mười ngày!

Ngày đầu tiên, hắn dùng biện pháp cũ. Hoàng Linh vũ ở trong phòng khảo vấn đầy mùi máu tanh, hai mắt bịt kín đứng yên tĩnh. Y lắng nghe tiếng nước chảy căn bản không chút sợ hãi, ngược lại nhàn tản như đang thưởng thức tiếng mưa tí tách.

Trình Bình nào biết, một trong những môn học đầu tiên của Hoàng Linh vũ chính là sự phát triển và biến đổi của lịch sử hình phạt. Một thư mục nhất định phải đọc trong đó là [Nhân loại hình phạt đại quan], cho nên đối với các loại hình phạt đủ hình đủ dạng từ cổ chí kim đều nắm rõ như lòng bàn tay. Chiêu này của Trình Bình, năm đó bọn Phát Xít sớm đã dùng đến tột bậc... nói ‘sớm đã’ thì không thỏa đáng lắm, Trình Bình vẫn là người thực hiện đầu tiên.

Cho nên, khi Trình Bình xuất ra chiêu tăng thứ hai, Hoàng Linh vũ cũng vẫn bốn lạng bát ngàn cân trôi qua.

Thỉnh thoảng, Trình Bình cũng gặp phải số ít người quá ngốc, ngốc đến mức căn bản không nghĩ đến tiếng nước giọt đó sẽ đến từ máu của mình chảy ra. Mới đầu hắn còn cho rằng Hoàng Linh vũ sở dĩ không chút phản ứng như thế, là vì y cũng đồng dạng ngu xuẩn, cho nên an bài một thủ hạ tiến vào.

Thủ hạ đó vừa tiến vào liền thấp giọng kinh hô: “A! Chảy nhiều máu quá!” Vì thường làm chuyện tương tự thế này, thủ hạ giả ngạc nhiên như thật.

Quả nhiên, Hoàng Linh vũ nghe tiếng giống như đã phản ứng, bất an giãy dụa vài cái, biểu tình trên mặt đông cứng một thoáng, mà sau đó sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, từng giọt mồ hôi thật lớn bắt đầu chảy ra

từ góc trán.

Mạc Xán ngồi một bên quan sát lộ ra ánh mắt tán thưởng, Mộ Dung Sí Diệm yên tĩnh ngồi nhìn, Trình Bình vẫn như cũ vô cùng đặc ý, bắt đầu nhàn nhã hình dung cho Hoàng Linh vũ nghe máu của y chảy xuống từ vết thương như thế nào, hình thành một dòng suối máu nhỏ như thế nào, dưới sự nóng bức bốc hơi trên mặt đất hình thành từng khối máu đọng thế nào.

Nào biết hẳn nói rất lâu, Hoàng Linh vũ ngược lại không thấy động tĩnh nữa.

Trình Bình mất hết nhẫn nại, trực tiếp hỏi y: “Người không sợ chết sao?”

Hoàng Linh vũ tính toán thời gian, đại khái canh giờ dài như thế của cả một ngày cũng đã chịu đựng lại cho y rồi, hỏi ngược lại: “Lẽ nào người sợ?”

Trình Bình ghen hòng, nói phải cũng không phải, không phải cũng không phải, ghen tức muốn đả kích lại sự thản nhiên của đối phương, hỏi: “Coi như người ương ngạnh, vậy hai canh giờ trước sao người lại sợ hãi?”

“Hai canh giờ trước?”

“Chính là lúc nghe có người nói trên mặt đất có nhiều máu.”

Hoàng Linh vũ trầm mặc.

Mạc Xán cũng hiểu kỳ, hỏi: “Sao không đáp hả? Là thật sự sợ hãi đúng chứ?”

“Kỳ thật là thế này.” Hoàng Linh vũ ngập ngừng, “Lúc đó không cẩn thận, thả rắm... sau đó chấn động vết thương, cho nên có thể sắc mặt trắng đi một chút vậy đó.”

Trình Bình bị đáp án này chấn kinh đến mức há hòng! Đương nhiên, cao thủ như hắn, lập tức phát giác được sự mất khống chế của mình, ngậm miệng lại.

Mà Mộ Dung Sí Diệm ngồi ở sau lại che miệng ở trên chỗ ngồi cong lưng uốn éo. Kỳ thật hắn kiên nhẫn từ sáng sớm tới bây giờ, cả quá trình nhàm chán muốn chết, nếu không phải Mạc Xán ngồi bên cạnh, sớm đã không kiên nhẫn phát tay áo bỏ đi. Đợi khi nghe được câu đáp án của Hoàng Linh vũ, lập tức cảm thấy thời gian cả ngày chịu đựng căn bản không lãng phí, mà quả thật, sắc mặt của Trình Bình lúc này đúng là quá đặc sắc.

Tuy Trình Bình nhìn xuống không bạo phát, nhưng góc trán ửng ửng đỏ co giật gân xanh làm sao có thể thoát khỏi con mắt nhạy bén của Mộ Dung Sí Diệm?

Ngày thứ hai, Trình Bình bị mất mặt do thất bại chọc tức chọn chiêu chưa từng thất bại___ phái người luân phiên dày vò, một khắc cũng không cho y nhắm mắt.

Trình Bình vì nghiên cứu các thuật khảo vấn, bản thân cũng thể hội qua tư vị này. Một ngày không ngủ, nhiều lắm là ngáp một cái, hai ngày không ngủ, quả nhiên là núi đao hay biển lửa, chỉ muốn lập tức ngã xuống đánh một giấc. Ba ngày không ngủ... bản thân hắn cũng chưa làm được đến trình độ này, khi hắn phát hiện bản thân đã sắp tới gần trạng thái tinh thần tan vỡ, Trình Bình chấm dứt thử nghiệm này.

Đối với hắn thực nghiệm của những người khác cũng chỉ đến thế, ba ngày đã là cực hạn. Nếu thật sự có người nào liên tục ba ngày không hề chớp mắt lấy một khắc, hơn phân nữa sẽ mắc bệnh điên loạn.

Ngoài dự liệu của hắn là. Hoàng Linh vũ bị cột trên trụ hình, đối diện với một đám người quấy rầy liên tục, lạnh mắt bàng quan, một lời không phát. Thỉnh thoảng cảm thấy phiền rồi ngán rồi với những lời giáo huấn của người bên cạnh, thì quay đầu sang một bên không thèm nghe tới.

Khi buồn ngủ vừa hơi nhắm mắt, sẽ bị bên cạnh dùng roi quất tỉnh, nhưng người bị quất lại còn hung tợn mắng cha chửi mẹ.

Một ngày, hai ngày, thời gian trôi qua từng giây từng phút, Mạc Xán đã không còn kiên nhẫn đến xem, Mộ Dung Sí Diệm thì vẫn còn lưu lại.

Áp lực trong lòng Trình Bình càng lúc càng lớn, thời gian cực hạn ba ngày đã sắp đến rồi, chủ nhân tuy nói muốn khảo vấn ra kết quả, nhưng tuyệt đối không tán đồng khảo vấn ra kết quả điên loạn.

Hắn nào biết, khi Hoàng Linh vũ mở mắt kỳ thật là đang ngủ. Mà khi y nhắm mắt, tinh thần ngược lại khá tốt____ Sở dĩ phải nhắm mắt, thực ra là vì để người bên cạnh thả lỏng cảnh giác khi y mở mắt, để có thể an toàn ngủ mà không bị phát hiện.

Ở hiện đại, loại bản lĩnh ngủ mở mắt này đại khái cứ mỗi ba năm trăm người sẽ có một người có. Mà ở cổ đại, trong một ngàn một vạn chỉ được một. Sở dĩ xuất hiện cách biệt như thế, đều do bất đồng của hoàn cảnh cổ kim.

Người cổ đại sinh sống thiếu thốn, cứ hễ trời tối không lâu liền đi ngủ, ngủ đến ngày hôm sau gà gáy thì thức. Mà người hiện đại thì sao? Cứ nhìn đồng chí Hoàng Linh vũ trải qua mộng ma giáo dục trung học đi, làm bài tập thường xuyên phải làm tới mười một mười hai giờ, ngày hôm sau bảy giờ đã phải vào giảng đường, buổi trưa còn không có thời gian nghỉ trưa. Đặc biệt là học tập trong thành phố lớn, từ ký túc xá đến trường học mất hơn nửa tiếng đi đường, sáu giờ đã phải dậy.

Mà không dễ gì đến được chỗ có ghế ngồi có bàn gục xuống để ngủ một giấc thoải mái, luôn luôn sẽ đồng thời bầu bạn với nguy hiểm thiên ngoại phi loét (đề lau bỏng) và thiên ngoại phi bút (phấn viết bảng)____ Hai thứ này trong niên đại mà Hoàng Linh vũ trưởng thành là rất thường gặp.

Vì thế, tuy mở mắt ngủ là công năng gần như là kỹ xảo, nhưng nếu dùng trong hoàn cảnh ác liệt thế này, cũng là kết quả sinh tồn của quá trình sàng lọc tự nhiên. Mà kẻ đã tiến hóa ra thành người có công năng đặc thù như Hoàng Linh vũ, sẽ được các bạn học vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ xưng là ‘kẻ lạc quan trong lớp học’!

Đối với ưu điểm của giáo dục thi cử Trung Quốc, thành công của Hoàng Linh vũ không thể không nói là một ví dụ mang tính điển hình rất cụ thể.

60. Q.1 - Chương 61: Thân Thế Của Sí Diệm.

Trong mấy ngày tiếp theo, Mộ Dung Bạc Nhai điều động nhân thủ ở Đông Ngô xâm nhập phủ Dương Châu Hầu để nghe ngóng tin tức của Hoàng Linh Vũ, liên lạc cả hai Tào Bang Giang Đông Giang Nam khiêu khích ba cứ điểm của Bằng Tổ ở Đông Ngô, nhưng vẫn không tìm được người. Duy nhất có thể phán đoán được chính là Hoàng Linh Vũ nhất định bị thế lực Đại Yến bắt đi.

Vào lúc này, hắn nhận được mật tín của Nhiếp Vô Nương*, biết được Tiêu Thanh Ngọc cũng đang ở Lạc Bình thành. (*Xem Nhiếp Vô Nương ở chương bốn, Vô Lượng ở chương mười bốn) Nhớ tới bức thư Diêm Phi Hoàng lưu lại tìm được trong mật động, hắn vội tăng tốc trở về địa bàn ở Đại Yến. Hắn đến Đông Ngô là vì để Hoàng Linh Vũ mở hộp tín mà Diêm Phi Hoàng lưu lại, ai biết đã tìm được thư rồi, thì lại mất Hoàng Linh Vũ.

Mộ Dung Bạc Nhai thất lạc Hoàng Linh Vũ, sau khi trở về Lạc Bình thành chuyện đầu tiên là tìm nơi ở của Nhiếp Vô Nương. Nằm ở trường phòng cấm quân bên ngoài hoàng thành, ngọn đèn nhấp nháy trong tiểu viện độc lập. So với những sĩ binh toàn thân võ trang đi tuần đêm trật tự bên ngoài, tiểu viện rõ ràng trông rất thoải mái, là nơi ở của phó tướng cấm quân, nữ tướng duy nhất trong triều ‘Vô Lượng’.

Tiêu Thanh Ngọc mục quang trầm nặng nhìn bức thư đặt trên bàn. Vì bức thư liên quan trọng đại, Nhiếp Vô Nương đã tránh đi trước.

“Thư này người đã xem qua chưa?” Hắn hỏi Mộ Dung Bạc Nhai đứng bên cạnh. Sở dĩ hắn hỏi thế, là vì trên bì thư viết gởi cho Tiêu Thanh Ngọc và Mộ Dung Bạc Nhai, nếu là bình thường Mộ Dung Bạc Nhai nhất định sẽ để sự phụ xem trước.

“Vì chuyện khẩn cấp, đã xem qua rồi.”

Tiêu Thanh Ngọc gật đầu, chuyện trên thư không thể coi thường, sau khi hắn khổ sở tìm kiếm nhiều năm mà không tìm được ấu tử của giáo chủ tiền nhiệm Bạch Y giáo, không ngờ lại xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Mười bảy năm trước, Bạch Y giáo bị vây sát, ám sứ đưa ấu tử còn trong tã của Lâm Lăng chạy đi. Vì không biết trong giáo ai là nội gian, ám sứ đem ấu nhi đưa tới nơi Diêm Phi Hoàng giấu thân trong hoàng cung Đại Yến cầu xin giúp đỡ tìm nơi trốn tránh, đợi trong giáo tiêu trừ nội gian mọi chuyện bình ổn rồi, sẽ lại liên lạc với người đáng dựa trong giáo. Vì thế sau khi phó thác, ám sứ vì thương nặng không trị, chết trước mắt Diêm Phi Hoàng.

Lúc đó trùng hợp lại là lúc Tuyết Phi ở điện kế bên sinh sớm, mắt thấy tân sinh nhi đã không thể sống nổi, ngay cả hoàng đế nhìn nhục đoàn yếu ớt đó cũng phát tay áo bỏ đi. Diêm Phi Hoàng liền cùng Nhan Phi mẫu thân của Mộ Dung Bạc Nhai thương lượng, xin nàng giúp đỡ thuyết phục Tuyết Phi thu lưu di tử của Lâm Lăng.

Nhan Phi cũng là người Tây Thương tộc, đối với ấu nhi được sinh ra từ người đồng tộc này có lòng yêu thương bảo hộ, nên cũng tận sức giúp đỡ. Cuối cùng, Nhan Phi và Tuyết Phi thỉnh cầu Đại Yến hoàng đế, để tân sinh nhi mắt thấy không thể sống sót của Tuyết Phi được tiến vào quốc miếu cầu thiên chúc phúc.

Nửa năm sau, Tuyết Phi từ trong quốc miếu ôm ấu nhi ra quả nhiên đã trắng trẻo khỏe mạnh, không ai biết từ hoàng tử chân chính, sau khi vào miếu không lâu đã vì trời sinh thể nhược mà chết.

“Không thể ngờ Mộ Dung Sí Diệm lại là hài tử đó. Nhưng mà...” Tiêu Thanh Ngọc quay nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, thần tình trịnh trọng hỏi: “Tây Thương tộc nhân huyết thống nồng đậm, khoảng trên dưới mười sáu mười bảy dung mạo sẽ có biến hóa không nhỏ, Mộ Dung Sí Diệm biến hóa trước đó, lẽ nào không có người nào phát giác hay sao?”

“Sí Diệm vào khoảng mười bốn tuổi từng mắc bệnh thủy đậu, thái y khai thuốc cho hắn, che mặt tránh ánh sáng ba năm mới hồi phục. Hắn cũng chỉ mới bỏ diện cụ che mặt đi vào năm ngoài mà thôi.”

“Xem ra, Tuyết Phi đối với chuyện của Tây Thương tộc hiểu biết không ít, may mà nàng ta đã qua đời.” Tiêu Thanh Ngọc trầm giọng lắc đầu, vì Tuyết Phi này tuy từng là hảo hữu của Nhan Phi, nhưng sau đó cũng chính vì lời gièm pha của Tuyết Phi, Nhan Phi mới chết vì khẩu dụ của hoàng đế. Thậm chí ngay cả Mạc Xán được Tuyết Phi thu nhận làm sứ nữ, cũng vì sự ly gián của nàng ta mà từ yêu sinh hận đối với Diêm Phi Hoàng, cuối cùng dưới tình trạng không biết rõ tình hình đã giết chết Diêm Phi Hoàng.

Thì ra Tuyết Phi từ sau khi ôm di tử của Lâm Lăng về, cũng thật sự yêu thương bảo hộ như hài tử của mình. Yêu thương bảo hộ là chuyện tốt, nhưng đến mức vượt quá chấp niệm, thì là một tai nạn. Tuyết Phi ngày đêm lo sợ thân thể của Mộ Dung Sí Diệm sẽ bị vạch trần, trong tình trạng chưa ai phát hiện cuối cùng hạ quyết tâm tính kế hoạch tiêu trừ Nhan Phi và Diêm Phi Hoàng.

Không hiểu lòng nữ nhân, thậm chí tựa hồ không tiếp xúc với nữ nhân, cho nên Diêm Phi Hoàng tận đến một tháng trước cung biến mới phát giác được biến hóa của Tuyết Phi, mà lúc đó đã không kịp ngăn cản gì nữa. Chỉ có thể ghi lại tất cả trong mật tín, giao phó cho Tần Văn Phong giúp cất giấu ở cứ điểm nằm ngoài quốc cảnh Đại Yến.

Sở dĩ Diêm Phi Hoàng không đem chuyện này nói cho người ngoài, những thứ cần suy nghĩ cũng đã viết rất rõ ràng trên thư. Lúc đó Mộ Dung Sí Diệm đã qua thời kỳ khai sáng, dưới sự tẩy não của hai người Tuyết Phi và Mạc Xán đã bước đi sai lầm, không còn thích hợp gánh vác trọng nhiệm hậu tục của Lâm Lăng.

Diêm Phi Hoàng vốn không tán thành quan niệm cha truyền con nối, nên cũng tình nguyện che giấu thân phận của Mộ Dung Sí Diệm, để không mang đến mầm họa cho Bạch Y giáo. Chỉ là vì đột nhiên lại nảy sinh tư tưởng nghe theo thiên mệnh nên mới viết lại mật thư này, giấu trong hộp đồng không ai có thể mở được, giao cho ông trời xử lý.

Câu cuối cùng trong thư, là khẩu khí mà chỉ có Diêm Phi Hoàng có__

“Thiên hạ loại người không thể tin tưởng nhất quả nhiên là nữ nhân!” Tiêu Thanh Ngọc xem tới đó, lại lắc đầu thở dài. May mà Nhiếp Vô Nương không ở đây, dù sao thứ trên thư này sau này cũng không nhắc tới trước mặt Nhiếp Vô Nương, nếu không để nàng nghe được câu này, nữ nhân cao lớn thô kệch đó còn không lập tức bùng nổ sao.

“Người thấy thế nào?”

Mộ Dung Bạc Nhai thần sắc kiên định: “Chuyện này tuy trọng đại, nhưng cần tính toán khá dài. Trước mắt quan trọng nhất là phải làm sao tìm được Hoàng Linh Vũ. Chuyện thân thể của Mộ Dung Sí Diệm, đồ nhi hy vọng sư phụ có thể tạm thời áp xuống.” Qua một lúc, hắn lại nói tiếp: “Ngoài ra, thân thể của Hoàng Linh Vũ cũng hy vọng sư phụ có thể phái người đi điều tra cận kề lần nữa. Nếu người xuyên thể đều xuyên thành người Tây Thương tộc, vậy đáng lý ra y cũng nên là người trong tộc chúng ta.”

Nghe nói trước khi Mộ Dung Bạc Nhai và Tiêu Thanh ngọc thương nghị, đã phái rất nhiều thủ hạ tìm kiếm hành tung của Mộ Dung Sí Diệm, mà Mộ Dung Sí Diệm tạm thời đang ở Lạc Đông thành vẫn chưa phát giác nơi ở lâm thời đã rơi vào điểm nhắm hoài nghi, bình thường Mộ Dung Sí Diệm ít khi lộ mặt trong triều, hắn rời kinh nhiều ngày cũng chưa từng có ai cho là dị thường.

Lại một đêm trôi qua, thế cục đông cứng vẫn chưa giải khai, Mạc Xán phát tay, bảo thủ hạ đem Hoàng Linh Vũ đã bất tỉnh nhân sự đi xuống trị thương, rồi bảo Trình Bình nghỉ ngơi chỉnh đốn, để tiện cho lần khảo vấn sau.

Khi chỉ còn lại Mộ Dung Sí Diệm, Mạc Xán hỏi: “Phân điểm Vô Tích bị khiêu khích?”

“Đúng vậy.” Kỳ thật hắn cũng mới nhận được tin tức vào tối qua.

“Bên phía Đông Ngô hiện tại bị khiêu khích mấy phân điểm?”

“Ba cái.” Cứ điểm của Bằng Tổ tại Đông Ngô cũng chỉ có ba cái.

“Biết là do ai khiêu khích chưa?”

“Bắt đầu sớm nhất ở Dương Châu, cho nên hiện tại đã có thể biết là chuyện do Giang Nam Tào Bang và Giang Đông Tào Bang liên hợp thực hiện. Nhưng sau đó Vô Tích và Dương Châu phân điểm bị khiêu khích, đầu mỗi bị cắt đứt, cho nên hiện tại vẫn không có tin tức cụ thể.”

“Ngay cả tin tức cũng không truyền tới, toàn thiên hạ cũng chỉ có người của ban tình thông dò thám tin tức Côn Tổ đó có thể làm được.” Mạc Xán nghiêng răng nói: “Giới cho Mộ Dung Bạc Nhai, không ngờ sói con bị bẻ răng vẫn có thể làm được đến mức này.”

“Tam hoàng huynh không giống như không còn sức phản kích, kế hoạch lần này của chúng ta suy tính nhiều năm, nhưng Côn Tổ lại không chịu tổn hại thực tế gì, càng huống hồ trợ lực trên giang hồ của hắn vẫn còn rất nhiều.”

“Vừa rồi ngươi gọi hắn là cái gì?” Mạc Xán nghiêm giọng trừng hắn.

Mộ Dung Sí Diệm cúi đầu: “Vâng, là Mộ Dung Bạc Nhai.”

“Nhớ rõ, nếu ngươi còn cho rằng hắn là hoàng huynh của ngươi, thì không thể nào hạ thủ tàn nhẫn với hắn. Đừng quên trước đây hắn đã lạnh nhạt ngươi thế nào.”

Mạc Xán nói xong, ánh mắt chợt nhu lại, nâng tay sờ đầu Mộ Dung Sí Diệm, nhẹ vuốt vài cái, giống như đang đối đãi với ấu nhi tuổi còn thơ dại.

“Sí Diệm, nhớ rõ, trừ Xán di ra, những người khác đều không đáng tin tưởng.”

Mộ Dung Sí Diệm có chút ngưng trệ, nhưng dưới ánh mắt dịu hòa chăm chú của Mạc Xán, dần bình ổn lại hỗn loạn vừa rồi, ngoan ngoãn gật đầu.

61. Q.1 - Chương 62: Nghi Hoặc Của Trình Bình.

Địa lao nằm ở một tiệm quan tài áo liệm vô cùng nổi bật tọa lạc ở cửa tây góc thành, so với tiệm quan tài bình thường thì tu kiến rộng rãi rất nhiều, quan tài đủ hình đủ dạng đều bài trí trong viện tử. Mấy thành trì ở gần đó đều biết câu ngạn ngữ “sống tại Lạc Bình, chết tại Đông Bình”, cho nên cũng đều nguyện ý đến tiệm quan tài ở Đông Bình thành để định chế, những hàng hóa này rất dễ được tiêu thụ. Cũng vì làm ăn

liên quan đến người chết, nên xung quanh không có ai nguyện ý tiếp cận nơi này, ngược lại cung cấp hoàn cảnh có lợi cho chuyện khảo vấn phạm nhân.

Đây vốn là ác mộng của phạm nhân, nhưng cho tới hiện tại, lại trở thành sỉ nhục của Trình Bình. Sau khi lại trôi qua một đêm thân tâm mỗi mết, hắn từ dưới địa lao đi lên, mở cửa sau ra khỏi tiệm quan tài. Đi về một con hẻm không mấy nổi bật ở Thành Đông, vào thời khắc sáng sớm lại náo nhiệt dị thường, hắn tùy tiện tìm sạp bánh quẩy ngồi xuống, lão bản nướng nhiệt tình chào hỏi hắn: “Trình huynh đệ, mấy tháng rồi không gặp người, lại ra ngoài mua hàng sao?”

Trình Bình phiền não mấy ngày nay, gân não cũng hồ đồ theo, nghĩ một chút mới nhớ ra bản thân đang sắm vai một thanh niên tích cực phấn đấu, vì thế đáp lại vấn đề của lão bản nướng. Hắn thường vì việc công mà đến Đông Bình hành sự, cho nên đối với người ngoài luôn nói mình là sư phụ mua hàng do tiệm quan tài mời đến. Tiệm quan tài Thành Tây có lúc cũng tiếp nhận đơn đặt hàng quyền quý, phải dùng đến những vật phẩm cực đỉnh như Tử Đàn Trần Hương, nên cũng cần phải có người hộ tống mua hàng.

Khi hắn mới vào nghề này, nghe nói là phụ mẫu thiếu tiền không nuôi được hài tử, nên đổi trăm văn tiền bán hắn đi cho người môi giới. Khi được Bằng Tổ mua được, cũng chưa quá bốn năm tuổi. Người trong tổ chức, một nửa có thân thể giống hắn. Vì căn cơ của hắn so với những hài tử khác kém hơn, cho nên được giao cho một sư phụ vô công không mấy nổi bật nhưng lại đặc biệt khéo léo.

Trừ học võ cùng những võ sư khác, phần nhiều thời gian là cùng vị sư phụ này học làm thế nào để khiến người sống mở miệng nói thật. Vì đạt được mục tiêu này, thì cần phải thao luyện từ nhỏ ra lòng dạ sắt đá, bất luận đối với ai cũng không thể từ bi mềm tay. Cho nên bài học đầu tiên khi hắn xuất đạo, nhiệm vụ Bằng Tổ giao cho hắn chính là, từ miệng của sư phụ hắn bức ra được bí mật lớn nhất của ông.

Đây là kết cục mà Trình Bình và sư phụ của hắn đều chưa từng nghĩ tới, nhưng Trình Bình không hề mềm tay. Cái thứ ‘sư phụ’ này, cũng chính là người bắt hắn nâng đỡ đao quyết không buông xuống. Trong một tháng đó, hắn nghe được sư phụ mình cầu tha, trong mắt sư phụ hắn thấy được sự căm ác phần nộ thống hận và tuyệt vọng, cuối cùng trận chiến dài dằng dằng này đã kết thúc bằng thắng lợi của hắn.

“Không ngờ người một chút cũng không mềm lòng, quả nhiên là kiệt tác của ta. Nhưng người không cần quá đắc ý, cuối cùng cũng có một ngày người gặp được người không nơi nào không hạ thủ, rồi sẽ có một ngày người cũng sẽ bị học sinh của mình đối đãi như thế.”

Lúc đó Trình Bình không để ý lời nói sư phụ lưu lại khi bị đem đi xử lý, hắn rất hiện thực không ôm ảo tưởng gì đối với tương lai.

Khi thật sự đến khoảng khắc Bằng Tổ bảo hắn chết, tử vong cũng chưa chắc là một chuyện không tốt. Tóm lại chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, không cần nghĩ nhiều, cuộc sống là chuyện rất đơn giản.

Gân não của hắn, trước nay chỉ vận chuyển vì khảo vấn và giết người. Nhưng từ khi xuất đạo đến nay, căn bản chưa từng gặp loại người như Hoàng Linh Vũ.

Sáu ngày trước, sau khi Mạc Xán bùng nổ như sấm sét ngăn cản hắn tiếp tục thực thi phương pháp quấy nhiễu không cho ngủ, thủ đoạn khảo vấn đã biến thành phong cách máu tanh thấp kém. Thủ đoạn thường dùng nhất vẫn là roi da, nhưng là roi da thô bằng ngón út đã thấm nước dãi bò. Khi quất xuống thịt không rách nhưng lại đau tận xương, cho nên có thể liên tục đánh vào một chỗ. Phải kiểm soát thật tốt khoảng cách giữa các roi, để từng tầng từng tầng đau đớn trùng lặp lên nhau, hiệu quả thậm chí so với roi thép rách da nứt xương còn lợi hại hơn nhiều. Trước đó cũng có nhiều người không đến nửa ngày đã khai báo hết thấy.

Hoàng Linh Vũ cũng ai ai hô hoán, đau đến mức vừa khóc vừa thét, ngay cả Trình Bình đứng bên hạ thủ cũng cảm thấy y yếu hèn. Nhưng một khi Mạc Xán bảo hắn ngừng lại, giao đồ cho y dịch ra, Hoàng Linh Vũ lại dịch lung tung ra một đồng chi hồ giả đã loạn thất bát tao, chọc Mạc Xán tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Thế là, lại thượng hình.

Từng ngày trôi qua, mới đầu còn cảm thấy Hoàng Linh Vũ yếu hèn, hiện tại Trình Bình đã thay đổi suy nghĩ. Hoàng Linh Vũ cho tới hiện tại, ánh mắt vẫn thanh tịnh, thấy hắn cũng không hề mang theo sợ hãi.

Trình Bình rất giỏi quan sát nhân tâm, Hoàng Linh Vũ đích thật dù chỉ trong thoáng chốc cũng chưa từng sợ hãi hẳn.

Nếu đối phương ngay cả cảm giác sợ hãi cũng không có, thì sao hẳn có thể bức hỏi. Người này thật sự là loại hình lần đầu thấy được, mới gặp tựa hồ tình cảm phong phú, sau khi tiếp xúc nhiều ngày mới phát hiện thế nhưng không hề có cảm xúc gì cả. Thật là người không thể đoán nổi, giống như một hồ sâu thu hút hẳn muốn rơi vào đó để nghiên cứu đến cùng.

Ăn cơm sáng xong, Trình Bình chỉnh lý lại tâm tình phiền loại rời đi. Đại khái nhiều ngày phiền loạn đã tiêu hao rất nhiều tinh thần của hắn, nên hắn không hề phát giác được ánh mắt len lén dõi theo của lão bản nương sạp bánh quẩy.

Vốn nên trở về phòng mình nghỉ ngơi, nhưng không biết tại sao, Trình Bình đột nhiên nảy sinh tâm tình muốn đi xem thử, bâng quơ đóng lại cửa phòng ngủ vừa đẩy ra, quay người đi về phía cửa mật của địa đạo.

Thủ pháp và chìa khóa mở cửa mật, không quá bốn người có và biết cách. Một trong đó là người quản lý, một là Mạc Xán, một là Mộ Dung Sí Diệm, còn một người chính là kẻ thường xuyên đến đây ‘công tác’ là hắn.

Theo lý mà nói, chỉ có đầu lĩnh lịch nhiệm của ‘Bằng Tổ’ mới có thể khiến Bằng Tổ nghe lệnh, mới có thể có các chìa khóa mở vào mật điểm. Nhưng đến khi Mộ Dung Sí Diệm hiện nhiệm, Mạc Xán cũng có thể sản sinh ảnh hưởng trọng đại đối với hành động của tổ chức. Trong Bằng Tổ có không ít người không phục đối với việc này, có ai nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của một nữ nhân dựa vào hoàng tử chống lưng mà tác uy tác phúc?

Cầu thang đi xuống gấp khúc rất nhiều, lên xuống đã đi qua mấy cơ quan, mới đến được hành lang đi tới phòng thẩm vấn và nội thất. Nhưng con đường vẫn thường xuyên đi vào, hôm nay không hiểu sao càng đi sâu vào trong, lại càng khiến hắn cảm thấy ớn rợn tóc gáy. Được vị dần nồng đậm, đối với đối tượng trọng yếu cần tiến hành thẩm vấn lâu dài, phải bảo trì khả năng y có thể sống sót trong cuộc thẩm vấn trường kỳ, cho nên được vật trị thương cũng không thể thiếu.

Cuối cùng đến nơi cách cửa lao nhốt Hoàng Linh Vũ hơn ba trượng, Trình Bình sợ hãi ngừng bước, đứng nhìn từ xa, trong ánh sáng hôn ám nơi đó, Mộ Dung Sí Diệm đang ngồi trên chiếc giường đơn giản, chột có chột không vuốt tóc Hoàng Linh Vũ.

Hắn hiển nhiên ngậy ra tại chỗ, nhưng đột nhiên lại có cảm giác như quỷ hồn vừa sinh ra từ vách tường, trước khi bị Trình Bình phát hiện, tuyệt đối không có cảm giác tồn tại gì. Mà lúc này, ánh mắt của Mộ Dung Sí Diệm đảo qua nơi Trình Bình đứng thì sắc bén như dao, khiến Trình Bình không kiềm được nảy sinh sợ hãi từ sâu trong lòng. Không đợi Mộ Dung Sí Diệm lên tiếng đuổi đi, hắn đã cung cung kính kính cong người, sau đó quay ra ngoài chạy biến.

Mộ Dung Sí Diệm đích thật có tín nhiệm vững chắc không thể phá đối với Mạc Xán, thậm chí đến trình độ phục tùng mù quáng, đối với việc này, mỗi một người của Bằng Tổ đều có bất mãn và thất vọng. Tình tự này tích lũy lâu dài, thậm chí ảnh hưởng đến uy vọng của Mộ Dung Sí Diệm, nhưng không thể phủ nhận, người này nếu không có thực lực riêng, hoàng đế cũng sẽ không yên tâm cho hắn gánh vác sát nghiệp của ‘Bằng Tổ’.

Cho đến khi ra khỏi cửa mật địa đạo, đi qua hành lang dài được che phủ bởi ánh thái dương, đến con sân rộng của tiệm quan tài sưởi nắng, ngay người chùng một nén hương nhìn mặt trời dần mọc lên cao, hắn mới chút ý được lòng bàn tay mình lạnh lẽo một mảnh.

Đưa mắt nhìn Trình Bình rời đi, Mộ Dung Sí Diệm hạ mắt, quan sát Hoàng Linh Vũ bị hắn kéo vào lòng. Đối phương hai mắt nhắm chặt, đối với tư thế ái muội này không chút tự giác. Vì mồ hôi lạnh chảy ra quá nhiều, đã có hạ nhân giúp y thanh tẩy cơ thể, Mộ Dung Sí Diệm hơi cảm thấy nhàm chán ve vuốt qua mái tóc còn hơi ẩm của y, trong lòng có sự nặng nề ngoài ý muốn.

Mộ Dung Sí Diệm cũng có chút chán ghét tình trạng nghe lời phục tùng đối với Mạc Xán, nhưng có lẽ thói quen đã được dưỡng thành từ khi còn rất nhỏ, cho đến hiện tại không thể thay đổi nữa. Mạc Xán không che giấu chuyện liên quan đến thân thể của hắn, vì thân thể hắn vào năm mười sáu tuổi đó đã biến hóa quá

lớn, người bình thường tuyệt đối sẽ không như vậy. “Tuyệt đối không được nghiên cứu sâu hơn, nếu không sẽ giống như Nhan Phi đó bị đuổi tận giết tuyệt.” Mạc Xán thời thời khắc khắc cảnh cáo hần như thế.

Nhưng mà mấy hôm nay, Mộ Dung Sí Diệm luôn cảm thấy trong lòng có chuyện gì đó đè thật nặng, càng lúc càng cảm thấy phiền não. Chỉ có yên tĩnh ngồi thế này bên cạnh Hoàng Linh Vũ mới có thể hơi cảm thấy yên tâm. Hoàng Linh Vũ có khí tức rất đặc thù, giống như Mộ Dung Sí Diệm trong lúc vô tình đã hấp dẫn hần.

Là vì quan hệ huyết thống sao? Trời sinh máu người Tây Thương tộc nồng đậm, khiến hần không tự chủ được muốn thân cận với tộc nhân của mình chẳng.

Nhưng mà, tuyệt đối đừng nghiên cứu sâu hơn nữa, trừ mẹ và Xán di, ai cũng không đáng tin...

Mộ Dung Sí Diệm tâm tình phiền loạn, đầu văng ong ong. Cân bằng vốn đã không ổn định trong lòng lúc này đang nghiêng dần, nhưng lại có thứ gì đó đang ngăn cản hần suy nghĩ và thay đổi. Cuối cùng, hần cực không kiên nhẫn ném người đang ở trên gối mình ra góc tường, ôm đầu ra khỏi tù thất.

62. Q.1 - Chương 63: Họa Địa Vi Lao

(*Bó buộc trong một phạm vi nhất định, không được ra khỏi)

Rất lâu rất lâu về trước, thế nhân duy trì lễ lạc tín nặc. Lúc đó nếu có người phạm vào nó, sẽ bị tạm giữ, quan nha sẽ vẽ một vòng tròn trên đất bảo phạm nhân vào đứng, cho đến khi được gọi ra. (*Nặc: lời hứa)

Vẽ vòng tròn trên mặt đất có thể có tác dụng gì chứ?

Đối với heo ngựa dê bò đương nhiên không có tác dụng gì, nhưng đối với người tâm địa thuần lương và thủ tín giữ lời hứa mà nói, vòng tròn này so với bất cứ gông xiềng thiết liên nào cũng hữu dụng hơn. Vì bọn họ không phải bị một vòng tròn nhỏ bé này vây khốn, mà vì tuân theo lương thiện từ nội tâm, vì họ hối lỗi thật lòng.

Hoàng Linh Vũ chỉ thấy được bóng lưng mất không chế bỏ đi của Mộ Dung Sí Diệm. Mấy ngày nay đối với y mà nói thật sự cực nhọc, tuy Trình Bình có lưu lại được trị thương, nhưng cũng không hảo tâm đến mức ngay cả được chống đau cũng cho, có lúc y phải dùng toàn bộ tinh lực để đối chọi với cơn đau, ngay cả ngủ cũng khó khăn. Vừa rồi y vẫn luôn thanh tỉnh, nhưng đối với việc phụ họa theo quỷ lửa không có chút hưng trí nào mà thôi.

Không chút chuẩn bị bị người ta ném vào góc tường, chỉ đành giữ nguyên tư thế cương thi cứng ngắc, chịu đựng nửa ngày mới trôi qua được chấn động do đụng tường. Y cố gắng cả buổi, cuối cùng cũng lão đảo đứng lên được, chống tường đi về giường. Trước ngực là xương sườn gãy, sau lưng bị roi da cay độc của Trình Bình gây tổn thương nghiêm trọng, ứ huyết dưới da xưng to như nắm tay, y chỉ có thể nghiêng người nằm lại giường.

Mùa đông quá lạnh, từng trận hàn ý từ bức tường thấm thấu vào, một lớp chăn căn bản không đủ để chống chọi. Lúc này, y có chút hoài niệm chuyện ngủ dưới đất lúc ở Hoài Qua. Tuy là ngủ dưới đất, nhưng dù sao cũng là mùa hạ. Hoặc là, lúc cùng một đám thái giám ngủ chung trong căn phòng lớn ở hoàng cung, chen chút một chút, dù sao cũng có hơi người.

... Nhớ lúc đó Mộ Dung Bạc Nhai còn lên đưa y phục tới cho y, đêm đó Mộ Dung Bạc Nhai uống rất nhiều, nửa say nửa tỉnh kéo y cùng đi cợt thùm phân...

Cho dù chỉ ngắn ngủi vài đêm, nhưng những đêm đó cũng là niềm vui chân chính quên hết phiền não.

Y nằm nghiêng trên giường nghĩ lại những chuyện phát sinh trong mấy tháng nay, phát hiện tâm tình của mình đã trở nên lười biếng vô cùng, cư nhiên một chút cũng không lo lắng cho sau này, ngay cả nên làm thế nào thay đổi hoàn cảnh trước mắt cũng không một chút nhiệt tình.

Người không lo xa tất phải lo gần, thái độ bị động tiêu cực thế này không tốt chút nào, y lười biếng nằm đó. Tuy nghĩ như thế, nhưng cho đến trưa, vẫn không có động lực nghĩ cách.

Trong thời gian này, vì tiệm quan tài bên ngoài bắt đầu kinh doanh như bình thường, cửa sổ hướng lên trên của địa lao nơi y ở bị gỗ quan tài vụn che kín, sau đó là một trận sốt soát, đại khái là trên thăm phủ lên củi đốt gì đó để âm thanh không truyền ra ngoài. Bữa sáng và bữa trưa hợp chung lại đưa một lần, thiếu thốn như mọi lần, chẳng qua không có giò bọ thì đã nên tạ thiên tạ địa rồi.

Sau khi ăn trưa tới giờ đã sắp nửa canh giờ, lại đến thời gian thăm vấn thường lệ mỗi ngày. Chẳng qua thật kỳ lạ, hôm nay ai cũng không đến làm phiền y.

Cửa sổ trở lên bị che, trong lao thất chỉ còn lại ánh đèn trong thông đạo, thời gian trôi qua bao lâu cũng không biết. Nhưng sau khi Hoàng Linh Vũ nửa mê nửa tỉnh ngủ rồi tỉnh tỉnh rồi ngủ mấy lần, thấp thoáng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng giết chóc.

Không bao lâu, phiên gỗ củi vụn bên ngoài cửa sổ bị kéo đi, ầm ầm lộ ra ánh sáng bên ngoài. Đã là thời khắc nửa đêm.

Mộ Dung Bạc Nhai dẫn người xâm nhập vào tiệm quan tài thành tây, bên trong rộng rãi có một tiểu viện cửa kín cài then, mang dáng vẻ không phận sự miễn vào.

Nhờ bóng đêm, một hàng người rất nhanh đã vượt qua đường trọng tường thứ hai. Tra xét tình báo vốn là sở trường của Côn, tìm kiếm tung tích của Hoàng Linh Vũ giống như mò kim đáy bể, nhưng cũng đã thành công.

Chẳng qua Mộ Dung Bạc Nhai cũng biết, hành động trong bóng đêm, không những không phải là sở trường của Côn, mà đồng thời chính là điểm mạnh của Bằng. Trước đây hai bên đều có quyền trong hoàng gia, như hai mặt của một tấm gương, không bao giờ đụng vào nhau. Nhưng hiện tại, hoàng gia đã từ bỏ Côn, Bằng bắt đi Hoàng Linh Vũ, cuối cùng dẫn tới lần giao phong đầu tiên.

Vừa vượt qua viện tử được bảo vệ, trong bóng đêm lập tức có những bóng âm khác bao trùm tới. Số người của Côn tổ tức thời phân ra ứng kích. Nhưng Mộ Dung Bạc Nhai lập tức cảm thấy quái dị, một cỗ sát khí khó hiểu từ trước mặt ập tới. Mái tóc dài màu trắng bay lượn trong ánh trăng lạnh, là bạch phát ma nữ Mạc Xán. Vẫy tay áo, rút đoản kiếm ra chắn trước mặt. Chỉ cảm thấy sức mạnh bài sơn đảo hải tràn vào người, tay không giữ vững, đoản kiếm bị đánh bay đi.

Lần này Côn Tổ chính là muốn đánh trận bất ngờ, đối phương sẽ không ngờ bí mật lại bị tiết lộ sớm như thế, vì vậy phòng ngừa ắt có lỗ hổng. Thời cơ đã mất sẽ không tới nữa, muốn cứu Hoàng Linh Vũ chỉ có đêm nay. Dù sao nhân lúc cần xong mũi nhọn của đối phương, Mộ Dung Bạc Nhai không lùi mà tiến, rút ra đoản kiếm trong ống tay áo còn lại.

Đoản kiếm bao bọc khí thuần dương, uy lực bất đồng. Mạc Xán cũng không dám mạo hiểm lấy cứng chọi cứng, né người tránh đi. Trường tiên màu đen đảo mấy vòng rồi lại chào hỏi lên người Mộ Dung Bạc Nhai.

“Mạc Xán! Đối thủ của ngươi là ta!” Mạc Am gầm nhẹ. Trong lúc chiến đấu hấn không quen nói chuyện, một khi đã nói, chính là biểu thị hấn đã tức đến phát điên.

Mộ Dung Bạc Nhai yên tâm để hấn đối phó với Mạc Xán, đối với việc bản thân mất đi hai binh khí quen tay căn bản không đau không ngứa, hấn dứt hai tay vào ống tay áo, từ trên vai trái phải rút xuống đoản kiếm thứ ba thứ tư. Nơi Hoàng Linh Vũ đang ở càng lúc càng gần, hấn càng lúc càng gấp muốn điên, mà lại theo bản năng lãnh tĩnh tĩnh thần không chế toàn bộ cảm xúc. Bằng hỏa hòa vào nhau khó chịu khiến hấn đối với tất cả những kẻ gây trở ngại đều hạ sát thủ thẳng thừng như chặt dưa thái rau.

Không biết nguyên nhân gì khiến Mộ Dung Sí Diễm không có mặt ở đây, nhưng đó không phải là một tín hiệu tốt, có lẽ người đó đang mang Hoàng Linh Vũ rời khỏi chỗ này.

Mộ Dung Bạc Nhai kinh hoàng, vội đi mau tới vị trí thủ hạ đã tra được vào ban ngày, chỉ thấy trên bức tường sau hàng phòng dài chất một đồng củi đốt cao cao___ bên dưới chính là lỗ thông khí của địa đạo.

Lối vào cửa mật chân chính phải mất thời gian một hai tháng mới có thể tra rõ, mà tới lúc đó Hoàng Linh Vũ đại khái chỉ còn lại một bộ xương cốt, cho nên cho dù chỉ mới tra được một bộ phận địa đạo cũng phải nhanh chóng hành động.

Lại có hai kẻ phi thân đến cản trở, bị hấn đập mỗi người một cước văng lên vách tường, sau đó xương vang rầm rầm rơi xuống đất. Hai cước này mang theo nội tức âm nhu bằng hàn, hai người đó thổ máu toàn thân run rẩy, tuy không đến mức chết nhưng cũng không còn lực chiến đấu. Mộ Dung Bạc Nhai đẩy phiến gỗ che kín lối vào địa đạo ra, móc một cái chuông ra, rút miếng gấm chặn âm bên trong rồi ném chuông vào, chuẩn bị dựa vào âm thanh xác nhận hướng đi và cửa ra của địa đạo, rồi mới hành động nhanh gọn.

Hắn tụ công để nghe, chính tại lúc này, khí tức yếu ớt bên trong thu hút sự chú ý của hắn.

Tiến sát lại lỗ nhỏ lớn bằng miệng chén, cẩn thận nhìn vào, Mộ Dung Bạc Nhai lập tức không ổn định được thân người, bổ lên tường.

Không gian bên trong lỗ rất lớn, có ánh lửa nhỏ bé và vị đạo của dầu đuốc. Trên một chiếc giường đơn giản, Hoàng Linh Vũ nằm nghiêng, đang ngẩng đầu nhìn bên này, cười nói với hắn: “Vừa mới nghĩ tới thời gian cọ thù phân cùng người, người đã đến rồi a.”

“Đồ ngốc! Thứ này có gì đáng nhớ.” Mộ Dung Bạc Nhai không kìm được mở miệng mắng, cách một vách tường trách y: “Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, muốn ta sau này ôm thù phân nhớ tới người sao?”

Trong mắt Hoàng Linh Vũ hàm chứa ý cười nhưng không nói gì, vì thế giữa hai người đột nhiên lại yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng binh đao va chạm chói tai xung quanh. Hai người cách một tầng lao lung nhìn nhau, một người bên trong một người bên ngoài.

Hoàng Linh Vũ quay đầu nhìn hành lang trong ánh lửa lắt lư.

Lúc này, Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên im miệng, vì chú ý thấy cần cổ tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, khi nhìn kỹ, không chỉ phần cổ, cả người đều gầy đét đi. Trên lưng không biết bị thương đến mức nào, tuy góc độ không thể nhìn thấy hết nhưng có thể thấy được bị sưng lên rất cao, còn truyền ra mùi được trị thương nồng đậm.

Không phải chưa từng nghĩ tới hoạ nạn của Hoàng Linh Vũ, cho nên mới vội vàng tới đây gặp y. Nhưng khi thật sự bày ra trước mắt như lúc này, Mộ Dung Bạc Nhai lại nhắm mắt không đối diện.

“Đáng tiếc...” Hoàng Linh Vũ quay đầu lại, nhìn hắn cười, chỉ là lần này không mang theo niềm vui vừa nãy, ngược lại mang theo ý xin lỗi.

Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên kinh giác, chuyển đầu nhìn qua hành lang ánh lửa lay lắt, nơi đó rất sâu, cho dù có lửa chiếu, vẫn tối hù. Trên lối đi quả nhiên vang lên âm thanh cửa mật bị mở, bên ngoài mười bước, tiếng y phục cọ xát rất nhẹ nhanh chóng tiến gần.

Mộ Dung Bạc Nhai nâng đoản kiếm lên, vốn định tìm được cửa mật đạo sẽ đột phá, hiện tại rõ ràng không kịp nữa. Nhưng thử nạy mấy lần, những viên gạch vuông này lại không tổn hao mấy may, rõ ràng trong ngoài đã được trộn lẫn nhiều lớp.

Trên trán hắn đổ mồ hôi___ Gạch cũng không bình thường. Gạch lát của Đại Yến hoàng thất sử dụng, là gạch vàng ngàn tuổi. Những khối gạch này dùng đất đề cực kỳ quý báu chỉ có Đông Ngô có đun thành, liên tục đun như vậy ba tháng mới ra lò. Khối gạch ra lò sâu hoắm mịn màng, độ cứng cùng màu sắc đều hơn hẳn gương đồng, vì vậy mới gọi là gạch vàng. Lúc này gạch trên tường vậy sử dụng, chính là loại gạch vàng này.

63. Q.1 - Chương 64: Thời Cơ Không Thể Mất.

Trong một chớp mắt như vậy, người đến đã rất gần, Mộ Dung Bạc Nhai thấy bên ngoài thanh thiết đối diện, xuất hiện Mộ Dung Sí Diệm thân mặc bạch y và hai thủ hạ.

Hoàng Linh Vũ nói: “Lần này xem ra không thành rồi.”

Mộ Dung Bạc Nhai quả quyết nắm lấy thời cơ, ném chuông đồng đang vê trong tay, vượt qua đầu người đang mở cửa lao, keng keng rơi vào trong địa đạo, phát ra một trận âm thanh tạp loạn.

Nghe nói hôm đó tại Tần Hoài Lâu ở thành Dương Châu Đông Ngô, Hoàng Linh Vũ mở miệng chính là một bài văn toàn văn đồng âm ‘Thi Thị Thực Sự’, khiến tất cả mọi người ở đó đều như kẻ điếc nghe mà không hiểu, chỉ có Mộ Dung Sí Diệm nghe hai ba lần thì hiểu rõ ý nghĩa, lúc đó Dương Châu Hầu còn nhờ chỉ ra điểm khó hiểu. Kỳ thật bọn họ không ai biết Mộ Dung Bạc Nhai chỉ mới nghe một lần đã bật cười.

Muốn làm được đến mức độ như thế, trừ nhĩ lực vượt bậc tất yếu phải trang bị ra, còn phải có thể trong thoáng chốc phân tích đủ mọi loại khả năng, tiếp đó suy đoán ra cách biện giải nào hợp lý nhất. Cũng chính là nói, năng lực trong thoáng chốc phân tích xử lý tình báo cực mạnh.

Mộ Dung Bạc Nhai lắng nghe tiếng vang của chuông đồng trong hành lang chuyển hồi liên tục, trong đầu hiện lên hướng đi dưới đất, tiếp đó thuộc hạ tra được bố cục phòng ở cũng nhất nhất tái hiện, trong lòng lập tức có được đại khái.

“Đợi ta!” Hắn cố gắng tiến sát Hoàng Linh Vũ, nhẹ giọng phân phó, hai tay đẩy mạnh, người đã lùi ra vài trượng, lao về hướng lối vào địa đạo vừa suy đoán.

Khi hắn từ trong đủ loại vật đáng nghi tìm ra nơi đóng mở lối ra địa đạo, Trình Bình cũng đã nhặt chìa khóa từ cạnh bên thủ hạ đang ngất dưới đất, quay qua mở khóa, đi vào tù thất. Mộ Dung Sí Diệm đổi lại một thân bạch y mới ở bên ngoài cửa tù, trên lòng bàn tay quần ô hắc tơ huyền nhỏ mảnh. Hắn hơi nhắm mắt, nhưng trong hai mắt đã lộ ra ánh sáng bất thiện.

Ai cũng không nhìn rõ được hắn xuất thủ, đừng nói là Hoàng Linh Vũ, ngay cả Trình Bình cũng chỉ miễn cưỡng mới nhìn rõ được ô kim huyền mang theo tức giận phóng ra. Sau một tiếng vút đi nhẹ nhàng, y phục trước ngực Hoàng Linh Vũ bị xé rách một đường dài gần một thốn.

Trình Bình đứng gần đó, nhìn thấy trong y xám bị rách của Hoàng Linh Vũ, lớp băng cũng bị cắt đứt, máu thấm lên trên vải bố. Ô kim huyền đó còn sắc bén hơn dao, có lẽ dưới tình huống không chấn động đến xương cốt, thì sẽ rạch ra một vết máu gọn gàng xinh đẹp trên làn da.

Hoàng Linh Vũ lại giống như kẻ đang đứng ngoài bàng quan nhìn, chỉ hơi nghiêng đầu, có chút nghi hoặc trừng mắt nhìn Mộ Dung Sí Diệm, giống như hiểu kỳ hắn đang phát điên cái gì.

“Người muốn đi với hắn đến vậy sao?”

“Nếu ta muốn tiếp tục ở lại đây, ngược lại mới là không bình thường đó.”

Mộ Dung Sí Diệm lại nói: “Mang y đi. Nhặt Côn đến rất nhanh.” Lần này là phân phó với Trình Bình, khi xưng hô Mộ Dung Bạc Nhai công thức hóa như thế, cũng chính là lúc hắn quyết định phải động thủ với Mộ Dung Bạc Nhai.

Trình Bình cong người đáp ứng, bước nhanh tới chỗ Hoàng Linh Vũ vác y lên vai, đi theo Mộ Dung Sí Diệm hướng theo một lối địa đạo khác.

Nào biết Mộ Dung Bạc Nhai đến thật nhanh, sau lưng hắn là những thủ hạ đặc lực của Côn Tổ. Bất cứ một đạo ám môn nào, dưới thủ pháp của họ hầu như không tồn tại. Bất cứ kẻ cản đường nào, cũng đều bị thủ hạ của hắn dọn sạch. Mộ Dung Bạc Nhai hầu như không chút trở ngại đuổi sát theo.

Trình Bình vác Hoàng Linh Vũ, lại phải lo mở mặt môn ra ngoài, tốc độ đương nhiên bị giảm. Mộ Dung Sí Diệm đi theo sau, tai nghe tiếng xé gió càng lúc càng gần, nắm chặt ô kim huyền quay người chuẩn bị ngăn cản.

Đúng lúc này, một làn gió mát tươi mới chợt thổi vào, xua đi một chút vị đạo được cao và máu tanh hôi thổi bên trên địa lao.

Trình Bình “di” một tiếng, nói: “Cửa địa đạo thông ra bên ngoài tường tiệm quan tài đã bị mở từ bên ngoài rồi.”

Đây là một lối ra vào khác, Mộ Dung Sí Diệm giật mình, đẩy Trình Bình ra giành đi tới trước.

Hoàng Linh Vũ bị Trình Bình vác trên vai, từ dưới nách Trình Bình nhìn thấy Mộ Dung Sí Diệm phóng ô kim huyền quần trên tay ra, vút thẳng tới lối ra trước mặt. Người này cũng không nhìn xem tình huống bên ngoài, không nói hai lời chính là điên cuồng càn quét. Đợi khi Trình Bình ra khỏi cửa ra sau đó, trên mặt đất rộng rãi, khắp nơi là di nát bắn tung lung.

Trước đây Trình Bình cũng làm nát không ít thầy, cũng xem như cao thủ. Hắn chỉ nhìn mớ thịt trước mặt liền biết đại khái là phần xác của hai người. Đảo nhìn ra xa, trên cây ngô đồng ngoài tầm mười trượng vẫn còn treo một người.

Người đang treo lơ lửng thì không có gì kỳ quái, kỳ quái là, người này thể nhưng còn sống.

Trình Bình chăm chú nhìn Mộ Dung Sí Diệm, thấy hai mắt hắn đã xung huyết, đây là biểu hiện khi cảm xúc cực kỳ kích động, dự kiến sẽ sắp cùng tam hoàng huynh giao thủ đã khiến hắn hưng phấn đến trình độ này, thì điều gì có thể khiến hắn để địch nhân trước mặt này còn sống?

“Người là ai.” Mộ Dung Sí Diệm hỏi.

Vũ khí của đối phương là một đôi quyền đao trên hai tay, vừa rồi chính là dùng cặp lợi khí này để ngăn cản ô kim huyền đột nhiên lao ra bất ngờ. Người này đảo người hạ đất, cung kính nói: “Chủ nhân nhà ta phái chúng ta đến muốn mời tử điện hạ mang Hoàng Linh Vũ đến trạch đệ.”

“Chủ nhân?”

“Đại điện hạ.” Ngữ khí người đó vô cùng kính cẩn.

Hoàng Linh Vũ tựa hồ không thể khống chế độ căng chặt của thân thể, thì ra người này thể nhưng là tâm phúc trọng yếu Mộ Dung Bạc Nhai bồi dưỡng trong Côn Tổ, vị Đoàn Hưu Nhi cười hi hi ha ha, tựa hồ chưa từng kính cẩn với bất cứ chuyện gì.

Đoàn Hưu Nhi năm năm tuổi được thị vệ hoàng cung chọn trúng, mang vào hoàng cung huấn luyện. Đoàn Hưu Nhi biết, hài tử được chọn như mình đại khái có hai ba mươi người.

Mỗi ngày đều có người chuyên đến quan sát, biểu hiện của họ sẽ được ghi chú lại. Mỗi ngày đều có người giảng dạy đạo lý lấy mệnh trung quân, ngôn hành của bọn họ cũng sẽ được điều lý trình báo. Có hài tử thực lực không đạt, khi đoàn luyện sẽ bị bài trừ ra vị trí cuối, huấn luyện sư rất dứt khoát đập nát đỉnh đầu hắn. Có hài tử bực dọc, lên mạng hoàng thân quốc thích, sẽ vào lúc không ai chú ý biến mất vô ảnh vô tung. Có hài tử chịu không nổi thao luyện nghiêm khắc như khổ hình, mở miệng xin tha với huấn luyện sư, cũng sẽ lập tức được ‘xử lý’.

Cuối cùng, tốp hài tử đó chỉ còn lại mình hắn. Khi mười bốn tuổi, hắn được đưa vào Côn Tổ. Năm đó, Mộ Dung Bạc Nhai vừa ra đời.

Chỉ có người từng trải nghiệm mới hiểu được, mỗi ngày nghe thấy toàn là những giáo huấn trung quân kính chủ, mỗi ngày nói ra chỉ toàn là thệ ngôn trung quân kính chủ, ngày ngày đêm đêm mười mấy năm, hai mươi mấy năm, đá cứng cũng bị mài thành vụn. Vì thế, chủ nhân trong lòng Đoàn Hưu Nhi trước nay chỉ có hoàng đế và đại hoàng tử Mộ Dung Nhuệ Việt. Những người khác ngoài bọn họ ra, đều chỉ là khách qua đường trong nhân sinh của hắn, có thể tùy ý ném ra sau đầu.

Khi Mộ Dung Bạc Nhai xông ra cửa địa đạo, đập vào mắt là mặt đất đầy mảnh thi thể, nhưng rõ ràng không phải là người của Côn Tổ. Mộ Dung Sí Diệm đã biến mất vô ảnh vô tung, Mộ Dung Bạc Nhai hơi cảm thấy nghi hoặc, thâm nghĩ tuyệt không có khả năng đi nhanh như thế, đột nhiên hắn nghe được tiếng thở dốc nặng nề gần đó.

“Đầu nhi, bọn họ đi bên đó.”

Nhìn sang nơi phát ra âm thanh, phát hiện là Đoàn Hưu Nhi có người ở gốc cây, khó khăn chỉ về hướng cuối đường.

Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy hơi khó xử, nhanh chóng hỏi: “Có thể kiên trì nữa không?”

Đoàn Hưu Nhi thè lưỡi cười nói: “Tai họa lưu ngàn năm.”

“Cố chống đỡ, lập tức có người tới.” Nói rồi quay người lao theo hướng Đoàn Hưu Nhi đã chỉ.

Đoàn Hưu Nhi không do dự, hần chọn tuân theo chiếu dụ của hoàng đế, chọn tuân theo mệnh lệnh của Mộ Dung Nhuệ Việt___ Xác thực tiêu trừ nghiệp chướng của hoàng tộc.

Cho dù đã gần mười năm đồng sinh cộng tử với ‘đầu nhĩ’, nhưng phân lượng đó làm sao có thể đem ra so sánh với hoàng đế thần thánh nhất trong tư tưởng của hần? Sao có thể đem ra so sánh với chủ nhân Mộ Dung Nhuệ Việt của hần?

Cho nên hần không hề do dự, tuy mắt hần có chút khổ sở, miệng hần khô đắng, nhưng ám khí chưa từng xuất thủ trước mặt người Côn tổ cuối cùng cũng được sử ra. Ba mươi sáu cây phi đao nhanh như chớp lao về phía Mộ Dung Bạc Nhai, chặt chẽ vây kín ba đường thượng trung hạ của người đang đưa lưng về phía hần.

64. Q.1 - Chương 65: Thời Cơ Không Đến Nữa.

Kỳ thật bất luận là Đoàn Hưu Nhi hay Mộ Dung Nhuệ Việt, hay có lẽ tất cả những người sau lưng hoàng đế đó, đều đã đánh giá thấp trí tuệ của Mộ Dung Bạc Nhai.

Những hành động nhỏ nhặt bình thường của Đoàn Hưu Nhi, cuối cùng vẫn không thể che giấu sự quan sát của Mộ Dung Bạc Nhai. Kỳ thật từ khi ở Lạc Bình thành, Mộ Dung Bạc Nhai để hần biết chuyện của Hoàng Linh Vũ, chính là muốn nghiệm chứng suy đoán trong lòng mình. Hần để Đoàn Hưu Nhi hiểu lầm rằng có người khác biết chuyện, để hần hiểu lầm còn có người có thể làm con dê thế tội tiết lộ bí mật. Đúng như dự đoán, Hoàng Linh Vũ dụng phải sự đánh úp của Bằng Tổ.

Cũng có nghĩa là, Đoàn Hưu Nhi phản bội, có thể là Mộ Dung Sí Diệm, có thể là hoàng đế, cũng có thể là Mộ Dung Nhuệ Việt luôn tự ẩn mình trong mọi chuyện nhưng vẫn có thể khiến Mộ Dung Sí Diệm ngoan ngoãn nghe lệnh. Không lập tức trừ bỏ Đoàn Hưu Nhi, là muốn triệt để tra xét thể lực sau lưng hần, tiến thêm một bước lợi dụng hần để đối phó với những địch nhân này.

Lần này ra khỏi doanh cứu Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Bạc Nhai vốn không muốn mang theo Đoàn Hưu Nhi, nhưng lại không muốn hần biết bản thân sinh lòng nghi ngờ. Cân nhắc nhiều lần, mới mang hần theo, nhưng cũng phải hai thủ hạ đắc lực trông chừng hần, không để hần có cơ hội liên lạc địch nhân phòng bị.

Sát khí sau lưng nổi lên, Mộ Dung Bạc Nhai tâm niệm xoay chuyển.

Thực không ngờ được, Đoàn Hưu Nhi sẽ mượn tay Mộ Dung Sí Diệm để tiêu diệt người trông chừng mình. Cũng thực không thể ngờ, Đoàn Hưu Nhi vào lúc này lại từ bỏ địa vị phải hành sự trong Côn Tổ hơn mười năm mới đổi lấy được.

Tại sao lại chọn lúc này? Chẳng lẽ trong Côn Tổ còn có những gian tặc khác đang ẩn mình?

Nhưng trong thoáng chốc hần phủ định cách nghĩ này. Dưới sự chinh đồn của hần, trừ Đoàn Hưu Nhi, trong Côn Tổ không thể lại xuất hiện kẻ gian nào khác.

Có lẽ vì hiện tại Côn Tổ đã cách xa quyền lực triều đình, lại ẩn mình che giấu tung tích, có người hy vọng có thể khiến hần loạn bước chân, hy vọng khiến hần nảy sinh nghi ngờ đối với Côn Tổ, làm lòng người hoảng loạn, cuối cùng lộ ra kẻ hở cho người nhân cơ hội xâm nhập.

Trước mắt là hướng Hoàng Linh Vũ biến mất, sau lưng là ám khí Đoàn Hưu Nhi bắn tới.

Tránh, hay là không tránh? Tránh, có thể tiếp tục truy kích, có một nửa khả năng có thể đuổi kịp Mộ Dung Sí Diễm, đánh bại hắn ta đoạt Hoàng Linh Vũ về. Nhưng lại khiến kẻ địch sau lưng tiến hành ước lượng lại lần nữa đối với năng lực của hắn, mà như vậy ắt sẽ gây ra rất nhiều trở ngại trong các hành động của Côn Tổ sau này.

Đạo tồn tại trong hoàng cung chính là vĩnh viễn không thể để người khác biết được độ nông sâu của bản thân, vĩnh viễn bảo lưu át chủ bài. Mộ Dung Bạc Nhai từ khi sinh ra đã quen với nguyên tắc hành sự như vậy, cho dù đến lúc quan trọng, vẫn theo bản năng phải do dự vài lần.

Nhưng không tránh thì...

Phải tiếp tục sinh tồn trên thế giới này, quả thật là chuyện rất khó. Mẫu thân của hắn quá mức thiện lương nhẹ dạ, chết trong tay tỷ muội tốt của mình. Sư hữu (*vừa là sư phụ vừa là bằng hữu) Diêm Phi Hoàng của hắn quá mức xem nhẹ sinh tử, chết trong sự từ bỏ của chính hắn. Trừ họ ra, trong Côn Tổ, trong Bạch Y Giáo, lại có không ít người là bị hoàng cung triều đình thiên tai nhân họa bức hại mà chết, cho dù khổ sở cầu sinh, nhưng không phải vẫn lạc đến bước đường di cốt không toàn?

[Cuối cùng cũng có một ngày, người sẽ biết không có ai mãi đứng cạnh người, người có thể dựa vào chỉ có bản thân. Phải dựa vào bản thân mà sống sót, dựa vào kiên trì của bản thân đạo nghĩa của bản thân, dựa vào bản thân tiêu diệt địch nhân, khiến bọn họ cũng nếm trải tư vị bị dẫm đạp!] Trong chớp mắt, hắn nhớ lại ánh mắt sắc bén đen kịt phát quang của Diêm Phi Hoàng.

[Phải sống tiếp, hài tử! Bất luận chìm vào cảnh địa tuyệt vọng nào, vĩnh viễn đừng để những kẻ vong ân phụ nghĩa đó hại chết!] Trong chớp mắt, hắn nhớ tới lời dặn dò khổ sở của mẫu thân.

Phi đao đã đến sau lưng, Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng hạ quyết tâm.

Nếu không từ bỏ Hoàng Linh Vũ, cũng không từ bỏ vốn liếng dành để đánh trận lâu dài với địch nhân. Cho dù không tránh, cũng chưa chắc sẽ không thể đem Hoàng Linh Vũ về.

Nhưng hắn lại không biết, hắn vẫn còn quá trẻ tuổi, quyết định vội vàng lần này, khiến hắn cả đời hối hận.

Quyết định muốn được lương toàn nhưng không thể lương toàn lần này, khiến hắn cuối cùng cũng hiểu____
Rất nhiều sự vật sẽ bị hủy hoại trong một thoáng vô ý bị xem nhẹ.

Thời gian trôi qua, bất giác sau đó đã qua hơn nửa tháng.

Trong thời gian đó, Hoàng Linh Vũ mất ba ngày mới bị luân chuyển đưa đến Lạc Bình kinh thành. Vì tránh né truy tung của Côn Tổ, một hàng người ngựa quanh co ở mấy thành trì và thôn xóm. Vết thương trước ngực Hoàng Linh Vũ chảy máu nhiễm thành vết trên lưng Trình Bình, sau đó dần khô lại.

Sáng hôm nay, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng quạ kêu quát quát. Y mở mắt ra, đập vào mắt vẫn là cảnh tượng hoa lệ nền lam tơ vàng khiến y không mấy thích ứng, bên ngoài là bàn ghế gỗ tử đàn, tử y phục bằng gỗ hoa lê, cửa sổ bằng gỗ hồng.

Gian phòng, rất đẹp rất hào hoa.

Nửa tháng đã trôi qua. Hiện tại y đang ở trong phủ đệ của Mộ Dung Nhuệ Việt, nhưng không biết Mộ Dung Bạc Nhai đang ở đâu.

Kỳ thật đêm Côn Tổ đột nhập lao tù đó, Mộ Dung Sí Diễm không dẫn y đi xa, mà trốn trong góc đường ngừng khí trốn tránh. Cũng như 'Nhật Côn' nhất định tình thông thuật điều tra, 'Nguyệt Bằng' cũng nhất định rành rẽ đạo mưu sâu ám sát. Mộ Dung Sí Diễm chọn góc tối nơi có thể ẩn giấu khí tức tốt nhất. Tiếng giết chóc từ trong tiệm quan tài truyền ra vang vọng không dứt trong góc tối, ẩn đi thanh âm thở dốc giãy dụa của Hoàng Linh Vũ. Cho nên Mộ Dung Bạc Nhai không thể phát giác ngay. Vì thế khi hắn đá Đoàn Hưu Nhi bay đi, Mộ Dung Sí Diễm bổ tới, đánh một chưởng vào hậu tâm hắn.

Về chuyện xảy ra sau đó, Hoàng Linh Vũ không nhìn thấy được, vì Trình Bình rất tận trách mang y rời khỏi hiện trường.

____ Mộ Dung Bạc Nhai, cuối cùng vẫn không thể đuổi theo.

Hoàng Linh Vũ thậm chí không biết người trẻ tuổi này bị thương đến mức nào, sinh tử thế nào.

Từ hành lang dài xa xa truyền tới tiếng bước chân người thấp thoáng ngắt đứt tư duy của y, có người vừa đi lại gần vừa bàn luận một chút chuyện vụn vặt, giống như đối thoại chuyện thường ngày giữa huynh đệ.

Không bao lâu sau, bốn bóng người hiện lên trên cửa sổ giấy, không vội vã bước qua. Sau đó tại cửa truyền đến tiếng người quỳ xuống, hai nữ tử đại khái là nha hoàn nói: “Chủ nhân vạn phúc.”

Đợi khi bọn họ đi vào, đi đầu vẫn là Mộ Dung Sí Diệm, đi theo sau vẫn là Trình Bình, tiếp theo nữa vẫn là người đó, còn người cuối cùng vẫn là Đoàn Hưu Nhi.

Hoàng Linh Vũ dựa lên đầu giường nhìn người thứ ba tiến vào phòng ngủ___ Mộ Dung Nhuệ Việt.

Kể nhuệ việt, nhuệ của sắc bén, chiếc rìu bén nhọn bọc lộ năng lực chém đứt đầu người.

Nhưng Mộ Dung Nhuệ Việt rõ ràng không phù hợp với cái tên, nếu không chú ý nhìn, người này tùy ý đứng nơi đó, tựa hồ lập tức sẽ bị dòng người che phủ hoàn toàn. Có lẽ vì tuổi tác khá lớn, trải qua rất nhiều phong sương, Hoàng Linh Vũ nửa tháng nay luôn nhìn thấy Mộ Dung Nhuệ Việt hầu như vĩnh viễn bảo trì trầm ổn.

Mộ Dung Nhuệ Việt vẫn như trước ngồi trước giường, ôn hòa quan tâm thương tình.

Mộ Dung Sí Diệm vẫn như trước ngồi ở cuối giường, có chút vô vị nhìn chăm chăm đồ án trên song cửa sổ.

Cho nên Hoàng Linh Vũ cũng vẫn như trước cười cười với mặt đất.

Lão hồ ly này tâm có sở cầu, từ đầu đến cuối cứ nói bóng gió hy vọng Hoàng Linh Vũ lộ ra phương pháp phiên dịch Cổ Ảnh Tự Liên.

Hoàng Linh Vũ tuy cũng hy vọng có thể bình an trải qua ải này, nhưng hiển nhiên cực hạn có thể tự bảo vệ cuối cùng đã đến rồi.

Vì kỹ thuật ghi chú trên Cổ Ảnh Tự Liên liên quan trọng đại, người của thế giới này chưa thể làm xong chuẩn bị, cho nên y cũng hoàn toàn không dự định lưu truyền ra ngoài.

Mộ Dung Nhuệ Việt tất nhiên ôn thanh dụ ngữ khuyên giải, y cũng bình đến tướng ngăn nước đến đắp đê.

Song phương cứ giằng co như thế. Cuối cùng luôn là Mộ Dung Nhuệ Việt thất vọng quay về. Điều này khiến Hoàng Linh Vũ có chút bất an, vì không biết lúc nào đối phương sẽ mất đi kiên nhẫn. Cũng vì không biết tình hình bên ngoài rốt cuộc thế nào, trên thế giới này, người có thể xem như bằng hữu đó hiện tại tình trạng thế nào.

Có lẽ thương thế của Mộ Dung Bạc Nhai rất nặng, chung quy không tới cứu viện.

Thủ vệ bốn phía càng thêm nghiêm chặt, ngay cả nô phó tì nữ ra ra vào vào cũng đều một thân võ công. Một lần y cố ý lật đổ bàn cơm tì nữ bưng lên, nhưng chén đĩa đĩa muống trên bàn cơm chưa chạm đất, tì nữ nhìn thì yếu không chống nổi gió chỉ khẽ nghiêng người, đã giải quyết được nguy cơ cơm canh tung tóe, xong rồi, còn dùng ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn Hoàng Linh Vũ.

Điểm duy nhất không đổi là, Mộ Dung Nhuệ Việt mỗi ngày đều phải đến nói chuyện với y, hoặc hành ký trong thư tịch, hoặc chuyện vặt trong dân gian. Mà Mộ Dung Sí Diệm cũng theo tới trong thời gian đó, có lúc ngồi bên cạnh Hoàng Linh Vũ ngây ngẩn, có lúc lại về mặt bực bội đi tới đi lui.

Nụ hoa mầm cỏ cần phải có nước mưa thấm nhuận mới có thể nở rộ xanh tươi, hy vọng trông ngóng cũng thế. Trong sự chờ đợi lặng lẽ, cơ hội sẽ càng dần cách xa, một chút hy vọng không biết từ đâu đến của Hoàng Linh Vũ cũng nhanh chóng nhạt dần, cuối cùng hồi phục tâm tình bình thản qua ngày.

Là người bình thường đều sẽ không mong ngóng roi da côn gây chào hỏi lên người mình, Hoàng Linh Vũ không phải biến thái, cho nên đối với đãi ngộ trước mắt này rất thỏa mãn, cũng tận lực duy trì ngày tháng trước mắt.

65. Q.1 - Chương 66: Lập Trường Khác Biệt.

Thời tiết từng ngày từng ngày trở nên hàn lạnh, nếu gần đây có con sông, đại khái đã đông đến ba tầng.

Hôm nay bên ngoài sắc trời âm u, trong căn phòng cách một ô cửa sổ giấy càng thêm tối tăm.

Thanh âm rì rào bên ngoài vang lên không dứt, tựa hồ đang đổ tuyết. Hoàng Linh Vũ bọc thảm ngồi bên cửa sổ xem sách, tu dưỡng suốt thời gian này, khiến thân thể y dễ chịu hơn nhiều. Nhưng gần đây chỗ vết thương khép miệng vẫn tê ngứa không ngừng, chỉ có thể dựa vào đọc sách để phân tâm.

Sau hôm đó, thì không còn nhìn thấy Mộ Dung Bạc Nhai nữa. Bất luận là lão đại hay lão tứ nhà hắn cũng đều ngậm miệng không nhắc tới, ngược lại Hoàng Linh Vũ cảm thấy yên tâm rất nhiều. Miệng lưỡi của các nhân vật chính trị, y đã xem qua rất nhiều trên sử sách. Khi bọn họ nói ‘rất tốt rất không tồi’, kỳ thật là chỉ ý cũng coi như được. Nếu bọn họ nói ‘còn được còn khá dĩ’, chính là nói chuyện đã lệch hẳn ý định. Còn nếu cái gì cũng tránh không nhắc tới, nói ‘không có gì để báo’, thì có nghĩa là vô cùng không tốt.

Mộ Dung Nhuệ Việt hiện tại, khi đề cập đến Bạc Nhai luôn tránh đi không bàn nữa, trên mặt tuy vẫn luôn thản nhiên, nhưng có thể thấy rõ chuyện tiến triển không theo sở nguyện của hắn. Ít nhất, tính mạng của Mộ Dung Bạc Nhai đã không còn đáng ngại, biết được điểm này, Hoàng Linh Vũ yên tâm được một nửa.

Y căn bản chưa từng nghĩ tới Mộ Dung Bạc Nhai sẽ đi tìm y. Hai người không thân không thích, khi gặp nhau lần đầu thậm chí còn đánh nhau một trận_____

Đương nhiên là Mộ Dung Bạc Nhai hạ thủ lưu tình. Còn về sau đó, bản thân thậm chí ác ý nói với đối phương, kiếp trước Diêm Phi Hoàng chính là bị y hại chết.

Cổ lệ hắn nỗ lực giải cứu chỉ vì việc phiên dịch Cố Ảnh Tập và Tự Liên Tập, chẳng qua Hoàng Linh Vũ càng nguyện ý tin tưởng hắn xuất phát từ hảo ý của bằng hữu mà tìm tới hơn._____ Vì đang lúc tuyệt vọng, con người phải tự tìm lấy hy vọng ình. Khi bị ác ý bao vây, con người phải chủ động tìm kiếm khí tức thiện ý.

Khi Mộ Dung Sí Diệm tiến vào phòng, thấy Hoàng Linh Vũ đang bọc thảm đọc lướt một quyển sử điển, rất nhanh chú ý thấy mình đi vào, liền đặt thư sách xuống đứng lên nghênh tiếp.

Thái độ của y vẫn nhàn tản, giống như lúc này chủ nhân chân chính ở đây chính là y.

Mộ Dung Sí Diệm tìm ghế ngồi xuống, cảm ly trà nóng nữ tì dâng lên, ủ trong tay, rất lâu không uống. Trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc, hôm nay nhân lúc huynh trưởng không ở đây liền đến gặp Hoàng Linh Vũ. Nhưng cũng vì Mộ Dung Nhuệ Việt không ở đây, hai người trong nhất thời không có gì để nói, hắn đột nhiên nhớ tới bên ngoài đã đổ tuyết, thế là lệnh người mở cửa sổ.

Đây là trận tuyết lông vịt lớn chân chính thuần bạch tinh khiết, trong không khí thổi vào trừ nhiệt độ băng tuyết thì không còn vị đạo nào khác, khiến Hoàng Linh Vũ nhìn không chớp mắt.

“Người cam nguyện như thế?”

Hoàng Linh Vũ quay lại đối diện Mộ Dung Sí Diệm.

“Đại hoàng huynh tuy có kiên nhẫn, nhưng sẽ không lạm dụng kiên nhẫn.” Ẩn ý chính là, trước kia dung cho y kéo dài là vì dù bận vẫn nhàn, mà hiện tại đã không có kiên nhẫn tiếp tục kéo dài nữa..

Hoàng Linh Vũ hiểu ý hắn, vì thế đáp: “Hắn ỉnh hơn Mạc Xán rất nhiều.”

Mộ Dung Sí Diệm rõ ràng không hiểu lắm.

“Mạc Xán muốn ta trực tiếp phiên dịch nội dung, hắn lại chỉ muốn ta chỉ dạy hắn phương pháp dịch. Trước đây ta còn có thể lừa Mạc Xán và người, lần này thật sự gì cũng không thể làm.” Ngừng một lát, y lộ ra nụ cười giắc ngộ. “Cũng chỉ có thể bó tay chờ chết.”

“Người làm vậy cũng là vì tam hoàng huynh sao?”

Hoàng Linh Vũ không thừa nhận, cũng không phủ nhận, nhưng kỳ thật không phải vì ai cả.

Thế giới này quá biểng nhác, lịch sử mấy ngàn năm mấy vạn năm mà tiến trình lại chậm chạp như thế, phát triển của kỹ thuật nhân văn hầu như đều y lại và cứu tế của ‘người chuyển thế’.

Thế giới này quá băng lạnh, quân vương trên triều hạ lệnh xuống, có thể chỉ huy binh toàn quốc, có thể giết hết một tộc dân, có thể khiến rất nhiều rất nhiều hài tử trở thành hoạn thị thân không còn nơi nương tựa, có thể đuổi tận giết tuyệt hoàng tử của mình.

Cũng nên khiến tất cả mọi người trên thế giới này biết rõ, sẽ không có ai tiếp tục tiết lộ lý thuật tiến bộ để bọn họ không cực nhọc mà đạt được, muốn có thu hoạch ắt phải tự mình bỏ ra nỗ lực. Nên khiến cho tiến trình lịch sử dần dần tiến bộ theo tuần tự, đợi lý trí của mọi người có thể điều khiển được vũ khí cường đại, đợi mọi người hiểu rõ được vũ khí cường lực là dùng vào việc ngăn chặn uy hiếp chứ không phải phá hoại hủy diệt theo sở thích của mình.

Thật sự không phải vì ai cả, nhưng chuyện không nên làm tuyệt đối không thể làm. Dự định như thế, kỳ thật ngay khi y vừa tiếp xúc với [Cổ Ảnh Tập] đã quyết định rồi.

Mộ Dung Sí Diệm thấy Hoàng Linh Vũ ngừng ở đó, không truy hỏi tiếp, mà chuyển vấn đề: “Tình cảm của người và tam hoàng huynh tốt như vậy sao? Vì hấn mà giữ kín như bưng?”

“Vậy tình cảm của người và ta có tốt như vậy sao? Nhiều lần như thế đều thủ hạ lưu tình?”

Mục quang Mộ Dung Sí Diệm dần băng lạnh, khóe miệng vốn đang đeo một độ cong dịu mềm cũng chậm rãi biến thành hình lăng giác sắc lạnh: “Ta không hề thủ hạ lưu tình, ta chưa từng như vậy!”

Hoàng Linh Vũ trêu chọc liếc nhìn sắc mặt đang nhanh chóng biến hóa của đối phương.

Ngay cả đối với Mộ Dung Bạc Nhai, y cũng không dự định biết gì thì nói nói hết không chừa, càng huống hồ là lão đại và lão tứ không chút giao tình?

Đúng vậy, y không hề quên bản thân là ai, y là Hoàng Linh Vũ không chịu thỏa hiệp, cho dù là Diêm Phi Hoàng kiều ngạo như thế quả quyết như thế, cũng không thể làm gì được y, cuối cùng cũng bại tính mạng trong tay y.

Hoàng Linh Vũ nhớ tới sự băng lạnh và nghệt thở trong bùn đất đêm đó, đau đớn như kim châm muối xát do không ngừng đào đất gây tổn thương ngón tay, sau đó là sự nhẹ nhõm khi phá đất chui ra. Mà tiếp đến, là tê liệt trống rỗng ngay thoáng chớp nhìn thấy Diêm Phi Hoàng ngã trên mặt đất.

Không biết làm sao_____

Cũng khó trách ngay cả ý đồ muốn chạy trốn cũng đều cực kỳ vô lực, trạng thái tâm lý thế này thật sự quá tồi tệ. Không nhanh giải quyết là không được.

Cuối cùng, tất cả tâm sự lại trầm lắng xuống, y cười ha ha nói: “Ta không dự định từ bỏ lập trường của bản thân để thỏa hiệp với các người, các người tựa hồ cũng không dự định từ bỏ lập trường của các người để buông tha ta... mọi người đều có lập trường và suy nghĩ của riêng của mình, cho nên nên làm thế nào thì làm thế ấy. Cứ tiếp tục như vậy, không cần suy nghĩ.”

Mộ Dung Sí Diệm nhìn y rất lâu, trầm mặc uống hết ly trà lạnh, rồi rời khỏi.

Mộ Dung Nhuệ Việt cuối cùng cũng không muốn tiếp tục trò chơi ôn tình thế nữa. Khi vị Mộ Dung gia lão đại xuất hiện lần cuối, vẫn mang theo ý cười dịu hòa, nhưng miệng thì lại nói với hạ nhân. “Tựa hồ, nên đổi phòng cho Hoàng công tử rồi.”

Hoàng Linh Vũ không chút dị nghị, quả nhiên là đổi phòng, đương nhiên là gian phòng điều kiện trú ngụ không tốt lắm.

So với nơi đó của Mộ Dung Sí Diệm thì còn thấp hơn một bậc.

Những cái khác thì không có gì, chủ yếu là không có giường chăn nệm khiến người ta rất buồn bực, chỉ có một đồng rơm rạ giải quyết vấn đề ngủ nghỉ. Hoạt động trong ngày từ xem sách nói chuyện phiếm biến thành giao lưu huyết nhục máu tanh nguyên thủy nhất, hình cụ đầy đủ vô cùng, người chấp hình vẫn là kẻ lão luyện Trình Bình. Thủ pháp của hấn không phải nói, thật sự là rất chuyên nghiệp.

Chỉ là sinh tử không sợ, sung nhục không kinh. Khi một người đã đạt đến trạng thái tâm lý này, rất nhiều chuyện đều có thể xem nhẹ. Bất luận là đích thân trải nghiệm chuyện tàn khốc thế nào, đều có thể giống như lật xem một quyển sách, xem xong là qua, không vương bận lại gì. Đau đớn vẫn khắc cốt, nhưng cảm

giác giống như đã bị đóng băng, luôn cảm thấy những gánh nặng trên thân thể đó đã không còn quan trọng, tùy lúc sẽ chảy đi cuối cùng toàn bộ biến mất.

Hoàng Linh Vũ cũng lo lắng thái độ ngày càng tiêu cực của mình, nhưng không thể làm gì hơn.

Thật ra thế giới này có thể nào, đối với y không có mấy quan hệ. Đầu tiên, y không có thân nhân ở thế giới này. Thứ hai, không có hảo hữu đặc biệt thân thiết... tư tưởng ngừng một chút, nghĩ tới Mộ Dung Bạc Nhai luôn quấy rầy y ngủ___ tạm thời xóa bỏ điều thứ hai. Tóm lại, con người của thế giới này lười biếng không chịu suy nghĩ tiến tới, cuồng vọng lạm dụng những chuyện vũ lực, vì thế thật sự không có mấy quan hệ với y.

Làm đến mức bản thân giống như đang tìm đạo lý để tìm ngược.

Y thật sự có chút ngạc nhiên, y thầm nói với mình có lẽ vẫn chưa có tâm lý biến thái đến trình độ này đâu.

Ngày thứ ba sau chí đông, có người đang ở trong gian phòng nhỏ hẹp chịu đựng khổ sở trên thân thể nhưng vẫn không cho rằng đó là thập phần khổ sở, có người đang trong biển người mệnh mông hối hận không thôi, không biết lúc nào mới là ngày trùng phùng.

66. Q.1 - Chương 67: Sửa Lại Khẩu Cung

Phủ hoàng tử của Mộ Dung Nhuệ Việt, thật sự kiên cố vững chãi như thừng thiết núi cao. Tinh anh trong quốc nội Đại Yên, đầu tiên đều sẽ bị hấn chọn một lượt, còn lại mới được phân phó đến tay lão nhị, mà sau đó mới luân đến phiên Bằng Tổ và Côn Tổ. Chỉ tính riêng ưu thế khi tuyển chọn binh lính của các hoàng tử, Mộ Dung Nhuệ Việt đã chiếm ưu thế của lão đại. Phủ hoàng tử là cứ điểm của hấn, hấn không lo lắng bị người xông vào, vì nơi này tập hợp những thủ hạ tài năng nhất của hấn.

Sau khi trận tuyết lớn dừng lại, thái dương vẫn mọc như thường, chiếu sáng tới mức làm mất người bị lóa. Mộ Dung Sí Diệm nhìn bạch y trên thân mình, rồi lại nhìn tuyết trắng khắp nơi, cảm thấy nó tạo ra sự tương phản quá lớn, vì thế túm một tì nữ của phủ đại hoàng tử muốn một bộ đồng bào mặc hắc, tùy tiện khoác lên người.

Khi trở về phòng mình, Mộ Dung Nhuệ Việt cũng ở đó, đang đứng trước kệ thư lật xem thư tịch trên đó.

Phải nói nơi này là nơi Mộ Dung Nhuệ Việt chuẩn bị cho hấn, thứ bày trên kệ thư đương nhiên cũng là thứ trong phủ đại hoàng tử, hấn sao lại hưng trí lật xem sách của nhà mình đến thế?

Mộ Dung Sí Diệm đang tràn đầy nghi hoặc, đại hoàng tử vừa hay quay người lại.

“Sao hôm nay lại mặc hắc y rồi, thật không giống người.” Mộ Dung Nhuệ Việt nói, nhìn ra ngoài, bưng tỉnh đại ngộ. “Bên ngoài rất sáng sủa a, khó trách.”

“Hoàng huynh đang xem cái gì?” Mộ Dung Sí Diệm cảm thấy thứ huynh trưởng cầm trong tay vô cùng quen mắt.

“Những văn chương này thật sự cổ quái, người lấy từ đâu ra vậy?”

Hấn đi tới nhìn lướt qua, chỉ thấy vốn dĩ là một trang giấy rất bình thường, trên đó viết rất nhiều chữ nhỏ nghiêng nghiêng xẹo xẹo___ Bút tích của Hoàng Linh Vũ, hấn cứ thế tự nhiên thấp giọng ngâm ra.

Mộ Dung lão đại trầm mặc.

Sí Diệm lại lút cha lút chít thêm một lúc cuối cùng mới chú ý tới biểu tình kỳ dị của lão đại, liền hỏi: “Sao lại nhìn ta như thế?”

“Ta vốn không biết hiền đệ lại thích ăn gà như thế.”

Mộ Dung Sí Diệm gấp tờ giấy lại, kẹp trở vào quyển sách, sầm mặt nói: “Hoàng huynh ngươi còn dám hỏi ta, người làm ra quái văn này đang bị người nhốt trong phủ lột da rút xương, hoàng huynh nếu thật sự có hứng thú, thuận tiện bảo Trình Bình từ miệng người đó moi ra những văn chương này cũng tốt.”

“Ô?” Mộ Dung Nhuệ Việt ngạc nhiên, hỏi thăm chuyện từng xảy ra, Mộ Dung Sí Diệm tâm tình cực xấu đem chuyện Hoàng Linh Vũ giả làm tiểu quan mới tới kể chuyện cười thuật lại một lần.

Nghe xong chuyện này, Mộ Dung Nhuệ Việt lại lật tờ giấy đó ra, nhìn một cái rồi nói: “Chữ rất xấu.”

“Không sai.”

“Nét bút lực bút đều không có, cũng khó trách mỗi lần thượng hình đều cầu tha, kêu thảm hơn bất cứ ai.” Nói rồi thần sắc lại trở nên cao thâm khó dò.

“Ngô....”

Mộ Dung Nhuệ Việt cất đồ kỹ lại, thở dài nói: “Ta vốn không muốn đối với y như vậy.”

“Phải không?”

“Còn tức giận? Hoàng huynh đã nghe kiến nghị của người rồi, kéo dài nửa tháng cho y suy nghĩ. Nếu y đã cứng lòng không chịu nghe theo, lẽ nào người còn muốn ta phải hạ thủ lưu tình với y?”

Hai người ngừng thương lượng, vì hẳn nghe thấy tiếng vang bên ngoài.

Người vào là Trình Bình.

Trình Bình quỳ xuống, vốn hẳn không cần phải hành đại lễ này. Nhưng có Mộ Dung Nhuệ Việt ở đây, vị đại diện hạ này trị giá trị quân đều rất nghiêm khắc, đẳng cấp cũng nhất định phân rõ ràng, ngay cả người của Bằng Tổ đều biết trước mặt đại hoàng tử phải đặc biệt hiểu quy củ biết tiến lùi.

“Là chuyện của Hoàng Linh Vũ đúng không, hôm nay y lại bày ra điệu bộ gì nữa?” Mộ Dung Nhuệ Việt hứng thú hỏi.

“Bẩm đại diện hạ, hôm nay Hoàng Linh Vũ chịu không nổi hình, đã đổi khẩu cung.” Đầu hẳn cũng không ngẩng lên cứ gục xuống đất, cho nên hai vị chủ tử cũng không nhìn thấy được sắc mặt kỳ quái của hắn. “Y nói thật ra y căn bản không biết phiên dịch gì cả, y căn bản không phải là người chuyển thể.”

“Nga?” Mộ Dung Nhuệ Việt nhìn sang đệ đệ, hai người mục quang lấp lóe, vì sự phát triển không hề nghĩ tới này, vừa nghe liền biết là lời nói dối trăm ngàn chỗ hở, không giống lời mà người như Hoàng Linh Vũ có thể nói ra. Người này rốt cuộc lại dự định cái gì?

Mộ Dung Nhuệ Việt đảo mắt, nói: “Nếu đã như thế, gọi Đoàn Hưu Nhi về, bảo bọn họ đối đầu xem sao.”

Hôm đó khi Hoàng Linh Vũ thừa nhận bản thân là người chuyển thể, Đoàn Hưu Nhi cũng có mặt ở đó, để xem y còn nói được cái gì.

Quốc nội Đại Yến, hình tù tư ngục đều xây dưới đất, đại khái là vì chán ghét những mảnh khé không dám gặp người, cũng là vì gia tăng cảm giác đè ép do không thể thoát thân, sẽ hủy diệt ở hạn độ lớn nhất đối với hy vọng chạy thoát của tù phạm. Nhưng loại không khí bao trùm không còn lối thoát này, lại là thứ là Trình Bình quen thuộc. Trong dân gian Đại Yến, phổ biến một câu truyền ngôn thể này___ Phủ đại hoàng tử là động không đáy, bên trong nuốt chửng không biết bao nhiêu vong hồn. Đây cũng không phải lời nói vô căn cứ, lúc này bọn họ tiến vào địa lao, trái phải nhất tề né ra, cách rất nhiều phòng đơn, đi vào phòng giam bên trong, ở ngoài là phòng thẩm tra. Suốt quãng đường, tựa hồ mỗi phòng thẩm tra đều không vắng người, tiếng kêu thét thảm thiết ré lên liên hồi, mùi máu tanh thoắt rửa pha tạp uế vật bài tiết tràn đầy gian phòng, giống như a tì địa ngục tầng thứ mười tám.

Sau trận tuyết lớn, tuyết trắng phản chiếu lại ánh sáng càng thêm rực rỡ, tạo thành độ tương phản mạnh mẽ với địa lao dưới đất. Trình Bình chỉ cảm thấy rất yên tâm, vì nơi này là thế giới chuyển thể về hắn.

Trình Bình nhìn Đoàn Hưu Nhi vừa nhận được mệnh lệnh đã hỏa tốc trở về. Một người to lớn, tuổi chừng ba mươi, thủ đoạn không tầm thường, nhưng khi quỳ phục trước mặt Mộ Dung Nhuệ Việt thì chỉ còn lại một đoàn. Hắn đột nhiên cảm thấy một cảm xúc không tên, nhưng lại không nói được là vì sao, chỉ là một

loại cảm xúc tương tự như thổ chết hồ bi (*bầu bí thương nhau, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ), giống như từ trên người hắn thấy được dáng vẻ bản thân co thành một đoàn phủ phục trước mặt chủ nhân.

Trong khoảng thời gian này đây là lần đầu tiên Mộ Dung Nhuệ Việt đi vào nơi thế này.

Hoàng Linh Vũ vẫn bị treo trên tường, tình trạng vô cùng thảm thiết. Mùa đông lạnh lẽo, trên người y vết dính rất nhiều vết máu và mồ hôi, cúi đầu không ngừng run rẩy, hai tay bị trói thiết liên không ngừng kêu vang. Vì Mộ Dung Nhuệ Việt hạ tử lệnh, quyết không thể để y cảm thấy bên này sẽ thủ hạ lưu tình, cho nên không còn tiếp tục cung cấp được vật trị thương cho y.

Trong không khí lan tràn mùi tanh của huyết dịch và mùi khét do thiêu cháy, còn có vị thúi tanh tươi hớn độn, khiến thiên tính thị huyết của Mộ Dung Nhuệ Việt bị khơi lên, hắn lặng lẽ thưởng thức một lúc, mới hỏi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói người đối khẩu cung?”

Hoàng Linh Vũ tựa hồ không nghe rõ, vẫn run rẩy nơi đó. Mộ Dung Nhuệ Việt biểu ý, Đoàn Hầu Nhi co sau lưng vài người đột nhiên lao ra trước, điểm xuống vài huyết vị trên người y, y toàn thân kịch liệt run rẩy, hét lên một tiếng sau đó liên tục kêu đau.

“Nghe nói người đối khẩu cung?”

Gương mặt Hoàng Linh Vũ toàn bộ đều là vết nước mắt đã khô do khóc lóc vì không chịu nổi khổ hình, lâm râm như tự nói: “Không phải ta, thật sự không phải ta. Ta thật sự không phải Hoàng Linh Vũ, Hoàng Linh Vũ là thầy của ta, ta là học sinh của thầy.”

“Hôm đó khi người tự mình thừa nhận, Đoàn Hầu Nhi cũng có mặt tại đó nghe rõ.”

Hoàng Linh Vũ nỗ lực vài cái, cầu khẩn nhìn Đoàn Hầu Nhi, nỗ lực chứng minh sự thanh bạch của mình: “Ta lừa bọn họ.”

“Lừa?” Mộ Dung Sí Diệm nói, “Tạm thời không nói lừa hay không, nếu người không phải là Hoàng Linh Vũ chân chính, thì tại sao lại biết những gì từng diễn ra giữa Diêm Phi Hoàng và y?”

Hoàng Linh Vũ nghe thấy thanh âm của Mộ Dung Sí Diệm, hai mắt lập tức có chút phát quang, tựa hồ nhìn thấy hy vọng biện bạch: “Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt không?”

Không có trả lời.

“Lúc đó người hỏi ta tên gì, ta nói ta tên Ngọc Linh Hoàng, đó mới là tên của ta, là tên do thầy ta đặt cho ta.”

“Thầy người mới là Hoàng Linh Vũ chân chính?”

“Lúc thu lưu ta thầy đã gần đất xa trời, hắn kể hết chuyện của mình cho ta nghe. Chuyện ta biết có thể nói hết cho các người biết, nhưng phiên dịch gì đó thật sự không biết.” Hoàng Linh Vũ khẩn thiết nói, điệu bộ rất sợ bọn họ không tin tưởng.

Mộ Dung Nhuệ Việt ngăn cản đệ đệ chen mồm vào, đích thân hỏi: “Tại sao người lại mạo nhận?”

“Vốn cho rằng có thể đạt được chút thứ tốt, nhưng tính toán sai lầm. Mộ Dung Bạc Nhai khá ngốc nghếch, còn nuôi không ta một trận. Đến đây rồi thì lại biến thành ta tự tìm khổ ăn.” Thấy không ai nói chuyện, y lại khẩn cầu: “Ta sai rồi, sau này không dám nữa, không dám lừa các người nữa, thật đó.” Về mặt y thảm thương, giống như thiếu niên làm sai chuyện bị đại nhân bắt được hung hăng đánh một trận, bức tới mức không còn đường lui mới không thể không thừa nhận sai lầm.

Mộ Dung Nhuệ Việt đứng tại chỗ không có hành động gì, nhưng không khí ngưng trọng lại bắt đầu bao trùm phòng thẩm vấn không lớn.

Mộ Dung Sí Diệm đi qua, cách một ống tay áo nâng cầm Hoàng Linh Vũ, nhìn chăm chú vào hai mắt y, một lúc sau, âm trầm nói: “Ngọc Linh Hoàng, Hoàng Linh Vũ, Lâm Tục Phong, xem ra người thật sự có thói quen thay đổi danh tự a, nếu ta còn tin người, thì không phải là tên gốc đệ nhất thiên hạ sao?”

“Ta thật sự có thể nói tất cả những thứ ta biết cho người, nhưng dịch văn thì quả thật không biết.” Y thấy Mộ Dung Sí Diệm không tin mình, gấp đến đỏ mắt, trong mũi cũng bắt đầu hít hít sụt sụt, “Gia tha ta đi, ta thật sự không dám lừa nữa. Ta cũng là vì bản tính háo ăn lười làm mới đi lười gạt, gia tha ta đi.”

Một giọt, hai giọt, nước mắt như đứt dây rơi xuống ống tay áo của Mộ Dung Sí Diệm, hắn giật tay lùi lại hai bước lớn cứ như bị bỏng, rồi mới thấy rõ Hoàng Linh Vũ lại bắt đầu mắt mặt giao lưu bằng nước mắt.

Hắn hoang mang không biết làm sao nhìn sang huynh trưởng, thấy đối phương mang theo ý cười hết cách, nhưng không bao lâu lại biến thành sắc bén âm trầm.

“Phải không? Vậy người nói cho rõ ràng đi, để ta nghe thử cái gọi là ‘tất cả những gì người biết’ đó.” Mộ Dung Nhuệ Việt nói.

67. Q.1 - Chương 68: Ô Uế Bất Kham.

Nửa canh giờ sau, Mộ Dung Nhuệ Việt và Mộ Dung Sí Diệm ra khỏi địa lao, Trình Bình vẫn lưu lại bên dưới, Đoàn Hưu Nhi cũng đi theo ra ngoài.

“Người nhận định thế nào?” Mộ Dung Nhuệ Việt hỏi, tuy không chỉ là ai, nhưng uy thế trong khẩu khí khiến Mộ Dung Sí Diệm biết hắn đang hỏi Đoàn Hưu Nhi.

Đoàn Hưu Nhi cung kính đáp: “Nếu so với tình cảnh lúc đó, những gì y nói vừa rồi không có kẻ hở.”

“Còn người?”

Mộ Dung Sí Diệm nói: “Đích thật như thế, ta nhớ trước đây Diêm Phi Hoàng từng nói qua Hoàng Linh Vũ chết trước hắn, vì thế tính ra, Hoàng Linh Vũ nên chuyển thế trước Diêm Phi Hoàng. Người này... ‘Ngọc Linh Hoàng’ này trẻ tuổi như thế.”

Đối mặt với mảnh băng thiên tuyết địa sáng chói mắt, Mộ Dung Nhuệ Việt thở ra một hơi dài, nói: “Thật sự là đối thủ không dễ đối phó.”

Mộ Dung Sí Diệm trầm mặc lắng nghe.

“Cứ để Trình Bình tiếp tục đùa với y vậy, xem thử còn có thể moi ra cái gì nữa. Nếu lựa chọn đối mặt sinh tử, hắn vẫn không thể nào moi ra thứ gì khác, thì có nghĩa là y không hề nói dối.” Mộ Dung Nhuệ Việt cuối cùng quyết định. Thật ra đối với việc phiên dịch cổ di thư đó căn bản không cần gấp, cho dù không có hai quyển thư đó, trong nước Đại Yển, trước mắt cũng không có ai là đối thủ của hắn.

Mộ Dung Sí Diệm nghe thấy rõ ràng, kéo tay áo hoàng huynh chấp vấn: “Không lẽ hoàng huynh muốn giết y sao?”

“Người nghe ra ý đó từ câu nói nào của ta?” Mộ Dung Nhuệ Việt gõ đầu tiểu đệ nói, “Chỉ là một khảo nghiệm cho y mà thôi. Con người khi đối mặt với tuyết cảnh, tuyết đại đa số đều sẽ nói thật.”

“Tuyết cảnh? Xem ra người thật sự muốn y chết.”

“Hơn phân nữa sẽ không chết thật đi.” Mộ Dung Nhuệ Việt cười cao thâm khó dò, “Nói thật, hài tử đó thật sự là người thú vị, lút chút cái gì? Nếu chứng minh được y không biết gì cả, mà lại có thể sống sót, vi huynh cũng vui vẻ giữ y lại bên cạnh làm ẩm giường.”

Nói xong, Mộ Dung Nhuệ Việt ngửa mặt cười lớn, phát tay áo mà đi. Để lại Mộ Dung Sí Diệm nhìn lên vệt nước mắt trên ống tay áo mình, không biết đang nghĩ cái gì.

Mộ Dung Nhuệ Việt tuy nói như thế, nhưng không thật sự định làm thế.

Nói thật, hắn rất ghét loại người như Hoàng Linh Vũ, dơ bẩn, tanh hôi, thê thảm, dưới sự hủy diệt của người khác biến thành ô uế không chịu nổi. Người như thế sẽ dẫn lên dục vọng thị huyết của hắn, khiến hắn muốn tàn nhẫn băm nát ra, xóa sạch khỏi mắt.

Hơn nữa, vừa rồi y liều mạng cầu tha như thế, loại điệu bộ xấu xí bỉ ổi đó, nước mắt chảy dài nhục nhã đáng khinh, toàn bộ đều khiến Mộ Dung Nhuệ Việt khinh thường tận đáy lòng.

Nhưng hắn không để ý, người ti tiện bản thủ này chỉ là một vết chấm nhỏ không đáng để tâm, những thứ như Mộ Dung Bạc Nhai và Bạch Y giáo, và cả Tây Thương tộc nhân, chỉ cần hắn nhìn không thuận mắt, hắn có thể khiến những người đó toàn bộ đều biến thành thủy khí bốc hơi khỏi nhân gian, một chút vết tích cũng không lưu lại.

Nhưng hắn là Mộ Dung Nhuệ Việt, hắn là trưởng tử của hoàng đế Đại Yên, hắn sẽ không để lộ bản tính thị huyết của mình trước mặt người khác, hắn sẽ không để người khác phát hiện nhược điểm của mình. Hắn vĩnh viễn sẽ bình thường đứng trong mắt mọi người, khi con mồi không chú ý, sẽ dùng răng nanh và vuốt nhọn của mình xé xác bọn họ.

Đối mặt với Hoàng Linh Vũ lại bắt đầu run rẩy thút thít, Trình Bình đột nhiên dâng lên cảm giác vô lực. Quả nhiên, dù ý chí có kiên cường, cũng không chịu nổi khổ hình không biết điểm kết sao?

Thời gian này, Trình Bình không những thi hành những hình phạt về mặt thể xác với y, mà cũng bao gồm cả dần vặt về mặt tinh thần. Khi thời gian y chịu hình dài thêm, hoặc đau đến cực điểm, căn bản không thể không chế phản ứng của cơ thể, đại tiểu bài tiết đều mất khống chế. Vào lúc y tràn đầy tử nhục và thống khổ bài tiết ra uest vật, luôn sẽ gặp phải tiếng cười nhạo của những kẻ thủ vệ trông coi hình thất. Đối mặt với khốn cảnh cực đoan nhất, ngay cả tôn nghiêm làm người cũng không thể giữ được, cái người còn có thể ăn ngon ngủ yên ở Đông Bình thành, cuối cùng cũng cúi đầu xin tha.

Trình Bình vốn cho rằng, trong năm thứ hai mươi tám của cuộc đời hắn, vào năm thứ mười sau khi hắn chính tay lăng nhục sư phụ đến chết, cuối cùng cũng xuất hiện một người, sẽ dùng phản ứng hài hước, chế giễu thủ đoạn sinh tồn trên thế gian này của hắn đến mức thương tích đầy mình.

Thậm chí hắn còn vì thời khắc đó sẽ đến mà khẩn trương không thôi, lại hưng phấn không thôi, giống như tử sĩ chờ đợi trận chiến cuối cùng, biết rõ hủy diệt ở ngay trước mắt, nhưng vẫn căng cứng cơ thịt toàn thân, nắm chặt quyền nghênh đón. Hắn thậm chí cảm nhận được, năm đó khi sư phụ hắn bị hắn hạ thủ, cũng ôm cảm giác như thế này___ vì bản thân bị hủy diệt mà hưng phấn, vì sự hủy diệt của bản thân mà mong đợi.

Nhưng hắn đã sai rồi, người này chỉ cố gắng chống cự một thời gian, cuối cùng lộ ra vẻ mệt mỏi. Tuy trong trận chiến này hắn đã đạt được thắng lợi, nhưng lại không một chút cao hứng. Chấp vắn vài câu ứng phó rồi ném lại que cời, vẫn treo y trên tường, tự mình bỏ đi.

Về yếu đuối của Hoàng Linh Vũ căn bản không cần giả vờ, y cũng là người, cũng sẽ sợ đau. Chỉ có điều, y biết khóc biết la, biết cầu tha biết hôn mê, nhưng trong lòng từ đầu đến cuối vẫn luôn thanh tỉnh.

Lời nói dối của y không phải không có đạo lý, ngược lại có thể chứng minh xác thực độ chân thật của những lời nói dối này. Như vậy, chỉ cần y mở miệng sống chết không thừa nhận mình là Hoàng Linh Vũ, lâu dần, sẽ không còn ai tiếp tục truy vấn chuyện dịch văn cho cổ di thư. Mà có lẽ y còn có thể thừa cơ trốn đi.

Đây tuyệt đối là một trận chiến lâu dài vượt quá sự tưởng tượng của kẻ địch, chỉ xem ai bị mất tính cảnh giác trước mà thôi.

Chỉ là tay chân thân thể đều bị cố định trên tường, dưới đất tuy không có gió, nhưng hàn lạnh mùa đông vẫn từng chút từng chút thấm vào xương cốt. Cuộc sống thế này, lúc nào mới kết thúc đây.

Y đã tận lực cầu sinh rồi, y cũng đã tận lực không nghĩ tới chuyện quá khứ nữa, nhưng tại sao vào lúc y suy yếu, vẫn sẽ nhớ tới từng lời nói cử chỉ của người đó? Nhớ tới vị đạo và nhiệt độ của hắn? So với gánh nặng về mặt thể xác, đây có lẽ mới là khảo vấn tinh thần nặng nề nhất.

Trong những phòng thẩm tra ở hai bên gần đó không ngừng vang lên tiếng rên rỉ kêu thảm của những tù phạm, y cố gắng thoát khỏi sự quấy nhiễu của những chuyện cũ. Nhưng có lẽ là vì mấy năm quá khứ đều không chân chính mở mắt nhìn rõ, chuyện nhớ tới đa số đều lạnh lẽo, không mang theo bất cứ tình cảm nào khác.

Nếu lúc này có một bình rượu, có lẽ sẽ không cảm thấy lạnh như thế. Vừa nghĩ như vậy, trong đầu bắt gặp lại hiện lên một nhân ảnh, Mộ Dung Bạc Nhai, đúng là một tiểu tử thú vị có tinh thần đến không ngờ. Người đó đã từng cùng y uống rượu mấy lần, cũng từng đánh nhau mấy lần. Mới gặp thì rất ghét nhau, nhưng

bất tri bất giác không biết tại sao lại ở chung. Nói đến cùng, trận chiến ‘bảo vệ lãnh địa nam nhân’ của hai người vào lần quen biết đầu tiên, hình như vẫn chưa phân thắng bại đi?

Mộ Dung Bạc Nhai a, đợi ra khỏi đây rồi y nhất định phải tìm hần uống cho đã. Phải ở trước mặt hần chế giễu huynh đệ nhà hần không ngờ lại biến thái như thế, phải hung hăng đòi lại công đạo trên người hần.

Cổ nghĩ tới niềm vui trong lúc khổ sở, Hoàng Linh Vũ chậm rãi lộ ra nụ cười, y cẩn thận cúi đầu không để người bên cạnh phát hiện bản thân kỳ thật không hề tuyệt vọng.

Con người tuy sẽ tuyệt vọng, nhưng cũng sẽ tự mình lành lặn, vì, con người là một động vật như thế.

68. Q.1 - Chương 69: Dấu Hiệu Biến Đổi.

Mộ Dung Nhuệ Việt gần đây rất không hài lòng, thế lực của phe phái phản đối hần trong triều dần lộ mặt.

Bắt đầu từ khi hần bắt được Hoàng Linh Vũ, những đại thần vốn giữ vị trí trung lập quan sát trong triều lại đột nhiên tỏ thái độ cứng rắn, tuy không lập tức nghiêng về phía nhị diện hạ, nhưng phạm là những đề án do phe phái của Mộ Dung Nhuệ Việt nói ra, đều sẽ gặp phải sự phản đối của đại thần.

Mới bắt đầu Mộ Dung Nhuệ Việt còn có thể tìm một vài cái cớ đối với những đại thần này, để thăm xúi giục phụ hoàng cho bọn họ ‘cáo lão hồi hương’, hoặc bảo Mộ Dung Sí Diệm đi xử lý phức những kẻ không biết nghe lời. Nhưng hơn nửa tháng gần đây, không chỉ những đại thần ở vị trí trung lập, mà ngay cả những nô tài vốn nằm dưới cánh cửa hần và lão tử, cũng dần có ý phản nghịch.

Trên triều đường cũng đang biến hóa, các đại thần đối với Mộ Dung Nhuệ Việt đã không còn là đối kháng mình đao mình thương, mà áp dụng thái độ cực kỳ không phù hợp. Mỗi khi đại thần tâm phúc trong phe phái của Mộ Dung Nhuệ Việt đưa ra phương án nào đó, chẳng hạn như để ai ai ai phụ trách hưng tu thủy đê, để ai ai ai dẫn binh đến biên quan đóng giữ, hoặc phải diệt trừ chính địch (*kẻ thù chính trị) nào, phải trưng thu cống nạp ở đâu, trong triều luôn lặng yên đến mức cây kim rơi cũng có thể nghe thấy, ai nấy vẻ mặt giấu giếm, không ai đứng ra tán thành, cũng không ai đứng ra phản đối.

Mà sau khi hạ triều Mộ Dung Nhuệ Việt tìm đến một vài người có quan hệ khá mật thiết với hần, nói bóng nói gió thăm dò bọn họ tại sao lại thay đổi thái độ, đều nhận được những lời ấp a ấp úng, không đầu không đuôi.

Hần phái thủ hạ cốt cán của mình đi tra việc này, cũng không tìm được gì. Trước đây đều là dựa vào thủ hạ Côn Tổ của Mộ Dung Bạc Nhai phụ trách dò thám tin tức cơ mật, hiện tại sau khi đã xóa bỏ Côn Tổ, thế lực thay thế vẫn chưa thể hoàn thiện hết. Trong thời điểm này, hoàng thất giống như đã mù một con mắt, nhìn cái gì cũng mơ hồ mông lung.

Mùa đông đang trôi qua, mà hiện tại hàn lạnh lại ập đến với Mộ Dung Nhuệ Việt. Người nào nhạy bén cũng sẽ liên tưởng được, trong bóng tối đang có một thế lực, từ từ ăn mòn triều đình, trong lúc tiếp xúc bí mật với những thần tử bất luận thuộc phe phái nào, đã đạt được sự ủng hộ của họ.

Nhưng thế lực này thật sâu không thể dò, không ai có thể nhìn được toàn bộ diện mạo của nó.

Sắp thay đổi rồi.

Sắc mặt Mộ Dung Nhuệ Việt dần âm trầm, trong địa lao cũng đang trải qua thời khắc hàn lạnh nhất.

Trình Bình cũng nghe nói phải cho Hoàng Linh Vũ khảo nghiệm trọng đại nhất, hần vốn không nghĩ tới, khảo nghiệm này thế nhưng lại đến từ Mạc Xán.

Lúc này, Mạc Xán đang ở trong ngục giam, vẻ mặt bất thiện. Trình Bình đi theo sau cũng có thể cảm thấy được lãnh khí âm u.

Hoàng Linh Vũ nằm trong đám rơm khô, cả mùa đông, y chỉ có thể dựa vào đám rơm này xua hàn. Thức ăn cũng bị Mộ Dung Nhuệ Việt hạn chế, chỉ cung cấp cho y được một phần tư của những tù phạm khác. Nước uống không bị chiết khấu, lương khô thì chỉ có thể được nửa cái mìn thầu.

Trình Bình từng cảm thấy, chút ít lương thực này sẽ hủy diệt ý chí thậm chí là thần trí của Hoàng Linh Vũ. Cho dù y vốn thật sự không phải là Hoàng Linh Vũ, đối mặt với đói khát cuối cùng cũng phải thừa nhận. Cái gọi là bức cung, chính là đạt đến hiệu quả này.

Nhưng hần sai rồi, hần thậm chí thấy được Hoàng Linh Vũ đói đến mức ăn chuột sống, cũng không nghe y nói bản thân đích thật chính là Hoàng Linh Vũ, sẽ cung cấp cách phiên dịch mật văn.

Con chuột đói khát bị mùi máu tanh của tù phạm thu hút, ra khỏi ổ cắn vết thương của tù phạm. Tù phạm bị nhốt ở nơi này đa phần là văn nhân, cũng đa phần bị dày vò chỉ còn thoi thóp, tựa hồ không có thể lực để đấu tranh với chúng nó. Rất ít người hung thần ác sát đến mức trở ngược lại bắt lấy con chuột đang cắn mình, nhưng Hoàng Linh Vũ lại làm được. Càng ít người sẽ bị bức đến mức không còn lối thoát, đến mức phải cắn con chuột đó, Hoàng Linh Vũ cũng đã làm được.

Đêm đó, kỳ thật Trình Bình đang đứng trong hành lang ở chỗ thủ vệ nhìn thấy được. Thị lực của Hoàng Linh Vũ trong bóng tối không được tốt, không chú ý bên ngoài có người, chỉ là ngay khi cảm giác được mình bị cắn, thì liền theo tính phản xạ tóm ngay lấy. Con chuột đó đại khái là ăn đồ tự do nhiều mà lại không bị ai đuổi đánh, nên phản ứng chậm chạp, thật sự bị y bắt được.

Thế là Trình Bình nhìn thấy y từ từ ngồi dậy, lật tới lật lui chơi đùa con chuột đang kêu loạn, đấu tranh tư tưởng rất lâu, sau đó lại quan sát tình trạng khỏe mạnh của con chuột rất lâu.

Cuối cùng, há miệng, cắn!

Ngày thứ hai, trong thùng rác mà thủ vệ dọn ra Trình Bình tìm được lông da và nội tạng của con chuột.

Phải có ý chí cầu sinh lớn đến mức nào mới có thể ăn được thế này?

Tuy Trình Bình từng bị trọng thương vô số lần trong chiến đấu, cũng từng đạt đến mức ranh giới sinh tử, nhưng chưa từng đối mặt với khảo nghiệm đói khát.

Chiến trường của hần ở triều đình, trong dân cư, trong phố chợ, nơi hoang dã, bất luận trọng thương thế nào, đều có thể tìm được thức ăn, đều có thể nhóm lửa để nướng. Cho nên hần không biết, rốt cuộc phải có dũng khí lớn thế nào để đối diện với thứ thịt sống tanh hôi mùi nội tạng đó.

Hiện tại Trình Bình thậm chí không còn tiếp tục bấm cáo nhất cử nhất động của Hoàng Linh Vũ cho cấp trên nữa. Mộ Dung Nhuệ Việt mỗi ngày đều hỏi Trình Bình theo thông lệ, hần đều đơn giản trả lời: “Y vẫn kiên quyết không thừa nhận mình là Hoàng Linh Vũ.” Trừ điều đó ra không nói gì hơn.

Mới gần ngủ hơn một tháng, người này đã trở nên gầy trơ xương. Trong mái tóc đen bóng mượt trước kia giờ đã bắt đầu xen tạp những sợi bạc. Nhưng chung quy y vẫn còn sống, ti tiện nhưng lại kiên trì tiếp tục sống.

.....

Kiếp trước, Hoàng Linh Vũ từng nhìn thấy một bức hình thế này, nữ hài gầy như que củi vô lực nằm dưới đất, cách đó không xa là đám kền kền như hổ rình mồi, chỉ đợi cô bé không còn sức phản kháng, sẽ bổ nhào xuống mổ xé. Phóng viên chụp bức hình này tuy đạt được giải thưởng Pulitzer về ảnh chụp, nhưng vì áp lực do dư luận hoài nghi tại sao hần không lập tức cứu giúp, cuối cùng tự sát mà chết.

Kỳ thật loại ảnh thế này không hề ít, người phải nhịn đói nhịn khát cho đến lúc hấp hối cũng rất nhiều.

Trên đời này, không biết lại có bao nhiêu người chịu đựng được trong cảnh nước lửa như thế? Trong lịch sử không thiếu những ghi chép về việc ăn thịt người, hoặc để chứng minh hoàng đế là hôn quân, hoặc phải thuật rõ sự nghiêm trọng của thiên tai. Nhưng không có bao nhiêu người viết sách biết rằng, loại đói khát đến mức dùng bùn đất vỏ cây chống đói, đói đến mức đem hài nhi mới sinh hầm canh đây tuyệt vọng và đau đớn.

Khi yêu cầu sinh tồn cơ bản nhất cũng không thể đảm bảo được, dấu chí đã bị dìm nén rất lâu của Hoàng Linh Vũ cũng bắt đầu bị kích khởi. Thời gian gần đây, Mộ Dung huynh đệ đều không tới, Trình Bình thì lại thả lỏng thả vắn với y. Chỉ cần có thể tìm được công cụ thuận tiện, có lẽ qua không lâu nữa, sẽ có thể tìm được cơ hội chạy thoát khỏi chỗ này.

Nhưng mọi chuyện luôn không tiến triển theo những gì mà con người dự liệu, khi Trình Bình càng lúc càng buông lỏng quản thúc đối với y, Mạc Xán mang theo băng lạnh của ngày cửu hàn, còn có nộ ý nổi lửa ba trượng, xuất hiện trước mặt Hoàng Linh Vũ.

Khi Mộ Dung Sí Diệm vào tù thất, thấy được là một màn thế này. Xán di của hắn nộ khí bừng bừng kéo tóc Hoàng Linh Vũ, tha y đứng lên.

Người đó đã không còn là Hoàng Linh Vũ mà hắn từng quen biết nữa, hay Ngọc Linh Hoàng, hay Lâm Tục Phong. Tóm lại đã không còn là bộ dáng mà hắn từng quen biết nữa.

Vì ứng phó với thủy triều đột nhiên bùng khởi phản đối đại hoàng tử trên triều, gần đây Mộ Dung Sí Diệm đều bị phái làm nhiệm vụ. Chưa tới một tháng, y đã trở thành da bọc xương, sắc mặt tái nhợt, không còn là người trẻ tuổi hài hước linh động như trong ấn tượng của Mộ Dung Sí Diệm.

Thoáng chốc đó, Mộ Dung Sí Diệm cảm nhận được bản thân trở nên rất kỳ quái, trong lồng ngực đau đến thở không nổi, thậm chí sản sinh ra xung động muốn đá Xán di ra. Hắn biết hiện tượng này không bình thường, cho nên khống chế mình đứng yên. Vào lúc này, Mộ Dung Nhuệ Việt cũng đi theo vào, hắn cũng không trách mắng Mạc Xán không thi lễ với hắn, chỉ thản nhiên ngồi lên ghế quan sát.

Từ khi Mạc Xán tiến vào, Hoàng Linh Vũ đã biết cửa ải này không dễ qua. Trước đó, Mộ Dung Nhuệ Việt tuy muốn phiên dịch mật văn, nhưng không mang theo tình cảm cá nhân, thả vắn hình phạm có thể coi là công chính. Mà cái bà điên này lại mang theo oán thù riêng tư của mình. Trong mắt nàng ta lộ ra oán độc đối với thù địch và sự cuồng hỉ vì được thoát tội, Hoàng Linh Vũ làm sao quên được. Y biết, Mạc Xán đã điên cuồng, nàng ta không chịu thừa nhận bản thân đã giết Diêm Phi Hoàng, cho nên muốn tìm một người thế tội để giày vò.

Người thế này, sao có thể dung thứ cho con vẹt đã dâng tới miệng chạy mất?

Quả nhiên thấy Mạc Xán nghiêng răng, âm trầm chấp vấn: “Người nói người không phải Hoàng Linh Vũ?”

“Thầy của ta đã chết rồi.”

Mạc Xán nhìn y rất lâu, cũng không thấy được dấu hiệu chột dạ nào trong mắt y, quay sang hỏi Trình Bình đứng sau: “Bất luận thế nào y cũng chỉ nói khẩu cung này?”

“Vâng.”

Mạc Xán lại hỏi: “Tất cả thủ đoạn đều đã dùng qua rồi?”

“Vâng.”

Quả nhiên, Mạc Xán lại hỏi: “Nhục hình thì sao? Dùng chưa?”

Trình Bình trầm mặt một lúc, đáp: “Thuộc hạ vô năng, chưa dùng.”

69. Q.1 - Chương 70: Xúc Thủ Chi Thống.

(*Dịch nghĩa đại để là: Đau đớn khi chạm vào)

Mạc Xán nghĩ cũng không nghĩ, cho Trình Bình một bạt tai: “Hiện lại liền làm, lập tức, xem y còn dám cứng miệng không!”

Nàng ta vừa nhắc tới nhục hình (*nhục trong từ làm nhục), trong tù thất cách hai ba gian bên trái lập tức truyền đến tiếng khóc lóc kinh sợ và nguyên rửa, còn thêm một đại lão hán mắng từ xa: “Gia lâu lắm rồi

không phát tiết, mẹ nó cũng không chuẩn bị nữ nhân cho gia, nhục hình lần này ít nhiều cũng cho gia ném chút mới mẻ.” Người đó vừa lên tiếng, thủ vệ mở cửa tiến vào cho ngay vài roi, quát hấn ta đến mức không dám mở miệng nữa.

Nhưng chỉ cần như vậy, Hoàng Linh Vũ cũng lập tức biết được đây là loại hình phạt thế nào. Trong lịch sử Trung Quốc các loại nhục hình (*nhục trong từ da thịt) vô cùng phong phú, nhưng cũng có người ý chí kiên cường, sẽ không khuất phục. Vì thế người hành hình liền nghĩ ra nhiều thủ đoạn hơn nữa để bẻ gãy ý chí, những thủ đoạn này tuy nhiều, nhưng không được ghi chú lại trong sử sách, vì thực sự là quá bẩn thỉu đê hèn.

Mạc Xán lại cười âm lạnh nói: “Thế nào? Trước hết tìm vài tên ác phạm đến thượng y, hay đích thân người thượng?”

Mộ Dung Sí Diệm muốn nói lại thôi, Mộ Dung Nhuệ Việt ôm tay bàng quan, Trình Bình trầm mặc một lúc, cúi đầu kéo mở y phục của mình.

Cho dù tuyệt cảnh thế này, Hoàng Linh Vũ cũng không muốn chịu đựng nhục này.

Khi còn không biết làm thế nào mới tốt, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện khi còn học đại học. Lúc đó vài đàn chị bức bách y tham gia cos, vì thế tìm một đồng tiểu thuyết truyện tranh đồng nhân cho y bổ túc. Lúc đó, quả thật là bị những dụng cụ x, np, luân x, mát xa x đầy mắt dọa sợ. Sau đó còn bị bức xem [xx lệ nô], [Tà thần chi x], [Sống chính là để xx]... đủ loại sách, làm y sợ đến mức trong suốt một thời gian hề nhìn thấy vật nào hình gậy, hình cầu, vật chấn động, vật dính nhớp, thậm chí cả bạch tuột và rắn đều buồn nôn, ai biết hiện tại những tri thức này thế nhưng lại có chỗ dùng.

Y đột nhiên cười, thanh âm tuy thấp nhưng rõ ràng điên cuồng ngang ngược, nói: “Những thủ đoạn không nhập lưu này, từ tám trăm năm trước đã lỗi thời rồi, nếu thật muốn hủy diệt ý chí con người, thì nên...” Y dùng ánh mắt khinh khi liếc Mạc Xán, dùng giọng nói xuy yếu khàn khàn, giọng điệu chế giễu hiển thị một phương diện bí mật độc đáo của mình với nàng ta. Trình Bình đứng gần đó thậm chí có thể thấy được thần sắc chói mắt cực điểm trên mặt y, đó là thần sắc tuyệt đối sẽ không khuất phục nghịch cảnh.

Quả nhiên, không qua bao lâu, trên mặt Mạc Xán bắt đầu từng trợn xanh trắng, người trong mây tù thất gần đó bị dọa đến không dám thở, ngay cả Trình Bình cũng phải dừng động tác lại, quay đầu nhìn chỉ thị của Mạc Xán.

Mộ Dung Nhuệ Việt tựa hồ định vỗ tay, vì những loại phương pháp Hoàng Linh Vũ nói vừa rồi quả nhiên đáng kinh ngạc, so với Mạc Xán không biết còn hơn mấy phần. Mạc Xán bị chế giễu trước mặt nhiều người như thế, cũng nhất định không còn mặt mũi tiếp tục dùng những thủ đoạn này. Mộ Dung Nhuệ Việt thậm chí nảy ra một suy nghĩ cổ quái, có lẽ bất luận đối mặt với nan đề nào, người này đều có biện pháp nhẹ nhàng giải quyết, bất luận đối mặt với sự đột biến nào, y cũng đều có thủ đoạn đủ để tùy thời ứng biến. Giao phong kiểu này, chỉ mới đứng bên cạnh nhìn thôi đã cảm thấy máu nóng sôi trào.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, Hoàng Linh Vũ dựa vào tri thức quá khứ một lần nữa hóa giải nguy cơ gần ngay trước mắt, chiếm được thượng phong tạm thời.

Nếu chuyện tiếp tục tiến triển như thế, có lẽ Mạc Xán cái gì cũng sẽ không làm, nhiều lắm cũng chỉ bị thương một chút da thịt là có thể giải quyết xong chuyện.

Ai biết Mộ Dung Sí Diệm lại không thể nhẫn nhịn nữa, đột nhiên kéo tay Mạc Xán, có chút khẩn cầu nói: “Xán đi!”

Hoàng Linh Vũ hít ngược một hơi, thậm chí không tốt.

Trong ánh lửa nhấp nháy ngoài hành lang, chỉ thấy Mạc Xán quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Mộ Dung Sí Diệm: “Người muốn làm gì?”

Mộ Dung Sí Diệm lập tức ngừng động tác.

“Người muốn làm gì?” Mạc Xán lại hỏi. “Người thế nhưng lại đi cầu tình?”

Trình Bình cúi mặt đứng chờ bất giác thấp thỏm trong lòng, quả nhiên Mộ Dung Sí Diệm cắn chặt môi, buông tay Mạc Xán ra.

“Lẽ nào người đã quên rồi, nhất thời mềm lòng sẽ có hậu quả thế nào?” Mạc Xán nói. “Lẽ nào người đã quên rồi, một đường người đi đến thành tựu hôm nay, là nhờ vào lãnh huyết vô tình?”

Nàng ta chợt buông y phục Hoàng Linh Vũ ra, hất y ngã xuống đất, nhẹ nâng mặt Mộ Dung Sí Diệm lên, nhìn thẳng vào hai mắt hắn, hỏi: “Lẽ nào người đã quên sở dĩ Nhan Phi thất bại, sở dĩ mẫu thân của người thắng lợi, là vì cái gì rồi sao? Nếu người mềm lòng trước, thì chỉ có thể bị người đâm đạp. Trên đời này, vốn chính là kẻ vô tình sẽ thắng!”

Thanh âm của nàng ta tuy không lớn, nhưng lại vô cùng khẳng định và tự tin, như thể chân lý trong thiên hạ này nàng nắm chắc trong lòng bàn tay.

Mộ Dung Nhuệ Việt bàng quan một bên cũng thâm than thở, hắn đã biết kết quả của ván cờ này.

Còn có thứ gì có thể hữu lực bằng lời khuyên giải của người bảo hộ thân mật nhất, quan tâm nhất của mình? Từ nhỏ đến lớn, thế giới của Mộ Dung Sí Diệm chỉ có Tuyết Phi và Mạc Xán. Về lâu về dài, loại phục tùng này thậm chí đã trở thành bản năng của hắn.

Quả nhiên, cho dù chậm chạp rất lâu, Mộ Dung Sí Diệm vẫn nhượng bộ.

“Xán di, là ta sai rồi.” Hắn nói.

“Biết mình sai ở đâu không?” Mạc Xán không quở trách hắn, vẫn rất dịu dàng hỏi.

“Ta không nên nhẹ tay với kẻ không quan trọng.”

“Nếu đã biết sai rồi, Xán di cũng sẽ không nói nhiều nữa. Nhưng người nếu phải bù đắp vào sai lầm hôm nay, thì liền chứng minh cho Xán di xem. Đi.” Nàng ta chỉ người dưới đất nói. “Làm như bình thường, rút xương đầu gối của y cho Xán di, để y sau này không cách nào chạy trốn.”

Thanh âm Mạc Xán dịu dàng nỉ non, nhưng Trình Bình đã bắt đầu cảm thấy rợn tóc gáy. Mộ Dung Sí Diệm ngưng trệ không động đậy, Mạc Xán lại dùng ánh mắt an ủi hiền từ vỗ về hắn.

Mộ Dung Sí Diệm chợt cử động, động tác rất nhanh đến mức Trình Bình có cảm giác mắt hoa lên. Khi nhìn rõ lại, Mộ Dung Sí Diệm đã quỳ xuống, cổ định người đã gầy không ra hình người vào đồng rơm.

Hoàng Linh Vũ cố gắng giãy dụa, nhưng chút sức lực đó nhỏ nhoi không thấm vào đâu. Y đã rất lâu không được ăn đủ no, ngay cả nước uống cũng đều chỉ có thể có được nước lạnh gần như đóng băng, khổ hình lại thêm mất máu, khiến y cho dù sử hết toàn lực, cũng chỉ như chuồn chuồn run cây, uống công vô ích.

Ngón tay thon dài trắng bóc của Mộ Dung Sí Diệm trong ánh lửa trở nên hồng nhuận như oanh ngọc, vẻ mặt hắn băng lạnh, giống như con rối không có linh hồn, nhưng hai tay lại tựa như có ý chí riêng của mình mà đi thẳng tới bóp chặt hai đầu gối của Hoàng Linh Vũ, móng tay được trau chuốt vô cùng sạch sẽ xinh đẹp, hầu như không có tiếng vang đã ghim vào trong.

Trình Bình hoàn toàn nín thở.

Trong không gian yên ắng không có một chút tiếng động không truyền ra tiếng kêu đau như dự đoán, chỉ có tiếng thở dốc mỏng manh yếu ớt của Hoàng Linh Vũ.

Sau nhiều ngày chịu đói chịu lạnh như thế, y căn bản không thể tạo ra bất cứ trở ngại nào. Vì ngón tay băng lạnh của đối phương đâm vào máu thịt, khảm vào kẽ xương, tách ly dây chằng, bóc mở khớp xương, y thậm chí không cách nào phát ra âm thanh hoàn chỉnh. Tất cả trí tuệ và tùy cơ ứng biến, đối diện với trọng thương không cách nào trốn tránh trước mắt trở nên hoàn toàn vô lực, y thậm chí không thể tập trung tinh thần để suy nghĩ làm thế nào hóa giải tai nạn này.

Trong ánh lửa đỏ hồng, có người thờ ơ nhìn y nắm chặt cổ tay Mộ Dung Sí Diệm, có lẽ là vì muốn hòa hoãn thống khổ, có lẽ là vì muốn cự tuyệt đôi ma trảo đang tiếp tục tổn thương.

Bất kể là Mạc Xán, hay Mộ Dung Nhuệ Việt, hay có lẽ là Trình Bình, đều nảy sinh ảo giác như đang tham gia vào một cảnh hiển tế. Những gì thấy được trước mắt, tựa hồ là một con bướm bướm vướng vào mạng nhện bị dính chặt hai cánh, đang bị giác hút ben nhện của thiên địch đâm xuyên vào thân thể mềm mại, trong lúc giãy dụa chờ chết chỉ có thể phát ra từng trận run rẩy như bị co giật.

Dần dần, cuối cùng không còn âm thanh.

Chỉ còn sót lại Mộ Dung Sí Diệm nhìn đăm đăm hai tay dính đầy máu của mình, trên ngón tay vẫn còn giữ hai đoàn xương vỡ.

Đột nhiên một đôi tay vô cùng quen thuộc và dịu dàng từ sau lưng nhẹ nhàng ôm chặt lấy hắn, sau đó thanh âm vô cùng quen thuộc và dịu dàng đang nhẹ nhàng nói bên tai hắn: “Đừng quản y nữa, Xán di vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi, vĩnh viễn không ly khai ngươi.”

Cảm giác một khắc trước ngón tay móc vào huyết nhục, móng tay đâm vào khung xương vẫn còn lưu giữ rõ ràng.

Mộ Dung Sí Diệm bất chợt kịch liệt run rẩy toàn thân, đến sự giãy dụa của Hoàng Linh Vũ cũng không kịch liệt như thế, hắn hét lên một tiếng thật dài rồi giãy khỏi vòng tay Mạc Xán, từng bước từng bước lùi ra cửa lao, nhưng từ đầu đến cuối vẫn nhìn hai đoàn xương vỡ nóng bỏng trên tay mình. Phản phát như không thể chịu nổi sự nặng nề này, hắn như bị bóng ném chúng đi, ôm đầu chạy ra ngoài.

70. Q.2 - Chương 71: Nửa Năm Như Khói.

Đông đi xuân tới, xuân đi thu tới. Chớp mắt, nửa năm đã trôi qua.

Trong nửa năm, rất nhiều chuyện đã biến đổi, cũng có rất nhiều chuyện vẫn không thay đổi. Thứ biến đổi, chẳng hạn như sen nở rộ trong mặt hồ xanh biếc, chẳng hạn như con ve mùa hạ lười biếng kêu chỉ chỉ không nghỉ. Thứ vẫn không thay đổi, chẳng hạn như sự yên tĩnh trong đình đài lâu các của phủ đệ hoàng thân quốc thích, sự thuận tòng của nô phó tì nữ.

Đối với những thay đổi và không thay đổi trong chớp mắt này, chẳng qua là những sự vật bình thường mà đời người phải trải nghiệm. Thân sống trong thế sự, rất nhiều chuyện còn chưa kịp tỉ mỉ suy nghĩ, toàn thân tâm đã chìm sâu vào, toàn thân tâm đã quen thuộc. Cũng như Trình Bình hôm nay, cung kính theo thói quen phủ phục dưới đất, đợi chờ huấn thị của tôn thượng.

Mà Mộ Dung Nhuệ Việt như đang suy nghĩ gì đó, ngồi sau bàn gỗ phách rộng rãi, mục quang chăm chú nhìn hồ nước xanh lá rừ bên ngoài cửa sổ. Hắn suy nghĩ rất lâu, Trình Bình đang phủ phục dưới đất cũng không chút động đậy.

“Gần đây y chỉ cần đá cuội sao?”

“Đúng vậy, y vẫn ngày ngày đang tìm ‘xương đầu gối’, nhưng chung quy không thỏa mãn.”

“Ngươi thấy y thật sự phát điên hay giả điên?”

Trình Bình suy nghĩ một chút, đáp: “Trước đây không ít người bị tổn hại thân thể, kích động quá mức mà thần trí thất thường. Tình trạng của y, cũng có thể là sau khi bị khoét đầu gối phát sốt cao nên hư đầu óc rồi.”

Mộ Dung Nhuệ Việt tùy tiện lật xem quyển thư trên bàn, nhàn nhạt nói: “Gần đây tinh thần y thế nào?”

“Khóc nháo không ngừng, tinh thần ngược lại tốt hơn bốn tháng trước rất nhiều. Chỉ là có lúc cầm viên đá nhét không lọt chỗ đầu gối, liền khóc kêu rồi đâm vào chỗ bị thương.”

“Được rồi, cứ như vậy đi. Tuy gần đây địa lao đầy người dễ gây họa, nhưng chuyện của y cứ tạm bỏ qua, thêm một thời gian rồi lại xem có nên ‘xử lý’ không.”

“Vâng.”

Khi Mộ Dung Nhuệ Việt đang dò hỏi, Hoàng Linh Vũ lại yên tĩnh nằm trong tù thất địa lao vẫn không thay đổi.

Kỳ thật y không điên cũng không ngốc, chẳng qua gần đây thường xuyên nhớ tới chuyện rất lâu về trước.

Đích thật là chuyện rất lâu về trước rồi, chỉ có thể nhớ lại trong hồi ức mà thôi. Lúc đó Hoàng Linh Vũ và Diêm Phi Hoàng là người cùng một đội.

Tiểu đội khảo cổ luôn tổ hợp đội trước khi xuất phát, nhưng bọn họ từ đầu đến cuối chưa từng bị tách ra. Ngay cả khi trở về thành phố, cũng có hơn phân nửa thời gian đều ở chung với nhau. Vào lúc không có nhiệm vụ khảo cổ và nhiệm vụ nghiên cứu, Hoàng Linh Vũ và Diêm Phi Hoàng sẽ lười biếng nằm trên chiếc giường gỗ cũ kỹ, lười biếng uống bia ăn mỗi nhăm, lười biếng xem sách báo tivi.

Thời gian đó đang chiếu một bộ phim Hàn nổi tiếng, nữ vai chính trong phim mắc bệnh nan y, người xung quanh cả ngày đều khóc lóc ồn ào, tới mức người xem cũng khóc lóc ồn ào.

Chẳng qua cảm xúc này hiển nhiên không ảnh hưởng tới Diêm Phi Hoàng, thậm chí trông hắn rất vui vẻ, còn nói: “Tôi dự đoán vai chính cuối cùng không phải chết vì bệnh nan y, mà chết vì khóc. Trước khi bệnh tật bào mòn sinh mạng của cô ta, sự bị quan đã ăn mòn ý chí sinh tồn của cô ta.”

“Người không mắc phải bệnh nan y thì đừng mở miệng nói mấy lời không thiết thực.”

Diêm Phi Hoàng trừng mắt tức giận, bức Hoàng Linh Vũ ngã lên giường: “Thấy đáng vẻ rất thưởng thức cô gái đó của cậu, lẽ nào cậu chính là ‘song tính luyến’ trong truyền thuyết sao!”

Hoàng Linh Vũ cũng tức lên, một cước đạp chân hắn, đá hắn xuống đất, cười lạnh nói: “Muốn cảm cũng là tôi cảm cậu.”

Gần đây thời tiết dần nóng lên, gió thổi xuống dưới đất đều ẩm ướt, cơn nước đưa đến lao phòng cũng không còn lạnh như kết băng, mang theo một chút hơi ẩm của xuân hạ.

Hoàng Linh Vũ trừng mắt nhìn, nhìn đỉnh trần trong ánh lửa tối tăm.

Lúc đó y có thể khoa trương đạp Diêm Phi Hoàng xuống đất. Sau đó Diêm Phi Hoàng không còn nữa, y vẫn có một đôi chân kiện toàn. Mỗi đêm khi mưa gió thâm trầm, y có thể ở trong màn mưa một mình leo lên đại thụ, đỉnh núi, tòa nhà ở rìa thành phố. Màn mưa bao lấy y, trong tai chỉ nghe thấy tiếng mưa và hơi thở của bản thân, thân thể chỉ cảm nhận được sức mạnh của nước mưa và chính mình, dường như trong thiên địa vốn chỉ có một mình y, sau này cũng sẽ chỉ có một mình y.

Một mình y có thể trôi qua tất cả cửa ải khó khăn, giải quyết tất cả vấn đề, Diêm Phi Hoàng không còn nữa, cũng sẽ không sinh ra bất cứ điều gì bất tiện.

Nhưng đó đều là những chuyện cũ, hiện tại những gì thấy được trong mắt y, chỉ có đỉnh trần của tù lao.

Y sờ lên nơi khớp xương đã bị thiếu mất của mình. Tại bộ vị vốn nên là xương đầu gối, hiện tại đã lõm vào, tâm tình nhất thời chán nản đến cực điểm.

“Shit! Kháo! Sonofbitch!” Y lại la hét gào thét, chỉ lên đỉnh trần, chửi toàn lời bậy bạ.

Thủ vệ ở cửa lao gần đó hung hăng đá lên cửa lao một cước, nhưng cũng không thể ngăn cản tiếng mắng chửi của y.

Hoàng Linh Vũ sờ bên cạnh, tiện tay nắm lấy một viên đá cuội bị nước sông xói mòn tròn lẵn, cố sức nhét vào vết thương đã khép miệng của mình, vừa xoa xoa vừa khóc la: “Trả xương gối cho ta! Trả xương gối cho ta! Xú bà nương thiên sát người trả xương gối cho ta!”

Những viên đá cuội lớn cỡ trứng bò câu vốn không thể có trong lao tù. May mà Mộ Dung Nhuệ Việt vì chăm sóc y phát điên muốn tìm ‘xương đầu gối’, hơn nữa viên sỏi lại vừa tròn vừa trơn cũng không có lực sát thương gì, nên đặc biệt cho phép Trình Bình mang tới cho y một chút.

Mỗi lần mang vào, Hoàng Linh Vũ sẽ yên tĩnh mấy ngày, tỉ mỉ suy xét ‘xương đầu gối’ này phải làm sao ‘bỏ’ vào trong. Nhưng đương nhiên đều không thành công, thế là Hoàng Linh Vũ sẽ lại nháo tiếp, sau đó Trình Bình lại mang thêm một mớ vào.

“Mẹ nó tên điên đáng chết vô dụng đó lại phát điên rồi.” Thủ vệ kia mắng một câu, nộ khí bùng bùng quay người tránh đi xa.

Bên đó cũng có một thủ vệ, hơi mang chút đồng tình nói: “Người ta thiếu mất hai đầu gối, nửa chết nửa sống, sau này xem ra hai chân đã bị phế hẳn rồi, người lượng thú chút đi.”

Hoàng Linh Vũ nghe tiếng vang, thấy đã không còn ai nhìn đến góc này, tiếng khóc trên miệng dần tắt, nhưng lại bắt đầu động tác.

Khi thụ hình, chỉ cảm thấy tuyệt vọng và đau đớn, chuyện gì cũng không muốn nghĩ nữa. Một người từng hưởng thụ sự nhẹ nhõm khoái lạc do thân thể kiện toàn mang tới, làm sao có thể dễ dàng tiếp nhận hiện thực nửa người đã tàn tật. Nhưng y vẫn không chết, cho dù có một thời gian dài hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn không chết.

Quả nhiên chỉ cần không chết, tất cả vết thương đều có thể khép miệng, bao gồm sự chán nản nhất thời.

Đối diện tù thất chính là tường thạch, lối đi cũng không rộng rãi. Y chống lên song sắt ở cửa lao, chậm rãi chống người đứng lên.

Nếu Trình Bình hoặc Mộ Dung Nhuệ Việt, Mộ Dung Sí Diệm hoặc Mạc Xán nhìn thấy, thậm chí là hai thủ vệ đã tới cuối lối đi nhìn thấy, nhất định sẽ kinh dị không thôi. Tuy động tác của y chậm chạp, nhưng chân chân thiết thiết đã đứng lên.

Chỉ là tựa hồ vẫn thập phần đau đớn, sau khi y đứng lên, lưng dựa vào tường mệt mỏi thở dốc.

Mấy tháng trước, trải qua sự mê mẩn lúc đầu sau khi tỉnh lại, trong đầu cũng hồi phục bình tĩnh. Khi y nghĩ tới những chuyện trước đó, dứt khoát vỗ tay cười lớn, cười đến mức ngay cả nước mắt cũng chảy xuống, biến thành vừa khóc vừa cười. Trình Bình vừa hay lại có mặt ở đó, thấy y cười đến điên cuồng, càng kiên định tin tưởng y đã phát điên.

Ai biết lúc đó Hoàng Linh Vũ chỉ đang nhớ tới một khóa đề mà các bạn học từng nghiên cứu.

Người phát động khóa đề là một vị đàn chị phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp. Vì tuổi tác khá lớn, cũng tiếp xúc với nhiều thứ, cho nên chủ đề luận văn tốt nghiệp cô chọn cũng đặc biệt cường hãn.

Vấn đề này chính là: “Điền Kỵ và Tôn Tấn, ai công ai thụ?”

Vì khóa đề quái dị, thầy hướng dẫn đương nhiên ngay lập tức đổ mắt bác bỏ. ai biết tin tức không truyền mà đi, khóa đề này rất nhanh dẫn lên sự thảo luận tích cực của trên 70% nữ sinh và 20% nam sinh của toàn viện, tiếp đó trở thành luận đề đấu tranh kết của hội biện luận viện hệ năm đó.

Trong cuộc so tài biện luận, bốn nữ sinh phái Điền Kỵ chủ công nhất trí cho rằng: Tôn Tấn từng chịu tấn hình (*chịu hình ở vị trí xương bánh chè nằm ở đầu gối), làm chủ công phi thường bất tiện, vì thế chỉ có thể làm thụ.

Quan điểm này lập tức gặp phải sự khi mũi khinh thường của bốn nam sinh theo phái Tôn Kỵ chủ công. Đội nam sinh biện luận cho rằng, cho dù nằm cũng có thể làm công, vì Điền Kỵ có thể chủ động chịu.

Lời này dẫn đến tiếng cười lớn vỡ tổ của toàn trường.

Kết quả so tài là nữ sinh chiến thắng, nhưng khi mọi người cho rằng màn biện luận này đã có kết quả cuối cùng, khi mọi người đang hỏi những mắc xích, một bạn học gương mặt lạt lẩm chậm rãi đứng lên. Vị bạn học này tựa hồ vừa mới từ trong phòng thí nghiệm lý khoa đi ra, vẫn còn chưa kịp thay áo trắng dùng để làm thực nghiệm, đẩy đẩy gọng kính hình vuông đã gỉ đồng lên, nói vào micro: “Tôi đặc biệt từ trường đại học Bắc Y đến quý học viện lịch sử để cổ vũ Tôn Tấn. Người bình thường đều có một quan niệm sai lầm, cho rằng xương đầu gối bị khoét mất thì đồng nghĩa với việc hai chân bị phế, trong một quyển tiểu thuyết thậm chí còn viết thành ngay cả cơ thịt trên đùi cũng đều teo nhỏ hoại tử____ Kỳ thật đều là nói vậy! Tấn hình lại không hề cắt đứt thần kinh vận động và thần kinh cảm giác. Cho dù khớp xương không còn linh hoạt nữa, nhưng cũng vẫn có thể động! Tôn Tấn không có xương đầu gối, cũng vẫn có thể công!”

“Nga!” Toàn trường một mảnh náo động! Trước đây khi chỉ rập khuôn theo sách vở, nhìn tới tấn hình liền cho rằng hai chân hoàn toàn không thể trị, ai biết khi kết hợp với góc nhìn của y học hiện đại, trong đó vẫn còn rất huyền bí.

“Đây chẳng cơ thịt gần xương bánh chè vẫn có thể lành lại, nhưng dù sao cũng đã bị tổn thương, cho nên tự chủ vận động của khớp xương này đã trở thành một vấn đề.” Bạn học đến từ đại học y khoa đẩy đẩy mắt kính, tiếp tục bổ sung. “Sau khi tấn hình có thể hồi phục đến trình độ nào, còn phải xem có chịu phục hồi chức năng không. Tình hình tốt nhất thì còn có thể chống đỡ trọng lượng cơ thể, có thể co duỗi, nhưng nếu muốn đi thì vẫn vô cùng miễn cưỡng.”

“Ồ!!!”

Đây là một lần đại hội đoàn kết, đại hội thắng lợi, đại hội chưa từng có tiền lệ, các đồng chí của học viện lịch sử chân thiết cảm thụ được sự cường đại của lực lượng đồng nhân, sự bao la của thế giới đồng nhân, và sự trợ giúp cường đại của văn lý kết hợp đối với sự nghiệp đồng nhân.

71. Q.2 - Chương 72: Thần Kinh Thác Loạn.

Chuyện cũ đã qua, lúc đó y vừa nghe còn vừa bi thán cho danh tiếng thanh bạch của Điền Kỳ và Tôn Tấn, hôm nay lại đến phiên y biến thành Tôn Tấn thứ hai. May mà Mộ Dung Sí Diễm động thủ cực kỳ dứt khoát nhanh gọn, không gây tổn hại phạm vi lớn.

Trừ hoạt động không thuận tiện, chắc không tới mức sẽ chết người đi, dù sao y cũng không phải kiếm cơm bằng nhục thể___ Hoàng Linh Vũ tự nói với mình như thế.

May mà y cũng từng vào học viện y khoa một năm, từng thấy qua một cô bé bị chó cắn rách quai hàm. Vì thiếu mất một miếng thịt, sau khi vết thương khép miệng thì teo lại thành một cục, da thịt bị kéo căng đến mức ngay cả mắt cũng mở không nổi.

Không nghĩ cũng biết, cho dù thần kinh không chịu tổn hại gì, nhưng da thịt sau khi vết thương khép miệng lại teo rút, cũng sẽ tạo thành kết quả khớp xương đầu gối không thể hoạt động. Cách giải quyết chỉ có thể duy trì sự xoa bóp kéo dài, và dần gia tăng góc độ chuyển động của khớp xương.

Dùng đá cuội ‘nhét’ vào xương gối, không phải vì phát điên, mà để kéo giãn da thịt, khóc la muốn tìm đá cuội để làm vật thay thế cho khớp xương, càng không phải vì thần kinh tác loạn, mà là... dùng để tự bảo vệ.

Chỉ là x nó đau thật!

Hoàng Linh Vũ càng nghĩ càng bức bối, thầm dậm ngón giữa mấy chục lần với Mạc Xán. Loại nữ nhân ác độc đó, ngay cả y cũng không thêm, huống hồ là Diêm Phi Hoàng so với y còn bất bẻ gấp bội.

Trước đây y còn cảm thấy Mạc Xán chỉ là một nữ tử mệnh khổ. Nhưng mệnh khổ thì có thể đi oán hận người khác, mệnh khổ thì có thể đi tàn hại người khác sao? Được rồi, hiện tại ngay cả chút tình cảm hộ hoa tiếc hoa cũng tiêu tan hoàn toàn. Cứ chờ tới lúc đi, y sẽ thay Diêm Phi Hoàng giáo huấn bà nương đó một trận cho đã.

Nghĩ như thế, tinh thần liền tốt hơn nhiều, thủ vệ đứng ở xa không dám tới nhìn y phát điên, y cũng vui vẻ vừa tiếp tục tiếng khóc la kêu gào, vừa nhăn nhúm mặt mày để làm phục hồi chức năng khổ sở.

Y chú ý thấy trong mấy chục ngày gần đây, đại lao hiển nhiên đã trở thành nơi cư trú nhộn nhịp, không ngừng có tù phạm bị nhốt vào đây, nơi này dần trở nên chật chội. Trên nguyên tắc, nơi này đương nhiên một người một phòng đơn, nhưng từ từ biến thành hai ba người một phòng, chỉ có một vài trọng phạm vẫn có thể được đãi ngộ độc hưởng một gian.

Thế là bắt đầu có càng lúc càng nhiều phạm nhân bị áp giải ra ngoài, đi đâu, không ai biết. Nhưng Hoàng Linh Vũ từng chú ý, những người được tháo bỏ xiềng chân bị dẫn đi đó không bao giờ trở về, bọn họ đều có điểm chung, hoặc là đã rất lâu không có ai đến khảo vấn, hoặc chính là bị đánh đến mức khí vào thì ít khí ra thì nhiều, chân chính của kiểu đi vào theo chiều dọc đi ra theo chiều ngang. (*Nghĩa là lúc vào tù thì bước đi, lúc ra tù là bị khiêng ra)

Là đi đâu, trong tù phạm không ai biết. Nhưng đại khái có thể đoán ra, không có giá trị khảo vấn, hoặc đã xác định không thể sống sót, tự nhiên phải đem đi ‘xử lý’ rồi. Chỉ vì trong địa lao bị bệnh truyền nhiễm, cho nên mới không giết người trong này.

Hiện tại y có một đường sinh cơ, chính là cơ hội bị ‘xử lý’ đó, và lòng khinh địch của những kẻ hành hình. Việc duy nhất y có thể làm, chính là để người ta cảm thấy y không còn giá trị lợi dụng, sau đó là đợi địch nhân ném bỏ và cơ hội kia giáng xuống.

Vào hạ, thời tiết càng lúc càng nóng. Không khí hanh khô sau khi bị ánh mặt trời chiếu trực tiếp thiêu đốt, càng khiến người ta dễ dàng bức dọc. May mà đình dài lâu các trong phủ đệ của đại hoàng tử, có không ít hương tạ tiểu kiều, nên cũng dễ tu tâm dưỡng tính.

Mộ Dung Nhuệ Việt lúc này ngồi trong đình tám góc cạnh hồ hưởng thụ phong thủy và dương quang, trái phải là hai tì nữ kiều mỹ cẩn thận lật hạt hạch đào cho hần. Hạt hạch đào cứng chắc nằm trong ngón tay trắng nõn nhu nhược của các nàng, lại như hạt đậu phộng, vừa vào đã nứt.

Đoàn Hưu Nhi phủ phục dưới bàn, chờ đợi Mộ Dung Nhuệ Việt xem xong báo cáo tháng này.

Một nén hương trôi qua, Mộ Dung Nhuệ Việt cuối cùng thở dài: “Người nói có đạo lý. Bên phía Mộ Dung Bạc Nhai, đến hiện tại một chút động tĩnh cũng không có, có lẽ đã giác ngộ y không phải Hoàng Linh Vũ. Hơn nữa hiện tại y lại điên rồi, đích thật không còn giá trị lợi dụng.” Sau đó lại ngừng lại.

Đoàn Hưu Nhi không biểu hiện ra chút nôn nóng nào, cung kính chờ nghe.

“Bảo y chính trong phủ nhìn thử xem, nếu thật sự không thể trị, thì lập tức xử lý.”

“Vâng!” Đoàn Hưu Nhi cong lưng, cúi đầu đi lùi vào bước, Mộ Dung Nhuệ Việt lại nói.

“Bảo Trình Bình đi chấp hành, người lên theo sau lưng. Ta thấy tâm cảnh người đó tựa hồ có chút biến hóa, nếu hần không thể hạ thủ, thì xử lý luôn cả hần.”

“Vâng.”

Khi lão y chính mặt đầy nếp nhăn lại lần nữa xuất hiện trước mặt y, Hoàng Linh Vũ biết cơ hội của bản thân đã không còn xa. Vị lão y chính này không phải lần đầu tiên y gặp, nhưng lần trước gặp mặt cũng đã là chuyện của hơn trăm ngày trước, từ sau khi y sốt cao khỏi lại, thì không gặp ông ta nữa.

Đoàn hưu Nhi đi theo phía sau thần sắc trịnh trọng nhìn ông chẩn đoán cho Hoàng Linh Vũ, Hoàng Linh Vũ vừa thấp giọng nghẹn ngào vừa cười hi hi, ngược lại vô cùng phối hợp.

Chẩn đoán rất lâu, lão y chính đó mới đầu đầy mồ hôi nói thật sự không còn cách trị. Đoàn Hưu Nhi nhìn Hoàng Linh Vũ một cái thật sâu, mang theo sự không kiên nhẫn đi theo lão y chính ra ngoài.

Thủ vệ xung quanh cũng càng lúc càng không thèm coi trọng tù thất nơi y trú, đứng càng lúc càng xa. Hoàng Linh Vũ biết rõ, cơ hội cuối cùng rốt cuộc cũng tới. Y sờ hai đầu gối, đùi của mình, cơ thịt coi như không bị teo lại, nhưng cũng không thể bước đi.

Đối phó với người không còn chút sức lực phản kháng như y, đại khái chỉ có một hai người đi theo ‘xử lý’.

Trước đây đại khái không ai có thể thành công chạy thoát, một là vì khi ra ngoài chỉ còn thoi thóp một hơi, hai là vì tay chân không có vũ khí.

Hoàng Linh Vũ tự biết hai chân y tàn tật, thần chí không rõ, sẽ không khiến người ta cảnh giác, cho nên nhiều lần cũng chỉ có một hai người dẫn y đi. Y đánh giá những viên đá cuội tròn trịa cứng cáp trong tay, trong lòng không kinh không hãi không sợ, yên tĩnh tính toán cho cơ hội sắp tới.

Vì thế tối hôm nay, thủ vệ địa lao lại trải qua một đêm phiền não không chịu nổi trong tiếng khóc thét kêu gào, tiếng ném đá cuội của y.

Sau khi Trình Bình nhận được mệnh lệnh của Mộ Dung Nhuệ Việt, cuối cùng cũng đi vào địa lao. Vì Hoàng Linh Vũ phát điên, hần cũng đi theo Mộ Dung Sí Diễm ra ngoài chấp hành nhiệm vụ càng lúc càng nhiều. Tựa hồ từ nay về sau không cần quan đến chuyện của Hoàng Linh Vũ nữa. Nhưng không ngờ, hần vẫn còn bị vướng vào.

Đây là lần tiếp xúc cuối cùng rồi đi.

Hắn đột nhiên nhớ tới chuyện rất lâu rất lâu về trước. Lúc đó hắn vẫn còn đang học nghề dưới tay sư phụ, có một lần diễn luyện là cắt đứt hai chân của một con chó nhưng phải bảo đảm nó không mất máu mà chết.

Hắn thành công hoàn thành giao phó. Nhưng con chó không còn chân, cảnh ngộ cuối cùng chắc cũng chỉ có thể đối chết mà thôi, chẳng qua đó không phải là nội dung hắn nên quan tâm. Sư phụ hắn luôn miệng nói: “Có tên đao phủ nào lại đi quan tâm tới sinh mạng dưới đao mình chứ?” Đây cũng trở thành tín điều trong nhân sinh của hắn.

Nửa năm sau, trên chợ trấn hắn lại nhìn thấy con chó đó. Chỉ dựa vào hai chân trước, nó vẫn liều mạng nỗ lực tìm kiếm thức ăn, liều mạng nỗ lực sinh tồn.

Giây phút đó, trong lòng hắn lại gợn sóng lần nữa. Sau đó hắn không quan tâm đến kết cục của con chó đó nữa.

Trình Bình đứng trên lối đi, nhìn một thủ vệ tha Hoàng Linh Vũ ra ngoài.

Ánh mắt của người này, vốn là không chút để ý, cười nhạt chế giễu, hiện tại lại biến thành mê mang ám trầm, bi thảm hỗn loạn. Vốn là người kiên cường thế này, vậy mà cũng không bằng một con chó, không thể nhìn thẳng vào sự khiếm khuyết của mình, không thể vĩnh viễn giữ vững hy vọng sinh tồn.

Con người a, dưới hình đao của hắn lại yếu nhược và hèn nhát như thế.

72. Q.2 - Chương 73: Theo Lâm Ngàn Người.

Sau tiếng gõ canh tư, Lạc Bình kinh thành vẫn còn yên tĩnh.

Trong một tòa dân cư độc lập bên phía cửa tây Quảng An, trên một chiếc án thanh mộc bày một cuộc văn thư tổng quyền dày thô, nhưng đã được chỉnh lý hoàn tất. Một người trẻ tuổi mặc thanh sam thắt dây lưng màu đen ngồi tựa cửa sổ, một chân thon dài gác lên bệ cửa sổ, trong cánh tay rũ xuống còn cầm một thư quyền. Chỉ là hắn không có tâm tình xem sách, mà chỉ ngưng đọng nhìn ánh trăng càng lúc càng nghiêng về tây. Nếu nhìn kỹ, giữa chân mày hắn còn mang theo sự mệt mỏi nặng nề.

Mộ Dung Bạc Nhai cứ ngồi như thế rất lâu, vì thực sự không có gì làm, cũng vì hiện tại hắn chờ đợi ra đã không còn biết phải làm gì. Thật lạ, có lẽ nên trách hắn hành sự quá nhanh. Hoặc nên thả chậm tốc độ một chút?

Sau viện tử đột nhiên truyền tới tiếng xé gió, qua một khắc, một hắc y nhân như dung nhập làm một thể với sắc đêm vượt qua đỉnh ngói, đáp xuống ngôi xóm dưới cửa sổ nơi Mộ Dung Bạc Nhai đang ngồi. Người đó cong lưng thỉnh an, khi ngẩng đầu, Mộ Dung Bạc Nhai đã thu lại vẻ mệt mỏi trên mặt.

Đó là thủ hạ trong Côn Tổ cùng hắn ra đây, mỗi ngày phải phụ trách báo cáo một vài chuyện. Mộ Dung Bạc Nhai nghe mà không mấy để tâm, nhưng vẫn tỉ mỉ sắp xếp mọi chuyện. Thủ hạ thấy tất cả mọi chuyện đã báo cáo xong, mới nhớ tới vẫn còn một chuyện bỏ sót, tuy bản thân hắn không cảm thấy quan trọng lắm, nhưng dù sao Mộ Dung Bạc Nhai đã đặc biệt giao phó hắn mỗi ngày phải chú ý, vì thế lại nói: “Khi canh ba, hậu môn phủ đại hoàng tử có người xuất nhập.”

Mộ Dung Bạc Nhai hơi giật mình, ngược mắt nhìn qua. Hai tháng nay, hậu môn của phủ đại hoàng tử có không ít người xuất nhập, nhưng hắn cũng không dám xem nhẹ.

“Chỉ là người bị vác ra ngoài tương mạo khác biệt Hoàng Linh Vũ rất lớn, chúng ta không truy theo.”

“Các người có nhìn rõ rồi chứ?”

“Vâng, người đó tuy bị che kín diện mạo, nhưng nhìn dáng vẻ tóc hoa râm, đã qua tuổi bán trăm, thân hình cũng gầy nhỏ hơn nhiều.”

Mộ Dung Bạc Nhai nổi lên một trận thất vọng, hai tháng nay, người bị mang ra khỏi phủ đại hoàng tử không ít, nhưng mỗi lần kết quả cũng đều là thất vọng. Hắn phát tay bảo người đó lui xuống, chống vào bộ cửa sổ đứng lên.

Ánh trăng khuyết bên ngoài âm u tối tăm, tâm tình hắn cũng như đêm trăng tối mịt này, tuy khổ sở giữ vững hy vọng, nhưng lại không biết lúc nào mới có thể thấy được ánh sáng.

Hoàng Linh Vũ giống như cái bao bố bị vác trên vai thủ vệ đó. Bất luận là tay hay chân, đều mềm nhũn lắc lư theo bước đi của hắn. Khi vừa ra ngoài, thủ vệ vì phòng ngừa y loạn động, cố ý điểm huyết đạo ở vài chỗ của y. Thủ vệ đó lực tay cực lớn, mỗi lần điểm xuống đều khiến y cảm thấy như bị chùy đánh vào, mất một lúc muốn thở không nổi. Sau khi cơn đau dần trôi qua, thì lại không trở ngại hành động.

— Vừa rồi, đích thật là điểm huyết trong truyền thuyết?

Hoàng Linh Vũ băng quơ nghĩ.

Vấn đề này không phải lần đầu tiên quấy nhiễu y, nhớ lại thì cũng từng bị người điểm huyết qua rồi, đó là khi còn ở thành Hoài Qua. Lúc đó là một tửu quỷ, đánh y ngất đi, để truyền máu cho Mộ Dung Bạc Nhai. Nhưng mà y rất nhanh đã tỉnh lại.

Điểm huyết trong truyền thuyết, thật sự chỉ có cái vẽ.

Suốt quãng đường đi, trước mắt Hoàng Linh Vũ chỉ có mặt đất nhanh chóng di động, mới bắt đầu là ánh lửa chiếu lên đá xanh lát đất. Sau đó đi về sau, bối cảnh đột nhiên tối đi nhiều, dưới ánh trăng mờ ảo có thể thấy được lối nhỏ hoa viên với những viên đá vụn nhỏ, thông qua mấy bậc thềm cao trũng, đi qua lối lát gạch thô của con hẻm và thành môn, thì biến thành nơi hoang dã vắng vẻ. Lúc này sắc trời đã dần sáng, mà thủ vệ đi theo Trình Bình vẫn không ngừng nghỉ, cũng không biết phải đi đến thâm sơn cùng cốc nào.

Hoàng Linh Vũ không có giấy dựa, tuy đầu óc bị lắc lư đến choáng váng, nhưng vẫn đang suy nghĩ nên thoát thân thế nào. Trình Bình quả nhiên vô cùng có kinh nghiệm, tuy trong địa lao đã cho y được tiện nghi rất nhiều, còn vì y chuẩn bị đá cuội thuận tiện sử dụng, nhưng khi ra ngoài lại bảo thủ vệ kia tỉ mỉ kiểm tra người y. Cái này chính là ‘vào thì dễ ra thì khó’, muốn giấu những viên đá cuội to bằng trứng bồ câu đó mà không để ai phát hiện, đích thật là nhiệm vụ không có khả năng, cũng khó trách lúc đó y kêu gào đòi đá cuội, Mộ Dung Nhuệ Việt cũng đáp ứng rất sẵn khoái.

Đối thủ là hai người.

Ưu thế là, không ai có tâm phòng bị y.

Chính lúc này, thủ vệ đó đột nhiên hỏi: “Trình đại nhân, không phải con đường này.” Tựa hồ vì Trình Bình đã đi ra khỏi lối dự định, thủ vệ đó vô cùng kinh ngạc. “Bắc môn gần núi, trên núi có rất nhiều dã lang, có thể giải quyết sạch sẽ thi thể.”

Trình Bình im lặng một lúc, ngữ điệu bình tĩnh đáp: “Các người đều chỉ tới một nơi để xử lý người, nếu định nhân đã nắm vững quy luật, thì sẽ ở nơi đó đợi chúng ta đưa người tới cửa cũng không chừng.”

Thủ vệ nghĩ nghĩ thấy có đạo lý, ân ân vài tiếng, chỉ thiếu điều giơ ngón cái ra biểu thị tán dương: “Cao minh! Thật inh!”

Lại qua vài phút, sắc trời đã sáng hẳn, ánh dương đỏ rực nghiêng nghiêng chiếu vào bình nguyên lâm địa, thủ vệ đó dù đã quen vác người, cũng mệt tới mức thở phì phò. Khi hắn đã mềm chân tới mức sắp ném Hoàng Linh Vũ xuống đất, Trình Bình mới nói: “Chọn chỗ này đi.”

Thủ vệ như được đại xá, nhũn tay nhũn chân ném Hoàng Linh Vũ xuống đất. Mà lúc này, Hoàng Linh Vũ sớm đã bị quãng đường xóc nảy làm đầu choáng mắt hoa, may mà chưa ăn bữa sáng, nếu không đã bắt đầu ói ra.

“Người về trước đi.” Trình Bình phân phó.

“Đại nhân không cần ta giúp sao?”

“Ta muốn thao luyện độc môn thủ pháp, người cũng muốn đứng bên quan sát?”

Thủ vệ đó làm bầm hai tiếng, quả nhiên không dám đối chọi với hắn, càng không dám hỏi độc môn thủ pháp ở phương diện nào, ủy khuất bỏ đi.

Lúc này, trong lòng Trình Bình vô cùng rối loạn, nên không biết ở một nơi khá xa sau lưng có một người khác đang đứng. Hoàng Linh Vũ lặng lẽ tính toán nên thoát thân thế nào, cũng không biết y vừa rời khỏi Lạc Bình thành, một nhân ảnh mà y quen biết đang nhanh chóng lao xuyên qua bắc thành môn.

Mộ Dung Bạc Nhai một đêm không ngủ, trong ngực đột nhiên giật nảy, tựa hồ có chuyện gì đó chỉ cần một chút nữa sẽ có thể nắm được đầu mối. Nhưng những đêm thế này suốt nửa năm nay thật sự quá nhiều, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì khiến hắn bất an như thế.

Tung tích của Hoàng Linh Vũ, hắn sớm đã tra được, hắn thậm chí có thể đoán được y nằm trong tay Mộ Dung Nhuệ Việt thì đại khái phải chịu những gì. Nhưng vẫn không thể hành động.

Lạc Bình thành không phải Đông Bình thành, Mộ Dung Nhuệ Việt cũng không phải Mộ Dung Sí Diệm. Sí Diệm tuy hung, nhưng không tuyệt. Nhuệ Việt cực hung, đồng thời cũng cực tuyệt. Bạch Y giáo không thiếu người bị bắt vào phủ đại hoàng tử, nhưng mỗi lần ứng cứu, cuối cùng chỉ có thể khiến người đó tử vong sớm hơn. Không phải bọn họ hành động không đủ nhanh, mà là Mộ Dung Nhuệ Việt sớm đã hạ tử lệnh, nếu mất thấy tù phạm sắp được giải cứu, nhiệm vụ quan trọng của tất cả thủ hạ gần đó, là lập tức đổi từ toàn lực chống địch sang toàn lực giết chết tù phạm.

Mộ Dung Nhuệ Việt không quan tâm có thể có được khẩu cung hắn muốn hay không, sự lãnh huyết và quả quyết của hắn tạo thành một ấn tượng cho tất cả kẻ địch của hắn, người này tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ chuyện gì thoát ly khỏi kế hoạch và khống chế của hắn. Một khi không thể nắm vững, thì sẽ toàn lực tiêu trừ.

Một lần, hai lần, hàng chục lần, còn có ai dám cứu người trong tay hắn nữa? Có lẽ chỉ có người sợ hãi tình báo bị tiết lộ mà muốn tự giết chết người của mình, mới sẽ toàn lực cướp ngục. Nhưng có năng lực bức đến mức Mộ Dung Nhuệ Việt giết tù phạm, thì tự thân cũng phải bỏ ra cái giá lớn tương ứng.

Trong phủ Mộ Dung Nhuệ Việt như thùng thiết, giọt nước khó vào. Thủ hạ của Mộ Dung Bạc Nhai hẳn chính là những người còn sót lại sau khi Mộ Dung Nhuệ Việt lựa chọn, nếu xâm nhập vào thì khó càng thêm khó. Cho nên hiện tại hắn chỉ có thể đợi, đợi thời cơ để hạ thủ nhất, đợi tới khi nào Mộ Dung Nhuệ Việt cảm thấy y vô dụng, nguyện ý đem y đi ‘xử lý’.

Hiện tại hắn chỉ có thể đợi. Ngoài việc này ra, đối với việc Hoàng Linh Vũ có chịu khai tội, có đồng ý hiệp trợ Mộ Dung Nhuệ Việt hay không, hắn căn bản không để ý. Còn có chuyện gì thống khổ và khó chịu bằng việc tuy biết tung tích của đồng bạn nhưng lại không thể hành động? Nhưng trước mắt, đái ngọc của Hoàng Linh Vũ khẳng định càng thêm ác liệt. Muốn trách thì chỉ có thể trách nửa năm trước, vào đêm hàn đông, lần gặp mặt đó, lần bỏ lỡ đó, lần thất thủ đó.

Chân trời dần sáng, Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên từ trong mộng giật mình tỉnh dậy. Hắn nghĩ tại sao lại thần trí bất an như thế, nhớ tới bẩm cáo của thủ hạ tối qua. Nửa năm nay, chỉ cần có người bị mang ra khỏi phủ của Mộ Dung Nhuệ Việt, chỉ cần tuổi tác tương tự, hắn đều sẽ phái người đi tra xét theo dõi. Nhưng dựa vào cái gì mà hắn cho rằng sau khi vào nơi đó rồi, còn có thể trở ra hoàn hảo như lúc đầu?

Thà theo lầm ngàn người, quyết không thể lại bỏ lỡ thêm lần nào.

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Bạc Nhai đổ một thân mồ hôi lạnh, lấy binh đao dưới tường, lao mình về hướng lang sơn thành bắc nơi thủ hạ của Mộ Dung Nhuệ Việt chuyên dùng để ‘xử lý’ phạm nhân.

Trình Bình không biết, hắn bất ngờ phát thiện tâm, tuy đích thật mang Hoàng Linh Vũ rời khỏi nơi thành bắc đã lang xuất nhập, nhưng cũng tựa hồ đã bố trí Hoàng Linh Vũ vào cảnh địa cô lập không trợ giúp.

73. Q.2 - Chương 74: Trí Tuệ Viễn Cổ.

Cũng vào lúc này, thủ vệ không ngừng đi xa, Trình Bình trầm mặc nhìn bóng lưng hắt.

Trong thời gian này không ai lên tiếng, Hoàng Linh Vũ nằm úp trên mặt đất ẩm ướt, mái tóc dài phủ kín gương mặt y. Cho nên không ai chú ý thấy tay y đang khéo léo nhẹ nhàng đặt bên môi. Không ai chú ý thấy, nhờ mái tóc dài che giấu, y lặng lẽ lấy từ trong miệng ra một vật cực mỏng cực cứng cũng cực bén nhọn, mà sau đó nhẹ nhàng nắm giữ trong tay.

Đích thật, trong tù ngục cái gì cũng không có, ngay cả bình sành đựng nước cũng là hàng thô thấp kém, cho dù đập thành mảnh vỡ cũng không thể nào rạch người bị thương. Mộ Dung Nhuệ Việt cho phép người khác mang đá cuội đến cho y, cũng là vì viên đá tròn nhẵn không có lực sát thương, hơn nữa không dễ dàng giấu trên người. Nhưng những điều này không gây trở ngại y tìm phương pháp tự cứu mình.

Cho đến khi thủ vệ đi không còn bóng dáng, Trình Bình mới quay người nhìn Hoàng Linh Vũ nằm úp sấp dưới đất.

Trong tù ngục vì phòng ngừa dịch bệnh, mỗi tuần (*10 ngày) đều sẽ phân phát cho tù phạm y phục thay đổi và nước để tẩy rửa thân thể. Nhưng từ sau khi Hoàng Linh Vũ phát điên, thì ngay cả những chuyện đơn giản này cũng đều quên mất phải làm thế nào. Lão y chính phụ trách bảo vệ tính mạng của y, khi y ngủ sẽ giúp y tẩy máu và mồ hôi, nhưng một khi y tỉnh rồi, thì lại như con cẩu điên mắc phải bệnh dại, thấy bồn nước lớn liền vừa kêu vừa la, vừa bò vừa lết đến góc phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, ngay cả nước uống cũng nhất định phải đựng trong chén nhỏ đưa cho y. Hiện tại, mái tóc xen sợi bạch rũ xuống rối loạn bất kham, ngay cả trên cổ trên mặt cũng đều là một mảng bẩn thỉu trắng đen lẫn lộn.

Sa sút như thế, tựa như từng tương thức.

Rất lâu, đột nhiên hắt lấy từ trong ống tay áo ra một túi da bò nhỏ, tùy tiện ném ra, nhất thời nhiễm máu đỏ khắp mặt đất. Hoàng Linh Vũ thầm kinh sợ, nhưng Trình Bình đã cong lưng xuống, thoát tầng ngoài cùng của bộ tù y trên người y xuống.

Trong thoáng chốc ngắn ngủi, trong lòng Hoàng Linh Vũ chuyển qua rất nhiều ý niệm. Y không biết Trình Bình đang tính toán cái gì. Đối phương tiếp cận phạm vi tấn công của y như thế, chính là thời cơ hạ thủ tốt nhất. Nhưng vừa rồi thấy hắt túi huyết dịch đi, Hoàng Linh Vũ đã ẩn ẩn đoán được ý đồ của hắt ta. Hơi thở của y trở nên càng lúc càng chậm rãi suy yếu, nắm chặt vật trong tay. Không chút động dẩy.

Một kiện ngoại y rất nhanh đã bị Trình Bình xé nát thành mảnh vụn, tùy tiện ném ra mặt đất phía sau, hắt mới lại vác Hoàng Linh Vũ lên vai. Nhưng khi hắt vừa định đi, động tác đột nhiên ngừng lại, bước chân vừa cất lên cũng nhanh chóng thu về.

Xoay người, ở nơi rất xa rất xa, ở nơi hầu như bị rừng cây hoàn toàn che phủ, không biết bắt đầu từ lúc nào đã có một người đứng vô thanh vô tức. Hắt nhận ra, người đó là người bên cạnh đại diện hạ ____ Đoàn Hưu Nhi.

Trình Bình đột nhiên sinh ra cảm giác vô lực.

Đoàn Hưu Nhi cười một tiếng, thân hình phủ triển, đã đến trước mặt hắt, Đoàn Hưu Nhi quét mắt nhìn máu dưới đất, chậm rãi hỏi: “Trình lão đệ sớm như vậy đã đến đây rồi máu, thật có hưng trí a!”

Trình Bình sầm mặt đặt Hoàng Linh Vũ xuống, để y tựa vào gốc cây mềm nhũn ngồi xuống. Người đột nhiên xuất hiện trước mắt này và người mà hôm đó Mộ Dung Nhuệ Việt thấy được căn bản không giống cùng một người, Đoàn Hưu Nhi trước mặt chủ tử, cong lưng quỳ gối, tự xưng vi nô, Đoàn Hưu Nhi hiện tại, vẻ mặt cười nhạo, xuân phong đặc ý.

“Không biết Trình lão đệ muốn mang y đi đâu?”

Trong trầm tịch, Trình Bình đáp: “Cho dù không giết y, ngươi cho rằng y có thể sống bao lâu? Hai gối bị gãy, thần trí không rõ, lại ở nơi hoang dã vắng vẻ này. Ta chỉ muốn làm thử nghiệm, xem thử một người thể này, có thể kiên trì nhẫn nại đến trình độ nào mà thôi.”

“Cho nên, người dùng máu giả giả tạo thành chứng có y đã bị giết, sau đó mang y vào nơi rừng núi càng hoang dã vắng vẻ hơn, sau đó ngày ngày tới xem thử y tự sinh tự diệt thế nào?”

Trình Bình trầm mặc. Đáp án này tuy không xa nhưng cũng không gần, hấn tuy cứu Hoàng Linh Vũ, nhưng sẽ không cho y điều kiện trị liệu tốt. Tuy hấn chuẩn bị thả Hoàng Linh Vũ vào sơn lâm, nhưng cũng không chuẩn bị sẽ ngày ngày chạy tới xem kết cục của y. Hành động của hấn, chẳng qua chỉ là một ý niệm lương thiện ngẫu nhiên xuất hiện, cũng có thể chỉ xuất phát từ một loại phản kháng khi đã chán ghét cuộc sống rồi.

Cho dù là con chó từng bị hấn cắt đứt hai chân, cuối cùng hấn cũng không giết chết nó, mà vứt nó ở đầu đường cho nó tự sinh tự diệt. Nhưng mà rất lâu sau đó, hấn lại nhìn thấy con động vật từng cho rằng tuyệt đối không có đường sống.

Đoàn Hưu Nhi thở dài nói: “Một khi đã có thiện tâm, binh khí cũng không còn là binh khí nữa. Người đã quên thân phận của mình, cũng quên chức trách của mình, người không còn thích hợp với Bằng Tổ nữa.”

“Ta và người mỗi người hầu một chủ, ta không can thiệp vào hành động của người, người cũng không có tư cách nhắc nhở thân phận của ta.”

“Người vẫn còn biết bản thân là một con chó có chủ nhân a.”

Đến lúc này, Trình Bình biết bản thân chỉ có một ý niệm sai lệch, cũng đã vô pháp giải thích, nâng hai thanh đao trong ống tay áo, đề phòng đối phương đột nhiên bạo khởi.

Ai biết hấn vừa đề khí, trong bụng truyền tới một trận đau đón cuộn trào, sắc mặt lập tức trở nên thảm bại, nếu không phải bình thường thao luyện khắc khổ, lúc này sợ là đã mềm nhũn ra đất.

“Tôi qua chuẩn bị mỹ thực cho người, có thêm chút phụ liệu. Không biết người thỏa mãn không?” Đoàn Hưu Nhi cười cười, bắt đầu đi tới. “Nhất khắc hương.”

“Loại đó...”

“Đích thật là được vật rất vô dụng không phải sao? Chỉ có khi người toàn lực đề thăng công lực mới sẽ phát tác, hơn nữa cũng chỉ có thể duy trì trong thời gian một khắc, nhưng cũng duy chỉ có thứ này mới có thể che giấu được tính cảnh giác của người.” Đoàn Hưu Nhi đi đến cạnh Trình Bình, tỉ mỉ nhìn gương mặt đầy mồ hôi lạnh của hấn.

“Đích thật, đủ rồi...” Đoàn Hưu Nhi đột nhiên xuất thủ, cánh tay phải cầm quyền đao hung ác đâm lên bụng đối phương, rồi lập tức thu hồi.

Trình Bình gắng sức tránh khỏi chỗ yếu hại, nhưng vẫn không thể tránh hoàn toàn, trên bụng chợt mát lạnh đau đón, chỉ kịp dùng tay che lại vết thương, đã nặng nề ngã xuống đất.

Đoàn Hưu Nhi nhìn hấn một cái, rồi đi về phía Hoàng Linh Vũ. Hấn nhìn Hoàng Linh Vũ ngồi tựa lên gốc cây, cúi lưng, khi đang muốn cho y được chết nhanh gọn, dị biến đột nhiên phát sinh..

___ Một viên đá cuội nhỏ nhỏ tròn tròn, có thể làm được gì chứ?

Người phú quý hoặc là dùng để làm đồ trang trí trong bồn cá, tô điểm cho lối nhỏ hoa viên. Tiểu gia tiểu hộ hoặc sẽ khinh thường không quan tâm, cho rằng không chút tác dụng. Cho dù vào xã hội hiện đại, đa phần cũng chỉ dùng để làm vật liệu trộn làm cứng đất đi. Nhưng rất nhiều rất nhiều người đều đã quên, từ trước khi phát minh ra vật dụng sắt thép, hay trước cả khi dụng cụ đồ đồng được phát hiện, trước khi con người sử dụng búa thiết, rìu thiết, thì đã có một thời gian rất dài, người nguyên thủy sử dụng chính là dụng cụ đồ đá.

Có lẽ có người cho rằng dụng cụ đồ đá không đủ bén nhọn, lực công kích không cao. Nhưng nếu hiệu quả của dụng cụ đồ đá thật sự tệ hại như thế, người nguyên thủy làm sao có thể dựa vào nó để sinh tồn trong xã hội hoang dã ác liệt gấp trăm lần xã hội hiện đại, và làm sao đấu tranh với mãnh thú thượng cổ còn hung mãnh hơn hiện đại rất nhiều?

Thực tế là, cho dù chỉ là những phiến đá phiến vụn trải qua xử lý đơn giản, chỉ cần chọn viên thích hợp, độ sắc bén gần như có thể sánh ngang với dao thủ công.

Nhưng khi xã hội tiến vào văn minh, khi mọi người bắt đầu dùng giấy bút ghi lại sử sách, khi những bách tính bình dân đã quen dùng những công cụ kim loại mua được dễ dàng, thì hầu như không còn ai nhớ tới những dụng cụ đồ đá này từng chiếm cứ địa vị thế nào, dụng cụ đồ đá có thể có lực công kích lớn thế nào. Mà những ngày này dần xóa mờ văn minh viễn cổ ra khỏi mắt bách tính, nhưng những nhà sử quan và kim sử học gia qua các thời đại lịch sử, cho đến những học giả khảo cổ sau này vẫn phải tiếp tục kế thừa nó.

Những chuyện này, Mộ Dung Nhuệ Việt không thể ngờ tới, Đoàn Hưu Nhi và Trình Bình đã quen dùng binh đao được trang bị càng không thể ngờ tới.

Thứ Hoàng Linh Vũ tùy thân mang theo ra ngoài, không phải là một viên đá to lớn, mà là một con dao đá đã được xử lý rất tốt. Những đồng đá cuội rất nhiều rất nhiều mà Trình Bình mang vào, đa phần đều là đá lưu văn. Những thứ này rất tốt, chỉ cần nắm chặt, dụng lực, dụng nghiêng ở góc tám mươi độ rồi xử lý, sẽ rất dễ dàng có thể tạo ra phiến đá mỏng mà bén ngọt. Người cổ đại chính là dùng những thứ này để cắt da lông các loại thú, cắt thịt các loại thú, dao đá này, cho dù chỉ bị cỡ khoảng một nguyên tiền kim loại, cũng có đầy đủ lực sát thương.

74. Q.2 - Chương 75: Nỗi Đau Rạch Lụa.

Cho dù chỉ trong chớp mắt giao phong đó, Hoàng Linh Vũ vốn nên mềm nhũn đợi xử lý lại đột nhiên giật bắn lên.

Y chống một tay lên thân cây, một tay rạch thẳng về hướng Đoàn Hưu Nhi. Y tích lũy tinh lực đã lâu, hơn nữa lại theo xu thế có đi không về. Giữa hai ngón tay ổn định kẹp một phiến thạch màu nâu đen, không quan tâm đến quyền đao của đối phương tấn công về hướng mình, chỉ cố sức rạch thẳng tới cổ đối phương.

Không kịp đề phòng, Đoàn Hưu Nhi chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, chỉ miễn cưỡng nhìn thấy giữa hai ngón tay Hoàng Linh Vũ tựa hồ có kẹp thứ gì đó lớn cỡ đồng tiền, nhưng không biết đó là thứ gì. Vì Hoàng Linh Vũ bắn người lên rất đột ngột, hắn đã quen dùng quyền đao cũng chỉ rạch được một vết thương không nặng ở phần thắt lưng đối phương, còn chưa kịp bồi thêm một đao, ngón tay đối phương đã đưa tới cổ hắn, lập tức chính là cảm giác đau lạnh lẽo.

Nếu Đoàn Hưu Nhi cảnh giác thêm một chút, hoặc nếu hắn quen dùng trường đao binh như các loại đao thương kiếm kích, có lẽ Hoàng Linh Vũ trước khi thành công đắc thủ, đã bị Đoàn Hưu Nhi giết chết. Nhưng rất không may, sự thật chứng minh, vận khí của Đoàn Hưu Nhi không tốt.

Một tiếng xẹt vang lên___ Như tiếng rạch lụa, như tiếng suối phun.

Rạch lụa là phần cổ của Đoàn Hưu Nhi, động mạch cổ bị cắt đứt như rạch lụa, đứt khoát mau lẹ.

Suối phun là máu của Đoàn Hưu Nhi, dịch thể đỏ điểm phun ra như suối, bắn thẳng ra ngoài hai trượng.

Đoàn Hưu Nhi choáng váng, trừng trừng nhìn Hoàng Linh Vũ đã ngã ngồi lại gốc cây, thần tình hoảng loạn. Hắn thậm chí không hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Hoàng Linh Vũ trào phúng nhếch miệng cười, Đoàn Hưu Nhi nếu giờ phút này còn không hiểu, thì vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu. Hắn đã không còn dư lực phản kích nữa.

Động mạch cổ chiếm địa vị rất quan trọng, chỉ cần là người sống ở hiện đại đều biết. Tại sao cảnh sát đặc nhiệm chỉ cần đánh mạnh vào phần động mạch cổ của kẻ côn đồ, rõ ràng không chảy máu nhưng lại lập tức ngất xỉu? Tại sao tiêm không khí vào trong tĩnh mạch, cho dù chỉ có nửa ống bọt khí, cũng sẽ khiến người ta tử vong? Đều là vì không cung cấp đủ máu cho não.

Đại não của nhân loại, là khí quan yếu đuối như thế.

Cho nên, khi động mạch cổ thông tới đại não bị cắt đứt, không cần nghĩ nhiều, người này sẽ không còn bất cứ lực tấn công nào nữa. Bất kể là sát thủ giết người như rạ, hay kẻ đã tâm cười nhạo nhân thế, bọn họ đầu tiên cũng đều chỉ là người.

Đoàn Hào Nhi tựa hồ muốn giơ tay che lại chỗ bị chảy máu, nhưng cánh tay trở nên rất nặng nề, hắn chỉ nhắc lên được một nửa, ánh mắt đã trở nên tối sầm, cánh tay và mí mắt đều vô lực rũ xuống, cả người ngã lên mặt đất.

Hắn cho tới chết cũng không hiểu, tại sao bản thân rõ ràng đã nắm chắc phần thắng trong tay, thế nhưng lại chết dễ dàng như thế.

Hắn cho tới chết cũng muốn lớn tiếng trách vấn ông trời, tại sao hắn liều mạng đuổi theo chủ nhân, dưới sự bảo hộ của chủ nhân liều mạng sống sót tới nay, lại chết không minh không bạch như thế!

Hắn mở lớn miệng, nhưng cuối cùng hơi thở ra lại chỉ có tiếng thở dốc tử vong, phần nộ của hắn, trách vấn của hắn, u sầu của hắn, một chút cũng không thể lộ ra ngoài. Hắn muốn chỉ lên trời hỏi cho rõ, nhưng không thể nào không chế sự run rẩy của cơ thể. Thân thể đã không còn chịu ý chí của hắn không chế nữa, hắn không còn sức lực gì nữa.

Nhân sinh của hắn, tại đây cuối cùng cũng chấm dứt co giật kịch liệt do mất máu.

Hoàng Linh Vũ nhìn vũ khí duy nhất trong tay, nhỏ bé không bắt mắt, là y dùng hai viên đá không bắt mắt gõ vào nhau tạo ra. Nhưng con người lại luôn quên mất, bọn họ thường xuyên sẽ bị những thứ trông vô cùng nhỏ bé đánh bại. Có lẽ, trong sự thay đổi của lịch sử biển cả nường dâu, lịch sử văn minh trước mắt do thượng cổ lưu lại, nhân loại trong thế tục ruồi nhặng bu quanh này mới là bộ phận nhỏ bé nhất.

Máu của Đoàn Hào Nhi lan đi rất xa, trong sự co giật chuyển động của hắn, cũng đã khiến huyết dịch nóng bỏng bắn khắp người Hoàng Linh Vũ.

Y lại sống sót rồi.

Bất luận là mất mát chán nản thế nào, bất luận từng tổn thương phản bội ai, bất luận hối hận khó chịu khổ sở khó gánh thế nào, y chung quy vẫn sống. Trước mắt là từng tầng trở ngại, không có ai bầu bạn bên cạnh cũng vẫn có thể vượt qua. Có lẽ từ nay về sau sẽ như thế, cho đến trăm năm, cho đến chết tận.

Tại sao lại có thể sinh tồn ngoan cường như thế? Không phải từ khi Diêm Phi Hoàng chết đi thì trái tim này đã nên nguội lạnh rồi sao?

Y giơ tay ra, nhìn huyết dịch nóng hổi tươi mới trên đó, tâm tình càng lúc càng trầm tĩnh. Sau đó, y đứng lên trong vũng máu đọng, dùng hai tay chống đỡ thân thể di động, không thèm nhìn tới Đoàn Hào Nhi một cái.

Trình Bình vẫn đang nghiêng răng nghiêng lợi chống lại sự tê cứng từng cơn của cơ thể, mong muốn đoạt lại quyền không chế cơ thể từ trong sự tê liệt. Nhưng hiện tại cách thời gian một khắc công hiệu của dược vật còn xa, hắn chỉ có thể miễn cưỡng che lại vết thương ở vùng bụng. Người chết vì bị thương ở bụng hắn thấy rất nhiều, trừ do mất máu quá nhiều ra, ruột cũng có khả năng sẽ bị bụng chèn lách ra ngoài.

Máu của Đoàn Hào Nhi bắn lên người hắn, hắn cũng làm như không thấy, không phải thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra, mà là không rảnh quan tâm. Rất nhanh, huyết dịch đó đã trở nên ít ỏi, không còn tiếp tục chảy tới người hắn nữa, nhưng hắn lại càng cảm thấy không tốt. Vì hắn có thể cảm giác được, tù phạm đó đang tiếp cận hắn.

Hắn hiện tại, căn bản không có sức tự bảo vệ, người đang tiếp cận hắn đây từng bị giam vào ngục, hiện tại đã đoạt được tự do, người này muốn làm gì với hắn, hắn cũng không thể nào phản kháng.

.....

Trình Bình mất đi ý thức rất lâu, sau đó cuối cùng cũng tỉnh lại.

Tiếng lạt xạt nhỏ nhẹ bên tai vang lên rất rõ ràng, bên ngoài đang đổ mưa. Sau đó hắn mới phát giác, bản thân đang nằm trong một gian nhà đơn giản nhưng đủ để che gió tránh mưa. Một người nằm trong một góc khác của gian nhà nhỏ, trong gian nhà đốt một đống lửa, đại khái là nhánh gỗ thông mới bẻ, tuy có thể giúp đỡ cho lửa cháy lớn, nhưng lại có vị khói gay mũi.

Nơi này rõ ràng là nhà nhỏ săn bắn nằm ở ngoại thành dành cho các thợ săn nghỉ tạm.

Trình Bình sợ hãi kinh hoàng, tiếp đó mò lên trên người, nhưng lại phát hiện thứ gì cũng đều bị đoạt đi, một chút cũng không lưu lại.

Hoàng Linh Vũ nghe thấy tiếng vang bên này, ngẩng đầu nói: “Không muốn vết thương rách ra thì nằm yên.”

Trình Bình cảnh giác nhìn y, cảm xúc vô cùng khẩn trương. Bất cứ ai khi vừa tỉnh dậy sau đại thương, nhìn thấy một kẻ phi nhân trông thì điên nhưng kỳ thật không điên, bị điểm huyết vẫn có thể hành động, không có vũ khí vẫn có thể giết người, mất xương đầu gối vẫn có thể chống đỡ bước đi, thì chắc chắn tâm tình đều không thể nào buông lỏng được, càng huống hồ còn là một tù phạm mà hắn từng giáo huấn.

Trình Bình vào tuổi hai mươi này, trong một ngày liên tiếp gặp phải quái sự, bất giác thống hận bản thân đa sự, sớm biết như thế, lúc đầu cứ sớm cho tên tù phạm này chết gọn lẹ thì hơn.

Hoàng Linh Vũ chế nhạo nhếch môi, lại cúi đầu tiếp tục giấc ngủ.

Trình Bình lúc này mới chậm rãi nhớ tới chuyện trước khi hôn mê...

Lúc đó hắn vốn nỗ lực tích lũy khí lực, chuẩn bị phóng tay đánh ra, không ngờ tù phạm này không để ý tới hắn, trèo qua dây giắt lấy trường đao của hắn, tự mình đẽo một cây gậy, còn không chút khách khí lột hết tất cả dây thắt lưng, thắt lưng quần, băng quần chân trên người Đoàn Hưu Nhi quần lên gia cố hai đầu gối của mình. Tiếp theo, hắn liền nhìn thấy tình cảnh không thể tin nổi___ y thể nhưng đứng lên, tuy phải chống gậy có chút mất sức.

Tù phạm này làm chuyện gì cũng rất mau lẹ, không đến nửa khắc đã hoàn thành những chuyện vừa kể, sau đó y chậm rãi lục tìm được một túi lương khô được thương và độc được trên người Đoàn Hưu Nhi, chậm rãi cũng tìm kiếm trên người hắn một phen, lột sạch y phục của Đoàn Hưu Nhi vắt khô, đem những thứ đó gói thành hành trang. Nghĩ nghĩ tựa hồ còn chưa tiêu khí, lại lột cả khổ tử của Đoàn Hưu Nhi từ trong ra ngoài, khiến thi thể đó trở thành lõi thi hoàn toàn.

Hành động này khiến Trình Bình cảm thấy kinh tâm. Có câu người chết vi tôn, Đoàn Hưu Nhi tuy bất đồng ý kiến với hắn, nhưng chết rồi thì cũng thôi đi, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ báo nhất tiễn chi thù. Nhưng tù phạm này tâm địa nhỏ hẹp, tâm tư lang độc, thủ pháp nhanh lẹ, ngay cả người chết cũng không bỏ qua.

Hắn nào biết Hoàng Linh Vũ bị cái bang pháp y lão ô xấu xa ức hiếp quen rồi, thỉnh thoảng bị nhốt trong phòng chứa xác với mỹ kỳ danh là ‘thí luyện’. Một tuần đầu còn có chút ngủ không nổi, nhưng tuần thứ hai thì có thể nằm trên bàn giải phẫu trống rỗng an nhiên ngủ ngon, không còn nảy sinh ra tâm lý hoảng sợ gì nữa.

Trình Bình đang kinh ngạc, lại thấy Hoàng Linh Vũ dùng sức nhắc đại trảm đao của hắn, vói vào giữa hai chân Đoàn Hưu Nhi, thuận thực cực điểm cắt xuống khối thịt mềm ở giữa hai chân đó. Trái nhìn nhìn phải nhìn nhìn, lại lật ngược Đoàn Hưu Nhi lại, cò cưa vài đao trên phần mông trần trụi, lại cắt xuống hai khối thịt trắng trẻo, đều là dùng mũi đao chọc ra, ném vào trong ngoại y vừa lột xuống rồi tỉ mỉ gói lại.

Trình Bình xem chút thổ huyết, có câu người chết nhập thổ vi an, đám người làm sát thủ bọn họ cũng không dám trông mong đã rơi vào tay diêm la vương thì có cảnh ngộ tốt đẹp gì, nhưng điểm chú trọng duy nhất giống nhau___ đó chính là chết cũng phải chết hoàn hoàn chính chính, như vậy mới có thể hoàn hoàn chính chính đến âm gian địa phủ, hoàn hoàn chính chính chuyển thể đầu thai.

Tù phạm này lang độc bỉ ổi như thế, đây không phải là muốn Đoàn Hưu Nhi kiếp sau chỉ có thể làm thái giám sao! Huống hồ, còn cất giấu kỹ như thế làm gì, chẳng lẽ tù phạm này có sở thích thu thập những thứ đó sao?

75. Q.2 - Chương 76: Vững Tin Kỳ Lạ.

Ác mộng vẫn chưa kết thúc, Hoàng Linh Vũ cuối cùng chuyển lực chú ý tập trung trên người hắn, trường đao vói qua, so so ở giữa hai chân hắn.

Trình Bình tức đến mức hầu như muốn ngất đi, trong lúc đầu choáng não mông thì nghe thấy tù phạm đó nói: “Nếu người không muốn thi thể của mình cũng trở nên giống hần, thì ngoan ngoãn dẫn ta tìm một nơi có thể an thân.”

Trong câu nói này bao hàm hai tầng ý nghĩa: Đầu tiên, nếu hần không ngoan ngoãn nghe lời, thì hần sẽ bị tên tù phạm cùng hung cực ác này biến thành thi thể. Thứ hai, nếu hần không ngoan ngoãn nghe lời, thì hần sẽ bị tên tù phạm cùng hung cực ác này biến thành thi thể thiếu mất bộ vị quan trọng giống như Đoàn Hầu Nhi.

Có câu là mười năm phong thủy luân lưu chuyển, còn đây mới có bảy tháng, hần đã rơi vào trong tay kẻ lúc đầu bị hần trừng trị. Có câu cái chết có lúc nặng tựa Thái Sơn, có lúc nhẹ như lông hồng, chết thành thế này, không phải là phong cách của Trình Bình hần.

Thế là dưới tình huống trọng thương mất máu sắp sửa ngất đi, kinh hoảng phần nộ đến mức muốn thổ huyết, dưới tình trạng sau lưng bị chỉ một thanh trường đao, Trình Bình che chặt chỗ vết thương nỗ lực chống đỡ đi đến gian nhà của thợ săn mà hần thỉnh thoảng mượn dùng. Sau đó hần không chống đỡ nổi nữa mà ngất đi, khi tỉnh lại chính là tình hình này.

Hoàng Linh Vũ hiện tại ngủ trong góc tường, nghe tiếng mưa bên ngoài, toàn thân trên dưới đau đớn mệt mỏi. Mưa bên ngoài vừa đổ không lâu, nhưng càng lúc càng lớn, cho dù y có độ lượng thể nào cuối cùng cũng phải tức giận, cảm thấy ông trời tựa hồ muốn đối chọi với y..

Sau khi đến gian nhà nhỏ này, Trình Bình liền hôn mê.

Y tìm được một lượng lớn cành thông lá thông bên ngoài đủ để sử dụng, nhóm một đống lửa. Y biết những đống lửa này khẳng định sẽ dẫn tới sự chú ý của bọn Mộ Dung Nhuệ Việt, nhưng hiện tại không quan tâm được nhiều như thế. Hiện tại điều y phải làm, chính là nhất định phải cho Mộ Dung Bạc Nhai cơ hội tìm được y.

Nếu Mộ Dung Bạc Nhai không từ bỏ chuyện tìm kiếm y, thì khói do ba đống lửa lớn này tỏa ra, có thể chỉ dẫn hần tìm tới nơi này.

Có thể đạt được mục đích hay không, Hoàng Linh Vũ không dám xác định trăm phần trăm. Mộ Dung Bạc Nhai kỳ thật cũng không có lý do phải làm gì cho y. Tính căn nguyên cội rễ, hai người chẳng qua chỉ là người từng sống cùng một thời gian, có lúc có thể uống rượu, có lúc có thể chuyện phiếm, có lúc có thể đánh nhau, nhưng rất ít khi tiếp xúc với tâm sự của đối phương, có lẽ không thể tính là bằng hữu.

Nhưng y lại có chút tin tưởng, vì trải nghiệm cùng nhau chống địch, vì những sự ăn ý không cần nói ra lời, vì địch nhân cùng chung trong ký ức.

Hoàng Linh Vũ nhớ, khi Đoàn Hầu Nhi và Mạc Am gặp riêng Mộ Dung Bạc Nhai, trước nay không cần phải quý. Thủ hạ của hần trước giờ đều không xưng hô chữ chủ nhân, không tự xưng là nô tài. Hoàng Linh Vũ còn nhớ, sự kinh dị khi nghe thấy tiếng tiêu sát nửa năm trước, mà sau đó, y nhìn thấy Mộ Dung Bạc Nhai xuất hiện bên ngoài song cửa sổ dưới ánh trăng.

Có lẽ, Mộ Dung Bạc Nhai là tưởng niệm cuối cùng mà Diêm Phi Hoàng lưu lại cho y trên thế giới này, cũng là bảo đảm cuối cùng.

Y đang cực, cực chấp niệm của Mộ Dung Bạc Nhai, cũng đang cực chấp niệm của Diêm Phi Hoàng. Nếu Diêm Phi Hoàng tận tâm tận lực dạy dỗ Mộ Dung Bạc Nhai, vậy nhất định sẽ nói phương pháp truyền đạt tin tức cho hần. Chẳng hạn như ý nghĩa của ba đống lửa, chẳng hạn như ý nghĩa của khí vị.

Nội y của Đoàn Hầu Nhi nhiễm đầy máu, bị y dùng để bao bọc. Ngoại y của Đoàn Hầu Nhi cũng dùng bao mảy khối thịt trên thi thể. Lúc này toàn bộ bị Hoàng Linh Vũ ném vào trong lửa.

Không bao lâu, tiếng vang nhỏ bé càng lúc càng lớn, vị thịt cháy khét cũng lan tràn trong không khí, bị gió núi thổi đi thật xa.

Người bên cạnh có lẽ cho rằng, ba đống lửa này là đống lửa của thợ săn dùng để nướng thịt, hoặc cho rằng, mùi thịt trong gió mang tới là hương khí thịt nướng, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai chắc sẽ biết ý nghĩa trong

đó.

Ba đồng lửa là tín hiệu cầu cứu trong thế giới tương lai nào đó, mùi thịt cháy và mỡ thông sẽ là mùi như tốt nhất thu hút kẻ địch...

Chỉ là tại sao phải đổ mưa, đồng lửa bên ngoài bị dập tắt, không biết khói vừa rồi có ai chú ý thấy không, khí vị vừa rồi có truyền được tới nơi đủ xa không.

Hoàng Linh Vũ nhìn sắc trời bên ngoài gian nhà không giống sẽ sắp tạnh mưa, có chút chán nản nằm trở lại.

Trình Bình thấy Hoàng Linh Vũ không còn chú ý tới mình, cuối cùng không chịu nổi choáng váng hàn lạnh, lại ngủ mê đi.

Hắn không ngờ khi tỉnh lại, thế giới dường như đã đảo lộn, nếu không cũng sẽ không ngủ yên bình như thế.

Lần thứ hai khi hắn tỉnh lại, mưa nhỏ đi rất nhiều, trở thành rả rích rả rích liên miên không ngừng. Trình Bình đột nhiên ngồi dậy, không ngờ lập tức đầu choáng mắt hoa, trước mặt đầy sao kim, trong tai cứ ù ù ầm ầm như tiếng sấm, lập tức lại nằm xuống, sau đó mới hậu tri hậu giác phát hiện vết thương của mình đã được xử lý rất tốt.

Mưa mùa hạ là mưa to, đến nhanh đi cũng nhanh, hiện tại vẫn chưa có vẻ dừng, tính ra lần ngủ này cũng không tốn bao lâu.

Đợi cơn choáng váng hơi trôi qua, Trình Bình mới ngẩng mắt tìm Hoàng Linh Vũ. Không ngờ y lại không có trong nhà, mà đang chống gậy, tựa bên ngoài cửa dưới mái hiên cỏ rơm bên ngoài.

Ngược ánh sáng, bóng dáng của y chiếm cứ trung tâm tầm nhìn của Trình Bình, cảm giác trái ngược rất lâu trước đây đã cảm thụ được trên người kẻ này lúc này lại nổi lên, Trình Bình không kìm được hỏi: “Người không điên?”

Thân ảnh bên ngoài cửa không chút động đậy, chỉ nhìn ra thật xa, vô cùng chuyên chú.

“Không giết ta?”

“Người giết Đoàn Hưu Nhi bằng cách nào?”

“Sao người đứng lên được?”

Hoàng Linh Vũ đầu cũng không thèm quay lại hỏi: “Người là ngủ nhiều hun đầu hay đã quen làm khảo tra bức hỏi, hiện tại còn nhiều lời như thế.” Giọng nói mang theo ý cười trêu chọc nhẹ nhõm.

“Lưu lại nơi này không sợ bị bọn họ tìm được?” Trình Bình không kìm được lại hỏi.

“Bọn họ?” Hoàng Linh Vũ hơi cảm thấy kỳ quái, lần này y quay đầu lại, sau đó mừng rơn, tựa hồ phát hiện thứ gì vô cùng hứng thú. “Người là chỉ Mộ Dung Nhuệ Việt hay Mộ Dung Sí Diệm? Sao lại là ‘bọn họ’? Người đã không còn xem bản thân mình là người của ‘bọn họ’ rồi sao?”

Trình Bình nhìn y, thoáng chốc tim đập mạnh thêm, không biết tại sao, nụ cười hiện tại của Hoàng Linh Vũ vô cùng nhẹ nhõm, so với nụ cười khổ sở hoặc trào phúng trước đây hoàn toàn khác nhau, cho dù trên mặt vẫn đầy bụi bặm máu tanh, cũng khiến người ta cảm thấy được sự nhẹ nhõm như gió xuân, đã xảy ra chuyện gì sao?

Bất giác hắn thống hận vết thương này, vì nó hắn không thể biết rõ được những gì diễn ra trong lúc hắn ngủ mê, rốt cuộc hắn đã bỏ lỡ chuyện gì?

Đúng lúc này, trong tiếng mưa, bên ngoài truyền tới thanh âm trách mắng của một nữ tử: “Quả nhiên là thứ ăn trong nhòm ngoài nhà người giết hầu tử!”

Nữ thanh này như cơn ác mộng, Trình Bình toàn thân chấn động, cố ngồi dậy. Thương thế của hắn vốn nặng, người bình thường sớm đã mất đi nửa cái mạng, cho dù kiên cường như hắn, cũng vì mất máu quá nhiều mà nhất thời choáng váng lảo đảo xuống đất.

Đây chính là thanh âm của Mạc Xán, không biết từ lúc nào, thế nhưng đã đuổi tới nơi này, nhưng không biết tại sao chỉ có thể đứng từ xa la hét, mà không thể tới gần.

Trong lòng Trình Bình kêu khổ, có thủ vệ đó bị hấn đuổi về trước làm chứng, lại thêm vết thương trên người Đoàn Hầu Nhi tựa hồ đều là do trường đao của hấn tạo thành. Hơn nữa, phạm là người, đều sẽ không cho rằng tù phạm nửa sống nửa chết sẽ giết được hầu tử. Tình thế hiện tại, tội lỗi này nhất định là do hấn gánh.

Tiếp theo từ chỗ xa lại có một người cười nói. “Lão nữ nhân nhà ngươi thật nhiều lời, thôi tiếp tục đại chiến ba trăm hồi với ta đi!” Tiếng cười dài xuyên suốt không gian, âm thanh này là của Mộ Dung Bạc Nhai.

Trình Bình nhẹ chân động, nhưng lại không thể chống đỡ thân thể. Hấn nhìn Hoàng Linh Vũ đã đổi tư thế dựa nghiêng lên khung cửa.

Dưới ánh trời dần rõ, gương mặt nhìn nghiêng của y mang theo nụ cười nhạt, tuy vì nghịch ánh sáng mà không thể nhìn rõ, nhưng không ngờ lại đẹp đến cực điểm, không phải là vẻ đẹp của gương mặt, mà là vẻ đẹp tràn đầy sinh cơ và hy vọng, mỹ lệ như liệt diễm trong suốt.

Hoàng Linh Vũ chú mục nhìn bóng dáng phi nhảy trên sườn núi đỏ. Dưới làn mưa rả rích không dứt, tiếng binh đao va đụng cũng rõ rệt vô cùng.

Mộ Dung Bạc Nhai thế nhưng đã đến, còn đến nhanh như thế, lần này cực thật lớn với vận mệnh, và y đã giành thắng lợi___ thắng lợi của y và Mộ Dung Bạc Nhai.

76. Q.2 - Chương 77: Tương Kiến Tại Đây.

Mộ Dung Bạc Nhai vốn đang ở thành bắc Lạc Bình thành tìm kiếm, khi đuổi tới vùng hoang sơn mà thủ hạ của Mộ Dung Nhuệ Việt quen dùng để xử lý tội đồ, lại không thấy bóng dáng một ai. Hấn lập tức nảy sinh cảnh giác, nếu không phải đến chỗ này xử lý, nói không chừng có biến cố gì đó phát sinh, hoặc có lẽ tù phạm này thân phận đặc thù, bọn họ mới phải đem tới nơi khác an trí.

Tuy hy vọng mịt mù, nhưng lại cảm thấy có lẽ lần này người bị xử lý thật sự là Hoàng Linh Vũ. Càng nghĩ càng thấy bất an, liền nhớ tới báo cáo của thuộc hạ tối qua.

___ Người bị vác đi tướng mạo khác biệt Hoàng Linh Vũ rất lớn, chúng ta không truy theo.

___ Người đó tuy bị che kín diện mạo, nhưng xem dáng vẻ tóc hoa râu, rõ ràng đã quá bán trăm, thân hình cũng gầy yếu rất nhiều.

Hy vọng là y, lại không hy vọng là y.

Nếu là y, hơn nửa năm nay hấn chờ đợi cuối cùng cũng đến điểm kết. Nhưng nếu là y, thì đã trải qua những gì mới có thể khiến một người trở thành tang thương như thế. Nếu là y, thì giờ phút sai lầm lộ trình và trì hoãn đó, không biết sẽ phải gánh lấy kết quả thể nào, một khắc này, y có phải đã biến thành quỷ hồn dưới đao.

Mộ Dung Bạc Nhai không còn dám trì hoãn, triệu tập tất cả Côn ở phụ cận đó, chia ra tìm kiếm tung tích của tù phạm kia.

Bầu trời tối dần, cơn mưa nhanh chóng đổ xuống. Trong khu rừng ở thành đông khá xa, đàn chim bay lượn quẩn, tựa hồ vì bị tầng mây nhanh chóng hạ xuống dọa sợ, nhưng lại vì cự ly cách quá xa, không nghe được bất cứ âm thanh gì. Mộ Dung Bạc Nhai khẽ suy ngẫm, tiếp theo hạ lệnh tìm về phía đó.

Những con chim này hỗn tạp bay loạn lượn quẩn, trông không giống bị mưa bão dọa sợ. Thủ hạ của bốn hoàng tử Đại Yến có năng lực hơn người, nếu cố ý che giấu hành tung, thì khi hành tẩu qua sơn lâm cũng sẽ không khiến cảm điều kinh sợ. Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì, khiến cảm điều bị hù dọa như thế?

Nửa canh giờ sau, Mộ Dung Bạc Nhai và đám thủ hạ cuối cùng cũng đến được khu rừng thông ở đông thành. Xuyên qua tầng cây rậm rạp, khí tức máu tanh càng lúc càng nồng, mọi người đều ngưng khí cầm đao, để có thể tùy thời ứng phó với đột kích phát sinh. Nhưng khi xuyên qua khoảnh rừng rậm rạp, trước mặt đột nhiên sáng lên.

Chỉ thấy một thi thể trắng bóc nằm ngang giữa đám lá cây, trên mông còn có hai lỗ máu to bằng cái chén, hiển nhiên là bị kẻ hành hình có sở thích ác liệt cắt mất thịt mông.

Mộ Dung Bạc Nhai thăm thẳm lỗ, thở nhẹ một hơi, thi thể này da thịt săn chắc, thể hình cao to, cho dù nửa năm không gặp, cộng giá Hoàng Linh Vũ đó cũng không thể trở thành thể này.

Lúc này hắn đã yên tâm hơn phân nửa, cho dù khắp mặt đất là khối máu ngưng kết và dịch máu bết dính, cũng không cảm thấy chướng mắt. Xem ra thì tù phạm của lần ‘xử lý’ này cũng không phải là Hoàng Linh Vũ, vậy hắn còn phải đợi. Nghĩ tới đây, lại bắt đầu thất vọng.

Xuất phát từ thói quen, một người của Côn tiến tới kiểm tra thi thể đó. Mới vừa lật nó lên, vị Côn viên đó lập tức phát ra tiếng kinh hô, quay đầu gọi Mộ Dung Bạc Nhai lại.

Khi Mộ Dung Bạc Nhai vừa nhìn rõ diện mạo của thi thể đó, nhất thời cũng không dám tin tưởng. Thì ra chính là Đoàn Hưu Nhi!

Trong gió chợt truyền tới mùi thịt chín nướng khét, tuy đã rất nhạt, nhưng đích thật rõ ràng là nó. Hắn ngẩng đầu nhìn quanh, kinh giác nhìn lên đỉnh rừng thông, ba cột khói đang phiêu lên. Vì tán cây rậm rịt, ngược lại không dễ xác định phương vị. Đúng lúc này, trên khu rừng tựa như có cuồng phong thổi qua, thổi tan khói đi khắp nơi.

Nhất định là y.

Mộ Dung Bạc Nhai không biết nên sợ hay nên vui, nhưng có một chuyện phải khẳng định là, tuyệt đối phải mang y trở về.

Mạc Am tự động tản ra điều tra thám thính lúc này trở về, hắn cung kính bẩm báo: “Gần đây có tung tích theo hai hướng, một chỗ là hướng Lạc Bình thành, chỗ khác tiếp tục hướng đông. Xác định có vài tốp người trước sau từ Lạc Bình kinh đến chỗ này, sau đó lại đi về hướng đông.”

Hướng đông chính là hướng của ba cột khói đó, Mộ Dung Bạc Nhai hỏi: “Có bao nhiêu người đi về hướng đông?”

“Trước tiên có hai người đi qua, hai người đó tựa hồ đều bị thương, bên đường có vết máu nhỏ, bước chân nặng nề, hơn nữa còn có dấu vết chống gậy. Không lâu trước lại có một tốp người đuổi theo hướng đó, vì đuổi theo vội vàng, không kịp xóa sạch dấu vết trên đường, xem xét xác định có tổng cộng mười sáu người. Võ công, không yếu.”

Mộ Dung Bạc Nhai quay lại nhìn, bao gồm Mạc Am, xung quanh chỉ có chín người. Hắn lắc đầu nói: “Xem ra lần này, lại là lấy ít đấu nhiều.”

“Có can hệ gì chứ, dù sao chúng ta đều cứ như vậy riết quen rồi.” Một Côn viên cười ha ha, “Chỉ cần không có nội gian gian tế, chúng ta lấy ít đấu nhiều thì có gì phải sợ ai.”

Mộ Dung Bạc Nhai gật đầu, dưới chân đã dụng lực, thoáng chốc triển khai thân pháp đuổi theo hướng đông.

Trên mặt đột nhiên mát lạnh, là trời đổ mưa...

Mạc Xán vừa nhận được phi thư của Mộ Dung Nhuệ Việt lập tức truy tới.

Thì ra Mộ Dung Nhuệ Việt trời sinh tâm ngoan thủ lạt, đồng thời càng dễ hoài nghi, nếu chuyện có thể hoàn toàn nắm chắc thì hắn sẽ an tâm đến mức ngồi chờ kết quả, nhưng nếu có một chút khả năng biến hóa, hắn sẽ suy đi tính lại, hạ thủ trừ căn.

Thượng cổ di thư khẳng định là một biến số. Như tình thế thiên hạ hiện tại, tứ hoàng tử với Mộ Dung Nhuệ Việt chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng nếu như có bất cứ ai có thể hiểu được nội dung trên Ảnh Liên

lưỡng tập, tình thế này sẽ thoáng chốc sụp đổ. Tù phạm này tuy kiên quyết phủ nhận bản thân là Hoàng Linh Vũ, nhưng trong lòng Mộ Dung Nhuệ Việt vẫn có một chút ít không dám xác định. Vì thế, khi Trình Bình và Đoàn Hưu Nhi trước sau xuất phát vào núi, Mộ Dung Nhuệ Việt càng nghĩ càng không dám xác định, sau đó lại thấy thủ vệ phụ trách vác người trở về trước một bước, cuối cùng phi thư để Mạc Xán đi kết thúc công việc.

Còn về Mộ Dung Sí Diệm, Mộ Dung Nhuệ Việt tạm thời không muốn để hấn can thiệp vào chuyện này nữa, vì chuyện khoét xương gối nửa năm trước, Mộ Dung Sí Diệm gần đây tính khí càng lúc càng nóng nảy, nếu cứ tiếp tục như thế không phải là chuyện tốt.

Có phi thư chỉ thị nhiệm vụ và phương vị trọng yếu, Mạc Xán vốn cho rằng đây là chuyện dễ dàng nhất, nhưng sự thật bày ra trước mắt, Đoàn Hưu Nhi đã chết, tử trạng cực thảm. Thân thể xích lô nằm giăng ngang giữa cỏ, bộ vị trọng yếu bị mất, dường như là cố ý cảnh cáo, lại giống như thị uy.

Truy theo vết máu hai người khi ly khai để lại, còn có ba cột khói bắt đầu nổi lên trong không trung, Mạc Xán muốn tốc chiến tốc quyết, nhưng trời cao không chịu lòng người, nửa đường thì trời đổ mưa, xối sạch vết máu cũng xua tan cột khói. Người của Bằng Tổ tinh thông theo đuôi ám sát, nhưng tra xét hành tung lại không tinh tường như Côn Tổ. Mất đi vết máu và cột khói chỉ dẫn, hiện tại giống như ruồi nhặng mất đầu, qua rất lâu cuối cùng mới đến được một tòa núi nhỏ không cao không thấp. Mạc Xán nhìn lên trên, chỉ thấy trong sườn núi nghiêng nghiêng, tọa lạc một gian nhà mái rơm.

Lòng nàng ta đại hỷ, nhưng lúc này sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng băng phong kèm theo lãnh vũ ập tới. Trong thoáng chốc quay đầu lại nhìn, Mộ Dung Bạc Nhai rất lâu không gặp xuất hiện trước mắt. Cùng lúc này, đội Côn viên đuổi theo đến nơi lập tức chia ra tứ phía, bắt đầu giao thủ với các thuộc hạ Bằng Tổ...

Hoàng Linh Vũ nghe thấy tiếng binh đao va chạm, cho nên y đi ra, cho nên y nhìn thấy. Dưới chân núi hơn mười bóng người đang chiến đấu. Cự ly quá xa, mưa vẫn không dứt, mà dù sao thị lực của y cũng không thể nhìn rõ những người đó rốt cuộc là ai.

Nhưng trong gió mưa không ngừng truyền tới tiếng la hét của bọn họ, số người tuy đông, nhưng y lại nghe được thanh âm quen thuộc. Trình Bình cũng vừa tỉnh lại vào lúc này, thương thế hấn vốn nặng, tổn thương chân nguyên, nhất thời không thể nào chú ý đến ác đấu bên ngoài.

Không qua bao lâu, Mạc Xán và Mộ Dung Bạc Nhai càng đấu càng gần.

Hoàng Linh Vũ càng nghe càng rõ ràng, vì Mạc Xán phần nộ chữ mắng Trình Bình phản bội, Mộ Dung Bạc Nhai liền tóm lấy câu nói đó, vừa động thủ vừa cố gắng đào khoét châm chích nàng ta chỉ huy vô phương, chọc Mạc Xán tức giận làm loạn trong gió.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy nàng ta phân thần, một cước đạp qua. Hấn ở trong Côn Tổ vốn đã có một ngoại hiệu là ‘Thất Kiếm’, ý nghĩa chính là trên người thường trang bị bảy thanh binh đao không cùng hình dáng, một trong số đó chính là ‘âm kiếm’ ở mũi giày. Sở dĩ gọi là âm, chính là vì giấu kiếm trong mũi giày là vô cùng âm hiểm, khi người khác và hấn quá chiêu thường xuyên sẽ vào lúc không kịp phòng bị mà chết dưới đoản đao này.

Quả nhiên một cước đá ra, lồng ngực Mạc Xán lập tức bị rạch ra một đạo vết máu, nếu không phải nàng ta biến chiêu nhanh, lúc này đã bị rạch ra một vết máu rất lớn.

Mạc Xán tuổi gần bốn mươi, nhưng vẫn là thân xử nữ, chưa từng có ai dám chiếm tiện nghi trước ngực nàng ta, nhất thời bùng cơn đại nộ, lập tức phản kích nói: “Người cứ rêu rao thế đi, cũng không nhìn thử xem tiểu tình nhân đó của người, hiện tại biến thành phế nhân hai chân tàn phế, xem người còn có thể đắc ý đến lúc nào.”

Nói rồi chỉ về nơi Hoàng Linh Vũ đang đứng.

77. Q.2 - Chương 78: Miệng Lưỡi Cay Độc.

Sau khi Hoàng Linh Vũ đi ra, Mộ Dung Bạc Nhai liền không có nhìn về bên đó lần nào, chính là sợ nhìn thấy thảm trạng của y mà phân tâm. Nhưng nghe Mạc Xán nói như thế, cuối cùng vẫn bị dao động.

Đó là bỗng nhiên, không có lý do, hơi thở nghẹn lại.

Nhưng phản ứng của hắn so với ngưng thở còn nhanh hơn, đó là nội tức tác loạn, cưỡng hành đề công nhấn chân lùi về, trong chớp mắt lùi ra ba trượng, cách khỏi phạm vi tấn công của Mạc Xán.

Hắn áp chế tâm tình nhanh chóng bình định nội tức, sau khi bình tĩnh cảm xúc thì không hề nhìn tới gian nhà sẵn đó một lần. Trầm ổn nhắc tay, lại là một chiêu bất động như núi nghiêng hướng Mạc Xán.

Mạc Xán lại không tiến công, cười điên cuồng nói: “Thì ra ngươi cũng có ngày động tâm động tình! Thì ra học sinh do kẻ phụ tâm vận bạc đó dạy ra cũng sẽ có ngày động tâm động tình!”

Trong tiếng gió mưa vù vù, thanh âm của Mạc Xán rất điên cuồng, nhưng nàng ta lại nghe thấy một thanh âm so với mưa gió càng lạnh lẽo hơn nói gì đó, nàng ta vừa duy trì tiếng cười lớn, vừa nghi hoặc nhìn về khởi nguồn của thanh âm đó.

Hoàng Linh Vũ thở dài buông cây gậy ra, lắc đầu chống vào vách tường, chỉ dựa vào hai chân mình đứng thẳng, giả như bất đắc dĩ nói: “Con mắt nào của ngươi thấy được chân ta tàn phế? Nếu ta tàn rồi, thì làm sao đi được đến đây? Ngươi cho rằng Trình Bình bị Đoàn Hưu Nhi đánh đến nửa sống nửa chết có thể vác ta đến được đây? Nếu ta tàn rồi, thì sao có thể đứng ở đây?___ Ngươi không chỉ vừa già vừa điên vừa không văn hóa, mà còn có mắt không trông không có đại não, khó trách gia hỏa Diêm Phi Hoàng đó thà chết cũng không nguyện cần ngươi.”

Kỳ thật y không hề nhẹ nhõm như những gì vừa nói ra, nếu không mượn sức công cụ cũng không thể bước đi, lúc này toàn bộ chỉ dựa vào ý chí mới có thể đứng vững. Chẳng qua chỉ cần vậy cũng đủ có sức thuyết phục.

Vừa nghe thấy từ miệng Hoàng Linh Vũ bình tĩnh thốt ra những lời trần thuật ác độc, Mạc Xán đã có chút rối loạn trong gió, lại nghe nhắc tới Diêm Phi Hoàng, Mạc Xán nhất thời cười không nổi nữa.

Lúc này Bằng Tổ tuy người đông chiếm ưu thế, nhưng người của Côn Tổ chiến ý tăng cao, bọn họ đã đấu lâu mà không thể thắng lợi, Mạc Xán trước giờ hành sự thuận phong thuận thủy, hướng hồ vốn cho rằng chỉ đơn giản là xử trí phạm nhân, cũng chưa từng nghĩ tới phải mang theo phi ưng truyền tin gì đó, còn về ống pháo truyền tin, chỉ có cao nhân trong Bạch Y giáo mới có thể chế tạo ra, nên càng không cần nhắc tới. Trước mắt nếu mong vào viện trợ thì cũng đã muộn rồi, chỉ có thể tiếp tục đánh trận lâu dài.

Nếu so sánh, Mộ Dung Bạc Nhai càng tinh thần đại chấn, thủ hạ bên hắn vốn đã ít, nhân lúc Mạc Xán đang tức giận, trái xung phải đột, nhất thời liền có hai người dính thương. Mạc Xán lại đột nhiên quay người, lao về hướng Hoàng Linh Vũ.

Mộ Dung Bạc Nhai lập tức cản trước mặt nàng ta tà tà cười nói: “Tiểu Hoàng ngươi nói rất có đạo lý, nữ nhân này tự mình đa tình, Diêm đại thúc rõ ràng không thích nàng ta, nàng ta lại cứ cố chấp muốn mặt nóng dán miệng lạnh của người ta, cái này không phải không tự trọng thì là gì.” (*Mặt nóng dán miệng lạnh: Đại khái là mặt dày đeo bám theo người khác)

Mộ Dung Bạc Nhai gia giáo rất tốt, miễn thân hắn từ nhỏ đã muốn giáo dục hắn đến mức cung khiêm hữu lễ, tuy không hoàn toàn đạt được mục đích, nhưng cũng không giống như Hoàng Linh Vũ có thể khẩu xuất ác ngôn với nữ tử như thế. Nhưng hắn nhìn nữ nhân này mười mấy năm cũng đã nhìn đến hết mức, lại thêm dè dặt hơn nữa năm nay, Hoàng Linh Vũ lại đã khởi đầu trước, vì thế liền cũng giải cấm khẩu bắt đầu ác ngôn với Mạc Xán.

Hoàng Linh Vũ nghe thế thầm tán thưởng, y ghét sự ác độc của nữ nhân này, cảm nữ nhân này ngộ sát Diêm Phi Hoàng, hận nữ nhân này muốn người khác cũng phải cùng thống khổ với nàng ta, hạ quyết tâm nhất định phải chọc nàng ta tức thổ huyết mới thôi, lúc này thấy người của Côn tổ khá ít, trừ Mộ Dung Bạc Nhai vẫn đang chuyên tâm ứng phó Mạc Xán ra, những người khác đều đang hỗ trợ tác chiến, nhân số và thanh thế nhất thời rơi xuống hạ phong. Y lại hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Tại hạ còn một chuyện

không rõ, ‘Nguyệt Bằng’ dựa vào cái gì lại nghe lời thuận tùng người như thế? Lẽ nào người đã thành công dán lên móng lạnh của tứ hoàng tử rồi? Dựa vào quan hệ khổ đối* cũng dám sai khiến nhân mã của tứ điện hạ làm việc cho người, còn đặc ý dương dương diễu võ dương oai, quả là tiểu nhân độc phụ tâm!” (*Quan hệ khổ đối: Khổ quần dây lưng -> Nghĩa là quan hệ giường chiếu)

Những lời này kỳ thật chính là chuyện mà các bộ hạ Bằng Tổ suy đoán đã lâu, chỉ là nào có ai dám công khai nói ra miệng. Nghe Hoàng Linh Vũ nói như thế, người của Côn Tổ đều mang theo vẻ khinh thường, người của Bằng Tổ thì chán nản vô cùng, chưa xót và bất cam tích lũy đã lâu nhất thời vọt lên trong lòng, chiêu thức bất tri bất giác yếu đi hai phần.

Câu nói không mang theo lời bần thiêu nào lại vẫn có thể khiến người nghe thổ huyết, Mộ Dung Bạc Nhai không thể nào tưởng tượng được Hoàng Linh Vũ thế nhưng có thể nói điều này ra miệng. Nhớ lại năm đó khi ở tiệm cầm đồ Hoài Qua, Hoàng Linh Vũ cũng từng dựa vào cái miệng độc này, khiến mấy chủ nhân của mấy tiệm cầm đồ và Giang Bắc Đĩnh Bang bị kích động ói mửa, đáng tiếc lúc đó Mộ Dung Bạc Nhai không có mặt tại đương trường. Bình thường tuy cũng khá độc mồm, nhưng hai người đều là cùng thuộc bọn miệng độc ngang ngửa, ai cũng không nói thua ai, càng không cảm thấy Hoàng Linh Vũ có gì lợi hại. Nhưng đến hôm nay, Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng cũng biết, Hoàng Linh Vũ vốn lợi hại hơn hẳn rất nhiều. Hắn hạ khẩu vẫn còn lưu tình, nhưng Hoàng Linh Vũ sẽ không như vậy, nếu tức giận rồi, quần đối phương là nữ tử nhược chất mỏng manh hay là hoàng đế cửu ngũ chí tôn, chỉ nói vào chỗ đau, nhàn nhả chọc chết vài người cũng chẳng qua là chuyện mở miệng ngậm miệng.

Mộ Dung Bạc Nhai hơi chấn động thân người, như quỷ sai khiến, cuối cùng quay đầu lại nhìn về hướng Hoàng Linh Vũ một cái.

Một ánh mắt đón được vẻ mặt mang theo ý cười của Hoàng Linh Vũ, chỉ cần một ý cười thần nhiên đó, đã đem toàn bộ sự dơ bẩn thâm trên người y ném đi tận nơi nào không biết.

Mạc Xán tức giận cực điểm, roi đen của nàng ta thu vào rồi lại quất ra. Thế tấn công này mang theo phần nộ thống hận của nàng ta, điên cuồng vô cùng. Mộ Dung Bạc Nhai không dám nhìn Hoàng Linh Vũ nữa, ổn định tâm tình dừng chân tiếp chiêu, thế công của Mạc Xán tuy sắc bén nhưng cũng rối loạn, so với sự kỳ ảo trước kia thì đã thấy rõ đường dễ ứng phó hơn nhiều.

Hoàng Linh Vũ tiếp tục nói những lời độc hại nhân tâm, thuật lại hết chuyện Mạc Xán làm sao bức ép Mộ Dung Sí Diễm, lại làm sao có gian tình với Mộ Dung Nhuệ Việt, lại còn một lòng tâm niệm không quên với người đã khuất nào đó nữa, lại còn là sủng giường âm thầm của hoàng đế Đại Yến, nếu không dựa vào một kẻ nhược trí như nàng ta, thì sao có thể đoạt được trọng dụng quyền quý đương triều? Y nói năng nham hiểm, tường thuật đặc sắc hấp dẫn, lời nói nhanh chóng lên men trong lòng người, thế trận cường nhược giữa Côn Bằng dần có thay đổi.

Như vậy vẫn chưa tính là gì, lời nói sắc bén của y lại chuyển, mặt mang theo chấn kinh nhìn sang thuộc hạ Bằng Tổ kinh dị nói: “Chẳng lẽ các người cũng đều yêu thương nàng ta, cho nên cam tâm tình nguyện muốn vì nàng ta chiến đấu không ngừng, phấn đấu cường mạnh, vô oán vô hối, chấp nhận sứ đầu đổ máu, lẽ nào thật sự là vậy sao?” Y nói rất xuôi miệng, ngay cả ngôn ngữ trong bài ca cách mạng cũng đều dùng tới.

Sức mạnh ngôn ngữ là vô pháp hạn định, thời cổ Lạn Tương Như xuất xứ sang Tần có thể dùng ngôn ngữ kích động Tần Vương không thể không ‘vật hoàn cố chủ’ trả lại ngọc bích cho Triệu. Ân Tử đi sứ ở nước Sở, có thể dùng ngôn ngữ châm chích, khiến ba dũng sĩ cao nhất vì hai hạt đào mà tự tương tàn nhau dẫn tới chết hết___ Ngôn ngữ chạm đúng chỗ đau có sức mạnh cỡ nào, không phải người bình thường có thể tưởng tượng!

Lời cảm khái kích động này tựa như lời trần thuật, nhưng lại khiến người của Bằng Tổ không còn sức lực.

Một Bằng viên mặc bạch y lùi về sau, hần chống tay lên đầu lớn tiếng hô hoán, tựa hồ có áp lực không thể chịu nổi, cuối cùng siết chặt binh đao trong tay, quay người lao về sườn núi.

Trình Bình nằm trên giường vô pháp cử động, cũng rối loạn không thôi. Nhưng chợt nhìn thấy một Bằng viên lao về phía Hoàng Linh Vũ, trước khi tâm tư kịp tỉnh táo lại, thân thể đã hành động trước. Chỉ là chung quy vô lực mà ngã xuống đất. Ngay khi đầu gối tiếp xúc với mặt đất, hần mới phát giác, hành động

trong thoáng chốc này, đã khiến hắn không thể nào biện giải được hành động phản chủ đầu địch nữa. Cuối cùng hắn đông cứng trên mặt đất, không còn động đậy.

Mà Bằng viên đó lại không đi tới trước mặt Hoàng Linh Vũ, giữa đường khi lao qua Mạc Xán, một đao chém ra, nhắm hướng Mạc Xán.

Một trưởng giả của Bằng Tổ thấy thế, lớn tiếng gào lên. Mạc Xán phản ứng nhảy bèn, tay trái nhấc lên, một tiếng đinh vang lên, binh khí của Bằng viên đó đã bị chủ thủ trong tay nàng cản lại. Đây là chủ thủ hộ thân của nàng ta, cũng chỉ có khi rơi vào thế hạ phong mới sử dụng đến.

“Lục Thập Cửu, người điên rồi! Phạm thượng tác loạn là chuyện hạ tiện vô sỉ cỡ nào!” Tiếng mắng chửi của tên trưởng giả lúc này mới hoàn tất.

Bằng viên đó bị nội lực âm trầm quái dị của Mạc Xán đẩy lùi vài bước, sắc mặt trắng bệch, tựa hồ đang kinh ngạc vì hành động của mình. Thở dốc vài hơi, bình ổn thần trí kích động, cuối cùng nói: “Ta nhin! ta nhin mấy năm nay, từ khi vào Bằng Tổ ta vẫn luôn nhin! Trước đây ta tự thương thân mình thì cũng thôi đi, nhưng hiện tại thế nhưng lại đến mức ngay cả lên lò mổ cũng bị địch nhân chế nhạo đáng thương, dù sao ta cũng đường đường là một trưởng phu, dựa vào khả năng của mình có thể kiếm sống, thực sự không thể nhin nổi nữa!”

Nói xong, nhấc đao hạ xuống, tự rạch bụng.

78. Q.2 - Chương 79: Người Chết Phục Sinh.

Chuyện trên đời, vốn luôn là có một mặt tốt thì nhất định sẽ có một mặt xấu, không thể có chuyện ai ai làm việc gì cũng đều chiếm chỗ tốt mà tuyệt đối không dính vào chỗ xấu. Võ công tu vi cũng chính là như thế.

Nhưng phạm là võ công cao cường, tu vi thâm hậu, trên giang hồ có ai không mong mỏi? Nhân sĩ bình thường, làm một chuyện coi như xong một chuyện, chẳng hạn kẻ say đắm xem thư, ngay cả âm thanh ở thế giới bên ngoài cũng không nghe không biết. Mà đám cường giả võ công cao cường, bất luận ác đấu khốc liệt thế nào, cũng luôn lắng nghe động tĩnh xung quanh mình, ngay cả khi ngủ, cũng đều lưu lại ba phần tâm trí cảnh giác biến động xung quanh.

Nhưng cũng chỉ có những người đã tu luyện đến cảnh giới nhất định mới biết khổ sở trong đó.

Ví dụ đi, lần này Mạc Xán dẫn tới toàn là cao thủ, nhĩ lực cũng nhảy bèn, cho nên bất luận là tay chặn có bận rộn thế nào, lỗ tai cũng đều lắng nghe được rõ ràng lời lải nhải của Hoàng Linh Vũ, hơn nữa trong lúc đang giết chóc không ngừng, sinh tử trọng yếu, phải vận công lực đến cực hạn, muốn bịt lỗ tai không nghe những gì y nói là nhiệm vụ bất khả thi.

Mà tới khi bọn họ nhìn thấy một đồng bạn bị bức tới mức phải tự sát, trong lòng càng thêm dao động.

Đây chính là ‘chèo thuyền nghịch thủy không tiến mà lùi’, hai bên Côn Bằng vốn giằng co không thôi, hiện tại, Bằng Tổ đã không còn ý chí chiến đấu.

Mạc Xán thấy thế, đã biết hôm nay không thể nào thắng lợi. Cầm hận liếc nhìn thủ hạ tự rạch bụng nằm dưới đất, thấy hắn đâm thanh đao lút cán, máu chảy đầy đất, không nhin được phần nộ, trở tay quất một roi lên.

Mộ Dung Bạc Nhai cười hi hi căn roi của nàng ta, nói: “Dù sao nhin tên ‘Lục Thập Cửu’ này chết rất đáng mặt nam nhân, bỏ qua cho hắn đi. Nếu không hắn đi cốt chưa lạnh đã chịu roi, chẳng phải khiến người ta càng thêm ớn lạnh sao? Vừa rồi lời của Tiểu Hoàng chẳng qua là nói không chứng cứ, Mạc di quất một roi này, chẳng phải chính là nói rõ Mạc di có lòng chột dạ, đúng với lời nói đùa của y sao?”

Mặt Mạc Xán một trận xanh một trận trắng, cuối cùng cắn răng nói: “Hôm nay các người cứ đắc ý đi, chúng ta đi.”

Chúng nhân Bằng Tổ đi như cơn gió, tuy chịu thiệt, nhưng không rối loạn cước bộ, người xuống trước thì dừng chân, người ở sườn núi hoặc diu kẻ bị thương, hoặc cầm binh khí phòng bị kẻ địch truy theo tập kích, theo trật tự rút lui.

Mạc Xán phát tay áo bỏ đi, ống tay áo bay bay. Mộ Dung Bạc Nhai thấy hàn quang lóe lên, lao về phía cánh tay Hoàng Linh Vũ, một tiếng đinh vang lên, một thanh chủ thủ lập tức đập vào ngực hắn. Tất cả đều kinh ngạc.

Mạc Xán nghe tiếng, chậm rãi quay đầu, hung ác liếc nhìn hắn một cái, phẫn hận nói: “Khó trách, khó trách...” Khó trách cái gì, trừ Mộ Dung Bạc Nhai, những người khác cũng nghe không hiểu.

Hóa ra Mạc Xán luyện công sớm hơn Mộ Dung Bạc Nhai rất nhiều năm, hơn nữa sau khi Diêm Phi Hoàng chết từng có một thời gian tu luyện không ngủ không nghỉ, võ công tu vi nội công ngoại công của nàng ta, cũng lão luyện hơn Mộ Dung Bạc Nhai rất nhiều. Ai biết mỗi lần chính diện giao thủ, tuy có thể giành thế chủ động nhưng lại không thể giành thắng lợi, thì ra là do trọng y phục của Mộ Dung Bạc Nhai có vài nơi cột hộ giáp. Mỗi lần khi roi đánh tới mà hắn thật sự không kịp né tránh, thì sẽ dùng những hộ giáp cứng cỏi này để cản lại.

Mạc Xán tự nhận trung trinh, khi tỷ võ hầu như chưa từng đụng chạm thân thể, cho nên chỉ cho rằng Mộ Dung Bạc Nhai luyện công phu ngoại gia đến rần rở, ai biết toàn bộ là nhờ công phu khéo léo.

Mộ Dung Bạc Nhai khẽ đỏ mặt, ôm quyền nói: “Đây là do Diêm đại thúc năm đó đã giao phó, có nói ‘quy giáp chi công’ chính là khắc tinh của ‘quy vĩ chi tiên’ của ngươi.” (*Quy giáp: Mai rùa, quy vĩ: đuôi rùa, tiên: roi.)

Càng nghe càng sai, Mạc Xán không dám tiếp tục đấu mồm với hai kẻ trên sườn núi nữa, vội bỏ đi. Nàng ta hiện tại vẫn còn cho rằng tên ‘Hoàng Linh Vũ giả’ này là đồ nhi của ‘Hoàng Linh Vũ thật’, nhưng cảm thấy không bắt được người này cũng không có gì tổn thất, chẳng qua là tâm sinh oán hận, phát thệ nhất định phải tìm cơ hội độc âm y, để giải oán khí trong lòng.

Một trận huyết đấu lúc này mới kéo màn, các Côn viên ngồi bệt tại chỗ, giữa các đồng bạn bắt đầu trị thương cho nhau. Hoàng Linh Vũ cũng dựa vào khung cửa, thần tình kỳ quái nhìn người mặc bạch y duy nhất bị bỏ lại.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Mộ Dung Sí Diệm đặc biệt thích mặc bạch y, liên đới tới cả thủ hạ của hắn cũng phải mặc bạch y đồng bộ. Còn về Mộ Dung Bạc Nhai, thì không thích bó buộc trang phục của thủ hạ, nhưng các Côn viên đều là những hán tử thô kệch, đối với việc giặt tẩy y phục không chút hăng hái, nên trên cơ bản là không ai mặc bạch y ____

Cho nên một người mặc bạch y duy nhất ở ngay chính giữa, tự nhiên chính là Bằng viên đã tự rạch bụng vừa rồi.

Mộ Dung Bạc Nhai tuy cuối cùng cũng tìm được Hoàng Linh Vũ, nhưng thấy thần sắc y như thế, cũng không dám tiếng lên hỏi han gì, mang theo sự hổ thẹn, cẩn thận từng chút đứng cách mấy bước hỏi y: “Có gì không đúng sao?”

“Àn.” Hoàng Linh Vũ lộ ra thần sắc suy tư, “Tuy ta biết có người có thể dùng ngôn ngữ gây nên đại chiến các nước, có người có thể dùng ngôn ngữ kích động ba nhân sĩ tương sát, nhưng chân chính có người vì mấy câu nói đã tự sát trước mặt ta, vẫn là chuyện không thể nào tin nổi.”

Mộ Dung Bạc Nhai thâm thấy áy náy.

Hoàng Linh Vũ lại tiếp tục nói: “Những người khác nhiều lắm chỉ là khí tức không ổn định, nhưng người này lại muốn giết Mạc Xán. Nếu trực tiếp giết Mạc Xán thì cũng thôi đi, nhưng rõ ràng đầu tiên là lao về phía ta, sau đó mới giữa đường bẻ hướng Mạc Xán. Nếu là vì bị ngôn ngữ chọc giận, thì đúng ra nên tấn công trực tiếp kẻ gây họa, hắn làm thế quả thật giống như vì có thể thành công tập kích Mạc Xán mới dương đông kích tây, mà sau khi một chiêu không thể đắc thủ, mới muốn nhiễu loạn đầu chí của người khác.”

Trên trán người nằm dưới đất lặng lẽ đổ mồ hôi lạnh.

“Hơn nữa hấn căn bản không có chết a, hấn còn đổ mồ hôi lạnh kia.” Hoàng Linh Vũ chỉ về phía tên đó bật cười lớn.

“Được rồi được rồi, ta thừa nhận còn không được sao.” Người nằm dưới đất tự động ngồi dậy, thanh đao cắm trên bụng rơi xuống đất, thì ra ngay cả lưỡi đao cũng không có. Hấn gỡ tầng diện cụ vương vীu trên mặt ra, lộ ra gương mặt phúc hậu trắng mập trơn mịn.

Thì ra người này là một ám dinh mà Côn Tổ giấu trong Bằng Tổ. Trong mấy tháng Hoàng Linh Vũ bị nhốt, trong Bằng Tổ chỉ có Mạc Xán, Mộ Dung Sí Diệm và Trình Bình có thể tiếp xúc, nếu không hấn đã gắng sức giải cứu y.

Bên đó quả nhiên có người kinh hô ‘a’ thật lớn, chỉ vào người vừa đứng lên, rất lâu cũng không khép miệng được, cuối cùng mới nói: “Sao, sao lại là người!”

Còn có người cười lớn chào hỏi hấn: “Ta vừa nghe tới Lục Thập Cửu liền nghĩ ngay tới ngươi, thật là không có một chút tinh thần kính nghiệp, ngay cả biệt hiệu cũng phải giống tên của mình.”

“Ta còn đang nghĩ ai lại bày trò cười như thế, đánh đến nửa đường lại xông ra giữa tự sát. Thì ra là lão hồn đàn Lộ Thị Tửu người!” (*Lộ Thị Tửu và lục thập cửu phát âm giống nhau. Thị ở đây là ham mê, sở thích, không phải chữ lót Thị trong tên con gái.)

“Từ lúc mười bốn tuổi bắt đầu nhiệm vụ đầu tiên, thân phận mỗi lần của ngươi đều kết thúc bằng tự sát, phiền cũng không phiền!”

Lộ Thị Tửu rất tự giác đi qua nhét diện cụ vào trong tay Mộ Dung Bạc Nhai. Vật tinh xảo thế này không dễ có, nhưng nếu để địch nhân nắm được phương pháp chế tạo thì càng nguy hiểm hơn. Thủ đoạn che giấu thân phận của hấn rất ỉn, cho nên mỗi lần làm nhiệm vụ luôn có thể mang một diện cụ mới, nhưng mỗi lần tự sát cũng đại biểu diện cụ này đã không tất yếu tiếp tục tồn tại nữa. Mộ Dung Bạc Nhai cất kỹ trong người, chuẩn bị đợi trở về sẽ xử lý sạch sẽ.

Hấn cười ha ha nói với Mộ Dung Bạc Nhai: “Lần này cũng coi như tạo hiệu quả lớn, cũng không uống ta mất đi thân phận khổ tâm gây dựng này, ha ha!” Hấn quay đầu nhìn kỹ căn nhà kia một cái, nói: “Sao ngay cả Thập Cửu cũng bị lưu lại rồi, gia hỏa đó quá bạo lực, chơi không vui.”

Trình Bình nằm dưới đất ngẩng đầu lên, mục quang thít lại, chạm phải ánh mắt của Lộ Thị Tửu.

Trong Bằng Tổ, cứ cách hai năm sẽ có một lần tỷ võ đơn thuần dựa vào võ công để xếp bối phận. Căn cứ theo võ công cao thấp mà xác định lại địa vị của từng người. Từ vị trí hai mươi trở lên trên thiên bảng sát thủ, đều có thể có tên của mình, còn từ đó trở xuống thì lấy thứ tự làm xưng hô.

Trình Bình nhận ra Lục Thập Cửu, vì bọn họ từng có lần giao thủ. Lục Thập Cửu là thành viên bên ngoài bốn năm trước mới bổ sung vào, võ công tuy tạp nhưng cũng uyên thâm, tuy là mới đến, nhưng khi ứng địch lại khéo léo cơ biến, chỉ qua nửa năm vào trận đấu xếp vị đã chiếm được danh hiệu đệ lục thập cửu, lúc đó chính là Trình Bình hấn tận hết tâm lực mới thắng được. Hai năm sau khi lại đấu xếp vị, thứ tự danh hiệu thay đổi không ít, không ít người trong hai năm này chết đi, không ít người vì bỏ lại kẻ bị thương trong nhiệm vụ mà bị giáng thứ tự. Trình Bình từ dưới ngũ thập tiến lên trên hàng nhị thập, mà Lộ Thị Tửu lại vẫn ổn định đậu lại vị trí lục thập cửu.

Hiện tại Trình Bình nghe những người này nói thế, thì giống như Lộ Thị Tửu đối với số cửu thập lục này đặc biệt yêu thích, nói không chừng năm đó cũng đã phí hết tâm cơ cố ý mới chiếm được vị trí này.

Không ai biết, Lộ Thị Tửu sở dĩ yêu con số cửu thập lục như thế, trừ vì danh tự hài âm ra, còn có liên quan đến lão đại Mộ Dung Bạc Nhai. Cũng chính vì như thế, hấn đối với Mộ Dung Bạc Nhai đặc biệt khẩu phục tâm phục, Nhưng đây là nói trước, về sau lại nhắc.

79. Q.2 - Chương 80: Ai Có Thể Sóng Vai.

Lộ Thị Tửu bị Trình Bình trừng mắt hù dọa, vì thế lại gần Mộ Dung Bạc Nhai bấm bấm vào tai hắn. “Người này không phải thứ tốt lành, trong Bằng Tổ tuy võ công chỉ ở vị trí thập cửu, nhưng vì sở trường tinh nhất là thuật khảo vấn hình tù, trong Bằng Tổ chiếm hàng đầu, cũng thường xuyên ra vào phủ Mộ Dung Nhuệ Việt.”

Mộ Dung Bạc Nhai chợt nhớ tới một chuyện, trong lúc chiến đấu hắn có thể cố ý tránh không nhìn tới, để tránh nhiều loạn phân tâm. Mà lúc này, không thể tiếp tục bỏ lơ nữa. Hắn để Lộ Thị Tửu cùng những đồng bạn khác vội vã chuẩn bị chuyện ly khai, bản thân thì đi tới chỗ Hoàng Linh Vũ.

Cự ly không xa, chỉ cần hai ba bước đã tới trước mắt. Hoàng Linh Vũ sớm đã thuận theo khung cửa ngã ngồi dưới đất, ngược đầu nhìn Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Lần này ta thật sự không thể đi rồi, làm phiền người xem thử nên làm sao thì làm thế ấy đi.”

Cái gọi là ‘không thể đi’, theo như lý giải bình thường, hoặc là vì mệt mà đi không nổi, hoặc là vì không muốn đi mà không đi. Nếu là hai giải thích này, đối với Mộ Dung Bạc Nhai mà nói đều không có gì không tiện xử lý. Nếu mệt thì khiêng đi, không muốn đi thì dù cầm dao kề cổ y cũng phải bức y đi. Nếu còn không đi, lão biến thái Mạc Xán đó sẽ cuốn bụi trở lại.

Nhưng khi thật sự nghe Hoàng Linh Vũ nói ra câu ‘không thể đi’, Mộ Dung Bạc Nhai lại cảm thấy vô cùng không tốt, những từ ngữ nghe vô cùng bình thường như thế, nhưng khi lọt vào tai cứ nhiên lại đâm màu huyết tanh.

Đại khái là vì tên ‘Thập Cửu’ giỏi hình tù nhất trong Bằng Tổ đang ở trong căn nhà sau lưng Hoàng Linh Vũ, đại khái là vì cây gậy chống ngã nghiêng dưới đất, hoặc là vì những tầng vải bố cột trên đầu gối Hoàng Linh Vũ, hoặc là vì từ khi gặp lại cho tới nay vẫn không thấy được dáng đi đường của y.

Trên trán Mộ Dung Bạc Nhai bắt gặp một tầng mồ hôi, cúi người bắt đầu giải băng chân cho y. Vì dùng để cố định phần xương đầu gối, cho nên lúc đầu Hoàng Linh Vũ quấn rất chặt, sau khi mở ra, phần quần gần nơi quấn bị gấp lại rõ rệt.

Hắn hạ quyết tâm, cuối cùng cách lớp vải cẩn thận ấn lên trên. Bàn tay lạnh toát, dưới chất vải nên là vị trí xương đầu gối, lúc này phẳng lì còn hơi lõm vào.

Hoàng Linh Vũ không tỏ ý kiến gì nhìn Mộ Dung Bạc Nhai cúi đầu không phát ra tiếng, đẩy đẩy hắn nói: “Người bên trong không tồi, có giá trị bồi dưỡng, có thể không giết thì không giết tốt hơn.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhẹ nhàng nắm lấy tay y, xiết chặt: “Chúng ta trở về rồi nói. Về trước đã, phải tìm người xem thử chân của người.”

Nói xong cúi người ôm ngang Hoàng Linh Vũ lên.

Sắc mặt Hoàng Linh Vũ xanh đi, nhưng thật sự không còn khí lực giãy dụa nữa, nên mở miệng mắng. “Sao người có thể dùng kiểu ‘bể công chúa’ này, khó coi chết được, x nó người cũng phải có chút quan niệm mỹ học dùng tư thế công chứ.”

Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cúi mặt nhìn Hoàng Linh Vũ một cái, Hoàng Linh Vũ liền cảm miệng, lần đầu tiên y sinh ra cảm giác nhìn không thấu Mộ Dung Bạc Nhai đang nghĩ cái gì.

Ánh mắt đó rất bình tĩnh rất lý trí, rất lãnh tĩnh rất trấn định, nhưng thực tại lại khiến Hoàng Linh Vũ không thể nào đoán được, chỉ cảm thụ được đè ép như gió bão quét qua, cho nên theo bản năng ngậm miệng.

“Thu xếp xong rồi chứ?”

“Xong cả rồi!” Tất cả thủ hạ trả lời nhanh gọn dứt khoát.

“Lộ Thị Tửu, mang tên trong nhà theo về.”

“Vâng.” Lộ Thị Tửu động tác rất nhanh, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, thế nhưng cũng học theo Mộ Dung Bạc Nhai, ôm ngang Trình Bình trong lòng. Trình Bình phần nộ không thôi, thân hình Hoàng Linh Vũ còn chưa trưởng thành hết, ôm trong lòng vừa thích hợp. Nhưng Trình Bình hắn và Lộ Thị Tửu thế

hình ngang nhau, bị ôm như thế, thực sự khiến người ta nhục nhã không chịu nổi, không nghĩ cũng biết muốn thổ huyết cỡ nào.

“Trở về.” Mộ Dung Bạc Nhai đơn giản hạ lệnh, các Côn viên theo tuần tự xuất phát, trước sau chặt chẽ bảo hộ, cùng trở về cứ điểm gần nhất.

Phần phía nam và phía bắc Lạc Bình kinh thành có phong cảnh hoàn toàn khác biệt, vì đất đai phẳng lì phì nhiêu, cho nên ngay cả phiên đô cũng khai khẩn. Trong kinh có vài vị quan không chịu nổi chuyện bị làm phiền, nên xây dựng viên trường biệt dã ở thành nam, xây tường trở cao cao, tự làm thành vùng riêng. Mộ Dung Bạc Nhai an trí Hoàng Linh Vũ trong một viện tử thế này. Đây là sản nghiệp dưới danh Nhiếp Vô Nương, nhờ vào thế lực của nàng trong quân, ngay cả phe Mộ Dung Nhuệ Việt cũng không dám tùy tiện xông vào. Hơn nữa các Côn viên còn đào địa đạo thông ra ngoài.

Mưa đã tạnh, ánh mặt trời nghiêng về tây thông qua kẽ hở do đám mây tản đi chiếu ra tia sáng mỏng manh, rọi lên hồ cá trong viện tử. Bên ngoài đang nấu nước nóng, đại khái còn phải mất một lúc nữa mới nấu xong. Hoàng Linh Vũ híp nửa mắt dựa lên giường, dây cung căng chặt trong cảnh sinh tử cuối cùng cũng được thả lỏng. Chợt trên mặt nóng lên, y mở mắt, thấy Mộ Dung Bạc Nhai đang nhẹ vỗ y.

“Uống chút đồ đi, may mà bọn họ vừa ăn xong cơm trưa, trong trù phòng vẫn còn thừa chút canh. Đợi lát tắm rửa xong, cháo mới nấu đại khái cũng đã chín tới.”

Hoàng Linh Vũ nhận lấy, vì có chút thoát lực, ngón tay vẫn đang run. Mộ Dung Bạc Nhai nhìn ngứa mắt liền giành lấy, nhưng bị Hoàng Linh Vũ hung hăng trừng mắt một cái: “Ngay cả ăn uống cũng phải để người đút, vậy lát nữa tắm rửa không phải cũng cần người phục vụ sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai trầm mặc nhìn y.

Hoàng Linh Vũ nẩy ra dự cảm không tốt, kinh hoảng ngồi dậy: “Người thật sự dự định làm vậy?”

Mộ Dung Bạc Nhai thở dài, nói: “Người uống trước đi, đừng để lát nữa nguội.”

Ai biết Hoàng Linh Vũ mới thử một miếng, nhăn mặt nhăn mày đặt sang một bên.

“Sao vậy?”

“Hơi nóng, ta ngủ một chút lát uống sau.” Hoàng Linh Vũ làm như không có chuyện gì nằm lại.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn y mỗi một nháy mắt, cũng tùy ý y, kéo chăn phủ lên cho y, đứng lên ra ngoài xem nước nấu tới đâu. Những Côn viên khác hoặc là âm thầm canh gác, hoặc tìm Tư Đồ Ngạo tới để trị bệnh, Mộ Dung Bạc Nhai cũng đã quen chuyện của mình thì mình làm, ra khỏi cửa men theo hành lang vòng tới hậu viện, từ xa nhìn thấy một Côn viên đang trông coi lò lửa nhiệt khí, chậm rãi dừng chân.

Thật ra nhiệt độ của chén canh đó vừa thích hợp, nhưng Hoàng Linh Vũ lại cảm thấy nóng. Trước đây Hoàng Linh Vũ không sợ nóng, khi ở Hoài Qua thành lúc ăn cơm giành giật trở thành sở thích, nếu đụng phải thứ thích ăn tuyệt đối không thể bỏ qua, những hỏa kế học sinh khác đều không phải là kẻ địch ngang hàng với y.

Nghĩ cũng biết tại sao, khi y bị bắt chính là mùa đông, trong lao tù nơi đó nào có thể kiên nhẫn dùng nước nóng nấu cơm cho tù phạm. Ăn tất nhiên là cơm thừa, uống tất nhiên là nước hồ. Mùa đông trời lạnh, cơm thừa có lẽ sẽ không ôi thiu lên mốc, nhưng nước hồ thì lại lạnh như băng. Suốt cả mùa đông cứ nằm dưới đất như thế, có lẽ ngay cả chống rét cũng chỉ có cổ khô chiếu rách, không có vật sưởi ấm, ăn uống cũng là đồ lạnh. Nếu như muốn tiếp tục sinh tồn, thì chỉ có thể tận lực thích ứng với hoàn cảnh như thế.

Đại khái hơn nữa năm nay đây là lần đầu tiên y tiếp xúc với thức ăn nóng, mà đối với y thì, nó đã trở thành món bồng miêng.

Còn cả phần đầu gối phẳng lì hơi lõm đó.

Còn cả mái tóc đen xen tạp những sợi trắng rõ rệt đó.

Hiện tại y đã biến thành thế này, cũng không biết phải tới lúc nào mới có thể điều chỉnh được trở lại.

Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng không thể nhịn được xung động trong lòng, quay đầu phi thân vượt qua vách tường hành lang, trong chớp mắt đã trở về sương phòng nơi Hoàng Linh Vũ đang ở.

Lúc này Hoàng Linh Vũ đang lười biếng dựa vào đầu giường cầm chén, vừa thổi hơi vừa uống. Thấy Mộ Dung Bạc Nhai vào phòng, y nuốt xuống hai ngụm cuối cùng, lười biếng trực tiếp đưa chén cho hắn. Mộ Dung Bạc Nhai cầm lấy ném lên bàn, cúi người ôm y lên.

Lại là ôm ngang, nhưng vì vừa uống chén canh hòa hoãn cơn đói bụng ục ục, Hoàng Linh Vũ cũng bắt đầu buồn ngủ, không có khí lực tranh chấp với hắn. Mộ Dung Bạc Nhai không lập tức đi, vùi đầu trước ngực Hoàng Linh Vũ, cọ cọ một lúc mới nói: “Nước nóng nấu xong rồi, chúng ta đi tắm.”

Hoàng Linh Vũ càng mệt tới mở mắt không nổi, đáp: “Tùy người, nhưng phải tốc chiến tốc quyết.”

“Ân.”

Thấy Hoàng Linh Vũ liên tục ngáp trong lòng mình, Mộ Dung Bạc Nhai càng lúc càng thấy chua xót. Năm nay, y nhất định trải qua rất nhiều chuyện, nhưng đều chống đỡ, tiếp tục sống. Vô số khổ sở trong đó, không cần phải nói ra, chỉ tưởng tượng cũng cảm thấy khó thể chịu đựng.

Mộ Dung Bạc Nhai hiện tại đã biết, người như Hoàng Linh Vũ, cũng chỉ có Diêm Phi Hoàng mới có thể sống vai với y.

Nhưng mà ____ người xưa đã mất, người sống vẫn phải tiếp tục tiến tới.

80. Q.2 - Chương 81: Thoáng Mắt Chạm Nhau.

Nước nóng vừa xong, trong thùng gỗ bốc ra hơi khói. Hoàng Linh Vũ ngậy ra một chút, lập tức giãy dụa không muốn vào đó. Mộ Dung Bạc Nhai không thêm nghe y phân bua, hai ba cái lột sạch y phục, ném y vào trong.

“Tê...”

Hoàng Linh Vũ hít ngược một hơi khí nóng, căng cứng thân thể đứng trong thùng gỗ, động cũng không dám động một cái. Lần này thì hoàn toàn tỉnh táo luôn. Mộ Dung Bạc Nhai cũng thoát sạch y phục của mình, nhanh gọn chui vào, trong thùng nhất thời có chút náo nhiệt. May mà thùng đủ lớn, vẫn còn chút chỗ thừa hoạt động.

“Người vào làm cái gì?” Hoàng Linh Vũ hỏi, lúc này y đã khá thích ứng, may là không quá nóng.

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Giúp người kỳ cọ, thuận tiện cũng tắm rửa ỉnh.”

“Ta suốt nửa năm nay không có tắm rồi, người vào như vậy, không phải càng tẩy càng bẩn sao?” Hoàng Linh Vũ cười ha ha nói. “Ta nhớ ra rồi, trước đây người còn bắt ta cùng người đi cọ thùng phân, chẳng lẽ người đối với những vị đạo này đặc biệt tình hữu độc chung?”

Mộ Dung Bạc Nhai sầm mặt đáp: “Còn hai thùng nước nóng lớn đang đợi người, người bớt nói vài câu đi, tẩy cho sạch trước rồi phí lời sau.”

Sau khi đổ hai thùng nước, cũng coi như tẩy được ra dạng người, nhưng mái tóc dài quá thất lưng vẫn rối loạn dính bết lên mặt lên người, rất khó xử lý.

Hoàng Linh Vũ xoay lưng cho Mộ Dung Bạc Nhai giúp y kỳ lưng, tự mình cầm bàn chải và bồ kết, cọ cọ sát sát lên đầu, vì được nước ngâm ấm áp, lại rất lâu không đủ dinh dưỡng, tay càng lúc càng vô lực run rẩy, một mỗi cũng dần trào lên.

Đầu y cứ gục gặt liên tục, cuối cùng ghé sang một bên, đặt lên mép thùng. Mộ Dung Bạc Nhai ngó ra, liền kéo y tựa lên người mình, tiếp theo thực hiện nhiệm vụ gian khổ chải suông mái tóc y. Người vì mệt mỏi cực điểm tuy đã bị kinh động tới mức thanh tỉnh một chút, nhưng cũng chỉ mở hé mắt ra một đường,

thấy không có gì nguy hiểm, liền điều chỉnh vị trí thoải mái, vùi đầu vào ngực Mộ Dung Bạc Nhai, yên tâm đánh giấc.

Nhờ nước và được thảo làm trơn, từng lộn từng lộn tóc rối tinh được chải suông, Mộ Dung Bạc Nhai làm rất tỉ mỉ. Mặt trời dần nghiêng về tây, thời tiết dần lạnh xuống, con ve vẫn còn đang kêu rít rít, hai người đơn độc trong thùng tắm ở hậu viện, cũng không ai tới quấy rầy, Mộ Dung Bạc Nhai có cảm giác được bình tĩnh xoa dịu.

Khi nước bắt đầu lạnh đi, thì mái tóc loạn cũng coi như được chải suông, vắt qua một bên mép thùng. Mà Hoàng Linh Vũ sớm đã đổi sang tư thế nằm nghiêng trong lòng hắn, ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Khăng định là vì thời gian dài bị nhốt dưới đất không thấy ánh mặt trời, cho dù được ngâm được thủy thì làn da tái trắng cũng chỉ có màu hơi xanh đi, cánh tay gác trên mép thùng thì càng tái nhợt, huyết quản gân mạch màu xanh dưới làn da càng hiện rõ ràng hơn. Nhưng nếu so với những thứ này, những vết tích dữ tợn trước ngực sau lưng lưu lại qua mỗi lần khảo vấn càng kinh sợ hơn. Khiến Mộ Dung Bạc Nhai chỉ có thể ngưng tâm tĩnh khí tẩy rửa mặt trên, căn bản không dám nhìn chính diện.

Mộ Dung Bạc Nhai cũng từng rất nhiều lần bị thương, đó là do những lần thích sát do Mộ Dung Nhuệ Việt và Mộ Dung Sí Diệm an bài, rất nhiều lần đánh đấu với địch nhân lưu lại. Chính vì kinh nghiệm nhiều lần thoát khỏi tử cảnh, hắn mới càng tưởng tượng được sâu sắc hơn, những vết thương do hình cụ bị bức tiếp nhận đến mức không thể tiếp nhận, hơn nữa theo thời gian trôi qua sẽ trở thành đau đớn gấp bội, lại không biết lúc nào mới có thể thoát khỏi tử cảnh, là sự tuyệt vọng cỡ nào.

Ôm Hoàng Linh Vũ đã mệt mỏi chìm trong giấc ngủ, Mộ Dung Bạc Nhai từng lần từng lần nhẹ vuốt thân thể đã được tẩy rửa sạch sẽ của y, cảm nhận những vết tích tang thương bị lưu lại trong nửa năm nay. Đây là do một khắc do dự của hắn tạo thành, chính là do hắn lo trước nghĩ sau tạo thành.

Trước đây trước cảnh sinh tử, đánh cuộc luôn luôn là tính mạng của bản thân, mà lần do dự này lại trở thành tai ương cho Hoàng Linh Vũ. Lúc đó còn ý chí mạnh mẽ, cho rằng mọi chuyện đều nắm chắc trong tay, ai biết chỉ trong chớp mắt, đã không thể vãn hồi.

Cuối cùng, hắn cắn chặt môi, vươn tay xoa lên hai nơi vết thương không dám nhìn thẳng vào nhất, cảm thụ bộ phận bị khuyết mất dưới đó, vừa cả những phần da nhăn lồi lõm không bằng do vết thương kéo miệng tạo nên.

Ngay khi tay hắn vừa phủ lên vị trí đầu gối của Hoàng Linh Vũ, người vốn đang ngủ rất say đột nhiên giật mình tỉnh dậy.

Giống như ác mộng hôm đó tái diễn lần nữa, y dùng sức bắt lấy tay Mộ Dung Bạc Nhai, muốn đuổi chúng nó đi. Nhưng vào lúc thần trí thanh tỉnh, Hoàng Linh Vũ cũng phát giác được nước đã nguội bao xung quanh người và nhiệt độ dán chặt sau lưng, đôi tay đang phủ lên gối không phải lạnh toát sắc bén như hôm đó, ngược lại ấm áp dày rộng.

Vì thế y có chút nghi hoặc ngẩng đầu, vì thế y nhìn thấy đôi mắt sâu không thấy đáy của Mộ Dung Bạc Nhai, vì hơi nước bốc lên, nên nó mờ mờ lung lung mờ ảo. Cũng chính vào khoảnh khắc hai đôi mắt tiếp xúc, Mộ Dung Bạc Nhai cũng nhìn rõ được Hoàng Linh Vũ.

Gương mặt cuối cùng cũng được thanh tẩy sạch sẽ đó bị tàn hại đến mức chỉ còn sót lại một tầng da thịt mỏng manh, cho nên đôi mắt sâu hoắm càng sáng long lanh to lớn đen kịt. Lúc này, trong đôi mắt thâm sâu ấy tràn đầy thần sắc khi vừa tỉnh khỏi ác mộng, có khổ sở dao động, trong đó còn mang theo kinh hoàng sợ hãi, nhưng cuối cùng khi tỉnh táo lại đã bị áp xuống.

Mộ Dung Bạc Nhai càng cảm thấy hiểu rõ y hơn, thì ra y không phải không sợ, mà là vì lý trí quá mạnh mẽ, nguyên lai y không phải không đau, mà vì biết la đau cũng không giúp được gì. Người như thế, có lẽ khổ sở chôn sâu trong nội tâm càng là thứ người bình thường không thể nào tưởng tượng cũng không thể tiếp xúc được.

Hắn không thể tiếp tục đè nén chua xót khó chịu nữa, cúi đầu hôn lên trán Hoàng Linh Vũ.

Mộ Dung Bạc Nhai đang lúc khó kìm nén, ai biết đôi mắt thanh tỉnh của Hoàng Linh Vũ lại bắt đầu mờ mờ lung lung đi, y bất an quấy quấy đầu, thấp giọng lầm bầm:

“Phi Hoàng, đừng ồn...”

Mộ Dung Bạc Nhai lập tức ngẩn ra, nụ hôn nhẹ vừa rồi giống như giấc mộng, trong mộng sóng lòng cuộn cuộn, thế giới chỉ có hai người hắn và Hoàng Linh Vũ. Mà lúc này tỉnh lại, tiếng ve vẫn vang không dứt, gió nhẹ thổi qua, tất cả tan đi không còn vết tích. Thật sự là kẻ tỉnh hữu ý, kẻ ngủ vô tâm. Nếu Diêm Phi Hoàng vẫn còn tại thế, có lẽ tất cả đều có thể thành đại hoan hỉ.

Hắn cảm thấy thất vọng, nghĩ nghĩ cũng cảm thấy buồn cười bản thân tham lam vô đáy không biết đủ. Ban đầu là muốn tìm Hoàng Linh Vũ về, hiện tại lại muốn càng nhiều hơn. Kỳ thật đặt Hoàng Linh Vũ trong lòng là tự bản thân hắn quyết định, cũng không có ai tới bức bách hắn. Tương đồng, chuyện Hoàng Linh Vũ đặt ai trong lòng, cũng không phải là chuyện hắn có thể quản được.

Nghĩ tới đây, tuy vẫn mang chút nản lòng thoái chí, nhưng cũng thư thái rất nhiều, ôm Hoàng Linh Vũ ra khỏi thùng, nhanh chóng lau khô, sau đó mặt lên một tầng trường y. Tay đụng phải toàn là da thịt như que củi, chua xót trong đó không cần nhắc tới.

Cho tới lúc Mộ Dung Bạc Nhai ôm y về sương phòng đặt lên giường, sau đó ra ngoài, Hoàng Linh Vũ mới mở mắt ra. Sự rõ ràng thanh minh trong đó, nào có chút buồn ngủ nào, vừa rồi thật ra y bị hành động của Mộ Dung Bạc Nhai kinh động tỉnh táo hẳn ra, nhưng lúc cấp bách cố hàm hồ qua mà thôi.

Có một người tiến vào phòng khách ngoài sương phòng, cùng Mộ Dung Bạc Nhai trao đổi vài câu, rồi cùng đi khỏi. Mộ Dung Bạc Nhai vẫn nói rất nhỏ, bước chân tiếng y phục vang cũng cố gắng đè xuống tới mức không thể nghe. Đây cũng tính là một biểu hiện thân thiết quan tâm đi.

Hoàng Linh Vũ dần cảm thấy mệt mỏi tới mức ngay cả hô hấp cũng chậm đi. Một góc nhỏ của tầng băng bị y đè ép sâu trong lòng, đang tan rã sụp đổ.

Nước đổ khó hốt, chuyện quá khứ sẽ không có cơ hội quay ngược, người chết đi cũng không thể nào phục sinh, cứ như vậy tiếp tục sinh tồn trong trốn chạy đã trở thành gánh nặng của cuộc sống. Đã không còn lại gì, ý chí của y thật ra càng lúc càng yếu đuối nhỏ nhoi. Cho nên hiện tại y rất cần có người nào hoặc chuyện gì đó để ký thác tinh thần, thậm chí là chi phối.

Thật đáng thương, không ngờ lại luân lạc tới mức độ phải tìm người làm thể thân cho Diêm Phi Hoàng.

Mộ Dung Bạc Nhai, hiện tại ta thật sự không lo nỗi thân mình, ta cho ngươi một cơ hội vấn hồi. Nhưng nếu vẫn còn có lần sau, vậy tình nghĩa này, ta sẽ lấy lại.

81. Q.2 - Chương 82: Yến Cung Bí Lục.

Mộ Dung Bạc Nhai chợt cảm thấy toàn thân giống như có hàn lưu chảy qua, bất giác rùng mình, khi quay đầu lại nhìn, sau lưng lại chẳng có gì. Lộ Thị Tửu tới cầu trợ hiệu kỳ nhìn hành động của hắn, Mộ Dung Bạc Nhai nâng tay đập mạnh lên trán hắn, nói: “Phát gốc cái gì, còn không mau đi.”

Khi tới một gian biệt viện khác, chỉ thấy bên trong mờ mờ ảo ảo, mấy Côn viên đang vây quanh một người, chính là Trình Bình. Chỉ thấy hắn dựa lưng vào tường, tay cầm hai sợi vải bố quấn quanh cổ một Côn Viên, bản thân còn đang thở dốc.

Thì ra Trình Bình liều vận chân nguyên bị tổn hại xông phá huyết đạo, giải băng đới cột trên người, nhân lúc Côn viên đó đến dứt được ỳnh thì khống chế huyết đạo của hắn, dùng sợi vải quấn cổ hắn. Trình Bình dự định có thể thoát thân thì thoát, nếu không thể thoát, thì liều chết vận gãy cổ người này, một mạng kéo theo một mạng, cũng coi như bồi thường.

Lộ Thị Tửu vốn còn đang uy bức lợi dụng, thậm chí còn muốn giết phức hắn, lột sạch y phục chỉ lưu lại đôi giày, treo ngoài cửa thành cho người ta thưởng thức, nhưng Trình Bình vốn là người bức cung có tiếng,

chút uy hiếp nhỏ nhoi này nào được hấn đặt trong mắt, chỉ hừ lạnh một tiếng, sống chết không chịu buông tay đầu hàng.

Lộ Thị Tửu không có biện pháp, mới căng da đầu đi tìm Mộ Dung Bạc Nhai đến trợ giúp.

Bị trọng thương gần chết thể này mà còn bướng bỉnh như vậy, thật không then là nhân vật nằm ở vị trí trên hai mươi trong thiên bảng do Mộ Dung Sí Diệm bồi dưỡng nên. Phương diện tính cách xem ra có chỗ đặc biệt, cũng khó trách Hoàng Linh Vũ muốn lưu hấn một mạng.

Mộ Dung Bạc Nhai trước tiên là bội phục, tiếp theo là nhần mày, Hoàng Linh Vũ còn đang ngủ trong chính viện sương phòng, Mộ Dung Bạc Nhai khó thể yên tâm lý khai, cho nên chuyện này phải giải quyết nhanh chóng một chút. Hấn đứng sau lưng mọi người nói: “Tất cả nhàn rồi đứng đây làm gì? Lại không phải náo nhiệt, có gì đáng xem?”

Các Côn viên thấy lão đại tới rồi, la lên một tiếng, rồi tản hết đi. Chỉ còn lại Lộ Thị Tửu cùng Trình Bình mắt to trừng mắt nhỏ, chính giữa còn kẹp một người bị siết tới không thể động đậy. Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Việc đến hôm nay, người đã biết quá nhiều bí mật của chúng ta như thế, còn cho rằng bản thân có thể sống sót thoát ra sao?”

Trình Bình thấy những Côn viên đó gặp Mộ Dung Bạc Nhai không quỳ cũng không vãn an, trong lòng có chút khinh thường, nói: “Ta cũng biết bản thân không thể thoát được, nếu đã như thế, kéo theo một người bồi táng cũng không tệ.”

Mộ Dung Bạc Nhai lộ ra vẻ tiếc nuối, đáng tiếc nói: “Nếu đã vậy, chỉ tiếc cho Trình huynh đệ không thấy được một chuyện hay rồi.” Nói xong, quay người đi tới trước giá sách, từ trong hàng sách ngang lục tìm một chút, chọn ra một quyển sách viết tay bọc da xanh, tùy tiện lật trang một bất đầu đọc lên.

Đoạn đầu tiên đã xuất hiện tên của Mộ Dung Sí Diệm, tiếp theo là tên của Mạc Xán, Mộ Dung Nhuệ Việt cũng nhất nhất hiện thân. Mới nghe chỉ cảm thấy phong hoa tuyết nguyệt văn từ ưu mỹ, sau đó những chuyện luân thường hỗn loạn khó lọt tai cũng dần được tuôn ra như hạt ngọc trên bàn tính, thanh thanh không dứt. Trình Bình nghe càng lúc càng đỏ mặt tía tai, Lộ Thị Tửu thì lại nghe tới mức mắt càng trừng càng lớn.

Lộ Thị Tửu biết Côn Tổ phân làm hai nhánh, một lo ngoài một lo trong. Ngoại Côn tuy tập trung nhân sĩ võ công cao cường, nhưng tứ thất nguyên lão chân chính nắm giữ vận hành của Côn Tổ, lại trực thuộc tứ tổng trưởng của Nội Côn, Mộ Dung Bạc Nhai ngoài tinh lực ra, thì chính là có tứ thất nguyên lão giúp đỡ. Ngoại Côn phụ trách thăm dò tin tức, Nội Côn thì phụ trách đem những tin tức này ghi chú thành sách, chuẩn bị có lúc cần đến.

Mà có lúc, những người cầm bút thao tác của Nội Côn, thỉnh thoảng sẽ kiếm luôn chức từ một chuyện mà lan ra thành lời đồn vang xa, dao động nhân tâm. Chẳng hạn như thỉnh thoảng sẽ đem một số tin tức Ngoại Côn do thám được tuyên truyền ra ngoài, luôn luôn có thể đạt được mục đích khuấy động nhân tâm.

Nhưng cái bang lão hồ ly ăn thịt người không nhả xương của Nội Côn đó từ lúc nào đã biên soạn ra một quyển sách có thể gọi là ‘Câu chuyện của x nam nhân và một nữ nhân’. Lộ Thị Tửu nhưng lại hoàn toàn hoàn toàn chưa từng nghe qua phong thanh gì.

Mộ Dung Bạc Nhai rất nhanh đã đọc xong một đoạn tình tiết hoa tiền nguyệt hạ, hấn dừng lại, tầm mắt chuyển từ trên sách lên mặt Trình Bình, nói: “Quyển [Yến cung bí lục] này, là do ta nhiều năm tập hợp mà thành, nhưng dù sao cũng can hệ tới phụ và huynh ta, vốn chỉ làm thành tư liệu bí mật lưu truyền trong Côn Tổ.” Sắc mặt Trình Bình quả nhiên càng lúc càng khó coi, hấn lại nói: “Người nếu chết thì tự đi chết, đừng liên lụy đến người của chúng ta. Nếu không quyển sách này, chúng ta ngày mai sẽ cho ấn bản ra, tin rằng chưa tới một tháng, toàn quốc trên dưới, trong bảy nước, đều sẽ biết đến Bằng Tổ của người là tổ chức dâm ô loạn luân thể nào.”

Trình Bình yên lặng không nói, hấn vốn bị trọng thương, dần không thể chống đỡ, đầu óc cũng càng lúc càng rối loạn, chẳng qua bị lời nói của Mộ Dung Bạc Nhai làm ngây dại, mới miễn cưỡng chống đỡ tới lúc này.

Mộ Dung Bạc Nhai âm thầm ra hiệu dưới tay áo, Lộ Thị Tửu quen phối hợp với hấn, dịch chân vòng ra

góc. Mộ Dung Bạc Nhai làm như không có chuyện gì lại khuyên giải Trình Bình. “Có lẽ người chết rồi thì không để ý tới danh tiếng của mình tốt xấu thế nào, nhưng đừng quên, trong Bằng Tổ còn có bao nhiêu người, tiền bối của người, đồng đội, thuộc hạ, sẽ vì tập sách này mà không còn mặt mũi.” Ngừng một lát, “Người cũng đừng quên, chỉ cần sách này hiện thế, Bằng Tổ ẩn giấu sau triều đường từ lúc đó cũng sẽ không còn thần bí gì nữa. Côn Tổ của chúng ta đã bị đuổi ra triều đường. Từ nay về sau Bằng minh mà Côn ám. Phải chọn lựa thế nào, người tự quyết định đi.”

Trình Bình cuối cùng có chút lung lay muốn ngã, Mộ Dung Bạc Nhai buông ngón tay xuống, Lộ Thị Tửu nghiêng người vọt lên, đoạt trường đao trong tay hắn, xoay tay điểm vào mấy huyệt vị của hắn. Lúc này, Mộ Dung Bạc Nhai bước nhanh tới vừa đúng lúc đón được Côn viên vì mất đi chỗ dựa mà mềm nhũn ngã xuống.

Côn Viên đó sau khi được giải huyệt thì lâm bầm không biết đang nói gì, tuy bị Mộ Dung Bạc Nhai phạt đến trừ phòng giúp việc một tháng, nhưng cũng không có bất cứ oán trách nào. Nói tới cùng, là do hắn vi phạm cấm lệnh, khi chăm sóc kẻ địch bị thương vì thuận tiện nên không gỡ bỏ binh khí. Hơn nữa hắn do đối phương bị trọng thương mà không để tâm phòng bị. Hiện tại là do hắn vận khí tốt, lông tóc vô thương lưu lại tính mạng, nếu có lần sau, đại khái không gặp được vận may như thế.

Xử lý xong chuyện này, Mộ Dung Bạc Nhai nhìn trình Bình đã hôn mê, nhớ tới chút tâm sự, cuối cùng cái gì cũng không làm, quay người bỏ đi.

Người này ý chí ngoan cố, thủ đoạn quả cảm, lại là chuyên gia khảo vấn bức cung. Mười phần thì có tám chín phần Hoàng Linh Vũ rơi vào tay người này bị trừng trị. Nhưng nếu Hoàng Linh Vũ đã không nói gì cả, hắn cũng không thể làm gì cả. Hoàng Linh Vũ và hắn đều rất rõ, hành động của Trình Bình, không phải xuất phát từ ý nguyện của bản thân, mà đều là nghe theo mệnh lệnh của ‘chủ nhân’.

Lòng hắn thấy bức thiết, vội đi về chủ viện. Lộ Thị Tửu chạy ra theo, vừa đi vừa nhìn chăm chăm quyển sách hắn vẫn đang nắm trong tay hỏi: “Quyển [Yến cung bí lục] đó, có thể cho ta mượn xem không?” Mộ Dung Bạc Nhai không hảo khí đem nó đập lên mặt hắn, bước nhanh bỏ đi.

Lộ Thị Tửu lướt một cái mười hàng đọc vèo ngay ba bốn trang, liền mồm hô bị lừa rồi! Bên trong nào có [Yến cung bí lục] gì, chỉ là tiểu thuyết phái uyên ương hồ điệp đang lưu hành trên thị trường mà thôi. Mộ Dung Bạc Nhai khi dễ các Bằng viên trừ thuật nghiệp ra thì không có thói quen xem sách, liền lâm thời đổi tên nhân vật trong sách thành tên bọn Mạc Xán, miêu tả sống động tự nhiên, thật sự di chuyển được lực chú ý của Trình Bình.

Sáng hôm nay tại vùng ngoại ô Lạc Bình kinh, hắn nghe Hoàng Linh Vũ liên mồm bịa đặt trôi chảy ‘Mạc Xán tình sử’, đã cảm thấy vậy là hết mức, chiều hôm nay, hắn lại được kiến thức công lực lướt sách viết tay thuận mồm lừa gạt của thủ lĩnh nhà mình cũng là thứ người bình thường không thể so sánh.

Nghĩ tới gia hỏa ra vẻ đạo mạo không biết trước đây trong lúc cười đùa đã lừa gạt bọn họ bao nhiêu lần như vậy rồi, Lộ Thị Tửu ôm ngực ngừng bước: “Gián trá a gian trá! Sao lại có một lão đại gian trá như thế a!”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe tiếng khóc kinh thiên truyền tới sau lưng mình, cảm thấy buồn cười, không thêm để ý nữa.

Hắn ngẫm nghĩ, cỗ thế lực trong triều đình Đại Yến mấy hôm nay, dùng thái độ phi bạo lực không hợp tác, đang chính Mộ Dung Nhuệ Việt đến đầu vầng mắt hoa, bên phía nhị ca Nam Cẩn chắc cũng tạm thời không cần hắn xen vào giúp đỡ nữa. Mà biên quan tây nam Yến Hàn tuy có hơi khẩn cấp, nhưng gần đây cũng không tới mức xảy ra chuyện, cho nên đại khái có thể đủ thời gian rảnh suy nghĩ làm sao trị liệu thương thế cho Hoàng Linh Vũ.

Nhưng mà vào lúc này, từ xa rất xa, vượt qua đình đài lầu cát, giả sơn tiểu thạch, bên tường ngoài của tường ngoài, truyền đến huyền ảo không bình thường. Hắn cảnh giác dừng chân, quay đầu, từ xa nhìn thấy Lộ Thị Tửu trong bóng cây đối diện cũng vì tiếng vang này mà dừng chân.

Không qua một khắc quả nhiên có Côn viên chạy tới, cong người bẩm báo: “Bên ngoài có một một ngũ trăm người, tay cầm thủ lệnh của phủ đại hoàng tử, muốn tới điều tra đào phạm. Hiện tại đang giăng co cùng các trang đình.”

Đến thật nhanh.

“Bảo các trang đình tiếp tục kiên trì, thả phi cáp thông tri Nhiếp Vô Nương trở về xử lý. Chúng ta tạm thời tránh đi.” Hấn nói, rồi bước nhanh thêm mang Hoàng Linh Vũ trốn tránh kiểm soát.

82. Q.2 - Chương 83: Võ Lượng Hồi Phủ.

Tiếng ồn ào bên ngoài làm Hoàng Linh Vũ tỉnh giấc, cố gắng vài lần, cuối cùng mở mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn dị thường, vô cùng khó chịu. Chỗ đang ở có chút nghiêng và tối mờ, đỉnh nóc thấp lùn gần ngay trước mắt, không còn là căn phòng nơi y ngủ trước đó nữa.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói của Mộ Dung Bạc Nhai gần ngay bên tai, y nghe tiếng thì muốn quay đầu lại, ai biết ngay cả chút khí lực đó cũng giống như không thể vận được.

“Đừng loạn động.” Mộ Dung Bạc Nhai lại kéo chặt tấm thảm lông trên người y, nửa ngồi dậy, để Hoàng Linh Vũ có thể nhìn thấy. “Người hơi phát sốt.”

“Ân.”

Bệnh cũ này đã có từ lâu, cũng không cần y lo lắng. Ở kiếp trước, nếu cục di sản văn hóa có thông báo, ra hạn phải giao kế hoạch khai quật, báo cáo thăm dò hoặc địa hình di tích này nọ, y và Diêm Phi Hoàng thường xuyên suốt mấy ngày không chớp mắt. Đội khảo cổ đa phần đều ngay tại chỗ di tích đó mới trưng dụng dân công giúp đỡ khai quật, những công việc mang tính chuyên nguyện rất lớn này chỉ có thể do bọn họ làm, càng huống hồ có lúc còn bị thúc giục rất gấp. Kết quả chính là, sau khi đại công cáo thành, Diêm Phi Hoàng cao to thô kệch còn có thể nhảy nhót, nhưng y lại bị một chút bệnh không lớn không nhỏ. Bác sĩ nói đây là kết quả do tinh thần căng thẳng quá độ, cũng không phải chuyện gì lớn.

Chỉ là đã chết qua một lần rồi, đổi sang thân thể trẻ tuổi này, nhưng thói quen cũ vẫn mang theo, điều này khiến Hoàng Linh Vũ cảm thấy bản thân làm người thật sự thất bại.

Bên dưới lại truyền tới từng trận tiếng lục rương đá tử, Hoàng Linh Vũ mới phát giác thì ra chỗ hiện tại của y và Mộ Dung Bạc Nhai, là trên nóc nhà. Đại khái gian phòng này thiết kế kiểu trần đôi, giữa hai tầng là nơi để giấu người. Mà bất luận là nhìn từ bên ngoài hay nhìn từ bên trong, đều có thể thấy được nóc nhà trống trải sạch sẽ, ai biết trong đó còn có căn khôn. Cũng khó trách Hoàng Linh Vũ cảm thấy địa thế hơi nghiêng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Y thấp giọng hỏi.

“Tốp quan binh thủ hạ của Mộ Dung Nhuệ Việt đến lục soát, chịu đựng một chút.”

“Nhanh như vậy?”

“Hấn không đích thân tới, chẳng qua là quan binh bình thường lục soát khắp nơi thôi.”

Mộ Dung Bạc Nhai dán sát vào mặt Hoàng Linh Vũ nói, cũng không biết là cố ý hay vô ý, hơi nóng toàn bộ đều phả lên cổ y. Hoàng Linh Vũ hung hăng trừng hấn, Mộ Dung Bạc Nhai lại càng tăng thêm, áp trên người y dồn sang một bên, hé mở một chút trên phiến ngói trước mắt, nhất thời liền có ánh sáng màu tím đỏ chiếu vào.

Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy trên người càng lúc càng tăng nhiệt, tuy được bọc tấm lông, nhưng lại không đỡ mồ hôi, đang ghen tới phát hoảng, chút gió đêm mát rượi thổi vào, lập tức thấm vào tâm phế.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn qua khe hở ra ngoài, đột nhiên nói: “A, Nhiếp Vô Nương cuối cùng cũng về rồi, tốc độ thật nhanh, lần này có kịch hay để xem.”

Hoàng Linh Vũ lại chuyển lực chú ý xuống dưới.

Lạch cạch binh binh, tiếng mở tủ vang lên liên tục... những người bên dưới đều không nghe thấy được tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Người có vẻ là quản gia khấn cầu: “Các vị quan gia cho tiểu nhân một con đường sống đi, đây là sản nghiệp dưới danh của đại tướng Võ Lương, nếu bị nàng phát hiện trong biệt viện bị người làm loạn, thì sẽ lấy mạng của ta a!”

Hoàng Linh Vũ giật mình, buột miệng nói: “Sản nghiệp của Võ Lương? Từ lúc nào các người và đệ nhất nữ tướng Đại Yến đó có dính líu?”

Mộ Dung Bạc Nhai cười như không cười nói: “Võ Lương chính là Nhiếp Vô Nương, vốn chính là người của chúng ta... người tiếp tục nghe.”

Bên dưới, một người có vẻ là binh sĩ nhỏ bầm cáo: “Đội trưởng, gian phòng này cũng không có người!”

Người có vẻ là đội trưởng mắng: “Không có thì mau đi, đừng đợi lão hổ cái đó về.”

Lúc này, người đến đã vào phòng, ngừng bên bậc cửa. “Nga? Người nói ai là lão hổ cái a.” Một giọng nói nữ thô khan kéo dài âm hồi.

Tuy không thể thấy được tình hình bên dưới, nhưng Hoàng Linh Vũ đại khái có thể tượng tượng được một nữ nhân đầu to đứng ngoài bậc cửa hung ác như hổ rình mồi nhìn chăm chăm đám quan binh bên trong. Mà đám bị thịt bên trong thì run run rẩy rẩy lại cố chống đỡ khí thế đứng đối diện nàng.

Nữ nhân tiếp tục nói: “Tuy nơi này chỉ coi như là biệt viện của ta, nhưng cũng cất giữ không ít đồ sách quân sự, các người tùy tiện vào lục soát, sau này nếu bị tiết lộ mật, bốn tướng sẽ tìm các người tính toán.”

Những quan binh đó nghe thế rùng mình, ai dám gánh tội danh nặng như vậy, lập tức bắt đầu nói ngọt cười bồi. Quả thật nói hết lời rồi, Nhiếp Vô Nương mới ‘miễn cưỡng dẫn đo’ thả cho bọn họ đi.

Cách đẩy qua đẩy lại này, làm Hoàng Linh Vũ nghe mà buồn cười, càng nảy sinh hảo cảm với Nhiếp Vô Nương. Nhân vật thể này, quan binh bình thường thật sự không phải đối thủ của nàng a. Đầu óc y bắt đầu linh hoạt, cũng cảm thấy trên người không còn khó chịu lắm.

Những quan binh đó đang đầu xám mặt tro lùi ra ngoài, Nhiếp Vô Nương lại gọi tên đội trưởng lại: “Đúng rồi, đội trưởng nhà người tướng mạo thật tú tuấn nha...”

“Không không không.” Đội trưởng đó không đợi nàng tiếp tục nói nữa, vội thoái thác: “Tại hạ thân nhiễm bệnh khó chữa, đừng thấy tướng mạo thể này mà lầm, thật ra ngoài mạnh trong khô, là loại hình chỉ có nhìn chứ không xài. Võ đại nhân quá khen, nhưng đừng đánh giá tại hạ quá cao, nếu không thật sự là giảm phúc của tại hạ!”

Nhiếp Vô Nương cân nhắc một chút, tựa như thập phần không cam lòng nói: “Nếu đã vậy, đội trưởng trở về dưỡng bệnh đi, lúc nào khỏi rồi, tiểu nữ tử lại đến thăm hỏi đội trưởng đại nhân.”

“Không dám không dám, không dám không dám!” Đội trưởng đó đại khái là mặt đầy mồ hôi lạnh, vội vàng lùi ra ngoài, nói cũng nói không xong, hoang mang dẫn đám binh chạy đi, so với thỏ chạy còn mau hơn.

Hoàng Linh Vũ hít một hơi lạnh, trong cung y cùng đám hoạn thị đó cũng nghe nói không ít chuyện bất quá, cũng có nghe tới nữ tướng Võ Lương rất thích giày vò nam nhân trên giường, tuy không lấy chồng cũng không lấy nam thiếp, nhưng thỉnh thoảng sẽ nhắm vào nam nhân mỹ mạo, dùng xong thì vứt. Công lao của nàng to lớn, được hoàng đế tín nhiệm, hơn nữa khi đem người giày vò tàn bạo cũng sẽ cho nhiều tiền tài, nên cũng không có ai nói nàng cường đoạt thị nam.

Có rất nhiều hoạn thị âm thầm trông ngóng nàng ta sẽ đi đấu đá với bạch phát ma nữ kia, trong cung cũng từng mở cá cược ngầm, tỉ lệ của Võ Lương và Mạc Xán là một với một.

Mộ Dung Bạc Nhai quen biết nữ nhân thể này, hơn nữa Bạc Nhai cũng coi như tướng mạo vô cùng không tồi, lúc nghiêm chỉnh cũng là một người vĩ ngạn ưu nhã... nghĩ như thế, Hoàng Linh Vũ bất giác càng cảm thấy đầu đau khó chịu.

Đang nghĩ thế, Mộ Dung Bạc Nhai đã nhẹ nhàng ôm y lên, nói: “Tư Đồ Ngạo cũng cùng về với nàng ta, chúng ta xuống cho hắn xem bệnh cho người.”

Vóc dáng này của Hoàng Linh Vũ nửa năm trước không dài thêm, hiện tại còn chịu thêm áp lực, Mộ Dung Bạc Nhai thở dài, bóc miếng ngói phía dưới lên, khéo léo nhảy xuống.

Đội trước mặt không còn lắc lư nữa, Hoàng Linh Vũ cuối cùng nhìn rõ được hai người trong ánh chiều tà chiếu vào qua ô cửa sổ, một nữ tử cao to, ngang ngửa Mộ Dung Bạc Nhai, thân hình thì còn muốn trắng kiện hơn hai vòng. Người còn lại dáng vẻ trung niên, mặc trường sam thư sinh màu xám, để bộ râu rất dài, điểm thêm rất nhiều khí chất của giáo thụ tiên sinh.

Mộ Dung Bạc Nhai đi tới nói: “Nhiếp đại tỷ, Tư Đồ huynh!”

Nhiếp Vô Nương ha ha cười lớn nói: “Mỗi lần gặp người đều bị người chiếm đủ tiện nghi, người gọi ta đại tỷ, vậy Tiêu sư phụ của người chẳng phải cũng theo đó bị giáng một cấp bối phận sao?”

Thì ra Nhiếp Vô Nương cùng Tiêu Thanh Ngọc phải lòng nhau, tuy không mai mối hôn phối, nhưng đã là một đôi mà trong Bạch Y giáo Tây Thương tộc đều công nhận. Nên chiếu theo tình cảm này mà nói, Mộ Dung Bạc Nhai phải gọi nàng một tiếng ‘sư mẫu’.

Thông thường nữ tử đối với loại phu thê chi sự này rất ngại mở miệng, nào giống như Nhiếp Vô Nương hùng hổ ngang nhiên lấy ra chọc cười người khác? Nhưng Nhiếp Vô Nương nàng là người thế nào? Tự có nguyên tắc hành sự của riêng mình, cũng không có ý yếu điệu xấu hổ như nữ tử bình thường.

Chẳng qua Mộ Dung Bạc Nhai lúc này đặt toàn bộ tinh lực ở chỗ khác, sau khi giới thiệu vài người cho nhau, thì liền nói với Tư Đồ Ngạo: “Tư Đồ tiên sinh, người này, xin thỉnh người nhất định cố sức giúp đỡ xem thử.”

Tư Đồ Ngạo nhìn trái nhìn phải, đột nhiên kinh hô: “Người là Hoàng Linh Vũ?”

Nhiếp Vô Nương kỳ quái hỏi: “Người quen biết hắn?”

“Năm ngoái Mộ Dung Bạc Nhai bị đâm một đao, còn phải ngâm trong nước hơn nửa đêm. Lúc đó ta chính là rút máu từ người y truyền cho Mộ Dung Bạc Nhai.” Nói tới đây, nghĩ nghĩ lại tiếp: “Ta nhớ lúc đó người bị tên tửu quỷ Nhiếp Vô Định đánh ngất rồi đưa tới, lại bị điểm huyết, chuyện lấy máu đó chắc không biết rõ, nhưng thấy bộ dáng người hình như không có một chút kinh ngạc?” Câu này là nói với Hoàng Linh Vũ.

Mộ Dung Bạc Nhai đổi sang tay khác đỡ Hoàng Linh Vũ lên, cánh tay rảnh rang thì kéo tay áo Tư Đồ Ngạo, đi tới trước giường, đầu tiên đặt người nằm tốt, mới trừng mắt nhìn người còn lại.

Tư Đồ Ngạo nhớ tới chính sự, không nói cười nữa, đoan chính ngồi xuống chắn mạch cho Hoàng Linh Vũ.

83. Q.2 - Chương 84: Tư Đồ Nhất Mạch.

Cũng không biết hắn chẩn bao lâu, trang đình vào thấp đèn, màn đêm dần sâu. Nhiếp Vô Nương ngồi trước cửa sổ chuyên chú nhìn vì sao trên bầu trời. Mộ Dung Bạc Nhai ngồi ở cuối giường, cúi đầu không biết đang suy nghĩ tâm sự gì. Tư Đồ Ngạo yên tĩnh ngồi bên giường, lật Hoàng Linh Vũ nhìn trái nhìn phải, thần sắc dần ngưng trọng. Rất lâu mới đứng lên khai đơn, bảo trang đình cầm xuống nấu một nồi cháo được thanh ứ hóa huyết trước. Rồi quay lại hỏi: “Vấn đề vừa rồi ta hỏi người, người vẫn chưa trả lời.”

Hoàng Linh Vũ đã hơi buồn ngủ, nghe thế thì vực lại chút tinh thần, nghĩ nghĩ rồi mới nhớ lại, vì thế trả lời đúng thật: “Hôm bị lấy máu đó quả thật ta bị đánh ngất xỉu, nhưng qua không lâu đã tỉnh lại. Người nói lúc đó đã điểm huyết ta, nhưng mà điểm huyết hình như không có hiệu quả gì với ta.”

“Tư Đồ, người rốt cuộc muốn gì?” Mộ Dung Bạc Nhai hỏi.

“Năm ngoái khi ở Hoài Qua sư phụ của người đã phát hiện ra kinh mạch toàn thân y bị tắc nghẽn, lúc đó chúng ta đều cho rằng đây là tật cũ từ khi sinh ra. Không ngờ...” Tư Đồ Ngạo buông tay bắt mạch ra, hai mắt nhắm chặt, lộ ra vẻ trầm tư, “Không ngờ thế nhưng thật sự là một nhánh của Tây Thương tộc ta.”

Nhiếp Vô Nương vô thanh vô tức từ cửa sổ đứng lên. Trong Bạch Y giáo nàng thân kiêm trọng trách, lại làm tướng trong triều Đại Yến, Tây Thương tộc ngày càng suy giảm, không ai có cảm xúc sâu hơn nàng. Hai mươi năm nay, oa hài mới sinh trong Tây Thương tộc đều được nàng ôm qua, nhưng làm sao cũng không biết có người này.

Hoàng Linh Vũ yên tĩnh nghe, thân thể của thân thể này thế nào, y chỉ có một chút hứng thú mà thôi. Cho dù có người đoán chắc thân thể này kỳ thật là con riêng của Mạc Xán, khi đối diện với nữ nhân đó, y cũng vẫn nên thế nào thì thế ấy. Nên đối phó người thế nào đối đãi người thế nào, không phải do huyết thống xuất thân mà có thể quyết định, nếu không trí tuệ và ý chí của con người còn cần tới làm gì.

Tư Đồ Ngạo nhìn Hoàng Linh Vũ nói: “Người biết Tây Thương tộc là dòng tộc thế nào không?”

“Bạc Nhai từng nói với ta.”

“Tộc nhân Tây Thương huyết thống nồng đậm, khi đến khoảng mười sáu mười tám tuổi, hình dáng thân thể sẽ phát sinh biến đổi rất lớn, cũng như quá trình từ kén hóa bướm. Người ngoài cảm thấy kinh quái, đều cho là dị hóa. Nhưng tộc nhân ta lại gọi nó dễ nghe hơn nhiều, là vũ hóa. Nhưng bất luận là vũ hóa hay dị hóa, cũng đều nói đến cùng một chuyện. Vì thay đổi trên thân thể, cho nên nhất định phải được ngủ đủ và dưỡng đủ.”

Nhiếp Vô Nương hỏi: “Tư Đồ Ngạo, người nói là thật cả?” Đương nhiên ý của nàng không phải là chuyện dị hóa vũ hóa này, mà là chuyện Hoàng Linh Vũ thế nhưng là người Tây Thương tộc.

Tư Đồ Ngạo lắc đầu ngăn cản nàng ngắt lời, thông thả nói: “Huyết thống của người nồng đậm, vốn cũng đã đến tuổi vũ hóa, nhưng không may lại gặp phải đại biến này, làm gãy quá trình vũ hóa.” Hắn lộ ra vẻ nuối tiếc, an ủi nắm chặt tay y. “Từ nay về sau dưỡng tốt, sự biến hóa của thân thể có lẽ sẽ bắt đầu lại, nhưng đã qua tuổi xương cốt sẽ trở nên cứng hơn, vũ hóa cũng sẽ là gánh nặng trầm trọng. Mà tóc này sẽ còn trở lại, còn về xương đầu gối, thứ cho ta y thuật không tinh, thực sự lực bất tòng tâm.”

Từ đầu đến đuôi, Mộ Dung Bạc Nhai đều ngồi ở cuối giường cúi đầu nghe, không phát một tiếng.

“Tư Đồ, ta còn không biết y thuật của người thế nhưng lại có tiến cảnh lớn như thế, chỉ dựa vào bắt mạch đã có thể đoán được huyết thống một người, thật là thần kỳ! Huống hồ gần hai mươi năm nay, trừ di tử của Lâm giáo chủ, ta chưa từng biết còn có tộc nhân nào lưu lạc bên ngoài.”

“Vô Nương, ta không phải vì bắt mạch mà có thể đoán được tộc thuộc của một người. Sở dĩ ta có thể đoán được thân thể của y, là vì triệu chứng mạch tắc nghẽn này, huống hồ, di tử lưu lạc bên ngoài, không phải chỉ có mình con của Lâm Lăng!”

“Cái gì?”

“Người còn nhớ chứ, mười bảy năm trước, Tư Đồ nhất môn của ta gặp phải đại kiếp?”

Nhiếp Vô Nương nghĩ nghĩ, rồi như tỉnh ngộ, trầm giọng nói: “Năm đó sau khi Đại Yến hoàng đế sai khiến người giang hồ hạ thủ với Lâm giáo chủ, thì lại tiến hành thanh trừ với Tà Dương Cốc nơi sống tập trung của Tư Đồ thị, trong năm trăm dặm hỏa thiêu, không thể nào còn có người sống.”

Tư Đồ Ngạo rút tay đang đặt trên mạch môn của Hoàng Linh Vũ về, hiền từ nói với y: “Tây Thương tộc phân ra rất nhiều chi mạch, trong đó chi mạch lớn nhất vốn là Tư Đồ thị của ta. Năm đó thuật sở truyền của Tư Đồ Nhược Ảnh, trừ [Cố Ảnh Tập] ra, thì còn hai bộ kinh mạch mật phổ chỉ lưu lại cho chi mạch của chúng ta. Hai bộ mật phổ này không giống [Cố Ảnh Tập], đều dùng ngôn ngữ người thường có thể xem hiểu nghe hiểu ghi lại, một bộ là ghi lại y phổ trên thư sách, bộ kia thì là võ phổ do Tư Đồ tông trưởng truyền tai từ đời này sang đời khác.”

Nhiếp Vô Nương cân nhắc nói: “Y thuật của người có được từ bộ y phổ đó đúng không, còn về bộ võ phổ, chắc từ mười bảy năm trước đã thất truyền rồi...”

“Quả thật đã thất truyền, ngay cả ấu tử mới sinh của đại ca ta có lẽ cũng táng mạng trong trận hỏa thiêu sơn lâm đó. Nhưng hôm nay, người lại xuất hiện trước mặt chúng ta.”

Nghe tới đây, Nhiếp Vô Nương cầu thả sơ ý cũng không kìm được thốn thức, Tư Đồ Ngạo cũng thường nói đùa với nàng, nói năm đó năm đó, cũng từng muốn đối với đại ca phi lễ một phen. Nhưng dù sao một bên đã mất, dù có nói cười thế nào, cũng chỉ là một loại tưởng niệm đối với người chết mà thôi.

Tư Đồ Ngạo lại nói: “Chứng tắc nghẽn kinh mạch của người không phải chứng bệnh do mới sinh đã có, mà kỳ thật là một loại công phu ghi chú trong võ phổ. Trước đây ta sơ ý không phát giác, nhưng thử nghĩ, nếu kinh mạch tắc nghẽn thật sự là chứng bệnh, sao người lại không bệnh không đau? Nếu thật sự là chứng bệnh, thì sao điểm huyết với người lại vô hiệu?___ Đại khái cái hôm mười bảy năm trước đó, đại ca của ta mất thấy sắp phải chết, đã chuyển toàn lực của mình sang người người. Công lực của đại ca thâm hậu thế nào, vốn không phải thứ một oa nhi non nớt có thể thừa nhận, nhưng nhờ thuật châm cứu trong võ phổ, đã đem toàn bộ công lực này phong bế trong kỳ kinh bát mạch của hải đồng, triệu chứng chính là kinh mạch tắt nghẽn không thông.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe tới đây, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Tư Đồ tiên sinh, nhưng trên người y không có được nửa điểm công lực.” Hai mắt hắn nóng cháy, nhìn thẳng vào Tư Đồ Ngạo, bất tri bất giác ngồi càng gần hơn, nắm cổ tay đặt bên mép giường của Hoàng Linh Vũ. “Nếu y có thể có công lực một đời của Tư Đồ gia trưởng, sao lại bị hại đến mức này.”

Tư Đồ Ngạo nhắm mắt đắn đo, nửa ngày mới nói: “Bí mật trong võ phổ ta chưa từng tiếp xúc, đối với cách vận dụng công pháp võ phổ cũng chỉ nghe đại ca nói qua mấy lần. Hiện tại sở dĩ y không thể vận dụng tự do, nguyên nhân lớn nhất chính là kinh mạch không thông. Nhớ lại năm ngoái lúc ở thành Hoài Qua, y trừ chứng tắc kinh mạch ra thì chưa có tình trạng dị thường nào khác, nhưng hôm nay xem lại, thì đã có một chút nổi lông ra. Có lẽ theo tuổi tác tăng dần, sự nổi lông này sẽ dần tăng mạnh cũng không chừng.”

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân vội vã. Người đi trước dẫn đường bước chân nhẹ nhàng, người theo sau bước chân nặng nề, hiển nhiên là người không tập võ, nhưng hình như có chuyện vô cùng khẩn cấp, tốc độ cũng không chậm chút nào.

Thần sắc Nhiếp Vô Nương nhẹ ngưng trọng, nói: “Là người từ trong quân tới.” Nói xong, nàng quay người đẩy cửa ra ngoài, dùng thân hình to lớn của mình che đi ánh mắt của người tới, trở tay đóng cửa.

Đối với chuyện phát sinh bên ngoài, Tư Đồ Ngạo không quan tâm lắm, khi có khi không xoa trán Hoàng Linh Vũ. Mộ Dung Bạc Nhai giữa mặt nhìn nóc nhà, không biết đang nghĩ tới tâm sự gì. Một lúc sau, người đến nhận lệnh rời đi, mà Nhiếp Vô Nương thì trở lại.

Tư Đồ Ngạo ngẩng mặt nhìn nàng, nhìn không ra biểu tình gì, nên hỏi: “Lần này lại bảo người xuất binh? Người không phải đã điều về cấm quân rồi sao?” Rõ ràng cuộc đối thoại bên ngoài hẳn nghe được tận tường.

“Tiểu hoàng đế tân nhiệm của phía Nam triều muốn phô thanh thế, vị trí ngai chưa ổn đã muốn cán đồng lân tây.” Nàng sầm mặt mắng: “Tiểu tử Mộ Dung Nhuệ Việt đó, gặp ta luôn bày ra vẻ nghiêm cấm, nhưng lại gièm phe với lão hoàng đế đó, muốn điều ta ra khỏi kinh.”

“Vậy Mộ Dung lão đại không sợ người nắm được quân quyền?”

“Nắm cái đầu người! Bên trái là giám quân bên phải là phó sử, hộ bộ còn quản lương bổng, các quận nắm giữ điều động lương thảo. Ra ngoài đánh trận nói dễ nghe là nắm quân quyền, nhưng thực ra chính là bị kéo cổ đi liều mạng.”

84. Q.2 - Chương 85: Không Hẹn Mà Cùng.

Có người gõ cửa, hai vị trưởng giả ngừng cuộc nói chuyện để người vào. Trước cửa là một trang đình bưng nồi cháo và chén nhỏ cùng muống đi vào, đặt lên bàn xong lại vội vã lui ra, hóa ra cháo nấu cho Hoàng Linh Vũ đã chín rồi.

Tư Đồ Ngạo có từ tâm của y giả, đối với bệnh nhân càng thêm dịu dàng, cho nên theo bản năng muốn bưng cháo qua. Nào ngờ Mộ Dung Bạc Nhai động tác còn nhanh hơn hẳn, bất giác sờ râu thâm nghĩ___ người trẻ tuổi a...

Nhưng Mộ Dung Bạc Nhai thì cũng không tính là gì, phản ứng của Hoàng Linh Vũ càng khiến hắn muốn phun máu.

Hoàng Linh Vũ đang nghe hai vị trưởng giả này nói chuyện chìm vào nhập thần, chợt thấy Mộ Dung Bạc Nhai tay bưng cái chén đựng thứ gì đen kịt ngồi trước giường, cũng không nghĩ tới là muốn đến dứt thức ăn, bộc phát chống người dậy, động tác trôi chảy chộp lấy, nhưng cũng không ăn, ngược lại hỏi trước: “Hiện tại đã là canh giờ này rồi, các người không ăn cơm tối?”

Nhiếp Vô Nương thấy thần sắc trên mặt Mộ Dung Bạc Nhai cứ như vừa ăn phải hồng xanh, thâm cười đến nội thương, nghiêm chỉnh nói với Hoàng Linh Vũ: “Đây là đơn thuốc khai riêng cho người, bên ngoài chúng ta đã chuẩn bị một bàn cơm, chốc nữa sẽ làm xong.” Nàng lại thâm nghĩ: “Hoàng Linh Vũ thật ra cũng khá giống tính cách của đại ca Tư Đồ Ngạo khi còn trẻ. Nếu vũ hóa, không biết có thể kế thừa được mấy phần phong thái năm đó?”

Đang nghĩ xa dần, lại nghe Tư Đồ Ngạo trở lại vấn đề vừa rồi.

Hắn nói với Nhiếp Vô Nương: “Mấy loại đánh đánh giết giết ta vẫn chỉ có thể đạt được một hai phần, minh đao ám tiễn trong triều ta nếu tránh được liền tránh. Người xem đi, người chuẩn bị tính sao? Nếu bị điều ra khỏi kinh, hoạt động trong giáo không thể ngang nhiên trắng trợn như hiện tại nữa. Huống hồ đã hờ phong thanh, Tiểu Hoàng cũng phải chuyển nơi khác tịnh dưỡng.”

Nhiếp Vô Nương nói: “Trên chiến trường đánh đánh giết giết là sở trường của ta, đối sách trong triều ta cũng đều nghe theo cặp sư đồ vô lương này.” Nói rồi còn liếc mắt nhìn Mộ Dung Bạc Nhai. “Hiện tại lão hồ ly không ở đây, tiểu hồ ly hãy cho chủ ý đi. Còn nếu không Tiểu Hoàng của*... ân, Tiểu Hoàng này sẽ phải dọn nhà rồi. Người thấy y hiện tại như thế, dọn đông dọn tây cũng rất cực khổ đó.” (*Ở đây hàm ý là ‘Tiểu Hoàng của người’)

Đẩy tới đẩy lui, chén cháo của Hoàng Linh Vũ vẫn chưa vào bụng, Mộ Dung Bạc Nhai tức giận trừng mắt nhìn hai người, nói một tràng: “Tùy tiện tìm một người hành thích người sau đó giả bị thương, giả họa cho tên Mộ Dung Nhuệ Việt. Cứ nói hắn sợ người ra ngoài nắm được quân quyền, cho nên hạ thủ trước muốn tiêu trừ người.”

“... Thật đơn giản.” Nhiếp Vô Nương thề lưỡi nói. Thật ra nàng cũng tự có đối sách, nhưng lại phức tạp hơn. Chính là tập trung các công thần cùng phản đối nàng xuất chinh phòng thủ.

Tư Đồ Ngạo thì lại mang thần sắc hí kịch. Thậm chí hắn còn nghĩ tới phải để lão hoàng đế dưới ‘cơ duyên xảo hợp’ lấy được một phong mật tẩm vốn gửi cho nữ tướng ‘Vô Lượng’. Mật tẩm này là tỷ tỷ thất lạc nhiều năm của Vô Lượng viết, trong thư tỷ tỷ này xưng mình đã gả đến Nam triều, phu gia là hào cường ở Nam triều, hai bên phu thê ân ái vô cùng, đã sinh được một nam ba nữ, còn bảo muội muội đến đây sống cùng nàng___ thư viết rất sống động, tạo dựng đầy đủ hồi ức ấu thơ của tỷ tỷ này và ‘Vô Lượng’, phải hồi ức đến mức như thật___ Lão hoàng đế sau khi xem xong, nếu còn yên tâm để Nhiếp Vô Nương phòng thủ Nam triều, làm vậy thì lão gia hỏa đó nếu không phải lão hồ đồ thì cũng là bệnh hồ đồ.

Còn về phương pháp của Mộ Dung Bạc Nhai, không những không chút tổn hại đến danh tiếng của Nhiếp Vô Nương, ngược lại còn ảnh hưởng xấu cho Mộ Dung Nhuệ Việt. Cách làm âm hiểm vừa có thể để Nhiếp Vô Nương giả bệnh không đi, lại vừa ‘chọc trước thọt sau’ với đại hoàng tử.

Còn về Đại Yến quốc cuối cùng có bị rơi vào trong tay Nam triều hay không, mấy người này chẳng quan tâm gì, vì giáo nghĩa trong Bạch Y giáo và quan niệm của nhân thế hoàn toàn bất đồng. Bạch Y giáo không chấp nhất chuyện phân chia biên cảnh quốc thổ này nọ, chỉ truy cầu sự phồn vinh của nhân sinh, phạm có thể có chỗ tốt cho bách tính bình dân, có thể hóa giải khổng chế đối với Tây Thương tộc, bất luận là Đại Yến thống trị hay là Nam triều thống trị, thật ra đều không khác biệt gì.

Hai vị trưởng giả sớm đã phát giác Mộ Dung Bạc Nhai có ý muốn đuổi người đi, nhưng cứ ở lý không chịu đi, đợi hắn cuối cùng chịu không nổi, không còn giả vờ văn nhã nữa bắt đầu gãi đầu gãi tai, hai người cũng không nói toẹt ra, khéo miệng co giạt đứng lên ra ngoài.

Mấy ngày sau, tin tức đệ nhất nữ tướng Võ Lượng của Đại Yến bị thích sát không truyền mà lan. Trong trà quán hí viện của Đại Yến Lạc Bình thành, sạp rượu hàng trà ở ngoại ô, đầy rẫy người nói về đại sự này.

Nói ra thì, sở dĩ truyền đi nhanh như thế, cũng nên trách quan cao quý tộc trong Đại Yến, bình thường áp bức bách tính bình dân quá nhiều, những vị tam cô lục bà thất đại thúc bát đại gia đó, trừ kiếm sống kiếm cơm cũng không còn tiền dư nào để giải trí, vì thế toàn bộ tinh lực sau khi xong cơm xong trà đều góp vào trong sự nghiệp thế giới bát quái.

Người dân thường tâm địa thuần lương, càng dễ dàng tin tưởng lời đồn, vì thế trong bất tri bất giác, Mộ Dung Nhuệ Việt thường xuyên dùng bộ mặt bình phàm đáng dựa xuất hiện trước mặt nhân thế, dần chuyển thành bộ dạng âm hiểm lang độc bụng đầy gian kế trong ngoài bất nhất.

Trong cung thành Đại Yến Lạc Bình, trên điện Vinh Tường, những quan viên trên tam phẩm trong kinh thành đang tiến hành triều nghị.

Vinh Tường điện vẫn là chính điện cung đình, lễ nghi so với những nơi triều nghị bình thường thì càng nghiêm cẩn trang nghiêm. Toàn triều văn võ đều ngồi xổm hai bên thảm tịch, hai mắt nhìn gối, không ai dám ngẩng mắt lên nhìn lên Đại Yến hoàng đế đang ở xa xa trên thềm hoàng.

Theo như sử sách Đại Yến ghi lại, ngàn năm trước khi Vinh Tường nữ vương đương vị, cũng đã phân bày một thảm tịch hoặc một bàn rộng, quân thần ngồi sát nghị luận. Điển lễ tôn quý như vậy bắt đầu từ đời Đại Yến Lệ Vương ba trăm năm trước. Mà mấy chục năm nay, tư thái của Yến hoàng càng lúc càng tôn quý.

Những vị nhất phẩm trở lên trong kinh, mới có vinh hạnh ngồi chỗ gần được chiêm ngưỡng chân nhan thiên tử. Những phẩm cấp quan khác thì phải cách một bệ vàng thềm hoàng xa xa mà nhìn, phủ phục quỳ lạy.

Mộ Dung Nam Cẩn ngồi ở trác tịch (ghế hông) ở phần giữa thềm hoàng, ở trên khoảng chừng hai trượng là phụ hoàng của hắn, đối diện là trưởng huynh Mộ Dung Nhuệ Việt và yêu đệ Sí Diệm (*yêu đệ: em út), ở dưới cách chừng ba bốn trượng là nơi các đại thần tấu sự.

Vì Mộ Dung Bạc Nhai đã bị đuổi lưu vong, Mộ Dung Sí Diệm hiện tại nhất định phải kế thừa gánh vác nhiệm vụ của cả Côn Tổ, vì bị hoàng đế phái đi làm rất nhiều nhiệm vụ, chỉ có ở chính điện triều nghị mỗi tháng một lần mới có mặt. Hiện tại hắn giống như con rối vô thần, ngồi ở vị trí cuối của hàng ghế hoàng tử ở thềm trung, hai mắt hư không trôi nổi. Nhưng Mộ Dung Nam Cẩn biết, hắn tuy một chút cũng không có vẻ như đang nghe triều nghị, nhưng khẳng định tất cả đều nghe hết vào tai, chỉ là vì cảm thấy vô cùng nhàm chán, cho nên khinh thường bày ra phản ứng gì.

So với Mộ Dung Bạc Nhai mà nói, tướng mạo Nam Cẩn hơi văn nhã, chẳng qua một khi mở miệng, thì sẽ lập tức thể hiện bản tính hào sảng. Hắn từ nhỏ từng theo Diêm Phi Hoàng học văn học võ, Diêm Phi Hoàng cũng có thể tính là 'bảo mẫu' của Mộ Dung Bạc Nhai, nhưng lại sư phụ danh chính của Mộ Dung Nam Cẩn___ tuy chuyện bái sư học nghệ không có mấy ai biết, nhưng nhất cử nhất động của Diêm Phi Hoàng năm đó, cho đến nay vẫn ảnh hưởng đến cách thức hành sự của hắn___ từ tính hướng ra.

Khi Nam Cẩn còn nhỏ, Diêm Phi Hoàng mang người của Bạch Y Giáo trừng trị một tham quan tại địa phương, sau khi về kinh ở trước mặt hắn đã bùng phát cơn tức giận rất lớn.

Lúc đó Diêm Phi Hoàng vừa uống rượu, vừa chửi mắng tên tham quan đó, nói tên thiết công kê đó cả ngày ôm ngàn vạn thân gia nhưng không tiêu cũng không dùng. Từ cổ chí kim đến tương lai, cho dù gián bộ ngựa cũng tuyệt diệt rồi, nhưng tham quan ô sử thì không thể tuyệt chủng. Nói là cái lũ đó sao lại ngốc như thế, muốn nhiều tiền như thế lại dùng không hết, còn không bằng cầm kiếm thiên nhai thỏa sức, nhân sinh như vậy mới khoái lạc. Mà đến cuối cùng, hắn lại phải ra tửu khí, miệng liên tục lẩm nhẩm cái tên mà Nam Cẩn không quen biết. Ngữ khí đó thần tình đó, phản phát như thật sự có một người cực kỳ thân cận đang ngồi bên cạnh hắn, bá vai bá cổ, cùng hắn uống rượu chửi mắng.

[... Sao ta lại vì cái chuyện diệt cũng diệt không hết này mà tranh cãi cùng y chứ?] Thanh âm say xỉn mà khổ não, dường như dâng đầy trong tai Mộ Dung Nam Cẩn.

Sự tồn tại của triều đình này chính là một trò cười. Lão hoàng đế ở trên bậc thềm hoàng cao nhất đó, khư khư cố chấp muốn cải tạo thiên hạ này trở thành quốc độ hoàn mỹ trong lý tưởng, mà đám tướng ngốc hủ

nho, bẻ lư xu nịnh đó chỉ nghĩ tới chuyện làm sao giữ vững mũ ô sa trên đầu.

Quả đúng như sử sách đã nói, thiên hạ này chỉ là một bàn cờ mà thôi. Hoàng gia thích hạ cờ thế nào, thì sẽ hạ cờ thế ấy, một bàn kết rồi, bàn khác sẽ lại bắt đầu, lặp đi lặp lại, nào cho các quân cờ đó cơ hội nói không.

85. Q.2 - Chương 86: Triều Đình Giảng Co.

Hiện tại sau nhiều năm Diêm Phi Hoàng ra đi, mỗi một bước cờ hần lưu lại đã bắt đầu phát huy tác dụng, nó đang dần dần xoay chuyển thế cờ do hoàng đế nắm giữ. Ngay cả thái độ của các quan viên trong kinh cũng dần chuyển biến, cũng không phải không có liên quan đến sự bố trí hần đã lưu lại năm đó.

Mộ Dung Nam Cẩn không phải rất hiểu rõ thế giới nội tâm của Diêm Phi Hoàng, hần giống như một cơ thể tập hợp rất nhiều sự mâu thuẫn.

Hần tựa hồ không quen nhìn rất nhiều chuyện bất bình của thế giới này, tựa hồ hần có tầm nhìn xa vời và cao độ mà tất cả mọi người trên thế gian này không thể thấy được, nhưng hần không hề tích cực chen vào chuyện bất bình, càng sẽ không tích cực đi truy cầu lý tưởng của hần. Hần có đủ trí tuệ để khơi nên phản loạn, nhưng lại luôn từ bỏ những cơ hội đã rơi vào tay. Tuy hần ảnh hưởng đến phương thức suy nghĩ của Mộ Dung Nam Cẩn và Mộ Dung Bạc Nhai, nhưng sẽ không cường bách người khác tiếp nhận quan điểm của hần.

Diêm Phi Hoàng là cây đại thụ chọc trời, đối với người bên cạnh mà nói, đủ để dựa dẫm ý lại. Nhưng mà đại thụ cũng chỉ là đại thụ, một khi rời khỏi hần, ra khỏi phạm vi bảo hộ của hần, thì hần sẽ không chủ động vươn tay che chắn cho bất cứ ai.

Hần giống như chỉ tiêu cực chờ đợi, hoặc đang đợi sự kiên nhẫn của mình đến cực hạn, hoặc đang đợi một bước ngoặt sắp tới nào đó___ Chẳng qua cho đến lúc kết thúc cuộc đời, hần không chờ đợi được bước ngoặt đó, cũng không có đặc biệt chủ động truy cầu cái gì.

Người như vậy nhưng lại lưu lại cả một quần thể, người trong quần thể này đều kinh qua hần một tay điều giáo trưởng thành. Hiện tại nhiều năm sau khi hần tán thân biển lửa, bọn họ nhanh chóng vùng lên, đã chiếm cứ một vùng đất trong phân nhánh của các đại thể lực trong Bạch Y giáo.

Bọn họ tự xưng là ‘bang người lười’ trong Bạch Y giáo, bình thường tuyệt đối sẽ không quản chuyện gì. Nhân số không phải nhiều lắm, có điều tổng hợp thực lực thì lại là nơi ưu tú nhất trong Bạch Y giáo. Bọn họ kế thừa tính cách của Diêm Phi Hoàng, không tích cực chủ động tranh đoạt cái gì. Nhưng lại xuất phát từ lòng tôn trọng đối với Diêm Phi Hoàng, bọn họ sẽ tận lực hoàn thành ý nguyện của hần.

Nửa năm trước, Mộ Dung Bạc Nhai cầm chiếc hộp đồng đã được mở và thư tín cất trong đó đi tìm bọn họ, chứng minh ‘Hoàng Linh Vũ’ thật sự tồn tại, thỉnh cầu họ giúp đỡ. Vì thế bọn họ cuối cùng cũng hành động.

Tuy vẫn không đủ để có một mảnh đất lẫn lộn trong phủ đệ kín mít không lộ gió của đại hoàng tử, nhưng trách nhiệm của các vị quan trọng yếu trong triều đối với họ mà nói không tính là nhiệm vụ vô cùng gian khó gì.

Ai có thể biết từ rất sớm trước đó, bọn họ dưới sự gợi ý của Diêm Phi Hoàng đã xâm nhập cài người vào bên cạnh tất cả những vị quan trẻ tuổi, dò hỏi được những chuyện cũ xa xưa hoặc vô số chuyện của gia trưởng. Cho tới hôm nay, đám người ‘phái trẻ tuổi’ này đã trở thành lực lượng cốt cán của triều đình Đại Yến. Mà rất đáng thương là, lực lượng cốt cán này hoặc ít hoặc nhiều đều có vài chuyện không hy vọng bất cứ ai biết được___ chẳng hạn như tên giáp nào đó đã từng lên lút giữ làm của riêng thứ trân bảo vốn dành hiến cho hoàng đế. Tên ắt nào đó giả báo số lượng binh viên để ăn lương khổng. Tên bính nào đó mắc phải chứng bất lực, đến ngay cả đứa con đang dưỡng cũng là giống của người khác. Tên đình nào đó lấy một nam thiếp nhưng lại đối với bên ngoài tuyên bố đó là tiểu thư thân bí đại môn bất xuất nhị môn bất mai (mai: bước), tuyệt không cho phép người nhìn lên... Bọn họ chỉ cần tùy tiện là có thể lật ra tội danh đáng

bị chặt đầu tích biên, thương phong bại cốt, khiến nhân thế sỉ vả, tổ tông ảm đạm, nhân chúng vật chứng vô cùng đầy đủ.

Nhưng các quan cao bị nắm nhược điểm chỉ chiếm ba bốn phần mười số quan trong kinh thành, nhưng ba bốn phần mười này lại cộng thêm số quan trong sạch vốn đã phản đối Mộ Dung Nhuệ Việt, số lượng cũng không thể xem thường. Mà phái trung gian luôn như ngọn cỏ đầu tường, một khi thấy Mộ Dung Nhuệ Việt bị gạt bỏ, liền sẽ theo chiều gió mà động.

So với chuyện bị lộ bí mật, những vị quan cao chức trọng kia thà rằng làm theo yêu cầu của họ, chỉ là áp dụng thái độ ‘không hợp tác phi bạo lực’ với Mộ Dung Nhuệ Việt.

Có sự nhiễu loạn của họ, Mộ Dung Nhuệ Việt rất nhanh đã chuyển lực chú ý khỏi người Hoàng Linh Vũ, giúp Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng cũng có được cơ hội giải cứu.

Bắt đầu từ nửa năm trước, các văn thần trong kinh đều không hện mà cùng thay đổi, áp dụng thái độ không hợp tác không rõ ràng với Mộ Dung Nhuệ Việt, hôm nay cuối cùng thay đổi về ngoài, biến thành kiểu tựa hồ như xem trọng đại hoàng tử.

Chẳng qua là, sắc mặt Mộ Dung Nhuệ Việt không được dễ coi cho lắm.

Lúc này, trong sảnh điện một tên tham tướng từ trong quân được chọn đến phủ phục bẩm tấu quân tình, một văn thần lớn tiếng phản đối. Thì ra tham tướng cực lực tranh giành quyền lợi để nữ tướng Võ Lượng được điều về kinh trước đó thống lĩnh đại quân đối kháng Hàn quân, mà văn thần thì lại kiến nghị để phái võ tướng thuộc phe Mộ Dung Nhuệ Việt dẫn quân xuất chinh.

Mộ Dung Nam Cẩn nhìn tới mức chịu không nổi, sắc mặt Mộ Dung Nhuệ Việt dễ coi được mới lạ!

Thủ hạ của hắn đều là đám lâu la trộm gà bắt chó kiếm sống, còn lại vài người thì dính dáng với chữ quân, không phải người đàm binh trên giấy thì chính là những kẻ khư khư nếp cũ, nếu quân quyền đặt vào tay bọn họ, gặp phải đám man di của Nam Hàn thì hơn phân nửa là bại trận. Lúc đó lại lâm thời đổi tướng, mặt mũi của phe phái Mộ Dung Nhuệ Việt đều mất sạch, từ đó về sau trong thời gian rất dài, đều không đủ uy vọng để có thể chen tay vào quân sự.

Chỉ nghe văn thần dưới điện nói: “Để Võ Lượng một thân nữ tử, lĩnh quân xuất chinh thành ra thể thống gì, còn không phải để đám nam di phía nam cười rớt răng? Hơn nữa hôm trước nàng ta vừa bị thương, sao có thể gánh được trọng nhiệm bốn ba này!”

Tham tướng khí thế bừng bừng phản kích nói: “Tặc nhân tâm thường sao có thể tổn thương được Võ tướng quân chiến công đỉnh đỉnh? Còn không biết là do có ai đó mang dụng tâm, vì tranh đoạt quân quyền mà đả thương Võ tướng quân!”

Người trong quân hơn phân nửa đều phản cảm với Mộ Dung Nhuệ Việt, nhưng bọn họ không biết kỹ thuật tranh đấu lấy lui làm tiến của triều đình. Mộ Dung Nam Cẩn muốn nháy mắt để ngăn cản hắn giành quân quyền, đáng tiếc hắn tựa hồ ngũ thể đều gục dưới điện, đương nhiên không thể nào thấy được cái nháy mắt của Mộ Dung Nam Cẩn.

Mộ Dung Nhuệ Việt thấy tình cảnh này, không vội vã khiêm nhường nói: “Hoàn tham tướng nói rất đúng, không biết là tên tiểu nhân nào, không xem quốc sự làm trọng, đại chiến trước mắt thế nhưng lại vọng tướng hạ sát thủ với Võ tướng quân. Có lẽ là hành vi của gian tế địch quốc phái đến thực hiện cũng không chừng. Theo ta thấy, nhất định không thể để tặc nhân như ý, Võ tướng quân tuy thân thụ trọng thương không thể xuất chiến, nhưng thủ hạ quan tướng do nàng bồi dưỡng cũng không ít, từ trong đó chọn ra một hai vị tướng có chiến công có mưu lược, cùng chỉ huy quân đánh trận.”

Văn thần vội nói: “Người Võ tướng quân bồi dưỡng tuy nhiều, nhưng không một ai có được danh vọng của Võ tướng quân!”

Mộ Dung Nhuệ Việt đáp: “Trừ Võ tướng quân ra, nước ta vẫn có hai vị thượng tướng, cũng có chiến công hiển hách, kinh nghiệm phong phú!”

Mộ Dung Nam Cẩn nghe ra được cách làm muốn giải giáp của hắn, vội gia nhập vào chiến cục: “Hai vị thượng tướng tuy cũng có chiến công hiển hách, nhưng tuổi đều đã gần đất xa trời, theo sau chỉ quân hiệp trợ thì được, nhưng xung phong hiểm trận thì không đủ. Quan binh Nam triều đều là man nhân di nhân dưng mãnh thiện chiến, hiện tại để hai vị thượng tướng đầu trí cùng họ, còn không phải lấy kéo cắt vải để cắt cổ cho bò ăn___râu ông nọ cầm cầm bà kia sao?”

Lúc này, Mộ Dung Sí Diễm vốn mặt lạnh quy quy củ củ ngồi trên tịch chợt quay đầu nhìn ra ngoài, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Lấy đao kéo trăm thụ mộc, ngốc...”

Thanh âm tuy nhẹ, nhưng cũng đủ để trưởng huynh ngồi phía trên hắn nghe thấy, và Mộ Dung Nam Cẩn đối diện với nội lực cũng đã có tu vi nhất định nghe được rõ ràng.

Hay vị huynh trưởng lộ ra vẻ mặt quái dị nhìn sang, Mộ Dung Sí Diễm lại vẫn nghiêng đầu nhìn mảnh đất trống bên dưới bệ thềm hoàng đại điện, mục quang di chuyển, cũng không biết câu nói đó của hắn là hữu tâm hay vô tâm.

Mộ Dung Nhuệ Việt ghen ứ bực bội càng lúc càng đau đầu. Yêu đệ rất nghe lời này, càng lúc càng khiến hắn nảy sinh cảm giác ra khỏi vòng khống chế.

Cuối cùng, trong sự tiến cử kiên trì của hơn nửa văn thần, số còn lại im thin thít, và cả trong tiếng phản đối của mấy võ tướng thiếu số, nhiệm vụ xuất chinh rơi vào người phái võ tướng thuộc phe Mộ Dung Nhuệ Việt___Đại Yến trọng văn kinh võ, phái võ tướng tự nhiên không có thể lực lớn bằng văn thần.

Ngũ quân tiết độ sứ chuyên quản việc điều động lương thảo dưới tình trạng văn võ trọng thần đều không có gì dị nghị, do một tên võ quan không thuộc bất cứ phe phái nào, chỉ do hoàng đế không chế nhận chức.

Hoàng đế đối với kết quả này vô cùng thỏa mãn. Trong bốn hoàng tử, chỉ có Mộ Dung Nhuệ Việt là được hoàng đế yêu thích nhất. Hắn hiểu thuật đế vương, biết thấp điệu ẩn nhẫn cũng có thể tâm ngoan thủ lạt, hắn thấu hiểu đạo kẻ yếu là thức ăn của kẻ mạnh, sẽ không tồn tại bất cứ tâm trắc ẩn không ích lợi gì. Cho dù trong nửa năm gần đây, Mộ Dung Nhuệ Việt bị các đại thần trong kinh vô ý hữu ý cô lập, hoàng đế vẫn vô cùng xem trọng ý kiến của hắn. Cho nên quân quyền rơi vào tay Mộ Dung Nhuệ Việt, hoàng đế thấy rất an ủi. Bất luận thế nào, hắn tin nhiệm vụ nhi tử rất giống hắn này.

86. Q.2 - Chương 87: Cái Bang Người Lười.

Khi nhìn tới cái đám gia hỏa tự xưng là ‘bang người lười’, Lộ Thị Tửu đang ngồi bên cạnh giếng nước gần nhà bếp rửa rau. Không sai, là đang rửa rau.

Mỗi người đều có sở thích đặc biệt của mình, Lộ Thị Tửu cũng vậy.

Lộ Thị Tửu từng có rất nhiều thân phận, một trong đó chính là làm chân chạy vặt ở trù phòng trong phủ của thượng nhân bán muối nổi tiếng, chính là trong thời gian đó, hắn đã mê luôn việc rửa rau.

Đem mỗi một lá rau rửa sạch trong dòng nước trong sạch sẽ mát lạnh, nhìn những cọng gân lá phản phát như có sinh mạng dưới làn nước lăn tăn, tựa hồ đối với những lá rau này cũng có thể khiến hắn đem tất cả những lời giấu trong lòng toàn bộ phun hết ra. Đây là thời gian chỉ thuộc về một mình hắn, cho nên người quen biết hắn trong Côn Tổ, quyết sẽ không vào giờ phút này tiếp cận hắn.

Đặc biệt là trong một tháng nay, từ khi tiếp nhận cái đại phiền phức với số hiệu ‘Thập Cửu’ tên là ‘Trình Bình’ đó, rất ít có thời gian xa xỉ thế này để hắn hưởng thụ sở thích bình tâm tĩnh khí. Tên Trình Bình đáng chết, vẫn là lá rau của hắn dễ thương hơn nhiều!

Nhưng vào lúc tâm tình hắn đang đặc biệt vui vẻ thoải mái, cái lũ ‘người lười’ không chút lễ mạo và đáng về đó lại tới. Chỉ thấy mấy người thần thần bí bí, lén lút vụng trộm đó chạy tới chạy lui trong viện, một hai người trong đó còn có gương mặt khá quen thuộc. Các trang đình tuy có võ công, nhưng cách biệt rất lớn, muốn căn bọn họ lại hiển nhiên là chuyện không thể.

Lộ Thị Tửu thuộc Côn Tổ, không quen biết giáo nhân Bạch Y giáo, trước đây có tiếp xúc qua cũng đều là cách một quan hệ với Mộ Dung Bạc Nhai.

Lộ Thị Tửu không dừng tay tiếp tục rửa rau, suy đoán Mộ Dung Bạc Nhai hiện tại chắc đang ở tiền sảnh tiếp đãi lữ lão đại Hồ Tôn, hai người đều không có công phu để ý tới bọn tiểu hầu tử này. Nhưng mà, dù sao chỉ cần không đến cạnh cản trở hần rửa rau, cái đám hầu tử đó thích nháo thế nào cũng không can hệ gì lắm.

Nhưng khi còn gần phân nửa chậu rau chưa rửa xong, Lộ Thị Tửu thấy có hai ‘hầu tử’ tính cách tùy tiện từ xa đi về nơi ở của Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ. Mộ Dung Bạc Nhai còn đang ở tiền sảnh, trong chính viện hiện tại chỉ có vài trang đinh và Hoàng Linh Vũ.

Lộ Thị Tửu nhìn lá rau xanh mướt khả ái trong tay, chìm vào do dự sâu sắc, cuối cùng quyết định vẫn là phải xem thử cái đám không lo chính sự muốn chơi cái trò gì.

Hai người đó bộ dáng chừng mười lăm mười sáu tuổi, đại khái là được Hồ Tôn mang ra ngoài nhìn thế sự. Bọn họ tại địa bàn người của mình đặc ý quên hình, cũng không mấy chú ý ẩn giấu bộ dạng, rẽ trái rẽ phải tiến vào tiểu viện của Hoàng Linh Vũ, Lộ Thị Tửu không đi theo, dán tai lên tường. Qua không bao lâu, thì nghe thấy hai người đó trộm nói chuyện với nhau.

“Đây chính là người trong truyền thuyết đó?”

“Xem ra là đúng, thật đáng tiếc, thế nhưng là tên què chân...”

Có nên vào hay không? Lộ Thị Tửu ngồi xổm bên ngoài vách tường cứ do dự như thế.

Trong đoạn thời gian này, Mộ Dung Bạc Nhai đối đãi thế nào với Hoàng Linh Vũ, Lộ Thị Tửu đều thấy rõ ràng.

Mà Hoàng Linh Vũ đó, tuy không phải lúc nào cũng cười, nhưng vẫn luôn an tĩnh ngoan thuận, trong một ngày hết phân nửa thời gian là ngủ, một nửa thời gian còn lại thì lại không biết đang nghĩ chuyện gì, ánh mắt thâm sâu trầm lắng. Cũng không biết trong đầu của tiểu quỷ mười bảy mười tám tuổi này lấy đâu ra những trải nghiệm để biết trầm lắng!

Tiểu hầu tử từ ngoài đến này là khách từ xa, tuy không phải muốn gây chuyện gì, nhưng lời nói thì vô cùng không giống người, tuy Hoàng Linh Vũ không có căn cơ võ công, nên chắc không nghe được, nhưng hình như vẫn nên đánh hai tên không được tu dưỡng theo kiểu nhân loại này chạy đi thì tốt hơn.

Lộ Thị Tửu hơi động thân hình bắt đầu khéo léo trèo lên vách tường, nhưng cảnh giác dừng lại. Dừng tai, nghiêng mắt, quay đầu, nhìn thấy trong hành lang dài được cây cỏ che bóng, có hai người đang đi về phía này.

Hơi cao và trẻ tuổi là Mộ Dung Bạc Nhai, hơi lùn mà lớn tuổi là đại lão Hồ Tôn của ‘bang người lười’.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy hần như thần lẩn trèo lên giữa tường. còn là thần lẩn mập, cái bụng hơi bị dán sát lên tường, khiến cái lưng của hần bị cong ra. mỉm cười nói: “Thị Tửu, gần đây rất hưng phấn sao, mới sáng sớm đã luyện công?”

Lộ Thị Tửu cười trượt xuống.

Hồ Tôn cười ha ha nói: “Tiểu Lộ là đang giảm béo đi!”

Lộ Thị Tửu cúi nhìn vài cái rồi nói: “Thật xúi quẩy, vì nhiệm vụ trước, ta tận tâm khổ khổ ăn đủ nửa năm thịt mỡ, cả ngày ngồi trên giường, mới dưỡng ra cái bụng thế này. Thứ khổ cực có được như vậy, không để nó lại một hai năm làm kỷ niệm, ta thiệt không cam tâm!”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới gần hơn, xuyên qua cửa nguyệt và vách tường, Lộ Thị Tửu đợi xem trò hay, cùng bọn họ đi vào chính viện.

Ngoài dự liệu của Lộ Thị Tửu, trong viện tử kết cấu giản đơn trừ mấy trang đinh ra thì không còn ai khác, nhưng đợi sau khi vào phòng ngủ thì có trò vui rồi. Lúc này hần mới nhìn thấy hai tên vừa rồi tiến vào đã bị gọi đến phòng ngủ, vò đầu bứt tai muốn ra ngoài.

Thì ra là Tư Đồ Ngạo cũng ở trong viện, chẳng qua trước đó ở phòng nhỏ kế bên điều phối dược vật, nghe thấy động tĩnh hai người xông vào phòng ngủ của Hoàng Linh Vũ, lập tức ra ngoài tóm lấy bọn họ. Hai thiếu niên mười năm mười sáu tuổi rũ tay đứng bên cạnh, mắt thấy trưởng bối của mình đã tới, nháy mắt ra hiệu muốn ra ngoài.

Hồ Tôn nhìn thấy đầu tiên chính là Tư Đồ Ngạo đang ngồi bên giường xoa đầu gối cho bệnh nhân. Hai người bọn họ tuổi tác gần nhau, bất luận trong Tây Thương tộc hay trong Bạch Y giáo, địa vị đều xấp xỉ nhau, nên khi gặp mặt, chỉ trao đổi một ánh mắt đã coi như chào hỏi xong.

Hoàng Linh Vũ thì ngồi đó không chớp mắt chăm chú nhìn hai tên khách không mời___ hai tiểu hầu tự tiện xông vào đó, không bao gồm tên Hồ Tôn Mộ Dung Bạc Nhai dẫn vào.

Hai thiếu niên mắt tha thiết nhìn Hồ Tôn. Vì hai đạo ánh mắt sắc bén như dao của Hoàng Linh Vũ, nhìn thẳng thừng, không chút cố kỵ, mắt không biểu tình đảo nhìn lên xuống. Giáo huấn của sư phụ đối với họ trước giờ luôn phải chú trọng không khiến người ta chú mục___ bất luận là chiến đội đấu đội hay là lên lút vụng trộm, bất luận là tiềm phục hay truy tung, khiến người chú ý là đại kỵ___ bị nhìn chăm chăm như thế, chạy cũng không thể chạy, tránh cũng không thể tránh, thực sự không quen nổi, duy nhất chỉ còn cách cầu mong núi cao của mình dẫn bọn họ đi.

Hai người này nào biết ánh mắt thẳng thừng gai góc của Hoàng Linh Vũ kỳ thật không phải đang cố ý làm khó bọn họ.

Lực độ mà Tư Đồ Ngạo co duỗi chân cho Hoàng Linh Vũ không nhẹ, dây chằng ở phần đầu gối của y bị cắt đứt, sau khi kết sẹo da thịt bị co rút rất nhiều, muốn hoàn toàn hồi phục độ dẻo dai là một quá trình cực khổ. Nếu đối diện với tay hành hình trong lao ngục, Hoàng Linh Vũ sẽ không chút keo kiệt chảy nước mắt và xé họng la hét, nhưng lúc này đối mặt với y lại là y sinh, nên chỉ có thể không chút động đậy nhắm mắt chống đỡ. Hiện tại không dễ dàng gì mới có hai kẻ xa lạ đến trước mắt y để cung cấp đồ làm chuyển lực chú ý, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn thẳng không chút buông lỏng cũng không thể trách y được.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy hai tên tiểu tử này, đại khái đoán ra được sự tình vừa rồi, thấy Hoàng Linh Vũ trông đến vui vẻ, hai kẻ nháy mắt ra hiệu kia thì lúng túng không thôi, cũng chỉ coi như không thấy. Trước để mọi người giới thiệu lẫn nhau.

Hồ Tôn ngưng thần chăm chú nhìn Hoàng Linh Vũ. Hai thiếu niên trắng trắng kiện kiện đứng trong góc ở đuôi giường, đáng thương nháy mắt với hắn, càng thể hiện rõ hơn sự tái nhợt, gầy yếu, và tàn tật của Hoàng Linh Vũ.

Hồ Tôn đột nhiên cảm thấy đáng tiếc cho người trẻ tuổi chỉ có thể nằm trên giường tiếp nhận trị liệu.

Thiên hạ đa chiến, hiện tại quốc gia phụng hành ngôn luận kẻ mạnh ăn kẻ yếu không chỉ có một mình Đại Yến. Hầu như tất cả quốc gia đối với người tàn tật đều sẽ không có được nửa điểm chăm sóc thương tiếc trắc ẩn. Quan sát chiến sự của các nước lớn nhỏ, bất luận là tướng binh trên chiến trường phần đấu giết địch thế nào, lập hạ công lao thế nào, một khi bị thương phế đi tai mất tay chân không đủ, cho dù may mắn sống sót, cũng sẽ không còn được triều đình lưu dụng thưởng công. Còn về văn thần, càng chưa từng có người chi thể tàn khuyết đương vị.

Cái gọi là trên làm dưới theo, triều đình vẫn luôn như thế, thì trong dân gian sao có thể ưu đãi với những người thể này?

Lúc sắp đi, Hồ Tôn cuối cùng cũng mở miệng với Hoàng Linh Vũ: “Hắn từng nhờ chúng ta tìm kiếm và bảo hộ một người tên là ‘Hoàng Linh Vũ’.”

Giây phút đó, Hồ Tôn tựa hồ cảm thấy hơi thở của Hoàng Linh Vũ ngưng một chút. Nhưng khi người đó nhìn qua phía hắn, trong đôi mắt sáng đó không hề có cảm xúc kịch liệt nào, không có kinh ngạc hay vui mừng, cứ như vừa rồi nghe được không phải là tin tức của cố nhân vô cùng quan trọng, mà một đoạn cổ sự truyền kỳ cổ xưa không có liên can tới mình. Hoàng Linh Vũ chỉ rất lễ mạo nhìn qua, tỏ vẻ bản thân đang nghe, để hắn nói tiếp.

“... Người cũng coi như còn sống sót, ta cũng coi như không hổ với cố nhân___ nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi.”

‘Bang người lười’ lười quen rồi, không ai bó buộc được bọn họ, cũng sẽ không để ai bó buộc bọn họ.

Hồ Tôn đang ám chỉ, hành động của bọn họ, chỉ vì báo đáp ân tình năm đó và một lời hứa với cố nhân. Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, sẽ không tiếp tục tiến thêm bước nào.

87. Q.2 - Chương 88: Dung Nhập Vai Diễn.

Khi Hồ Tôn dẫn hai thiếu niên ra khỏi chính viện, Tư Đồ Ngạo cũng đi theo. Sỡ dĩ không nói hấn đuổi theo, vì hấn vẫn dùng thái độ nhàn tản theo bước.

Hồ Tôn đi chậm lại, để Tư Đồ Ngạo thông dong theo kịp.

“Có gì thì nói đi, chúng ta không dự định lưu lại quá lâu.” Hồ Tôn nói.

“Tại sao người lại nói với y những lời đó? Y không hề yêu cầu các người làm gì cả.”

“Phòng ngừa chu đáo mà thôi.” Hồ Tôn cười nói: “Phải biết là, con người luôn không biết đủ. Một khi biết bản thân đang ở địa vị có lợi nào, hoặc biết trong tay có lẽ nắm giữ quyền lực thế nào, thì sẽ có suy nghĩ muốn dùng tới nó, sau đó sẽ sinh ra dã tâm. Hơn nữa, mất đi quá nhiều, vọng tưởng cũng sẽ càng nhiều. Đừng nhìn ta như thế, người biết đây là nhân chi thường tình. Người cũng biết, chúng ta nhàn tản quen rồi, không có dã tâm gì, cũng không muốn bị bất cứ dã tâm gì bó buộc.”

Tư Đồ Ngạo thở dài: “Người vẫn luôn suy nghĩ mọi chuyện theo hướng xấu.”

“Ta và người còn cả Tiêu phó giáo chủ đều không giống nhau.” Hồ Tiêu lộ ra thần sắc mang theo hoài niệm. “Các người đều là đại tộc trong Tây Thương, đều trưởng thành trong cốc địa tập trung của Tây Thương tộc, những người chúng ta thì...”

Những người này, đều lưu lạc bên ngoài, bị nhân thế xem như dị chủng xem như yêu nghiệt xua đuổi hoặc lợi dụng.

Thế đạo hỗn loạn, hành động tru sát Tây Thương tộc nhân đều là từng trận từng trận. Có lúc tộc nhân cho rằng gió lớn đã qua có thể nhập thế cư trú, nhưng chưa qua mấy tháng, đợt tru sát mới lại bắt đầu.

Trong bọn họ, có người phụ mẫu bị giam cầm, nhốt trong lồng treo trên cửa thành để triển thị dị loại. Có người từng bị quý tộc vương tôn xem thành súc vật dưỡng trong chuồng heo, tâm tình xấu thì đi phát giận. Có người bị trượng phu hoặc thê tử tố cáo, bị bắt chịu đánh kéo đi dạo phố, trong nhiều năm chịu đủ giày vò...

Mất đi quá nhiều, vọng tưởng cũng sẽ càng nhiều, câu này không phải chỉ đang châm vào Hoàng Linh Vũ, thật ra nào đâu phải không châm vào ‘bang người lười’ bọn họ, châm vào tự bản thân Hồ Tôn? Bọn họ đều mất đi rất nhiều, đến nay cũng vẫn bảo giữ thái độ oán hận thù địch với thế tục. Nếu không chỉ cần ‘phần đầu’ lên, có lẽ chuyện đầu tiên phải làm chính là khuấy đảo thế cục này, đem tất cả những kẻ từng tổn thương bọn họ, những kẻ ôm tay bàng quan, và những kẻ vô tội, đều cuốn vào cơn mưa máu gió tanh.

Không sai, kỳ thật bọn họ là cuồng đao, là lợi đao bị thời cục bức bách mà không thể không phát cuồng, là cuồng đao căn bản không sợ đồng quy ư tận với địch nhân. Từng có một người đảm đương vai diễn thao túng thanh đao này, không để bọn họ tùy tiện đi hủy diệt phá hoại hoặc tự mình tàn hại. Nhưng hiện tại đã không có ai có thể đảm nhận vai diễn đó nữa.

Cho dù Hồ Tôn cũng chỉ có thể áp chế khát vọng giết chóc và báo thù, thống lĩnh chúng nhân dưới trướng, dùng thái độ tùy ý nhàn nhả tham gia giáo vụ, đem một bang ‘cuồng nhân’ đè áp thành ‘người lười’.

Còn về Hoàng Linh Vũ... Hồ Tôn đột nhiên bật cười, hấn đây là đã cảm thấy mệt rồi sao? Thế nhưng lại tưởng tượng để kẻ lần đầu tiên gặp mặt đó đến quần đám người lười từ chân lên này? Một người thân tâm đều đã tàn khuyết, thì có thể làm gì chứ?

“Trước đây ta không biết, Đại Yến tựa hồ không thích tàn phế lắm?” Hoàng Linh Vũ chợt nói.

Mộ Dung Bạc Nhai lưu lại trong phòng ngủ đang đứng trước giá sách giúp Hoàng Linh Vũ tìm sách, nghe thế ngậy ra, mang theo chút ngậy ngốc nói với y: “Đây là thường thức mà!”

Hoàng Linh Vũ nói: “Trước đây không phát hiện, giống như nếu người vẫn luôn trú trong cung điện, tuyệt đối sẽ không biết cùng dân có cảm giác thế nào.”

Mộ Dung Bạc Nhai buông sách xuống, đi tới cạnh giường ngồi bên Hoàng Linh Vũ, lý lẽ thỏa đáng đặt tay lên mu bàn tay để bên ngoài tầm chắn mỏng, nói: “Sao người đột nhiên lại nghĩ tới chuyện này?” Vừa nói xong, lại nhớ tới hai thiếu niên trước đó bị Tư Đồ Ngạo phạt đứng ở cuối giường, sắc mặt lập tức tối đi, “Hai tiểu tử đó nói cái gì rồi?”

Hoàng Linh Vũ chỉ trừng mắt nhìn cánh tay hằn gác lên mu bàn tay mình, không đáp lại.

Mộ Dung Bạc Nhai cũng phát giác thần sắc y kỳ dị, thuận theo mắt y nhìn sang... da thịt Hoàng Linh Vũ khá lạnh, trong ngày nóng sờ lên rất thoải mái, giống như con rắn sờ lên lán mịn mát tay___ Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ nghĩ, quyết định làm như không phát hiện gì hết.

Hoàng Linh Vũ nhìn vị trí da thịt tiếp xúc, nghĩ tới ký ức được che giấu ở nơi rất sâu, cũng từng có người thường xuyên tiếp xúc như vậy, mang theo rất nhiều sự cẩn thận và thăm dò.

Đối với nam nhân thường xuyên cầm cuốc sắt xẻng sắt mà nói, cánh tay là bộ phận phát triển mạnh, làm chuyện gì đều có thể bị đụng đến, huống hồ một đám nam đồng sự còn thường xuyên tắm rửa trong hồ ao, xích lô đối diện, lúc đó Hoàng Linh Vũ căn bản không nghĩ nhiều. Lúc đó, người đó đã ám thị rất nhiều lần, nhưng Hoàng Linh Vũ lại không có phản ứng gì, cho đến khi lòng nhẩn nại của hắn bị mài sạch.... Nhiều năm qua đi, thế nhưng lại trải qua chuyện tương tự a! Hoàng Linh Vũ cảm thán.

“Ta có một vấn đề, nếu còn không hồi nữa, đại khái sẽ bị nghẹn chết.” Vì thế y hỏi. “Trong nửa năm nay, đối với việc người đến giải cứu ta, ta vô cùng tin tưởng. Lý do chính là, đại khái ta là người duy nhất trên đời này có thể đọc hiểu những mật văn kia. Nhưng hiện tại lại không còn xác định nữa, một tháng nay, các người không hề một lần ở trước mặt ta nhắc tới chuyện những quyển cổ tịch kia. Tại sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai trầm mặc một lúc, cảm thấy nơi da thịt dưới tay tiếp xúc dần mang theo độ ẩm, chính lý tâm tình xong mới hỏi: “Trình Bình đó, chúng ta từng hỏi hắn những chuyện đã xảy ra với người trong thời gian nửa năm bị nhốt. Hắn chỉ nói, nếu người nguyện ý hiệp trợ bọn họ phiên dịch, thì sao lại rơi vào bước đường hiện tại?” Ta không cho rằng người là vì chúng ta mà đối địch với bên đó, hơn nữa còn tới trình độ này. Người có thể nói với ta, là vì sao không?”

Hắn lại không cho Hoàng Linh Vũ thời gian trả lời: “Năm đó Diêm Phi Hoàng cũng chỉ phiên dịch bộ phận cực ít sử dụng, trưởng lão trong giáo cho rằng năng lực của hắn có hạn không thể dịch hết, nên cũng khát vọng một dị nhân khác đã hoặc sắp giáng lâm tới thế giới này như hắn nói, giúp hắn tìm kiếm tung tích. Ta thì lại không cho rằng như thế, hắn căn bản chính là không muốn để những nội dung này lưu truyền ra ngoài. Hiện tại thấy người cũng mang thái độ như vậy, thì càng chứng thực suy đoán của ta, vậy thì hiện tại, người có thể nói với ta, là tại sao không?”

“Hắn đã thay đổi rất nhiều.” Hoàng Linh Vũ nói.

Y đột nhiên cảm thấy, Diêm Phi Hoàng có lẽ vô cùng thích nơi này, đến mức ngay cả tính tình cũng thay đổi rất nhiều.

Người đó trước đây căn bản là muốn gì làm đó, sẽ không suy nghĩ triệt để và sâu sắc như vậy.

Diêm Phi Hoàng bắt luận đến đâu cũng rất dễ dàng hòa nhập vào cuộc sống ở đó, trước đây vì những người nghèo dọc đường chìm sâu vào khôn cảnh, có thể giao cho bọn họ tri thức và tình báo của trộm mộ. Sau khi đến đây, nhất định cũng có thể rất nhanh nhập vai nhân vật.

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Mộ Dung thị tuy đã có thiên hạ, nhưng giữa huyết thân lại động một tý là phản bội chém giết. Mà trong triều dã, chuyện tình yêu đồng tính thì có chướng mắt ai, mà nhất định phải chịu sự khinh bỉ chửi rủa của thiên hạ. Một khi hành vi kinh thể hải tục, ý kiến bất đồng bản thân, thì liền bẻ

cánh đấu đá, phân tranh tứ khởi___ Thế nhân như vậy, nếu đạt được bí mật trong những quyển sách kia, trừ dùng nó để nội chiến nội đấu, còn có thể dùng làm gì nữa?”

“Đích thật cũng không thể dùng làm gì.” Hoàng Linh Vũ nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, trong ánh mắt bắt đầu dâng lên ý cười nhàn nhạt. Hình như, cuối cùng vẫn phải hạ quyết tâm thôi. Y thở dài nhìn cuộc sống tự do quá khứ một đi không trở lại.

Ngược lại Mộ Dung Bạc Nhai bị ánh mắt nhìn thẳng tắp của y nhìn tới mức lúng túng, giống như học sinh đang khảo bài trước mặt thầy giáo, sau khi nhiệt huyết lui đi chỉ còn lại chính là túng túng và hối hận, hấn ngại ngừng vẩy đầu, sau đó buông tay, ngồi yên.

Ngồi không bao lâu, Mộ Dung Bạc Nhai không biết phải tiếp tục nói vấn đề gì, Hoàng Linh Vũ cũng chỉ nhìn hấn không chớp, bầu không khí dần trở nên ái muội.

“Người... ta đi xem thử cơm trưa đã làm xong chưa, người cứ ở đây đợi một lát.”

Hoàng Linh Vũ cười như không cười nhìn người cuối cùng không còn giả vờ sắc mặt trấn định nổi nữa, lúc này trong viện lạc là một phiến dương quang sáng lạn, gió ngoài cửa sổ thổi vào cũng mang theo khí tức mùa hạ, tâm tình y càng lúc càng không tệ, nói: “Ta đã rất lâu không thấy Tiêu chương sự rồi, nếu có thể, giúp ta tìm hấn tới đây được không? Ta có vài lời muốn nói với hấn.”

“Tiêu chương sự?” Mộ Dung Bạc Nhai vừa đi được chừng ba thước thì dừng lại, vì xưng hô có chút quen thuộc lại không mấy quen thuộc này.

“Sư phụ người!” Hoàng Linh Vũ nhắc gậy chống bên cạnh giường, hung ác chọc chọc đầu đối phương.

88. Q.2 - Chương 89: Suy Tưởng Dưới Trăng.

Đêm khuya mùa hạ, gió lạnh xua tan hơi nóng của ban ngày, đây vốn là nơi đặc biệt tĩnh mịch mê người, đặc biệt là ở trong hoàng cung thần bí khó dò. Chẳng qua, người thân ở trên cao lại không thể giống như những hạ nhân tầm thường, có thể ngủ sớm.

Trong văn điện thiên các nơi hoàng đế trú ngụ, đèn hỏa hơi sáng, truyền ra tiếng nói chuyện hạ thấp. Xung quanh trừ cung nữ đang trực ra thì không còn ai, các thị vệ toàn bộ đều thủ ở ngoại vi, đảm bảo sẽ không nghe được mật đàm này. Một nữ quan bưng chung canh hầm đi vào văn điện, rẽ qua ngõ quanh, bước qua bậc thềm cửa cao cao, đi vào thiên điện tẩm cư của hoàng đế, chỉ thấy hoàng đế và Mộ Dung Nhuệ Việt đang ngồi thúc gối bên cạnh giường mà đàm.

Hoàng đế không để tâm liếc nhìn một cái, nữ quan nhất thời lo sợ, vội vã đặt chung canh hầm lên bàn thấp, cúi đầu lui ra.

Thấy nữ quan đã đi khỏi, Mộ Dung Nhuệ Việt mới tiếp tục nói: “Nam Hàn lần này tiến công, khả năng rất lớn là do Nam Hàn Thần Hoàng giáo xúi giục. Xem ra trận tranh đấu giáo tông Thần Hoàng giáo, chúng ta cũng phải nhất định hạ lực tranh đoạt.”

Hoàng đế tiếp tục xem thư quyển trên tay, đây là tập tư liệu Mộ Dung Nhuệ Việt sau khi chỉnh lý quy kết dâng lên, liên quan đến nội đấu của các phân chi phe phái trong Thần Hoàng giáo hai mươi năm nay.

“Phía Nam Hàn thấy chúng ta nhờ vào Thần Hoàng giáo đã có thể thu hút dân tâm, nên cũng muốn học theo như thế. Vừa hay hai mươi năm trước, một chi phái Thần Hoàng giáo nước ta bị đuổi ra khỏi giáo môn, liền dứt khoát đi theo Nam Hàn, ở bên đó khai tông thiết miếu.”

“Hiện tại lại xúi giục tiểu hoàng đế đó đánh trả Đại yển? Là muốn báo thù hay muốn hiển uy?” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, “Gan chó của chúng thật lớn.”

“Phụ hoàng, ngự Thần Hoàng giáo do Nam Hàn lập nên này không thể không trừ. Sau trận chiến này, phải để giáo tông của Đại Yến Thần Hoàng giáo đến Nam Hàn biện luận với chúng, lột sạch uy phong của chúng. Nếu làm tốt, cũng có thể chiêu dụ được dân tâm Nam Hàn.”

“Hoàng nhi nói rất phải, cứ làm như thế đi.” Hoàng đế tiếp tục lật mấy trang, càng xem càng không cho là đúng, cuối cùng tẻ nhạt vô vị đặt xuống.

Thiên hạ giáo phái, chẳng qua là dùng lý luận kỳ quái để bó buộc con người mà thôi. Bạch Y giáo như thế, Thần Hoàng giáo cũng thế, tóm lại đều không thoát khỏi sự lợi dụng của hoàng thất. So với giáo phái nhân gian tự thành lập Bạch Y giáo này mà nói, Thần Hoàng giáo dễ khống chế hơn nhiều. Nói đến cùng, Thần Hoàng giáo cũng chẳng qua là một giáo môn do Đại Yến Lệ Vương ba trăm năm trước đứng sau màn thao túng mà nên— một công cụ tồn tại để nắm giữ nhân tâm thiên hạ mà thôi.

Hoàng đế hiếm khi có thể cùng trưởng tử của mình ngồi trên giường mà đàm chuyện, mắt thấy chuyện đã ổn thỏa, nghĩ nghĩ tới sự cô đơn tịch mịch trong cung, trong mấy hoàng tử cũng chỉ có Mộ Dung Nhuệ Việt là hợp tâm ý hẳn nhất, bất giác tình thân cận tự nhiên mà sinh, chỉ về chung canh hầm bên cạnh nói: “Hiếm khi tới đây, uống một chén cùng phụ hoàng rồi đi.”

Mộ Dung Nhuệ Việt nghe thế mới mở nắp lên, một cổ khí thanh mát lập tức theo nhiệt khí lan tỏa khắp nơi.

“Điềm chung? Tứ hoàng đệ có lẽ sẽ thích.” Hần nhăn mày, không phải rất thích đồ ngọt, nhưng vẫn dùng muỗng múc ra chén giao cho hoàng đế, tự mình cũng múc một chén.

“Không ngọt lắm, tin tưởng khẩu vị của phụ hoàng đi.” Hoàng đế bắt đầu dĩ cười cười. “Dùng hạt Thiên Biện Liên tươi nhất năm nay hầm đó.”

“Thiên Biện Liên?” Mộ Dung Nhuệ Việt lập tức có chút buồn cười, loại vật chỉ nở rộ vào buổi tối này, khi nở rộ đồng thời cũng cháy lên ngọn quỳ lửa u lam, đặc biệt tương xứng với tứ hoàng đệ mà hần vừa nhắc tới. (Thiên biện liên: sen trăm cánh)

Hần múc lên một cọng sen đã bị cắt thành từng khúc, trắng khiết vô ngần như ngọc, vào miệng quả nhiên không ngọt lắm, chỉ có vị thương ngát mang theo khí tức của thủy trì màu lam.

Phụ tử hai người hiếm khi ở chung, lặng lẽ dùng canh, không nói câu nào.

Nhưng vào thời khắc đêm khuya, trong sự yên tĩnh kéo dài, đột nhiên truyền tới một trận xao động ồn ào!

Mộ Dung Nhuệ Việt cảnh giác dừng động tác khuấy muỗng, dựng tai lắng nghe.

“Phụ hoàng, âm thanh này từ trong hoàng cung truyền ra sao?” Hần không dám xác định hỏi, cảm thấy khá bất mãn với sự hỗn loạn gây náo loạn trật tự trong hoàng cung.

Hoàng đế đồng tai nghe kỹ một lúc cuối cùng mới nghe thấy. Hần buông chén cười nói: “Đại khái là từ trong phủ viện của Sí Diệm truyền tới, cũng không phải là chuyện gì ghê gớm, cứ mặc hần là được.”

“Tứ hoàng đệ? Sau hần nửa đêm lại làm ra tiếng động này?”

“Mấy năm nay người ra ngoài kiến phủ, lẽ nào không nghe nói tới chuyện trong cung?” Hoàng đế vuốt râu, thần sắc thản nhiên. “Cũng phải, những chuyện này vốn không phải là phạm vi người nên quan tâm. Trong lòng hần không vui thì sẽ gây chuyện như thế.”

Bán nguyệt âm u, trên con đường hẹp an vị ở giữa phủ tam hoàng tử và phủ tứ hoàng tử xa hoa, Mộ Dung Sí Diệm theo thói quen mặc ô kim huyền vật bất ly thân ở trên tường hai phủ. Hiện tại, sẽ không có Chu tổng quản gì hoặc Mộ Dung Bạc Nhai gì đến quần chuyện của hần nữa.

Hần có thể cứ như vậy ôm một cây cầm ngồi khoanh gối giữa không, trên sợi ô kim huyền gác một bình rượu, uống đến trời sáng.

Trong tay cầm phiến mai rùa nhỏ gảy lên dây đàn, lại vang lên thanh âm như đánh bông. Nói ra thì, lúc nhỏ hần không biết đánh bông là tiếng vang như thế nào, nhưng có người nói hần đánh đàn còn khó nghe hơn tiếng đánh bông, hần liền nhớ kỹ.

Nhưng đánh bông dù sao cũng không là gì cả, tại sao có người vô vị tới mức ngay cả bông cũng muốn đánh, hẳn vẫn là không hiểu. Cũng không có ai muốn hẳn hiểu. Người xung quanh hẳn chỉ cần hẳn biết phải làm sao giết người là đủ rồi.

Đó là trong địa lao hoàn cảnh không tốt lắm, có một tù đồ bị đánh rất thảm, đau đến mức phát nộ, sau đó mở miệng mắng chửi, cái gì cũng có thể nói tới, nhưng chính là không nói những thứ mà Xán di và hoàng trưởng huynh của hẳn muốn nghe. Chính là lúc bị mắng đó. Mộ Dung Sí Diễm mơ mơ hồ hồ cho rằng, hơn nửa năm qua đi, kỹ xảo đánh đàn của hẳn chắc cũng đã tăng được một tầng, ít nhất có thể sánh bằng tiếng đánh bông.

Trăm suy không thể lý giải___ bông còn có thể đánh ra tiếng được sao?

Ngừng đánh đàn, duỗi tay cầm lấy bình rượu trên sọt ô kim huyền, sờ tìm nửa ngày, cái gì cũng không sờ được.

Một cổ gió mát thổi qua, y bào rũ xuống bị gió thổi bay phát phơ. Hẳn nghi hoặc nhìn xuống dưới chân___ Ô kim huyền mà hẳn đang ngồi cao cách mặt đất chừng ba người, mặt đất tối tăm cách hẳn khá xa. Định thần, hẳn không dễ gì mới nhìn rõ được mảnh sành xám đen tán loạn trên mặt đất, còn có một phiến nhỏ tựa hồ đã bị gió thổi khô vết nước.

Bình rượu bị rớt rồi?

Hẳn nhìn sang cánh tay đang với ra, vẫn còn duy trì bộ dáng nửa bung trảo, chợt nhớ tới những cảnh tượng đứt đoạn, đầu óc một trận choáng váng, xem chút ngả xuống đất.

Trong tay rõ ràng vẫn còn tàn lưu nhiệt độ của người, tựa hồ còn tàn lưu vết máu ngày hôm đó. Bất luận sau đó hẳn như phát giận giết bao nhiêu người, cố ý nhiễm thêm bao nhiêu vết máu, nhưng đều không tác dụng, hẳn vẫn còn cảm thấy được trong tay đang nắm chặt hai phiến xương cốt đã sớm bị vứt đi, rõ rõ ràng ràng!

Không đúng!

Tù đồ đó tính là gì của hẳn chứ? Vừa không phải huynh trưởng từng dạy dỗ hẳn, cùng hẳn vui chơi, cũng không phải Xán di dưỡng dục hẳn, bảo hộ hẳn, càng không phải là phụ hoàng đứng phía sau ủng hộ hẳn, giải quyết hậu quả của mỗi lần nhiệm vụ!

Là tên tù đồ đó tự tác chủ trương xuất hiện trước mặt hẳn, bướng bỉnh lì lợm không chịu phục tùng mệnh lệnh của Xán di, thậm chí còn muốn đoạt đi sự chú ý của tam hoàng huynh hẳn, vì tên tù đồ đó, mà tam hoàng huynh của hẳn cuối cùng hoàn toàn hoàn toàn rời khỏi tầm nhìn của hẳn. Tại sao một tên tù đồ không biết nặng nhẹ như thế, hiện tại còn muốn chiếm cứ thời gian hẳn bình tĩnh uống rượu đánh đàn?

Vì đại chiến cận kề, trong Lạc Bình kinh tiến vào thời kỳ giới nghiêm hiểm có.

Bố cục của Lạc Bình kinh phân làm ba tầng, bên ngoài nhất là kinh thành, cũng chính là nơi ở của những bình dân thương nhân không quan hàm. Trung giới là hoàng thành, những quan thần thế gia và thương nhân cực phú có phẩm giới mới có thể trú trong đây. Bên trong nhất là cung thành, nơi ở của hoàng đế. Vì tiện cho việc khống chế mỗi khi xảy ra chuyện gì, nơi đóng quân của cấm quân và thủ thành phân tán ra giữa các khu vực.

Còn bên ngoài thành môn Lạc Bình kinh phồn hoa, vì phía nam thông có Lạc Hà, rất nhiều nông dân địa chủ tập trung ở đây, cảnh tượng cũng vì thế mà có nhân khí hơn ngoại thành ngoại vi thành thị rất nhiều.

Hơn nữa, ngoại thành ngoại vi cũng không dùng tới lệnh giới nghiêm hạn chế như trong Lạc Bình kinh.

89. Q.2 - Chương 90: Người Trong Động Núi.

(*Người tiền sử)

Nguồn binh ở các quận huyện gần Lạc Bình thành đều được tập hợp tới kinh thành, đợi đại tướng tuyển chọn quân xuất chinh. Ở ngoại thành có không ít trạch viện nông trường của thổ địa chủ đại địa chủ bị trưng dụng làm nơi thao luyện tân binh. Còn về bách tính bình dân, ví dụ như nhà của nông dân tiểu thương này nọ, thì phải bỏ tiền bỏ gạo, cung ứng vật chất cho những binh gia này.

Mọi người đều lo âu nhưng không dám có chút phản kháng.

Hơn nữa, gần đây nghe đồn đãi rằng, đang chiêu mộ du nữ ở ngoại thành, để theo quân cung cấp khoái lạc. Quân đội có quân kỹ chuyên môn, tổ chức cũng phân cao thấp, kẻ cao thì những người có quân tước cùng hưởng dụng, kẻ thấp thì tập trung trong vài doanh tướng, tùy thời ứng phó với ‘yêu cầu’ của bất cứ binh lính nào. Nhưng quân kỹ bình thường là nữ nhân phạm tội hoặc bị liên lụy, hiện tại ngay cả nữ tử nhà binh thường cũng không bỏ qua.

Sáng nay các trang đình đang nghị luận, có vài hộ do nhi nữ nhiều không thể dưỡng hết, đã đem nữ nhi đi bán.

Đêm nay nửa vầng trăng treo trên đỉnh cô liêu, tiếng uống rượu hoan lạc tựa hồ từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Hoàng Linh Vũ ngồi cạnh bàn, nghiêng đầu chống má, nghiêng mắt nhìn quyển sách ở dưới cùi chỏ. Y không kiên nhẫn ngược mắt nhìn bên ngoài, cúi đầu lướt xem sách, lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài, tiếng uống rượu ca xướng vẫn không tan.

Kháo, có thôi hay không!

Y tức. Một ngày hai ngày thì thôi đi, ngày ngày đều vậy, quân đội Đại Yến cũng chỉ ở trình độ này, đại tướng chưa đến thì có thể lơ lửng như vậy. Nhịn hoài nhịn mãi hết nhịn nổi rồi, vỗ mạnh lên ghế ngồi muốn chạy ra___ khụ, cũng chỉ để đóng cửa sổ.

Nhưng mới dẫm lên mặt sàn, y liền dừng động tác. Với tư thế một tay chống bàn, một tay xoa trán, tóm lại lúc này y mới thấy được đôi nặng dựng cạnh bàn.

Haizz, thoát khỏi hoàn cảnh đó, hơn nữa hồi phục cuộc sống tự do trước đây, khiến y cũng quên mất tình trạng hiện tại của mình. Xem ra trí nhớ của y có vấn đề rồi.

Hoàng Linh Vũ buồn bực trừng mắt nhìn cửa sổ, lại trừng mắt nhìn quyển sách, cuối cùng cảm thấy lớp cửa sổ giấy đó cũng không có hiệu quả cách âm gì cả, vì thế cầm quyển sách xẹt xẹt đi về chiếc giường sau bàn, lấy chăn che lỗ tai, chỉ để lại hai con mắt và mũi, tiếp tục đọc sách.

Hoàng Linh Vũ thích xem sách, hề xem thì giống như dung nhập vào trong đó, chỉ trừ một loại___ tôn giáo bảo điển. Cho nên quyển sách này y không hứng thú lắm. Thánh điển [Bạch Y tôn giả phổ độ tế thế kinh] của Bạch Y giáo, gọi tắt là ‘Bạch độ kinh’. Văn tự thâm thúy tham chiếu ‘đạo khả đạo phi thường đạo danh khả danh phi thường danh’ của [Đạo đức kinh], bản tham chiếu nhiều tập [Đại Đường song long truyện] (44 tập) ___ thế nhưng lại dùng rương đựng khuôn tới đây. (Đạo khả đạo thì thường đạo: ‘đạo’ có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt, nhưng nó cũng không phải là ‘đạo’ bình thường’. Câu dưới tương tự. Giải thích thế thôi chứ ta cũng chả hiểu. >”<>

Từ vạn năm trước, Tây Thương tộc từng phân bố khắp thiên hạ, sau đó mới dần dần bị quần tộc bên ngoài thay thế.

Còn về sự hưng khởi của Bạch Y giáo, thật ra là khởi nguyên từ suy bại của Tây Thương tộc.

Đại khái tám ngàn năm trước, Tây Thương tộc cuối cùng ít đến mức độ bị xem là dị loại. Nơi tập trung cư trú của bọn họ thường bị các tộc khác liên hợp xâm lược, nơi này dân tiêu điều, những người còn sống sót hầu như ai cũng phải ma chay cho thân tộc.

Trong truyền thuyết của Tây Thương tộc có ghi rằng, vào thời khắc nước sôi lửa bỏng đó, đã có một vị nữ vu từ dị thể tới. Trong trận tương sát của các tộc, người chí thân của nàng bị tộc địch bắt giữ, treo trên đài ặc cho ánh nắng thiêu đốt, mưa dầm gió quật. Sau khi chết, di thể bị đám cư điều (chim gáy) mổ xé đến hết, chỉ còn lại khung xương.

Thật đáng thương, Hoàng Linh Vũ nghĩ___ vị JJ đó tính ra cũng là đồng chí xuyên tói, hơn nữa còn xuyên vào xã hội nguyên thủy.

Hoàng Linh Vũ không hiểu sao lại nhớ tới ‘Bức ảnh phục chế hài cốt của người sống quần cư trong hang động ở giữa núi Long Cốt tại Chu Khẩu Bắc Kinh’ trong giáo trình sơ trung, cái đó thật chấn động a! Đồ mồ hôi...

Không đúng, vị JJ này chắc ở tại thị tộc bộ lạc liên minh thời đại, tốt xấu gì cũng đã trưởng thành với tướng mạo của người động núi.___ Bệnh nghề nghiệp của Hoàng Linh Vũ khiến y liên tưởng một trận, trầm mặc.

Lại xem xong rồi, vì thế duỗi tay đổi cuốn khác trong cái rương sách.

Nữ vu tiêu phí sức lực hai mươi năm mới tập trung được tộc nhân tàn tồn, ban cho họ chiến lực cường đại, thống lĩnh bọn họ đẩy lên ngọn lửa báo thù. Ba mươi năm sau đó, hơn trăm bộ lạc không được yên ổn, lôi hỏa ngập trời mang theo nộ khí của nữ vu và oán linh của Tây Thương tộc nhân cuốn lấy cả thiên hạ, sơn lâm cháy tận, hy sinh vô số, khói mù dày đặc che phủ khắp nơi.

Khi nữ vu chết, tộc nhân tuân theo di mệnh của nàng, mang tất cả di cốt của tự điều (đại bàng) trong rừng toàn bộ tập trung vào mộ huyết, cùng theo nàng chìm vào giấc ngủ, còn có một bộ xương khô đã bảo tồn gần ba mươi năm.

Đoạn thời gian nói về báo thù và chiến hỏa tiêu phí rất nhiều bút mực giấy viết, Hoàng Linh Vũ đổi vài cuốn, cho đến khi nửa người mỗi nhừ, mới trở người nhấc cao đèn tiếp tục nghiên cứu.

Nữ vu vì tưởng nhớ chí thân đã li thể, cả đời chỉ mặc bố trắng. Hậu nhân trong tộc vì tưởng niệm nàng, và để cho tất cả những tộc nhân từng bị bức hại một sự tưởng niệm và kỳ vọng, nên xem Bạch Y tôn giả làm thần tế, dần trở thành cả một giáo phái Bạch Y.

Thậm chí, một vài thế nhân không phải Tây Thương tộc, vì mất đi thân hữu trong chiến hỏa, hoặc bị hoàng thân quốc thích đoạt đi chí ái, đẩy lòng hận thù không thể bình lặng, cũng sẽ gia nhập vào Bạch Y giáo.

Mà vì cách hành sự hung lệ quả quyết của nàng khi còn sống, lúc đó tất cả những phương quốc bộ lạc bị nàng báo thù đều cho nàng một biệt xưng là ‘báo thù thần sử’ (Hoàng Linh Vũ có chút lạnh, ‘báo thù thần sử’ ăn mặt theo kiểu người động núi, phàm là những người học khoa lịch sử đều sẽ biết được có bao nhiêu cường hãn.).

Mấy ngàn năm dần trôi qua, Tây Thương tộc có hưng có bại, Bạch Y giáo thì vẫn lưu tồn. Cho đến hôm nay, cuối cùng cũng phân thành vài giáo phái, có phân chi cho rằng, Bạch Y tôn giả không phải sứ giả báo thù, mà là thần từ bi cứu thế nhân ra khỏi cảnh nước lửa, lấy hủy diệt phổ độ chúng sinh.

Nửa người lại tê rồi, Hoàng Linh Vũ lại đảo người.

Nghiên cứu đến đây, y đặc biệt có cảm khái đối với sự ảnh hưởng chói sáng vĩ đại của vị tỷ tỷ này đối với hậu thế. Cả rương sách này không có cái nào không biên soạn lưu truyền lại từ niên đại đó. Lúc đó vẫn là niên đại thắt nút ghi nhớ mọi chuyện (Trước khi chữ viết xuất hiện, người xưa dùng sợi dây thắt nút để ghi nhớ sự việc, tương truyền việc lớn thì thắt nút lớn, việc nhỏ thì thắt nút nhỏ. Hiện nay một số dân tộc không có chữ viết cũng dùng cách này để ghi nhớ sự việc), có rất nhiều chuyện là truyền miệng truyền tai, đến rất lâu sau đó, mới được người sau này ghi chú vào sách, trở thành tác phẩm kinh điển, chẳng hạn [Mao thi tam bách], [Hà mã sử thi] (Tập thơ ba trăm bài, Sử thi Oklahoma)...

Một giáo phái tồn tại vì cái gì, mỗi người đều có cách nghĩ riêng. Cũng giống như khi Lão Tử chết, không thể ngờ được mấy trăm năm sau, ông sẽ trở thành tôn thần của ‘đạo giáo’, còn về [Đạo đức kinh] mà ông thuật lại tư tưởng triết học của mình, thậm chí trở thành căn cứ để các hoàng đế tu sĩ sau này luyện chế thuốc trường sinh bất lão. Chung quy chỉ là vì thuận theo nguyện vọng của hậu nhân mà thôi.

Thôi đi thôi đi, chỉ hơi sát bài học chút thôi, sao lại suy nghĩ rầy rà như vậy?

Thời gian trôi qua mà không ai phát giác, vật đổi sao dời chỉ là một đêm.

Ánh mắt Hoàng Linh Vũ cuối cùng cũng dừng lại tại một chương trong tập cuối cùng của [Bạch Y tôn giả phổ độ tế thế kinh]...

___ Nghiệp hỏa hồng liên vĩnh thế không tắt, thù hận luân chuyển vạn thế không diệt!

___ Bất công vẫn là vĩnh hằng, báo thù cũng là vĩnh hằng!

___ Báo thù, đối với tất cả những gì bất công trên thế gian này!

Mắt đột nhiên cảm thấy mệt.

Hoàng Linh Vũ ngáp một cái, nhu nhu mắt, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn___ vừa tối vừa nháy như vậy, hầu như đã cháy tới cuối, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ___ một phiến đen kịt, tiếng huyền não không biết đã dừng từ lúc nào.

Nga, trễ như vậy rồi, khó trách cảm thấy mệt.

Hoàng Linh Vũ dựa lên giường, nhìn ngọn nến cuối cùng cũng cháy đến hết, bập bùng thêm vài cái, cuối cùng hóa thành một đường đỏ mỏng manh tỏa khói nhẹ, rồi cuộc ngay cả ánh sáng cũng rũ xuống, chìm vào trong vũng sập nền đông đặc.

Năm tháng trải nghiệm trước đây, những xung đột mâu thuẫn phần nộ hối hận, sự hăng hái hăm hở và trẻ người non dạ, cũng giống như ánh trăng sáng tỏ, lặng lẽ chảy vào tim. Lời nói của Diêm Phi Hoàng đến nay vẫn còn khắc sâu trong lòng y.

___ Vì sự bất công của thế giới này...

Cho dù thời gian đảo ngược, Hoàng Linh Vũ nghĩ, cho dù thời gian có thể đảo ngược, có lẽ mâu thuẫn đó vẫn không thể xóa bỏ, vì Diêm Phi Hoàng lúc đó rất bướng bỉnh, mà y lúc đó càng bướng bỉnh hơn.

Sự tàn nhẫn của Mộ Dung Nhuệ Việt, lừa mình dối người của Mạc Xán, luống cuống mù quáng hùa theo của Sí Diệm, rốt cuộc là do cái gì tạo thành? Là do bản tính trời sinh của họ, hay là vì gì khác?

Vị đại tỷ người động núi này, dấy lên chiến hỏa ba mươi năm cũng chỉ vì báo thù mà hậu đại tự gọi? Hay là, đang phát cờ tuyên chiến với những kẻ ngạo mạn tự đấu đá nhau, với những kẻ ngu muội ồn ào nhặng xị, với những kẻ cố chấp tự cho là đúng.

“Diêm Phi Hoàng, nhìn thấy tôi hiện tại, và cả chuyện sau này sắp sửa làm, cậu sẽ nói gì?”

Ánh trăng tĩnh lặng, Hoàng Linh Vũ xoa đầu gối tàn tật, không hề đau đớn, nhưng lại có tư vị khác.

90. Q.2 - Chương 91: Tiệp Dân Tương Xứng.

Ngày hôm sau, thời tiết âm trầm, bầu trời âm u với những đám mây thật thấp. Mộ Dung Bạc Nhai không biết đi đâu rồi, đã hai ba ngày chưa xuất hiện. Hoàng Linh Vũ mấy ngày nay xem rất nhiều thư tịch không tránh khỏi buồn chán, nên liền tìm Lộ Thị Tửu, cầu hấn dẫn mình ra ngoài tùy tiện đi dạo.

Lộ Thị Tửu vốn định tuyệt không đáp ứng, ngặt nỗi Hoàng Linh Vũ bày ra trò một khóc hai nháo ba thất cổ, ồn ào tới mức hấn sống không bằng chết, cuối cùng thà gánh trách nhiệm nặng bằng trời, đi tới nhà nông gia gần đó mượn một chiếc xe bò, tha Hoàng Linh Vũ đi.

Thật ra cũng coi như miệng lưỡi Hoàng Linh Vũ lợi hại, lúc đầu khi y chạy trốn, đối mặt với Mạc Xán và đám Bằng Tổ xuất ngôn dơ bẩn, cho dù Lộ Thị Tửu không chạy ra tự sát nhiều loạn quân tâm, thì thêm một lúc nữa cũng sẽ có người bị bức tới mức hỏa thẳng ba trượng mà hành vi thất thường.

Lộ Thị Tửu không cam lòng, nhưng vẫn phải tìm trong mấy bộ diện cụ cực kỳ trân quý mà mình lén giấu trước kia ra một cái cho Hoàng Linh Vũ mang lên, mới dám đặt y lên xe bò chất đầy củi đốt, suốt đường ngâm nga đi vào Lạc Bình kinh. Lộ Thị Tửu đương nhiên sẽ không bỏ qua người khác, vì sự liên quan trọng đại, mấy đồng bạn Côn Tổ cũng bị kéo đi theo sau bảo vệ.

Yến Hàn chiến lửa tuy khởi, nhưng dù sao tiền tuyến xa xôi, trong Lạc Bình Kinh vẫn tràn đầy náo nhiệt, cửa tiệm hai bên đường đứng thẳng, tuy mái hiên nhà thấp lùn, nhưng cũng đều nhóm lửa làm ăn.

Lộ Thị Tửu chu miệng tràn đầy bực dọc ngồi trước xe bò điều khiển, Hoàng Linh Vũ cười híp mắt ngồi ở đuôi xe, hai chân bị xe xóc nảy làm run lắc, nếp nhăn trên diện cụ cũng run run theo nụ cười của y. Đây là lần đầu tiên từ khi Hoàng Linh Vũ đến đây được tiếp cận quan sát quốc đô Đại Yên như thế. Năm ngoái y cũng từng được sống tại đây mấy tháng, nhưng đều là bị Mộ Dung Bạc Nhai kéo vào thâm cung diễn vai một thái giám.

Suốt mấy ngày nay suốt đêm xem sách, Hoàng Linh Vũ đã xem rất nhiều điển tích, cũng hiểu được hành vi của các vị ‘tiền bối’, qua mấy ngàn năm, thế giới không có thay đổi gì quá lớn.

Người dân vẫn ngu muội, áp bức vẫn cường đại. Giống như hành tẩu trên đường, trong không khí đều có một lưới trù m vô hình, gia tăng rất nhiều bó buộc và áp lực cho con người. Người ở đây sinh sống lâu cũng đã quen rồi, nên không cảm thấy không thích ứng được, cho dù có hơn phân nửa người có thể nhìn mãi nhìn mãi sống qua ngày. Chỉ có người giống Hoàng Linh Vũ, giống vị ‘tỷ tỷ người động núi’ đó, và còn những vị ‘tiền bối’ dấy lên chiến loạn, mới sẽ cảm thấy áp bức khó chịu.

Thế giới này vốn đã không có công bằng hoàn toàn, Diêm Phi Hoàng năm đó tranh đấu rồi mất đi cả tính mạng của mình, nói ra thật sự rất oan uổng.

Ngàn năm sau, nếu có người trọng sinh tới, có phải còn gặp phải dạng tử biệt như ‘đại tỷ người động núi’ và ‘xương khô động núi’ không? Có phải sẽ đưa ra chọn lựa quyết tuyệt máu tanh như ‘đại tỷ người động núi’ không?

Dấy lên chiến hỏa, lật đổ quyền uy, đảo chuyển mù quáng.

Vì dễ dễ cho người qua lại, các cửa tiệm đều không treo biển hiệu lắc lư, nhưng cũng có những thanh ngang của riêng mình, đại khái là chờ buổi trưa mặt trời rọi sẽ phủ bóng lên che nắng.

Hoàng Linh Vũ nhìn cảnh tượng nhộn nhịp, nghĩ tới không bao lâu nữa sẽ bị dấu ngựa chạy loạn thay thế, phát hiện bản thân thế nhưng không hề cảm thấy áy náy, bất giác cũng bắt đầu giở khóc giở cười với sự lãnh huyết của mình.

Có lẽ nói vô ích rồi, mục đích cuối cùng là vì muốn tìm chút chuyện để làm, những chuyện xưa cũ đó đã bắt đầu khởi lại, hiện tại y nhất định phải tìm một chút chuyện để tiêu hao tâm lực, mới không chìm sâu vào khốn quẩn của chuyện xưa. Còn về đại đạo lý thế này thế nọ, chỉ là tiện thể mà thôi.

Lúc này, sau lưng truyền tới tiếng cồng chiêng gián đoạn, xe bò cũng đã dừng lại, y quay đầu nhìn, chỉ thấy Lộ Thị Tửu nghiêng mặt nhíu mày, nhìn thẳng vào con đường phía trước, phía trước tụ tập một hàng người, giống như gà bay chó sủa.

“Hoàng tộc xuất tuần.” Lộ Thị Tửu giải thích. “Pháp lệnh vừa công bố vào đầu hạ, hoàng tộc xuất tuần, trên đường không cho phép có người qua lại quan sát, người không thể tránh kịp, thì phải thi lễ ngũ thể chạm đất, cho đến khi đội quân đi không còn bóng dáng.”

“Làm sao đây?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

Lúc này người đi đường khắp nơi chen chúc trên con đường không mấy rộng rãi, xe bò di chuyển cũng không tiện, xem ra tránh không kịp rồi.

Lộ Thị Tửu rút trên cổ ra cái tiêu nhỏ, thổi nhẹ vài lần, nhưng không có tiếng.

Hoàng Linh Vũ nhớ tới có vài loại sáo tiêu phát ra âm thanh người không thể nghe thấy, nhưng miêu cầu cầm điều lại nghe thấy rất rõ ràng, nhớ ra Mộ Dung Bạc Nhai có không ít ám tiêu cứ điểm trong kinh, nuôi những động vật có thể phân biệt loại ám tiêu này, vì vậy tiến hành thông tri cảnh báo.

Lộ Thị Tửu thổi xong, đánh giá Hoàng Linh Vũ từ trên xuống dưới, thấy y bất động thanh sắc, cuối cùng vẫn hỏi: “Người không hỏi ta làm gì sao?”

“Người sẽ không nói. Côn Tổ không phải làm tình báo sao, chuyện trong tổ chức cũng có thể tùy tiện nói cho người khác?” Hoàng Linh Vũ giả ngu: “Huống hồ có lúc, biết càng nhiều chết càng sớm.”

Quả nhiên không qua bao lâu, bốn phía có một vài người vây lại. Hoặc là cước phu quải gánh hoặc là hán tử khuân đồ, cũng có nữ tử tay cầm sọt trúc mua rau trở về, hành động của những người này không phải bắt mắt lắm, nhưng Hoàng Linh Vũ đã có sự lưu tâm, nên dưới sự quan sát tỉ mỉ quả nhiên có thể phát giác.

... Mộ Dung Bạc Nhai có những người này bang trợ, có lẽ có thể thuận lợi sinh tồn.

Đội ngũ hoàng tộc xuất hành đã không xa, người chạy nhanh chen ra được thì không còn bóng dáng, người chạy không kịp không chen nổi thì phủ phục xuống hai bên đường, phía trước trở nên an tĩnh, hải triều an tĩnh nhanh chóng lan truyền, không bao lâu, ngay cả phía sau cũng không có âm thanh.

Hoàng Linh Vũ trượt xuống xe, tay chân chạm đất, ngay cả đầu cũng đều quy quy củ củ đặt lên phiến đá.

Xa dư của đường triều hoàng tử không ngờ cũng là xe bò. Nhưng hai con bò này, có thể tìm khắp triều dã cũng chỉ có vài con, cũng có lẽ đây là gia súc chuyên môn nuôi dưỡng để kéo tọa giá của hoàng thất. Hai con bò thân hình cự đại, gấp đôi đồng loại bình thường, càng quý hiếm hơn là, trên người chúng không có một cọng lông tạp nào, nhất thể trắng tuyết tinh khiết. Trên cổ trước ngực cột dây thừng thô màu đỏ, chiếc xe sau lưng được rèm trúc phủ kín, chỉ có thể thấp thoáng thấy được một người an tĩnh ngồi trong đó.

Đại khái là vì làm nổi bật thân phận khí độ của hoàng thất, hàng xe bò hộ giá đi rất chậm rãi, hai con bò to mỗi khi đi một bước đều có tiếng chuông ngân lên. Ngồi trên xa dư là Mộ Dung Sí Diệm. Hắn phải đến phía tây tề nguyệt đàn, cho nên hiếm khi mặc bộ lễ phục tề triều nền trắng tơ vàng, mái tóc dài xoa sau lưng, mà phần sau thì xếp chỉnh tề thành hình nửa vòng tròn ở bên cạnh đầu gối. Vì trang phục phiền toái, chỉ có thể ngồi an tĩnh ở đó như con rối, vô cùng nhàm chán nhìn ra cảnh vật ngoài cửa sổ.

Mục quang hắn tùy ý quét qua người các thảo dân, ‘lệnh tránh đi’ mới được ban bố vào đầu hạ, bách tính phủ phục đầy đất vì không hiểu quy củ, ngay cả một đại lễ đơn giản cũng đều hành ra đủ mọi dạng, có người còn thật sự để miệng hôn đất, có hán tử thô lỗ thậm chí còn nằm bệt xuống đất thành hình chữ ‘đại’.

Đội ngũ càng đi càng gần, quá trình này rất chậm rãi, chân Hoàng Linh Vũ không tiện, hành đại lễ này càng thêm khó chịu, cũng chỉ có thể thâm kêu khổ liên tục, vừa liệu cái mạng già kính cẩn phủ phục. Không dễ gì mới đợi được tiếng chuông xe bò càng đi càng gần, tiếp theo như nguyện phiêu qua đỉnh đầu, thâm nói coi như cuối cùng cũng chịu được qua cửa này. Ai biết có người lại chọn ngay vị trí ở trên đầu y mà thấp giọng phân phó: “Dừng xe.”

Âm sắc này quen thuộc như thế, Hoàng Linh Vũ sao có thể không nhận ra? Một người có gương mặt đa hình đa dạng, thanh âm đa hình đa dạng như dung mạo, thanh âm này từng mê mang, điên cuồng, lãnh khốc, hôm nay nghe được giữa ban ngày, lại chỉ có sự ưu nhã thuần túy.

Lộ Thị Tửu quỳ ngay bên cạnh, nghe động tĩnh này, thâm kêu không tốt, nhưng vì không biết đối phương muốn làm gì, chỉ có thể tạm thời yên lặng chờ đợi.

Đoạn thời gian này dường như trôi qua rất lâu, trên thực tế vẫn chưa tới nửa nén hương.

Hoàng Linh Vũ liếc mắt nhìn thấy, một đôi ủng bố trắng tơ vàng sạch sẽ không dính một hạt bụi đặt xuống ở bên phải cách y hai bước. Lộ Thị Tửu quả thật đã căng cứng thần kinh, những người của Côn Tổ ở tứ phía chỉ đợi một tín hiệu của hắn sẽ lập tức giải cứu Hoàng Linh Vũ đi.

Nhưng Mộ Dung Sí Diệm chỉ dừng xe nghỉ ngơi một lát, đi bốn năm bước gì đó ra xa, sau đó đi chệch lại, nhẹ nhàng đặt chân giữa những thân thể quỳ dưới đất, cong lưng, cúi người, nhẹ giọng nói; “Đây là nạng của người?”

Thì ra mục quang của hắn chỉ là bị đôi nạng bên cạnh người trung niên thu hút. Âm thanh đó tựa như dịu dàng, lại phản phát sự hỗn loạn trong đêm đánh đàn ở hoàng cung. Ngũ vị tạp trần trong lòng Hoàng Linh Vũ khó thể nói hết. Người trong cuộc vẫn còn mê muội, thì y lại thanh lãnh bàng quan.

Có lẽ trong lòng Mộ Dung Sí Diệm còn có mấy phần thiện lương, nhưng sớm muộn, cũng sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

91. Q.2 - Chương 92: Chỉ Trơ Mắt Ngó.

Lúc này, người trung niên tàn tật chân run run rẩy rẩy phủ phục trên đất, căn bản không dám trả lời.

“Chân của người làm sao vậy?” Mộ Dung Sí Diệm lại hỏi.

“Hồi, hồi, hồi đại nhân, tiện dân mười năm trước tòng quân, trong trận đại chiến cùng Hàn quốc đã bị đứt hai chân.”

“Ngẩng đầu lên.”

“Tiện dân...”

“Bảo người ngẩng thì ngẩng đi!”

Người đó quả thật là run lập cập: “Nhưng người trong kinh nói, nếu ở chỗ gần thấy được diện mạo hoàng tộc, sẽ bị mù...”

Mộ Dung Sí Diệm ngậy ra một chút, nhin không được tức giận mắg: “Là tên nào hồ thuyết bát đạo, nếu nhìn một cái liền mù, thì trong cung không phải toàn người mù sao?”

“Không, ý ta không phải thế!” Người đó tựa hồ sắp khóc tới nơi, trong lúc cấp bách ngay cả tự xưng cũng dùng ‘ta’.

Mộ Dung Sí Diệm thở dài.

Lễ phục chạm đất dài rộng, sau tiếng y phục sột soạt, hần đứng lên.

Hần lạnh lùng nhìn người trung niên trong bụi trần, đã xác định tuyệt đối không phải là người mà hần nghĩ tới. Vì trong ký ức, Hoàng Linh Vũ chưa từng tự xưng mình là tiện dân. Cho dù bị bức bách lợi hại như vậy, thậm chí không thể không nỗ lực cầu tha để tránh được hình phạt nặng hơn, y cũng chưa từng xem bản thân là tiện dân trư cầu.

Điểm này ngay cả Trình Bình cũng không chú ý thấy, nhưng Mộ Dung Sí Diệm thì có.

Dưới gương mặt thê thảm cầu tha, che giấu rất nhiều cốt khí và kiên trì người khác không thấy được.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân hần không muốn động thủ với y, đây chính là nguyên nhân sau khi hần hạ thủ tàn hại người đó, cho đến nay vẫn canh cánh trong lòng.

Mộ Dung Sí Diệm không còn nhìn tới tiện dân đó nữa, quay lại xe bò, tự có tiện nô cong lưng cho hần dẫm lên.

Rèm trúc chậm rãi buông xuống. Khi mọi người cho rằng vị hoàng tộc này sắp rời đi, trên xe lại truyền tới ngữ thanh thanh thoát: “Người chân tàn tật đi đứng bất tiện, sau này có thể kiến giá không quỳ, cúi lưng hành lễ.”

Nhưng lập tức có người hộ giá cạnh xe nhỏ giọng phản đối: “Điện hạ, ngũ thể chạm đất chỉ lễ là thánh ý của bệ hạ.”

Thanh âm Mộ Dung Sí Diệm hạ thấp hơn, nếu không có nội lực thâm hậu như đám Lộ Thị Tửu, thì tuyệt đối không nghe được.

Chỉ nghe thanh âm như có như không nói: “Ta tự có thỉnh nguyện với hoàng đế. Phụ hoàng chưa từng xuất cung, hoàng tộc xuất hành chỉ có ta và đại diện hạ, nơi lỏng một chút, hoàng huynh chắc sẽ đáp ứng.”

Tiếng chuông đi xa, âm vang dần không thể nghe thấy, người đi đường phủ phục cuối cùng cũng nhin không được rục rịch muốn động, liền có thị tùng ở cuối cùng đập đánh chửi rửa. Cho đến khi ngay cả những người này cũng đi xa, họ mới có thể hành động tự do.

Lộ Thị Tửu vỗ vạy nói: “Đi rồi không sao rồi, đều tản ra hết đi!” Người không biết còn cho rằng hần đang vui mừng vì đội xe đã đi xa, người biết thì diện vô biểu tình lạnh lẽo tản đi.

Khi quay lại nhìn Hoàng Linh Vũ, y còn ngồi quỳ dưới đất, ngây ngốc cả buổi.

“Người sao vậy? Không muốn đi?”

Hoàng Linh Vũ hồi thần, lắc đầu cười nói: “Chân tê, người dìu ta một chút.”

Y vốn không mang nặng theo, tất cả hành động đều phải dựa vào sự giúp đỡ của Lộ Thị Tửu, trên đường rất nhanh đã hồi phục lại tuần tự bình thường, nhưng dù sao vừa rồi có rất nhiều binh dân chạy đi, lúc này trên đường đã rộng rãi hơn nhiều.

Lộ Thị Tửu cảm khái nói: “Nếu không cần quỳ lâu như thế, thỉnh thoảng nhìn hoàng thất thiên uy cũng không tệ. Nhưng mà lại bắt người ta quỳ gần nửa canh giờ. Hiện tại là mùa hạ, nếu là mùa đông quỳ trong tuyết, khi đứng lên khẳng định một thân đầy tuyết, cũng đủ lạnh chết người. Khó trách mọi người chạy y như chạy nạn.”

Lộ Thị Tửu dìu Hoàng Linh Vũ ngồi lên xe, đi ra trước điều khiển. Hiếm khi con bò nghe lời, vừa rồi thấy đoàn người thế trận lớn như thế cũng không chạy loạn.

Chân nhức mỏi, Hoàng Linh Vũ cũng không oán trách, tự mình xoa bóp. Nhưng lúc này, đột nhiên có một mùi hương thanh mát bay qua mũi.

Khí tức này cực kỳ thanh mát mỏng manh, có khí vị như rừng tùng sau cơn mưa, phảng phất thêm chút hương bùn ẩm. Mỏng manh bay ngang qua người, nhưng khi muốn chú ý kỹ lại thì làm sao cũng không phát giác được.

“Lộ huynh, người ngửi được cái gì không?” Y không xác định lắm hỏi.

“Gà nướng vịt nướng, bụng rất đói.” Phía trước có một tiệm vịt nướng, Lộ Thị Tửu sờ sờ bụng lăm lăm, từ ba bốn năm trước hẳn tự mình nỗ lực mập lên xong, hiện tại ham muốn ăn cũng tăng mạnh, “Vừa rồi hoàng tử đó đi qua chỗ này, mười phần có hết tám chín phần là cũng cảm thấy đói___ Nghe nói trước khi tế lễ bọn họ đều trai giới ba ngày, đáng thương đáng thương.”

Nói rồi, gờ roi quất bò đi.

Lộ Thị Tửu không phát giác ra? Đáp án này khiến Hoàng Linh Vũ càng thêm không yên. Y lên tiếng ngăn cản: “Đợi một chút đã.” Mà sau đó cực lực nhìn quanh, tìm kiếm chỗ bất thường.

Con đường vẫn là con đường, người đi đường vẫn là người đi đường.

Tất cả hồi phục nguyên trạng, lại ồn ào náo nhiệt. Đường như vừa rồi chuyện hoàng tử tọa giá đi qua chỉ là chuyện hư vô, hiện tại vẫn là một ngày bình thường trong Lạc Bình kinh.”

Khi đảo mắt nhìn qua một mái hiên thấp lùn đối diện, vượt qua đám lũ nhân thương nhân đi tới đi lui, Hoàng Linh Vũ thấy một nam tử đội mũ vành.

Nam nhân chân mang hài cỏ, khó vải màu nâu sẫm giấu qua đầu gối, lộ ra bắp đùi chắc thịt. Bỏ thô màu đen trên thân trên cũng giấu. Tuy y phục không chỉnh tề, ăn mặc như hán tử nông gia, nhưng hơi lộ ra khí tức của giang hồ.

Nhìn lên trên, người đó đầu đội mũ vành, kéo thấp không thấy mặt mũi, chỉ có chiếc cằm đầy râu.

Hoàng Linh Vũ ngây ra một thoáng.

Đường như ở xung quanh nam nhân đó, thành phố náo nhiệt ồn ào cũng chìm vào tĩnh lặng.

Tựa hồ chú ý tới mình bị nhìn chăm chăm, người đó ngẩng đầu nhìn sang Hoàng Linh Vũ. Mà Hoàng Linh Vũ cũng nhìn rõ được toàn diện mạo của đối phương___ hoàn toàn xa lạ.

Thần kinh căng chặt toàn thân y tựa như trút khí thả lỏng xuống, xa lạ không chỉ là gương mặt, gương mặt có cả ngàn vạn phương pháp thay đổi. Mà xa lạ còn là ánh mắt, đó là một ánh mắt lạnh nhạt hoàn toàn không để tâm đến thế sự, bất cứ chuyện gì cũng không thể gợi lên ngọn lửa trong nó.

Có lẽ nam nhân này cũng từng trải qua tang thương, nhưng người đó trong trí nhớ của Hoàng Linh Vũ cho dù có hóa thành tro bụi, cũng sẽ tản phát ra nhiệt khí.

Ánh mắt nam tử đảo qua Hoàng Linh Vũ, rồi lướt qua Lộ Thị Tửu đang đợi đánh xe, vẫn không có biểu tình gì, không kinh không nộ không ngạc nhiên.

Hoàng Linh Vũ lễ mạo cười cười, phát tay ý bảo hẳn không cần để ý, nam tử lại cúi đầu kéo mũ, quay người đi. Tuy không có bất cứ biểu thị gì đủ để phán đoán thái độ đó, nhưng chính là lại khiến người ta cảm thấy hẳn căn bản không muốn hoặc khinh thường qua lại với bất cứ ai.

Rất nhiều năm sau đó, Hoàng Linh Vũ cũng từng hồi tưởng lại giờ phút này của ngày hôm nay, tưởng tượng nếu lúc đó y lập tức đuổi theo tìm chứng thực, thì trong biến cố sau này, đủ mọi chuyện sẽ kéo dài thế nào?

Mà lúc này, y đưa mắt nhìn hẳn dung nhập vào dòng người.

Con đường vẫn là con đường, người đi đường vẫn là người đi đường.

Nhưng nước gợn sóng trong lòng thì đang từng vòng từng vòng lan ra, mà bóng lưng rời đi không thể xua tan đó, quen thuộc đến mức khiến người ta không biết làm sao.

Nếu có thể gặp mặt lần nữa, cho dù là một khối rối tinh hươu dao trăm đoạn cũng được. Mà hiện tại, chỉ có thể tiếp tục bị ký ức quấy nhiễu.

Cho đến khi sau lưng có tiếng gọi, Hoàng Linh Vũ mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Lại bị gọi một tiếng, không phải là Lộ Thị Tửu, hình như đã từng nghe qua ở đâu rồi.

Khi Hoàng Linh Vũ quay lại, y cũng nhớ ra âm thanh này là của ai___ gương mặt tươi cười xuất hiện trước mặt y, thuộc về Hồ Tôn không lâu trước đó từng gặp qua.

Hoàng Linh Vũ dò hỏi nhìn về hướng Lộ Thị Tửu, không nói gì.

Lộ Thị Tửu xải tay nhún vai nhìn lại, không nói gì.

___ Đây không phải là diện cụ đặc ý mà người ‘giấu riêng’ sao? Sao hẳn lại nhận ra?

___ Ta làm sao mà biết, có lẽ người ta lỗ mũi nhạy như cẩu không chừng đó!

“Không cần đánh ám hiệu nữa, vừa rồi khi hoàng tộc xa giá đi qua, ta quỳ bên cạnh các người.” Hồ Tôn nói.

Gặp hẳn, hành trình lang thang nửa ngày của Hoàng Linh Vũ cũng coi như kết thúc.

Hầu Nhi từ lâu, sở dĩ đặt cái tên này, không phải ý nói người đến uống rượu đều là hầu tử, cũng không phải nói bên trong toàn bán rượu hầu tử, mà là nói thức ăn và rượu bên trong không hề pha trộn cứ như rượu do hầu tử ủ, hàng thật giá thật, buôn bán công bằng.

Đại sảnh thiết kế tầng một, tầng hai là nhã tọa, tầng ba là bao gian.

Trong bốn tầng lại có đại sảnh trống trải, trống trải đến mức tuyệt đối có thể làm nơi bang hội tụ họp, tụ chúng đấu đá còn cả nhảy nhót này nọ, tuyệt đối vẫn còn dư, tuyệt đối là buôn bán công bằng.

Mà hiện tại, chỉ có Hồ Tôn và Hoàng Linh Vũ ở tầng bốn này nói chuyện. Theo như Hồ Tôn nói, giữa tầng ba bốn có để trống một khoảng không, không sợ bị người nghe trộm.

92. Q.2 - Chương 93: Mối Họa Không Vỡ.

“Không biết Hồ tiên sinh tìm ta có gì phân phó?” Hoàng Linh Vũ mở miệng hỏi thẳng.

“Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn thăm hỏi mà thôi.”

“Nếu chỉ đơn thuần là muốn thăm hỏi, thì hà tất phải an bài tại đây?”

Hồ Tôn trầm ngâm một lúc, nói: “Nếu Hoàng tiểu huynh đệ đã có nghi vấn, vậy ta người ngay không nói lời mờ ám. Hoàng tiểu huynh đệ có nhận ra đây là vật gì?” Nói xong, hắn rút trong ống tay áo ra một bao nhỏ gói giấy dầu, sau khi mở ra thì giao cho Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ nhận lấy, chỉ thấy bên trong toàn là bột phấn màu đen, cười nói: “Không phải là độc được chứ?”

Hồ Tôn lắc đầu phủ nhận.

Hoàng Linh Vũ chăm một chút đưa lên mũi ngửi, chân mày nhíu lại nghi hoặc: “Hỏa được?”

“Người quả nhiên nhận ra.”

“Khí vị như vậy, sao có thể không nhận ra.”

“Nhưng đây là Đại Yển, mà hầu như trong bảy nước khắp thiên hạ, rất ít người có thể nhận ra. Bách tính bình dân ngay cả nghe cũng chưa nghe qua, càng chưa từng tiếp xúc, thì sao có khả năng phân biệt được?”

Hoàng Linh Vũ nghĩ nghĩ, quả thật chỉ từng thấy có người đem nó dùng để làm ống pháo hiệu liên lạc, mà khi lễ tết quả nhiên không có ai đốt pháo, nhiều lắm chỉ dùng ống trúc thay thế tiếng pháo.

Hồ Tôn nói tiếp: “Thật ra đây chỉ là hỏa được bình thường, uy lực không mạnh lắm. Ta có đọc lướt qua cổ điển, cũng từng thấy trên sử sách từng xuất hiện hỏa được có lực bộc phá mạnh hơn, hỏa lực chế tác thậm chí có thể sang bằng cả một ngọn núi. Loại hỏa được uy lực cường đại này từng xuất hiện trong thời đại của Nhiếp Liên và Mai Nhược Ảnh ngàn năm trước, sau đó, tám ngàn năm trước Bạch Y tôn giả báo thù thế gian, bốn ngàn năm trước châm lửa thánh nhân, tựa hồ cũng từng dùng để bình định thiên hạ, chỉ là vì niên đại xa xôi không thể ghi chú vẹn toàn.”

“Tiên sinh nói với ta những điều này, không biết là muốn thế nào?”

“Muốn mượn tri thức của người.” Hồ Tôn thần tình ngưng trọng: “Hỏa được trong tay người uy lực tuy không lớn, nhưng cũng có nhiều chỗ dùng tới. Nhưng vì một trận thay đổi cực lớn mười tám năm trước, người thợ biết phối nó đã bị Nam Hàn bắt đi, chịu không nổi hình phạt, phương pháp phối cũng bị tiết lộ ra ngoài.”

“Nam Hàn?” Hoàng Linh Vũ đảo đảo mắt, đại khái đoán ra Hồ Tôn muốn làm gì.

“Không biết Hoàng tiểu huynh đệ có thể thay đổi phương pháp phối này, giúp chúng ta chống lại tiến công của Nam Hàn?”

“Theo như ta biết, Bạch Y giáo đang đối địch với triều đình Đại Yển, chưa từng trở thành trợ lực cho bọn họ?”

“Triều đình Đại Yển tuy đáng hận, nhưng Nam Hàn càng là thứ hổ lang, dân phong tập tục khác biệt rất lớn, chỉ đành gác chuyện triều đình sang một bên thôi.”

“Thật ra, có một người có tri thức năng lực ở phương diện này phong phú hơn ta rất nhiều.” Hoàng Linh Vũ giao trả hỏa được. “Những gì hắn học ở tiền thế, đại thể là làm sao phá nổ sơn thạch, thu nhặt khoáng vật. Phương diện này ta không bằng hắn.”

“Diêm Phi Hoàng?”

“Không biết khi hắn tại thế, Hồ tiên sinh có thỉnh hắn giúp đỡ không?”

Hồ Tôn không lập tức nói đáp án, ánh mắt hơi nhấp nháy. Hoàng Linh Vũ cười thâm, xem ra hắn cũng từng chạm phải trò đùa ở chỗ Diêm Phi Hoàng, Hoàng Linh Vũ tự biết bản thân cũng chỉ tính là vãn bối đối với Hồ Tôn, Diêm Phi Hoàng và y lại là đồng bối, thậm chí địa vị tôn thượng hơn một chút, người đó xuất chiêu đùa đẩy chắc cũng sẽ khiến người ta không mấy dễ chịu.

“Hồ tiên sinh cũng biết, phương pháp phối hỏa được nếu có thể tiết lộ ra một lần, đương nhiên có thể tiết lộ lần thứ hai. Hôm nay chúng ta nâng cao chiến lực, ngày mai bọn họ nâng cao chiến lực, sau đó chúng ta lại tiếp tục tìm phương pháp, tuần hoàn lặp đi lặp lại như thế, cuối cùng sẽ biến thành kết quả gì? Một thanh

đao không vô, càng mài càng sắc bén, sẽ có kết quả thế nào?” Hoàng Linh Vũ tăng mạnh khẩu khí. “Đại Yến không vô, Nam Hàn không vô, ngay cả Bạch Y giáo, Côn Tổ, Bằng Tổ, cũng không vô.”

Hồ Tôn lý giải được ý tứ của y, gật đầu nói: “Đao kiếm không vô, khi chiến đấu nhất định không chút lưu tình.”

“Thế giới mà ta và Diêm Phi Hoàng từng ở có vũ khí mà thế giới này không thể tưởng tượng được, một lượng được chỉ lớn bằng nắm tay cũng đủ để khiến cả Lạc Bình thành này tiêu tan như khói, sau đó đất không thể mọc cỏ, nguy hại kéo dài trăm năm, cái gọi là sinh linh đồ thán cũng chẳng qua là vậy. Hồ tiên sinh, ta muốn hỏi ngài một vấn đề, nếu quốc gia có loại vũ khí này đều là nước không vô, ngài có thể tưởng tượng được sẽ phát sinh chuyện gì không?”

“Hoàng tiểu huynh đệ đang nói đùa đúng không? Những thứ này chúng ta thật sự không thể tin nổi.”

“Hồ tiên sinh chắc không định nói chuyện như vậy trong thời gian ngắn sẽ không phát sinh đi. Nhưng người không nghĩ xa tất có lo gần, thử nghĩ, nếu vũ khí chúng ta có không ngừng tiến hóa, mà chúng ta lại không thể nào khống chế được vọng sử dụng nó, kết quả cuối cùng cũng chỉ có lương bại câu thương, hơn nữa thương vong và tổn hại tất nhiên sẽ càng lúc càng không thể khống chế. Hồ tiên sinh, thật ra muốn nâng cao uy lực hỏa được không phải chuyện khó, khó ở chỗ, phải làm sao chụp lớp vỏ khống chế lên thiên hạ bảy nước.”

“Ý của người là, cho dù người biết phương pháp, cũng sẽ không hiệp trợ chúng ta?”

Vấn đề này có chút không tiện trả lời trực tiếp, Hoàng Linh Vũ chuyển sang hỏi: “Không biết Tiêu tiên sinh có cách làm gì với chuyện Hồ tiên sinh tìm ta lần này, và có thái độ như thế nào?”

“Tiêu Thanh Ngọc?” Hồ Tôn cười nói: “Lão hồ ly đó, làm chuyện gì cũng vòng vò ngoằn ngoèo, bang người lừa chúng ta trước nay luôn đi thẳng về thẳng, trước giờ không chung đường.”

Trước nay không có tổ chức khổng lồ lâu dài nào hoàn toàn chí đồng đạo hợp, Bạch Y giáo cũng vậy. Đối với Tiêu Thanh Ngọc gia thế tốt đẹp mà nói, bang người lừa sinh ra trong loạn thế đương nhiên có truy cầu bất đồng.

Hoàng Linh Vũ hít sâu một tiếng, nghiêm sắc nói: “Hồ tiên sinh, sở dĩ ngài xin ta giúp đỡ, là vì không ưa gì Nam Hàn, vậy sở dĩ ngài nhìn bọn họ không thuận mắt, chỉ là vì bọn họ và chúng ta có phong tục khác biệt sao?”

“Mười lăm năm trước, Nam Hàn xâm lăng Đông Ngô quốc, cưỡng bách Đông Ngô nữ tử bó chân ở trong nhà, không được phép lộ mặt ra ngoài tập kỷ mưu sinh, năm đó Đông Ngô nữ tử vì kháng lệnh mà bị thiêu chết không dưới năm vạn. Nam tử vì phải bảo hộ thê tử tử tử muội mà phản kháng, bị trăm sát cũng không dưới ba vạn. Hiện tại tuy Đông Ngô đã phục quốc, nhưng quốc lực suy yếu phải nương nhờ Đại Yến, cũng khởi nguồn từ đợt tàn sát lúc đó.”

“Vậy Hồ tiên sinh thử nghĩ xem, nếu là Đại Yến cũng cưỡng bách nhân dân thay đổi phong tục, nữ tử chỉ có thể ra ngoài mưu sinh, nam nhân chỉ có thể ở nhà trông hài tử...” Hoàng Linh Vũ nghiêng mắt nhìn Hồ Tôn, trong ánh mắt mang theo ý vị tinh nghịch.

“Cái này...”

“Hồ tiên sinh nhìn không thuận mắt, coi nó là cường quyền của bọn họ. Thiên hạ bảy nước, lại có nước nào không cường quyền? Nếu năm mươi năm trước là Đông Ngô thắng Nam Hàn, lẽ nào người Ngô sẽ không bức bách người Hàn thay đổi phong tục sao?”

Hồ Tôn hai mắt như đuốc, vô cùng nghiêm túc lắng nghe.

“Ta từng nghe Mộ Dung Bạc Nhai tán thưởng ‘bang người lừa’, cũng biết các người thần thông quảng đại, có thể ở sau lưng làm mưa làm gió, tiên sinh gần đây nếu đã không cam cô tịch, muốn khuấy động thời cục, không bằng làm một mối làm ăn lớn?”

“Lớn? Làm ăn?”

Hoàng Linh Vũ hít sâu một hơi nói: “Ta đã nghĩ rất lâu rồi, không thể tiếp tục để đương kim Đại Yến hoàng đế sống tiếp. Hiện tại chính là lúc.”

Trầm mặc.

Hồ Tôn trừng mắt nhìn Hoàng Linh Vũ như quái vật.

Nửa ngày.

“Người xác định, là hiện tại?”

“Đúng vậy.”

“Hoàng đế vừa chết, Đại Yến tất loạn. Người muốn để Nam Hàn dốc lực tấn công!”

“Hồ tiên sinh có muốn tiếp tục hoàn thành sự nghiệp chưa hoàn tất của Bạch Y tôn giả tám ngàn năm trước không?” Một câu của Hoàng Linh Vũ, khiến Hồ Tôn bình tĩnh lại.

Lý luận của Hoàng Linh Vũ có lúc không thể tin nổi, nhưng lại luôn khiến Hồ Tôn phải suy nghĩ tiêu hóa, khiến hắn không thể nén được phải suy nghĩ tới lui. Có lúc lại chấn động nhân tâm, nói ra thâm ẩn dưới hình thái của các quốc gia quân chủ tập trung quyền, Hồ Tôn hầu như muốn vỗ bàn đứng lên, hét lớn lý nào như thế. Không bao lâu lại bắt đầu triển thị tự do và cường thịnh của các đại quốc trong xã hội y từng ở, cố gắng khắc chế giải quyết từng phân tranh liên tục dấy lên, đưa ra ví dụ nhân dân của một vài quốc gia dám tùy tiện phê bình thủ lĩnh quốc gia thậm chí vạch tội, một lát, Hồ Tôn nghe tới hai mắt mở lớn, ngay cả cao thủ phong phạm cũng hoàn toàn không chú ý nổi nữa.

Nếu Hoàng Linh Vũ chỉ là một người bình thường, những lời này sẽ không tạo ra ảnh hưởng gì với Hồ Tôn. Nhưng Hồ Tôn vẫn biết, y và Diêm Phi Hoàng là đồng hương, đến từ cùng một nơi, vậy sẽ nhìn thấy những thứ mà họ không thể thấy được đi.

“Mưu sát hoàng đế là đại sự, người và Mộ Dung Bạc Nhai có thương lượng qua chưa?”

Hoàng Linh Vũ lắc đầu: “Quyết không thể để hắn biết, với ta mà nói, đây là thí quân, nhưng với hắn mà nói lại là sát phụ.” Y ngừng một lúc, nhìn sang cửa sổ đóng chặt, giống như có thể thấy được chân trời: “Huống hồ, chuyện một khi đã triển khai, thì không thể không tạm thời tách khỏi hắn.”

“Tách khỏi.”

“Đã là phá vỡ mọi thứ, thế lực tham gia loạn cục càng nhiều càng phân tạp, càng có thể triệt tiêu lẫn nhau, càng có thể toàn bộ thanh tẩy thế lực tàn dư. Mộ Dung Bạc Nhai dù không giúp nhưng cũng là tam hoàng tử, dưới tay có căn cơ Côn Tổ.”

93. Q.2 - Chương 94: Không Người Để Hỏi.

“Những chuyện này, người đã suy nghĩ bao lâu?”

“Nửa năm.” Hoàng Linh Vũ nói. “Sống trong thế giới này, rất kiềm nén.”

“Vì người là một người không kiềm nén, nên muốn kéo thật nhiều người vào chiến loạn? Người sẽ không cảm thấy lương tâm bất an sao?”

“Kiềm nén của ta ở chỗ, quá khứ mấy ngàn năm mấy vạn năm, nơi này không có ai muốn có nhiều hơn, đều thỏa mãn với cuộc sống một chén gạo qua ngày. Lương thiện nhẫn nhịn đủ loại chuyện không hợp lý mà chưa từng muốn nỗ lực.”

“Bọn họ thỏa mãn như vậy, liên quan gì tới người?”

Hoàng Linh Vũ mỉm cười, nói: “Người nói rất đúng, bọn họ thỏa mãn như vậy, đích thật không liên quan tới ta. Nhưng nếu ngàn năm sau lại có một đôi giáng thế, như ta và Diêm Phi Hoàng, ta hy vọng bọn họ sẽ không giống như chúng ta, vì thế nhân ngu muội đã man tàn hại mà sinh tử tương cách. Ít nhất khi Diêm Phi Hoàng bị người ta truy bắt, sẽ có thị dân chạy ra trách vấn quan binh tiện quyền, sẽ có cung vệ nghi

vấn mệnh lệnh của thượng cấp. Ta hy vọng bi kịch tám ngàn năm trước, ly biệt kiếp này, sẽ không phát sinh nữa.”

“Cho nên có thể không quan tâm đến cuộc sống an ổn của người khác sao?”

“Người nhìn trong Lạc Bình kinh này, thế nhân bách tính mỗi ngày bận rộn sinh nhai, nhưng không biết cái gì là xấu xa, cái gì là tốt đẹp, không biết cái nào nên hủy diệt, cái nào nên tôn sùng. Nhân sinh ngu muội vô tri như thế so với heo chó có gì bất đồng? Thiên hạ hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp, chỉ cần người thống trị quốc gia không có trí tuệ đủ bậc, chiến loạn sẽ luôn phát sinh. Đề nghị vừa rồi của ta chẳng qua là chọn thời gian bắt đầu chiến loạn, và cả phương pháp.”

Hai người từ giữa trưa nói tới chiều, bỏ qua giờ cơm trưa, bỏ qua giờ nghỉ trưa.

Hồ Tôn tuy chưa đáp ứng, nhưng hiển nhiên đã động lòng. Thủ hạ của hắn đều là người lười, nhưng không phải trời sinh đã lười, chỉ là tìm không được động lực để phấn đấu, tìm không được lý do đáng để liều mạng.

Lộ Thị Tửu bị bỏ xó vài canh giờ đã không kiên nhẫn nữa, từ cửa sổ lầu dưới thò đầu ra, nhìn lên tầng Hoàng Linh Vũ gầm lên: “Hồ lão đầu, các người tới khi nào mới nói xong hả! Bà bà thím thím, đừng học theo đức tính của mấy vị thất đại cô bát đại thím đầu đường!”

Hồ Tôn đang đi tới cửa sổ, hé mở cửa sổ đóng chặt, nhổ một ngụm nước bọt xuống dưới, nói: “Dựa vào loại thao hành như người cũng dám quần chuyện của Hồ gia gia, cút về nhà chăm lão bà lo hài tử đi.”

Cửa sổ vừa mở, thanh âm bên dưới thanh thoát hơn rất nhiều, lập tức nghe được dưới lầu vang lên tiếng cười âm ỉ.

Hoàng Linh Vũ chống bàn chậm rãi đi qua, dựa lên bệ cửa sổ nhìn xuống dưới, ai biết một chiếc đĩa dính dầu mỡ lại vừa bay lên, người gây chuyện không nghĩ tới có người nửa đường chen vào, kinh ngạc oa oa kêu lớn.

Hồ Tôn vươn tay phát một chưởng, chưởng phong thổi bay chiếc đĩa, mới tránh khỏi một thảm kịch, chế nhạo: “Xuẩn lừa chính là xuẩn lừa.”

Hoàng Linh Vũ nói với Lộ Thị Tửu đang kinh hồn bất định: “Sẽ xuống ngay thôi, người đợi chút đi.” Nói xong, sầm một tiếng đóng kín cửa sổ.

Hồ Tôn thấy y đi rất cực khổ, lắc đầu thở dài, rồi hảo tâm đưa tay ra dìu y, nói: “Người như vậy cũng không phải là biện pháp, gia hỏa Tư Đồ Ngạo đó đối với y thuật của mình luôn tự tin tự đại, mà một chút biện pháp cũng không có?”

Hoàng Linh Vũ xải một tay đang rảnh nói: “Ta thấy thiên hạ này không ai có thể trị được, ai có thể từ không trung biến ra hai khối xương nhét vào a.”

Hồ Tôn bị giọng điệu nhẹ nhàng của y chọc cười, lại nghe y vô cùng tiếc hận nói: “Nếu có thể giống như Đoàn Diên Khánh thì tốt rồi, không có chân còn linh hoạt hơn có chân.”

Hồ Tôn không biết đến lão tiên sinh Kim Dung, đương nhiên cũng không có khả năng biết Đoàn Diên Khánh, kỳ quái trừng mắt nhìn Hoàng Linh Vũ một cái, trên cơ bản thì cũng từng có kinh nghiệm ở chung với Diêm Phi Hoàng, quyết định không hỏi nhiều đối với những từ ngữ kỳ quái và chủ đề nói chuyện chệch hướng này.

“Đề nghị của người chúng ta sẽ suy nghĩ. Nhưng trước đó ta phải hỏi, người chuẩn bị làm thế nào ‘giết’ chết hoàng đế chưa? Nhất quốc chi quân nếu dễ thích sát như thế, thiên hạ sớm đã đại loạn rồi.”

“Hồ tiên sinh, người lúc nào tiếp nhận đề nghị của ta thì cứ tới tìm ta. Ta sẽ nói cho người biết phương pháp đơn giản nhất, an toàn nhất, hơn nữa sẽ không gây sự chú ý cho bất cứ ai.”

“Được rồi, ta sẽ rất chờ đợi ngày này mau tới.” Hồ Tôn đẩy cửa, dìu y ra ngoài, vừa ra ngoài chính là gặp ngay thang xoay giá gỗ màu nâu, “Xem ra để thuận tiện, vẫn phải mạo phạm rồi.”

Nói xong, vác Hoàng Linh Vũ lên vai, đi nhanh xuống dưới.

Tầng dưới toàn bộ là bao gian, cửa giấy của một trong những bao gian vây quanh thang xoay hơi bị hé ra, thân hình khổng lồ của Lộ Thị Tửu xuất hiện.

Hồ Tôn cách không ném người qua, cười hi hi nhìn dáng vẻ hần thê thảm đón người. May mà tuy bị động, nhưng căn cơ của Lộ Thị Tửu không kém, ứng biến lại nhanh, tiếp được rất ổn.

Hoàng Linh Vũ vuốt vuốt mái tóc loạn, quay đầu nói: “Hồ tiên sinh thỉnh sớm cho đáp án, nếu qua mùa hạ, phương pháp này cũng chỉ có thể đợi tới sang năm mới dùng.”

“Ta sẽ tránh, chúng ta làm việc, trước giờ không chậm chậm như tiêm cầm đồ gì đó của lão Tiêu.” Vì đã đến nơi đông người, Hồ Tôn rất tự giác dùng biệt hiệu.

Lộ Thị Tửu không muốn sinh thêm phiền phức, quay người bỏ đi. Hồ Tôn cũng phát phát tay áo, đang định rời đi.

Hoàng Linh Vũ đột nhiên ngẩng đầu nói: “Hồ tiên sinh, người đó, có thật sự đã chết rồi không?”

Bước chân Hồ Tôn dừng lại.

“Có chứng cứ xác thực, người đó thật sự đã chết chứ?”

Hồ Tôn phát tay áo, bước nhanh lên lầu, vừa đi vừa ha ha cười lớn: “Người xưa đã mất, người đến hỏi ta, ta có thể đi hỏi ai đây!”

Hoàng Linh Vũ lặng yên không nói, Hồ Tôn biến mất trên thang xoay, duy chỉ có tiếng cười thanh thoát không ngừng truyền xuống, nhưng bao hàm khổ sở phiền não, kinh động khách nhân khắp lầu.

Trên đường tùy tiện mua vài chiếc bánh gạo, Hoàng Linh Vũ và Lộ Thị Tửu chia nhau ăn. Đợi khi về đến biệt viện ngoài thành nam, sắc trời đã bắt đầu tối.

Qua mấy đạo cửa và ám trang, tiến vào chính viện. Bất ngờ là, ở đó có người.

Tiêu Thanh Ngọc đã khá lâu không thấy chấp tay đứng cạnh giếng trời, một cây non bên cạnh dưới tịch dương lấp lánh vết nước. Hoàng Linh Vũ nhìn hẩn, hẩn cũng nhìn Hoàng Linh Vũ, thần tình rất hiền từ.

Lộ Thị Tửu không trực tiếp đem người đưa vào phòng, chỉ đứng thẳng trong viện đợi vị sư phụ của đầu nhi hẩn lên tiếng.

Một trận vang lộp cộp, bên ngoài chợt truyền tới tiếng vó ngựa. Hoàng Linh Vũ rất hiếu kỳ, dứt khỏi ánh mắt quần quít không tan của Tiêu Thanh Ngọc, nằm trên bờ vai khá dày thịt của Lộ Thị Tửu nhìn ra sau, chỉ thấy Mộ Dung Bạc Nhai cười hì hì đi tới trong hành lang dài, tay cầm dây thừng, cách hai bước sau lưng là một caon ngựa lớn lông vàng đi theo, con ngựa đó tướng cao to, cúi đầu cũng cao bằng vai Mộ Dung Bạc Nhai. Nó không phát một tiếng, bước chân ổn định, ngoan ngoãn đi vào hành lang đối với nó mà nói là rất nhỏ hẹp.

“Nó tên Hùng Hoàng, phụ mẫu đều có lai lịch. Chỉ là Mộ Dung Bạc Nhai ghét nó tính tình yếu nhược, khi còn là ngựa con đã thả trên đất Yển. Ngựa hoang nơi hoang dã muốn đuổi nó đi, nhưng làm sao cũng không thành công, ngược lại dần bị nó chiếm địa bàn. Hiếm được hiện tại lại còn có thể nhận ra chủ.” Tiêu Thanh Ngọc nói.

Mộ Dung Bạc Nhai đã đứng trước mặt, mở dây cương, con ngựa cũng không đi loạn, đôi mắt sáng trong cứ như hiếu kỳ nhìn mấy người trước mặt.

Lộ Thị Tửu rất có con mắt, tự động giao Hoàng Linh Vũ qua, Mộ Dung Bạc Nhai thuận tay đặt y lên yên ngựa, lại đưa dây cương cho y: “Sau này nó chính là con ngựa thay người bước đi, phương pháp sai sử nó không khác biệt gì ngựa bình thường. Nó rất thông minh, qua vài ngày huấn luyện lại, sau này cũng có thể dùng ngôn ngữ sai sử.”

Hẩn vừa nói vừa giúp Hoàng Linh Vũ thắt dây cương. Thì ra yên ngựa cũng là đặc chế, phần đế để đặt chân leo lên bị một khối da cụ thay thế, mặt trên lồi nút dây thừng, vừa hay có thể chen đuôi vào trong để cố định.

Hoàng Linh Vũ sờ sờ lớp da trơn mịn dưới tay, chú ngựa như muốn đuổi ruồi nhích nhích nơi bị sờ.

Tiêu Thanh Ngọc vốn cũng lo lắng tâm tình y bị chán nản, hiện tại thấy y không chút để tâm, hẩn cũng yên lòng, hỏi: “Nghe nói người tìm ta, không biết muốn hỏi ta cái gì?”

Hoàng Linh Vũ nâng mắt lên, nhìn trái phải rồi nói: “Mộ Dung Bạc Nhai thật sự không có tài năng đặt tên.”

94. Q.2 - Chương 95: Hỉ Nộ Vô Thường.

Đối diện với Tiêu Thanh Ngọc, tâm tình Hoàng Linh Vũ khá phức tạp. Trước đây y đối với vị trưởng giả này hoặc ít hoặc nhiều có chút sợ hãi, nhưng hiện tại đối với chuyện gì cũng đều nhìn thấy rõ ràng, cũng không còn sợ nữa. Còn sót lại chỉ là sự tôn kính dành cho trưởng bối.

Mộ Dung Bạc Nhai đưa hai người vào hoa thính rồi lui ra, còn đóng cửa lại.

Tiêu Thanh Ngọc và y nói chuyện rất lâu, chuyện của Bạch Y giáo, thế cục bảy nước, còn cả những chuyện lớn nhỏ người đó từng trải qua. Hoàng Linh Vũ hỏi trực tiếp, Tiêu Thanh Ngọc cũng trả lời đơn giản, có thể không cần thừa lời thì nói thẳng vào, rất nhanh đã chấm dứt.

Giống như một bức hình ghép, tất cả những nhận thức của Hoàng Linh Vũ về thế giới này, sau khi đọc lướt qua các loại điển tịch thì có được bố cục đại khái, mà dưới sự tường thuật của Tiêu Thanh Ngọc, cuối cùng cũng bổ sung hoàn chỉnh.

“Người tìm ta tới, không phải chỉ vì muốn biết những chuyện này chứ?” Tiêu Thanh Ngọc đánh giá Hoàng Linh Vũ, “Trông người khác năm trước rất nhiều rồi.”

Nói xong nhắc cầm đối phương lên, xoay mặt y sang trái sang phải.

“Tiêu quân sự...” Hoàng Linh Vũ hơi bất mãn, may mà tâm tư tôn sư trọng đạo chiếm thượng phong, mặc hấn bài bố.

“Nên nói thế nào đây, ngoài mặt thay đổi không lớn.” Cuối cùng, Tiêu Thanh Ngọc buông tay, “Người đã có quyết định gì sao?”

Hoàng Linh Vũ giật mình, hồ loạn che giấu cho qua, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự bán tín bán nghi trong mắt Tiêu Thanh Ngọc.

May mà Tiêu Thanh Ngọc cũng không có rảnh tới mức quán chết lấy y, cuối cùng vỗ đầu y nói: “Bỏ đi, người muốn nghĩ loạn cái gì ta cũng không cách nào ngăn cản người. Chỉ là làm chuyện gì cũng phải suy trước tính sau mới được, có chuyện một khi đã lỡ bước sai lầm, không phải nói vãn hồi là có thể vãn hồi được đâu.”

Đạo lý này Hoàng Linh Vũ hiểu, rất lâu trước kia đã hiểu. Nhưng cũng có rất nhiều chuyện không phải không làm sai thì có thể chắc chắn phát triển theo quỹ đạo, còn cần phải xem người khác phối hợp thế nào. Nhưng cho dù có sự ẩn ý ngầm không một kẻ hở, vẫn có ngàn loại vạn loại trùng hợp và ngoài ý muốn, giống như trong bi kịch luôn luôn có thứ muốn chen chân vào, đảo tung mọi thứ lên.

....

Y ngồi trên bệ cửa sổ, một chân mềm mại rũ xuống tường, chân khác thì chống lên khung cửa sổ, rõ ràng vô cùng thoải mái. Mỗi ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, muốn cảm thấy không thoải mái cũng khó. Bầu trời đen kịt thuần tịnh, khi nhìn sâu vào tựa hồ còn có sắc lam đậm của biển sâu, mấy tia sáng nhạt từ nóc nhà chiếu nghiêng xuống, Hoàng Linh Vũ cảm thấy đáng tiếc, trăng sáng rõ ràng đã bị chặn ở hướng khác, nhưng muốn đổi sang bệ cửa sổ khác để thưởng trăng thì rất phiền phức.

Lúc này, cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, chất lượng cánh cửa này đương nhiên không tệ, ít nhất ngay cả tiếng kéo kẹt cũng không vang lên. Không cần nhìn cũng biết là Mộ Dung Bạc Nhai.

Vì không biết người tới có ý gì, cho nên Hoàng Linh Vũ vẫn mang chút hồ nghi nhìn qua. Ngọn nến thấp lúc ăn cơm tối sớm đã tắt, chỉ có ánh trăng ánh vào trong ô cửa sổ, một bóng dáng thon dài xuất hiện trong khung cửa, hơi ngừng lại một chút, nhắc chân bước qua bậc cửa, đưa tay đóng cửa lại, ngăn cản ánh sáng

một lần nữa. Đứng trong bóng tối âm ảnh trong phòng, hai mắt Mộ Dung Bạc Nhai sáng lấp lánh, trong đó hoàn toàn dung nhập sự thâm sâu của hắc ám. “Tại sao không ngủ?” Mộ Dung Bạc Nhai hỏi.

“Ngắm trăng.”

“Nghe nói mấy hôm nay người đều không nghỉ ngơi đằng hoàng? Buổi tối cũng trải qua như ban ngày?”

“Xem sách tới mê.”

“Trước đây không phải rất dễ ngủ sao?”

Hoàng Linh Vũ gác cằm lên đầu gối, nhàn nhả tự tại nhìn hắc hắc, chậm rãi nói: “Trước đây rất dễ ngủ, cho nên hiện tại mới nhàm. Nếu không người thử liên tục một tháng ăn thịt mỡ, mỗi ngày một hai cân, xem người sau này còn dám ăn nữa không.”

Người trong bóng tối thở dài một tiếng, đi tới trước cửa sổ. Hoàng Linh Vũ thấy hắc hắc chỉ mặc trung y bạch sắc, trong ánh trăng phỉếm lên màu lam ám, cười nói: “Thở dài cái gì? Lòng còn chưa mọc dài, đã học theo Tiêu tiên sinh rồi sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai không để ý tới sự khiêu khích của y, men tay ra sau lưng y, bệ người khỏi bệ cửa sổ, liếc mắt thấy đôi nạng dựa vào tường, cũng thuận tiện lấy theo. Khi tới trước giường, thứ lớn thì ném lên giường, thứ nhỏ thì cho dựa vào đuôi giường. Cả quá trình căn bản không nói tiếng nào.

Hoàng Linh Vũ có chút khiếp đảm, cũng không biết gia hỏa này uống sai được gì, gần đây càng lúc càng khiến người ta nhìn không thấu sờ không được.

Mộ Dung Bạc Nhai không lập tức ra ngoài, ngược lại gác lên vai Hoàng Linh Vũ, dò trái phải vài cái: “Thật nóng.” Tiếp theo lại mò tới cổ tay, lúc này Hoàng Linh Vũ mới chú ý, ngón tay Mộ Dung Bạc Nhai còn lạnh hơn của mình.

Mộ Dung Bạc Nhai rót ly nước ở bàn gỗ đặt cạnh giường, uống sạch. Quay lại nhìn y một cái, rót một ly nước, lại uống nữa. Cứ lặp lại như thế, cho đến khi hơn nửa bình nước lạnh đã chui vào bụng, mới ngã người lên giường, ôm Hoàng Linh Vũ vùi đầu ngủ.

Hoàng Linh Vũ vô cùng nghi hoặc, đẩy đẩy hắc hắc: “Người uống lộn thuốc hủ, tối nay lại lăn lên giường ta?”

Mộ Dung Bạc Nhai lại né tránh vấn đề: “Bắt đầu mất ngủ từ lúc nào?”

Hoàng Linh Vũ trả lời: “Cũng chỉ năm sáu ngày.”

Mộ Dung Bạc Nhai: “Ngô ngô ngô ngô, khó trách khó trách...”

Hoàng Linh Vũ lơ mơ không hiểu: “A?”

Mộ Dung Bạc Nhai: “May mà mấy hôm nay không quá nóng, đợi được ta trở về.”

Hoàng Linh Vũ đặc biệt phong độ nói: “Anh bạn, người có cảm thấy, hai chúng ta hình như đến từ nước gà và nước vịt không?”

Mộ Dung Bạc Nhai: “?”

Hoàng Linh Vũ cảm thấy gân xanh trên đầu đang nhảy nhót: “Gà và vịt nói chuyện sẽ thế nào?”

Mộ Dung Bạc Nhai: “?”

Hoàng Linh Vũ tựa hồ muốn bùng nổ: “Là tên bạch si nào nói với ta người rất thông minh!!!”

Mộ Dung Bạc Nhai bật cười, thần bí nói: “Ngủ đi nào, nếu không mấy ngày nữa buổi tối ta cho người coi.”

Nhiệt độ cơ thể của Mộ Dung Bạc Nhai khá thấp, Hoàng Linh Vũ bị hắc hắc ôm, dần không cảm thấy phiền não nữa, trở người quay lưng về phía đối phương, cả đêm này ngủ rất ngon.

Cuộc sống tựa hồ trôi qua rất thoải mái, nhưng Hoàng Linh Vũ cũng từng ngày phiền não dần lên.

Mấy ngày sau đó, Mộ Dung Bạc Nhai hình như rất bận, nhưng tới tối nhất định đúng giờ đến báo danh. Quân đội tập trung trong kinh đang chỉnh đốn quân kỷ, tới đến cũng không còn ồn ào nữa.

Cuộc sống liền trở về như năm trước khi còn ở tiệm cầm đồ Hoài Qua, kết quả tranh đấu hai bên luôn là giằng lý không đánh lại động võ, giảo hoạt không đánh lại vô lại, cuối cùng đều là Hoàng Linh Vũ ngoan ngoãn ngậm bồ hòn. Chẳng qua trước đây Hoàng Linh Vũ là bị đuổi xuống đất ngủ, mà hiện tại Mộ Dung Bạc Nhai lại đường hoàng chiếm cứ một mảnh đất trên giường của y.

Tư Đồ Ngạo lại ngoi đầu lên một lần, bắt mạch không đến một nén hương, đã trừng mắt nhìn Hoàng Linh Vũ cười như không cười, giống như đang nói với y___ Ngoan, là phúc không phải họa, là họa tránh không được.

Hoàng Linh Vũ lúc đó càng bức, hung ác nói: “Biểu tình này của ngài sẽ khiến văn bối cho rằng, văn bối đang hoài hài tử của ngài.”

Tư Đồ Ngạo ghen nước miếng của chính mình, khụ khụ tới mức phổi cũng muốn văng ra, khoe miệng co giật kéo Mộ Dung Bạc Nhai ra, thần thần bí bí giao phó rất lâu mới đi, lúc đi cũng không vào nhìn Hoàng Linh Vũ một cái.

Hoàng Linh Vũ biết, có chuyện gì đó không tốt sắp hoặc đang xảy ra trên người mình. Mà chết tiệt nhất chính là, chuyện này tựa hồ rất nhiều người đều biết___ trừ y ra.

Thật là, thật là, thật là TMD khiến người ta bức bội!

Tốc độ phiền não và bức dọc phát triển quả thật theo cấp số nhân tăng cao từng ngày.

Hoàng Linh Vũ không biết bản thân làm sao tỉnh, khi tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu nặng nề như đồ chì, toàn thân trên dưới đã thấm ướt. Mộ Dung Bạc Nhai dịu y uống một ly trà xong mà tình trạng vẫn không chuyển tốt.

Sau khi Mộ Dung Bạc Nhai trở lại, trong phòng có thêm một chiếc giỏ trúc, dưới nắp giỏ trúc là cẩm bao ấm áp dày mịn, trong cẩm bao mới là ấm nước tơ sành, rõ ràng chuyên dùng để giữ độ ấm. Vào mùa này vốn không lạnh, lúc này y lại toàn thân nóng rần, còn phải uống nước ấm, rõ ràng là có chút gì đó.

Mộ Dung Bạc Nhai sau khi đứng lên thì không lên giường nữa, nghiêng người ngồi bên cạnh cầm đèn cây tỉ mỉ nhìn y, sau đó nói, “Uớt hết rồi, ta giúp người đối y phục.”

Hoàng Linh Vũ thử động người, quả nhiên toàn thân vô lực, dù có cố lật thế nào cũng không dậy nổi, chỉ đành gật đầu đáp ứng.

Một thân y phục đối vô cùng chậm rãi, có lẽ thời gian không lâu như trong tưởng tượng, nhưng trong lòng Hoàng Linh Vũ luôn cảm thấy động tác của Mộ Dung Bạc Nhai rất chậm, nhưng lại vô lực trách mắng. Chỉ đành nhìn hần ‘chậm chạp’ thoát lý y trên người mình, ‘chậm chạp’ phủ chắn lên cho y, ‘chậm chạp’ đi lấy một bồn nước nóng, sau đó bắt đầu ‘chậm chạp’ lau người cho y.

So với vải bố thấm nước nóng, ngón tay của Mộ Dung Bạc Nhai rõ ràng rất lạnh, tựa hồ nước nóng cũng không thể khiến nhiệt độ cơ thể của hần tăng lên. Hoàng Linh Vũ ân nửa ngày mới cố gắng ân ra được một câu: “Người là động vật máu lạnh hả?”

Tay Mộ Dung Bạc Nhai không ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm y, thần sắc có chút kỳ dị.

Sau đó hần nghiêng đầu đi đổ nước.

95. Q.2 - Chương 96: Con Mèo Gầm Gừ.

Trong căn phòng khá lớn, thanh âm đặc biệt rõ ràng, tựa hồ mỗi một giọt nước rơi vào bồn đều có thể dẫn lên một trận phiền não nhỏ của Hoàng Linh Vũ, Hoàng Linh Vũ nhú mày vô cùng bất mãn trừng hần, dùng hành động vô thanh trách cứ hần đang quấy rầy hành trình yên tĩnh của người ta.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt hần đặc biệt chọc người.

Mộ Dung Bạc Nhai ngẩng đầu bất ngờ đụng phải ánh mắt có thể coi là ‘khinh bỉ’ của Hoàng Linh Vũ, nhin không được bật cười phốc lên, tiếp theo dưới mục quang mà Hoàng Linh Vũ tự cho rằng có hiệu quả ‘lãnh lệ’, hần lại cười khổ vì xung động bật cười của mình, chuyên chú lau rửa.

Da thịt dưới tay dần để lại vết mờ hôi, bị nhiệt khí hung đến đỏ hồng. Thành quả tu dưỡng suốt hơn một tháng tuy không rõ ràng, nhưng mấy hôm nay cũng càng lúc càng có thể thấy được huyết sắc mỏng manh. Trong thời gian dưới ngục tù gần nửa năm, Hoàng Linh Vũ bị đối xử như người sắp chết hoặc thần trí thất thường, không còn chịu khổ vắn bức cung gì nữa, vết roi trước đó cũng đã nhạt đi nhiều, chỉ để lại vết sẹo mờ mờ.

Nhất thời trầm mặc không nói.

Đại khái do quá an tĩnh, Hoàng Linh Vũ có chút ù tai, hoặc là ảo giác, ần ần tựa hồ nghe thấy trong không gian rộng lớn có tiếng kim giây tích tắc tích tắc di chuyển, nhưng về mặt lý trí y biết rõ ở đây tuyệt đối không có đồng hồ gì hết.

Khăn bố tỏa nhiệt khí dần di chuyển xuống dưới, Mộ Dung Bạc Nhai rất tự nhiên giúp y cởi khó quần.

Hoàng Linh Vũ chấn động toàn thân, cũng không biết lấy đâu ra khí lực, bật lên lấy tay chặn lại, thở dốc nói: “Ta tự làm, ngươi ra ngoài đi.”

Dưới chất vải mỏng manh, đang nổi lên biến hóa khiến người ta không biết phải làm sao. So với nước nóng vừa uống và miếng vải phủ lên người càng nóng bỏng hơn, khí lưu sôi trào đang lưu chuyển trong nội thể, cũng dần hội tụ. Y vươn tay kéo chăn mỏng phủ lên, rút khăn ướt khỏi tay Mộ Dung Bạc Nhai, lập lại: “Còn lại để ta tự làm.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn chằm chằm chỗ dưới chăn một lúc, không biết nảy ra đầu mối gì. Quay sang liếc nhìn thần tình của Hoàng Linh Vũ, nhưng thấy y lại nghiêng đầu đi nhìn tường, lỗ tai đỏ hồng từ trên xuống dưới.

Không đợi hần nói gì, Hoàng Linh Vũ đột nhiên lại tức lên, quay đầu hung ác ném khăn vào trong bồn, nhìn hần như muốn ăn tươi, nghiêng răng nói: “Còn không ra ngoài đứng đây làm gì.”

Mộ Dung Bạc Nhai muốn nói đạo lý với y, chỉ đáng tiếc mắt hần rất tinh, dưới ánh đèn tối tăm thế này vẫn có thể thấy được trong đôi mắt của đối phương tựa hồ có ánh đỏ ôn nhuận. Hoàng Linh Vũ cố gắng biểu hiện ra vẻ hung ác như sư tử gầm, nhưng bên trong kỳ thật cảm thấy ủy khuất và xấu hổ đi.

Thực không biết lúc nào mới có thể khiến y buông xuống chút phòng bị.

Có lẽ trên thế giới này, vốn không có người nào có thể khiến y hoàn toàn yên tâm. Không ai có thể sinh sống cùng y không một khoảng cách, không ai có thể sống vai bước cùng y, cũng không ai có thể khiến y sinh tử không rời luôn luôn bầu bạn.

Chỉ ngần ngừ một thoáng đó, Mộ Dung Bạc Nhai tiền tỉnh ngộ, không có chuyện gì lại nghĩ tới tận đâu đâu làm chi. Trong lòng hơi khổ sở, đứng lên vuốt góc áo để bình tĩnh tâm tình kích động của mình, nhẹ giọng nói: “Ta ra ngoài ngắm trăng, khi nào ngươi tẩy xong rồi, thì gọi ta một tiếng là được.”

Tâm tình phiền muộn này khi Mộ Dung Bạc Nhai bước ra khỏi bật cửa thì đã dao động. Ra khỏi cửa vòm của tiểu viện, bước chân lại không cất nổi nữa.

Ánh trăng mờ ảo trở nên sáng rõ, mà sau đó lại thể hiện rõ thanh lãnh, nghiêng dần về tây. Cho đến khi chìm vào rìa tây dần tản ra mây đen, sau lưng vẫn chưa truyền tới thanh âm gọi hần trở lại. Xem ra lần này xu thế còn mãnh liệt hơn Tư Đồ Ngạo nói rất nhiều.

Mộ Dung Bạc Nhai nghiêng răng, lần này quyết ý đã định, mười con bò cũng không kéo về được. Hần quay người đi vào viện, bên trong an tĩnh như thường, không thấy bóng người, không nghe tiếng người. Hần gầm lên: “Còn viên đều lui ra ngoài ba mươi trượng!”

Một trận gió nhẹ thổi qua, trên con đường nhỏ rải đá có vài chiếc lá rụng xuống, sắc trời vẫn tối mờ, không thấy bóng người, không nghe tiếng người.

Đẩy cửa bước vào, Hoàng Linh Vũ dựa lưng vào góc giường, cảnh giác nhìn hẩn, Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy giống như gặp phải một con mèo đực sống sờ sờ đang dựng lông lên nghênh địch.

Con ‘mèo đực’ này trước đây đều không lộ ra dáng vẻ miệng hùm gan sứa này, Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ tới đây, sớm đã quên hết cái gì chua xót khổ sở, trước tiên cười nói: “Người thật đặc ý nhỉ, không phải chỉ giải quyết một chút chuyện con con thôi sao, có cần nào tới mức như trời long đất lở vậy không.”

Con mèo đực liệt chân không để ý tới hẩn, nhưng lông dường như càng dựng lên lợi hại.

Không khí hơi đông lại, Mộ Dung Bạc Nhai mở tất cả cửa sổ, trong phòng sáng hơn một chút.

“Đóng lại.” Mèo đực gầm gừ ~ mèo đực đang gầm gừ

~~Mộ Dung Bạc Nhai nhin cười, bước nhanh lại giường.

Hoàng Linh Vũ quần chặt chần trên người, hai mắt trừng lớn, lộ ra vẻ hung hăng tuyệt đối là hư trương thanh thế.

“Người trừng ta cũng vô dụng.” Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Nói người vũ hóa khó, không ngờ thật sự khó như vậy. Người khác đều không tới mức này.”

“Người có ý gì.”

Đến phiên Mộ Dung Bạc Nhai có chút không biết nói sao cho rõ, qua loa nói: “Khi chỗ đó của người bắt đầu mọc lông, lẽ nào không phải cũng ‘nhiệt huyết sôi sục’ như thế sao? Nam đồng nhà bình thường trưởng thành cũng phải từ không hiểu tình sự đến có tình dục, huống hồ là người Tây Thương chúng ta. Huống chi người huyết thống lại đậm, còn bị ngăn cản vũ hóa.”

Hoàng Linh Vũ nghĩ nghĩ, tựa hồ nhớ trong bài học nào đó từng nói qua thời kỳ phát dục thứ phát quả thật có chút phản ứng sinh lý bất thường, rất nhiều nam sinh mộng xuất tinh này nọ rồi đủ loại chuyện loạn thất bát tao chính là lúc thời kỳ đó bắt đầu. Nhưng hiện tại thân thể này tuyệt đối đã vượt qua độ tuổi đó rồi, tuyệt đối không thể vì nguyên nhân đó.

Chỉ là đầu óc đang căng cứng giật nảy, nghĩ cũng không nghĩ nổi nữa.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy y càng lúc càng nghĩ không thông, từ bỏ nỗ lực giảng lý, duỗi cánh tay dài ôm y khỏi góc giường, trở người đè lên mình y, sau vài động tác nhanh nhẹ, chiếc chăn mỏng toàn bộ bị đoạt đi rồi ném ở cuối giường.

Thì ra Hoàng Linh Vũ tranh thủ lúc Mộ Dung Bạc Nhai ra ngoài từng vọng tưởng muốn tự mình giải quyết một phen.

Ở kiếp trước y cũng thường xuyên vượt sủng lực thể này trong rừng hoang dã linh, cho nên tự giải quyết cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ lắm. Nhưng hôm nay không biết phát bệnh thần kinh gì, động tác của y thể nhưng không thể sáng khoái chính mình, càng nói chỉ giải phóng?

Cũng vì tình trạng này mới khiến y càng tức giận không thể giải, hận không thể đá bay toàn bộ sinh vật sống trong phạm vi mười trượng xung quanh ra tận mười km___ đương nhiên, bản lĩnh có hạn, chỉ là muốn vậy thôi.

Hoàng Linh Vũ liều mạng lay lắt cơ thể, ngạc nhiên Mộ Dung Bạc Nhai thân hình dài, lại đã quyết ý, áp chế y rất nhẹ nhàng.

Lúc này tâm tình của Mộ Dung Bạc Nhai quả thật chính là thương cho cảnh bất hạnh, tức với sự ỉ ê, muốn lấy cái chùy lớn hung hăng gõ nát lớp vỏ cứng bên ngoài này, vì thế gương mặt đeo nụ cười không mang ý tốt, ác ý kéo tay chân của y lên, hai mắt phát quang đánh giá chỗ phía dưới của người dưới thân đang y quan bất chính, còn liếm liếm môi cực ác.

“Người mẹ nó xuống cho gia gia!” Hoàng Linh Vũ còn đang cố chống đỡ.

Mộ Dung Bạc Nhai cười càng xấu xa, nói: “Được, gia gia đại nhân có lệnh, xuống thì xuống.” Nói xong thì vẫn cố định hai tay Hoàng Linh Vũ, còn đầu thì lại cúi ‘xuống’...

Sau khi Hoàng Linh Vũ trở lại ngày ngày đều tắm rửa không bỏ sót, lúc này nơi phần hông đó cũng sạch sẽ vô cùng, theo sự giãy dụa mà run rẩy bất an, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ ở bên cạnh cẩn thận chạm vào một chút đã dẫn đến toàn thân Hoàng Linh Vũ run rẩy kịch liệt, tiếp theo lại liều mạng giãy dụa.

“Người, người trở lại cho ta...” Hoàng Linh Vũ phần nộ cực điểm, nhưng vừa rồi mới muốn người ta ‘xuống’ lại lập tức bảo người ta ‘trở lại’ thế này, đã rõ ràng là biểu thị yếu đuối rồi.

Mộ Dung Bạc Nhai gian kế đạt thành, thấy người dưới thân vẻ mặt xấu hổ muốn chết, trong lòng thầm kêu không tốt, hắn cũng có phần không chế không được. Hắn muốn thử không chế cảm xúc thác loạn của mình, vì thế bắt đầu kể chuyện: “Ta nghe Lộ Thị Tửu nói qua, hắn từng nghe Trình Bình nói với hắn, ở trong ngục người từng nói với Trình Bình...”

“Người, người đây là cường gian dân ý...”

“Cho dù vậy thì thế nào.” Mộ Dung Bạc Nhai vui đùa vào vai y, thấp trầm nói. “Linh Vũ, ta thật sự đợi không được nữa, ta không biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì.”

.....

“Ách___ a! Người, người đồ bỉ ổi, tiểu nhân, mau buông tay... a... cho ta! Không... ngô, buông ra... kháo!”

Thật là một màn đối thoại khơi gợi suy nghĩ đen tối nha. Bỗng dưng thêm ghê đó.

96. Q.2 - Chương 97: Lang Tranh Sô Đấu.

Cách nói này hết sức quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến Hoàng Linh Vũ không biết làm sao. Năm đó, từng có một bộ phim điện ảnh chế tác dung hợp sự vô lý, tức cười, cosplay, hài châm chích, cái tên 008 nằm trên sô pha không phụ kỳ vọng của mọi người thăm dò được tin tức cực trần quý, vì thế cố nói phức tạp lên: “Em gái bảo, bạn học của nó nói, bạn trên mạng của em trai của hàng xóm của cô của em ba của bạn học nó nói...”

Hoàng Linh Vũ đẩy đầu hắn ra: “Ta không có nói gì với hắn cả!”

“Người có nói, hơn nữa còn là bí mật to bằng trời, giúp Trình Bình đạt được rất nhiều ích lợi và dẫn dắt.”

“Người cứ ở đó hồ thuyết bát đạo đi.” Hoàng Linh Vũ hừ lạnh không thèm nhìn.

“Lẽ nào mấy loại long dương thập bát thức a, điều giáo thủ pháp tam thập lục vấn a, không phải là do người truyền dạy cho Trình Bình?”

Hoàng Linh Vũ vốn muốn phủ nhận, nhưng ngạc nhiên trí nhớ lại chọn ngay vào lúc này tốt đến kỳ quái, linh quang chợt hiện, nhớ lại lúc đó trong ngục y vì tránh bị ‘nhục hình’, đích thật đã truyền đạt tâm đắc của mình về phương diện này, cuối cùng Sí Diệm nghe tới phát gốc, Mạc Xán thì tức điên.

“Người có thể nói tới trình độ này với bọn họ, nhưng sao diễn luyện thực địa lại không chịu thoả chút?” Mộ Dung Bạc Nhai cười tà, tiến sát vào tai y: “Chẳng lẽ người vẫn còn là sô nhi?” (*Sô: non, nói trắng ra là trai tơ)

“Dù có sô cũng mạnh hơn dạng người ai đến cũng không cự tuyệt như người.”

Hoàng Linh Vũ nói tuy rất lưu loát, nhưng cũng không tránh được yếu thế. Y vốn thể nhược, giày vò tới hơn nửa đêm không được giải phóng, dù tinh thần có bền bỉ cũng đã đến lúc hết đà.

“Tình hình của người rất đặc thù, chỉ dựa vào bản thân không thể nào có đủ kích thích. Thật ra chỉ cần thoả một chút thôi, lẽ nào người không quen như vậy?”

“Mình làm và người khác giúp làm là hai chuyện khác nhau.” Hoàng Linh Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi phản bác.

Mộ Dung Bạc Nhai nhân lúc y đang phân tâm, nắm chặt chỗ yếu hại của y, Hoàng Linh Vũ kinh hô ra tiếng, hai tay không tự giác ấn trước ngực Mộ Dung Bạc Nhai, nhưng không có bao nhiêu khí lực.

Khi lòng bàn tay Mộ Dung Bạc Nhai bắt đầu động tác, Hoàng Linh Vũ không thể không đình khởi thất lưng. Y vô pháp dự liệu được đối phương tiếp theo sẽ có động tác gì, ẩn ẩn sợ hãi và bất an, cùng với sự xấu hổ cường liệt và cảm giác không thích ứng giày vò y lợi hại, chỉ có thể nắm chặt tay Mộ Dung Bạc Nhai, liều mạng thử dốc.

Trên làn da của Hoàng Linh Vũ có hương nước sau khi tắm xong, cũng có mồ hôi mỏng rất lâu không tan.

Mộ Dung Bạc Nhai cúi đầu cắn lên hầu kết của y. Thân thể dưới thân đông cứng lại như trụ gỗ, sau đó, bắt đầu kịch liệt run rẩy. Càng dịu dàng liếm cắn, thì sự run rẩy đó càng lúc càng không thể ngừng lại. Vì hai chân vô lực, có giày dựa cũng bị giới hạn.

Cho dù quay người muốn tránh đi, Mộ Dung Bạc Nhai cũng ở sau lưng ôm chặt thất lưng y, không hèn mà tiếp tục bức bách.

“Người, người đây là cường gian dân ý...”

“Cho dù vậy thì thế nào.” Mộ Dung Bạc Nhai vui đùa vào vai y, thấp trầm nói. “Linh Vũ, ta thật sự đợi không được nữa, ta không biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì.”

“Người, ách...” Hơi thở nghẹn lại trong cuống họng, Hoàng Linh Vũ không thể tiếp tục nhin được cảm giác áp bách cường liệt, đầu cọ cọ lên gối.

“Người muốn gì ta không biết, chuẩn bị làm gì ta cũng không ngăn cản. Nhưng mà...” Mộ Dung Bạc Nhai cắn lên vai y, tỉ mỉ hấp thụ. “Nhưng mà, người có thể đừng luôn cự tuyệt không?”

Như bị dội một thùng nước lạnh, lời bộc bạch khiến Hoàng Linh Vũ lập tức bình tĩnh lại, khó thể tin nổi quay đầu, chỉ thấy một đôi mắt phát sáng trong đêm.

“Người có ý gì đây?”

“Không cần thăm dò nữa. Đừng nói ta căn bản không đoán được tâm tư của người, cho dù có nhìn ra, lẽ nào dựa vào một mình ta có thể ngăn cản được người sao?”

“Người buông tay trước đi, ta tự mình có thể.”

“Người nếu có thể, vừa rồi còn không phải đã có thể xong sao? Đừng nói ‘có thể’ nữa.”

Trầm mặc.

“Này này, hiện tại đang làm chuyện gì đây, người đừng có chuyên môn né tránh vấn đề nữa, có thể chuyên tâm chút không hả? Hoặc người yên một chút, để ta chuyên tâm làm được không?”

“Ách___ a! Người, người đồ bỉ ổi, tiểu nhân, mau buông tay... a... cho ta! Không... ngô, buông ra... kháo!”

.....

Thời khắc bình minh dần lên, Hoàng Linh Vũ mệt mỏi tê liệt nằm trên giường mệt đến mức đi tiểu đêm cũng bỏ qua. Mộ Dung Bạc Nhai thì lại thấp đèn, nhìn vào tay phải của mình nói: “A! Đây chính là sơ tinh trong truyền thuyết a!”

Ngữ khí đó rất có cảm khái, chọc giận đến mức Hoàng Linh Vũ cố chống thân thể tê liệt, hung ác ném gối về phía hắn.

Nào biết Mộ Dung Bạc Nhai nghiêng đầu tránh đi xong, chậm rì rì lấy trong tủ y ra một chiếc khăn gấm, thần thái vô cùng hưởng thụ lau sạch sẽ bàn tay phải, cuối cùng cẩn thận gấp lại, nhét vào lòng nói: “Vật trân quý thể này, phải bảo tồn thật tốt mới được!”

Khi hắn vừa nói xong, tiếp đó đã bay tới một cây nến cứng chắc.

Thanh tẩy đôi y lại giày vò hơn nửa canh giờ, khi mặt trời xuất hiện, Mộ Dung Bạc Nhai ngồi ở đầu giường, cúi đầu nhìn Hoàng Linh Vũ trầm trầm ngủ say.

Đối với người Tây Thương bị nhiều loạn tiến trình sinh trưởng mà nói, quá trình này có lẽ sẽ có. Sinh lý một khi thác loạn, muốn điều chỉnh lại cũng rất gian nan, khi sơ tinh nếu không có được sự kích thích từ bên ngoài, chỉ dựa vào bản thân rất khó được giải phóng, chỉ tiêu hao nhiều thể lực mà thôi. Chuyện này trong y quan Tây Thương là thường thức, nếu hài tử trưởng thành tại nơi Tây Thương tộc sinh sống, cũng rất dễ tiếp nhận. Nhưng Hoàng Linh Vũ xuất thân đặc biệt, tối qua có thể cố gắng gượng để hấn giúp đỡ, thật ra cũng coi như đã có tín nhiệm rất lớn với hấn rồi.

Mộ Dung Bạc Nhai giơ tay ra, tỉ mỉ vẽ theo mày mắt của y. Sắc sớm thanh nhạt len vào phòng, rọi lên mặt y. Một đêm này trôi qua, cuối cùng cũng có chút biến hóa, trên làn da từng vì thiếu dinh dưỡng mà khô cần hiện tại đã phủ lên tầng huyết sắc nhàn nhạt.

Hấn nhìn Hoàng Linh Vũ ngủ thật say, nhin không được lại nổi hứng, lấy ngón tay chọc chọc mặt đối phương... không động tĩnh.

Lại chọc chọc.

Hoàng Linh Vũ nhú mày đánh một cái, con ruồi hay muỗi trong suy nghĩ bị đánh rớt, tiếp tục ngủ.

Vì hiếm khi thấy bộ dạng thu hết toàn bộ móng vuốt sắc nhọn về của y, Mộ Dung Bạc Nhai càng cảm thấy đáng yêu không chịu nổi, cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên cằm y, trêu chọc tới mức y ngay cả trong mộng cũng khó chịu bắt đầu nhẹ run.

Sau lưng chợt truyền tới một thanh âm: “Có câu quân tử không khi ám sát, người đây tính là gì hả?”

Mộ Dung Bạc Nhai một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc, ngẩng đầu quay người nói: “Ta có lúc nào là quân tử chứ? Qua thêm hai ba năm nữa, đệ đệ cũng sẽ khiến y tiến vào gia môn.”

Ngoài cửa, hóa ra là Mộ Dung Nam Cẩn nam phần nữ trang lại xuất hiện.

“Xem ra tối qua quả thật y bị người trêu chọc đến cạn kiệt tinh lực, thật là đáng thương.”

“Nói chuyện lớn tiếng như vậy, người không biết điều chút được sao.”

“Được được được, người mau ra đi, chúng ta ra ngoài thương lượng.”

Mộ Dung Bạc Nhai luyến tiếc hạ trưởng xuống, thêm chút huân hương, rồi mới đi ra ngoài cùng Mộ Dung Nam Cẩn: “Mới sáng sớm tìm ta làm gì?”

“Mộ Dung Nhuệ Việt tựa hồ đối với tứ đệ...”

Cửa đóng lại, hai người cố ý hạ thấp giọng biến mất ngoài cửa.

Hoàng Linh Vũ mở mắt ra, nhìn ánh sáng lọt vào qua khung cửa. Thật ra vì Mộ Dung Bạc Nhai hồ nháo, y không ngủ say lắm. Khi Mộ Dung Nam Cẩn bước vào y cuối cùng cũng bị ồn tĩnh, vì trong phòng đột nhiên xuất hiện động tĩnh xa lạ khiến y không thể bỏ qua.

Mộ Dung Nhuệ Việt muốn làm gì với Sí Diêm, lẽ nào còn có thể đem hấn ra lăng trì sao?___ Quan hệ giữa bốn huynh đệ này, thật sự còn phức tạp hơn quan hệ của quốc gia.

Suy nghĩ rất lâu vẫn không ra được kết luận, đầu lại choáng váng vô cùng, Hoàng Linh Vũ tùy tiện kéo gối lau sạch chỗ cằm bị Bạc Nhai liếm qua, tiếp tục ngủ.

Hoàng Linh Vũ ngủ suốt một ngày một đêm.

Mộ Dung Bạc Nhai không then là làm tình báo, thần kinh mẫn cảm có thể coi là hạng nhất. Hoàng Linh Vũ cũng không biết sao hấn lại phát giác sự xao động của mình.

Mà kỳ quái nhất vẫn là hấn còn biểu đạt rõ sẽ không quản nhiều.

Như vậy ít nhiều khiến Hoàng Linh Vũ cảm thấy có chút bất an, dù sao muốn giết là phụ thân của Mộ Dung Bạc Nhai, là thân nhân có quan hệ huyết thống. Mộ Dung Bạc Nhai ở trong lòng y đã chiếm cứ địa vị nhất định, đây là điều không thể phủ nhận. Nhưng vẫn chưa đủ trình độ để xoay chuyển quyết định của y.

97. Q.2 - Chương 98: Thiên Biện Quy Liên.

Sáng sớm ngày thứ ba, Hồ Tôn nhân lúc người canh gác buông lỏng cảnh giác, trèo cửa sổ chui vào phòng ngủ của Hoàng Linh Vũ. Vừa vào liền thấy chính là Hoàng Linh Vũ ngồi trên đuôi giường cúi đầu trầm tư. Bộ dạng này khác rất nhiều so với lần đầu gặp mặt, nhưng cụ thể là biến hóa ở đâu, Hồ Tôn lại không thể nói rõ. Diện mạo vẫn thế, chỉ cảm thấy người thanh niên trong ánh sáng mỏng manh này, càng lúc càng có một cảm giác ảm áp thanh tú.

Hồ Tôn nói thẳng: “Đề nghị của người chúng ta tán đồng. Hiện tại người nhất định phải cho chúng ta thấy được năng lực của người, một khi bắt đầu chấp hành tức là bước trên đường chông gai, bang người lừa chúng ta sẽ không tùy tiện lấy sinh mạng của mình ra đùa cợt.”

“Các người cần năng lực thế nào?”

“Trí tuệ. Từ sau khi Diêm Phi Hoàng chết, bang người lừa lặng yên không lên tiếng, trừ vì bản thân vốn lừa biếng, thì nhiều hơn là do quần long không đầu. Chúng ta có thực lực bất phàm___ đây là sự thật không cần nghi ngờ, duy chỉ thiếu một thứ chính là trí tuệ để làm sao sử dụng những thực lực này.”

“Vậy các người muốn đánh giá như thế nào để biết ta có thể đạt tới yêu cầu của các người không?”

“Chính là điều kiện lần trước người đưa ra___ thích sát hoàng đế. Sau đó Yến quốc chắc chắn đại loạn, ba vị hoàng tử trong triều bất luận xuất phát từ mục đích gì, đều sẽ tìm hung thủ để làm dịu thiên hạ nhân tâm, để đạt được tư cách kế thừa đại điển.” Hồ Tôn biểu đạt như vậy, cũng có nghĩa là công nhận Hoàng Linh Vũ nếu có thể đưa ra sách lược vẹn toàn, bang người lừa có thể chấp nhận y trở thành lực lượng trung tâm.

Hoàng Linh Vũ nhìn hai tay mình, tựa hồ trên đó đã nắm chắc vũ khí sắc bén có thể giết người, nhàn nhạt nói: “Giết hoàng đế là chuyện tất yếu, có thể hạ độc.”

“Hạ độc?” Hồ Tôn không cho là đúng lúc đầu phủ định, “Bất cứ ai cũng biết độc có thể giết người, nhưng hoàng cung thiện phòng tự có người thử độc, mỗi món ăn đều được dùng châm thử độc, còn phải trải qua người thử độc, người làm sao có thể không kinh động bất cứ ai mà hạ độc được?”

Hoàng Linh Vũ ngược mắt nhìn hắn, bất động thanh sắc.

Bà cố của y kiếp trước cũng từng vững tin về chuyện bạch ngân thử độc. Trong nhà có cất mấy đồng ngân bị của thời kỳ dân quốc, bà cố mỗi lần dùng lòng đỏ trứng ngâm nó, sau đó lấy ra. Đồng tiền đó tất nhiên sẽ trở nên vừa đen vừa lam, bà cố liền cho rằng bản thân đã trúng độc___ Kỳ thật nào có trúng độc gì, chỉ là vì đồng tiền bị chất trong lòng trắng trứng phân giải ra lưu hóa, sau đó nó bị oxi hóa mà thôi. Bạch ngân sơ dĩ có thể biến đen, đó là kết quả của oxi hóa.

Đáng tiếc ở thế giới này, người nghiên cứu độc đã ít càng ít, mọi người lại đều nghe đồn bảy bà, cho rằng ngân châm thật sự có thể dùng làm thử thử ra được các loại độc.

“Tương truyền một ngàn năm trước, khi Đại Yến vừa bình định các nước, từng có độc thánh Tư Đồ Ngưng Hương thiện chế kỳ độc. Độc do hắc chế ra vô sắc vô vị, ngân châm không thể nhận được, nếu muốn người chết sau hai năm, thì không có chuyện người bị độc chết khi mới một năm rưỡi, chuyện này Hồ tiên sinh biết chứ?”

“Truyền thuyết mà thôi, không thể tin được.”

“Nhưng hiện tại độc học đã thất lạc, thế nhân tuân theo mẫu cũ mà không biết phối chế phương thuốc mới. Thử hỏi Hồ tiên sinh, nếu độc được liên tiếp xuất hiện, phòng không thể phòng, thì sao có thể để người khác nhận ra? Mà độc phát rồi, thì lấy đâu ra thời gian để bọn họ nghiên cứu phương pháp giải độc?”

Hồ Tôn nghe vậy trầm tư suy ngẫm, bất giác thẳng người lên hơi nghiêng qua.

Hoàng Linh Vũ cảm bình nước rót ra một chút, chấm ngón tay vào viết lên bàn: “Không có người nghe lén.”

Hồ Tôn sáng tỏ, nói: “Ta vẫn luôn chú ý, quả thật không người.” Nghĩ nghĩ thấy chuyện sắp nói tiếp theo liên quan trọng đại, nên đứng lên ra ngoài đánh giá một lượt.

Sau thời gian một chung trà, Hồ Tôn lại quay về phòng, nói: “Trừ phi là Diêm Phi Hoàng đó người chết phục sinh, nếu không không có ai có thể nghe lên.”

Hoàng Linh Vũ nhìn Hồ Tôn hơi hồi hộp, mất một lúc không ai nói chuyện, liền chìm vào trạng thái lạnh nhạt lúng túng. Y lúng túng cười, nói tiếp vấn đề vừa rồi: “Nghe nói Đại Yến có một loại Thiên Biện quy liên nổi danh kỳ được, hoa nở ba mươi cánh, sắc tím thẫm như mây khói chiều tà, chịu hàn nhưng lại khó trồng, tính ra chỉ có cung đình Đại Yến có.”

“Đích thật là vậy, cuống của Thiên Biện quy liên và những hoa sen khác bất đồng, dạng cầu độc nhánh. Nếu gặp được búp cầu tím bạc lớn cỡ nắm tay, nghe nói có tác dụng kỳ diệu giúp thanh hỏa dưỡng nhan.”

Muốn giết người mà vô hình, tốt nhất là sử dụng độc vật được vật. Có một ví dụ vô cùng điển hình, đặc công phản đồ của nước A nào đó trốn ra nước ngoài cư trú mấy năm, lại bất ngờ chết do sự độc hại trường kỳ của phóng xạ kim loại. Lúc đó không ít tập thể suy đoán có phải có liên quan đến nước A, chỉ đáng tiếc chưa hạ độc xong, người đã chết mất rồi, đoán đi đoán lại rút cuộc chẳng có tác dụng gì. Ví dụ này đủ để chứng minh độc được vượt xa khả năng khống chế, tác dụng mang tính lâu dài, nguồn gốc khó thể tra ra.

Vì vụ án này là sự thật, không ít viện pháp y lấy danh xưng là ‘theo trào lưu thời đại’ để đề cập tới nó.

Riêng với Hoàng Linh Vũ mà nói, truyền thuyết kỳ thần quái dị của các thời đại xem qua không ít, đối với ba cách phòng độc của hoàng thất cũng quen thuộc như lòng bàn tay, cũng biết đều không thể áp dụng.

Cách thứ nhất là dùng châm, sự lăm lẩn trong đó không tất nói nhiều.

Thứ hai là dùng quan thử độc. Nhưng mà nếu trong thức ăn bị thả độc được phát tác chậm, vậy cho dù có thử suốt cả năm thì cũng không thử ra kết quả gì, cuối cùng đại khái cũng đồng thời phát độc với hoàng đế, trên đường xuống hoàng tuyền sẽ có bạn đồng hành cảm thông mà thôi.

Còn về cách phòng độc cuối cùng càng không đáng để bận tâm— chính là hoàng đế tự đề cao năng lực kháng độc. Trong truyền thuyết có không ít hoàng đế từ nhỏ đã phục độc, dần bồi dưỡng ra năng lực đề kháng. Nếu cái này có thể có hiệu quả, vậy thì những hoàng đế này đều nên đạt được giải Nobel về y học!

Thử nghĩ, đại tự nhiên không gì không có, độc vật cũng có hàng ngàn hàng vạn, hoàng đế phải thử bao nhiêu loại độc mới đủ để phòng ngừa độc tính của tất cả các loại độc? Hơn nữa, rất nhiều vật kim thuộc nặng đặc biệt là kim thuộc có tính phóng xạ căn bản không thể nào dựa vào thể chất mà có thể bài trừ, nó chỉ không ngừng tích lũy, cuối cùng số lượng đạt đến chất biến. Cho dù những hoàng đế này công năng cường đại cỡ nào, uống bao nhiêu cũng sẽ sớm đi gặp thượng đế tiên sinh nào đó, cũng bằng với việc tự sát từ từ.

“Cuống của Thiên Biện quy liên tuy là kỳ được dưỡng nhan, nhưng nếu chất nước không tốt, thì lại có thể khiến nó biến thành kỳ độc.” Hoàng Linh Vũ nói xong, chậm rãi nhớ lại trường trung học trước kia cũng có trồng loại thủy liên (bông súng) màu tím, thầy sinh vật từng nói nó hấp thụ kim thuộc nặng như chì, là thực vật tuyệt hảo để lọc nước.”

Thiên Biện quy liên tuy là thực vật đặc biệt hiếm của thế giới này, nhưng cũng đã phát dương quang đại tính chất đặc thù của thủy liên, thậm chí còn vượt hơn. Một khi tiếp xúc với vật có tính kim thuộc nặng, nó sẽ cố gắng tích lũy trong cuống. Mà những thứ này đều có ghi chú trong [Tự Liên Tập]. Có trách thì chỉ có thể trách Mạc Xán ngàn tính vạn tính, vạn vạn tính cũng không ra được Hoàng Linh Vũ thật sự xem hiểu những thiên thư này, càng không thể tính được cư nhiên để y sống sót chạy thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta.

Hồ Tôn đã chậm rãi ngồi nghiêm chỉnh lại, thấy Hoàng Linh Vũ ngừng ở đó không nói tiếp, liền thấp giọng thúc giục: “Ta đang nghe đây.”

Hoàng Linh Vũ lúc này mới tỉnh khỏi cảm xúc hồi vị cho sự tao ngộ đáng thương của Mạc Xán, cũng cảm thấy bản thân bóp méo sự dương dương tự đắc của địch nhân thì thật là buồn cười, quay lại chính đề tiếp tục nói: “Trì thủy trồng sen của hoàng cung diện tích rất lớn, ai ai cũng cho rằng không cần canh chừng.

Tiên sinh chỉ cần phái người rình cơ hội bỏ độc tính than chì vào trì, thì Thiên Biện quy liên đó sẽ tự động hấp thu.”

Hồ Tôn nghiêm nghị: “Sau đó là cả mùa thu, hoàng đế thích dùng Thiên Biện liên tươi, hai mùa đông xuân thì cũng có đồ khô dự trữ... người tính cần bao lâu mới có thể khiến lão hoàng đế này đi gặp diêm vương?”

“Không quá một năm. Triệu chứng sẽ xuất hiện, chính là suy yếu kéo dài, cho dù ngừng hấp thu cũng không thể nào ngăn cản tử vong giáng xuống.”

“Nhưng vẫn còn một vấn đề, trong trì thủy có nuôi cá chép, nếu bỏ độc vật vào...”

“Cho nên mới cần tiên sinh chỉ chọn độc tính chì a!” Hoàng Linh Vũ cười ha ha, Hồ Tôn chưa thấy qua hoàn cảnh nuôi cá của xã hội hiện đại, nhưng Hoàng Linh Vũ thì không chút xa lạ.

Những dòng nước đã ô nhiễm kim thuộc này, cũng vẫn có thể nuôi ra từng đời từng đời cá. Cá chép tuy không lạm sinh, nhưng lại có khả năng chịu đựng cao hơn các loại cá khác. Huống hồ độc vật một khi lắng xuống đáy trì, thì sẽ bị Thiên Biện quy liên hấp thụ, những cái này trong [Tự Liên Tập] có giới thiệu tỉ mỉ.

___ Ai bảo Mạc Xán năm trước luôn bày mấy trang ghi chú về dụng độc này trước mặt y, Hoàng Linh Vũ muốn nhìn không rõ cũng không được.

“Muốn trách thì chỉ có thể trách chất nước trong hoàng cung không thể bảo trì được sự thuần tịnh không độc, còn về ngàn năm sau đó, ngay cả ngự y cũng quên mất Thiên Biện quy liên trừ là được ra, thì còn trở thành kịch độc mãn tính.

98. Q.2 - Chương 99: Sóng Sau Sóng Trước.

Trụỵ lạc là cảm giác thế nào?

Có một thời gian, nữ học sinh trong khoa lịch sử mê luyện chuyện thánh kinh, thường xuyên hỏi những vấn đề khiến nam sinh choáng váng.

“Tại sao đại thiên sứ Lucifer mà thần sủng ái nhất nguyện ý từ bỏ quang minh, thánh khiết và mỹ lệ, chìm vào hắc ám, bẩn thỉu và xấu xa?”

“Tại sao Jesus lại từ bỏ cuộc sống yên ổn an bình, bước lên con đường chông gai và chết chóc?”

“Tại sao Ramesses II không thể bỏ qua Moses, để Israelites trở về mảnh đất khế ước thần ban cho, mà chấp nhận bỏ ra cái giá máu đổi máu.”

Lúc đó bọn họ còn trẻ tuổi, không biết những chuyện tình cảm quá mức cường liệt này, không biết sau khi con người ta bước vào thành niên, chí hướng tâm tính của thời thiếu niên đều sẽ chậm rãi gấp khúc, sản sinh ra chấp niệm mới.

Vị đại thiên sứ có đôi cánh như lục mang tinh, có lẽ không phải trụỵ lạc vì dụ hoặc của địa ngục, mà là vì trong thiên đường có thứ mà hắn nhất định phải chạy trốn.

Mà vị thánh nhân đội lên chiếc nón gai góc chết trên thập tự giá, nhất định là vì có chấp niệm vượt qua cả sinh mạng.

Vị Pharaon Ai Cập bị ngăn cản bởi bờ biển đỏ, có lẽ trong nội tâm tràn đầy bóng tối, chỉ có thể dùng máu tanh để chứng minh nó tồn tại.

Ai biết chứ? Đối với người có tôn giáo mà nói, bọn họ là thánh kinh. Đối với người không tin tôn giáo mà nói, bọn họ là một câu chuyện.

Hoàng Linh Vũ đang ngồi thể nghiệm cảm giác trụỵ lạc, rời khỏi quang minh, mỹ lệ, thánh khiết, bình tĩnh.

Y nghĩ, kỳ thật như vậy cũng rất tốt.

Như vậy thật ra cũng rất tốt...

Thương tổn của y sau khi người đó chết, đã không ai có thể chia sẻ. Hôm nay sau bao nhiêu ngày trốn trốn tránh tránh che giấu, vết thương đã trở thành tình cảm càng cuồng liệt hơn.

Y biết đến hận.

Căm hận văn nhã mà dịu dàng, nhưng cũng là căm hận tuyệt vọng mà thảm liệt.

Chưa từng nghĩ để người đó xảy ra chút chuyện gì, kết quả lại uống độc của y, thì thể lạnh lẽo trong cơn mưa đêm.

Y muốn chấp vắn, muốn thổ lộ, nhưng mà tại kiếp thứ hai, người đó vẫn quay lưng đi, đã chết rồi.

Khi y vừa bước ra từ trong sương mù, muốn bắt đầu lại từ đầu, lại được biết tin người đó tự chạy đến trước mặt người khác để người khác bức chết.

Thế là tất cả lại trở về con số không.

Chuyện này, là ai sai? Lẽ nào là y làm sai rồi?

Y chưa từng làm sai, chỉ là đạo của hai người, đối ngược mà thôi.

Mọi chuyện trở lại con số không, số không không trọn vẹn, biểu hiện không bận tâm đến vận sự đang tan vỡ dần.

Lý trí đã thanh tỉnh đang uốn éo và điên cuồng, y học được hận, cho dù là dịu dàng mà ưu nhã, cũng là tuyệt vọng mà thảm liệt.

Hoàng Linh Vũ từng muốn ngăn cản bản thân như vậy. Y từng khi mũi khinh thường đối với sự phản nghịch của Lucifer, không muốn bản thân cũng bước vào vết xe đổ.

Có lẽ nên tìm một người đến yêu y, sau đó bản thân cũng học được nỗ lực yêu người đó?

Y nhắm vào Mộ Dung Bạc Nhai.

Hoàng Linh Vũ thậm chí cảm thấy bản thân là một con rắn độc trong khu vườn địa đàng, thè ra chiếc lưỡi đỏ mê hoặc con người, lừa gạt con người thuần lương đi thử trái cấm.

Nhưng kết quả thì sao? Chỉ là càng lúc càng hư vô.

Cảm giác tồn tại của Mộ Dung Bạc Nhai quá yếu, yếu đến mức không đủ để che lấp bóng dáng của Diêm Phi Hoàng, yếu đến mức cho dù gần như đã có quan hệ thân mật, nhưng vẫn không thể quên được sự phản hận tuyệt vọng mà thảm liệt đó, thậm chí càng lúc càng cuồng liệt.

Mộ Dung Bạc Nhai dần chồng lên bóng dáng của Diêm Phi Hoàng.

‘Hoàng Linh Vũ’ đã chết qua một lần, nhưng vẫn muốn kéo dài cuộc sống và mê mang quá khứ, đây chính là nguồn gốc tội lỗi của Hoàng Linh Vũ.

Cho nên hiện tại, y xoay chuyển, quyết định trả giá cho tội lỗi của mình.

Vừa muốn bỏ qua hận nhưng lại không thể trốn chạy, chỉ có thể gánh trên vai, sau đó trụy lạc, sau đó hủy diệt___ mang theo sự xấu xa và chấp nhất của thế giới này.

Chỉ là con đường này một khi đã xác định phải đi, quyết không thể nửa đường bỏ phí, không tha thứ cho trốn chạy, không tiếp nhận khuyên ngăn, càng không dung thứ chết giữa đường.

Tiêu Thanh Ngọc tránh khỏi tai mắt của Mộ Dung Bạc Nhai đến tìm y, cảm thấy Hoàng Linh Vũ đã khác rất nhiều. Năm ngoái đến năm nay, trong một năm mà biến hóa lại quá lớn.

Sở dĩ hấn đến đây, là vì thỉnh cầu của Hoàng Linh Vũ. Lần trước tới là có Mộ Dung Bạc Nhai dẫn đường, vì thế Hoàng Linh Vũ nói chuyện cũng phải bảo lưu. Chỉ khi tay hai người tiếp xúc trong thoáng chốc thì nhét một mảnh giấy đã viết xong vào tay hắn.

Hoàng Linh Vũ đứng trong ánh dương chiều nghiêng vào phòng, chỉ dùng một tay chống nạng, nhàn nhai quay mắt nhìn Tiêu Thanh Ngọc, ưu nhã nhưng lại khiến bất cứ ai cũng không thể coi thường.

“Chúng ta nói chuyện thôi.” Hoàng Linh Vũ nói, ngừng thần nhìn hần.

Đây là giọng điệu y chưa từng dùng qua. Y từng là tiểu hỏa kế của tiệm cầm đồ Hoài Qua, làm chuyện gì cũng không hy vọng lập công, chỉ không muốn có sai lầm, chỉ là khi ở xó xỉnh không ai thấy được thì lại dùng thủ đoạn nho nhỏ lặng lẽ duy trì nơi sinh sống của mình, đối với tôn trưởng cũng chưa từng có nửa điểm ngỗ nghịch.

Nhưng hiện tại, y giống như đang đứng ở địa vị ngang hàng với Tiêu Thanh Ngọc. Cho dù y vẫn cung kính lễ nghi, cho dù y một tay chống nạng.

Y rất nghiêm túc thỉnh cầu, thái độ rất thành khẩn: “Hy vọng ngài có thể mang ta rời khỏi nơi này.”

“Người muốn ly khai... người có biết bọn Mộ Dung Nhuệ Việt đang đợi lột da người không?”

“Tiêu tiên sinh cũng biết, ta lưu lại bên cạnh hần, đối với hần không có giúp đỡ gì lớn lao, ngược lại còn là một mối họa. Tiêu tiên sinh có biết viện tử này lại sao lại an tĩnh như thế không?” Y ngừng một lát lại nói, tựa như không biết làm sao, “Là vì Bạc Nhai không muốn để thủ hạ của hần tiếp cận, cho dù bảo vệ cũng phải cách một khoảng. Vậy ta hỏi một vấn đề nữa, Tiêu tiên sinh có biết tại sao hần bảo bọn họ cách ra?”

Tiêu Thanh Ngọc nói: “Người nghĩ nhiều rồi.”

“Nhưng ta vẫn chưa nói ra đáp án, không phải sao? Tiêu tiên sinh biết ta muốn nói gì, hay là Tiêu tiên sinh cũng đoán được đáp án rồi? Mộ Dung Bạc Nhai không để bọn họ tiếp cận là có đạo lý của hần, vừa bảo hộ ta không bị bọn họ nói xấu sau lưng, cũng có thể đảm bảo hình tượng của hần trong lòng bọn họ.”

“Tại sao lại nghĩ như vậy? Côn Tổ và người thế tục dù sao cũng có khác biệt.”

“Tìm người ta đều là thịt, nhưng trưởng thành thế nào, mỗi người đều có chỗ khác biệt. Bọn họ quả thật là thành viên của Côn Tổ, nhưng đồng thời cũng là thế nhân, muốn không chịu ảnh hưởng thì sao có thể? Cho dù một Lộ Thị Tửu có thể độc đoán độc hành, những người khác cũng có dũng khí đó sao?”

“Mộ Dung Bạc Nhai nhất định sẽ không đồng ý.”

“Cho nên mới muốn xin Tiêu tiên sinh giúp đỡ.”

“Người đã tính toán kế hoạch này bao lâu rồi?”

“Khi vừa thoát ra đại khái đã bắt đầu suy nghĩ rồi, chẳng qua hiện tại mới hạ quyết tâm mà thôi.”

“Tại sao ta phải giúp người? Mộ Dung Bạc Nhai khẳng định sẽ âm ỉ với ta.”

“Àm ỉ? Thật khả ái! Đây cũng chẳng qua chứng minh hần còn chưa đủ. Tiêu tiên sinh, hần còn cần rèn luyện nhiều hơn.” Hoàng Linh Vũ quả thật cảm thấy bản thân đã sắp trở thành mục tiêu rồi, trước đây trong tiểu thuyết của các bạn học nữ, không phải đều có tôn trưởng cha mẹ của nhân vật trăm phương ngàn kế muốn đánh gãy uyên ương sao, hiện tại lại trở thành y đi yêu cầu người ta đánh gãy, “Vậy tiên sinh, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo tiên sinh.”

“Cứ nói.”

“Nếu có một thửa ruộng dưa, nếu chỉ có thể hái một trái dưa, chỉ có thể đi tới không thể bước lùi, làm sao mới có thể hái được trái dưa ngọt nhất?”

Tiêu Thanh Ngọc cúi đầu trầm tư, chỉ một lúc liền không biết nói gì, vì Hoàng Linh Vũ đã bao hàm lý do của y trong đáp án đó rồi.

Hoàng Linh Vũ đương nhiên biết Tiêu Thanh Ngọc đã nghe hiểu, đây là cách ví von dễ hiểu. Lý do rất trọn vẹn, bất luận đối với người hái dưa mà nói hay đối với dưa bị hái mà nói, đều rất trọn vẹn.

“Tiêu tiên sinh có nghe qua câu chuyện hầu tử hái đào chưa?”

Tiêu Thanh Ngọc lắc đầu.

Hoàng Linh Vũ nghĩ nghĩ, cảm thấy đại khái văn học nhi đồng không đủ để biểu đạt, lại hỏi: “Vậy Tiêu tiên sinh biết câu ngạn ngữ nhặt hạt vừng ném trái dưa không?” (*Ý nghĩa là bỏ cái to lấy cái nhỏ, kẻ không biết nhìn xa trông rộng)

Tiêu Thanh Ngọc gật đầu.

Xem ra dân tục học phát triển không tệ.

Hoàng Linh Vũ khẩn thiết dụ hoặc nói: “Hắn còn trẻ, mới mười chín hai mươi, còn có rất nhiều chuyện chưa nghĩ rõ. Để hai người tách ra cho hắn có thể lãnh tỉnh suy ngẫm, qua hai ba năm, nếu hắn vẫn không hối hận, tùy hắn thích làm thế nào cũng được.”

Nói xong, giao một phong thư dán kín kê ra nói: “Hắn xem rồi sẽ hiểu được tâm ý của ta.”

“Hiểu? Nếu đã hiểu, tại sao không tự nói với hắn?”

“Người đó... Tiêu tiên sinh lại không phải không biết, trước đây ta và hắn hề nói chuyện, mười lần thì có hết chín lần sẽ kết thúc bằng đánh nhau. Ta cố chấp, hắn càng ngang bướng hơn ta, không có gì có thể nói được.” Y nói.

Thái độ của Hoàng Linh Vũ rất thành khẩn.

Trong mắt Tiêu Thanh Ngọc, Hoàng Linh Vũ là một hài tử tốt rất tôn kính sư trưởng.

Hoàng Linh Vũ không có tiền án gian trá gì trọng đại.

Cho nên cuối cùng y cũng đã động được lão hồ ly Tiêu Thanh Ngọc.

Nói ngắn gọn___ Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước thì chết trên bãi cát.

99. Q.2 - Chương 100: Mở Hết Mã Lực.

Mộ Dung Bạc Nhai có lẽ có thể trở thành một tình nhân tốt. Hài hước, thú vị, có lúc hưng trí thì có thể đánh nhau. Chẳng qua cảnh tượng này có lẽ sẽ khó thấy được nữa. Từ sau khi Hoàng Linh Vũ tổn thương trở về, Mộ Dung Bạc Nhai trở thành một trái hồng mềm, bình đến cười ngẩn, nước đến cũng cười ngẩn. Đến mức Hoàng Linh Vũ cho dù có tức giận, thấy hắn như vậy cũng không còn hưng trí ức hiếp nữa, chỉ là sau đó sẽ buồn bực.

Bất cứ ai đối với tiểu lão đầu như con lật đật chỉ biết cười ngốc đánh không trả đòn mắng không mắng lại đều sẽ thấy buồn bực.

Nhưng có một chỗ tốt, Mộ Dung Bạc Nhai sẽ không dính người, tính ra cho dù cùng tân nương tử động phòng hoa chúc, cũng là loại người làm xong chuyện thì chạy đi. Căn cứ chính là, Mộ Dung Bạc Nhai trước mắt thể sự quần thân, nhưng lại bỏ đó cho người trở lại tìm chuyện giải khuây cho Hoàng Linh Vũ.

Thủ đoạn của Tiêu sư phụ không tồi, không những tìm ra chuyện điều tên Mộ Dung Bạc Nhai lỗ mãng đó đi, mà chuyện đó tựa hồ còn khá trọng đại gian nan, khiến hắn ngay cả một phần bốn lực lượng phòng thủ cũng phải mang theo. Chuyện tiếp theo thì phải làm sao giải quyết ba phần bốn lực lượng còn ở lại.

Hoàng Linh Vũ hiểu rõ, cho dù là Hồ Tôn cũng không dám gánh trách nhiệm có liên can tới việc ‘vận chuyển’ y ra ngoài gây ra nộ hỏa của Mộ Dung Bạc Nhai___ Cũng một phé nhân vượt qua tường chạy, mục tiêu lớn như thế, khẳng định sẽ bị phát hiện, không cần nói.

Không ngờ được Mộ Dung Bạc Nhai vừa mới đi, hôm sau đã có một đại oan đầu nháo tới tận cửa.

Đích thật, cửa bị người đá ra.

Hoàng Linh Vũ kinh ngạc nhìn trong đại môn bị đá mở đứng một người tựa hồ... chắc là có quen biết.

Y có chút nghi hoặc, chậm rãi, dùng ngón tay gãi trán.

“Trình Bình! Ta là Trình Bình!” Người đến thấy y lại có thể quên bég mình đi, tức giận ngậ trời, gầm lên: “Đồ đáng chết nhà ngươi sao có thể quên ta! Đồ đáng chết nhà ngươi đem ta làm thành thể này mà sao ngươi có thể quên ta!”

“A...” Hoàng Linh Vũ hậu tri hậu giác nhớ ra quả nhiên có quen biết người này, cảm thấy hành động của mình vô cùng thất lễ, mới bỏ ngón tay đang gãi trán xuống, lúng túng biện giải: “Ta có nhớ ngươi, chẳng qua cửa bị đá ra làm ta ong đầu, cho nên...”

Y càng nói càng nhỏ tiếng, cuối cùng trong ánh mắt tức giận đến mức muốn thiêu đốt của Trình Bình đành hoàn toàn im miệng.

Trình Bình cũng không quản y, đứng đó ôm ngực tức giận gầm lên: “Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài!” Hình thái này rất trắng liệ, khiến Hoàng Linh Vũ nghĩ tới đại tinh tinh bị nhốt trong chuồng sắt.

Sau lưng có vài tiểu hỏa tử của Côn Tổ thò đầu ra nhìn, là cùng tới với đại oan đại đầu này đi... Hoàng Linh Vũ phát tay lắc đầu, bảo bọn họ không cần bận tâm, Trình Bình là bị bức bách phát điên rồi, nhưng cũng không đến trình độ bạo nộ rồi mắc bệnh thần kinh. Nhớ lại năm đó, Hoàng Linh Vũ thường xuyên đi vào bệnh viện tâm thần, giáo sư ở đó cũng gần tới mức là cảm thú.

“Ngươi không phải rất tự do sao? Muốn ra ngoài thì ngươi tự đi a.” Hoàng Linh Vũ rất thuần lương hỏi.

Trình Bình hai mắt đỏ hồng: “Chịu đủ rồi, thật chịu đủ rồi! Các ngươi sao có thể để tên Thập Lục Cửu hồn đàn đó đến trừng trị ta!”

“Hắn làm gì ngươi rồi?”

“Hắn đem ta...” Trình Bình nói được một nửa, thì ngừng, cảnh giác nhìn Hoàng Linh Vũ, sau đó chân chân chính chính ngậm miệng lại, không để lộ một khe hở, khiến người ta vừa nhìn liền có thể biết hắn tuyệt đối sẽ không nói thêm một chữ về chuyện này.

Hoàng Linh Vũ thở dài: “Đầu tiên, ngươi là người của kẻ địch của bọn họ, biết được nơi ẩn thân của họ, muốn ra ngoài có thể, nhưng đại khái phải là khiêng ra thì mới khiến người ta an tâm. Thứ hai, cho dù ngươi ra ngoài thì còn có thể đi đâu? Trở về chỗ Mộ Dung Sí Diệm? Hắn có thể dung được ngươi nhưng Mạc Xán khẳng định không dung được ngươi.”

Trình Bình thần tình kỳ quái, giống như hắn không cho rằng đây là chuyện gì khó.

“Cho dù ngươi lấy chỗ ẩn thân trước mắt của họ đi bắt cáo, nói bản thân hoàn toàn vô tội. Được thôi, cho dù vạn nhất Mạc Xán đại thím thiện lương thuần khiết đó tin lời ngươi. Ngươi nghĩ thử xem, ngươi vừa chạy đi bọn họ còn không phát giác được a, một khi phát giác còn không chạy trốn a. Thủ hạ của Mộ Dung Bạc Nhai được huấn luyện có tuân tự, ngươi tự tính thử đi, trước khi bọn họ chạy đi ngươi có thể tìm được Mạc Xán, hơn nữa khiến lão gia hỏa thiện lương thuần khiết đó tin lời ngươi, sau đó dẫn người đi tra xét... cơ hội này không lớn, hiện tại tính cho kỹ đi.”

Sắc mặt Trình Bình khó coi, đích thật là trong lúc bạo nộ hắn chưa từng nghĩ kỹ tình huống này.

Hoàng Linh Vũ làm vẻ mặt thăm thăm, nói: “Đến lúc đó cái gì cũng không tra được, Mạc Xán còn có thể tin ngươi? Nghĩ xem, ta tiết lộ bao nhiêu phương pháp mới để giày vò người trong ngục rồi, nữ nhân đó hiện tại thiếu nhất chính là tài nguyên để đem đi thực nghiệm a.”

Những phương pháp trừng trị người này Trình Bình cũng có nghe qua, đồng cảm bản thân, hắn đỏ mặt tới tận tai, nhào tới bóp cổ y, gầm lên: “Đều tại ngươi! Đều là vì ngươi!”

Hoàng Linh Vũ vụng về phản kháng, không thể ngờ được lập tức đã đẩy Trình Bình hung hãn ngã xuống đất, ngay cả y cũng không thể tin được nhìn tay mình, sau đó lắc đầu.

Thấy bộ dáng phần hận khó nói của Trình Bình dưới đất, Hoàng Linh Vũ bưng tỉnh đại ngộ, nói: “Ngươi bị hạ được rồi sao, trở nên mềm nhũn thế này.”

Quả thật là nói đúng chỗ đau của hắn, nhưng Trình Bình lại không chút động đậy, chả có một chút phản ứng nào.

“Hạ được gì vậy?”

Hắn ngã ngồi dưới đất tròng mắt nhìn xà nhà, nửa ngày không phản ứng.

“Hỏi người đó.” Hoàng Linh Vũ cầm nặng lên, chọc vào trán hắn. Đáng tiếc bị hắn nghiêng đầu né đi.

“Người không nói, ta sao có thể tìm được thả người ra a.”

Trình Bình sống lại, không dám tin nói: “Người giúp ta? Dựa vào cái gì?”

Hoàng Linh Vũ vô cùng đồng tình nói: “Chỉ dựa vào ta muốn tìm chút chuyện gì đó cho họ làm.”

Hoàng Linh Vũ lại chọc trán hắn, lần này hắn ngây ra, chọc thiệt đã.

“Chỗ này ta ở chán rồi, muốn đổi chỗ khác tu dưỡng thân tâm, tên Mộ Dung Bạc Nhai thô lỗ đó sống chết nói phong thủy ở đây tốt. Không thì vậy đi, nếu người có thể chạy thoát được, bọn họ lập tức sẽ đổi chỗ cho ta.”

Trình Bình không thể lý giải, đây là lý lẽ kiểu gì? Phải là người tùy tiện cỡ nào mới có thể vì loại lý do này mà thả địch nhân đi? Nhưng hy vọng có thể chạy thoát mê hoặc hắn không ngừng bước tới, sống sót được tới hôm nay dưới sự trông coi của Lộ Thị Tửu, hơn phân nửa nhảy bén và cẩn trọng của hắn đều bị phiền não bạo nộ thay thế, tới mức hắn không tiếc trả giá tất cả để mạo hiểm.

“Được ta biết phối, chỉ là nguyên liệu chế được bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho ta tiếp xúc, nếu người có thể giúp ta lấy được thì đủ rồi.”

“Thật không then là nhân tài, biết được rất nhiều thứ.” Hoàng Linh Vũ thầm vỗ tay inh ỏi, bắt đầu tính toán.

Ba ngày sau, vào cái đêm Hoàng Linh Vũ nhờ người chiếu theo phương pháp chế giải dược của Trình Bình đi mua về, trong trang viện truyền tới âm thanh nhiệt náo thấp thoáng.

Oan đại đầu đáng thương chạy rồi, hơn nữa bị người phát hiện rồi.

Kỳ thật oan đại đầu vốn có thể đợi ngày thứ hai hoặc ngày thứ ba, tóm lại hắn có thể đợi đến ngày Hoàng Linh Vũ không thể nắm chắc chạy trốn. Nhưng trùng hợp là khi hắn có được giải dược thì lại được Hoàng Linh Vũ hảo tâm báo tin: “Sáng hôm nay vừa có được tin tức, ngày mai Mộ Dung Bạc Nhai sẽ trở lại, đi cùng Lộ Thị Tửu.”

Hoàng Linh Vũ lại hảo tâm nói với hắn: “Ta biết có một mật đạo, thông ra ngoài trang. Mộ Dung Bạc Nhai sợ có vạn nhất, chỉ nói ột mình ta biết. Người từ đó đi thì có thể thuận lợi thông quan.”

“Người... người không giống dạng người có thể dễ dàng nói ra bí mật.” Trình Bình nghĩ tới kinh nghiệm năm ngoái, Hoàng Linh Vũ chỉ dùng một tháng, đã biến thành nhân vật cứng miệng mà trong Bằng Tổ ai ai cũng biết, bất luận dùng phương pháp nào đều không thể moi được bí mật gì từ trong miệng y.

Hoàng Linh Vũ nói: “Ta luôn là người kỳ quái lắm mà, nếu người cầu ta hoặc là bức ta, quần người có tông vào tường chết hay đem ta đánh chết ta cũng không mở miệng. Nhưng nếu là bị bức tới hoảng rồi, nói không chừng lúc nào đó sẽ nói ra. Kỳ thật lúc đó các người chỉ cần không đánh không giày vò, nhốt ta trong căn phòng nhỏ ngày ngày không có gì làm, cũng không có đường cho chuột gián gì đó bò vào giải khuây, ta tuyệt đối sẽ bị bức điên.”

Trình Bình ngẫm nghĩ, thiên hạ vô cùng to lớn, có người quái dị thể này cũng rất có khả năng.

Vì thế nên, Trình Bình chạy.

Và cũng vì thế, Trình Bình bị nắm chắc hành động, rất dễ dàng bị người nào đó nắm chắc hành động của hắn bán đứng___ cái gọi là kế diệu hổ ly sơn, là cần phải có một môi dụ thật mạnh a.

Còn về môi dụ này nên để người ta phát hiện thế nào, Hoàng Linh Vũ chỉ cần nói một câu___ “A, lần trước gia hỏa tên Trình Bình gì đó, xông tới chỗ ta thuận tiện lấy đi vài quyển sách. Làm phiền vị đại ca nào có chút quan hệ với hắn, giúp ta đòi về được không?”

100. Q.2 - Chương 101: Tiết Thu Đông.

Cuối tháng chín, tiết thu đông, Đại Yến đóng quân ở Giang Bắc. Trận công phòng khua chiêng gõ trống thời gian trước cũng càng lúc càng thưa thớt. (Chú thích: Tháng chín đương nhiên là chiếu theo âm lịch, cổ đại chưa có dương lịch.)

Mộ Dung Nhuệ Việt biết rõ trận chiến này liên quan đến sự phát triển thế lực của mình trong quân từ nay về sau, tuyệt đối không dám thờ ơ. Hắn vốn bản tính đa nghi thiện biến, lại hiểu rõ kẻ ủng hộ của mình trong quân trước mắt tuyệt nhiên không tài cán bằng Võ Lượng, nhưng lại chủ động xin hoàng đế Đại Yến được tùy quân ra trận.

Trên chiến trường, tình huống phút chốc có thể vạn biến, trù hoạch được ngoài ngàn dặm đương nhiên có thể hiện rõ tài năng đột xuất, nhưng chung quy vẫn không kịp tùy cơ ứng biến trên chiến trường.

Sau khi đại hoàng tử của Đại Yến đến chiến trường tiền tuyến, không ngừng có mệnh lệnh phát ra, nhưng trong đó, năm sáu phần mười là không hợp tình huống.

Sở trường của Mộ Dung Nhuệ Việt là sự vụ ngầm sau lưng, tiền phương thì có tướng lĩnh trông chừng, còn những nơi người khác không thể thấy, hắn tự công phá từng nơi. Trong hai tháng, trường nước Nam Hàn hỗn loạn khắp nơi, quan hoạn hành sự lè mề, ngay cả vận chuyển tiền lương cũng xuất hiện tình trạng cạn kiệt liên tục.

Nhân lúc quân tâm quân Nam Hàn không ổn định, thu hồi được mấy khối đất, đuổi người Hàn về lại Giang Nam. Đại Yến Hàn Triều hai nước lại phân cách bằng một con sông, chiến cục cũng từ lúc chiến làm chủ chuyển thành thủy chiến làm chủ.

Triều đình hạ chiếu thư khen ngợi công lao của đại hoàng tử, trong kinh truyền tới tin tức, trong Lạc Bình kinh càng có không ít người vì biểu hiện của Mộ Dung Nhuệ Việt mà tán thưởng hết lời__

Từ sau khi tam hoàng tử và Côn Tổ bị đuổi khỏi triều đình, chuyện thu thập tình báo cũng do đại hoàng tử Mộ Dung Nhuệ Việt tổng quản, muốn tuyên truyền công lao của mình, thì vô cùng dễ dàng.

Đối với Mộ Dung Nhuệ Việt sở trường tiến công nắm giữ triều đình mà nói, chiến trường cần hắn ‘quyết thắng trong lều trướng’, còn về dụ hoặc dân tâm, thì lại tùy tiện tiện là ‘quyết thắng bên ngoài ngàn dặm’.

Khi chuyện đang phát triển theo hướng làm Mộ Dung Nhuệ Việt thỏa mãn, thiên hạ đại loạn.

Đại Yến Cảo Bình ba mươi bảy năm, hoàng đế đột nhiên bệnh nặng ngã quy, tìm khắp thiên hạ danh y tới đại bình cung uyển. Thật ra trước đó đã hơi có chút triệu chứng, trong cung đình nội thất [Khởi cư trú] từng viết: Mừng hai tháng bảy, hoàng đế mộng giết mình tỉnh giấc. Bị tắc kinh (co giật), nội thị gọi, hoàng đế cuồng tiểu không thể ngừng.

Tuy chứng cuồng tiểu co giật này cũng thường thấy, nhưng bệnh của bệ hạ lại khiến chúng ngự y trăm lo ngàn nghĩ không ra đối sách, chỉ có thể ẩn ẩn chặn được phế kinh của hoàng đế không bình thường. Năm đó trong [Ngự nội y chính sở điển lục] viết: Hôm nay phế kinh xưng phòng, phải phục nhuận phế tiêu đàm, là phương thuốc bồi nguyên dưỡng can.

Vì chỉ giống như triệu chứng âm dương không điều hòa, Mộ Dung Nhuệ Việt lúc đầu nghe tin cũng chỉ dặn dò thuộc hạ cố gắng tìm kiếm được thảo nhuận phế tiêu đàm, bồi nguyên dưỡng can. Hắn căn bản không định rời khỏi tiền tuyến, trở lại Lạc Bình kinh. Hắn không biết triệu chứng Yến quốc đại loạn đã bắt đầu.

Triệu chứng bệnh ngắt quãng của hoàng đế càng lúc càng nghiêm trọng, được thạch vô hiệu, trong suốt tháng chín thân thể nhanh chóng gầy rộc đi. Cuối cùng, vào một ngày trung tuần tháng mười, trước mặt các quan tảo triều hoàng đế tê liệt ngã xuống. Khi đang được vội vàng an trí vào trắc điện, Cảo Bình đế đã thần trí không rõ, hơn nữa không còn thanh tỉnh lại nữa.

Hoàng Linh Vũ xem xong tình báo mới nhất, nhàn nhạt cười nói: “Những ngự nội y chính này thật có bản lĩnh, hoàng đế trúng độc là kim thuộc nặng, bọn họ lại tra ra là phế kinh kim khí quá vượng. Sau khi trúng độc gan và thận gánh vác nặng nhất, bọn họ cũng khai thuốc dưỡng gan, tính ra là đúng một nửa đi.”

Hồ Tôn nói: “Người cũng có mặt mũi chế nhạo châm biếm bọn họ sao? Phương pháp của người thật âm hiểm, ném đồ vào trong nước không ai sẽ chú ý, hơn nữa Thiên Biện quy liên phẩm cực tôn quý, quan thử độc mỗi lần chỉ có thể ăn thử chút ít, cho nên đến hiện tại cũng không bệnh không đau, lão hoàng đế thì lại sắp chết rồi.” Ngừng một chút, Hồ Tôn lại thâm trầm nói: “Triều đình hiện tại đang thịnh giang hồ du y, cao nhân ẩn cư, hoàng đế hiện tại còn chưa chết tuyệt...”

“Đây chính là tuyệt chứng.” Hoàng Linh Vũ đem mẫu giấy cho Hồ Tôn, “Những độc tố này thân thể người không thể bài trừ, chỉ có thể không ngừng tích lũy, đến hiện tại thì hẳn chắc chắn phải chết.”

“Tự tin mù quáng là binh gia đại kỵ.” Hồ Tôn mỉm cười sửa chữa.

Hoàng Linh Vũ chống hai thanh nạng, dựa vào chân mình chậm rãi đứng lên, mà sau đó thì chậm chạp bước. Phần đầu gối của y hiện tại coi như đã được quần dây chằng cố định.

Tuy không có xương đầu gối, nhưng khung xương nên có cũng không bị khoét mất, da thịt cơ gân nên có cũng không bị khuyết, chỉ là có khó khăn mà người thường không thể tưởng tượng được, nhưng y vẫn có thể dựa vào bản thân đứng lên.

Cho tới hiện tại, vì bảo trì rèn luyện thích đáng, hai chân của y không mềm yếu vô lực thậm chí co rút biến hình như những người bệnh liệt khác, vẫn bảo trì được hình thái ưu mỹ. Chỉ điểm này, đủ để khiến Hồ Tôn bội phục.

Y dùng đôi chân thẳng đứng bước được vài bước, đột nhiên nói: “Nhưng loại độc tố này phải dựa vào chậm rãi tích lũy, mới có ba tháng, quá nhanh rồi. Chẳng lẽ có người cũng biết phương pháp này...”

Không phát hiện những bệnh trạng khác mà thời gian phát độc lại ngắn như vậy, quả thật giống như hoàng đế đó đã bị người ta hạ độc vài tháng rồi, lại thêm liều lượng Hồ Tôn đưa vào, mới ba tháng ngắn ngủi đã biến thành phế nhân.

Hồ Tôn nói: “Có lẽ hẳn tham ăn, ăn quá nhiều, nên cũng sớm phát bệnh.”

“Hy vọng ta nghĩ nhiều.” Hoàng Linh Vũ nói, sau đó lại cười, “Bỏ đi, không có dấu vết gì thì thuần túy chỉ là đoán mò mà thôi.”

Hồ Tôn chú mục nhìn y, y dựa lên nạng cúi đầu trầm tư.

Hoàng đế bệnh nguy, bước tiếp theo chính là nội đấu của mấy vị hoàng tử, Đại Yến sắp bị chìm vào loạn triều. Hoàng Linh Vũ khổ tâm suy tính, chính là muốn tạo ra loạn thế. Một người vẽ ngoài cung kính lễ mạo như thế, nhưng lại là người khiến thế nhân thê ly tử tán chìm vào loạn cực.

Người này nguyên lai quả thật giống Diêm Phi Hoàng, khiến người bên cạnh nhìn không hiểu xem không thấu, vĩnh viễn không biết truy cầu sâu thẳm trong lòng bọn họ, hoặc bản thân bọn họ cũng không biết sự tồn tại của họ có ý nghĩa gì với thế giới này.

Nhưng tất cả đang tiến triển theo hướng làm hắn thỏa mãn.

Từ sau khi Hoàng Linh Vũ bố trí xong tất cả sự vụ, dự tính xong tất cả tiểu tiết, bắt đầu từ ngày Hồ Tôn mang y ra khỏi vòng khống chế của Mộ Dung Bạc Nhai, Hồ Tôn đã bắt đầu dần hiểu được thủ đoạn của y.

Hoàng Linh Vũ không ngừng xem sách, xem sách đã trở thành một bộ phận hoàn toàn không thể phân chia trong cuộc sống của y, tựa hồ so với ăn cơm ngủ nghỉ còn quan trọng hơn. Y xem chuyện của hoàng tộc, địa lý chú giải, dân phong tập tục khác biệt, nhưng tuyệt đối rất ít khi đụng tới thư tịch chiến thuật. Hồ Tôn từng giúp y chọn vài quyển chiến sử bầy nước, nhưng Hoàng Linh Vũ đại khái chỉ lướt qua một lần rồi bỏ lại cất luôn.

Nhưng Hồ Tôn lại tin rằng, nếu để y ngồi lên vị trí quân sư đứng ở hậu phương không xa dưới cờ, tác dụng của nó tuyệt đối không thua những chiến trận lớn được diễn ra lưu loát trong mấy bộ sách đó.

Nếu hỏi hắn tại sao lại phán đoán như thế, thì phải trở về ba tháng trước vào cái đêm mà y chạy khỏi vòng khống chế của Mộ Dung Bạc Nhai...

Trình Bình ngồi ở chỗ sâu trong thủy tạ, góc bào màu lam xám lộ ra dưới mái ngói. Hắn đã ngồi trong cơn gió hàn lạnh này rất lâu rồi. Vấn đề đó đã quấy nhiễu hắn rất lâu, đại khái đến hiện tại vẫn không thể nghĩ thông.

Vào đêm hôm đó, thủ hạ của Mộ Dung Bạc Nhai không nghi ngờ gì, trúng ngay kế ‘điệu hổ ly sơn’ của Hoàng Linh Vũ. Kế sách này kỳ thật rất rõ ràng, chỉ là tình hình lúc đó Hoàng Linh Vũ cộng thêm lợi dụng, vì thế cuốn hết tất cả mọi người vào. Vì nhân tố không ổn định trong nội bộ trang viên chỉ có Trình Bình. Còn về bản thân Hoàng Linh Vũ, tất cả mọi người đều sẽ không có lòng nghi ngờ đối với một người không thể hành động tự do.

Khi người của Côn Tổ và các trang đình phát hiện trong căn phòng nhỏ của Lộ Thị Tửu đã người đi nhà trống, liền nhanh chóng triển khai tìm kiếm, hơn nữa dưới sự ra hiệu hữu ý vô ý của Hoàng Linh Vũ, truy theo Trình Bình.

Lúc đó thật sự là một trận ẩu đả, Trình Bình tuy bị nhốt đã lâu, máu chậm lưu thông lại không có binh đao đã động thủ với người, nhưng khát vọng đối với tự do của hắn khiến hắn đỏ mắt, cho nên căn bản không có ai phát hiện Hoàng Linh Vũ bị một thế lực khác kẹp đi.

Cho đến khi Trình Bình phần hận bị dây thừng thô to cột trên giường, không lâu sau lại truyền tới tiếng các trang đình chạy đi báo tin tức “Vị trong chính viện không thấy nữa!”, hắn mới hiểu rõ, bản thân bị lợi dụng triệt để.

Tuyệt vọng và phần hận sâu sắc quán chặt lấy hắn. Ai biết sao khi qua nửa đêm, liền có một người mặc y phục trang đình lẻn vào phòng, công hắn ra ngoài. Suốt đường đi đều thấy, trong trang tử đốt đèn hỏa tuần tự trùng trùng điệp điệp tìm kiếm dấu vết mất tích của Hoàng Linh Vũ, chỉ phân phó rất ít người đến trông chừng bên chỗ Lộ Thị Tửu, cho nên rất dễ dàng bị đột phá phòng tuyến.

Xong việc, Hoàng Linh Vũ thấy Trình Bình bị dây thừng thô cột chặt được công tới, mỉm cười rất lâu, mới nói: “Tuy ta hung hăng lợi dụng Trình huynh một chuyến, nhưng cũng đã thuận tay mang Trình huynh ra, không tính là phụ Trình huynh chứ.”

Sau đó, Trình Bình đã lĩnh giáo năng lực lái nhải nói lằng nhằng quàng xiên của Hoàng Linh Vũ.

Hồ Tôn hiểu năng lực của Côn Tổ. Tuy tạm thời thiếu mất vị thủ lĩnh chỉ huy Mộ Dung Bạc Nhai, nhưng tối hôm đó hành động cũng không thể coi là không nguy hiểm. Nếu năng lực xâm nhập của ‘bang người lười’ kém thêm một hai phần, lực chú ý của Côn viên Côn Tổ không di chuyển sát thời gian yêu cầu hành động, mọi chuyện không được tính toán kỹ càng, cũng sẽ không có kết quả như u linh quá cảnh này.

Nhiều năm về trước, Hồ Tôn sớm đã hưởng thụ qua hành động thế này.

Có kế hoạch nghiêm mật, đường lối rõ ràng, nắm chắc toàn phần, từ đầu đến đuôi khiến kẻ địch bị cuốn vào vòng chơi trong lòng bàn tay. Trước khi thực thi hành động, bước đầu tiên là tính toán hết tất cả phản ứng của kẻ địch, định sách lược, tùy cơ mà động. Loại cảm giác nắm chắc toàn cục này... thật sự khiến người ta phát nghiện.

101. Q.2 - Chương 102: Pháo Kích Giang Bắc.

Tiết trời se lạnh, Mộ Dung Bạc Nhai đứng trên Giang Bắc nhìn sang đội quân Nam Hàn ở cách sông. Nhiệm vụ lần này của hắn là lợi dụng ưu thế của Côn Tổ để làm công tác tư tưởng, khuếch đại mâu thuẫn giữa quân và Mộ Dung Nhuệ Việt, thuận tiện tạo thêm chút ủng hộ cho Nam Cẩn. Không ngờ trong lúc này lại nghe được tin tức hoàng đế trọng bệnh.

Mạc Am đang thấp giọng bẩm báo tin tức truyền đến trong kinh, Lộ Thị Tửu thì còn đang dò thám động hướng của Mộ Dung Nhuệ Việt, không ở bên cạnh. Mạc Am trầm ổn thì đảm trách nội vụ, Lộ Thị Tửu gan lớn thì ra ngoài làm nhiệm vụ.

Mộ Dung Bạc Nhai chăm chú nhìn trường giang thăm thẳm, vì hiện tại đang đổ mưa, nước sông cuộn cuộn cuốn lên những bụi đất đục ngầu, chẳng qua cho dù không có những thứ bẩn đục này, bọt nước nổi lên và dòng ám lưu cuộn cuộn cũng đủ để khiến người ta không nhìn rõ được đá dưới đáy sông. Trong đầu Mộ Dung Bạc Nhai suy nghĩ chuyện tình báo, nhưng lại có một góc nhỏ tiếp xúc với cảnh vật, thăm thấy ngẩn ngơ.

Giống như dòng nước sông cuộn cuộn không thể ngăn cản, Hoàng Linh Vũ đột nhiên rời đi cũng khiến hắn cảm thấy vô lực và bất đắc dĩ. Không phải không muốn ngăn cản, mà là cho dù có thể, dựa vào hắn hiện tại cũng không có lập trường gì mà ngăn cản.

Hắn tính là người gì của y chứ? Có cơ gì, lý do gì, thậm chí có quan hệ gì mà ngăn cản?

Nếu nói là bằng hữu, giao tình giữa hai người cũng chỉ là dùng ngôn ngữ ác độc công hãm đối phương một chút, thỉnh thoảng uống chút rượu rồi đánh nhau mà thôi, kết quả vẫn luôn là Hoàng Linh Vũ bị Mộ Dung Bạc Nhai áp chế dưới thân mà kết thúc. Mộ Dung Bạc Nhai chưa từng dám hỏi thăm y chuyện của Diêm Phi Hoàng— chuyện của nhân vật quan trọng đã kéo hai người lại với nhau, Hoàng Linh Vũ cũng chưa từng hoàn toàn yên tâm để lộ thông khổ của mình để Mộ Dung Bạc Nhai dốc lòng bảo hộ.

Nếu nói là... đó lại càng không thể.

Chỉ là hiện tại, chân chính tiếp tục trải qua cuộc sống không thể biết được tung tích của người đó, Mộ Dung Bạc Nhai buồn. Lần này là Hoàng Linh Vũ chủ động rời khỏi thế giới của hắn, Côn Tổ đối mặt với Hoàng Linh Vũ giao hoát đó, không thể nào tìm được dấu hiệu nào thể hiện y chuẩn bị bỏ trốn.

Cho dù Mộ Dung Bạc Nhai có năng lực xử lý tình báo tinh anh, nhưng nếu thủ hạ không thể tra được một chút tung tích, thì cũng không thể làm ra phán đoán gì.

Mộ Dung Bạc Nhai hơi loạn và bất an, thiên hạ loạn cực sắp đến, người đó với một thân thể tàn khuyết đi đến đâu mới có thể dung thân lánh thế? Nhưng nếu là lánh thế ẩn cư, đợi sau khi bụi trần lắng đọng, hắn lại nên đi đâu để tìm kiếm y.

Vì đã quen áp chế tình cảm, cho dù là Mạc Am cũng không thể thấy được tâm tình mâu thuẫn của hắn. Đối với bộ hạ, Mộ Dung Bạc Nhai là một thượng ti khoan dung trầm ổn, đối với bằng hữu, hắn là huynh đệ đáng để tin tưởng. Như khi uống nước, ấm lạnh tự biết. Mộ Dung Bạc Nhai đem tình cảm ấm áp rõ ràng này triển thị cho người khác, còn phần âm trầm và buồn bực sót lại chỉ giấu riêng cho bản thân chậm rãi mài mòn.

“Nam công tử đang nắm chắc đại cục trong kinh, nhưng lại cần có nhiều nhân thủ hơn để ngăn cản ám sát của Sí công tử.” Mạc Am cuối cùng hỏi: “Còn một chuyện nữa, phủ đệ ‘thành trong thành’ của công tử, bị người lục soát qua mấy lần.”

Vì đang ở bên ngoài, để phòng tai vách mạch rừng, mọi người đều dùng ẩn ngữ. ‘Thành trong thành’ là chỉ hoàng cung.

Mộ Dung Bạc Nhai nhíu mày, “Phủ đệ ở ‘thành trong thành’, lẽ nào không phải thường xuyên bị lục soát sao?”

“Vấn đề là ở chỗ, tuy đối phương cũng dùng những hành động lục tung nơi đó để che giấu, nhưng lục soát vẫn tập trung ở thư khố, ngoài ra, tất cả bình hoa vại rượu trong phủ đệ, toàn bộ bị di chuyển qua.”

“Thư khố? Bình hoa vại rượu?”

Liên kết hai chuyện này lại, trong lòng Mộ Dung Bạc Nhai liền sáng tỏ, trước mắt lướt qua một quang cảnh, nhìn thấy khi còn cùng Hoàng Linh Vũ ở trong kinh.

Bình mai đã lâu không sử dụng cao bằng hai người rưỡi, được đặt trong thư khố cất giữ tạp vật đã một thời gian tương đối dài. Cho dù Hoàng Linh Vũ vào trú ở đó, cũng vì nguyên nhân vật đó không chút giá trị đối với cuộc sống hằng ngày mà không có thanh tẩy bụi bặm mạng nhện ở bên trong bên ngoài.

Lúc đó, Mộ Dung Bạc Nhai vuốt thuận theo độ cong đường viền của bình mai, giữa đường ngừng lại một chút. Chiếc bình mai từng được hắn vuốt qua không biết bao nhiêu lần bị đánh vỡ. Mà Hoàng Linh Vũ nghiêng mặt qua, có chút không hiểu nhìn xuống dưới___ chỉ thấy trong đám sành vỡ, giấu hai bộ thư tập cũ kỹ, còn kẹp một phiến thạch cao thuần bạch bị vỡ. Thì ra hai bộ thư tịch này là dùng thạch cao dán vào trong vách bình. Vì bản thân chất liệu thạch cao đã gần với sứ trắng, cho nên bất luận tìm kiếm thế nào, chỉ cần không có quyết tâm đập vỡ bình, thì sẽ không thể tìm được thứ gì.

Mộ Dung Bạc Nhai nổi lên một dự cảm vô cùng không tốt, vì hắn biết có người đang tìm kiếm tung tích của [Cổ Ảnh Tập], nhưng hắn lại không biết người đó làm sao biết được nơi cất giấu [Cổ Ảnh Tập]. Duy nhất có thể khẳng định là, tuyệt đối sẽ không phải là Hoàng Linh Vũ, y từng chứng kiến quá trình hai bộ thư tịch đó được lấy ra.

“Mạc Am, trở về thông tri cho nhị ca, cứ nói ta có dự cảm không tốt. Có một vấn đề quá nhiều ta rất lâu không giải quyết được, tin rằng hắn cũng sẽ phát giác ra có điều dị thường___”

Nước sông ầm ầm vang sát bên tai, nghe tới mức tim cũng đập thành thịch, Mộ Dung Bạc Nhai nhìn nước sông chậm rãi nói: “Nam Hàn từng đánh qua bắc ngạn. Chiều theo thói quen của Nam man, một khi đột nhập nước ta, chắc sẽ mãnh tiến thần tốc. Nhưng bọn họ lại có chủ ý đánh chậm rãi ăn từ từ, ý đồ hoàn toàn thu lại quyền quản chế những thành trì bị chiếm lĩnh, mới khiến đại hoàng tử có thể kịp thời đuổi tới tiền tuyến.

“Đi nói với Nam Cẩn, đại khái có nhân vật mà chúng ta không biết, bắt đầu chen tay vào trận chiến Yên Hàn. Vì tìm kiếm phương pháp nhanh chóng khuếch đại chiến quả, mà đang tìm kiếm [Cổ Ảnh Tập] và [Tự Liên Tập].”

Dựa vào trực giác vượt người và năng lực xử lý tình báo chính xác, thanh niên nhanh chóng đạt được đáp án chuẩn xác ngoài ý muốn.

“Thế cục hôm nay.” Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ một chút, “Mười vị tướng quân nắm giữ quân quyền có hơn mười vạn của Đại Yên, lần này điều động trong trận kháng Hàn có năm vị đại nhân rõ ràng rất không hợp tác, thiên hạ ngày sau, đại khái chính là trận tranh đấu đến từ bọn họ và Mộ Dung Nhuệ Việt cùng nhị ca.”

Trong lúc hắn đang trầm ngâm, Lộ Thị Tửu từ chỗ xa chạy tới cạnh hắn, nơi này nước sông chảy xiết, không phải nơi đại quân trú đóng, mà là địa điểm hội họp của họ.

Lộ Thị Tửu còn chưa kịp thở ra, đã nói: “Mộ Dung Nhuệ Việt bỏ lại chiến sự không lo, buổi chiều đã khởi hành lên đường về Lạc Bình kinh.”

“Sao hắn dám!” Mộ Dung Bạc Nhai đại kinh, nhìn về bờ sông mênh mông phía nam, thần tình đã nhanh chóng bình ổn lại. “Xem ra hắn đã có được tin tức hoàng đế không thể cứu rồi. Tướng quân nào tiếp tay?”

“Hắn lấy thủ dụ của hoàng tử điều Võ Lượng tướng quân trú đóng, nếu không thể thủ chặt quốc môn, thì sẽ luận tội thất trách.”

“Quả nhiên lang độc, cho dù xong chuyện có người trách vấn hắn thất trách hồi kinh, hắn cũng sẽ đẩy cho Võ Lượng phòng thủ bất lực.”

Lộ Thị Tửu nói: “Còn một chuyện nữa, bờ phía nam đã có được tin Mộ Dung Nhuệ Việt muốn hồi kinh, đang dong thuyền chuẩn bị khai chiến. Trên mỗi chiếc thuyền của bọn họ đều có một chiếc xe, trên xe có những ống đồng đen ngòm, không biết là có ý đồ gì.”

“Ống đồng... đen ngòm?” Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy quen thuộc đối với cách hình dung này.

Vào lúc này, bên ngoài trăm dặm phía tây, đột nhiên truyền tới tiếng sấm trầm muộn.

Lộ Thị Tửu còn muốn báo tiếp, Mộ Dung Bạc Nhai đã nhìn sang chân trời phía tây, bình thần nói: “Không có mây.”

Tiếng sấm trầm muộn liên tiếp vang lên, kinh động vô số chim chóc trong rừng gần xa.

“Xem ra gặp lại địch thủ khó nhằn rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói, trong lòng cuộn cuộn sóng bất an.

Lộ Thị Tửu và Mạc Am quái dị quay đầu, quả nhiên thấy chân trời trong xanh, tiếng sấm lại ầm ầm không dứt, tiếp theo là cột khói đen kịt dâng lên.

Xông phá cảnh thu mê người...

102. Q.2 - Chương 103: Bắc Sơn Chi Mộ.

Trên vùng núi ở phía bắc Lạc Bình kinh, hoang vu không có dấu chân người, có một bia mộ thẳng tắp.

Không lớn, nhưng kiên nghị, cũng như chủ nhân được chôn ở đây. Đây là mộ huyết của Diêm Phi Hoàng, là vì không có bao nhiêu người biết nơi chôn cất này.

Hoàng Linh Vũ ngồi trên lùm cỏ trước bia mộ, hưởng thụ hơi ẩm sót lại khi mặt trời sắp lặn. Trong tay y cầm một bình rượu, tay khác là một chung sứ nhỏ, liên tục đổ đầy, một chung rượu trước mộ, một chung tự uống.

Hoàng Linh Vũ uống thật cao hứng, mềm mại dựa vào đó, cúi đầu gác lên bia mộ, giống như trở lại thời tuổi trẻ thanh xuân vui vẻ tiêu dao. Cả buổi chiều, chậm rãi uống rượu nhớ lại, cả bình rượu cũng thấy đầy. Y đặt đồ xuống, nhẹ men theo chữ viết trên bia.

Đây là kiểu chữ điều trùng triện*, người biết đọc chữ không nhiều, người có đọc được điều trùng triện càng ít, người có thể tới nơi này lại biết đọc chữ điều trùng triện thì càng hiếm hoi, vì thế nhiều năm như vậy, thật sự không có mấy ai biết, nơi này chôn gia hỏa nào.

Cho dù ngày đông, hơi ẩm mùa thu chưa tan, chỉ cần thái dương không lặn, trên người vẫn cảm thấy ấm áp.

Sau khi tĩnh lặng rất lâu, Hoàng Linh Vũ thấp giọng nói: “Cậu thật sự chôn dưới đó sao? Phi Hoàng?”

.....

“Ai ai cũng nói cậu đã chết rồi, di cốt đã lạnh từ lâu. Nhưng sao tôi lại cảm thấy bọn họ đang bịa đặt chứ?” Y cười nhẹ, trút mấy giọt cuối cùng trong bình rượu xuống đất, “Cậu nói đây là ảo giác, hay là tâm có linh ứng?”

Tin tức Giang Nam tạo ra thiết pháo truyền đến quốc đô Đại Yến, dẫn lên một phen hoảng loạn.

Theo tiến trình của lịch sử, trước khi phát minh thiết pháo, thì nên là ống trúc pháo đất, cho dù ở thế giới tiền kiếp, phương tây tạo ra đại pháo chân chính cũng phải áp dụng cách thiết kế của ống trúc pháo đất.

Theo tiến trình của lịch sử, thì không nên tạo ra thành phẩm hoàn thiện thế này khi còn chưa xuất hiện bán thành phẩm.

Theo tập tục của Hàn triều, sau khi tiến vào Giang Bắc quốc cảnh Đại Yến, thì nên vây thành công thành diệt thành, nhưng mà hiện tại lại từng bước nuốt chửng. Đùng thấy tốc độ chậm rãi, nhưng đó là cách làm có thể nắm chắc chiến quả nhất.

Hoàng Linh Vũ sờ chữ viết trên bia: “Sau này không tới thăm cậu nữa, xin lỗi.”

Y ngẩng đầu, chống vào bia đứng lên.

Trình Bình đang canh chừng tại chỗ khuất gió ngoài mười trượng, thấy y đứng lên, chần chờ một lúc mới đi tới, hỏi: “Trở về sao?”

“Trở về còn phải phiền toái người rồi.” Hoàng Linh Vũ nói.

“Sau này không tới nữa sao?” Trình Bình hỏi. “Nghe nói người và hấn là bằng hữu không tòi.”

“Chết thì đã chết rồi, cho dù di cốt còn đây, linh hồn cũng đã sớm đi. Cho dù có tới đây cũng chẳng qua là gởi gắm một chút hồi ức mà thôi. Một lần là đủ rồi, có nhiều hơn cũng chỉ lãng phí.”

Trình Bình muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nói: “Người từng đưa ra nghi vấn...”

Hoàng Linh Vũ nghĩ nghĩ, tựa hồ thật sự có chuyện này.

Hôm chạy thoát, nhân lúc Trình Bình thu hút lực chú ý của Côn viên, Hoàng Linh Vũ đã theo ‘bang người lười’ chạy đi, sau đó lại nhân lúc mọi người đi tìm kiếm hành tung của mình mà trở lại cứu Trình Bình, tạo ra sự sai lệch thời gian.

Vừa mới đầu, Trình Bình cũng không an phận khi ở cứ điểm của ‘bang người lười’, vì thế Hoàng Linh Vũ đưa ra điều kiện dụ dỗ đủ để hấp dẫn chết hắc. Kèm theo một vấn đề.

“Nếu, có một thửa ruộng dưa, người chỉ có thể hái một trái, chỉ có thể đi tới không thể bước lùi, người làm sao mới có thể hái được trái dưa lớn nhất?”

Trình Bình nhìn ra xa, ánh mặt trời đang chậm rãi hạ tới sườn núi.

“Bỏ đi, mau trở về thôi.” Hắc nói.

“Đừng gấp, còn chưa nghe đáp án của người mà.”

Trình Bình cuối cùng đáp: “Chỉ có thể đi tới không thể bước lùi, còn chỉ có thể chọn một lần. Vậy thì tùy tiện chọn đi, là thế nào thì thế ấy, đây là thiên mệnh, ta nhận thôi.”

Trình Bình nghĩ lâu như thế, đương nhiên biết vấn đề này thật ra là đang ví von nhân sinh, nhân sinh cũng chỉ có một cơ hội, nhân sinh cũng không thể nào hối hận, phải làm sao mới có thể xác định giá trị và mục tiêu cuối cùng của nhân sinh, đây là vấn đề khiến rất nhiều người trù trừ.

Nhưng nghĩ lâu như thế, hắc vẫn đạt được đáp án này.

“Có muốn nghe thử đáp án của một người khác không?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

“...”

“Của gia hỏa dưới phần mộ đó, không muốn nghe thử hả?”

“Nói đi, ta nghe.”

“Đem con đường đi qua ruộng dưa phân làm ba đoạn. Đoạn thứ nhất đại khái là nhìn độ lớn nhỏ của dưa, xác định lớn nhất xinh đẹp nhất đại khái là thế nào. Đoạn thứ hai là nghiệm chứng kết luận của đoạn đường trước có đúng hay không. Đoạn cuối cùng, một khi thấy được ấn tượng phù hợp nhất thì lập tức hạ thủ động thủ___” Hắc nói, cho dù chỉ có một cơ hội, đương nhiên cũng phải cố hết khả năng chọn cái tốt nhất.”

Hôm đó nói chuyện với Tiêu Thanh Ngọc, Hoàng Linh Vũ dùng cách nói ví von này để Tiêu Thanh Ngọc biết, hiện tại Mộ Dung Bạc Nhai mới chỉ đi được chưa tới một phần ba lộ trình, đã vội vội vàng vàng hạ quyết định, khó tránh khỏi sau này sẽ hối hận, thậm chí sẽ tự nhận ác quả.

“...”

“Cũng có người khác có đáp án giống người, biết mọi người đánh giá thế nào không?” Hoàng Linh Vũ không đợi hắc hỏi đã nói tiếp: “Nói đây là quyết định lỗ mãng, là một hành động cam chịu không cầu tiến.”

Trình Bình nghĩ nghĩ, tính khí trâu bò khi nghiến cứu vấn đề lại nổi lên, có chút không phục nói: “Nhưng cách của gia hỏa dưới mộ cũng có vấn đề, nếu chỉ có một lần cơ hội, sao biết được con đường dài bao nhiêu để có thể phân làm ba đoạn? Nếu chỉ mới đi đoạn thứ nhất trong dự tưởng của hắc đã đến cuối thửa ruộng thì sao?”

Hoàng Linh Vũ nghẹn thở, ngừng rất lâu mới ha ha cười nói: “Trình Bình, gia hỏa nhà ngươi thật lợi hại! Ha ha!”

Trình Bình lại hồi phục là Trình Bình trầm mặc.

“Rất nhiều người nghe thấy đáp án của Diêm Phi Hoàng đều cho rằng vô cùng tốt, chỉ có người là không phục. Thật sự rất có tài nha.”

“Còn người thì sao? Lẽ nào người không cho rằng đáp án của hắc có vấn đề?”

“Người đó a,” Nhớ lại chuyện trước đây, trên mặt Hoàng Linh Vũ nổi lên ý cười hoài niệm, “Hắn có một khuyết điểm, chính là quá tự tin, luôn cho rằng chuyện gì cũng có thể phát triển theo kế hoạch của mình.”

“Ta còn chưa nghe được đánh giá của người đối với đáp án của hai chúng ta.”

“Không có đánh giá gì, Trình Bình, nếu trái dưa người chọn nhỏ hơn dưa hắn chọn, người sẽ hối hận cách làm của mình sao?”

“Không.”

Hoàng Linh Vũ nói: “Chính là như thế, bất luận đáp án của các người là thế nào, đều là chọn lựa của mình. Nếu không phải chọn lựa của mình mà là cưỡng ép của người khác, hoặc hành động theo trào lưu, vậy cho dù làm đúng, hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có chút không cam tâm. Nếu sự thật chứng minh làm sai rồi, cũng sẽ cảm thấy sớm biết như vậy hà tất phải làm theo cách của người khác chứ.”

Hoàng Linh Vũ chăm chú nhìn hắn, dưới ánh tịch dương chiếu nghiêng, người nam nhân lớn hơn y vài tuổi hiện rõ một sự thành thực ổn trọng.

“Tuy dưa có thể không lớn, nhưng trên đường không cần tiêu hết tâm cơ để chuyên chú vào ruộng dưa. Trừ trái dưa phải hái, người còn có được phong cảnh, tâm tình thả lỏng, thời gian nhàn nhã___ người có suy nghĩ như thế không?”

Trình Bình không đáp, nhưng hắn cố chấp hỏi: “Ta muốn biết đáp án của người.”

Mắt hắn sáng long lanh, cho dù ánh sáng nghiêng cũng khiến người ta vừa nhìn đã biết hắn rất nghiêm túc.

Hoàng Linh Vũ giả hoạt cười, nói: “Còn không đi, thái dương sẽ xuống núi, trên núi nhiều sói hoang, người công một kẻ tàn phế, còn phải đánh sói, không thấy cực sao?”

Trình Bình từ chối, cuối cùng không có biện pháp, vẫn là khuất phục ngồi xổm xuống công y lên, để Hoàng Linh Vũ ngồi lên giá trúc sau lưng.

Trình Bình vốn không phải là người thích nói chuyện, trừ có rất nhiều rất nhiều vấn đề muốn nhắc ra, hắn không thích phát biểu quá nhiều cảm tưởng. Vì thế suốt quãng đường xuống núi hắn chỉ yên lặng.

“Trình Bình, người biết không? Trong lời nói của người, trong mười câu thì có bảy tám câu là câu hỏi.” Hoàng Linh Vũ đột nhiên nói.

Trình Bình nghĩ nghĩ, quả thật là vậy, nhưng cũng là chuyện sau khi hắn rời khỏi tổ chức Bằng Tổ yêu cầu hành động nhất định phải nghiêm mật kia.

“Người khác đối với những chuyện không hợp lý đa số đều ôm thái độ tập mãi thành quen, không nghĩ nhiều cũng không hỏi nhiều. Có lẽ là bị áp bức sợ rồi, biết một khi có hành động phản bội, sẽ gặp phải cảnh ngộ tàn khốc. Trình Bình, bọn họ đều không nói không hỏi không động đây mặc thế sự này đè ép... cảm giác đứng trong một đám người tê liệt mất cảm giác, người hiểu chứ?”

“...”

Bất luận con đường thế nào, chỉ có bản thân tự chọn lấy thì mới không hối hận.

Trình Bình trước đây, bị Bằng Tổ chọn lựa, bị hoàng thất Đại Yến chọn lựa, nhưng đây là chọn lựa của hắn sao? Đáp án đương nhiên không phải.

Từng sinh sống yên ổn như vậy, là vì chưa từng suy nghĩ vấn đề gì trừ sử dụng khóc hình ra. Mà hiện tại đã chạy ra khỏi khung giá đó, trước mắt là thế giới mệnh mông bất định hơn nữa khiến hắn khó thể lý giải.

Con đường sau này, đương nhiên không thể để người khác thay hắn chọn lựa.

Trình Bình đi rất ổn định, không thở dốc, Hoàng Linh Vũ nhàm chán nhìn bụi cỏ cao quá chân không ngừng thụt lùi.

“Hiện tại không hiểu thì không cần gấp, chậm rãi người sẽ hiểu.” Y nói.

Hoàng Linh Vũ không nặng, vốn trọng lượng đã không lớn, trải qua nửa năm giam cầm thì càng nhẹ hơn. Trình Bình công y xuống núi, trên người nhẹ phiêu phiêu. Giữa đường, trong gió truyền tới tiếng sói tru liên miên không dứt.

“Không bao lâu...”

Thanh âm Hoàng Linh Vũ mơ hồ sau lưng, tiêu tan trong gió.

Trình Bình đoán, rốt cuộc là cái gì không bao lâu, là chỉ hắc không bao lâu sau sẽ hiểu được cảm xúc của mình, hay là diệt quốc của Đại Yến đã không còn bao lâu, hay là đang chỉ cái gì khác nữa.

103. Q.2 - Chương 104: Cộng Trị Năm Thứ Ba.

Cảo Bình để chết, Đại Yến được hai vị hoàng tử bốn vị tướng quân phân trị, nước láng giềng đông nam tây bắc nhân cơ hội xâm nhập. Vì không có hoàng đế thống trị, không có niên hiệu, dân gian xưng là cộng trị.

Đại yến Cộng Trị năm thứ ba.

Mộ Dung Sí Diệm ngồi trong sạp trà, đây là một sạp không lớn, gần đường, giá cả rẻ. Quan trọng nhất là, thời khắc gần giờ tý (23h-1h) mà vẫn tiếp khách.

Trận chiến Yến Hàn bắt đầu năm đầu tiên, Đại Yến hưng quốc đủ binh, thành thành giới nghiêm. Mà hiện tại lại loạn đến mức độ này, rất nhiều nơi ngay cả lực lượng quân chế cũng hao mòn rất nhiều, thành thị ban đêm cũng bắt đầu hưng khởi.

Đánh trận dù có hung, lão bách tính vẫn phải trồng ruộng, ăn cơm mặc áo.

Hắn một thân y bào trắng khiết, cùng sạp trà tồi tàn rõ ràng không tương xứng. Thời tiết đầu xuân, vẫn dùng lá trà cũ năm ngoái, cái thứ pha ra như nước đá ngựa này hắn cũng có thể uống vào được.

Những năm nay, một mỗi giống như cỏ dại bắt đầu sinh trưởng trong hang hóc ngõ hẻm, từng lộ từng lộ quần chặt. Hắn tuy trẻ tuổi, nhưng cũng muốn chống không nổi.

Nơi này tạm thời vẫn là quốc thổ của Đại Yến, nhưng đã cách sạp đồ không xa, thế lực Nam Hàn xâm nhập vào phủ nha, liên hệ để dưỡng thân hào nông thôn làm nông binh. Chỉ cần phía nam nguyện ý, tiểu thành này bất cứ lúc nào cũng có thể đứng lên khởi nghĩa, gia nhập quốc thổ Nam Hàn.

Cuối đường truyền tới tiếng chó sủa thấp thoáng, vang vọng lại trong con hẻm nhỏ, tiểu thành gần núi gần sông tựa hồ nổi lên màn sương mỏng nhẹ.

Mộ Dung Sí Diệm bất chợt đứng lên, tùy tiện ném sáu đồng lên bàn. Hắn vừa uống sáu bát, coi như giải khát ba ngày không uống nước.

Lão đầu bán trà thiên ân vạn tạ cảm ơn vị khách cuối cùng nghỉ ngơi đã rất lâu này, bắt đầu dọn sạp.

Sí Diệm không nói gì, lặng đứng một bên, nhìn rất lâu. Sau đó hỏi: “Đến hiện tại cũng có thể hạ thủ rồi, nhất định phải đợi ta nằm xuống mới yên tâm sao?”

Không đợi hắn nói xong, bốn phía xuất hiện sáu bảy tên hắc y nhân, lão đầu bán trà không dọn sạp nữa, cúi đầu lánh đi. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành. Nhưng hắn còn chưa thành công lánh đi, thân thể đột nhiên rung lên, co ro lăn xuống.

“Yên tâm, những thứ trà này ta đích thật đã uống.” Mộ Dung Sí Diệm làm như không có chuyện gì đi tới, hắc y nhân đều cảnh giác lùi ra. Hắn mỉm cười rút chủ thủ khỏi xương chẩm của lão đầu, khoe miệng cũng chảy xuống vài tia máu. Hắn quay đầu nhìn hắc y nhân khác đột nhiên xuất hiện nói: “Nhưng hiện tại, đột nhiên lại không muốn chết nữa.”

Diện mạo của hắn rất đẹp, y sam trắng khiết rũ chạm đất, thắt lưng lam nhạt được quần sáu trượng ô kim huyền như hình cụ. Dưới đèn dầu hôn ám, Mộ Dung Sí Diệm giống như lửa, một con quỷ lửa phiêu nhiên bất định. Mang theo sự tuyệt nhiên sót thế, nhiều hơn là độc tanh như đoạn trường thảo.

Gió thổi càng lớn, hàng xóm trái phải sợ loạn thế phân tranh, đóng chặt cửa không dám ra ngoài xem, ngay cả quân binh quan phủ cũng không có ai tới tra xét.

Hắc y nhân càng tụ càng nhiều, một bạch ảnh đứng thẳng trong đó không động, sợi dây đàn kim thuộc hắc ô trong tay lúc dài lúc ngắn, từ đầu đến cuối không cho người khác tiến vào phạm vi một trượng quanh mình.

Trong lúc dây dưa, người nằm trên đất càng lúc càng nhiều. Cuối cùng, không còn hắc y nhân nào lao tới khi người trước ngã xuống nữa.

Mộ Dung Sí Diệm nhìn thi thể dưới đất, nhớ tới không lâu trước từng gặp qua người đó___ tam hoàng Huynh của hắn Mộ Dung Bạc Nhai.

Hắn nói: “Dựa và năng lực của ngươi, chỉ cần trong quốc cảnh Đại Yển, sẽ không có ai hại được ngươi.”

Hỏi hắn dựa vào cái gì trả lời như vậy, chỉ trích hắn và nhị hoàng huynh có thể hại mình, Mộ Dung Bạc Nhai lại nói: “Chỉ cần ngươi không đến hại chúng ta, chúng ta cần gì quản nhiều chuyện nhảm vậy chứ?”

Thì ra chuyện của hắn trong lòng hai vị huynh trưởng, đã đến mức độ ‘quản chuyện nhảm’.

Mộ Dung Sí Diệm thu chặt ô kim huyền, xem như thắt lưng lùa thắt lại, chỉnh lý tóc bị loạn trong lúc giao đấu, cuối cùng chống đỡ không được nữa mà ngã xuống.

Xung quanh toàn là bản đục, còn có một màu đen kịt.

Mộ Dung Sí Diệm nằm một lúc, cảm thấy toàn thân khó chịu, nhưng vẫn cố nhịn xuống cảm giác vô lực và mềm yếu, tìm một thanh trường thương chống người dậy, từng bước đi ra ngoài thành.

Nơi này không phải nơi của hắn, tuy tử quỷ nhiều, nhưng vẫn luôn cảm thấy không phải người cùng đường. Không bằng tìm một nơi hoang dã không người nào, thổi một khúc ỉnh, cho dù khó nghe, dù sao cũng phù hợp với tình cảm thâm mỹ của mình.

Thực sự không muốn lãng phí sức lực ngẩng đầu nhìn đường, trong mắt là phiến đá xám xịt, trải qua không biết mấy ngàn năm mài giũa, ở cạnh ở góc đều là vết bị nước mưa xối mòn, mọc rêu xanh và sa trực thảo.

Hắn còn nhớ khi còn rất nhỏ, Mộ Dung Bạc Nhai nắm tay hắn, lén trốn khỏi đại nhân bên cạnh, chạy từ những cung điện gạch lát đỏ ra ngoài, sau đó sẽ thấy một phiến đất hoang, trên đó mọc đầy những loại thảo không biết tên. Hắn và tam hoàng huynh thích nhất chính là sa trực thảo nhỏ nhắn khả ái, chỉ có nhánh chủ thông suốt, từ cọng đến ngọn, bỏ vào miệng chua chua, nhưng hắn vẫn thích.

Bao nhiêu năm không hồi ức lại chuyện hạnh phúc như thế nữa.

Thật không có ý nghĩa.

Mộ Dung Sí Diệm chần chờ chớp mắt, ngẩng đầu.

Trong bóng tối trước mặt có một hắc ảnh, Mộ Dung Sí Diệm cảm thấy sự cao lớn, uy bức của hắn, cảm giác áp bách của người đó cường liệt đến mức hoàn toàn tách biệt khỏi cảnh vật trên đường và màn sương mù, cảnh sắc đêm cũng không thể che giấu được tổng tích của hắn.

Xa như vậy, nhưng Mộ Dung Sí Diệm vẫn cảm giác được da thịt trở nên căng chặt___ Đó tuyệt đối không phải là người bình thường. Khiến hắn phải mất một lúc sau mới chú ý thấy sau lưng hắc ảnh còn có rất nhiều hắc y nhân, y phục cùng màu với bọn người vừa rồi muốn lấy mạng hắn.

“Bất luận ngươi là ai, muốn thế nào thì tùy ý đi.” Mộ Dung Sí Diệm nói. Sau đó thả lỏng tay, mặc trường thương rơi xuống đất, hắn cũng mềm nhũn ngã lên mặt đất băng lạnh. Ngay trước mũi, vừa khéo là một cọng sa trực thảo nhỏ nhắn khả ái.

Thật may, hắn nghĩ. Sau đó nhẹ nhàng ngậm lấy. Vị thảo hương chua chua lập tức truyền tới, xua đi mùi máu tanh.

Hắn đang trầm trầm ngủ mơ, cảm thấy rất hạnh phúc. Hắn nằm dưới đất mà như trên tơ lụa mềm mại, mặc người bày bố hơn nữa không cần tính mạng.

Hắc ảnh không chút động đậy. Mà hắc y nhân sau lưng hắn đã có chút xao động. Nhưng không phải vì huấn luyện không đủ mà kỷ luật tàn bạo. Lý do đến từ hướng mà Mộ Dung Sí Diệm đang định đi, trên đường đồng dạng không có ánh sáng, đồng dạng trong bóng tối, truyền đến tiếng vó ngựa chậm rãi lạng lẽ. Tiếp theo, ẩn hiện bóng dáng một người cưỡi ngựa.

Còn chưa hoàn toàn xuất hiện đã áp bức những kẻ đến trước không thở nổi, bọn họ căng chặt toàn thân, đợi kẻ xâm nhập hoàn toàn hiện ra từ bóng tối.

Không khí lưu động nhẹ nhàng, kẻ mới tới tựa hồ luôn rất hòa hợp với hoàn cảnh xung quanh, đến mức hầu như rất lâu cuối cùng mới tới được nơi mà những người kia có thể thấy rõ.

Đây là một sự... chấn động hoàn toàn khiến người ta nghẹt thở.

Đầu hắn đội minh ly xám lam, màn sa rủ từ nón trúc tới tận đầu gối. Một tay giữ cương, đột nhiên xuất hiện phía sau Mộ Dung Sí Diệm.

Con ngựa thuần màu đen đỏ rũ mắt, bốn vó ngựa nhẹ còn hơn tiếng lá rơi, so với nước chảy còn lưu loát hơn.

Trong màn sa minh ly, chỉ thấy rõ gương mặt trắng tới mức hoàn toàn không có huyết sắc và đôi tay trắng không có huyết sắc.

Người này cưỡi ngựa một mình...

Giống quỷ

104. Q.2 - Chương 105: Tội Ác Chồng Chết.

Phác Vệ Bình là đội trưởng Hắc Vũ Kỳ dưới trăm người của Nam triều, hắn căm thù cúi nhìn Mộ Dung Sí Diệm nằm tê liệt trên mặt đất ẩm lạnh.

Hắn tuổi qua bốn mươi, trên mép để hai hàng râu nhỏ, dưới cằm còn mọc chùm râu dê. Theo tập tục của Hàn nhân, tóc cũng cạo sạch, chỉ để lại một chòm nhỏ lớn bằng đồng tiền sau đầu thắt thành cái bím nhỏ như đuôi chuột. Chỉ là vì có hắc bố bao đầu, người bên cạnh không thấy được tướng mạo của hắn.

Phác Vệ Bình đối với mẫu quốc của mình tràn đầy tình yêu, nơi đây từng chỉ là một quốc gia phụ thuộc nho nhỏ an phận một khu, quốc gia bị dân tộc trung nguyên gọi là Nam man, cuối cùng cũng có ngày này. Chiến sự bắt đầu từ ba năm trước, không chỉ rung động triều dã Đại Yển, mà đồng thời cũng rung động năm nước khác.

Tất cả đều nhờ người nam nhân đang đứng trước mặt hắn ban cho___ Kim Văn Quảng.

Ai cũng không biết lai lịch của Kim Văn Quảng, chỉ biết khi hắn vừa xuất hiện mang theo rất nhiều khẩu âm Đại Yển, tự xưng là kẻ vô danh.

Vương gia Kim Bối Nhi Đan Ninh chứng quân Hắc Vũ Kỳ đối với chuyện hắn không nguyện lộ danh tính không hề cảm thấy ngỡ ngàng, ngược lại cầu hoàng đế ban danh tính cho hắn. Vì hắn đã cống hiến phương pháp chế tạo pháo thần lôi, đồng thời còn hiến không ít sách lược để Nam Hàn củng cố thống trị tại Giang Bắc.

Từ sau khi quen biết Kim Văn Quảng, Phác Vệ Bình dám vỗ ngực đánh cuộc, trong thiên hạ này không có ai có khí thế như hắn, tùy tiện đứng trước mặt địch nhân, cũng có thể khiến đối phương có cảm giác trang nghiêm như đứng bên vách vực. Người này, quá thâm trầm, khó thể nhìn thấu.

Mà cho tới hôm nay, Phác Vệ Bình cuối cùng cũng biết câu ếch ngồi đáy giếng của người trung nguyên có nghĩa là gì.

Vì người đó đơn độc kỳ mã xuất hiện phía sau Mộ Dung Sí Diệm.

Người đó, cảm giác gây ra cho người ta hoàn toàn không giống Kim Văn Quảng. Đồng dạng là hành động trong bóng tối, Kim Văn Quảng như biển động hắc ám, mang theo ba động thực chất thôi thúc không khí. Nhưng người này lại vô thanh vô tức, giống như mưa dầm nhiều năm, hoàn toàn dung nhập vào bóng tối khiến người ta hoảng sợ.

Trong đột nhiên, Phác Vệ Bình dự cảm thấy, có lẽ lần hành động này sẽ không thành công như dự kiến. Mấy năm nay, Kim Văn Quảng mỗi lần thống lĩnh hành động đều sẽ thành công, lần này, rất có thể sẽ phá vỡ thường lệ.

“Ba năm rồi.” Người kỳ mã mở miệng nói: “Quý quốc có thiết pháo đã ba năm rồi, nhưng hiện tại mới tiến gần Giang Bắc một chút. Mộ Dung Sí Diệm quả thật có cống hiến rất lớn cho việc quý quốc phải ngậm bồ hòn, khó trách các hạ trăm phương ngàn kế muốn xóa bỏ cái gai trong mắt.”

Giọng nói u ám mang theo sự thuần chính của thanh niên, vang vọng trong con đường tĩnh lặng.

Kim Văn Quảng không đáp, đối mặt với kẻ địch không biết tên, hắn luôn ít nói.

“Nếu quý quốc không có biểu thị gì, người đó ta sẽ mang đi.” Người kỳ mã nói xong, sau lưng y có một nam tử áo xám bước ra, đi tới cạnh Mộ Dung Sí Diệm.

Do kỳ tích đột nhiên tới, su thế đối kháng của hai bên đều vô cùng khẩn trương. Hắc Vũ quân đều rút binh đao sáng choang ra, chỉ đợi đội trưởng hạ lệnh một tiếng.

Nhưng Kim Văn Quảng lại không có biểu thị gì.

Phác Vệ Bình thấp giọng nói: “Tôn tọa, thỉnh hạ mệnh lệnh.”

Kim Văn Quảng vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Mộ Dung Sí Diệm nằm ngoài ba trượng, thêm ba trượng nữa chính là kẻ kỳ mã. Hắn trầm giọng nói: “Không ngờ hôm nay thế nhưng lại có thể gặp mặt hai yếu phạm truy nã trên bản chữ thiên của Nam Hàn.”

Phác Vệ Bình nghe thế ngớ ra, sau đó là kinh sợ!

Yếu phạm được liệt trên bảng chữ thiên tổng cộng có ba người, tiền thưởng khổng lồ vượt quá mười vạn hoàng kim, món tiền này không biết có thể mua bao nhiêu mẫu ruộng quận huyện. Nhưng nếu có thể được liệt trên tam giáp của bảng chữ thiên, cũng có nghĩa là đặc biệt khó bắt, tội ác của bọn họ cũng đặc biệt khiến người Nam Hàn cảm phẫn.

Khi Nam Hàn hoàng đế có được pháo thần lôi, từng dự định sẽ lấy Đại Yến trong vòng ba tháng, một năm nhất thống bảy nước. Nhưng đến hiện tại, lại vẫn dậm chân ngoài trăm dặm tại hai bờ Giang Bắc, khi tiến khi lùi không được ổn định, đầu số tội phạm chính là ba người này.

Vị thứ ba chính là Mộ Dung Sí Diệm.

Đại soái Nam Hàn bổ nhiệm, mười thì có hết bốn năm vị táng mạng dưới tay thủ hạ Bằng Tổ do hắn thống lĩnh. Tuy nói giết một tướng sĩ rồi thì vẫn có thể bổ nhiệm vào, nhưng mà nếu vừa mới bổ nhiệm lại bị giết, thì cho dù Kim Văn Quảng có sắp đặt chiến thuật inh cơ nào, chế tạo ra hỏa khí cường đại cỡ nào cũng vẫn khó thể thi triển.

Vị thứ hai chính là Đại Yến phế tam hoàng tử Mộ Dung Bạc Nhai.

Do thám quân tình, kế ly gian, kế phản gian, đủ các loại thủ đoạn tình báo quả thật không chỗ nào không dùng tới.

Mộ Dung Bạc Nhai từng lừa Hàn đế hiểu lầm Hồng Vũ Kỳ đại tướng quân Lý Thành Lưu và quý phi Ách Nhĩ Đồ Lam Thị thông gian, còn sinh hạ nghiệt tử Cửu A Ca. Mộ Dung Bạc Nhai mua đứt đại thái giám khuyến nhủ Hàn đế và Cửu A Ca trích huyết nhận thân, một giọt trích xuống, quả nhiên huyết dịch không thể dung hợp.

Hoàng đế nổi trận lôi đình, để phòng đại tướng quân Lý Thành Lưu thống lĩnh binh phản kháng, lập tức dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai ban chết cho Lý Thành Lưu và quý phi Ách Nhĩ Đồ Lam Thị, bí mật độc chết Cửu A Ca để trừ nghiệt chủng. Đợi khi Hắc Vũ vương gia và Kim Văn Quảng đang công thành đoạt đất tại quốc thổ Đại Yến biết tin, vụ cung biến có thể coi là lớn nhất từ khi Nam Hàn lập quốc tới nay đã giải quyết xong xuôi.

Nhưng những chuyện cung vi mật sự này chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi đã truyền khắp đông tây nam bắc Nam Hàn, qua thêm nửa tháng nữa thì thiên hạ bảy nước đều biết. Đợi khi Hàn đế cuối cùng cũng biết mình mắc lừa, cho dù có tức thổ huyết xa ba trượng, cũng không thể nào truy xét được tung tích của Mộ Dung Bạc Nhai.

Mà sau đó, không phải nhận được chứng cứ quan sử Nam Hàn tham ô quân khoản, thì chính là nhận được mật báo tướng lĩnh ăn không ngồi rồi. Nhưng trong đó thật giả khó thể phân biệt. Có cái mười phần mười là giống như việc thật chuyện thật, đợi khi xử lý mới phát hiện là oan uổng quan tốt. Có cái mười phần mười là tình báo vốn không nói có, ai biết ném qua một bên lại kích động dân biến.

Trạm tình báo này quả thật không khác gì bọ chó trong sợi bông___ phòng không thể phòng. Nam Hàn dân tâm đại loạn.

Còn về người thứ nhất, là nhân sĩ dân gian đột nhiên triển lộ tài hoa trong đại chiến Yến Hàn. Họ Hoàng, tên Linh Vũ.

Không ai từng thấy qua chân diện mục của y, chỉ biết khi y xuất hiện tất sẽ kỵ mã, sẽ bịt mặt. Có thể tra được như vậy, là do người này từng có một thời gian qua lại không tầm thường với hoàng thất Đại Yến. Hơn nữa, trong năm đầu tiên người này xuất hiện, mỗi lần hành động đều sẽ lưu lại một thông điệp___ Diêm, chúng ta cần nói chuyện.

Không ai xem hiểu tin tức này là lưu lại cho ai, nhưng cứ như vậy lặp lại sau một năm, Hoàng Linh Vũ tựa hồ đã chán chờ đợi, quyết định làm chuyện ác mà người Nam Hàn không ai không chán động sợ hãi.

Bắt đầu từ Đại Yến Cộng Trị năm thứ ba, Hoàng Linh Vũ tấn phát ôn dịch không cách nào chữa trị tại quận huyện Nam Hàn. Mỗi lần tấn phát tại một thôn trang, y đều lưu lại thông điệp như trước___ Người ném khối sừng, ta đáp ôn dịch.

Sau đó không cần y phải phát tán, loại dịch bệnh khiến da thịt con người bị lở loét chảy mủ này nhanh chóng truyền đi khắp hang cùng ngõ hẻm Nam Hàn.

Tới nay, Nam Hàn đã có hơn một trăm thôn trang trở thành thôn không người, trên một ngàn thôn trang chịu ôn dịch ảnh hưởng. Người Nam Hàn thần hồn nát thần tính, một khi nghe nói có nhà nào có ai nổi mẩn, thì sẽ nhốt hộ gia đình đó vào trong hang động hoang vắng, dùng cự thạch phong chết, cho bọn họ tự sinh tự diệt.

Khi thành thị nào đó của Nam Hàn hậu tri hậu giác nghĩ tới việc khiến loại ôn dịch này lây lan sang địa giới Đại Yến, không ngờ lại phát hiện bọn họ có phương pháp đối kháng.

Không chỉ Phác Vệ Bình, mà ngay cả đám người sau lưng hắn cũng đều sửng sốt kinh tâm, bọn họ căn bản không thể ngờ, lại có thể tận mắt nhìn thấy Hoàng Linh Vũ tội ác ngập trời.

Tuy binh đao trong tay, nhưng không dám dễ dàng vọng động, chỉ sợ Hoàng Linh Vũ tiện tay lại phát tán ôn dịch.

Mất thấy người áo xám đó đã đứng bên cạnh Mộ Dung Sí Diễm, Phác Vệ Bình cuối cùng vẫn tuân theo chức trách găm lên: “Muốn mang người đi, thì bước qua xác ta trước đã.”

Hoàng Linh Vũ cười ha ha, làm như vô cùng vui sướng, nhưng tiếng cười thanh thoát đó trong màn sương mùa xuân lại tạo ra hàn ý băng lạnh. Y nói: “Trình Bình, hẳn muốn người dẫm qua kìa, ý người thế nào?”

Thì ra người mặc áo xám là Trình Bình.

Ba năm nay hắn che giấu tài năng, tính cách khác biệt nhiều so với khi còn ở Bằng Tổ. Lúc này chỉ liếc nhìn Phác Vệ Bình một cái, sau đó híp mắt lại, cười như không cười nói: “Các hạ trời sinh trơn nhẵn, tại

hạ khinh công không tinh, chỉ sợ dẫm lên rồi lại sơ ý bị trượt. Thôi thì thỉnh các hạ đừng làm khó tại hạ, chuyện dẫm này nếu có thể miễn thì miễn đi.”

Hoàng Linh Vũ cười ha ha: “Trình Bình, đợi vị tiên nhậm thượng ty tỉnh lại, ta nhất định sẽ lặp lại câu nói vừa rồi cho hần nghe. Để hần xem thử công phu điều giáo của mình so với ta thì thất bại cỡ nào.”

Trình Bình thu liễm nụ cười ác liệt nói giáo cho giặc, lạnh lùng đáp lại: “Chỉ là chuyện nhỏ không đủ nhét kẽ răng, thôi miễn đi.”

105. Q.2 - Chương 106: Không Dám Động Động.

Chúng nhân Nam Hàn nghe người này sỉ nhục mẫu quốc của mình như vậy, nộ hỏa thăng cao ba trượng, phải biết bím tóc kim tiên này là tập tục từ lúc khai mở thánh tổ hoàng đế, quốc dân đều cho rằng thân thánh đoan trang vô cùng, nào dung được sự bôi nhọ của người ngoài, nhất thời bầu không khí trở nên rất khẩn trương.

“Phác.” Kim Văn Quảng nhắc tay ngăn cản Phác Vệ Bình đang muốn lao tới chiến đấu, “Chúng ta đã thua lần này.”

Phác Vệ Bình nghi hoặc không hiểu, Trình Bình thì đã vác Mộ Dung Sí Diễm lên vai, trong tiếng cười âm trầm triển khai thân thủ, phi thân nhảy lên vách tường. Trường bào màu xám phát phối vài lần rồi chìm vào bóng đêm.

“Không thể thả hổ về rừng!” Phác Vệ Bình vội vã la lớn: “[Tự Liên Tập] còn ở trong tay hần...”

Kim Văn Quảng quát lên: “Không được tự tiện vọng động!”

Tiếng quát này có hiệu quả hơn bất cứ lực khí nào, chúng nhân Nam Hàn rục rịch muốn động đều đứng nghiêm tại chỗ.

Hoàng Linh Vũ nghiêng đầu, minh ly trên đầu cũng hé ra góc độ khả ái. Chẳng qua người hắc y kỳ mã hành tung như ma quỷ làm ra động tác này, chỉ có thể cảm thấy càng thêm quái dị.

“Nhanh như vậy đã phát giác ra rồi.” Y bày ra dáng vẻ bất đắc dĩ, sau đó cao giọng nói: “Còn không ra cả đi, hành tung bị người phát hiện cả rồi.”

Trong chớp mắt, trên dưới bờ tường, trong ngoài dân trạch, thò ra không biết bao nhiêu cung thủ mặc y phục dạ hành.

Đám người này được huấn luyện kỹ càng, bao vây tầng tầng đồn người Nam Hàn vào giữa. Mà khoảng chừng mười trượng bên ngoài, thấp thoáng truyền tới tiếng vang khi binh khí được rút khỏi vỏ, không biết trong tiểu Phồn thành này rốt cuộc ẩn núp bao nhiêu kẻ thị sát. Trong vòng trăm trượng, chắc là thành viên nòng cốt của Hoàng Linh Vũ, mà những người bình thường khó thể che giấu hành tung ở ngoài trăm trượng đó, đại khái là phủ binh mới điều ra từ chỗ quan phủ.

“Thật không ngờ, quan nha cũng ra mặt thay các người.” Kim Văn Quảng nói rất chậm, không hề lo lắng vì thế cục trước mắt.

“Đừng trách bọn họ.” Hoàng Linh Vũ cười. “Bọn họ đối với chuyện quy thuộc quý quốc thật ra rất chân tâm thành ý. Chỉ đáng tiếc, ta chỉ cần hơi uy hiếp một chút___ đại loại như ___nếu không phục tùng thì lập tức phát tán loại ôn dịch mới, đám lão gia đó cũng chỉ có thể ủy khuất nghe lệnh.”

“Hoàng Linh Vũ.” Kim Văn Quảng nói. “Người giơ tay nhắc chân, hờ ra là giết hại hơn ngàn người vạn người, sao người có thể làm ra tội nghiệp cùng hung cực ác như vậy.”

“Còn người thì sao? Quỷ lỗi thần đại pháo đó, tạo ra thứ đó sẽ không gây chết người à?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

“Ngàn năm sau...” Hoàng Linh Vũ tựa hồ còn muốn nói gì, nhưng chưa nói xong, đã ngừng ở đó không tiếp tục. Y nghiêng đầu, không lên tiếng nhìn hấn. Một lúc sau, chuyển vấn đề. “Thật ra người trên tường trong mười thì có một hai người quen biết người, thậm chí còn là do người dẫn dắt nên. Kim gì đó huynh, từ bỏ danh tính là chuyện vui về vậy sao?”

Phác Vệ Bình vô cùng nghi hoặc, nhìn bên này lại nhìn bên kia, cảm thấy hai người bọn họ tựa hồ đã từng quen biết. Vừa nghĩ, vừa đợi động tĩnh xung quanh. Không sai, trước mắt bọn họ quả thật trúng mai phục của Đại Yến, nhân vật mục tiêu cũng bị cướp mất. Nhưng điều này không thể ảnh hưởng đến lòng tin của Hàn nhân đối với Kim Văn Quảng.

Quả nhiên chưa qua bao lâu, đã truyền tới âm thanh binh đao tương kích. Ở ngoại vi Phồn thành, Kim Văn Quảng đã bố trí nhân mã tiếp ứng trước một bước, lúc này đương nhiên phát hiện dị thường, vì thế bắt đầu tiêu trừ trở ngại.

Phác Vệ Bình tin tưởng đồng bạn canh giữ ngoài thành. Vì dưới sự huấn luyện của Kim Văn Quảng, mỗi một chiến sĩ của Hắc Vũ Kỳ đều được huấn luyện kỹ càng, cho dù khi giao đấu với địch nhân như Mộ Dung Sí Diệm không thể đơn đả độc đấu, nhưng một khi kết hợp làm một thể, nhất định sẽ tạo nên kỳ binh kiên cường không bị đẩy ngã.

Nhưng Phác Vệ Bình cũng không phải không lo âu phát hiện, tia sáng lạnh buốt trên tường, hàn quang của cung tiễn không chút dao động, căn bản không bị xao động bên ngoài quá nhiều. Rất rõ ràng, kẻ địch lần này của bọn họ cũng là kẻ mạnh được thao luyện kỹ lưỡng.

Phác Vệ Bình chăm chú nhìn Kim Văn Quảng, chỉ đợi hấn hạ lệnh một tiếng.

Hoàng Linh Vũ nói: “Các người không có đường thắng, đến đây không phải có có mình ta, mà còn có chi viện của Mộ Dung Nhuệ Việt và Mộ Dung Nam Cẩn. Phải biết là, dù sao các người cũng đang động đến huyết thân của bọn họ. Đám hoàng thân tử đệ này, nếu vào niên đại hòa bình thì sẽ tranh đến người chết ta sống, nhưng hiện tại chỉ biết cùng chung chống địch.”

Phác Vệ Bình không biết sau khi Kim Văn Quảng nghe thấy sẽ nghĩ thế nào, nhưng hấn thì đã biết chuyện không còn tốt đẹp nữa. Có lẽ thái độ mới đầu không nghe không hỏi của Mộ Dung Nhuệ Việt thật ra là làm bộ làm tịch, muốn dụ đám người Kim Văn Quảng ra để thả lưới tóm gọn. Sau khi suy nghĩ như vậy, trên trán hấn đổ ra tầng mồ hôi lạnh, nói thế nào cũng không thể để Kim Văn Quảng rơi vào tay kẻ địch.

Tiếng vang xung quanh càng lúc càng kịch liệt, nhưng vẫn không ngừng lui dần ra xa. Thế mạnh yếu không tận mắt nhìn cũng có thể phán đoán, đội ngũ chi viện bên ngoài của Nam Hàn rõ ràng đã thất thế.

Kim Văn Quảng cuối cùng cũng động, hấn rút một vật hình trứng to bằng nắm tay ở thắt lưng ra.

Không những như vậy, dưới sự dẫn dắt của Kim Văn Quảng, tùy tùng sau lưng cũng đều rút ra thứ giống vậy.

Hoàng Linh Vũ tựa hồ cũng ngay lập tức hít một hơi, nếu không đoán sai, vật đó chắc là lựu đạn. Loại đồ này xuất hiện ở cổ đại quá mức đột ngột, nhưng Hoàng Linh Vũ lại tin rằng nếu là người trước mặt, tuyệt đối có thể chế tạo thành công.

Trước đây thực hành phá núi, có loại bom mìn nào mà Diêm Phi Hoàng chưa dùng qua. Vì để thuận tiện, còn tự chế tạo ngòi nổ, còn về dạng thuốc nổ tính năng cao như TNT, thì trong thời trung học đã được học phương pháp phối.

Thật là trò chơi hài hòa...

Hoàng Linh Vũ và Kim Văn Quảng lặng lẽ nhìn nhau. Cuối cùng Hoàng Linh Vũ thoái nhượng trước. Cũng như lúc đến, lặng lẽ lui vào trong bóng tối. Cung tiễn bao vây chúng nhân Nam Hàn cũng lặn xuống như thủy triều, từ gần đến xa biến mất khỏi đầu tường.

Phác Vệ Bình nhét vật màu đen đó vào thắt lưng, rất lâu mới hỏi: “Tôn tọa, tại sao chúng ta vừa lấy hộp được ra, bọn họ đã không chiến mà lui?”

Thì ra phía nam nhiều uest khí, triều khí lại nặng, tướng sĩ xuất chinh đa số đều tùy thân mang theo một hộp được. Hộp gỗ đội viên đội đặc công Hắc Vũ Kỳ kiêm quân đội phân phát rất dễ hỏng, liền bỏ tiền ra

đặc biệt chế tạo hộp được bằng thanh đồng cho đội viên, để tránh bị gỉ đã sơn đen ở bên ngoài. Loại hộp được dạng trứng này không những dung tích rất lớn, hơn nữa dễ thanh tẩy, rất được các đội viên đặc công tôn sùng.

Kim Văn Quảng tự lầm bầm: “Y đã đủ thông minh rồi, thì ra vẫn sẽ bị mắc lừa. Thật may là y đối với ta có một lòng tin không thể hiểu nổi.”

Bất tri bất giác. Hai tay hắn giao nhau, cảm thụ sự run rẩy không ngừng của những ngón tay.

Trong bóng tối không ai thấy được, nhưng cảm giác này đối với hắn mà nói, lại vô cùng rõ ràng.

Nói khứa cạnh khác.

Ngoại vi Phồn thành căn bản không có ‘đại quân của Mộ Dung Nhuệ Việt’, ‘chi viện của Mộ Dung Nam Cẩn’ gì đó, có chăng chỉ là Côn Tổ mà Mộ Dung Bạc Nhai mang tới và Lục Mang Lâu do Hoàng Linh Vũ mang tới.

Người Nam Hàn bên ngoài không phải tinh anh trong quân, căn bản không phải đối thủ của hai bên phối hợp, thuần thực nhanh chóng, phá mở mấy con đường.

Trình Bình đứng đợi ở khu vực chưa bị trận loạn đấu ảnh hưởng, khi Hoàng Linh Vũ tới sau lưng hắn, thì thấy Mộ Dung Bạc Nhai cũng đang đứng tại đó chỉ huy chiến đấu. Tư Đồ Ngạo đang ngồi xổm dưới đất tiến hành giải độc bước đầu cho Mộ Dung Sí Diệm. Tuy Trình Bình rất tự giác giơ đèn dầu chiếu sáng cho Tư Đồ Ngạo___ tạo thành cái bia rất rõ ràng trong bóng tối thế này___ Nhưng tất cả cung tiễn ám khí tấn công tới đây đều bị phòng vệ chặn bên ngoài phạm vi chiếu sáng.

Mộ Dung Bạc Nhai từ xa nghe thấy tiếng vó ngựa, quay đầu lại nhìn. Hoàng Linh Vũ cười hắc mã, nhàn nhả đi tới cạnh hắn.

Tư Đồ Ngạo ngẩng đầu nhìn y, rồi cúi đầu tiếp tục trị liệu. Miệng thì nói: “Đầu gối của người hiện tại cảm thấy thế nào? Đợi lát nữa ta sẽ xem cho người.”

Hoàng Linh Vũ cúi đầu cười nói với hắn: “Người xem cho ta? Người không sợ trở về bị bang người lười đánh chết?”

Hóa ra từ khi bang người lười tuyên bố lui khỏi Bạch Y giáo, Bạch Y giáo chúng đã có xu hướng không mấy yêu thích Hoàng Linh Vũ và Hồ Tôn. Từ sau khi ôn dịch Nam Hàn náo lớn, thì càng muốn vạch rõ quan hệ với y.

106. Q.2 - Chương 107: Ngàn Dặm Đưa Tiễn.

“Mặc kệ bọn họ nói gì đi. Ngược lại người đó, tạo ra phong phong vũ vũ, khiến mình một thân tanh bẩn, hiện tại còn trở thành mục tiêu quan trọng của tổ chức ám sát.” Bận tâm mối quan hệ bạn vong niên với Mộ Dung Bạc Nhai, Tư Đồ Ngạo vẫn có chút lo lắng cho Hoàng Linh Vũ.

“Mục tiêu thì mục tiêu thôi, ruồi nhặng tới càng nhiều, vừa hay cho đám thỏ con được rèn luyện.” Hoàng Linh Vũ chỉ những nhân thủ mới của Lục Mang Lâu. Nhờ phúc của những tổ chức sát thủ loạn thất bát tao tùy tiện nhận mỗi làm ăn hơn nửa thủ đoạn bí ối vô sỉ không nơi không dùng tới cực điểm, mà thủ đoạn phòng vệ của Lục Mang Lâu càng lúc càng thâm nghiêm.

Mộ Dung Bạc Nhai vừa nghe bọn họ nói chuyện, vừa chuyên tâm quan sát trận giao phong bên ngoài.

Thật ra hắn đã rất lâu không gặp Hoàng Linh Vũ, lần này hắn nghe ngóng được tin Nam Hàn chuẩn bị toàn lực vây sát Mộ Dung Sí Diệm, hơn nữa cũng đạt được tình báo Mộ Dung Nhuệ Việt đã bỏ mặt yêu đệ này tự sinh tự diệt. Hắn vốn muốn thỉnh cầu Bạch Y giáo tương trợ, ngặt nỗi Bằng Tổ trước đây tiếp tay cho giặc, đắc tội không ít người Tây Thương, đến mức không thể không ngàn phương vạn kế móc nối với Hoàng Linh Vũ.

Chẳng qua cho dù như vậy, ngay cả hiện tại gặp mặt, cũng cách một lớp màn sa hắc sắc, khoảng cách giữa hai người vẫn xa như thế, căn bản không biết phải nói gì mới được.

Hoàng Linh Vũ từ lúc rời khỏi Mộ Dung Bạc Nhai, dựa trên cơ sở của bang người lười kiến dựng lên Lục Mang Lâu, dùng lục mang tinh làm ký hiệu, dám xưng là không e dè thiên hạ, đến mức khiến nhân thần đều cảm phần. Ai biết cho dù như vậy, thành viên chân chính trú thân trong Lục Mang lâu, thì ai ai cũng như là sắt đúc đồng luyện, bất luận người ngoài uy bức lợi dụ như thế nào, đều không nguyện ý quay lưng phản bội.

Cho dù có người nguyện ý dùng lý phục nhân, nêu hết tội ác về việc Hoàng Linh Vũ và Lục Mang Lâu phát tán ôn dịch hại nhân gian, chúng nhân Lục Mang Lâu cũng chỉ dùng về ‘Ta sớm đã biết rồi, vậy thì thế nào’ để ứng phó, thậm chí còn không e sợ quái dị đi khuyên giải thuyết khách___ Tâm tư của Hoàng đại các người không biết, thì đừng có hồ ngôn loạn ngữ!

Thành viên của Lục Mang Lâu từ trên xuống dưới đều đồng tâm, đến mức căn bản không có người ngoài nào biết bên trong có kết cấu thế nào, cũng không rõ thực lực của bọn họ rốt cuộc thế nào. Nhưng qua trận chiến này, Mộ Dung Bạc Nhai có thể thấy rõ, Lục Mang Lâu kiến dựng chưa quá ba năm nếu so với Côn Tổ thân kinh bách chiến, tuy kinh nghiệm thực chiến không đủ, kỷ luật không đủ nghiêm, nhưng về mặt chiến thuật thì lại có chỗ độc đáo không thể đánh giá thấp.

Còn về cách nói ‘kỷ luật không đủ nghiêm’, cũng chỉ là biểu hiện trong lúc chiến đấu sắp lá cà của bọn họ, thỉnh thoảng sẽ chửi bới bậy bạ, hoặc tùy tiện chế nhạo tiện tay treu cợt, khiến Mộ Dung Bạc Nhai nhất thời tỉnh ngộ___ thì ra ‘Lục Mang Lâu’ này thật ra là hài âm của từ lưu manh!

Cho tới hiện tại hẳn vẫn nghĩ không ra rốt cuộc là vì bản tính lưu manh của bọn họ mà được đặt tên là Lục Mang Lâu, hay là vì trước đặt tên là Lục Mang Lâu, sau đó bọn họ mới lấy thân làm gương với mục tiêu không làm thì thôi, đã làm sẽ làm tới cùng, nỗ lực hiện rõ bản ‘sắc’ nam nhân.

Thoát khỏi sự liên tưởng kỳ quái, nhìn thế cục đã ổn định lại, Mộ Dung Bạc Nhai nói với Tư Đồ Ngạo: “Trước hết mang người rời khỏi đây, nếu không chỉ sợ người Nam Hàn sẽ muốn quay lại phản công.”

“Đúng vậy, đám người Nam Hàn này đến lựu đạn cũng dám lấy ra.” Hoàng Linh Vũ đại khái cảm thấy vô cùng khinh thường, vì thế không mặn không nhạt bổ sung một câu: “Sau này các người nếu thấy, có thể tránh bao xa thì tránh bấy nhiêu.”

“Lựu đạn?” Tư Đồ Ngạo có chút kỳ quái, tay chân mau lẹ mang Mộ Dung Sí Diễm lên một con ngựa, mình cũng ngồi lên.

“Chính là thứ màu đen, lớn bằng nắm tay.” Hoàng Linh Vũ đưa nắm tay ra so.

Tư Đồ Ngạo kỳ quái nói: “Đó không phải là hộp dược sao?”

“Hộp dược.” Hoàng Linh Vũ ngạc nhiên lặp lại.

“Đương nhiên, ta làm du y nhiều năm, vào nam ra bắc có gì chưa từng thấy.”

Trầm mặc.

Gió lạnh thổi vù vù.

Hoàng Linh Vũ gãi trán, phất tay thở dài: “Khó trách hẳn lấy ra không trực tiếp ném người, ngược lại làm bộ cứ như đang chơi trò trọng đại, thì ra căn bản là bịp bợm!”

Y tựa hồ rất bất mãn, khiến người bên cạnh bất giác cảm thấy buồn cười, bầu không khí lập tức thả lỏng rất nhiều.

Tư Đồ Ngạo lại hỏi: “Cũng phải nói lại, thứ lựu đạn người nói là gì? Đáng để người sợ hãi như thế sao?”

“Tóm lại thấy thứ như vậy vẫn nên cẩn thận là hơn. Đó là một loại có thể mang theo tùy thân, hiệu quả không khác biệt thiết pháo bao nhiêu. Cẩn thận vẫn hơn, cho dù mắc lừa vẫn tốt hơn là bị thiệt lớn.” Hoàng Linh Vũ còn có chút không cam tâm, cường điệu: “Bọn họ thật sự là bỉ ổi mà.”

Tư Đồ Ngạo thở dài một hơi: “Hắn quả nhiên chưa chết. Ta đã nói gia hỏa họ Diêm đó là mèo chín đuôi, đuôi đứt hết hắn cũng chưa tới số chết. Chẳng qua lại không biết tại sao trở thành như hôm nay.”

“Có lúc ta thật không hiểu nổi hắn.”

“Nghe nói giữa các người...” Tư Đồ Ngạo hỏi nửa câu, cảm thấy dò hỏi chuyện riêng của người khác dù sao cũng là bất kính, vì thế dừng lại, quay sang nói ra nỗi lo của mình: “Hắn là người một khi đã quyết định thì sẽ thực hiện tới cùng, thậm chí có thể cần bản không bận tâm tình nghĩa. Đối đầu với hắn, người sẽ không hạ thủ lưu tình chứ.”

“Không có gì phải lo lắng, chỉ cần hắn còn sống tốt, hạ thủ đối phó với hắn ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nếu hắn đã biết là ta mà vẫn không nguyện ý rời khỏi Nam Hàn, ta nghĩ ta cũng chưa chắc muốn cùng hắn hạ thủ lưu tình.” Hoàng Linh Vũ nhìn phương xa, tâm cảm khái.

Tại sao lại biến thành thế này? Đáp án này không ai hiểu được, cho dù trực tiếp hỏi Diêm, có lẽ hắn cũng không thể nói rõ.

Mỗi một đời luôn là như vậy, bọn họ đều là người có chủ trương, cho nên đối với chuyện tương đồng luôn có lý giải bất đồng, sau đó có cách làm bất đồng. Mà tiếp theo là tranh chấp, hòa hảo, lại tranh chấp, mỗi người một ngã.

Sự tình đến cuối cùng, luôn không thoát khỏi trình tự này.

Hai người bọn họ bất đồng như thế, nhưng lại đồng dạng chấp nhất, cho nên mới có thể thu hút nhau như vậy. Chẳng qua thời gian luôn là thứ đáng sợ, có lẽ trong sự chờ đợi dai dẳng, có thứ đã biến chất rồi.

Nhưng đây cũng chỉ là có lẽ, ai cũng không biết trong lòng đối phương có tính toán gì.

Chẳng qua nếu đã quen bất đồng, tiếp tục đi đường của mình là được. Hoàng Linh Vũ nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, phát hiện hắn đang nhìn lại mình. Ngọn đèn dầu hôn ám rọi lên mặt hắn, có tình tự khó thể diễn tả. Trình Bình đi cạnh Tư Đồ Ngạo, cẩn thận cảnh giác tình thế xung quanh, không chút động đậy làm giá cảm nên.

Bất đồng trên thế gian nhiều cỡ nào, nhiều thêm một đôi y và Diêm Phi Hoàng cũng không tính là nhiều, ít đi một đôi bọn họ cũng không tính là ít. Y nếu vì chút chuyện nhỏ này mà cảm thấy uể oải, vậy một nhà bốn huynh đệ Mộ Dung còn không biết chạy tới chỗ nào khóc nữa.

Tư Đồ Ngạo ngừng nói chuyện, nên hoàn thành việc trị liệu bước đầu cho Mộ Dung Sí Diệm rất mau. Ôm bệnh nhân không biết đưa lên ngựa của bên nào.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Linh Vũ nói: “Đưa ta đi. Giao hắn cho Bạc Nhai, mang về lại là một đồng phiền toái.”

Mộ Dung Sí Diệm này không chỉ là thù địch của người Nam Hàn, mà cũng là thù địch của người Tây Thương. Mộ Dung Nhuệ Việt không biết đã phải hắn đi giết bao nhiêu người, đợi đến khi hắn đắc tội tất cả mọi người, lại trở mặt không nhận thân đuổi hắn đi. Nếu đưa về Bạch Y giáo, thì không biết có bao nhiêu tế lễ hoặc báo thù ngoài sáng trong tối đang chờ hắn.

“Nói cũng đúng.” Tư Đồ Ngạo nói, hắn đưa người lên hắc mã của Hoàng Linh Vũ. Lén nhìn Mộ Dung Bạc Nhai một chút, quả nhiên phát hiện sắc mặt người này không tốt lắm. Vì sớm biết chút mong nhớ trong lòng hắn, mấy năm nay lại ít thấy khi nào hắn ghen khí như vậy, Tư Đồ Ngạo cảm thấy thật vui vẻ.

Tuy nói hành động này của Hoàng Linh Vũ có thể tránh được cho Mộ Dung Bạc Nhai hai bên khó xử, nhưng người lúc đó lại giống như không muốn linh tình.

Vì Mộ Dung Sí Diệm còn hôn mê, Hoàng Linh Vũ an trí hắn ở phía trước, nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không đủ an toàn, bèn rút ô kim huyền của hắn ra cột thành cái bánh chưng, cuối cùng lại cột chặt lên yên ngựa.

Tư Đồ Ngạo thấy vậy không thể không cảm thấy quái dị: “Đủ rồi đủ rồi, không cần cột như vậy cũng không rút xuống ngựa mà.”

“Ai nói là để phòng hắn ngã xuống chứ, ta là sợ hắn đột nhiên tỉnh dậy lên cơn, bộ dáng yếu không chịu nổi gió của ta, không chịu nổi hắn giầy vò nha.” Hoàng Linh Vũ bày vẻ mặt như lâm đại địch.

Mộ Dung Bạc Nhai nghe giải thích này, sắc mặt dần tốt lên, nhưng vẫn rất có lương tâm nói: “Hắn đã luẩn quẩn ở quỷ môn quan rồi, người còn giày vò hắn như thế. Ta thấy hắn nằm trong tay người, cũng không có được kết quả gì tốt.”

Thấy Mộ Dung Bạc Nhai vừa rồi còn buồn bực không lên tiếng lúc này đã hồi phục tinh thần, Tư Đồ Ngạo giống như tiểu hài tử mất đi đồ chơi, quả thật khóc không nên tiếng: “Đây là tư duy của người bình thường sao?”

107. Q.2 - Chương 108: Cuối Cùng Cũng Phải Ly Biệt.

Từ sau khi ra khỏi Phồn thành, thủ hạ Côn Tổ của Mộ Dung Bạc Nhai cùng thủ hạ của Hoàng Linh Vũ hội hợp một chỗ, chỉ là hai đội nhân mã phân biệt rõ ràng, ai cũng không đứng vào hàng đội ngũ của ai.

Bất kể Kim Văn Quảng có phải là Diêm Phi Hoàng không, đều không thể dễ dàng coi thường đối thủ, ít nhất phải đi khỏi ba mươi dặm mới có thể xác định đã thoát ly khỏi ranh giới nguy hiểm. Cho nên trong ba mươi dặm ngắn ngủi này, cũng trở thành một lộ trình vô cùng trân quý.

Tư Đồ Ngạo rất tự nhiên rút lại hậu phương, thuận tiện để đám người nhàn tạp cố gắng cách hai người một đoạn.

Qua mười dặm, bên cạnh Tư Đồ Ngạo có người nhỏ giọng nghị luận: “Tại sao phải hợp tác với họ, cũng không sợ bị báo ứng sao?”

“Nói không đúng, chẳng qua lão đại làm chuyện gì cũng luôn khiến người an tâm, chúng ta phải luôn tín nhiệm hắn.”

“Dù sao không tốt mà, lần này ra ngoài cũng phải giấu Bạch Y giáo mà làm.”

“Các người biết cái rắm, có câu địch nhân của địch nhân là bằng hữu, hiện tại liên hợp lại đánh Nam Hàn, đội trong nước ổn định rồi, thì sẽ đến lượt đi thăm trừ bọn họ.”

“Lời đồn bên ngoài không thể tin hết, chúng ta không phải là người làm tình báo sao, lẽ nào còn không biết có lời đồn giả cũng vẫn có thể truyền đến khắp thiên hạ đều tin. Ta thấy nguồn gốc của ôn dịch không nhất định giống như trong lời đồn.”

“...Có lý, trở về chúng ta bỏ chút công sức tra thử đi.”

Chúng nhân Lục Mang Lâu đi bên trái đã tập mãi thành quen, độc lập độc hành, đối với nghị luận của họ làm như không thấy.

Tương phản với tác phong hiển rõ bản sắc ‘phong lưu’ trên chiến trường, ai nấy đều cao thâm khó dò giữ kín như bưng, căn bản không biết trong lòng bọn họ đang khốc thét trào lệ cảm động hô to ‘lý giải vạn tuế’, hay là đang khinh thường không thèm ngó tới với những lời biện bạch tự cho là đúng kia.

Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ đi trong vòng vây đội ngũ thỉnh thoảng thấp giọng nói chuyện, đường đi bất đồng, lần này ly biệt không biết bao giờ mới có thể gặp lại.

Hoàng Linh Vũ thân thiết vỗ vỗ tọa kỵ dưới hông của Mộ Dung Bạc Nhai, đó là đại hoàng mã mà Mộ Dung Bạc Nhai từng muốn tặng cho y, tên là ‘Hùng Hoàng’, một phần đột hiện tính cách kiêu ngạo của nó (+_+!!!), một phần hiện rõ màu vàng sáng đẹp của nó. Khi Hoàng Linh Vũ rời khỏi Mộ Dung Bạc Nhai là đi rất vội vàng, không mang theo nó.

Hùng Hoàng cẩn thận cúi đầu, liếc mắt quan sát Hoàng Linh Vũ, thần tình đó mười phần nhân tính, thật khiến người ta không thể nào không yêu thích.

“Người vẫn nên mang nó đi đi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

“Không cần, ta có Già Gia Tử là đủ rồi.”

Mộ Dung Bạc Nhai thúc ngựa đi vài bước, mới làm như nghe không rõ hỏi: “Cái gì?”

“Già Gia Tử, nó là ngựa cái.” Hoàng Linh Vũ vỗ vỗ lông bờm của đại hắc mã bên dưới, “Tọa kỵ của đại ác nhân tự nhiên cũng phải có cái tên không giống bình thường.”

“Không hiểu nổi ý của người.”

“Người thật không hữu dụng, Kim gì đó còn hiểu. Trước đây ta thường xuyên cùng hắn thảo luận chuyện quái lực loạn thần.” Hoàng Linh Vũ dùng từ ngữ mà Mộ Dung Bạc Nhai có thể lý giải nói: “Hắn cho rằng quỷ đáng sợ nhất là Trinh Tử, ta cho rằng quỷ đáng sợ nhất là Già Gia Tử.”

“Nga?”

Hoàng Linh Vũ tự lầm bầm: “Trinh Tử nhiều lắm chỉ là từ trong truyền hình treo ra mà thôi, không có truyền hình nàng còn điên cuồng ngang ngược được cái đầu a. Còn Già Gia Tử thì lợi hại hơn, động tác của nàng như nhèn nhện, bơi qua bơi lại bơi xuống trong vũng máu...” (*Trinh Tử: Sadak không, nhân vật chính của phim The Ring (Vòng tròn định mệnh) của Nhật. Già Gia Tử: Saeki (Kayak không Saeki))

“Nếu nó là ngựa đực, người sẽ gọi nó là gì?”

“Hình như chưa từng nghe qua nam quỷ cực phẩm a... vậy gọi là Dị Tính đi, hoặc gọi là Áo Đặc Man?” (*Ultraman)

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn dáng vẻ khó xử của y cảm thấy vô cùng buồn cười.

Ba mươi dặm rất nhanh đã đi hết, nhìn trước mắt phân ra hai đường, Hoàng Linh Vũ cười cười: “Dùng câu nói này, tiền quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải phân ly.”

“Người không có lời nào muốn nói với ta sao?”

“Ách?”

“... Bỏ đi, chẳng qua trước khi ly biệt, ít nhất muốn có chút biểu hiện.”

“Biểu hiện?”

“Một cái... ôm ly biệt? Thế nào?”

Hoàng Linh Vũ không tin nổi nói: “Người thật sự không biết chết sống, lẽ nào danh tiếng của ta còn chưa đủ xấu? Người không sợ trở về sẽ bị Tiêu sư phụ đá chết?”

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn người xung quanh một lượt, cười xấu nói: “Bọn họ không nói, Tiêu sư phụ sao có thể biết được? Cũng phải nói lại, nếu ta không sợ bị đá chết, người có nguyện ý... àn?”

“Không thể nói như vậy được!”

Đáng tiếc chưa nói xong, Mộ Dung Bạc Nhai đã rất không đạo đức kéo Mộ Dung Sí Diễm bệnh nặng qua một bên, mạnh mẽ lôi Hoàng Linh Vũ qua.

Hai con ngựa rất ăn ý dừng lại, một hoàng một hắc đứng thẳng trước ngã ba đường.

Sắc trời hơi sáng, chân trời trắng tấp phía trước dâng lên ánh sáng hôn ám, cây cỏ bốn phía nhẹ rung động trong gió.

Nón trúc hắc sa bị đung nghiêng, nửa thân trên của Hoàng Linh Vũ đều bị vùi trong ngực Mộ Dung Bạc Nhai, khoảng cách này gần như vậy, đến mức chân hai người đều dán sát vào nhau. Nhiệt độ của đối phương thông qua ngoại sam mỏng manh truyền tới, như lực sinh mạng dẻo dai của y không ngừng cuộn trào.

“Kéo miếng bố rách này ra cho ta xem thử được không?” Mộ Dung Bạc Nhai dán sát vào tai y hỏi.

“Vỉ von này rất không đúng thực tế.”

“Không phải là bố rách lẽ nào là màn trướng?”

“Rất tốt, hình dung rất sáng tạo, chẳng qua vừa đúng có công năng của màn trướng.”

Mộ Dung Bạc Nhai trầm thấp cười ra tiếng, sự rung động thấp trầm ổn định từ cổ họng đến lồng ngực khiến Hoàng Linh Vũ dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Hắn không còn là hoàng tử trẻ tuổi khí thịnh ba năm trước nữa, trong thời cục hỗn loạn, bọn họ đứng trên cùng một vạch xuất phát. Sau đó Mộ Dung Bạc Nhai chung quy là chiến đấu vì hoàng thất, sau này có lẽ sẽ có một ngày đứng trên sa trường đối địch.

Hai người lặng lẽ dựa vào nhau, người của Lục Mang Lâu và Côn Tổ đều lục đục đi về hai bên, an tĩnh tiến vào ngã rẽ khác nhau.

“Làm danh tiếng của mình xấu xa như vậy, không sợ lúc nào đó sẽ bị người ta một đao bổ chết?”

“Vô cùng hoan nghênh.”

Mộ Dung Bạc Nhai thở dài thật sâu. “Có vài lời muốn nói với ngươi, dù sao sau này cơ hội gặp mặt cũng ít, nhân lúc này cứ nói với ngươi vậy.”

Hắn thả lỏng tay, Hoàng Linh Vũ chỉnh lại yên ngựa ngồi ổn, nghi hoặc nhìn Mộ Dung Bạc Nhai.

“Sau này nếu cần giúp đỡ gì, nhất định phải nói với ta. Ngươi chỉ cần nhớ rõ một chuyện là được, cho dù ngươi có đối địch với thiên hạ, ta cũng tin tưởng ngươi.”

Hoàng Linh Vũ nắm chặt dây cương trong tay, lúc này người bên cạnh đều đã đi về phía trước, trước ngã rẽ chỉ còn lại y và Mộ Dung Bạc Nhai, và Mộ Dung Sí Diệm đang hôn mê.

“Ngươi như vậy, căn bản chính là mù quáng.” Cuối cùng, Hoàng Linh Vũ thấp giọng nói: “Ta ghét nhất là loại người không có chủ kiến và lực phán đoán.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhin không được mỉm cười, cách một lớn màn che hắc sắc rũ xuống, hắn xoa lên mặt Hoàng Linh Vũ, dấn sát vào tai y nói nhỏ: “Mù quáng và tín ngưỡng trước giờ chỉ cách nhau một tờ giấy, khác biệt ở chỗ đối tượng đó có đáng để theo đuổi không.”

Nói xong, thuận miệng men xuống cổ y hung ác cắn một phát, rồi cười ha ha thúc ngựa đi, Hùng Hoàng đại khái biết chủ tử chuốc họa, phi càng nhanh, sau mông nổi lên một cột khói.

Hoàng Linh Vũ hằm hằm che lại chỗ bị cắn, mắng theo: “Kháo! Trên màn sa thượng đẳng của lão tử dính nước miếng của ngươi còn có thể dùng sao?”

“Hoàng đại?” Trình Bình đi lại gần, rất tôn trọng hỏi Hoàng Linh Vũ: “Có cần tìm người đi làm hắn không?”

Hoàng Linh Vũ đỏ mặt hỏi không nên lời, cảm thấy gia hỏa Trình Bình này lẩn lộn cùng đám người Lục Mang Lâu quen rồi, cũng nhiễm luôn cách dùng từ cổ quái không tắt yếu của họ.

“Chúng ta đi thôi.” Hoàng Linh Vũ cuối cùng nói.

Trình Bình gật đầu, hắn rất thích thói quen dùng từ của Hoàng Linh Vũ, luôn là nói ‘chúng ta’. Khi ở Bằng Tổ, thượng cấp sai phái nhiệm vụ luôn dùng ‘ngươi, ngươi, và ngươi’ hoặc ‘thập lục, thập cửu, nhị thập thất’... hắn cầm dây cương trong tay Hoàng Linh Vũ, dẫn người đi theo đội ngũ.

Lúc này, người của Lục Mang Lâu lại hồi phục cảnh tượng nói nói cười cười, không giống như ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, ngược lại giống như đi dã ngoại.

Trong thành viên của Lục Mang Lâu không thiếu lão gia hỏa của bang người lười, đối với biểu hiện không tuân thủ kỷ luật của đám nhóc này cũng vô cùng bất mãn, Hoàng Linh Vũ lại mặc mọi người kháng nghị, kiên trì bảo là: “Bọn họ biết lúc nào nên yên tĩnh là được, bọn họ là người chứ không phải công cụ. Lục Mang Lâu cần là chiến sĩ biết suy nghĩ, chứ không phải chỉ cần những cây thương chỉ biết trầm mặc nghe mệnh lệnh.”

Trình Bình bất giác nhìn sang Mộ Dung Sí Diệm được Hoàng Linh Vũ ôm trước ngực. Đó nguyên bản là thượng ty của hắn, nhưng lại sống như một công cụ. Hy vọng hắn có thể thích ứng với phương thức sinh sống của Lục Mang Lâu.

.

==== =====

Chú thích:

*Ultraman: (Nhật: Urutoraman?) là chương trình truyền hình của Nhật Bản về nhân vật hư cấu thể loại tokusatsu, hay “hiệu ứng đặc biệt”. Ultraman xuất hiện đầu tiên là phim truyền hình thuộc tokusatsu viễn tưởng/kaiju/siêu anh hùng, Ultra Q: Ultraman: Các seri cổ tích hiệu ứng đặc biệt, một sự nối tiếp của seri Ultra Q. Chương trình được sản xuất bởi Tokyo Broadcasting System và Tsuburaya Productions, và chiếu bởi TBS từ 17 tháng 7, 1966 tới April 9, 1967, tổng cộng 39 tập. (Copy nguyên văn từ Wiki)

*Già Gia Tử: Saeki

Kayakhông Saeki là một nhân vật hư cấu, một vong hồn báo hận trong bộ phim The Grudge. Dung mạo của cô ta rất rùng rợn, một mái tóc dài đen xõa xuống che kín khuôn mặt, dáng đi giật giạt phát ra tiếng lạo xạo của xương cổ bị gãy và tiếng kêu “ọ ọ ọ” khiếp đảm phát ra từ miệng của cô ta.

Tiểu sử của Kayakhông: Khi còn nhỏ Kayakhông sống với mẹ, một thầy phù thủy. Bà ta chuyên sử dụng con gái mình để “ăn” các linh hồn tội ác từ bệnh nhân của bà ta. Sự kiện đó ảnh hưởng đến suốt cuộc đời còn lại của Kayakhông, cô bé phải chịu đựng sự đối xử tàn tệ và là đề tài bàn tán của những người xung quanh. Ở trường đại học, Kayakhông gặp Shunsuke Khôngbayashi và nảy sinh tình yêu với anh ta.

Nhiều năm về sau, Kayakhông kết hôn với Takeo Saeki, người duy nhất hiểu và thông cảm cho cô. Họ sinh được một bé trai, đặt tên là Toshio.

Đến nay, Khôngbayashi là giáo viên của Toshio và Kayakhông lại rung động trước Khôngbayashi lần nữa. Cô ấy ghi lại cảm xúc của mình trong nhật ký.

Một hôm, Takeo tình cờ tìm thấy và đọc được nhật ký của vợ. Ông ta bị ám ảnh với một ý nghĩ rằng Kayakhông đang lừa dối mình và con trai mình, hoặc tệ hơn nữa, Toshio không phải là con ông ta mà là của Khôngbayashi !

Khi Kayakhông trở về nhà vào ngày hôm đó, ông ta đã tấn công cô một cách tàn bạo ở trên gác, đẩy Kayakhông đập mặt vào tường. Toshio đang ở ngồi vẽ trong phòng và nghe tiếng động, nó sợ hãi chui vào trốn trong tủ áo. Kayakhông tìm cách bỏ trốn, Takeo điên cuồng đuổi theo và đẩy cô ngã xuống. Kayakhông bị vỡ mắt cá chân, không còn chạy được, cô phải bò xuống cầu thang. Kayakhông cố gắng để bò ra cửa, chỉ còn kịp nhận ra Takeo đang lạnh lùng đi bên cạnh, quan sát nỗi đau đớn của cô trước khi chụp lấy cổ vợ mình và bằng một động tác dứt khoát, bẻ gãy nó !

Sau đó hắn kéo cô vào phòng ngủ và nhét cô trong bao đựng rác. Kayakhông vẫn còn sống, nhưng bất động, chỉ còn đủ sức kêu rên “ọ ọ ọ” (Sau này khi thành hồn ma, đây chính là dấu hiệu đặc trưng nhất báo hiệu Kayakhông đang đến gần nạn nhân của mình). Takeo lấy ra con dao, ngắm nhìn Kayakhông lần cuối rồi đâm liên tiếp vào người cô đến khi cô chỉ còn là một cái thây cứng đờ đầy máu !!! Takeo vứt cái xác lên gác xếp rồi đi kiểm Toshio, hắn ta giết con trai mình bằng cách nhấn chìm nó trong bồn tắm cho chết ngạt, cả con mèo của Toshio cũng chịu chung số phận.

Chưa hả cơn giận, hắn còn tìm đến nhà Khôngbayashi, giết chết người vợ đang mang thai của anh ta và đặt cái bào thai vào một cái bao. Cuối cùng, hắn chạy ra đường trong cơn điên loạn, bắt chợt bóng ma của Kayakhông xuất hiện và kết liễu đời hắn.

Một thời gian sau, xác của hai mẹ con Kayakhông được cảnh sát tìm thấy. Kể từ ngày đó, vong hồn của Kayakhông, Toshio và Takeo giết tất cả những người nào dám bước vào căn nhà của họ (hoặc bất cứ nơi nào Kayakhông đến). Con mèo, Mar, luôn luôn xuất hiện để cảnh báo cho bất cứ ai xâm nhập về cái chết của họ...

108. Q.2 - Chương 109: Hoàng Lương Tiểu Trấn.

Mộ Dung Sí Diệm ngủ không an ổn, lăn lộn phát nhiệt còn cuộn thảm lông thật chặt, cảm giác mông lung không ngừng điên đảo bỗ ngựa, khiến người ta cực kỳ khó chịu. Cuối cùng, hắn không chịu nổi nữa, muốn nhìn thử xem rốt cuộc là hoàn cảnh ác liệt cỡ nào khiến cả hắn cũng không thể chịu nổi thế này.

Nhưng toàn thân trên dưới một chút khí lực cũng không có, so với đại bệnh lúc mười hai tuổi còn nặng hơn nhiều. Cổ hết sức lực mở mắt ra, chỉ thấy mây đen đầy trời.

Một thanh âm trong trẻo nói: “Thế nào? Ngủ không ngon?”

Thanh âm đó có phần xa lạ, giọng điệu lại có chút quen thuộc, Mộ Dung Sí Diệm nỗ lực quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh.

Trước mắt vẫn còn chút mơ hồ, một trận gió mạnh thổi qua, sau đó hẩn tựa hồ nhìn thấy dưới mặt nước đen kịt đang trôi nổi một gương mặt trắng bệch thảm thiết (Thật ra đó là hắc sa của Hoàng Linh Vũ, vì rất kín, nếu không vén ra thì chỉ có thể thấy được sắc mặt tái nhợt bên trong, nhưng không thấy rõ được tướng mạo người này thế nào), mắt mũi đều tụ lại thành một cục, uốn éo không thành hình người.

Đây là... bánh bao màn thầu lên men thất bại.

___ Yêu, nghiệt.

Mộ Dung Sí Diệm trừng mắt nhìn gương mặt đó rất lâu, sau đó lại ngất đi.

“Hoàng đại.” Thanh niên cười la bên cạnh nhẹ giọng nói, “Hẩn lại ngất rồi sao?”

“Ha ha, Hoàng đại thật biết dọa ngất người.” Một kẻ vui sướng trên tai họa của người khác nói: “Quả nhiên là ‘tướng mạo tú mỹ’ trong truyền thuyết___ nhìn một cái là đủ no mắt!”

“...” Hoàng Linh Vũ thở dài.

Tuy vì thuận tiện giao lưu, y đã dạy họ giải thích một vài danh từ của chủ nghĩa hậu hiện đại, nhưng khi nghe từ miệng những người này phát ra, thì vẫn cảm thấy rất bất thường.

Mùa xuân ở Hoàng Lương tiểu trấn. Cây xanh mơn mớn, vô cùng náo nhiệt.

Nơi này là tiểu trấn ở giữa các đại thành trì nên người đến rất nhiều, thương khách nam đến bắc đi liền miên không dứt, là một nơi rất tốt để làm ăn, chỉ cần vào một chút sẽ biết người ở đây có rất nhiều khẩu âm. Đáng tiếc vì địa thế khu núi, quanh núi là mặt sông, địa thế không thể phát triển, vì thế tiểu trấn vẫn luôn là tiểu trấn, làm sao cũng không thể phát triển thành đại thành trì.

Lương Tiểu Tiểu và vài đứa con Lục Mang Lâu trước mắt đang ở trong tiệm ăn Tiểu Đạo Điềm làm hầu bàn, lấy chút tiền vật bổ sung gia dụng. Lương Tiểu Tiểu ghi nhớ thức ăn rất tốt, mang đồ thành thực, vẻ mặt thân thiện mỉm cười khiến khách đến như đang ở nhà, trước mắt có thể coi là tiểu nhị đắc sô. Chỉ đáng tiếc hiện tại hẩn cười không nổi, vì lão nương của hẩn tìm tới tận cửa.

Tiệm ăn Tiểu Đạo Điềm là cửa tiệm rất có tiếng tại Hoàng Lương tiểu trấn. Chỉ nghe cái tên, đã khiến người ta cảm thấy cho dù đơn thuần chỉ là một bát cơm trắng, cũng đều là bát cơm dẻo ngọt bốc khói trắng ngon miệng.

Trong đó bố trí thoáng mát không xa hoa nhưng rất sạch sẽ, so với những tiểu sạp bên đường dính dầu đầy tường, lộ xương lộ cốt mà nói, làm ăn không tốt cũng không được.

Chẳng qua lúc này canh giờ vẫn còn sớm, cánh cửa đại thính lâu một vẫn còn đóng chặt, ghé bên trong vẫn đang chống lên bàn, hai hỏa kế nhờ ánh sáng chiếu vào thông qua giếng trời ở hậu đường mà lau sàn. Bọn họ làm như không có chuyện gì, kỳ thật là đang đóng tai thật cao.

Tiểu nhị đắc sô Lương Tiểu Tiểu rầu rĩ ủ rũ nghe lão nương than phiền, lão nương của hẩn trèo non vượt suối hạ mình hết mức đều là vì một phong thư nhà của hẩn. Trên thư viết___ Cha, mẹ, Tiểu Tiểu ngày suy đêm nghĩ, cảm thấy vẫn thích nam nhân, giúp ta thoát thác thân sự kia đi.

Một phong thư nhà vô cùng kinh thế hãi tục a!

Lão nương hẩn không nói hai lời, cầm chổi lông gà tức giận bùng bùng đuổi tới đây.

Lương Tiểu Tiểu như kẻ cầm ăn hoàng liên có khổ không thể nói, thật ra hẩn thích là nữ nhân, hơn nữa thích nữ nhân có một bộ ngực to đến mức có thể vùi mặt vào đó hạnh phúc nghẹn chết, nhưng ai bảo hẩn không may mắn như vậy, tiểu trắc nghiệm lần này lại rút trúng đề mục giày vò người như thế.

Tiên sinh của lớp bọn hắc gần đây đang dạy thuật đàm phán, vì thế mỗi người đều rút thăm, chiếu theo những gì viết trên thăm mà hành sự, sau đó lại đi khuyên giải thuyết phục đối tượng.

Chẳng hạn Lỗ Hắc Hồ rút trúng thăm___ đến trấn phía đông đập vỡ gánh đậu phụ của Vương lão hán, mắng chửi toàn gia hắc, trừ ẽo hậu đại hắc sinh ra không có mông bị trĩ sang, sau đó nghĩ biện pháp hòa giải với hắc, trở thành hồ bằng cầu hữu không đánh không quen biết. Lỗ Hắc Hồ vui mừng, lần khảo thí này trôi qua dễ dàng.

Khi Lương Tiểu Tiểu rút thăm này, mặt của lão tiên sinh đã có xu hướng vận vẹo, Lương Tiểu Tiểu tuyệt đối không nhìn lầm, đó là vui sướng trên tai họa của người khác, biểu tình đợi xem kịch. Muốn biết từ đâu ra thứ đề mục biến thái này, còn cần phải hỏi sao? Tự nhiên chính là Lục Mang Lâu gần xa đều biết xú danh rõ rệt không ai không biết nhưng không ai tận mắt thấy.

“Mẹ, ta thật sự đối, đối với thân thể nữ nhân không dậy nổi hứng thú.” Lương Tiểu Tiểu gian nan nói, khó khăn tới mức muốn cắn phải lưỡi. Liếc nhìn một cái, lão tiên sinh đang ở sau quầy còn đang tính khoản dầu gạo đã nghiền tới mắt mặt phím hồng___ thật hiếm khi lão đầu tử đã gần bảy tám mươi mà còn nhiệt huyết như vậy.

“Trời ơi, tôi tạo nghiệt gì a, sớm biết như vậy thì đừng cho người ra ngoài kiếm tiền.”

“Mẹ, dù sao vẫn còn đại ca nhị ca, để bọn họ nổi dôi tông đường còn chưa đủ hay sao?”

“Ta thật không còn mặt mũi nào!” Lão nương khóc lóc thảm thương. “Trời ơi, sau này bảo ta làm sao dám đối mặt với các hương lý hương thân a!”

“Mẹ, người đến đây nói chuyện này, không lo lắng vấn đề nhi tử làm sao nhìn mọi người à?”

“Không thể nhìn càng tốt! Người đồ không cần mặt mũi, người càng lẩn lộn càng thụt lùi hay sao? Ngay cả nam nhân cũng không muốn làm, lão nương dứt khoát trực tiếp bẻ gãy nơi đó của người, coi như xong!”

Lương Tiểu Tiểu xem chút quỳ xuống lạy mẹ hắc, lúc này, phiến cửa đại môn bị người mở ra từ bên ngoài, sau đó một người áo xám tiến vào, hắc thành thực mở rộng đại môn, tiếp theo một con ngựa cao to đáng vẻ bất thiện bước vào.

Trình Bình chỉ nhàn nhạt đảo mắt nhìn tình huống xung quanh, cảm thấy không có gì nguy hiểm, mới ôm Mộ Dung Sí Diễm khỏi ngựa, gọi một tiểu hỏa kế nói: “Giúp ta tẩy rửa cho hắc, rồi an trí vào phòng.”

Nói xong quay lại giúp Hoàng Linh Vũ cởi dùi khỏi đồ gác chân, ôm người xuống đặt lên ghế.

“Dò, Tiểu Tiểu, hôm nay có khách a?” Hoàng Linh Vũ vừa vào đã thấy một trận náo nhiệt, có chút hiếu kỳ.

Lương Tiểu Tiểu vẽ mặt khổ sở: “Đây là mẹ ta.”

“Chào đại nương.”

Thanh âm Hoàng Linh Vũ rất trong, thái độ lễ phép, hắc sa tuy dày, nhưng cũng có thể ẩn ẩn thấy được làn da rất trắng của người giấu bên trong, tạo ra hảo cảm mười phần, ngay cả hai mẹ con nhà Tiểu Tiểu cũng bất giác mỉm cười.

Nghĩ tới dung mạo đáng vẻ của Hoàng Linh Vũ, Lương Tiểu Tiểu nảy ra ý hay, chỉ vào Hoàng Linh Vũ nói: “Mẹ, ta không lừa ngài, y chính là nhân trung long phượng, đã gặp qua y thì còn có nữ nhân nào có thể lọt vào mắt nữa? Ngài cứ ở gần y sẽ hiểu được nỗi khổ của hài nhi thôi!”

___Ách?

Hoàng Linh Vũ ngừng động tác uống trà, nắm ly trà không tay, không hiểu gì hết nhìn hai mẫu tử nhà này. Ngay cả Trình Bình cũng ngừng động tác đi vào hậu đường.

Hai tên nhóc cùng lớp trốn sau bàn đều cong lưng giờ nắm đấm ra. Dựng ngón cái cổ vũ___ Có bản lĩnh! Huynh đệ, chúng ta phục người!

Hỏa kế chạy đi lo liệu vừa rồi đã chạy về, tranh thủ lúc Hoàng Linh Vũ nhấp trà thấp giọng nói: “Gia hỏa đó đang thực hiện đề mục thuyết khách đó, rút phải thăm xui xẻo.”

—Nga! Hoàng Linh Vũ đồng tình gật đầu, quyết định tạm thời án binh bất động, ôm thái độ đồng tình ngồi quan sát.

Chẳng qua xem ra phải ngồi khá lâu rồi, mũi trúc rèm sa trên đầu đội mãi cũng rất nóng.

Lương lão nương khóc lóc thút thít: “Người thiên hạ đều biết hiếu thuận, người không thuận theo cha mẹ thì thôi đi, sao lại bất hiếu như thế! Lại không phải không biết ‘bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại’, nhất định bị y cường...” Bà liếc mắt nhìn Hoàng Linh Vũ, lại lần nữa chú ý thấy người này vừa ốm vừa yếu vừa phề, cần bản không thể cường bách người ta, vì thế lại thay đổi, “Người nhất định là bị y dụ...”

Vừa hay màn sa và minh lý trên đầu Hoàng Linh Vũ đều được bỏ xuống, gương mặt mập mạp tái trắng quá lạ khiến Lương Điền Thị tìm không ra từ nào trách cứ nữa, thật sự không mắng được cái gì.

Lương Tiểu Tiểu thuận theo mục quang đăm đăm của lão nương quay đầu nhìn, nhất thời, hít ngược một hơi!

Thật là cảnh tượng khiến người ta cảm phẫn.

“Không, phải, chứ!” Hấn nói từng chữ, “Người lại...”

“Ta cũng không phải cố ý mà.” Hoàng Linh Vũ vô cùng hối tiếc, chỉ đáng tiếc trên gương mặt màn thầu lên men thất bại đó nhìn ra không biểu tình tiếc nuối.

Lương Tiểu Tiểu chỉ đành từ bỏ hy vọng cầu viện trợ, liều mạng giãy dựa liều mạng giãy dựa, trăm bề giải thích trăm bề giải thích, cuối cùng vạn lần thuyết phục cũng hoàn toàn không hiệu quả đối với lão nương nhà mình. Rất đáng tiếc, môn thuyết khách này, phải học lại rồi.

Chuyện này trở thành chuyện đáng hận cả đời của vị học sinh ưu tú Lương Tiểu Tiểu, đồng thời cũng điền thêm vào sự tích truyền thể của lão đại Hoàng Linh Vũ của Lục Mang Lâu một nét truyền kỳ đặc sắc.

Sử học cuồng nhân Ô Nha Điều xuất thân từ Lục Mang Lâu đã biên soạn trong ký lục [Lục Mang Lâu sử] rằng: “Hoàng đại giả, lão đại dã, họ Hoàng dã, kỳ nhân dã! Diện mạo thân hình đều là hàng phi phạm, nhưng người tận mắt nhìn thấy, chỉ có thể cứng miệng ghen tị!”

Lại viết: “Sinh mẫu Điền Thị của Lương Tiểu Tiểu đệ tử lớp đặc công đệ nhị kỳ Lục Mang Lâu nói: ‘Người này___ khiến, người, cảm, phẫn!’ Tiếp theo là ghen ngào không thôi... tướng mạo của Hoàng đại không ai có thể vượt qua, vì thế chỉ cần liếc sơ cũng nhận ra!”

109. Q.2 - Chương 110: Lục Mang Hữu Lâu.

Vì nhân thủ triệu tập từ các nơi trước khi đi đều đã phân bố trở về cương vị của mình, Trình Bình mới đề nghị đến Hoàng Lương trấn tìm người giúp vào núi. Một ngày sau, dưới sự giúp đỡ của Lương Tiểu Tiểu và vài học sinh đồng kỳ khác, Hoàng Linh Vũ đi vào khu mỏ nằm ngoài Hoàng Lương trấn chừng hơn hai trăm dặm. Nơi này ít người khai thác, không bị chiến tranh xâm lăng. Sản lượng khoáng sản không nhiều, cho nên không bị ai chú ý.

Lương Tiểu Tiểu kỳ thật rất hâm mộ những người bên ngoài này, chẳng qua được chiêu mộ vào Lục Mang Lâu sớm hơn hẳn một năm, hiện tại đã có thể không cần lo ngoại chạy ra ngoài nhận nhiệm vụ. Những tiền bối này tự xưng là lão đầu, còn gọi đám người chưa hoàn thành khóa nghiệp như bọn họ là đầu con.

Bên cạnh khu mỏ, có vài tòa lầu bằng trúc thẳng đứng, cao nhất không quá ba tầng, toàn bộ dùng mộng nối dính, đi lên đi xuống đều sẽ phát ra tiếng cọt kẹt, mỗi tòa đều trú chừng mười người.

Lương Tiểu Tiểu cũng trú trong đó, hấn kéo lê thân thể mệt mỏi đi lên, thì nghe thấy tiếng cười nhạt truyền ra từ phòng khác. Đây là thế giới tuyệt đối bất đồng ngoại thể, mỗi lần từ bên ngoài trở về khu mỏ, thì sẽ không kìm được nhớ tới câu chuyện Hoàng đại từng kể___ thế ngoại đào viên. Tuy nơi này không có mùa

xuân hoa rụng sắc sỡ, nhưng cũng có sự an định cách tuyệt ngoại thế, tuyệt đối có thể mang ý nghĩa thế ngoại đào viên.

Gian đình mạo trên lầu hai, trong không gian không lớn chen chúc tám chiếu giường trúc, chẳng qua trên giường đều không có người, ngược lại phía trên không, giăng chéo mấy cái võng, ba sinh vật hùng tính để lửa thân trên cùng ngồi hoặc nằm trong túi võng.

“Hôm nay Hàn tiên sinh kể chuyện, mọi người có cách nhìn thế nào?” Một thiếu niên mắt to lười biếng nằm bẹp bên rìa túi võng, hỏi nam sinh dựa gần nhất. Rèn luyện thể năng hôm nay sắp thao ngất hẳn rồi (!!! Câu này thật sự quá cường hãn!), rảnh rỗi muốn nói mấy thứ trong lớp văn hóa để di chuyển lực chú ý.

“Hoàng, rất hoàng.” Một người khá to con, niên kỷ cũng lớn nói. (*Hoàng: Màu vàng, hoàng sắc còn có nghĩa là những tác phẩm, câu chuyện đòi tặc, không trong sáng)

“Hoàng? Chỗ nào hoàng?” Thiếu niên mắt to không hiểu nói.

“Lý Sảng, người tự mình sáng là được rồi, đừng dạy hư tiểu hài.” Nhạc Huy sầm mặt nói, hần giống hệt như gia trưởng của túc xá này.

“Hắc hắc hắc hắc, tiểu Nhạc người cũng nghe ra a, người cũng không thua gì a.”

“Này, rốt cuộc là chỗ nào hoàng vậy?” Thiếu niên vẫn còn hỏi.

Lý Sảng liếc mắt, cười xấu nói: “Người nghĩ xem, ‘nước có đại điều, ba năm không hót, hót là kinh nhân, ba năm không phi, phi là tận trời’___ nên là ‘điều’ lớn đến cỡ nào mới có thể được xưng là ‘quốc điều’, có thể thấy ‘điều’ của Tề Vương lớn đến trình độ nào. ‘Điều’ của hần ba năm không phi, không hót, đó không phải là nó ba năm không giương sao? Vậy hậu cung phi tử của hần thật sự là đáng thương a. Ha ha, ha ha ha ha...”

Lý Sảng đang cười đắc ý vì sáng kiến của mình, bên ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới tiếng động bất thường, một cái bóng màu xám nhanh như chớp điện vọt vào. Khi hần định phản ứng, Nhạc Huy không biết từ đâu móc kim điệp đao còn nhỏ hơn ngón tay ra, mang theo nội lực âm hàn bắn ra. Cổ hàn khí đó còn xoay vòng quanh tai Lý Sảng.

Sau một tiếng phập, một con chuột thật lớn bị ghim chết trên vách trúc, tứ chi còn đang co giật, nhưng sau chớp mắt đã đông cứng, rõ ràng trên kim điệp đao của Nhạc Huy có tấm độc.

“Tiểu Nhạc, múa binh đao trong phòng thì không nên tẩm độc a.” Mặt Lý Sảng co giật, nếu tổn hại đến ai đó không có năng lực tự bảo vệ thì oan uổng cỡ nào.

“Lớp y độc không dùng độc không phải là uống tài sao? Yên tâm. Vốn độc thủ mang tới sẽ không khiến người chết.” Nhạc Huy nói, lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ.

Lý Sảng nhìn theo ánh mắt hần, chưa kịp nói gì, chỉ thấy vài lọn tóc đen từ ngoài cửa sổ chậm rãi rũ xuống, tiếp theo xuất hiện càng nhiều, cuối cùng thế nhưng lại hiện ra gương mặt nữ nhân vàng như nến.

“Má ơi! Quỷ a!” Lý Sảng bị dọa bổ nhào sang túi võng khác, ôm chặt Nhạc Huy.

“Đám tử nam nhân các người.” Nữ nhân mặt vàng như nến treo ngược ngoài cửa sổ mở miệng: “Kể chuyện cười hoàng sắc thì nhỏ tiếng chút, nếu không sẽ có thêm càng nhiều độc trùng tới chào hỏi các người.” Nói xong đầu nữ nhân đó lại chậm rãi rút về. Con chuột bị Nhạc Huy ghim trên vách lúc này đã biến thành khô vàng, lông ngắn rớt xuống đất, rõ ràng là bị nữ nhân đó cho thêm một loại độc khác.

Thì ra tòa lầu này là trúc lâu duy nhất có nam nữ ở chung, nam sinh chiếm cứ tầng một hai, mà nữ sinh thì trú ở tầng ba. Bình thường nói mấy chuyện cười ẩn mật này, nam nam nữ nữ đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Nhạc Huy nhú mày nói: “Nữ nhân này, luôn đối đầu với ta.” Tiếp theo không chút dung tình đá Lý Sảng xuống túi võng, “Họa do người gây, người tự đi dọn.”

“Ô ô, thật vô tình, vẫn là Lương Tiểu Tiểu tốt hơn. Tiểu Tiểu người mau trở về, đừng nụ cười ảm áp của người cứu vớt trái tim nam nhân khô cằn đáng thương của ta đi.”

“Lớp đặc công bọn họ đối với heo đương nhiên đều có thể cười còn sáng lạn hơn hoa mẫu đơn ____ đối với người, chắc cũng cười được sáng lạn hơn hoa mẫu đơn héo.”

Đột nhiên, trong trúc lâu đối diện truyền tới tiếng vang ầm ầm, có người từ lầu hai phá tường mà ra, tiếp theo trên lầu ba cũng lao ra một hắc ảnh, bịt đầu bịt mặt loạn ‘xiên’ đánh tới ____

Trong bóng đêm, Nhạc Huy và Lý Sảng nhìn thấy rất rõ ràng, nữ hài trẻ tuổi truy theo phía sau mặc trường y đen kịt, trong tay không phải đang cầm y xiên dùng để phơ y phục sao?

Hai nhân sĩ tiền bối quay mặt nhìn nhau, rất biết điều không hỏi đã xảy ra chuyện gì, vì bọn họ đều biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nhạc Huy cảm thán: “Xem ra lại có tiểu tử nào không có mắt dám xông vào địa bàn nữ sinh.”

Trúc lâu đối diện là cuối năm ngoái mới tới, rỗng rảnh hỗn tạp, có những người mới tuyệt đối không thông thạo bất cứ cái gì, cũng có những thanh niên nửa đường bị đào ra, còn có những mao đầu tiểu tử vì căn cốt không tệ nên được chọn, người nhiều mâu thuẫn cũng nhiều.

Người trẻ tuổi dễ nóng giận, thường thường có nam hài trên lầu hai khoét động trên trần nhà, nhìn lên tình hình nữ hài tử trên lầu ba thay y phục đi ngủ.

Theo lý mà nói, nữ nhân học khu bên ngoài, tuyệt đối là tam tông tứ đức, ai nếu nhìn thân thể của các nàng thì phải chịu trách nhiệm, vì thế nam nhân bên ngoài cũng không dám tùy tiện nhìn thân thể nữ nhân.

Nhưng mà những hài tử này từ khi được mang từ bên ngoài vào đây chỉ cần sống trong học khu mưa dầm một thời gian, thì sẽ ném bỏ sạch sẽ thường thức bên ngoài ____

Nữ hài nếu bị người chiếm tiện nghi, tuyệt đối sẽ không một khóc hai nháo ba thất cổ, ngược lại tóm lấy gia hỏa đó lại rồi chửi nhau, thậm chí lưu huỳnh độc xà nhên nhện đen, không thủ đoạn nào không dùng tới.

“Khó trách có người nói, trong học khu tuyệt đối sẽ không tạo phản chính là nữ nhân. Nếu ở bên ngoài, nào có ai dám ngang nhiên lớn gan cãi cộ sáng khoái như vậy.” Lý Sảng sờ cằm cảm thán chỗ độc đáo của quản lý học khu. “Còn về chúng ta, ai, cuộc sống thật là rất phong phú a!”

Hắn vừa nói xong, cửa đã bị mở ra, bên ngoài chính là đồng học Lương Tiểu Tiểu đã mất tích hơn hai tháng. Hắn còn đang ăn bận kiểu tiểu nhị, mái tóc bị cơn mưa ri ri bên ngoài thấm ướt, trên mặt còn mang theo nụ cười chức nghiệp ngọt chết người không đền mạng.

“Tiểu, Tiểu

” Lý Sảng cuối cùng cũng thấy được cọng rơm cứu mạng tới cứu vãn trái tim nam nhân đáng thương của hắn, trực tiếp bổ nhào lên người Lương Tiểu Tiểu.

Lương Tiểu Tiểu theo thói quen lộ ra sáu cái răng trắng dưới ánh nến lấp lánh tạo ra hàn quang khó thể diễn đạt, đập tay thẳng vào mặt Lý Sảng đang lao tới, tùy tiện ném người to lớn này lên giường trúc, dịu dàng nói: “Hoàng đại trở về rồi, tạm thời triệu tập tiểu tổ tham mưu các người, nhanh tập hợp đến chủ lầu.”

“Hoàng đại trở về rồi?” Thật khó tin, nhanh như vậy đã về.

“Ân, mau đi đi.”

110. Q.2 - Chương 111: Hậu Viện Khởi Hỏa.

(*Nội bộ mâu thuẫn, lục đục)

Mỗi lần vào trong nghị sự thánh của chủ lầu, đều khiến bọn họ bất giác sản sinh từ đáy lòng sự trang nghiêm và sùng kính. Người ngoài khẳng định không thể lý giải, một gian phòng bình thường đơn giản, chẳng qua

là có rộng hơn các trúc lâu khác một chút, có cái gì đáng để sùng kính. Đối với người của Lục Mang lâu mà nói, đây là cảm giác mà tất cả mọi người đều có, cũng là cảm giác mà giữa bọn họ đều cùng cho là đúng.

Chỉ là vì khi tiến vào cửa đại thánh, trên vách treo một tấm biển___ Hậu viện khởi hỏa.

Tại sao trên chủ lâu lại treo tấm biển không rõ thế này? Ngoài Lục Mang lâu, không ai hiểu được, vì cũng không ai có cơ hội nhìn thấy.

Khi Lục Mang lâu vừa kiến lập, đã thiết lập cơ địa thao luyện bước đầu ở đây, lực lượng chủ yếu của ‘Lục Mang lâu’ chính là ‘bang người lười’. Nhưng dù sao nhân số có hạn, vì thế Hoàng Linh Vũ chủ trương không hạn chế tìm kiếm nhân tài khắp nơi, không cần phải giới hạn nhất định là Tây Thương tộc nhân, không nhất định phải giới hạn là quốc dân Đại Yến, để bổ sung thực lực của tổ chức mới.

Làm như vậy cũng mang tới tính nguy hiểm rất lớn, vì thế trong bang người lười cũng có vài kẻ theo phái bảo thủ phản đối ý kiến.

“Không phải tộc ta, tất có dị tâm. Huống hồ người nhiều tâm tạp, một khi hậu viện khởi hỏa, chỉ sợ khó thể toàn thân trở luôn.”

Hoàng Linh Vũ đáp: “Người Tây Thương cũng có phản đồ, cho dù cùng tộc ta, có thể đảm bảo không có dị tâm sao? Cho dù một người phạm sai lầm, nếu trăm người cùng bù đắp vào, còn sợ không thể hồi phục nguyên trạng? Các vị chưa nghe câu ‘vì mắc ghen mà bỏ ăn’ sao, chỉ vì sợ phản đồ mà lo đầu lo đuôi, thậm chí chưa tiến hành chuyện gì đã tự nghi ngờ đồng bào, không phải sẽ khiến người chán nản, càng không đồng tâm thỏa hiệp sao?”

Mọi người quay nhìn nhau, vẫn có tạp âm.

Hoàng Linh Vũ lại nói: “Ta từng có một người thẩm mẫu (thím), nàng hết lòng tin tưởng bà tiên cô, từng được một quẻ bói rằng kiếp này không thể dựa vào trượng phu không thể dựa vào nhi tử, chỉ có thể tự dựa vào bản thân.”

Các nguyên lão quay nhìn nhau, không biết Hoàng Linh Vũ đề cập đến người thân để làm gì, huống hồ lại có bao giờ nghe nói y từng có thẩm mẫu?”

Hoàng Linh Vũ cười nói: “Chỉ so sánh thôi, không cần nghĩ nhiều.” Lại tiếp tục nói: “Thẩm mẫu từ đó về sau trăm phương vạn kế tính toán tài sản của trượng phu, khẩu luôn những chỉ tiêu vận vật của nhi tử, tung tin đồn nói trượng phu ở bên ngoài trăng hoa để mọi người đồng tình, sau đó tình cảm gia đình càng ngày càng nhạt đi.”

Nói tới đây, đã có người nhỏ giọng nghị luận, thầm cảm thấy thẩm mẫu này không biết liêm sỉ.

“Cuối cùng thì sao?” Có người hỏi.

“Còn có thể thế nào? Cuối cùng gia đình ly tán, trượng phu không nhận nàng là thê, nhi tử không nhận nàng là mẫu. Quả thật đúng như lời bà tiên cô kia nói, khi đến già, nàng chỉ có thể tự dựa vào bản thân, có bệnh đau gì cũng không có trượng phu nhi tử ở trước giường chăm sóc.___ Nhưng các vị có thể thử nghĩ xem, tạo thành kết quả thế này, là vì bà tiên cô kia đã bói, do vận mệnh đã định? Hay là vì nàng nghe lời bà tiên cô bói bậy, tự hủy đi cuộc sống của mình?”

Y nói tới đây, chung quanh đã thổn thức không thôi.

“Cẩn trọng cẩn thận đương nhiên là tốt, nhưng nếu chuyện gì cũng lo trước nghĩ sau, nghĩ thần nghĩ quỷ, cho dù không làm người khác chán nản, thì hiệu quả làm việc tất nhiên cũng sẽ giảm mạnh. Vậy sao không toàn lực làm, một khi xuất hiện vấn đề thì lại bù đắp vào?”

“Nhưng dù sao vẫn quá nguy hiểm.”

“Sao không thể tin tưởng nhân tâm, sao không thể tin rằng bản thân có thể làm được.” Hoàng Linh Vũ dùng giọng điệu bình ổn trấn an: “Trị lý Lục Mang Lâu cũng như trị nhà, có câu ‘tề gia trị quốc bình thiên hạ’, tề gia vẫn là bước đầu tiên để bình thiên hạ, nếu ngay cả điểm này cũng không làm được, Lục Mang Lâu còn có bản lĩnh gì đứng vững.”

“Hậu viện khởi hỏa, họa khởi tiêu tường (họa từ trong nhà), chẳng qua chỉ là nói trong nhà cũng có thể có mầm họa mà thôi, nhưng nếu các thành viên đều yêu kính gia tộc này, thì cần gì phải lo âu sẽ xảy ra tình trạng đó. Có câu khởi hỏa mọi người cùng dập, khởi chuyện mọi người cùng lo.”

Lý Sảng đi vào đại thính nghị sự tại chủ lầu, hơi ngẩng đầu liền thấy được tấm biển ‘hậu viện khởi hỏa’. Hẳn là đệ nhị kỳ, nhưng nhờ khẩu thuật và ghi chép lại của đệ nhất kỳ, lý do có tấm biển này bọn họ toàn bộ đều biết rất rõ. Mỗi lần thấy nó, tựa hồ đều có thể cất giữ cổ chí khí dũng mãnh, ngày rộng tháng dài, đã trở thành một thói quen.

Sau khi đi vào, lại qua một cửa nhỏ, thì tới một gian phòng có thể chứa hai ba mươi người. Trong đó hỗn tạp âm thanh, mọi người đang thấp giọng thảo luận, tiếng ong ong không dứt.

Trong đó có lão điều đệ nhất kỳ lưu lại để tiếp tục dạy dỗ người mới, có đệ nhị kỳ được chọn tới, cũng có vài người từ khi thành lập đã là thành viên trong ‘bang người lười’— Chẳng qua hiện tại bang người lười đã danh không xứng thực, chuyện chây lười biếng nhác đã hoàn toàn tan biến.

Lần này hội nghị là do Hoàng đại trở về tổng kết, cùng các thành viên tiểu tổ tham mưu bổ sung cho nhau.

Lý Sảng đi tới ghé dài ngồi xuống, sau lưng truyền tới tiếc xoẹt xoẹt, tất cả mọi người nhìn qua, quả nhiên thấy Hoàng Linh Vũ đang chống nạng bước tới. Chẳng qua vì chưa đến thời gian khai hội, tiếng thảo luận nhất thời chưa lắng xuống.

Hôm nay y xuất hiện vẫn đội mũ trùm, trên mặt rỗ hắc sa, nhìn không rõ mặt mũi. Nhưng nghĩ tới tướng mạo của y quả thật khá là yêu nghiệt, tính cách cũng quái, thỉnh thoảng trang điểm kỳ dị xuất hiện, hơn nữa mỹ kỳ danh gọi là rèn luyện năng lực trấn định của các học sinh, nên mọi người cũng không thấy gì lạ.

Hoàng Linh Vũ thân có cự thương, chân có tật khuyết, đây là chuyện mọi người đều biết. Bên ngoài thì khinh thường kẻ tàn tật, không cho vào miếu đường, không được nhậm công chức. Nhưng tại Lục Mang Lâu, vì có Hoàng đại, nên cũng chiêu mộ vài nhân sĩ tàn tật. Nhưng mỗi khi thấy y chống nạng mà đi, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối, quả thật là trời cao ghen tỵ, không ai được hoàn hảo, nếu ở những phương diện khác quá hoàn mỹ, khó tránh lúc nào đó sẽ bị tai ương.

Khi Hoàng Linh Vũ ngồi giữa phòng, tiếng nói chuyện tự nhiên nhỏ lại, đợi khi y đứng thẳng lưng, mở miệng muốn nói, trong phòng đã hoàn toàn yên ắng.

Y ngồi ở giữa tất cả mọi người, đối diện với mọi người, cũng đưa lưng về mọi người. Từng có người lo lắng y sẽ bị kẻ lòng dạ khó lường tấn công, nhưng cho tới nay, một lần cũng chưa từng phát sinh.

“Đầu lĩnh của Bằng Tổ Mộ Dung Sí Diệm đã bị chúng ta mang vào cốc. Nam Hàn đã biết sự tồn tại của chúng ta, từ nay về sau chiến tranh sẽ càng thêm kịch liệt, cho nên phải cố gắng chuẩn bị tốt.” Hoàng Linh Vũ nói ngắn gọn, bắt đầu hỏi: “Bộ hậu cần quân nhu.”

Một nữ tử bị nám lâu năm đứng lên, nói: “Đều đã chuẩn bị tốt, tân sinh nhất kỳ bất cứ lúc nào cũng có thể tán đi chỗ mới.”

“Công tác bảo mật thế nào?”

“Chỉ có sáu người biết, chọn bảy chỗ, đợi khi sự phát tùy cơ chọn một nơi vào trú.”

“Tam kỳ cấp trưởng, tháng này tình huống thao luyện thế nào.”

Một nam tử trên vai phải quần khăn xanh tuổi chừng ba mươi đứng lên, nói: “Thượng tuần tháng này, tất cả lớp tam kỳ dừng ở khóa trình chuyên môn, trong La Phong cốc cách trăm dặm tiến hành thao luyện sinh tồn dã ngoại, mọi người đều không mang theo trang bị, trong mười ngày bị thương nhẹ sáu người, không ai bị thương nặng tử vong, toàn bộ hoàn thành thao luyện. Sau khi nghỉ ngơi ba ngày tiến hành thao luyện bố trí cạm bẫy, hiện tại đang học làm cách nào tháo gỡ và thiết kế các loại cạm bẫy.”

“Nhị kỳ cấp trưởng.”

“Tháng này lớp đặc công ba mươi ba người đến các trấn xung quanh thực tập, còn lại năm mươi người lưu lại học khóa trình chuyên nghiệp. Lớp kỹ thuật đang luyện tập phân tích chế tác của hỏa dược Nam Hàn, lớp luyện đúc và lớp kỹ thuật hợp tác để phân tích thành phần cấu tạo thanh đồng và quan hệ giữa các độ

cứng, lớp y độc phân làm y tổ và độc tổ giúp đỡ nhau phân tích luyện tập y độc thuật, lớp tổng hợp hai mươi bảy người đã chuẩn bị xong để phân bổ đi các trấn.”

“Nhất kỳ cấp trưởng, tình trạng của học sinh nhất kỳ lưu nhậm.” (*Lưu nhậm: giữ lại làm việc.)

“Lưu nhậm mười tám người, vô cùng đáng tin. Chỉ là trong đó hai người phụ thuộc lớp y độc đưa ra thỉnh cầu, muốn ra ngoài hiệp trợ dập tắt ôn dịch Nam Hàn...”

Nhất kỳ cấp trưởng đang nói chuyện. Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng chuông, ba nhanh một chậm, là ý có tin truyền tới. Vì vậy tất cả nghị luận trong phòng đều dừng lại. Trình Bình đứng trước cửa thấy Hoàng Linh Vũ ra hiệu mở cửa, quả nhiên thấy một người phục sắc lưu nhậm học sinh nhất kỳ đứng bên ngoài, giao một phong thư.

Khi Hoàng Linh Vũ mở ra, tất cả mọi người xung quanh đều hiếu kỳ, Hoàng Linh Vũ đảo nhìn vài cái, ngẩng đầu, đối diện với những mục quang vẫn hiếu kỳ như trước, cười cười, nói: “Xem ra Nam Hàn đã bị mài mòn hết tất cả nhẫn nại, chúng ta phải nhanh chóng lên mới được.”

“Xin hỏi có thể thuận tiện cho chúng tôi biết Nam Hàn làm gì rồi không?” Một học sinh nói.

“Nam Hàn tại Giang Nam Giang Bắc tuyên truyền rộng rãi, Mộ Dung Bạc Nhai vốn là Tây Thương tộc.” Hoàng Linh Vũ nói: “Chuyện này đã dấy lên oanh động tại Đại Yến, mấy tướng sĩ dưới trướng Mộ Dung Nam Cẩn thỉnh cầu trực xuất Mộ Dung Bạc Nhai.”

Thấy Hoàng đại lại cúi nhìn bức thư, không có ý tiếp tục nói, các học viên bên dưới chau đầu ghé tai bàn luận.

“Xem ra Nam Hàn bị Mộ Dung Sí Diễm, Mộ Dung Bạc Nhai, còn có chúng ta chọc không nhẹ, diệt Mộ Dung Sí Diễm rồi đến Mộ Dung Bạc Nhai, nói không chừng tiếp theo chính là chúng ta rồi.”

“Thật vô sỉ, Tây Thương nhân thì thế nào, lẽ nào không phải là người? Chúng ta làm quái gì phải giúp đỡ một Đại Yến thế này.”

“Cũng không phải tất cả người Đại Yến đều như vậy.”

“Nghe nói Hoàng đại và Mộ Dung Bạc Nhai có chút giao tình, xem thử có thể nghĩ biện pháp giúp tên xui xẻo đó không.”

111. Q.2 - Chương 112: Nhanh Chóng Quyết Đoán.

Hoàng Linh Vũ làm như không nghe thấy tiếng nói xung quanh, trong lòng có một dự định khác.

Mộ Dung Bạc Nhai đầu nhập dưới trướng Mộ Dung Nam Cẩn là chuyện ai ai cũng biết. Nguyên nhân mẫu thân Nhan phi của hắn bị tru sát năm đó, rất ít người biết thật ra là vì huyết thống Tây Thương. Đối với hoàng đế mà nói, hắn lấy một Tây Thương nhân, đồng sàng cộng chẩm còn có hại tử, thực sự là chuyện xấu cực lớn, có thể bắt một người biết chuyện thì càng tốt.

Lúc đó hoàng đế trực xuất Mộ Dung Bạc Nhai, cũng lấy tội danh ‘đại nghịch bất đạo’ hàm hồ cho xong. Còn về Nam Hàn, nhớ tới điểm yếu này của Mộ Dung Bạc Nhai, cũng chỉ có Diễm Phi Hoàng.

Hiện tại hắn cuối cùng cũng tới trình độ không niệm tình cũ, trước kia rõ ràng không dùng thủ đoạn này đả kích Mộ Dung Bạc Nhai, nói sao cũng là hại tử mình một tay diu dặt.

Nhưng Hoàng Linh Vũ có thể lý giải, Diễm Phi Hoàng chính là người vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, kiếp trước hắn có thể vì giúp mấy thôn dân thoát khỏi cảnh nghèo mà dạy họ đào trộm mộ, kiếp này đương nhiên có thể vì không để binh lính tướng lãnh bên cạnh mình vô cơ tử vong mà không tiếc bôi nhọ tộc thuộc của địch nhân__

Nói tới cùng, Diêm Phi Hoàng cũng tính là người chịu trách nhiệm, cái này ở hiện đại, cũng là phẩm chất rất hiếm. Đáng tiếc tệ ở chỗ, phạm vi hần phụ trách, chỉ là xung quanh bản thân.

Hoàng Linh Vũ chỉnh lý tư duy, tiếp tục hội nghị. Bố trí mấy nhiệm vụ, an bài lớp tổng hợp nhị kỳ nhanh chóng ly khai, sau đó để bọn họ tản đi.

Thật ra trong lòng vẫn lo âu, thân phận của Mộ Dung Bạc Nhai quả thật là điểm yếu trong việc giành lấy thiên hạ. Cho dù bản thân Bạc Nhai không có ý này, nhưng hiện tại Mộ Dung Nam Cẩn được phò tá tất nhiên cũng bị ảnh hưởng.

Sống lâu trong Lục Mang Lâu rồi, tựa hồ đã quên mất nhân sĩ bên ngoài bài xích quần tộc kỳ dị này. Lúc đầu khi giết chóc Tây Thương tộc nhân, vì xác định thân phận, quan phủ thậm chí còn kiên nhẫn mời lang trung và người khám nghiệm tử thi kiểm tra xem nhân sĩ hiếm nghi có mọc đỉnh đuôi không. Trong sự tiến hóa lâu dài, Tây Thương quần tộc so với những người khác đã sớm thoái hóa đi đốt xương cuối cùng của cột sống.

Mấy ngày trước vừa ly khai, lúc đó còn thấy Mộ Dung Bạc Nhai vẫn là bộ dáng ý chí hăng hái, cũng không biết sau hôm nay sẽ phản ứng thế nào đối với ánh mắt của người khác.

Hoàng Linh Vũ làm chuyện gì trước nay luôn rất quyết đoán, từ khi nhận được tin Diêm Phi Hoàng bắt đầu hạ thủ với Mộ Dung Bạc Nhai tới nay, chẳng qua chỉ hai khắc, y đã lập tức quyết định, vì thế lưu lại Lý Sảng đang thu xếp đồ đạc chuẩn bị đi.

“Muốn gặp huynh trưởng của ngươi không?” Hoàng Linh Vũ nói thẳng, vừa gỡ mình ly xuống.

Đối diện bộ tôn dung mà hiện tại Hoàng Linh Vũ sử dụng, Lý Sảng giật mình, mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, nhưng rõ ràng nhiều tháng rèn luyện đã có được hiệu quả rất tốt, hần thành công ép mồ hôi lạnh xuống sống lưng, sắc mặt vô cùng trấn định đáp lại vấn đề.

“Tuy nhớ huynh trưởng, nhưng vẫn nên đợi thời cơ đến rồi gặp lại thì tốt hơn.”

Huynh trưởng đồng phụ dị mẫu của hần là thành viên nhất kỳ, chẳng qua người của lớp đặc công luôn rất dễ ra ngoài, cũng dễ tự bảo vệ. Nhưng người như Lý Sảng xuất thân tại lớp kỹ thuật, giỏi trong nghiên cứu kỹ thuật, tuy vì tiên bộ đột xuất mà được liệt vào tiểu tổ tham mưu, nhưng thuật tự bảo vệ thì vẫn còn kém người khác một cự ly nhất định, bình thường đều phải ở trong lâu không dám động dấy.

“Thuận tiện hỏi một câu, Hoàng đại, diện cụ này là ai làm cho ngươi, sao lại chà đạp người như thế chứ.”

Trình Bình đứng ngoài cửa nghe vậy, cười lạnh nói: “Chẳng phải là tự chà đạp đó sao.”

Hoàng Linh Vũ nói: “Lần này ra ngoài không cẩn thận ăn rùa núi, bị mẫn cảm.” Y vì sợ giao lưu không tiện mà hạ thấp hiệu suất giảng học, dứt khoát dạy một số danh từ chưa từng xuất hiện ở cổ đại cho bọn họ, cho nên hiện tại nói tới danh từ ‘mẫn cảm’, đa phần đều hiểu là có ý gì.

“A.”

“Thật ra cũng tính là một phương thức dịch dung hiệu quả.” Hoàng Linh Vũ cười rất vui vẻ, có trời biết trước đó lần đi phát tán tin đồn ở Nam Hàn, không biết bao nhiêu kẻ trọc đầu thấy bộ tôn dung này của y liền nhận định ‘Hoàng Linh Vũ’ trong truyền thuyết chính là yêu vật chuyển sinh.

“Hoàng đại, gương mặt này của ngươi quả thật là điều luyện sắc sảo, quả xứng là mặt như mâm trăng, trắng như tro nứt a!” Lý Sảng kinh ngạc xong, thuận miệng đem mấy câu đùa cợt trong túi xá ra dùng. Nhưng Trình Bình vừa đảo ánh mắt băng lạnh qua thì không dám đùa cợt nữa.

Hoàng Linh Vũ cũng ngạc nhiên, tiếp theo nhớ tới gương mặt của mình xưng lên không phải như mâm trăng sao, màu da vốn đã không có huyết sắc, không phải là tro trát tường bị nứt thì là gì?”

“Miêu tả rất đặc sắc, người sáng tạo ra?”

“Nào có thể chứ, trong [Bát quốc diễn nghĩa] do nhị kỳ học sinh hợp viết, đem tám đại đạo sư (thầy hướng dẫn) viết thành đầu lĩnh tám nước, mài giũa binh pháp cho nhau. Thỉnh thoảng cũng có hình dung hình tượng nhân vật, đây là hình dung của Nhạc Huy đối với Bạch Long đạo sư.”

“Nhất thiết đừng để Bạch Long nhìn thấy, nếu không các người sẽ phải chịu đựng lên mấy lần huấn luyện sinh tồn dã ngoại nữa đó.” Hoàng Linh Vũ nhỏ giọng dặn dò.

“Yên tâm, chúng ta biết nặng nhẹ.” Lý Sảng chớp mắt, rất có cảm giác ‘Hoàng đại và chúng ta quả nhiên là người đồng đạo’.

“Chẳng qua Hoàng đại à, người lúc nào mới có thể hồi phục nguyên trạng? Nếu cứ để bộ dáng như vậy, chúng ta đều rất bị đả kích a, người phải suy nghĩ cho những nam nhân chúng ta cả ngày bị những nữ học sinh kia độc hại chứ!”

Hoàng Linh Vũ nhin cười, tuy gương mặt phù thũng, trong mắt thì đen đen hấp háy, khoe môi tinh tế hơi cong lên, thoảng chốc biến thành dễ nhìn: “Ta vừa về, đợi lát nữa đi tìm Hắc lão sư giúp khai chút được, tính ra qua hai ngày sẽ khỏi.”

Trình Bình thấy đêm tối hàn lạnh, nghĩ tới có người nào đó không thể lao lực quá độ, vì thế liên tục ho vài cái nhắc nhở.

Hoàng Linh Vũ ngẩng đầu nhìn, thấy khúc gỗ thị vệ đứng canh ngoài cửa đã lộ ra nét không vui, thở dài, nghiêm sắc nhói với Lý Sảng: “Huynh trưởng của người hiện tại đang theo Mộ Dung Nam Cẩn, gần đây truyền tới tin tức Tần quốc sắp cùng Nam Hàn liên hợp công thành, chỉ sợ lần này cân bằng sẽ bị phá vỡ, trong tháng này ta sẽ tới tiền quân hoán đổi thân phận với huynh trưởng của người.____ Nghĩ trái nghĩ phải, cảm thấy vẫn nên mang theo vài người thì tốt hơn, cần một người của lớp kỹ thuật, một người của lớp đặc công, hai người của lớp y độc, Lý Sảng người giúp ta tìm đi.”

“Ta tìm? Người không sợ ta vị tình riêng sao?”

“Lần này là kế hoạch vào sinh ra tử, ai lại vui vẻ đi tìm chết? Chỉ sợ người tìm không được, còn sợ người vị tình riêng?”

Lý Sảng lăm lăm không nói, nhưng trong lòng thì thâm nhủ, vừa nghe tới có thể lên tiền tuyến, mọi người đều xắn tay hăm hở, nếu để lộ tin tức, chỉ sợ thứ bị phá sập đầu tiên là cửa túc xá của ta. Cuối cùng vẫn nói: “Có điều kiện gì không?”

“Cho nên mới nhờ người giúp. Người ở nhị kỳ đã lâu, dù sao cũng có những anh em tin cậy, tìm vài người có thể phối hợp tốt với người, có sự ăn ý, tốt nhất là bọn họ có kiến giải độc đáo với chuyên nghiệp.” Y ngừng một chút, nói: “Vì tiện lẫn lộn vào các bộ do thám tin tức, tốt nhất là hai nam hai nữ, người là một nam rồi, còn lại giúp ta tìm một nam hai nữ.”

Lý Sảng thầm nói, tìm nữ, thì để Lương Tiểu Tiểu giúp là xong, hần rất có duyên với nữ nhân.

Khi Mộ Dung Sí Diệm tỉnh lại, toàn thân đều nóng bừng, nhưng không đổ mồ hôi, cổ họng như lửa đốt, tuy nóng bức, nhưng vì hoàn toàn không chút khí lực, chỉ có thể nằm trên giường thở dốc.

May mà số lần hần bị thương cũng không ít, sau khi bị thương phát sốt cũng rất nhiều, không cảm thấy đây là tình trạng khó chịu gì, chỉ là toàn thân phải cảnh giới, vì hần không biết mình đang ở đâu, cũng không nghĩ ra tại sao lại tới nơi này.

Xung quanh toàn bộ được xây dựng bằng trúc, nóc, sàn, tường, bàn ghế, tủ áo... đập vào mắt là một màu thanh hoàng, rõ ràng là trước khi dựng lên đã được đốt qua, đốt mà còn rất chú trọng độ sáng.

112. Q.2 - Chương 113: Sí Diệm Chi Thất

Mộ Dung Sí Diệm thuận tay sờ tới thất lưng, nào biết vũ khí tùy thân đều không thấy bóng dáng, phản ứng đầu tiên của hần chính là cường đề chân khí, rút một khúc trúc từ dưới giường ra. Đến trình độ này của hần, cho dù là sợi trúc cũng có thể dùng như roi.

Bên ngoài truyền đến tiếng vang xẹt xẹt, Mộ Dung Sí Diệm lúc này đã nằm trở lại giường, có chút khản trương và chờ đợi nhắm mắt ngưng thần, chỉ đợi một kích.

Nào tiếng âm thanh xẹt xẹt quái lạ dừng cách giường xa một trượng, ở trước bàn xẹt xẹt soạt soạt không biết đang bày thứ gì, mà sau đó lại ra ngoài, tựa hồ không có ý định hại người.

Mộ Dung Sí Diệm lúc này mới mở mắt ra, trong lòng một mảng hoang mang. Sau đó chậm rãi nhớ lại chuyện trước khi hôn mê.

Người bên cạnh không ngừng ngã xuống, trước sau bốn phía xung quanh là tiễn giáo như thiêu thân. Cao thủ như các sát thủ của Bằng Tổ, trong loại tác chiến ở khoảng cách xa này cũng không có chút lực trả đòn. Đó là trận chiến đấu thảm liệt nhất của Bằng Tổ, đối tượng của nhiệm vụ lần đó là Hắc Vũ Kỳ quân sư Kim Văn Quảng. Đến cuối cùng, chỉ có hắn và vài tùy tùng rời khỏi vòng vây của người Hàn.

Xong chuyện, hắn vẫn luôn bị Hắc Vũ Kỳ theo dõi, cho đến cuối cùng, không có viện binh. Bất luận là đại hoàng tử Mộ Dung Nhuệ Việt hay Xán di đã giáo dục từ nhỏ tới lớn, chung quy chưa từng xuất hiện. Mộ Dung Sí Diệm dần buông lỏng thanh trúc trong tay, trong lòng hoàn toàn trống rỗng. Trong bất tri bất giác, hắn nhắm mắt lại, thân thể cũng cuộn lại, không phải vì đau đớn vô lực do độc thương chưa lành, mà đơn thuần là cảm thấy rất lạnh, lạnh đến tận sâu trong xương cốt.

Khi Hoàng Linh Vũ lại đi vào, thấy được chính là Mộ Dung Sí Diệm như thế, giống như tiểu động vật bị thương, thân thể cao to cuộn thành một cục.

Y nhìn thanh trúc bị rớt dưới đất, nghĩ tới bình luận của Trình Bình đối với hắn, quả nhiên cho dù bị trọng thương vẫn rất có lực sát thương. Chẳng qua xem bộ dáng hiện tại...

Hoàng Linh Vũ cuối cùng vẫn lưu Trình Bình lại bên ngoài, tự mình chậm rãi đi qua, ngồi bên cạnh Mộ Dung Sí Diệm.

Y không nói gì cả, kéo chăn mỏng bị trượt xuống lên, muốn phủ lên người Mộ Dung Sí Diệm.

Chỉ cần ngồi bên cạnh nam nhân này, cảm giác như có dị vật bén nhọn đâm vào xương đầu gối tựa hồ lại hiện về trên người.

Vốn cho rằng, hài tử khó chịu này đại khái sẽ bị động tác này kích thích đến, có lẽ thậm chí sẽ kích động đến mức vặn gãy cổ y, không ngờ Mộ Dung Sí Diệm lại không động đậy gì, nghiêng người về phía tường, càng co càng nhỏ, hầu như co thành một cục.

Hoàn toàn giống như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, mà trên sự thật cũng đích thật là vậy.

Hoàng Linh Vũ cảm khái, nhẹ vỗ vai hắn, chống nạng lên, tự đi ra.

Có lúc, so với ngôn ngữ an ủi và vòng tay ấm áp, thời gian suy ngẫm một mình mới là dược vật trị thương tốt nhất.

Hoàng Linh Vũ có chút hoài niệm, bên cạnh y cũng từng có người sẽ nói vài câu an ủi, cũng có người sẽ cho y vòng tay để có thể tựa vào nghỉ ngơi, nhưng hiện tại, không phải chủ động rời y mà đi, thì chính là y chủ động rời đi.

Hiện tại chỉ còn lại chính là thời gian cô độc, chẳng qua đối với y mà nói, cũng đã tạm thời đủ, ít nhất có thể làm được rất nhiều chuyện.

Mộ Dung Sí Diệm hầu như không có ý chí hành động, hắn không muốn biết nơi này là nơi nào, người bên cạnh là ai, hắn không muốn biết tại sao không ai đến đón hắn, tại sao không có ai hắn quen biết. Hắn chỉ an tĩnh co ro ở đó, mặc ý người nào đó chần mạch cho hắn, mặc ý người nào đó đút hắn ăn cháo uống dược.

Hắn nhớ, từng có một vị huynh trưởng mang đến cho hắn rất nhiều khoái lạc vô ưu vô lo, nhưng mà từ sau năm đó, người đó trở nên xa lạ như chưa hề quen biết, né tránh hắn thật xa.

Sau đó đại hoàng huynh và Xán di trở thành ý nghĩa sinh tồn của hắn, bọn họ an ủi hắn, bọn họ bảo vệ hắn, bọn họ không để Mộ Dung Bạc Nhai bỏ mặc hắn lại có cơ hội tổn thương hắn.

Từ đó về sau Mộ Dung Sí Diệm ẩn ẩn muốn báo đáp, chỉ cần có thể để những người bảo hộ hắn vui vẻ, hắn nguyện ý vì bọn họ làm bất cứ chuyện gì. Khiến đôi tay này nhiễm đầy máu tanh kỳ thật không khó, thừa nhận hận ý và ác độc của người khác cũng không phải là chuyện đáng sợ. Hắn sợ nhất là ngay cả nơi ký sinh cuối cùng cũng không còn nữa.

Khắp thế giới đều là địch nhân, tất cả mọi người đều chán ghét tội nhân như hắn, nếu ngay cả đại hoàng huynh và Xán di đều không cần hắn, thì còn nơi nào có thể đi nữa? Thế giới này, còn có nơi nào có thể giúp hắn tránh né ác ý của người khác, còn có nơi nào có thể cho hắn nghe được lời an ủi của người khác.

Đây là một khu mỏ, các học sinh khi khai thác thì thuận tiện rèn luyện thể lực, chuyện luyện đúc thì cứ giao cho các học sinh lớp chuyên tu kỹ thuật. Khác với các mỏ quặng khác, nơi này là mỏ quặng cặn lộ thiên, từng có con sông chảy qua, chẳng qua hiện tại đã khô cạn. Chính trong lòng sông đã khô cạn hơn trăm năm này, người ta phát hiện ra đồng thau.

Hoàng Linh Vũ cưới con hắc mã có cái tên đáng sợ, men theo bờ sông mà đi. Trong những năm này, bắt giặc bên cạnh từng tụ tập một vài người, sau đó ly biệt, lại có một đám người tụ lại. Chỉ là cuối cùng thể hội được, trên đời không có bữa tiệc nào không tàn.

Sau khi đã quen nhìn cảnh tụ tán phân hợp, càng cảm thấy mệt mỏi, chấp niệm từng có với người đó cũng đã vô lực tiếp tục. Chẳng lẽ trên thế gian này quả thật không có cảm tình nào có thể vĩnh hằng trường tồn? Hiện tại bọn họ đã bước lên con đường tự chọn, khi gặp lại nhau cũng chỉ có một câu hỏi han, sau đó sẽ không có bất cứ phát triển gì nữa. Vì trước mặt Diêm Phi Hoàng, ngay cả những chuyện cũ cũng đều trở nên quá đỗi.

Sơn cốc không ngừng kéo dài, luyện đúc trong sơn cốc trước nay đều chỉ cho ra mấy thanh kiếm, không có đại quý mô gì, xung quanh cũng không bị phá hoại rất nghiêm trọng.

Trên sườn núi không xa truyền tới tiếng người, một đồng lửa trại lớn chiếu sáng vách cỏ cây nghiêng nghiêng, vài học sinh nằm bên cạnh đồng lửa, một học sinh mắt nhọn, giơ tay la lên “Hoàng đại tới rồi!”, Hoàng Linh Vũ đi tới gần, ngẩng đầu nhìn, mới biết trên đồng lửa còn đang nướng nửa con sói hoang.

“Trễ như vậy còn chưa trở về, không sợ sự phụ của các người phạt hay sao?” Hoàng Linh Vũ nói chuyện không mang theo một chút tình cảm, giống như thật sự muốn bắt bọn họ về.

“Chúng ta có phép đặc biệt, qua mấy ngày phải xuất mỏ rồi.”

“Ồ?”

“Chúng ta là lớp tổng hợp, sớm đã được chọn ra ngoài đến thôn tử dạy học.”

Hoàng Linh Vũ gật ra, có thể được chọn vào lớp tổng hợp, là người có thể biến thông và bền bỉ nhất trong số tất cả học sinh, tương ứng, sau khi bọn họ ra ngoài, trách nhiệm cũng trọng đại hơn người khác.

Một học sinh nói: “Nói thật, kỳ thật không muốn ra ngoài, bên ngoài nhất định là máu tanh mưa máu.”

Một học sinh khác nói: “Nhưng không dễ gì mới học được nhiều như thế, nếu đến thôn tử, chúng ta cũng có thể nhất định đào tạo ra một đám học sinh. Hiện tại đã muốn nhịn không được nóng lòng muốn thử, cảm giác một người dẫn dắt một thôn trang.”

“Cho nên nói tóm lại, vẫn là khá kỳ vọng.”

Bọn họ nhìn nhau cười.

Hoàng Linh Vũ nhớ tới mình cũng từng ngồi bên đồng lửa doanh địa, có người cùng y cũng tín nhiệm lẫn nhau như thế, hai tay nắm lấy, nhìn vào mắt nhau mà cười.

Nghe nói đêm trước Lý Sảng trở về trúc lâu của mình, trong lòng vẫn nhớ kỹ dặn dò của Hoàng Linh Vũ. Hắn không phô trương gõ trống tìm người, hiện tại người trong học khu không ngừng tăng lên, cho nên đang

chuẩn bị đại sự chuyển đến địa chỉ mới, không thể quấy nhiễu quân tâm, chỉ có thể tìm kiếm người hợp ý trong phạm vi nhỏ.

Trước mắt chỉ có Lương Tiểu Tiểu và Nhạc Huy. Hai người này chuyên nghiệp phù hợp yêu cầu, lại là hảo thủ trong khóa mục, hơn nữa phối hợp với hần thật sự là vô cùng tốt. Còn về người khác, không phải chuyên nghiệp không đúng, thì chính là đã ra ngoài có nhiệm vụ có thực tập.

Nhưng hần lại gặp khó khăn, giới tính không đúng a! Hoàng đại yêu cầu là hai nam hai nữ, nhưng hiện tại tìm được tới ba nam.

Sau khi Lương Tiểu Tiểu nghe tin Hoàng Linh Vũ triệu tập người theo ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, quả thật là nhảy lên nhảy xuống, vui đến phát điên, lập tức nhanh tay nhanh chân thu xếp y vật. Nhưng khi nghe còn có yêu cầu giới tính, lại rầu rĩ nói với Nhạc Huy: “Nhạc đại ca, nếu không lần này người đừng đi, nhường lại cho ta, lần sau người nói cái gì ta nghe người cái đó, thế nào?” Chăng qua hần rất hiểu lợi dụng thời gian, tốc độ thu thập y phục không hề dừng lại.

Nhạc Huy cười: “Chuyện này dễ thôi, hai người chúng ta đều có thể đi.”

Lương Tiểu Tiểu vừa nghe, mắt mở lớn chớp a chớp a, thầm nói Nhạc Huy quả nhiên thông minh tài trí, không thẹn là lão đại ca trong túc xá. Chăng qua xuất phát từ tự tôn mà học viên đồng kỳ nên có, hần rất nhanh đã thu lại ánh mắt sùng bái, ho khan một tiếng, tiếp tục thu thập đồ đạc, sau đó vô cùng thâm trầm nói: “Kế này thế nào?”

Nhạc Huy cười nói: “Người không phải là lớp đặc công cao, thập bát dạng võ nghệ dạng nào cũng có, đặc biệt sở trường dịch dung biến tính, chỉ cần trang điểm một chút, không phải sẽ trở thành một tiểu cô nương yêu kiều liền sao. Thế nào? Nương tử!”

Lương Tiểu Tiểu nghe rõ đề nghị này rồi.

Lương Tiểu Tiểu ngừng tay.

Lương Tiểu Tiểu quay đầu, lạnh mắt nhìn sang.

Đêm đó, trên tầng hai nam sinh của túc xá học viên đệ nhị kỳ của tòa túc xá nào đó, phát sinh đấu đá đồng giới.

113. Q.2 - Chương 114: Chuẩn Bị Xuất Phát.

Sáng sớm, Trình Bình đuổi theo Hoàng Linh Vũ.

Đám điểu con đệ nhị kỳ và đệ tam kỳ đang tập hợp, chuẩn bị tiến hành rèn luyện chạy đường dài và khinh công trước bữa sáng. Bạch Long lão sư thể hình lớn nhất cả học khu từng nói: “Bất luận người ở lớp học khoa nào, khinh công và chạy đường dài đều là khóa mục bắt buộc, tại sao phải nói như thế? Thử nghĩ xem, lấy Hắc quả phụ đạo sư của lớp y độc ra nói đi, nàng không thạo võ công chỉ tinh độc thuật, nhưng mỗi lần quần đấu ẩu đả giữa các lão sư trong học khu, nàng đều lông tóc vô thương, chính là vì nàng có khinh công tuyệt đỉnh! Còn về chạy đường dài, đó là rèn luyện lực nhẫn nại của các người. Thử nghĩ, dựa vào Hắc quả phụ lão sư nhiều lần hạ được vật độc vật với chúng ta, nếu nàng chỉ có khinh công tốt, nhưng không có lực nhẫn nại, thì không phải chỉ ‘phiêu’ được nửa ngày đã bị chúng ta bắt được đập tập thể sao?”

Cho nên, vì để sau này bất luận làm chuyện xấu lớn cỡ nào cũng có thể kịp thời chạy thoát nạn, các điểu con của học khu đối với việc rèn luyện cơ bản khinh công và chạy đường dài mỗi sáng đều phải nhiệt tình tràn trề.

“Bọn chúng tiến bộ rất nhanh.” Hoàng Linh Vũ nói. “Các học viên nhị kỳ đã không giống bộ dáng điểu con rồi.”

“Hơn hai năm, đã là thời gian rất dài, có người đã có thể sinh hai ba lần rồi, huống hồ là bọn chúng đa phần đều có căn cơ.” Một nữ tử mặt nám nói, hóa ra là hảo thủ đệ nhất trong khóa mục y độc ____ Hắc quả phụ.

Hắc quả phụ kỳ thật cũng là một trong những người được ích lợi rất lớn.

Có câu ngọc không mài không thành khí, Hắc quả phụ vốn đến từ bang người lười, một trong những nguyên lão sáng lập Lục Mang Lô. Nàng từng cho rằng bản thân độc thuật vô song, nào biết sau khi sáng lập Lục Mang Lô, bang người lười tìm kiếm đủ loại nhân tài khắp nơi, tuy những thanh niên mang về độc thuật giải thuật kém hơn nàng rất nhiều, nhưng thỉnh thoảng lại có những ý nghĩ kỳ quái nảy ra, khởi phát cho nàng sáng tạo thêm nhiều loại độc.

Học tập tốt cũng như thi chạy, nếu một đám người trình độ tương đương cùng thi chạy, thành tích sẽ tăng không nhanh. Nhưng nếu trước mắt có một người chạy rất nhanh dẫn đầu, người phía sau sẽ tranh nhau đuổi theo, tốc độ sẽ tăng thêm rất nhiều. Đối với đám điều con mà nói, loại người như Hắc quả phụ đích thật là nhân vật đồng thời đóng vai dạy dỗ huấn luyện và dẫn đầu chạy. Nhưng đối với Hắc quả phụ mà nói, nhiều người như thế người biện pháp như thế, không cần nghi ngờ cũng trở thành nguồn cơn cho bản thân bọn chúng đề cao thành tựu với những ý tưởng mới lạ kỳ diệu.

Hắc quả phụ kỳ thật không phải là quả phụ, chỉ là nam nhân của nàng sau khi biết nàng là Tây Thương tộc, không nói hai lời liền đem nàng ra bán cho quan phủ. Từ đó về sau, Hắc quả phụ chỉ xem nam nhân của mình đã chết rồi, cũng không dự định tái giá cho bất cứ ai.

Từ khi đến đây, Hắc quả phụ đối với chuyện gì cũng vô biểu tình, lạnh nhạt đông cứng người. Nhưng thời gian trôi đi từng ngày từng ngày, nàng cũng sẽ cùng những đạo sư khác vì vấn đề độc thuật mỗi người một ý mà tranh luận, thậm chí dứt khoát xuất thủ, không tiếc sử ra những thủ đoạn bỉ ổi cũng phải lấy được thắng lợi tạm thời. Cuộc sống này, so với cuộc sống trước kia từng phải khuất phục dưới thân nam nhân, ai khẩn cầu xin đối phương không cần thay lòng, cả thế giới đều chỉ vây quanh phụ gia thì tốt hơn rất nhiều. Vị đạo tự do tốt như thế, đến mức chỉ cần ném qua một lần thì sẽ không muốn từ bỏ, đến mức cho dù đem nàng thiên đao vạn quả, cũng không thể bắt nàng từ bỏ.

Trình Bình đi đến trước mặt Hoàng Linh Vũ, chỉ thấy trên mặt y tuy vẫn có chút biến hình, nhưng xác thực đã bớt xưng rất nhiều, thậm chí đại khái là Hắc quả phụ giúp phối được. Hắc quả phụ tuy chuyên công độc thuật, nhưng vì cũng phải phối chế giải dược, cho nên dược vật nàng điều phối tuyệt đối là tinh chuẩn không chút sai lầm.

Nhìn Hắc quả phụ, đối phương vẫn mang thần sắc sét đánh không động, Trình Bình bất giác cười khổ: “Ta luôn bị người ngoài nói làm người không thú vị, nếu so với người thì thật sự là gặp sư phụ đó.”

Trình Bình và Hắc quả phụ chào hỏi xong, lại nói với Hoàng Linh Vũ: “Lần này ra ngoài, ngươi muốn mang Mộ Dung Sí Diệm đi?”

“Đúng vậy.”

“Quá tùy tiện rồi!” Trình Bình nói: “Người không sợ hấn bại lộ thân phận của người?”

“Hấn biết ta có thân phận gì sao?” Hoàng Linh Vũ kỳ quái nói.

Trình Bình á khẩu, Hoàng Linh Vũ trở nên lợi hại, địch nhân năm đó cho dù mặt đối mặt thấy được Hoàng Linh Vũ hiện tại, cũng tuyệt đối không nhận ra. Điểm duy nhất có thể cung cấp thông tin suy ngẫm là nơi hai đầu gối bị khoét xương, nhưng thiên hạ bảy nước đều có trọng hình hà khắc, người chịu qua khoét hình cũng rất nhiều, ai cũng không thể nói người mất đi xương đầu gối chỉ có Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ lại nói: “Tình trạng hiện tại của hấn rất kém, có lẽ Mộ Dung Bạc Nhai sẽ có biện pháp, hoặc có lẽ cho hấn tiếp xúc với nhiều sự vật bên ngoài sẽ có ích lợi cho hấn.”

“Người cần gì khổ như vậy? Hấn và người có quan hệ gì? Chẳng lẽ là vì muốn hấn trợ giúp cho Mộ Dung Bạc Nhai?” Trình Bình nói tới chỗ này, một ý niệm chợt lóe lên trong đầu, “Nếu như vậy, lớp y độc và lớp tổng hợp cũng có vài bố trí bên ngoài, hiện tại có lẽ có thể dùng tới. Mộ Dung Bạc Nhai hiện nay bị người ta chỉ trích là người Tây Thương, có phải nên để các học viên nhất kỳ đang ở bên ngoài diệt ôn dịch...”

“Lớp y độc và lớp tổng hợp không ngừng phân bố các nơi, bộ chỉ vì tiểu tử Mộ Dung Bạc Nhai sao? Ta chính là không thích nhìn tên Mộ Dung Nhuệ Việt kia mà thôi, nếu hắn đã từ bỏ Mộ Dung Sí Diệm, ta nhất định không thích cho hắn đạt thành. Nhất định muốn hắn tức giận đến thổ huyết mà chết.” Hoàng Linh Vũ lý lẽ đương nhiên nói.

Trình Bình á khẩu, chung quy không tin cách nói của y, cuối cùng vẫn nói: “Bỏ đi, tùy tiện người nói thế nào cũng được. Tự người nên biết rõ chừng mực là được rồi.”

Đang nói chuyện, Lý Sảng dẫn một nam một nữ đi nhanh tới, khi đến trước mặt bọn Hoàng Linh Vũ, Lý Sảng đã thở dốc phù phù, hai người phía sau thì vẫn thản nhiên nhàn tản.

“Lý Sảng, xem bộ dáng vô dụng của người kia, ta thật không nguyện ý dẫn người ra ngoài.” Hoàng Linh Vũ cười nói, một chút cũng không giống như không muốn mang hắn đi.

Lý Sảng che ngực, nhanh chóng bình ổn hơi thở rối loạn.

“Đây là do người tìm?” Hoàng Linh Vũ lại hỏi.

“Đúng, đúng.”

“Bọn họ là...” Đối với thân phận người tới, Hoàng Linh Vũ có chút không mấy xác định.

Hắc quả phụ ở bên cạnh nói: “Đây là Nhạc Huy ta từng điều giáo, còn về người khác, ta chưa từng thấy qua.”

“Chính là học sinh.” Nhạc Huy hơi cúi lưng xuống.

Trình Bình nói: “Người còn lại thì ta thường xuyên dẫn theo. Lương Tiểu Tiểu của lớp đặc công đi, là người cùng chúng ta trở về đây.”

“A!”

“Đừng cho rằng đổi da mặt thì ta không nhận ra người được.”

Lương Tiểu Tiểu sụ mặt nói: “Trình lão sư, ta rốt cuộc đã sơ suất ở chỗ nào, sao người có thể nhìn ra được ta không phải là nữ?”

“Đừng quên bản lĩnh dịch dung của người ta cũng truyền thụ một hai cái, người học nghệ không tinh, trở về học thêm hai năm nữa lại ra ngoài.”

Hắc quả phụ thì nói: “Trình Bình người đừng dọa người, bản lĩnh dịch dung của người chưa thể sánh bằng bang người lười, cách giả trang của Lương Tiểu Tiểu thì đã gần với hoàn mỹ, trong thời gian gấp rút sao nhìn ra được sơ hở?”

Trình Bình ho khan một tiếng, mới nói: “Lương Tiểu Tiểu, bộ y phục này của người, là lần trước khi thi giả trang đã dùng qua rồi đi, tuy ta không thể nhận được gương mặt dịch dung của người, nhưng bộ y phục này vừa nhìn đã biết rồi.” Nói xong dùng lực búng lên đầu hắn, mắng lớn: “Bảo các người chú ý tiểu tiết, chú ý tiểu tiết, luôn lộ ra sơ hở thế này trước mặt ta, nếu thật sự muốn người khác không nhìn ra thân phận của người, ngay cả bộ móng ngựa của người cũng phải đổi cho ta!” Thì ra là do kỳ thi giả trang gần đây, Lương Tiểu Tiểu thở dài một hơi: “Ta là một đại nam nhân, có thể giả thành thân nữ nhân đã không tồi rồi, còn muốn ta phải thu thập bao nhiêu bộ về nữa a.”

Lý Sảng cũng ở bên cạnh giễu cợt: “Lần trước hắn ở trong tức xá hiển thị cái bụng bự của hắn, bị nữ học sinh rất khủng bố của lâu ba nhìn thấy, cho rằng hắn đi trộm y phục nữ học sinh phơi. Lần đó thật sự náo rất lớn.”

114. Q.2 - Chương 115: Sơn Hải Nhất Cư.

Hắc quả phụ nghe tới đây, quay sang hỏi Hoàng Linh Vũ: “Lần này người ra ngoài muốn dẫn theo hai nam hai nữ? Lương Tiểu Tiểu miễn cưỡng cũng tính là qua ải, chẳng qua ta còn có thể tiến cử một người.”

“Rất tốt, chỉ cần đủ người rồi, chúng ta có thể lập tức lên đường.” Hoàng Linh Vũ nói.

“Thu Nhược Thủy, học sinh đặc ý nhất của chúng ta.” Hắc quả phụ nói.

Trong lớp y độc nhị kỳ, y thuật đương nhiên do Nhạc Huy đứng đầu, độc thuật thì do Thu Nhược Thủy chiếm đệ nhất, chẳng qua Thu Nhược Thủy si mê độc thuật, nhiều năm nhiều tháng không bước chân ra khỏi cửa, điên đảo ngày đêm, một lòng vì nghiên cứu độc thuật, đến mức các đồng học chân chính gặp qua mặt nàng không nhiều.

“Nghe ra... có vẻ là một nữ tử rất xinh đẹp a!” Lương Tiểu Tiểu lập tức mơ tưởng xa vời, “Ta đã ngưỡng mộ đại danh Nhược Thủy lâu rồi.”

Lý Sảng nói: “Người đừng mặc nữ trang dùng gương mặt nữ nhân và âm thanh đó mà nói ra loại lời nói lưu manh này được không?” Quay sang tìm kiếm ủng hộ từ Nhạc Huy, không ngờ lại thấy sắc mặt Nhạc Huy hơi có chút tái đi.

Nhạc Huy nói: “Đừng nói đùa nữa, các người thật sự chưa gặp nữ nhân đó sao? Đó là nữ nhân xuất quỷ nhập thần nhất trong lớp y độc!”

“Chưa từng gặp qua đi.” Hai người quay mặt nhìn nhau.

Hoàng Linh Vũ thì nói với Hắc quả phụ: “Nữ học sinh đó và ta chắc rất hòa hợp, từng có học sinh nói với ta, buổi tối xuất môn không muốn nhìn thấy nhất chính là ta và Nhược Thủy.”

“Tại sao?”

“Người quen biết Thu Nhược Thủy đều nói, khí chất của nàng và ta rất giống nhau.”

Lương Tiểu Tiểu và Lý Sảng đồng thời hít ngược một hơi!___ Vậy không phải là giống quỷ sao?

Một đêm trước khi xuất cốc, Lương Tiểu Tiểu và Lý Sảng cuối cùng cũng biết được ‘Thu Nhược Thủy’ mà ngay cả Nhạc Huy cũng phải giữ kín như bưng rốt cuộc là người như thế nào! Té ra chính là vào cái đêm mà Lương Tiểu Tiểu trở về, là nữ nhân treo ngược vì bất mãn Lý Sảng nói chuyện cười hoàng sắc mà ném một con chuột vào!

Lương Tiểu Tiểu thường xuyên ra ngoài thực tập, mà Lý Sảng vốn đối với mấy chuyện bát quái của đồng học không mấy hứng thú, hơn nữa đồng học Thu Nhược Thủy có thù tất báo, không ai dám ở sau lưng nàng loạn truyền bát quái, vì thế cho đến khi chân chính đối mặt quy quy củ củ “Xin chào ta là Lương Tiểu Tiểu”, “Xin chào ta là Thu Nhược Thủy”, bọn họ cuối cùng mới có thể liên hệ được cái tên rất nhu mỹ và nhân vật rất quỷ quái này lại với nhau.

Sự âm trầm của Thu Nhược Thủy, thật sự hoàn toàn là vì dưỡng thành thói quen sinh hoạt bất đồng với người bình thường, trong động tác gơ tay nhắc chân đều mang theo tà khí, hành vi bất thường, khiến người ta chỉ muốn né tránh thật xa.

Từ khi Đại Yến tiên hoàng chết, Mộ Dung Nhuệ Việt và Mộ Dung Nam Cẩn phân đình đối kháng. Ba năm trước, tuy Mộ Dung Nhuệ Việt vì chiến sự Nam Hàn kéo dài mà không thể lập tức hồi kinh, nhưng thế lực dù sao cũng tích lũy lâu dài, lại có sự ủng hộ của tiên hoàng đế, tạm thời đuôi to khó vẫy (ý chỉ thượng nhược hạ cường nên khó thể sai khiến điều động). Mộ Dung Nhuệ Việt dưới đề nghị của Mộ Dung Bạc Nhai, lui về thủ ở tây nam Đại Yến, với phong hào Nam Vương, kiến dựng Nam Vương quân, cùng Tây Tần, Nam Hàn tiếp giáp.

Nam Vương phủ là nơi mua lại trạch đệ của một thương nhân ở Sài Đô, chỉ đơn giản sửa chữa, không hề thể hiện ra khí chất vương tộc gì, thậm chí ngay cả khí chất quý tộc cũng không có, nhưng đối với viện tử cạnh bên thì đã là vật lớn khổng lồ.

Mộ Dung Nam Cẩn từ sau khi an cư tại Sài Đô, tuy cũng không phải thân chinh đến chiến trường thúc quân, nhưng chỉ cần trở về Sài Đô, vẫn có thói quen thường xuyên vi phục xuất tuần. Lúc này, hắn đang đứng ở trước tiểu viện tên là Sơn Hải Cư nằm cạnh A Nam Vương phủ của mình.

Viện tử này trông có vẻ không bắt mắt chút nào, nhưng hai bên treo câu đối thì khẩu khí thật lớn.

“Hải chí thanh không thiên tác ngạn, sơn đảo diên đỉnh ngã vi phong...” Mộ Dung Nam Cẩn nhẹ đọc lên, mỗi lần hần tới đây đều có xúc cảm bất đồng. (Tạm dịch: Từ biển nổi lên bầu trời xanh, trời là bờ, núi đến tận đỉnh cao, ta làm đỉnh.)

Người có thể viết câu đối này, tấm lòng phải rộng lớn thế nào, cho dù là quốc thổ giang sơn, chỉ sợ cũng không đặt vào trong mắt, chỉ không biết trong thiên hạ này rốt cuộc còn có cái gì có thể đi vào mắt hần.

Chính giữa là một bức hoành, thể chữ hành thảo____ Sơn Hải Cư.

Chủ nhân của gian nhà này tên là Lục Năm Giác, còn là quân sư trong Nam Vương quân của Mộ Dung Nam Cẩn. Thật ra hần mới xuất sơn một năm, nghe nói là môn hạ của Yến Nguyên Trúc Hách.

Yến Nguyên Trúc Hách nhất môn là do Tư Đồ Nhược Ảnh sáng tạo vào ngàn năm trước, nghiên cứu các loại thuật cơ quan kỳ ảo, từng thao túng thế cục thiên hạ, phò trợ Tống Tường nữ vương nhất thống thiên hạ bốn nước năm đó. Nhiều năm như thế, Yến Nguyên Trúc Hách ít có ai xuất hiện trên giang hồ, đa phần đều mai danh ẩn tính. Nhưng mỗi lần có một người xuất sơn, nhất định là lưu danh thanh sử.

Mới đầu, Lục Năm Giác đích thật là mượn danh Yến Nguyên Trúc Hách để được Mộ Dung Nam Cẩn chấp nhận, nhưng sau hai ba lần chiến trận, thì không còn ai dám cả gan khinh thường hắc thủ giúp đỡ sau màn bị tàn phế hai chân không thể đi này. Mỗi lần hần xuất kế, nhất định khiến bên địch bị tổn thất hơn nửa, máu chảy thành sông, không chút lưu tình. Vì thế thậm chí có người xưng hần là ‘huyết quỷ’.

Gõ cửa mấy lần vẫn không thấy đồng nhi tới mở cửa. Mộ Dung Nam Cẩn nghiêng đầu suy ngẫm một chút, quyết định quân tử làm không được, thì tiểu nhân vẫn có thể làm một chút, vì thế đi tới trước. Khi tới trước Nam Vương phủ của mình, thủ vệ trước cửa phủ nhìn như không thấy để hần tiến vào, nếu vị Nam Vương này vì phục xuất tuần, cũng không thể kính lễ làm hỏng chuyện đúng chứ?

Mộ Dung Nam Cẩn tiến vào viện tử, trèo tường, thần không biết quỷ không hay đi vào Sơn Hải Cư.

‘Sơn Hải Cư’ nghe tên thì thấy lớn, nhưng bên trong lại không lớn. Là một tiểu viện bình thường theo kiểu hẹp dài, phía trước trồng vài loại rau, chính giữa đào một hồ nước nhỏ, phía sau mới là phòng ở của chủ nhân. An an tĩnh tĩnh, rất thanh nhàn!

Hần chậm rãi đi tới phía sau, quen đường quen lối đi tới chỗ ở của chủ nhân, chỉ thấy cánh cửa đóng chặt. Xuất phát từ lễ mạo gặp mặt, Mộ Dung Nam Cẩn vẫn lớn tiếng ho vài tiếng, sau đó gõ cửa, lớn tiếng hỏi: “Lục tiên sinh có ở nhà không?”

Khi hần chưa kịp cất tiếng hỏi lần nữa, cánh cửa đơn đã mở ra, người mở cửa khiến hần bị dọa nhảy dựng, chính là Mộ Dung Bạc Nhai.

“Bạc Nhai? Người không phải đi cứu Sí Diệm sao, sao nhanh như vậy đã về?”

Mộ Dung Bạc Nhai nhú mày, nói: “Tiểu Chu không nói với người sao?”

“Hả?”

“Ta không phải để hần đi tới chỗ người thông báo quân tình Xung Châu rồi sao?” Xung Châu là nơi xung yếu phía tây bắc, chống lại thế lực ‘Trần Quốc Vương’ của Mộ Dung Nhuệ Việt. Lần này Mộ Dung Nhuệ Việt xuất binh đến Xung châu, khí thế bừng bừng, không thể xem thường.

“Đúng là có chuyện này, cho nên ta mới tới tìm tiên sinh thương lượng. Nhưng hần không nói chuyện người đã về. Sí Diệm thế nào rồi?”

“Tuy không mang người về, nhưng hiện tại đã giao phó cho người đáng tin rồi, không cần lo lắng.” Mộ Dung Bạc Nhai khẳng định nói.

Hai người nói chuyện, vừa đi vào trong phòng. Nhưng chưa đi được mấy bước, Mộ Dung Nam Cẩn đã phải lùi lại nửa bước, lúc này mới cảm thấy sợ, nói: “May mà đã quen với thói quen của Lục tiên sinh, nếu không thật sự nhất thời không thể thích ứng.”

Chỉ thấy trong phòng không có ánh dương chiếu thẳng, trong bóng âm, một người ngồi trên xe lăn chậm rãi xuất hiện. Lúc mới đầu nhìn rõ chính là một mái tóc dài đen như mực rủ xuống, vì vô cùng suông thẳng, dán chặt vào gương mặt rủ xuống tận chân, nên gương mặt bị che đi không ít. Chỉ thấy trong đó lộ ra màu

da tái nhợt không thấy huyết sắc, sống mũi cao thẳng, hai con mắt sâu hoắm chứa đựng ánh sáng băng lạnh giống như vũ khí thượng phẩm.

Chỉ nhìn một cái, còn thật sự cho rằng đây là quỷ quái nhờ dán ‘mặt nạ’ mới ra gặp người trong truyền thuyết.

Vị ‘Lục tiên sinh’ này lộ ra nụ cười mỉa như muốn chế nhạo, nói: “Bạn việc chưa thể ngủ yên, cho đến khi Mộ Dung huynh không mời mà tới mới vội vàng thức dậy, chưa kịp chải đầu, xin Nam Vương chớ trách.”

“Nào có nào có, tiên sinh cực khổ rồi. Bận rộn vì chuyện gì mà mệt mỏi tới giờ này?” Mộ Dung Nam Cẩn vừa nói vừa rút một cây trầm gỗ ra giao cho Lục Năm Giác.

“Đa tạ. Mỗi lần đều làm phiền Nam Vương, nơi ở thấp kém này đã thu gom được không ít trầm cài.”

“Những vật nhỏ này, có gì đáng kể.”

Hai người khách sáo nói, Lục Năm Giác đã tiện tay vấn mái tóc dài thành cái bím sau đầu. Chỉ cần hơi chú tâm một chút, thì cả người liền như kỳ tích bớt đi rất nhiều quỷ khí.

Người thường vấn tóc, cách thông thường là búi lên đỉnh rồi cài trầm, hoặc ở sau đầu buộc lại. Nhưng Lục Năm Giác thì có mái tóc dài chừng ba thước, lại phải ngồi dựa vào xe lăn, khó tránh bị rối, nên chỉ có thể thắt thành bím nghiêng qua. Chỉ là vì tóc trên đầu quá dài, nên vẫn còn hai lọn tùy tiện rũ xuống trên vai.

Mộ Dung Nam Cẩn thầm cảm khái, nói thật, Lục Năm Giác này niên kỷ không lớn bằng hắn, thanh tú thì không bằng người thường, ăn nói thì lại phóng khoáng khéo léo, khi ở chung cứ như được tắm xuân phong. Chỉ là đôi mắt đó lớn mà sáng trong, như thủy tinh, lại đen kịch như đêm. Nếu là lúc hắn xoa tóc, thì sẽ che đi nửa gương mặt, khi đó chỉ thấy một đôi mắt đen không có cảm xúc nhân loại, khó tránh khiến người khác nảy sinh xúc cảm như gặp phải quỷ.

115. Q.2 - Chương 116: Nội Ứng Ngoại Hợp.

Mộ Dung Bạc Nhai trêu đùa nói: “Xem ra tình cảm giữa nhị ca và tiên sinh không bình thường, còn thường xuyên đưa tính vật định tình đến nữa. Cẩn thận ta nói với tẩu tử.”

“Hừ, người đi nói đi, người cho là thiên hạ này ai cũng giống người sao, không phải nam tử thì không yêu?”

Mộ Dung Nam Cẩn trước đây không dám đùa cợt như vậy với Mộ Dung Bạc Nhai. Vì tiên hoàng đối đãi thiên vị, Mộ Dung Bạc Nhai ở trong hoàng cung có lập không trợ giúp, còn về tứ đệ Mộ Dung Sí Diễm vốn rất thân với hắn lại không biết tại sao, đột nhiên xa cách khinh thị hắn, vì thế Mộ Dung Bạc Nhai càng dựa vào Mộ Dung Nam Cẩn.

Thậm chí từng có một thời gian, Mộ Dung Nam Cẩn còn cho rằng tam đệ này có tình cảm không bình thường với mình, không biết làm sao chỉ có thể giả vờ là không biết.

Chỉ là mấy năm nay Mộ Dung Bạc Nhai dần dần trưởng thành, cũng không còn biểu thị như thế nữa, xem ra có lẽ là lúc đó hắn đã đoán sai, vì thế hiện giờ hắn cũng rất yên tâm.

Lục Năm Giác cười lạnh nói: “Các người cứ từ từ mà dốc bầu tâm sự đi, chuyện một nhọc thì toàn để đó cho ta thu xếp, các người thì hưởng thanh phúc.”

Mộ Dung Nam Cẩn nghĩ tới gì đó, hỏi: “Quân tình Xung Châu giải thích thế nào là tốt nhất?”

Mộ Dung Bạc Nhai cười nói: “Huynh trưởng không cần lo lắng, quân sư đã đẩy lùi địch binh.”

“Hà?”

“Lúc đầu quân sư thu quân Xung Châu, đã an bài chuyện hôm nay.” Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Bốn mặt điền thổ cát đề của Xung Châu đều trồng một loại thực vật có tên là Giáp Trúc Đào. Loại thực vật này nở hoa tuy đẹp, trồng cũng rất dễ, nhưng tính dầu lớn, dễ cháy, có kịch độc.”

Mộ Dung Nam Cẩn bưng tỉnh đại ngộ: “Vì thế quân của Trần Nam vương liền biến thành hầu tử bị đốt mộ, hơn nữa còn bị độc đến choáng váng?”

“Không chỉ vậy.” Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Trước khi quân sư đi năm ngoái đã giao cho thủ thành Xung Châu một túi gấm đựng Giáp Trúc Đào, trong đó có giao phó, nếu đến lúc vạn bất đắc dĩ phải thiêu rùng Giáp Trúc Đào, ngay cả nguồn nước cũng không được bỏ qua. Trong thành Xung Châu có trang bị giếng nước, nhưng địch quân bị thiêu, tất nhiên sẽ khẩn cấp chạy tới sông lấy nước. Tạm thời chỉ cần ở thượng du bỏ chút thuốc chuột, địch quân không bị độc chết ba phần tư cũng bị bệnh chết ba phần tư.” Thở chậm một hơi, Mộ Dung Bạc Nhai lại nói: “Vừa rồi có tình báo tới, thủ thành Xung Châu còn có ba túi gấm chưa mở ra, phân biệt là ‘hướng gió không đúng’, ‘Giáp Trúc Đào không đủ’, ‘địch quân trở lại’, có thể thấy Lục tiên sinh đã sớm an bài thỏa đáng, không cần lo lắng.”

Lục Nấm Giáp dùng ngón tay vuốt tóc nói: “Tin tức của Mộ Dung huynh thật linh thông, ngay cả chuyện ta còn ba túi gấm cũng tra ra được.”

“Tình báo chiến, vốn là chuyện trong phận sự của ta.”

“Ta vốn dự định quân của Trần Nam vương vẫn có thể từ đầu gió tập kích Xung Châu. Không ngờ lại vòng qua phía nam tập kích, xem ra cũng là tình báo giả do gian tế của người làm đi. Nếu lấy chiến thuật trong ‘hướng gió không đúng’, quân địch nhiều lắm chỉ bị tổn thất hơn nửa, quyết không đến mức ba phần tư.” Hắc lộ ra nụ cười lạnh chế nhạo. “Mộ Dung huynh, một năm nay tuy người chưa đến Xung Châu, nhưng sớm đã biết nơi đó trồng độc vật khắp nơi, vì thế trước khi thủ thành mở túi gấm của ta thì đã dự liệu được chiến thuật này, tiếp theo giả truyền tình báo cho địch phương để bọn họ thanh đổi sang hướng nam, thật là bản lĩnh không nhỏ a.”

“Nào có nào có, tiên sinh quá khen.” Mộ Dung Bạc Nhai vô cùng khiêm tốn.

Hai người nhìn nhau cười, rất có dáng vẻ lang bối vi gian, nịnh thần đương đạo. (Kẻ xấu hợp lại làm việc xấu)

Mộ Dung Nam Cẩn thở dài nói: “Lục tiên sinh, danh hiệu hấp huyết quỷ của người đã đủ vang dội rồi. Lần này tru sát nhiều người như thế, không sợ bị giảm thọ?”

“Chuyện sinh tiền ta còn chưa giải quyết hết, nào rảnh rồi đi lo lắng chuyện sau khi chết?”

“Tiên sinh cũng có chuyện chưa quyết?”

Lục Nấm Giác chỉ vào hai vại lớn bằng vỏ rượu ở góc phòng: “Thỉnh Nam Vương xem.”

“Đó là cái gì?”

“Đó là vốn riêng mà tại khi trước khi nhập thể đã tích góp được, văn ngân tổng cộng trăm cân. Tại hạ khổ cực bao năm tích góp tiền tài như thế, vốn là muốn mua chút rượu, chỉ không biết qua tháng này rồi thì còn có thể để dành được nữa không.”

“Nói vậy là sao?”

“Chuyết kinh (bà xã) sắp tới Sài Đô.”

Mộ Dung Nam Cẩn kinh ngạc nói: “Tiên sinh đã có thê thất rồi sao, sao ta không biết?”

Lục Nấm Nhiên thâm cười khổ, bản thân ta cũng là hôm trước nhận được phi thư thông báo của Lục Mang Lâu mới biết mình đã có ‘thê thất’ đó, sao người có thể biết được chứ. Hắc ho khan hai tiếng nói: “Chuyết kinh lúc này đã ở ngoài ba trăm dặm, sau khi tại hạ an bài quân vụ xong, còn muốn thỉnh cầu Nam Vương chuẩn cho nghỉ phép, để tại hạ ghé thăm đóng chuyết kinh đến đây an cư.”

“Chuẩn nghỉ chuẩn nghỉ, đương nhiên chuẩn nghỉ! Bạc Nhai, người cùng tiên sinh đi đi.”

“Không cần nhọc lòng Mộ Dung huynh, tại hạ và tứ đồng nhi đi là được. Tại hạ tuy thân không võ công, nhưng năng lực của tứ đồng tử Nam Vương chắc đã sớm biết rõ, chuyện an toàn không cần lo lắng.”

“Nhưng chân của tiên sinh...” Mộ Dung Nam Cẩn nhìn đôi chân tàn tật được che dưới lớp chăn mỏng của hắn.

“Tiên đế dụng hình, không thể không nghiêm. Chỉ trách tại hạ lúc đó tuổi nhỏ không hiểu chuyện, xuất ngôn ảnh hưởng việc lớn, mới chuốc lấy họa hôm nay. Chẳng qua mười mấy năm cũng trôi qua như thế, cho đến hôm nay tại hạ sớm đã quên cảm giác bước đi, cũng không có quá nhiều cảm xúc gì.” Lục Năm Giác nói xong, nhìn sang Mộ Dung Bạc Nhai: “Nếu Mộ Dung huynh có thể nhượng con Hùng Hoàng đó cho tại hạ, tại hạ sẽ rất vinh hạnh.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhàn nhã nhắc ly trà, vén lá trà. Uống một hớp mới nói: “Đáng tiếc Hùng Hoàng là vật của người khác, ta chỉ thay y bảo quản mà thôi. Thỉnh cầu của tiên sinh, thực vô lực giúp đỡ.”

Lục Năm Giác sớm đã nghe qua vô số lần, thở dài nói: “Có bằng hữu giáo hoạt như ngươi, tuy là chuyện may, nhưng ngươi nhỏ nhen như vậy, thực là không may trong may.” Nói xong che miệng nấp một cái, “Nói nửa ngày rồi, có chút mệt, sáng sớm thức dậy vẫn buồn ngủ, hai chân tê rần, tại hạ về ngủ tiếp đây.” Không để ý tới hai người nữa, xoay bánh xe lăn, đi vào trong phòng.

.....

Sau khi rời khỏi Hoàng Lương trấn, Trình Bình ra mặt tìm một chiếc xe ngựa, chỉ để an bài Mộ Dung Sí Diệm bên trong, những người khác đều cưỡi ngựa đi.

Vì đều là sơn lộ, đi liền mấy ngày mới tới. Hôm nay, Hoàng Linh Vũ cưỡi trên lưng ngựa, lắc lư qua lại, bọn Lý Sáng đều không nhìn ra, nhưng Trình Bình thì thấy được, lập tức giục ngựa đi tới, nắm lấy mạch môn của y.

“Ngươi đang phát sốt.”

Hoàng Linh Vũ nghi hoặc nói: “Là vậy sao?”

Trình Bình nhíu mày nhìn y một lát, vì đối phương trùm khăn che đầu, nhưng không mang theo mình ly cản trở. Chỉ là vì vậy, cũng nhất thời không thấy được sắc mặt của y thế nào. Trình Bình quay lại đằng sau la dừng, bản thân cũng xuống ngựa, tháo da cụ bó gối của Hoàng Linh Vũ xuống, ôm người khỏi ngựa.

Khi chuyển vào xe ngựa, xa phu thành thật vén rèm, thuận tiện cho hai người bước lên.

Khoang xe tuy lớn, nhưng lập tức ngồi ba người cũng có chút chật hẹp. Mộ Dung Sí Diệm sau khi tỉnh lại lần nữa thì vẫn không nói câu nào, co ro trong xe không chút động đậy, lúc này cũng cảnh giác nhìn hai người tiến vào, trong mắt lộ ra sắc thái không tín nhiệm nồng đậm.

Nếu không phải thực sự không nghĩ ra nơi nào có thể đi, có lẽ người này sớm đã không còn ở đây nữa. Trình Bình thầm nghĩ. Năng lực của hắn tuy lớn, nhưng con đường trước đây toàn bộ là do người khác an bài, cũng như những con điều được người nuôi dưỡng, tuy có bản năng sải cánh, nhưng rời khỏi nhân loại, đa phần vẫn sẽ đói chết.

Lúc này mấy học sinh đều đã vây ở ngoài xe hỏi thăm có chuyện gì.

Trình Bình thở dài, hắn phát hiện bản thân gần đây thường xuyên thở dài.

“Hơi phát sốt, tùy tiện tìm một thôn tử nghỉ ngơi vài ngày là được.” Hắn nói.

“Hoàng đại rốt cuộc thế nào rồi?” Lý Sáng không từ bỏ hỏi tiếp.

“Không sao.” Hoàng Linh Vũ nói: “Mau lên đường là được, Trình Bình ngươi cũng về cưỡi ngựa đi, như vậy đi sẽ nhanh hơn.”

Một chiếc xe ngựa chở ba nam nhân, thực sự không thể đi nhanh.

Trình Bình nhìn Mộ Dung Sí Diệm___ Quả thật không có uy hiếp gì. Hắn từng am hiểu sâu việc truy hỏi, cho nên đối với hoạt động tâm lý của con người cũng rất quen thuộc. Mấy năm nay Mộ Dung Sí Diệm đã không còn mấy nghe lời, cho nên lần này Mộ Dung Nhuệ Việt không giải vây cho hắn, Mạc Xán đối với hắn cũng không còn ái sủng như trước. Trải qua lần sinh tử này, Mộ Dung Sí Diệm cũng nhất định biết thái độ của những thân nhân đó. Cho tới nay, hắn đã là con điều bị bẻ cánh, càng hưởng hồ còn là con điều không nhà để về.

Cuối cùng, Trình Bình cũng chịu xuống xe, trở lại vị trí của mình, dẫn đầu đội ngũ tiếp tục tới Sài Đô.

116. Q.2 - Chương 117: Đạo Thuần Hóa Thú.

Sở trường của Lục Năm Giác nằm ở bày kế quân cơ, diệu kế của hắn trong quân rất nhiều, thường giành được thắng lợi, nên không ai còn bận tâm đến việc hắn tàn phế chân. Nhưng văn chức lại không giống võ quan, hơn nữa lại không phải là nơi Lục Năm Giác có hứng thú, cho tới hiện tại, văn quan trong Sài Đô đa phần đều bất mãn với hắn.

Lục Năm Giác một khi ra ngoài hoặc nghỉ ngơi, rất nhiều công vụ xử lý sẽ luân đến tay Mộ Dung Bạc Nhai. Tốc độ của hắn quả thật đáng sợ, lướt một cái là đọc được mười dòng, trong đó nếu có sai sót sơ xuất gì thì vẫn có thể liệt ra không sót chỗ nào. Đặc biệt là đối với những quan viên dám ngang nhiên tỏ thái độ khinh bỉ người tàn phế, bất luận việc lớn việc nhỏ, đều tìm sơ hở để khích bác. Trước đó, Lục Năm Giác đối với những quan viên bất mãn vì hắn nắm quyền chỉ cười cho qua, lười bận tâm, mà hiện tại đến tay Mộ Dung Bạc Nhai, văn quan quận huyện dưới quyền Nam Vương đều cảm như hèn không dám mở miệng khinh thị người tàn tật.

Mộ Dung Bạc Nhai hôm nay dậy sớm, công văn của hôm qua đã sớm xử lý xong, của hôm nay thì vẫn chưa đưa tới. Vì thế hắn một mình tùy tiện mặc bố y đi dạo trên đường.

Sài Đô được bảo vệ rất tốt, cách xa khói lửa chiến hỏa, nhưng bình dân bách tính đều biết thời cục thiên hạ, nên sáng sớm đã dậy rèn luyện. Một khi có chuyện, thì có thể đạt tới trình độ toàn dân làm binh.

Mộ Dung Bạc Nhai bắt tri bắt giác, lại đến trước cửa Sơn Hải Cư.

Hắn đứng đó một chút, đại môn đóng chặt. Cho đến khi các thị vệ tuần tra trước cửa Nam Vương phủ chú ý tới hắn mà dừng bước, lại hỏi thăm hắn có chuyện gì. Nhưng những sĩ binh này đến trước mặt rồi, mới phát hiện nam tử bố y giày cỏ này thể nhưng là đệ đệ của Nam Vương, vội kính lễ xong thì lui về vị trí cũ.

Mộ Dung Bạc Nhai tỉnh táo lại, cũng không biết làm sao với tình trạng hiện tại của mình.

Lục Năm Giác này, luôn khiến hắn có cảm giác quen thuộc. Có lẽ là vì hắn là do Hoàng Linh Vũ tiến cử tới, giọng điệu động tác luôn có chỗ khiến Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy quen thuộc.

Một năm trước, Lục Năm Giác ngồi trên xe lăn chế bằng thanh đồng, đến trước cửa phủ Nam Vương cầu kiến, hiển kế phương pháp giải quyết ôn dịch, từ đó về sau luôn đưa ra kỳ mưu, rất nhanh đã lập được uy tín trong quân.

Người trong quân sùng tín quân công võ công, người tàn tật thương bệnh vì không thể giết chóc trên chiến trường, trước nay luôn không được xem trọng.

Mà Lục Năm Giác luôn lợi dụng xu thế thiên thời địa lợi nhân hòa, luôn lấy ít thắng nhiều, cho dù không ra chiến trường, công lao lập được cũng không kém những lão tướng chinh chiến mấy chục năm trên chiến trường. Quân nhân là người chính trực trung hậu, càng lúc càng có nhiều tướng lĩnh nguyện ý nghe theo chỉ lệnh của hắn.

Sau đó, khi Lục Năm Giác lại len lén gặp mặt Mộ Dung Bạc Nhai, giao cho hắn thư tay của Hoàng Linh Vũ thỉnh hắn giúp đỡ về vài chuyện lớn nhỏ, Mộ Dung Bạc Nhai từng hoài nghi Lục Năm Giác này có phải hay chẳng chính là Hoàng Linh Vũ.

Mà khi thấy vết thương nơi đầu gối của hắn, cuối cùng mới xác nhận phán đoán này là sai lầm. Vì vết sẹo ngang bằng, hiển nhiên là bị lợi dao gọt đi, chứ không phải do Mộ Dung Sí Diễm làm ra.

Nghĩ tới đây, Mộ Dung Bạc Nhai lại nhớ tới tình cảnh gặp Hoàng Linh Vũ ngoài Phồn thành.

Thời gian trôi dần, thế cục thiên hạ đang thay đổi, Hoàng Linh Vũ lại không có biến hóa gì, vẫn là thiếu niên cùng hắn uống rượu, nhân lúc rượu cao hứng cùng đi cợ thùng phân.

Bất luận hai tay có nhiễm bao nhiêu máu tanh, trái tim người đó sẽ không vì thế mà trở nên lạnh nhạt tê liệt. Y nắm chặt phương hướng, không mê mang cũng không yếu nhược.

Thiên hạ đồn thổi Hoàng Linh Vũ là đầu sỏ tội phạm lan tràn ôn dịch, Mộ Dung Bạc Nhai lại không cho là như thế. Hắn tin Hoàng Linh Vũ sẽ không liên lụy đến các bách tính vô tội. Hắn tin người đó cho dù có thủ đoạn quả cảm, cũng chỉ tàn nhẫn đối với quân nhân, tuyệt đối sẽ không giết người như ngóe gặp người là giết. Niềm xác định này quả thật giống như một loại tín ngưỡng, mọc rễ thật sâu.

“Hoàng Linh Vũ cũng có khả năng là đầu sỏ ôn dịch, y rất có thể đã trở nên lãnh huyết, xem bách tính là rơm rạ. Nếu vậy, người vẫn tín nhiệm bảo hộ y sao? Nếu tín nhiệm bảo hộ, người không phải là kẻ mù quáng và ngu xuẩn sao?” Trong lòng có âm thanh như vậy nhắc nhở hắn, luôn luôn nhắc nhở.

Vì khoảng cách quá xa, cho nên mới khó tránh khỏi nghi ngờ người đó.

Nếu Hoàng Linh Vũ thật sự là người như vậy, vậy tức là Mộ Dung Bạc Nhai hẳn đã nhìn lầm người. Nếu Hoàng Linh Vũ thật sự là người không có nguyên tắc, không từ thủ đoạn, vậy cứ xem như Mộ Dung Bạc Nhai hẳn thất tình đi. Còn về tín nhiệm và bảo hộ, vốn chính là dành cho thiếu niên bất luận đối diện với hình phạt nào cũng không bị mài mòn ý chí, chứ không phải ột người khác đường đã trở nên không từ thủ đoạn lãnh huyết vô tình.

Có câu đạo bất đồng, bất tương vi mưu, chính là nói tình trạng này đi.

Nhưng mà, hoài nghi dần tăng trưởng theo ngày, cũng không thể mài mòn đi tín nhiệm đã mọc rễ rất sâu.

Lần gặp mặt ngắn ngủi mười mấy ngày trước, chỉ đối thoại đơn giản, lén tiếp xúc da thịt, nhưng sau đó khi hắn hồi tưởng lại, thì càng thêm xác định người đó chung quy không thay đổi. Những hoài nghi nghi hoặc kéo dài trong chỗ tối kia, khi đứng trước tia sáng này đã bị đánh tan, đập nát, không lưu vết tích.

Tín niệm này sâu như thế, đến mức cho dù rất lâu không thể gặp mặt, cho dù không phải thời khắc nào cũng đều sẽ hoài niệm, nhưng cũng sẽ không trở nên xa lạ không lần gặp tiếp theo.

Mộ Dung Bạc Nhai hô lớn chết tiệt, hắn thật sự gặp phải khắc tinh cường đại, rõ ràng là khắc tinh nhưng mà đối với hắn lại thích để ý thì để ý, hắn phải đối cái oan đại đầu này thật sự là xui xẻo.

Xe ngựa vẫn đang chậm rãi lắc lư, người trên xe không thể nào ngủ được.

Mộ Dung Sí Diệm luôn nghiêng người dựa lên thành xe, bất luận ai đến xem hắn cũng không động dấy. Hiện tại thân ở chỗ nào hắn cũng không còn muốn quản, tuy cũng là do vết độc thương chưa khỏi, không có mấy sức lực, nhưng hắn biết, nếu muốn rời khỏi đây đã không phải là chuyện khó, còn có chuyện gì có thể uy hiếp được đến hắn nữa, hiện tại hắn chỉ còn là một kẻ tiện mạng không ai cần mà thôi. Đến hiện tại còn không ly khai, cũng chỉ đơn thuần là không muốn động mà thôi.

Có một người lên xe. Mộ Dung Sí Diệm nghe tiếng, nhưng cũng làm như không nghe, chỉ xem những kẻ này như vật chết, đến đến đi đi cùng hắn tuyệt không có quan hệ.

Nhưng khi chiếc xe lại lắc lư lên đường, bên ngoài truyền tới tiếng nói cười đã bị đè thấp hơn vừa rồi, Mộ Dung Sí Diệm cũng bắt đầu hiếu kỳ. Người vừa lên xe, lại không tiến hành khảo vấn gì với hắn.

Lẽ nào không phải sao? Bắt được một kẻ địch giết người như ngóe, thì giày vò, sỉ nhục, không phải là chuyện thường lệ, là chuyện đương nhiên sao?

Nhưng không có, người lên xe từ đầu đến cuối chỉ vô thanh vô tức, bên ngoài vẫn như cũ thảnh thơi truyền tới tiếng nói cười.

Ánh dương dần nóng lên, đến giữa trưa, xe dừng lại một chút.

Có người đưa nước và thức ăn vào, cũng phân một phần cho Mộ Dung Sí Diệm. Mà người còn lại trong xe thì nhẹ giọng nói cảm ơn.

Lại bắt đầu lên đường. Trong xe dần nóng bức, thảnh thơi có gió thổi vào, gió vào cũng nóng bức.

Nhìn cũng tốt, nhìn thử xem rốt cuộc là ai lên đây ngồi.

Nghĩ như thế, Mộ Dung Sí Diệm giả vờ ngủ say trở người, cuối cùng thấy được một người khác co ro trong góc. Mặc y phục gấm mỏng màu xám đen, rõ ràng có chút yếu ớt, mặt mũi không có gì đặc biệt, nhắm mắt dựa lên góc thềm.

Về mặt thư thái, thần tình an nhàn, hơi thở nhẹ như lông vũ phiêu, khoảng cách cùng người cũng vừa thích hợp. Không xa tới mức khiến người ta cảm thấy xa cách, nhưng cũng không gần tới mức khiến người ta cảm thấy áp bức. Giống như người này trời sinh chính là người không gần không xa biết cách tiếp xúc như thế, luôn khiến người khác cảm thấy yên tâm thoải mái.

Người đó lắc lư theo nhịp xe, đầu cũng ngả đông ngả tây, xem ra ngủ rất yên tâm.

Mộ Dung Sí Diễm cũng không phát giác được bản thân lại nhìn chuyên chú đến thế, chỉ cảm thấy có thể ngủ như vậy là chuyện vô cùng thoải mái.

Tại sao trước hôm nay, hắn chưa từng biết ngủ sẽ là chuyện thoải mái như vậy chứ?

Dần dần, mí mắt lại nặng nề. Ngay cả cơm cũng không ăn, bất tri bất giác ngủ mất.

Khi tỉnh lại, đã là buổi chiều. Chiếc xe tiến vào một thôn trang, có tiểu hài tử huyền náo bên ngoài.

Mộ Dung Sí Diễm ngủ một giấc thật ngon, hồi phục được chút tinh thần. Cửa xe đã bị người mở ra, người vốn co trong góc đang được người ôm ra ngoài.

Mộ Dung Sí Diễm bừng tỉnh đại ngộ, người ôm người đó hắn biết, từng là thủ hạ trong Bằng Tổ có thể xếp tới hàng thập cửu _____ Trình Bình.

Thì ra từ sau khi Mộ Dung Sí Diễm bị Hoàng Linh Vũ mang đi, tuy cũng từng được Trình Bình chiếu cố, nhưng vì cảm thấy thân nhân vứt bỏ nên không thể vực được tinh thần, chỉ cảm thấy nhân sinh vô vị, không bằng chết quách, càng không có hưng trí biết bản thân đang ở đâu.

Chú ý đến sự tồn tại của Trình Bình, đây là lần đầu tiên.

117. Q.2 - Chương 118: Tha Hương Cố Tri.

Trình Bình mỉm cười với Mộ Dung Sí Diễm, nói: “Tứ công tử, đã lâu không gặp, ngài cuối cùng cũng chú ý tới ta rồi.”

Hoàng Linh Vũ ở khuỷu tay Trình Bình quay đầu lại, cũng nói: “Hai người các ngươi dù sao cũng là ‘tha hương gặp cố tri’, tối nay có thể uống ba vò rượu lớn.”

Mộ Dung Sí Diễm ngẩng ra, chỉ cảm thấy thanh âm của người được Trình Bình ôm trong lòng này rất quen thuộc, ở nơi nào đó lúc nào đó đã từng nghe qua rồi, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra. Hắn nhứ mày ngồi dậy, nhìn Trình Bình khiêng người đó đi.

_____ Tại sao người đó phải được ôm đi tới đi lui, bệnh rất nặng?

Hắn đang nghĩ tới xuất thần, một nữ tử trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp (Lương Tiểu Tiểu) đứng ở dưới xe, tay dắt một con ngựa dính đầy bụi, con mắt mở lớn có chút không kiên nhẫn nhìn hắn. Tuy nữ tử xinh đẹp đó không nói gì, Mộ Dung Sí Diễm cũng biết là đang thúc giục hắn xuống xe.

Hắn cảm thấy hứng thú, vì thế kéo thân thể vô lực, khổ cực xuống xe.

Cảnh sắc bên ngoài với Mộ Dung Sí Diễm mà nói là vô cùng xa lạ, thôn dân nhà ngói vách đất, bên ngoài dùng hàng rào gai vây lại một cách đơn giản. Mấy thiếu niên đi tới, hiếu kỳ hỏi đông hỏi tây, nghe nói là bằng hữu của lão sư tự thực đến trú nhờ, liền hi hi ha ha nói “Thôi tiên sinh ra ngoài chưa về, chẳng qua bên trong nhà cũng không có cái gì, nên cứ tùy ý sử dụng”, sau đó nhảy nhót tản đi.

Vào trong nhà tranh, bên trong trống rỗng, chỉ có đồng cỏ khô đơn giản tùm lại coi như giường ngủ, mấy phiên trúc ghép lại thành cái bàn, ghế thì không có, chỉ có vài cái đệm cỏ. Trình Bình đặt Hoàng Linh Vũ lên đồng cỏ khô, sau đó có một nữ tử âm trầm thân mặc hắc y (Thu Nhược Thủy) đi vào, giao một đôi nạng.

Mộ Dung Sí Diệm thấy đôi nạng này, chỉ cảm thấy cả người run rẩy, lại nghe thấy người ngồi trên đồng cỏ nói: “Cùng các người ra ngoài một lần, ta sắp trở thành phế nhân đứng trên ý nghĩa luôn rồi.”

Trình Bình, nạng... những thứ này liên hệ lại với nhau, nếu còn không nghĩ ra người trước mắt là ai, Mộ Dung Sí Diệm chính là bạch si chân chính. Hắn cuối cùng không nhịn được hỏi: “Chân người không tốt?”

Hoàng Linh Vũ và Trình Bình nhìn hắn, thần sắc có chút quái dị, cuối cùng vẫn là Hoàng Linh Vũ ho khan nói: “Trước tiên phải nói, người được ta cứu một mạng, trước khi trả nợ ân tình này, thì không thể cột ta lại đem bán cho đại ca người.”

Lý Sảng, Lương Tiểu Tiểu, Nhạc Huy, Thu Nhược Thủy căn bản không biết ân oán của đời trước, vì thế thần sắc quái dị. Chỉ biết người nam nhân xinh đẹp được mang về đại khái đã làm ra chuyện bất lợi với Hoàng đại.

Thu Nhược Thủy đang ở trong góc phòng, âm trầm trừng mắt nhìn. Nhạc Huy bắt đầu hữu ý vô tình chơi đùa sủng vật nhện nhện đen mới thu được hôm qua (người này tuy y thuật giỏi hơn độc thuật, nhưng thu phục sủng vật có độc là sở thích nghiệp dư lớn nhất). Lương Tiểu Tiểu thì đang kéo váy lên, làm như không có gì quét dọn, dáng vẻ cô con gái rệu.

Tức giận nhất chính là Lý Sảng, dọn cái đệm coi ra ngồi giữa ba trưởng bối, quả thật chính là muốn nghe đầu đuôi sự việc. Chẳng qua Trình Bình thấy hắn chiếm cứ vị trí thật khéo, rõ ràng là có ý bảo hộ Hoàng Linh Vũ, nên cũng mặc hắn.

“Người là?” Mộ Dung Sí Diệm hỏi, nhưng không phải là giọng điệu hỏi nữa. “Người là y...”

Sắc trời rất nhanh đã tối, Mộ Dung Sí Diệm được an bài ngủ trên đồng cỏ khác, buổi chiều tâm tình của hắn rất kích động, đến mức không ai dám đi lại gần hắn trong vòng ba thước. Cuối cùng vẫn là Hoàng Linh Vũ nửa dỗ nửa lừa để hắn an tĩnh xuống. Vì kích động quá lớn, sau khi an tĩnh cũng không còn khí lực, sau đó là ngủ vùi.

Hoàng Linh Vũ miễn cưỡng mở từng ngón tay của hắn đang nắm chặt cổ tay mình, hiềm được hắn không tỉnh lại. Hoàng Linh Vũ cuối cùng không nhịn được buồn cười, chạm chạm má hắn, thấp giọng nói: “Ta còn chưa cảm thấy ủy khuất đâu, người đã chơi xấu trước rồi.”

Mộ Dung Sí Diệm mệt mỏi nhưng yên tâm nằm đó, một chút cũng không nhìn ra vẻ tàn nhẫn dữ tợn khi tay không khoét xương năm đó.

Hoàng Linh Vũ cầm nạng ở góc tường lên, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài cửa. Mấy tiểu bối đã tự tìm chỗ ngủ. Trên xà nhà là Thu Nhược Thủy, nghe được động tĩnh, cúi đầu nhìn xuống, mấy lọn tóc đen dài rũ xuống. Sau khi nhìn rõ là Hoàng Linh Vũ thì mới yên tâm rút đầu về, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đến ngoài cửa, Trình Bình dựa nghiêng trên tường, quay lại nhìn y. Hoàng Linh Vũ liền biết hắn có chuyện muốn nói, vì vậy lên tiếng: “Đi theo ta.”

Ra khỏi vòng hàng rào gai cao bằng nửa người, Trình Bình mới nói: “Người yên tâm để hắn chơi xấu như vậy sao, không sợ lúc nào đó hắn bạo khởi lên thì người gặp họa? Đừng quên, thú chung quy là thú, thị huyết là thiên tính. Người không thể khiến hắn trở thành động vật ăn cỏ.”

Lời nói thế này không phải là lần đầu tiên hắn nói, trước đây hắn thường nói: “Ta là ‘thú’, sao người không đề phòng ta?”

Lúc đó Hoàng Linh Vũ chỉ cười nói hắn bảo thủ, nói nếu làm một chuyện ác rồi, thì suốt đời đều phải làm chuyện ác tiếp, nhân sinh như vậy không phải là nhạt như nhai sấp sao?

Khi Hoàng Linh Vũ nói hắn có thể nhìn ra, những người khác của Bằng Tổ chính là đều cố chấp như thế, một con đường nhất định phải đi cho tới chết. Nhưng Trình Bình không phải, Trình Bình dám đi ngấm phong quang bên cạnh, nếu không cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư cực nhọc trên việc khảo vấn như vậy. Chẳng qua là cuộc sống chỉ có thể thuận từng mệnh lệnh khiến hắn cảm thấy chán nản, tình lực của hắn không thể phát huy ra mà thôi.

Câu này nói chạm đáy lòng Trình Bình, vì thế sau đó hắn vẫn luôn quán lấy Hoàng Linh Vũ, hỏi y tại sao lại tín nhiệm mình như thế, kết quả cũng chỉ thường xuyên nghe được Hoàng Linh Vũ thật lòng tán dương.

Nói thật, căn bản chính là tâm hư vinh của Trình Bình phồng lên. Nhưng cũng không thể trách hẳn được, trước khi bị Hoàng Linh Vũ ‘cướp’ đi, hẳn căn bản chưa từng thể hội cảm giác được người ta tán dương.

Sư phụ dẫn dắt hẳn chỉ vì nhiệm vụ, thậm chí tại nhiệm vụ cuối cùng, người đồ đệ này lại phản giáo giết chết sư phụ để thay thế ____

Dưới số mệnh thế này, lẽ nào còn chịu tiêu hao tinh lực để tán dương đồ đệ ‘học rất tốt, làm rất hay, giết sư phụ rất tuyệt’ sao?

Sau đó bộc lộ tài năng trong Bằng Tổ, nữ nhân Mạc Xán đó chỉ lạnh lùng hạ lệnh, hoàn thành được thì lạnh lùng nói một tiếng ‘đi xuống đi’, không hoàn thành được nhiệm vụ cũng vẫn lạnh lùng nói một câu ‘tha xuống dưới cho ta’, còn về chuyện tha xuống dưới trực tiếp trảm hay là làm bìa luyện công, thì phải dựa vào tâm tình của Mạc Xán mà định.

Cuộc sống vô vị ngay cả tán dương hư tình giả ý cũng thiếu mất như thế, nào có thể so sánh với cuộc sống tại Lục Mang Lâu? Sự khẳng định nhân nhạ, nhưng một lời đã có thể vạch chân tướng, một lời đã nói vào lòng người.

Lúc này Trình Bình nói như vậy, muốn y phòng bị Mộ Dung Sí Diệm, đơn thuần là hiếu kỳ ý tưởng của Hoàng Linh Vũ chuyển biến thế nào, nơi người khác phòng bị y lại không phòng bị, hại những tùy viên Lục Mang Lâu lo lắng hết sức, luyện được nụ cười kỳ công tiêu lý tàng đao tự nhiên sinh động, thật sợ Mộ Dung Sí Diệm lúc nào đó sẽ bạo phát tổn thương người mà không kịp cứu.

Hoàng Linh Vũ chỉ trừng mắt nhìn hẳn, nói: “Hắn nào phải thú a, rõ ràng là công cụ.”

“A?” Trình Bình nhìn chủ nhân trước kia nằm ngủ trên đồng cỏ, thầm nghĩ thật đáng thương, ngay cả thú cũng không xứng, địa vị thấp như thế.

Hoàng Linh Vũ lại nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, người cũng vậy, đều là công cụ.”

“A...”

“Mộ Dung Nhuệ Việt, Mạc Xán, lão hoàng đế xem các người là công cụ, bảo các người giết người thì đi giết người, bảo các người tự tổn thương thì tự tổn thương. Như vậy cũng thôi đi, nhưng các người ai nấy đều ngoan ngoãn vô cùng, giống như không có cái đầu vậy.”

Trình Bình nghĩ thấy cũng đúng, trước kia, đích thật từng như vậy. Hẳn nghĩ tới Đoàn Hưu Nhi phải đền tội dưới tay Hoàng Linh Vũ, làm công cụ, cảnh ngộ như thế quả thật cũng là chuyện thường.

Hoàng Linh Vũ chống nạng chậm rãi đi, tư thế thành thực, một chút cũng nhìn không ra có chỗ nào không tiện. Hai thanh nạng vừa dài vừa thẳng, nhưng khi nhìn chỉ thấy đơn thuần là hai cây còn thanh đồng, người bình thường rất khó liên hệ nó với đôi nạng. Trong thời gian ba năm, đủ để y luyện được tư thế bước đi không tồi, chỉ là trong lòng bàn tay đã bị mài ra rất nhiều vết chai.

Y nói với Trình Bình: “Công cụ kỳ thật vô tội, có tội là người sử dụng công cụ. Sát ý của các người từ đâu mà tới, là do bữa nào đó bản thân nghĩ không thông liền muốn giết người sao? ____ Ta từng nghe nói Mộ Dung Sí Diệm cải tiến thủ pháp xử lý đối với hoạn thị, khiến bọn họ không còn phải như trước kia, không chút tự tôn chỉ có thể ngồi xổm tiểu tiện. Hẳn nguyện ý miễn đi lễ ngũ thể chạm đất cho người tàn tật, tránh cho những kẻ tật chân như ta quỳ xuống rồi không thể đứng lên. Người giống như thế, nói hẳn trời sinh hiếu sát, ta làm sao cũng không tin được. Nếu hẳn muốn có tự do của mình, ta liền cho hẳn tự do. Ta chỉ mong hẳn rời khỏi Mạc Xán và Mộ Dung Nhuệ Việt, có thể không chịu sự bó buộc của bọn họ nữa. Nếu hẳn không thể thoát ly, đến lúc đó, thì hủy diệt Mạc Xán và Mộ Dung Nhuệ Việt.”

118. Q.2 - Chương 119: Không Phải Bọ Chó.

“Cách nghĩ này thật đặc biệt, xem ra người chắc chắn phải giúp hẳn.”

“Lúc đầu, ta chưa từng nghĩ người không quan tâm thế giới này, muốn mơ hồ sống, lại dấy lên chiến hỏa dữ tợn. Bọn họ không biết suy nghĩ chỉ biết phục tùng, người như vậy sao biết cảm thấy đau? Người như vậy cho dù bị cuốn vào chiến hỏa, cũng nhất định băng lạnh như khúc gỗ. Sau đó gặp người và Sĩ Diệm, ta mới tỉ mỉ suy nghĩ chuyện của các người. Cái gọi là cuộc sống tê liệt, không phải là do ý nguyện của bọn họ. Bọn họ không phải vì không cảm thấy đau cho nên mới lạnh nhạt với thế sự, mà vì nếu không đè nén, hoàng triều tuyệt đối sẽ không cho họ con đường sống.... Mấy ngàn năm trôi qua, ngày tháng tích lũy, sức mạnh hoàng triều đã cường đại như thế, sức mạnh của một thôn hai thôn nhỏ như thế, kết cục của dân biến chính là bị lực lượng khuynh quốc tiêu diệt.... Sai lầm của bách tính và nô phú tầng lớp thấp nhất, đó là chỉ lãnh mất bàng quan. Sai lầm của công cụ như người và Mộ Dung Sĩ Diệm, đó là chỉ biết tiếp tay cho giặc. mà những người nắm quyền lực lớn nhất, lại uống hết máu người trong thiên hạ, ăn hết thịt người trong thiên hạ, xem lòng người thiên hạ như trò chơi để vui đùa. Nếu so sánh, thì bên nào là địch, không phải nhìn là biết ngay sao?”

Trình Bình nhìn Hoàng Linh Vũ không ngừng đi tới, lặng lẽ đi theo. Những gì Hoàng Linh Vũ vừa mới nói, hiện tại không chỉ là cách nghĩ của một mình y, những học sinh đó tự có suy nghĩ của mình, có người cũng từng viết những đoạn văn luận thể này trong cuộc thi sách luận.

Trong học khu tư tưởng suy nghĩ là tuyệt đối tự do, bất luận nói gì nghĩ ra vấn đề gì viết ra chuyện gì, đều không bị trách phạt, cho dù là học sinh nghịch ngợm khi luyện chữ đã viết tên của sư phụ mà mình ghét nhất, sau đó họa lên mấy dấu gạch chéo tứ phía, các sư phụ quản lý kỷ luật cũng chỉ cười cho qua.

Một vài trưởng giả của bang người lười cho rằng có thể sẽ tăng trưởng truyền bá tư tưởng xấu, nhưng bang người lười dù sao vẫn là bang người lười, đại đa số đều cho rằng thuận theo tự nhiên là được. Ngôn luận ác ý sẽ truyền ra, nhưng lập tức lại có người phản bác, tiếp theo sẽ có người suy ngẫm. Đến cuối cùng, có thể sinh tồn đều là những suy nghĩ có ý sáng tạo và hiệu quả.

Trong bóng tối, có nơi vẫn còn đốt đèn. Mà hầu hết những nơi khác thì tối đen. Đêm nay gần ngày trăng tròn, nên không cần phải đốt đèn mới có thể thấy được khá rõ đường đi.

Đôi mắt này, có lẽ cả đời cũng không thể tốt lên được. Hoàng Linh Vũ hiếm khi thấy tiếc hận.

Theo lý mà nói, đổi thế giới, thân thể cũng là mới, vậy bệnh cũ lúc xưa sẽ không mang theo. Ai ngờ đôi mắt có vấn đề trong kiếp trước của y, vốn không phải tật bệnh do phần cứng. Mà là do nguyên nhân tinh thần, nên cũng đi theo đến bên đây. Nghĩ kỹ lại thì thật sự là không có lợi, lãng phí cơ hội người khác cầu cũng không được.

Mà tới nay, Diêm Phi Hoàng thể nhưng ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói cùng y.

Ngay cả khi y tự xưng bản thân là đầu xỏ gây họa lan truyền ôn dịch Nam Hàn, cũng không thể bức hấn nói chuyện. Đối với người đó, Hoàng Linh Vũ từng hiểu sâu sắc. Người đó đâu chỉ dùng từ bướng bỉnh là có thể hình dung?

Bướng bỉnh đến trình độ nhất định, dứt khoát cái gì cũng không giải thích, tự mình làm mọi chuyện. Đợi đến khi tất cả bình yên phủ bụi, có lẽ cả đời cũng sẽ không đề cập chuyện mình từng làm gì, hoặc có lẽ ngày nào đó thực sự nhàm chán, mới nhớ lại thành tích lúc xưa của mình.

Diêm Phi Hoàng tìm đủ cách né tránh không muốn gặp y, có lẽ là vì không muốn dao động quyết tâm của hắn. Sau đó mới có thể tuyệt không quay đầu, vung đại đao, triển khai kế hoạch của hắn.

Nhưng Hoàng Linh Vũ đối với suy đoán này cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Dù sao thời gian trôi đi, sau khi người đó rời xa y, một mình sinh sống mấy chục năm. Nước chảy còn có thể làm đá mòn, huống hồ là ảnh hưởng của thời gian với lòng người.

Có lẽ người đó đã thanh đối cả tâm linh rồi.

Đây là điều Hoàng Linh Vũ sợ nhất, cũng không muốn tưởng tượng nhất. Vì nếu trở thành như vậy, thứ y phải đối diện có lẽ không còn là chí giao hảo hữu y quen thuộc nữa.

Không thể biết được suy nghĩ của đối phương, kế hoạch cũng sẽ không thay đổi. Trận nên đánh thì vẫn phải đánh, gió tanh mưa máu phải nên dấy lên thì vẫn phải dấy lên. Chỉ là tiếp tục như vậy, đáng sợ nhất

chính là không những lưỡng bại câu thương, mà còn tiêu diệt tất cả xung quanh.

Hoàng Linh Vũ cúi đầu trầm tư, trầm mặc đi lên mảnh đất bùn. Ý suy nghĩ quá chuyên chú, mãi đến khi nghe thấy vài âm thanh gì đó rất lớn, mới phát hiện bản thân đã đi đến ngoài vi viện tử rất lớn.

Thôn tử này hiển nhiên là mới xây, đường đi lầy lội không nói, mỗi tường vây của từng nông hộ đều không phải là do đất bùn đắp thành, mà là hàng rào đay gai vây lại, thậm chí đứt khoát không thêm cách, trực tiếp trồng một hàng hoa hướng dương. Cái gọi là ‘viện tử’ trước mắt, là một nơi được hoa hướng dương cao bằng một người bao quanh.

Viện tử rất lớn, bên trong có mấy gian hình chữ nhật tường đất mái rơm, trong đó có một cái đang truyền ra tiếng nước.

Rào rào____

Tiếng vang thật lớn, giống như trực tiếp đổ nước từ trên người xuống. Tiếng vang thế này bất luận Hoàng Linh Vũ hay Trình Bình đều quen thuộc vô cùng. Vì trong học khu nam nữ sống cùng, các nam sinh không dám ngang nhiên chạy tới sông tắm rửa, mỗi ngày huấn luyện cường độ cao, đều mồ hôi đầm đìa, chỉ đành múc một thùng nước đến tắm phòng giải quyết. Có vài nam học sinh bê bối không rửa, không muốn bỏ sức tắm rửa, mỗi ngày chỉ dùng nước xối ào ào coi như xong chuyện.

Từng có một thời gian, Hắc quả phụ chịu không nổi tình trạng sau lỗi tai của các nam sinh này có thể mọc mốc, trên khăn tắm có thể mọc nấm, mỗi tuần nhất định điểm danh phê bình một vài người, và bắt buộc phải đi tẩy rửa thùng phân dùng công cộng.

Hoàng Linh Vũ quay lại nhìn Trình Bình, chỉ thấy Trình Bình cũng đang không biết làm sao nhìn mình.

Hoàng Linh Vũ nói: “Ta nhớ, Tiểu Thôi là một học sinh rất ưu tú.” Bọn họ vì che giấu hành tung, mỗi ngày đều màn trời chiếu đất, hôm nay vào thôn tử này không phải không có nguyên nhân, nguyên nhân là thôn tử này có người của họ ở. Chẳng qua đến đây rồi mới biết, học sinh trú ở đây có chuyện đã ra ngoài.

Năm đó khi một đám người tổ hợp lại thành Lục Mang Lâu, từng nghĩ phải làm sao mới có thể nhanh chóng gây ra ảnh hưởng với toàn bộ cục thế. Xác định cuối cùng, chính là để cho những kẻ xuất sư này tùy tiện tìm một thôn xóm an thân. Mà hiện tại hiệu quả tựa hồ đã dần lộ rõ____ Chỉ đáng tiếc tác dụng phụ cũng hiện ra.

Trình Bình nói: “Tiểu Thôi đương nhiên là ưu tú, nếu không cũng không vào được lớp tổng hợp. Chỉ là hẳn cũng là đứa bản nhất trong học khu đệ nhất kỳ.”

____ Khó tránh như vậy.

Hoàng Linh Vũ nhớ y từng có một bạn học cao trung, thi vào trường nổi tiếng nào đó của Nam Kinh, khi đám bạn tám trên mạng, nghe tên xui xẻo đó tổ khổ, nói cái trường này thật sự là nơi dùng để khảo nghiệm năng lực kháng khuẩn của nhân loại. Phòng tắm chiếu theo thời gian xả nước mà thu phí, mỗi lần xả thêm một giây thì trên thẻ sẽ bị khấu đi một phân tiền, kết quả có người đã sáng tạo ra kỷ lục tẩy người và đầu cùng lúc.

Hiện tại ở thế giới này, nước là miễn phí, nhưng cái đám học sinh này tắm lại càng nhanh hơn.

“Mao Lỗ thôn, lúc đầu khi Tiểu Thục chọn thôn này, rất nhiều lão sư đều lo lắng cho hắn. Khi hắn xuất phát, vừa đúng vào năm Mộ Dung Nhuệ Việt giết chết người lớn của thôn này.” Trình Bình chậm rãi nói: “Hơn một trăm nam tử bị giết, hơn một trăm nữ tử bị xung làm quân kỹ, không lâu sau đều bị phân tử sát.”

Thôn tử này không phải một thôn xóm bình thường, mà là nơi mà các quan viên sau khi thoái ẩn tập trung sống. Cho nên giáo dục văn hóa trong thôn được đãi ngộ rất nhiều, cũng vì vậy mà chuốc lấy họa. Mấy năm trước trong thôn có quan viên tổ chức cho văn nhân viết đề [Quốc sử], có nhiều bình luận về thời chính lúc này, sau khi bị người phát hiện, liền cáo lên quan ty văn tự.

Mộ Dung Nhuệ Việt hiểu sâu đạo khống chế xuân dân, nắm lấy chuyện này để răn đe cảnh cáo, định tội hơn ba trăm người. Sau năm đó, người thành niên hầu như không còn, chỉ còn lại lão nhược ấu tiểu.

“Hiện tại cũng biến thành thế này rồi.” Trình Bình cảm khái nói.

Thân ảnh của mấy thiếu niên lác lư đi từ trong lều tắm ra, một vài câu bay vào trong tai y.

“Tiên sinh khi nào mới trở về a. Thật nhớ muốn chết ta rồi.”

“Mấy người xa lạ mới đến chiều hôm nay, nói là bằng hữu của tiên sinh, còn tự tiện vào ở trong nhà của tiên sinh, cũng không biết có phải là thật không.”

“Tiên sinh ra ngoài tìm thôn tử có thể di dời tới, không biết có thuận lợi không.”

“Đám người triều đình do sói lang dưỡng đó, giết thôn dân của chúng ta còn không tính, còn hại chúng ta hiện tại phải dời đồng tránh tây...”

Tiếng nói chuyện nhỏ dần, mấy thiếu niên nâng đèn đi vào căn phòng dài khác, không chú ý đến Hoàng Linh Vũ và Trình Bình bên ngoài bụi hoa hướng dương.

119. Q.2 - Chương 120: Tự Do Lý Luận.

Hoàng Linh Vũ nghiêm túc nhìn bóng lưng những thiếu niên đó, nghiêm túc nói: “Con người phải ích kỷ một chút mới tốt.”

Trình Bình nhất thời không hiểu, chưa từng nghe nguyện vọng kỳ quặc thế này, khó hiểu đợi y nói tiếp.

“Người cảm thấy ích kỷ là chuyện không tốt sao?”

“Đích thật... không thể tính là chuyện tốt.” Trình Bình nói.

Hoàng Linh Vũ cười như không cười, trong mắt có chút chế giễu. Y rất ít khi lộ ra thần sắc chế nhạo, khiến Trình Bình có chút sợ hãi.

“Thật ra mỗi người đều muốn bản thân ích kỷ, nhưng lại không thể nào chịu được sự ích kỷ của người khác. Dựa vào cái gì mà đám hoàng đế quan lại có thể ‘hình bất thượng sĩ đại phu’? Nếu các bách tính có thể dừng cảm ích kỷ tự lợi, thì gia hỏa Mộ Dung Nhuệ Việt đó còn dám dẫm lên đầu các lão bách tính tác oai tác phúc sao?” (*Hình bất thượng sĩ đại phu: sĩ đại phu: chỉ quan lại. Ý nghĩa: Quan lại phạm pháp thì không nên dễ dàng áp dụng nhục hình.)

Trình Bình á hống không nói được gì, nghĩ lại quả thật đúng vậy. Triều đình xác thực hy vọng người thiên hạ đều không ích kỷ, để có thể đem lại càng nhiều lợi ích cho hoàng triều hưởng dụng mà thôi.

“Ta rất cao hứng khi học sinh của Lục Mang Lâu đủ dũng cảm, bọn họ có thể dừng cảm ích kỷ, hơn nữa chỗ bọn họ chấp nhất cũng đáng để bọn họ ích kỷ.”

“Chỗ nào?” Trình Bình hỏi.

“Tự do cùng người giao lưu không sợ bệnh chề bè cánh, tự do phát biểu kiến giải mà không phải gánh tội, bản thân nghiên cứu chuyện bản thân muốn làm mà sẽ không có ai lấy luân lý đạo đức ra làm núi cao đè ép__ Nhìn chung từ xưa tới nay, đây đều là tự do mà hoàng đế chưa từng hưởng qua. Những hoàn thân quốc thích phải giả thần giả quỷ, khiến người thiên hạ cho rằng bọn họ là con của thiên thần. Các quan viên cẩn ngôn thận trọng, chỉ sợ một lời lỡ miệng mà hại toàn gia. Bách tính run rẩy lo sợ, tức không dám nói chỉ có thể thấy lấy mắt ngó.” Trình Bình nghĩ kỹ, bưng tỉnh đại ngộ.

Những đãi ngộ mà hoàng thân quốc thích này đều chưa từng hưởng thụ, chỉ cần vào phạm vi Lục Mang Lâu, thì đó là chuyện rất đương nhiên, không cần phải yêu cầu, trời sinh đã được hưởng. Cảm giác này thật tốt, một khi đạt được thì sẽ không muốn mất đi nữa. Nếu không cho dù có mặc hoàng bào, nhưng lại biến thành chim trong lồng, cho dù có được phú quý vinh hoa, nhưng lại biến thành chó dưới bệ người khác, vậy còn gì lạc thú nữa?

Người dù sao cũng là người, không phải bọ chó. Bọ chó cầu no ấm, người thì trên no ấm còn có khát vọng với tự do.

Kỳ quái là, Mộ Dung Sí Diệm rõ ràng biết võ công, cho dù độc thương vẫn chưa khỏi hẳn, cũng sẽ không ngồi ngầy ra ngẩn ngơ. Nhưng hắn lại ngồi ngốc ở đó, còn mở mắt nhìn Hoàng Linh Vũ rồi ngốc nghếch đưng phải.

Vì thế trong căn phòng hắc ám nhất thời vang lên tiếng tượng thanh___ Cầm của Hoàng Linh Vũ đưng mạnh lên trán Mộ Dung Sí Diệm.

Hoàng Linh Vũ kêu đau một tiếng, che cầm ngã vào lòng Mộ Dung Sí Diệm. Thì ra bị tấn công riết thành quen, lúc nào cũng có chính khí hộ thể, hắn bị đưng lên trán thì không có phản ứng gì, chỉ có Hoàng Linh Vũ khổ.

Tiếng kêu đau này vang lên, trong lòng nhất thời hỗn loạn, Thu Nhược Thủy nhảy xuống khỏi xà ngang, Lương Tiểu Tiểu mặc nữ trang, Lý Sảng và Nhạc Huy mặc nam trang cũng không biết từ xó nào chui ra.

Vẫn là Trình Bình lão luyện, ngay lập tức thấp đèn lên, liền thấy Hoàng Linh Vũ như tê liệt nằm trong lòng Mộ Dung Sí Diệm, mà Mộ Dung Sí Diệm thì nghiêng mặt vô tội không biết nên làm sao.

Mang theo y sinh luôn rất thuận tiện, Nhạc Huy mang ác danh Độc Lang Trung trong học khu sờ tới sờ lui cho ra kết quả chính là___ Hoàng đồng chí anh dũng kiên cường, dưới tình huống chân khí của Mộ Dung Sí Diệm phản kích, xương cốt vẫn không nứt không vỡ, vạn sự đại cát.

Theo như lý luận của Nhạc Huy, chỉ cần không chết thì không phải là chuyện lớn gì, đau đến nửa chết căn bản cũng chả là gì. Đây là bệnh chung của các đại phu xem chẩn quá nhiều, cổ kim đều vậy, vì thấy qua qua nhiều nghi nan tạp chứng, nên khi gặp người gãy vài cái xương thổ vài ngụm huyết căn bản là chuyện nhỏ.

Nhưng dưới sự khinh bỉ cường liệt của những học sinh khác, Nhạc Huy ho khan hai tiếng, đổi lời, nói___ Tuy không tới mức vỡ xương, nhưng vẫn nên tu dưỡng một thời gian, dùng được cao xoa xương do Độc Lang Trung ta chuyên phối, thì sẽ không lưu lại hậu di chứng gì.

Lý Sảng nhìn hắn móc ra một bình ngọc, mở nắp, bên trong là được cao gần như trong suốt, tỏa ra hương thơm nhạt. Nhưng sắc mặt Nhạc Huy khó coi, chỉ dùng đó không động.

Lý Sảng phi Nhạc Huy một cái: “Trước nay ngươi đều phí lời, sao không đi thượng dược?” Giật lấy bình ngọc, cong lưng cúi tới gần mặt Hoàng Linh Vũ, vươn móng vuốt ra kéo diện cụ của y xuống. Sau đó đợi khi kéo xuống sạch rồi, tay liền run rẩy, bình ngọc đưng được cao cũng rút xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Hoàng đại.” Lý Sảng khóc không ra nước mắt, “Tại sao, tại sao ngươi phải để gương mặt như vậy a!”

Nói xong gần như lão đảo chạy ra khỏi phòng. Thấp thoáng còn có thể nghe thấy mấy câu ghen ngào kiểu như ‘Đại ca đáng thương của ta’, hay ‘Ủy khuất ngươi phải mang gương mặt như vậy’, và cả ‘ô ô...’.

Hoàng Linh Vũ không hiểu gì hỏi: “Đại ca của hắn không phải đang ở chỗ Nam Vương quân làm quân sư sao, đáng thương chỗ nào?”

Người quen hai bên rên rĩ không nói, cuối cùng đều ngáp một cái rồi đi về vị trí của mình, miệng còn lầu bầu “Tối rồi, tối rồi. Ngủ sớm dậy sớm.” hoặc là “Ánh trăng đêm nay thật đẹp a, có thể thấy bốn công tử ngủ trên nóc nhà là quyết định anh minh.”

Ngày hôm sau, thời tiết rất tốt, gió thổi vào qua khe cửa mang theo hương vị thái dương.

Mộ Dung Sí Diệm vẫn chưa mở mắt, đã nghe thấy từ xa vang lên tiếng cười nói huyền ảo. Cuộc sống thế này so với trước kia của hắn thì rất khác biệt.

Trong cung rất yên tĩnh, phó tì hoạn thị đi đường đều mang giày đế mềm, sợ phát ra tiếng vang. Khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, luôn trú ngoài trời, thời thời khắc khắc phòng bị hổ lang độc xà gì đó bức gần, lỗi tai toàn là tiếng cỏ cây lạt xạt.

Mộ Dung Sí Diệm mở mắt ra, trên người vẫn còn mệt, nhưng trong lòng trống rỗng, không còn tràn đầy chuyện nặng trĩu không thể diễn tả nữa.

Trong phòng rất đơn giản, trên mặt đất chỉ có mấy đệm cói chứ không có ghế, ngủ thì ngủ trên cỏ khô, nhưng khô ráo và ấm áp, dường như còn lưu lại vị đạo của người đó, tươi mới làm người an tâm.

Hắn đột nhiên nghĩ, được thôi, cứ bắt đầu như vậy.

Những người đó không cần ta nữa, ta cũng không cần bọn họ nữa.

Nhưng hắn vẫn có chút hoang mang.

Như vậy, hắn có thể cần ai? Ai sẽ cần tới hắn?

120. Q.2 - Chương 121: Đội Ngũ Chậm Như Rùa.

Lý Băng, là anh của Lý Sảng. Tuổi đến nhi lập (30), nhưng đặc biệt có phong phạm thiếu niên, hành sự quả quyết lang độc, thường đưa ra độc kế trong Lục Mang Lâu, vì đảm nhận trọng nhiệm, dịch dung thành Hoàng Linh Vũ, cải tên thành ‘Lục Năm Giác’, tiến vào quân của Mộ Dung Nam Cẩn cung cấp đối sách.

Dựa vào sự thông minh nhạy bén của hắn, sinh sống với dung mạo của Hoàng Linh Vũ không phải chuyện khó, nhưng mà có độc một chuyện rất rất lớn quấy nhiễu hắn.

Lý Băng cưỡi ngựa cùng bốn thư đồng đi về hướng tây nam đón Hoàng Linh Vũ. Cả ngày tổng cộng gặp mười ba đoàn lữ hành, sáu đoàn thương nhân, một đoàn bảo tiêu vận chuyển.

Tối ngủ giữa trời, sau khi bốn thư đồng dọn ra mảnh đất bằng dưới gốc cây, nhóm lửa, săn thú. Mọi người nói cười không dứt, duy chỉ có Lý Băng là căng cứng mặt, không cười không nói. Bốn thư đồng phát hiện, cũng không dám bận tâm, ai nấy cẩn thận chuyển mắt đi.

Mọi người trải qua một đêm như thế, vốn cho rằng Lý Băng có thể chịu được. Nào biết khi ánh mặt trời vừa chiếu sáng, mọi người cũng đang thu dọn chăn nệm chuẩn bị lên đường, Lý Băng đột nhiên đánh mạnh một chưởng lên thân cây sau lưng, tức giận gầm lên: “Kháo! Gương mặt thụ này hại chết ta rồi!”

Thì ra từ khi ra khỏi Sài Đô, bốn thư đồng đã phát hiện sau lưng có kẻ theo đuôi, nhẹ cắt đuôi không được. Liên hợp lại tóm được một tên, mới biết thì ra là Mộ Dung Nam Cẩn sợ hắn xảy ra chuyện, phái người theo bảo hộ hắn. Không biết làm sao chỉ có thể thả bọn họ ra để tiếp tục âm thầm theo đuôi. Như vậy tốt lắm, khiến Lý Băng không thể lập tức thoát diện cù ra.

Hắn ở trong Sài Đô có sự tín nhiệm của Mộ Dung huynh đệ, sùng bái của quân binh, không ai dám khiến hắn khó xử. Nhưng ra khỏi Sài Đô, người quen biết ‘Lục Năm Giác’ thì không có mấy ai, chỉ xem bọn hắn như người qua đường bình thường, vì thế gương mặt này liền chuốc lấy phiền phức.

Trước trưa còn tốt, chỉ có mấy võ phu mắt sắc mị mị nhìn theo chằm chằm. Buổi trưa khi đi ngang qua sạp trà, thì đó có kẻ tài hoa tràn đầy nho nhã đi tới vuốt mông hắn. Đến chiều, thì còn có giang hồ lãng tử đi đứng vội vàng dứt khoát quay đầu ngựa về, đuổi theo phía sau huyết sát.

Lý Băng mặt âm trầm.

Đây chính là nguyên nhân hắn tại sao không thích cột tóc lên. Diện mạo của Hoàng đại, nếu đứng trong bóng râm nửa lộ nửa kín, đích thật là âm trầm đầy hàn ý. Nhưng một khi gặp được ánh sáng, thì sau khi mây mù tan đi, còn lại chính là diện mạo khiến nam nhân hứng khởi nổi lên dục vọng muốn chinh phục và bảo hộ.

Da thịt trắng nõn thân hình nhỏ yếu, chân mày đen mắt lạnh vô tình, chính là dạng mà giang hồ võ phu thích chinh phục. Hiện tại thiên hạ tuy không dung nam phong, nhưng chuyện chơi đùa nam quan thì không thể cấm. Nếu không phải Lý Băng một thân võ công, tứ thư đồng cũng nhanh nhẹn lanh lợi, đem những tên cuồng ma sắc tâm dám động tay động chân đó tháo khớp một lượt, chỉ sợ lúc này Lý Băng đã bị cưỡng ép đến sơn trại nào đó làm ‘áp trại tướng công’ rồi.

‘Áp trại tướng công’___ Khi từ này xuất hiện trong đầu Lý Bằng, hắc toàn thân ác hàn, cho dù ánh mặt trời rất đẹp, hắc cũng run rẩy như co giật, diện mạo của Hoàng đại, nói tóm lại là:

Một chữ___ Thụ!

Hai chữ___ Rất thụ!

Ba chữ___ Phi thường thụ!

“Tiểu Tiểu, dắt Già Gia Tử ra đi, đến bờ sông tắm cho sạch!” Hoàng Linh Vũ đứng bên ngoài gỗ cửa nói.

Nghe âm thanh quen thuộc này, Mộ Dung Sí Diệm giãy dụa đứng lên, mở cửa bước ra.

Ánh mặt trời bên ngoài rất chói mắt, trong nhất thời hắc đành phải nhắm lại, bên tai là tiếng nô đùa xa xa gần gần. Khi mở mắt ra, ánh nhìn đầu tiên, là mảnh đất xa xa, bên trong có không ít thiếu niên, đang nô đùa lao động trong đó. Những đám lớn giống như cỏ dại bị bọn họ cắt đi từng cụm, chất thành một đống.

Nhưng đây không phải chuyện hắc muốn quan tâm, trong mắt hắc chỉ có người đang cười rất vui vẻ. Người đó phát hiện ra hắc rồi, con mắt lấp lánh ngó qua đây, tất cả là biểu hiện vui vẻ, khiến người ta không kìm được muốn tiếp cận.

“Hoàng...”

“Hoàng Linh Vũ, toàn tên, ngươi còn nhớ đúng không. Muốn gọi thế nào cũng được.” Y bước tới, dáng người không cao, vì nguyên do ở đầu gối mà còn bị co lại một chút chiều cao, chỉ có thể ngẩng nhìn Mộ Dung Sí Diệm, “Chúng ta đi tắm ngựa, ngươi ở đây hay đi chung luôn?”

Mộ Dung Sí Diệm hiểu kỳ nhìn ra thế giới bên ngoài, thấy một nữ tử hắc y tay cầm roi da, lừa mấy con ngựa đen kịt như lừa dê đi tùm lại. Phía sau còn có nam tử trẻ tuổi đi tới đoạt lấy roi da của nàng, trách cứ hành động vô sỉ ngược đãi tọa kỵ này.

Hoàng Linh Vũ thuận theo mắt hắc nhìn sang, thấy vậy liền cười: “Hồi thứ tám trận ma thú tranh bá chiến của Thu Nhược Thủy và Nhạc Huy bắt đầu rồi.”

Nhìn vẻ mặt không hiểu mấy của Mộ Dung Sí Diệm, Hoàng Linh Vũ nói: “Cùng đi, thế nào?”

Hắc gật đầu, sau đó không rõ nguyên do, cứ thế mà theo.

Mộ Dung Sí Diệm từng tắm ngựa, đều là nằm ngoài vương phủ. Tất cả đều gần làm nhanh gọn đơn giản, cho nên chỉ cảm thấy tắm ngựa phiền phức, chưa từng biết thì ra cũng sẽ hỗn loạn như vậy.

Hoàng Linh Vũ kéo mấy người kia tới___ giới thiệu tên họ, sau đó ngồi ở bên hồ nhìn họ làm việc. Mộ Dung Sí Diệm ngồi cạnh y, cũng nhìn sóng nước lẫn tẩn bên dưới, mấy thiếu niên nam nữ nghiêm túc tắm ngựa. Sau đó bắt tri bắt giác, bắt đầu nói chuyện, nói xong biến thành thảo luận, diễn tiến thành tranh chấp, phát triển thành đánh nhau, lan tràn thành các loại tỷ võ thần thông.

Trình Bình thở dài, phi thân lên cây lấy thùng nước vừa bị ném lên, sau đó đích thân xuống nước tắm ngựa___ Đương nhiên chỉ tắm cho ngựa của mình.

Mộ Dung Sí Diệm vô cùng không vui, hỏi Hoàng Linh Vũ: “Quản lý thuộc hạ như thế, không có hiệu suất.”

Hoàng Linh Vũ nói: “Bọn họ biết chừng mực.”

Quả nhiên qua rất lâu, đám người trẻ tuổi giải quyết xong tranh đấu cá nhân, trở lại cương vị làm việc.

Mộ Dung Sí Diệm vô cùng kinh ngạc, hắc chưa từng biết thì ra không cần quản, hạ nhân cũng sẽ tự mình làm tốt công việc.

Trước đây, Mạc Xán từng thời thời dạy dỗ: “Những hạ nhân đó, trong xương cốt là bản chất biếng nhác. Người chỉ cần lấy roi đứng canh sau lưng, khi nào thấy có người lười biếng thì hung hăng quát vài roi, bọn chúng mới nghe lời.”

Hoàng Linh Vũ nghe được nghi hoặc của hắc, buồn cười nửa ngày, nhắc tay vỗ đầu hắc, nói: “Vũ khí của Mạc Xán là roi, cho nên nói phải dùng roi quát người khác. Nếu vũ khí trên tay nàng là đao, vậy không phải cứ gặp người lười biếng thì liền chém sao?”

Mộ Dung Sí Diệm cảm thấy luận điệu của y có vấn đề, nhưng không nói ra được vấn đề ở chỗ nào, nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được sai ở đâu, chỉ chậm rãi cảm thấy Hoàng Linh Vũ nói có chút buồn cười.

“Thế nào? Suy nghĩ lâu như vậy?” Hoàng Linh Vũ hỏi

“Luôn cảm thấy kết luận của ngươi có vấn đề, nhưng lại không biết sai ở chỗ nào.” Mộ Dung Sí Diệm nói.

Hoàng Linh Vũ ngạc nhiên, đây đâu phải là kết luận, căn bản chỉ là trò cười chỉ trích Mạc Xán mà thôi a.

“Trước đây không ai nói đùa với ngươi sao?” Y hỏi, thâm thấy chua xót.

“Không nhớ.” Đây là kết quả Mộ Dung Sí Diệm suy nghĩ nửa ngày.

Hoàng Linh Vũ nhìn người này nghiêm túc trả lời ‘không nhớ’ ____ Biểu tình rất nghiêm túc, thật sự rất nghiêm túc suy nghĩ.

Hoàng Linh Vũ nhớ tới trước đây, hắn luôn mang thần tình nghiêm túc này.

Hắn nghiêm túc chấp vấn Mộ Dung Bạc Nhai, tại sao không để ý tới hắn.

Hắn nghiêm túc tuân theo mỗi một mệnh lệnh của Mạc Xán và Mộ Dung Nhuệ Việt.

Cho đến hôm đó, Hoàng Linh Vũ nhớ, khi trên đầu gối truyền tới cảm giác đau bén nhọn khiến người ta phát điên, trước mắt một mảng tối tăm, thấp thoáng cũng là sự nghiêm túc chuyên chú như vậy.

Nếu nhìn từ mặt cảm tình, Mộ Dung Sí Diệm khiến y cảm thấy oán hận và khổ sở. Nhưng về mặt lý trí lại biết, hắn chẳng qua là một người rất nghiêm túc, bị người khác lừa.

Mộ Dung Sí Diệm bất giác nằm lên cỏ, Hoàng Linh Vũ chợt có chợt không kéo góc áo phủ trên đất của hắn.

Mộ Dung Sí Diệm chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái, rất dễ chịu. Trước đây hắn chưa từng có một khắc nào thả lỏng như thế.

Mạc Xán thường ôm hắn, chặt chẽ ôm hắn trong lòng an ủi: “Thiên hạ chỉ có ta yêu ngươi nhất, Xán đi vĩnh viễn yêu ngươi nhất.”

Lúc đó Mộ Dung Sí Diệm chỉ cảm thấy thả lỏng. Sau mỗi lần giết chóc máu tanh, vòng tay của Mạc Xán trở thành nơi cứu chuộc khiến hắn an tâm và được ngơi nghỉ.

Nhưng sau khi cứu chuộc thì sao? Lại là máu tanh, cứ lặp lại như thế, chưa từng ngừng nghỉ.

Lúc này, hắn cảm thấy những thù hận, gào thét, thảm kêu, máu tanh đó đã cách hắn rất xa, giống như vĩnh viễn không dính vào hắn nữa.

Những ký ức u tối ẩm ướt, vào giờ khắc này đã nhạt đi, bị ánh dương điểm lệ mùa hạ và sóng gợn trên mặt nước xua đi.

Hoàng Linh Vũ tựa hồ lại cảm thấy vô vị, dứt khoát nằm xuống cạnh hắn, sau đó thì nhắm chán bắt đầu đùa nghịch tóc của hắn.

Trên da đầu truyền tới cảm giác có người vuốt qua, Mộ Dung Sí Diệm an tâm nhắm mắt. Khi thân đang ở thế giới bên này, hoàn cảnh xa lạ, tranh cãi kịch liệt, chiêu đãi không lạnh không nóng, khí tức hòa bình, dần dần khiến hắn an tâm.

121. Q.2 - Chương 122: Yếu Ớt Dễ Ưc Hiếp.

Hoàng Linh Vũ và Lý Băng ____ Cũng chính là đội ngũ của ‘Lục Năm Giác’ hội họp, hiện tại đang ở vùng đất hoang cách Sài Đô hai ngày lộ trình.

Lý Bằng cực độ không vui thuật lại sự quấy rầy của Mộ Dung Bạc Nhai với y, và cả những đám ong bướm cuồng lãng bị dẫn tới bởi gương mặt này.

Lý Sảng không then là đệ đệ của Lý Bằng, vừa nghe thấy lão ca báo oán không thôi về vấn đề gương mặt, liền thấp giọng giải thích với các đồng học: “Ca ta cho dù yêu nam nhân, cũng tuyệt đối là làm công, bắt hẳn mang gương mặt thụ, ngay cả ta cũng chịu không nổi.”

“Nga? Vậy ca ngươi là loại công nào?” Nhạc Huy hưng trí.

“Cường công, tuyệt đối!”

“Hoàng đại thì sao?”

“Hoàng đại căn bản chính là nhược thụ.” Lý Sảng nghĩ cũng không nghĩ, đề thấp âm thanh đưa ra kết luận.

Trình Bình trừng mắt nhìn qua, Lý Sảng căn bản không ngờ được mình đã hạ thấp âm thanh như thế, vẫn sẽ bị nghe thấy, vì thế bị dọa run rẩy rụt cổ. lát sau, Hoàng Linh Vũ cũng có thể cảm giác được tâm tình Trình Bình không tốt, nhưng lại không biết rõ nguyên do.

Mộ Dung Sí Diệm lúc này ngồi trên xe ngựa, nhúu chặt mày, hẳn phát hiện xung quanh có người theo tung. Hoàng Linh Vũ lại cùng Lý Bằng trao đổi vài tin tức bình thường, nên không phát giác.

Mộ Dung Sí Diệm nhàm chán kéo kéo góc áo của mình, Hoàng Linh Vũ vẫn không phát giác tâm tình của hắn. Cuối cùng hắn hừ lạnh một tiếng, kéo góc áo nhảy xuống xe, rồi đi ra ngoài. Đợi khi Hoàng Linh Vũ phản ứng lại, hắn đã đi được ba bốn trượng.

“Này, ngươi làm gì vậy?” Hoàng Linh Vũ lên tiếng hỏi.

Mộ Dung Sí Diệm dừng bước, nghiêng đầu thấp giọng nói với y: “Có vài người...” Sau đó cười mang vẻ thần bí, “Ta đi giải quyết một chút.”

Hắn quay lại muốn đi tiếp, sau đầu đã truyền tới tiếng gió vù vù. Mộ Dung Sí Diệm theo bản năng né đi, ngạc nhiên vết thương còn chưa được điều dưỡng khỏi hoàn toàn, vật đó lại đi rất nhanh, chỉ kịp nghiêng người, nhưng vẫn bị vật đụng vào.

Bình một tiếng, tiếp theo thứ đó rớt xuống đất.

Mộ Dung Sí Diệm nghi hoặc nhìn, là một cái màn thầu.

Lý Bằng cười chống nạng đi tới cạnh hắn, trên gương mặt dễ nhìn là ý cười ôn hòa, cúi người nhặt màn thầu lên, phủ sạch bụi trên đó, nhét vào thắt lưng. Xong xuôi mới nói với Mộ Dung Sí Diệm: “Những người này đi cùng ta. Mỗi nguy hiểm, không cần ‘giải quyết’ cũng không vấn đề.”

Mộ Dung Sí Diệm nhìn chằm chằm người vừa dễ nhìn và ôn hòa này, tuy người này cười rất thân cận, nhưng lại khiến hắn cảm thấy rợn tóc gáy từ sâu trong tâm khảm. Thiên hạ không có kỳ vật gì không có, đáng thương hắn trước đây đã quen biết quá ít nhân vật.

Lý Bằng dùng mắt tiễn bọn họ đi xa.

Hắn cười trên lưng ngựa. Đổi lại diện cụ Hoàng Linh Vũ đeo trước kia, mang theo nhiều âm trầm hơn Hoàng Linh Vũ. Hơn nữa cũng là do trên khóe môi luôn mang theo nụ cười mỉm châm chích rõ nét hơn âm trầm cộng thêm châm chích, khiến người ta nhất thời cảm thấy rợn sóng lưng.

Bốn tùy thị thư đồng có một người len lén nhỏ giọng nói: “Chết rồi! Ông chủ lại lộ ra biểu tình chết người không đèn mạng rồi!”

“Ngươi đoán ông chủ của chúng ta đang nghĩ cái gì?”

“Đại khái... cái gì cũng không nghĩ, chỉ là vô ý bày ra vẻ mặt quen thuộc mà thôi.”

Từ xa, trong đội nhân mã đang không ngừng đi xa đang truyền tới tiếng trách cứ của Trình Bình, thấp thoáng có thể nghe thấy đang trách ai đó không nên đem những suy nghĩ dơ bẩn tục tĩu dạy cho đời sau.

Hoàng Linh Vũ phát hiện Trình Bình từ sau khi nghe Lý Sảng và Nhạc Huy thảo luận lý luận công thụ, cho đến hiện tại vẫn mang theo vẻ giận dữ. Y chìm trong ngạc nhiên, hai đứa nhỏ này nói y là thụ y còn không tức giận, thì sao lại chọc đến Trình Bình chứ?

Chẳng lẽ, Trình Bình từng bị ai đó...

Liên tưởng đến từng chút từng chút từ khi quen biết đến nay, tiếp tục nhớ tới một người.

Trời! Thôi rồi...

Lòng bàn tay Hoàng Linh Vũ đỏ mề hôi lạnh, nam nhân thích dùng tư thế tục tĩu làm số hiệu (hãy tham khảo tư thế ‘69’) đó, đang ở chỗ của Mộ Dung Bạc Nhai nha, vậy không phải sắp gặp rồi sao.

Đi không quá mười dặm, thái dương càng nóng. Một hàng người nghỉ ngơi tại khe núi. Xung quanh vắng dấu chân người, tuy có lối đi, nhưng cũng không có ai tới. Chỉ là có một vài thứ, không thể giấu được lão giang hồ như Mộ Dung Sí Diệm và Trình Bình.

Mộ Dung Sí Diệm không khỏe, vốn ở trong xe cùng với Hoàng Linh Vũ, cũng không phát giác được.

Nhưng lúc này hắn đang ngồi trên bãi cỏ, nhân tản cực kỳ vô vị, Hoàng Linh Vũ lại ngồi gốc bên cạnh ngậy ra nhìn Trình Bình chằm chằm, một bộ đang bận suy nghĩ gì đó. Cuối cùng hắn phát hiện được ngoài hai mươi trượng. Có người đang trốn trong lùm cây nhìn lên.

Hắn vẫn luôn nhìn Hoàng Linh Vũ. Từ sau khi gặp Lý Băng, Hoàng Linh Vũ đã đổi thân phận với Lý Băng trên xe. Hiện tại, diện mạo lộ ra ngoài đây là một gương mặt xa lạ, hoàn toàn bất đồng so với bốn năm trước.

“Người thật sự là Hoàng Linh Vũ sao?” Hắn hỏi.

“Đúng a.” Tuy cảm thấy bất ngờ với vấn đề đột ngột này của Mộ Dung Sí Diệm, nhưng dù sau cũng hiểu tính nhảy vọt trong tư duy của Sí Diệm, Hoàng Linh Vũ trả lời đúng sự thật.

Lý Sảng thích bát quái phát giác khí tức khác thường, hắn lại đang ngồi ngay bên cạnh, nên rất nhiệt tình kéo tay áo Mộ Dung Sí Diệm.

Trước đây nào có ai dám kéo tay áo Mộ Dung Sí Diệm? Ngay cả Hoàng Linh Vũ năm đó gặp hắn cũng là khách khách khí khí căng da mặt khách sáo với hắn.

Mạc Xán quần giáo nghiêm khắc với hắn, thuộc hạ sợ hãi cung kính với hắn, những người muốn kéo tay áo của hắn đều là mục tiêu của hắn, bị ô kim huyền quần chặt không thở nổi, thề dài lưỡi xanh cả mặt, lúc đó sẽ phải kéo góc áo của hắn cầu xin tha mạng___ Chẳng qua còn chưa kịp chạm vào được thì đã bị hắn bẻ gãy cổ đi gặp diêm vương rồi.

Trên cơ bản đây là ‘thường thức cơ bản’ đã ăn sâu bén rễ, Mộ Dung Sí Diệm cho rằng, người kéo tay áo của hắn tuyệt đối không phải người tốt. Trên mặt hắn băng lạnh không chút dao động, sợi kim thuộc đen kịt phát sáng đã quần lên cổ tay Lý Sảng.

Nhưng mà... kỳ quái! Thế nhưng lại không cắt đứt cổ tay của hắn?

Mộ Dung Sí Diệm trừng mắt nhìn binh khí thuận tay đã theo hắn rất nhiều năm, chìm vào trầm tư.

Lý Sảng cũng hậu tri hậu giác phát hiện thứ trên cổ tay mình, nhảy dựng lên. Võ công không phải là sở trường tuyệt nhất của hắn, hơn nữa mỗi lần cuối năm đây đều là khoản mục mà hắn phải rất cố gắng. Nhưng may mắn chính là, vì võ công của hắn không tốt, nên chủ yếu luyện phòng thủ, binh khí là một đôi thuần (khiên) trong tay áo. Ô kim huyền quần có chặt, cũng không thể đối phó với danh khí nổi tiếng của Lục Mang Lâu.

Hiểu được bản thân an toàn vô sự, Lý Sảng cung cung kính kính buông tay ra, cung cung kính kính hỏi: “Ngài trước đây quen biết Hoàng đại của ta a, trước đây Hoàng đại của ta có bộ dáng thế nào?”

Mộ Dung Sí Diệm hoàn toàn bị chuyển lực chú ý, nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Trước đây là dáng vẻ bình thường không bắt mắt, hiện tại thì lại yếu ớt dễ ức hiếp.”

Lý Sảng bắt đầu cuồng tiểu dữ dội.

“Người cười cái gì?” Mộ Dung Sí Diệm lại tức lên, kéo chặt binh khí.

“Đừng, đừng, đừng tức giận.” Lý Sảng không sợ chết tiến sát lỗ tai hắn, chia sẻ chút bí mật nho nhỏ, hạ thanh âm thật thấp. Mới nói vài câu, Mộ Dung Sí Diệm cũng đã quên tức giận, càng nghe càng cảm thấy thú vị, khóe miệng dần cong lên, trong mắt lấp lánh tia sáng vui vẻ, thỉnh thoảng còn phiêu mắt lên mặt Hoàng Linh Vũ.

Trình Bình nghe được rất rõ ràng, thì ra Lý Sảng lại bắt đầu tuyên truyền ‘cường công’, ‘nhược thụ’, ‘nhược công’, ‘dụ thụ’... hệ thống lý luận gồm ghiếc hoàn thiện kia. Trình Bình không kìm được đầu đầu, cho nên nói nam nhân có lúc là sinh vật không có đại não, vẫn đề không có chút ích lợi này, nhưng lại vẫn có thể lôi kéo Mộ Dung Sí Diệm được!

Hôm sau là tới Sài Đô, Mộ Dung Sí Diệm cũng đi cùng, cũng không biết sẽ gây ra biến cố gì không. Cho đến nay Hoàng Linh Vũ vẫn chưa nghĩ xong, khi thấy Mộ Dung Bạc Nhai, thì nên giải thích chuyện Mộ Dung Sí Diệm ở bên cạnh y thế nào đây.

122. Q.2 - Chương 123: Thành Tâm Đối Đãi.

Sau một đêm, trong chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa Sơn Hải Cư ở Sài Đô, một vị ‘phu nhân’ trẻ tuổi bước xuống___ phu nhân của Lục Năm Giác.

Hiện tại Hoàng Linh Vũ đã giả làm ‘Lục Năm Giác’, y ngẩng đầu nhìn quanh, thở dài. Vị ‘nữ tử’ trước mắt này, bạch y chạm đất mái tóc vẫn cao, dung mạo tuyệt mỹ, là người thì không ai bỏ qua được. Tính đi tính lại, tính đến cuối cùng vẫn là để Mộ Dung Sí Diệm làm ‘nương tử’ của mình, Hoàng Linh Vũ quả thật có một ảo giác sống không đúng thể hệ.

Mộ Dung Sí Diệm không nói một câu nhắc chân bước vào. Sắc trời vừa sáng, đại môn Sơn Hải Cư vẫn còn đóng chặt, hắn nhắc chân đá mở, phục sức trên người liền kêu đing đang, hai bên tóc mai rũ xuống cũng nhẹ lắt lư, tuy động tác ôn nhã, nhưng không có chút xiu ôn nhuận nữ tử nào cả. Làm Lý Sảng bị dọa hít một hơi, nhảy xuống ngựa lập tức đuổi theo, vừa đuổi vừa khoa trương kêu lớn: “Phu nhân ngài đi chậm thôi, phu nhân ngài cẩn thận kéo ngựa!”

Trình Bình đi tới kéo vai Hoàng Linh Vũ, thấp giọng nói: “Người xem hắn đi, sao có thể che mắt được huynh đệ Mộ Dung Nam Cẩn và Bạc Nhai chứ? Không được vài ngày đã bị vạch trần.”

“Vốn không mong đợi sẽ giấu được Bạc Nhai.” Hoàng Linh Vũ thở dài, “Huống hồ, khi Lý Băng diễn ‘Lục Năm Giác’, không phải còn tuyên bố phu nhân của mình là người đánh đá sao?”

Trình Bình nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, nên không nói nhiều nữa. Hai người đang chuẩn bị bước vào cửa chính, thì cửa hông ở cách đó không xa kẹt một tiếng mở ra, mấy vệ binh từ bên ngoài chỉnh tề bước vào. Đám người tách ra, sau lưng có một người nữa, còn cách mười mấy bước đã cười hi hi hỉ hán: “Sáng tinh mơ đã hồi phủ, đón được phu nhân về rồi sao?”

Sắc trời hãy còn mông lung, chưa thấy rõ mặt người, Trình Bình vừa nghe âm thanh thì liền kinh ngạc___ chuyện không phải khéo như thế chứ, nói tới ai thì người đó liền tới vậy sao? Hắn nhìn sang bên cạnh, Hoàng Linh Vũ rõ ràng cũng không ngờ được, vẻ mặt giật mình nhìn người tới.

Đó không phải là Mộ Dung Bạc Nhai thì còn là ai?

Còn chưa hết kinh ngạc, Trình Bình đã phát hiện ngay cả ‘Lục Thập Cửu’ đã rất lâu không gặp mặt cũng ở trong đám vệ binh, lập tức bị dọa toàn thân giật nảy, cao giọng nói: “Có bằng hữu từ phương gia đến chắc bận rộn lắm! Tiên sinh cứ từ từ nói chuyện, tiểu nhân về phủ thu xếp trước.”

Hoàng Linh Vũ ‘a’ một tiếng, giơ tay muốn cản Trình Bình, nhưng làm sao so được với tốc độ khi Trình Bình gặp Lục Thập Cửu, vì thế chỉ đành mở mắt tròn tròn nhìn người này vụt cái biến mất, oán hận nói:

“‘Có bằng hữu từ phương xa tới’ không phải là dùng trong trường hợp này, cái tên ô quy khốn khiếp bán chủ cầu vinh hiểu biết sơ xài kia.”

“‘Bán chủ cầu vinh’ tựa hồ cũng không phải dùng trong trường hợp này đi.” Mộ Dung Bạc Nhai đã tới trước mặt y, dừng lại cách ba bước để có thể cúi đầu nhìn kỹ.

Hoàng Linh Vũ lắc lắc đầu, ngáp ngừng hàm hồ vài tiếng, cuối cùng cũng không biết nói sao. Lần gặp mặt này quá đột ngột, tâm tình của y cũng hơi bị xáo động, do quá bất ngờ nên quên mất nên nói cái gì. Khoảng cách cũng quá gần, lúc trước ‘Lục Năm Giác’ phiên bản Lý Bằng cũng ở cùng Mộ Dung Bạc Nhai như thế này sao?

“Lần này đi đón phu nhân, đi đường vẫn khỏe chứ.”

“Rất khỏe.” Hoàng Linh Vũ nhắm mắt, nghĩ nghĩ lại cảm thấy trả lời đơn giản như vậy thì có hơi bất lịch sự, vì vậy nghiêm túc bổ sung, “Ân, rất tốt, rất tốt.”

Mộ Dung Bạc Nhai chậm rãi thay đổi sắc mặt, lặng lẽ nhìn chằm chằm người này. Đột nhiên, hắn nắm vai Hoàng Linh Vũ, lớn tiếng nói: “Người là... người là...!”

Hoàng Linh Vũ vừa nghe tới đó, liền ném nạng đâm một quyền vào mặt Mộ Dung Bạc Nhai để chào hỏi.

Hai người này, một người thì kích động quá mức, căn bản không lưu ý đến nắm đấm vung tới, một người thì che giấu ý đồ quá sâu, không lưu ý đến phải chú ý vấn đề. Kết quả chính là, các thị vệ mở mắt nhìn trân trân, gương mặt vô tội của Mộ Dung Bạc Nhai đại nhân gặp phải tai ương.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Mộ Dung Bạc Nhai không giận mà cười, ôm chặt lấy kẻ hành hung, “Người để ta chờ lâu quá!” Hắn vui đến mức xông vào Sơn Hải Cư, vừa chạy vừa kêu um sùm, các thị vệ bị bỏ ở ngoài cửa không thể tiến vào, căn bản cũng không nghe hiểu được hắn nói cái gì.

Đợi chờ là một chuyện rất cực khổ. Sẽ khiến người ta lo được lo mất, khiến người ta không biết mục tiêu ở đâu, có lẽ từng phút từng giây của sinh mạng, trong sự chờ đợi sẽ hội tụ thành dòng sông, hội tụ thành biển, tất cả của tất cả đều một đi không trở lại, mà thứ người chờ đợi vẫn không hề tới.

Bất luận Hoàng Linh Vũ, hay Mộ Dung Bạc Nhai, đều biết rõ tư vị này, nhưng bọn họ đều có sự cứu chuộc của riêng mình. Tín nhiệm, và một khi đã hạ quyết tâm thì tuyệt đối không quay đầu.

Đối với Mộ Dung Bạc Nhai, trong ba năm nay, liên hệ với Hoàng Linh Vũ không phải không có, nhưng đều là ngắn ngủi, hôm nay gặp mặt, ngày mai lại chia ra từng chiến trường. Thời cục càng lúc càng loạn, Bắc Yến càng phân càng nhỏ.

Mà hiện tại, Hoàng Linh Vũ đến cạnh hắn, hơn nữa lấy thân phận ‘mưu sĩ’ của Nam Vương quân.

Theo Hoàng Linh Vũ vào phủ chưa tới một buổi chiều, Mộ Dung Bạc Nhai đã đi vòng vòng quanh Hoàng Linh Vũ, bất chợt lại nhớ ra vấn đề vô cùng nghiêm túc, nâng mặt y lên, nói: “Nếu đã không có người bên cạnh, thì gỡ món đồ chơi này xuống được không?”

“Gỡ? Món đồ chơi? Cái gì?”

“Ngô...” Mộ Dung Bạc Nhai nâng mặt y lên xoay trái xoay phải, nhưng vẫn không tìm được mối nối, bất giác kính phục nói: “Không then là Tiểu Hoàng a, kỹ thuật cao như thế, ngay cả nơi tiếp giáp cũng tìm không được!”

Về mặt Hoàng Linh Vũ lập tức rũ xuống, rồi trong chớp mắt, lại biến thành động vật hệ mèo xù lông, nghiêng răng nói: “Người có ý gì đây? Trò chơi gì?” Vừa nói vừa kéo mặt của mình cho hắn xem, “Còn nơi tiếp giáp?” Nhắc nặng lên gõ vào móng hắn, “Gỡ cái đầu người chứ gỡ!”

Mộ Dung Bạc Nhai rụt rè, ngáy ngẩn mặc đối phương xử lý, chỉ ngẩn ra chỉ vào mặt Hoàng Linh Vũ, e dè nói: “Mặt của người, chính là tướng mạo kinh điển ‘xin thượng ta’ a... vốn ta nghĩ là diện cụ... thế nhưng...”

Hoàng Linh Vũ cầm nạng gõ đầu hắn, tức giận nói: “Người chính là muốn ta bùng nổ đúng không?”

Mộ Dung Bạc Nhai chụp cây nạng lại, chậm rãi đánh giá Hoàng Linh Vũ. Hoàng Linh Vũ tựa hồ có cảm giác gì đó, cũng không động đậy. Cả hai chỉ nhìn qua nhìn lại, cũng không biết là bên nào bắt đầu trước, ôm lấy nhau cười ha ha.

Mộ Dung Bạc Nhai đâm vào lưng Hoàng Linh Vũ, vui vẻ nói: “Ưc hiếp người thật rất thú vị!”

“Ưc hiếp người khác thì không thú vị sao?”

“Không có tính khiêu chiến, có thể chọc chuẩn vào trán như vậy chỉ có mình người.”

Mộ Dung Bạc Nhai chậm rãi khom xuống, Hoàng Linh Vũ ngồi trên ghế cao chỉ có thể dùng góc độ cúi nhìn nói chuyện với hắn. Hoàng Linh Vũ nghiêm túc đánh giá người mà trước kia y chưa từng nghiêm túc chú ý qua, vươn tay vuốt trán hắn, cười nói: “Lần này ta tới, là muốn nghe nguyện vọng của người, và cả huynh trưởng của người.”

Mộ Dung Bạc Nhai thoải mái giống như con báo tìm được hốc cây dễ chịu và ấm áp ánh dương, mềm mại gục lên đầu gối Hoàng Linh Vũ, lầm bầm: “Nghe xong rồi thì phải đi hay sao? Vậy ta phải tỉ mỉ nắm chắc thời gian để hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc đế vương này.”

“Như vậy mà là cấp bậc đế vương? Yêu cầu của người quá thấp rồi.”

“Ngô... đế vương cũng hưởng thụ không được. Cầu hoàng đế nào dám giành vị trí của ta, ta liền một đao thiến hắn.” Mộ Dung Bạc Nhai vuốt tóc cho Hoàng Linh Vũ, dường như cảm thấy buồn ngủ, nhưng đột nhiên, trong đầu vụt qua một tia sét, hắn giật nảy lên.

“Sao vậy?” Hoàng Linh Vũ nghi hoặc không hiểu hỏi kẻ đang giật mình.

“Phu nhân của người, là thật sao?”

Hoàng Linh Vũ nhìn về hướng nội thất ở hậu viện, ấp úng không nói. Khi Mộ Dung Bạc Nhai gần như muốn đánh mất hình tượng găm rú lên, thanh âm như thánh chỉ của Hoàng Linh Vũ mới vang lên: “‘Phu nhân’ nhà ta, là đệ đệ của người.”

“A?” Phát triển ngoài dự liệu khiến Mộ Dung Bạc Nhai vốn đứng vững cũng phải lảo đảo.

“Chính là như vậy!” Hoàng Linh Vũ phát tay nói.

123. Q.2 - Chương 124: Bên Ngoài Tầm Mắt

[Đại doanh ở Giang Bắc Kim Châu của Nam Hàn]

Diêm Phi Hoàng cầm bút lông lớn chơi đùa, rõ ràng là một người không thích viết, nhưng lại làm như thích không rời tay, chỉ là trong mắt là vẻ trầm tư suy ngẫm, khiến người ta chỉ nhìn liền biết, hiện tại hắn không muốn giao tiếp với ai. Hơn nữa nước trà bên cạnh đã sắp uống cạn, nhưng Tiêu tham tướng trước đó tới dò hỏi vẫn ngồi yên không chịu đi.

Mưu sĩ ‘Kim Văn Quảng’ của Nam Hàn chính là Diêm Phi Hoàng của Bắc Yến trước kia, chuyện này rất ít người biết, cho dù có biết, cũng làm như không biết, nếu không cảnh ngộ không biết sẽ ra sao.

Tiêu tham tướng thấy Diêm Phi Hoàng chậm chạp không chịu trả lời, do dự cả buổi, cuối cùng không nín được bản tính bộc trực, lại nói: “Mưu sĩ Lục Năm Giác dưới trướng Nam Vương Mộ Dung Nam Cẩn đó, chỉ cần ra kế sách thì sẽ khiến quân của Trần Nam vương bị thiêu đến hoa rơi nước chảy, ta thấy người này quyết không thể lưu, quân sư sao không phái đội ngũ dạ hành tiên hạ thủ vì cường với người này đi.”

Diêm Phi Hoàng làm như không có chuyện gì lại nhắc ly trà lên, cười ha ha nói: “Có một chuyện ta rất bận tâm...”

Tiêu tham tướng nghe thấy có chuyện mà vị quân sư có thể coi là chủ cốt trong Hắc Kỳ quân còn không thể buông xuống, cảm thấy rất kinh ngạc, sáp lại gần thấp giọng hỏi: “Dám hỏi quân sư có chuyện gì lại bận lòng như thế?”

“Người nói xem...” Diêm Phi Hoàng dừng một chút, mới chậm rãi nói: “Hai huynh đệ Mộ Dung Nam Cẩn và Mộ Dung Nhuệ Việt này, một người tự phong Nam Vương, một người tự phong Trấn Nam Vương, cũng không biết có ý nghĩa gì nha!”

Tiêu tham tướng biết rõ vị quân sư mưu kế đa đoan này rất được vương gia xem trọng, trong ngôn ngữ của hắn khẳng định có hàm chứa ý nghĩa khác, không phải là thứ những kẻ thô hán chỉ biết đánh trận giết chóc ăn cơm như bọn họ có thể lập tức hiểu được, hắn cúi đầu trầm tư nửa ngày, lăm lăm liên tục ‘Trấn Nam Vương... Nam Vương... Trấn Nam Vương... Nam Vương...’, đột nhiên vỗ bốp một cái nói: “Đúng là Kim quân sư ỉn! Không cần chúng ta đánh, lão nhị tự xưng Nam Vương, lão đại lại tự phong Trấn Nam Vương, thật sự là điển hình của loại giặc trong mà! Mộ Dung Nam Cẩn có Lục Năm Giác giúp đỡ, còn có thể kéo dài chiến cục lâu một chút, hai bên bọn họ tự tàn sát thủ túc tương tàn, cần gì chúng ta tốn công tốn sức!”

Diêm Phi Hoàng sờ râu, cười hắc hắc. Nhưng trong lòng lại nghĩ, kỳ thật bỉ nhân ta có ý gì đâu chứ, chỉ đơn thuần là cảm thấy buồn cười mà thôi.

“Thì ra tất cả quân sư đã có tính toán, tại hạ tới đây thật quá thất lễ.” Tiêu tham tướng cuối cùng đứng lên cong lưng thật sâu, không đợi Diêm Phi Hoàng đứng lên đưa tiễn, đã tự bước ra khỏi đại sảnh.

Diêm Phi Hoàng sờ ly trà đã uống cạn trong tay, trên mặt có ba phần không vui, thầm thì nói: “Rốt cuộc là hỗn đản nào, nói cái gì mà nâng ly chính là tiễn khách, nói gì mà người địa cầu đều biết quy củ này. Nhiều khách tới như vậy, mà có ai tự giác đi đâu chứ.” Ngẫm nghĩ một hồi, trên mặt lộ ra nụ cười. “Lục Năm Giác... lộ nhân giáp... thật biết chọn tên, chỉ là người nơi này, chỉ sợ còn không thể lĩnh hội được chân ý trong đó a...” (*Lộ nhân giáp: Người qua đường thứ nhất.)

[Nam Vương quân hạt – Sài Đô]

Chưa quá ba ngày kể từ khi Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ gặp mặt lần đầu tiên tại Sài Đô, quan viên trên dưới tại Sài Đô đã phát hiện sự biến hóa chậm rãi trong thành.

Đầu tiên là, cảm giác mà ‘Lục tiên sinh’ gây cho người khác đã không còn như xưa nữa, nhưng lại không thể nói rõ được là không giống ở chỗ nào, vì thế mọi người đều tự giác đặt tên cho cảm giác nói không rõ tỏ không tường này là do ‘phu thê ân ái’ gây ra, không truy cứu nữa.

Tiếp theo chính là, đệ đệ của Nam Vương đại nhân, Mộ Dung Bạc Nhai đại nhân, tinh thần có chút không bình thường.

Không phải là thần kinh điên cuồng, thật ra đại thể mà nói thì không có biến hóa, xử lý công vụ quân vụ vẫn rất rõ ràng, khi chính diện gặp mặt, toàn thân trên dưới không bối rối ra được một tí vết rối loạn nào.

Nhưng dần có lời đồn thể này truyền ra___ Chẳng hạn tiểu tư nào đó từng nghe thấy tiếng cười ngốc nghếch truyền ra từ thư phòng mà Mộ Dung Bạc Nhai đại nhân xử lý công vụ. Tì nữ phụ trách thổi đèn buổi tối nào đó nghe thấy trong màn trướng bất chợt phiêu ra tiếng ngâm nga rõ ràng rất vui vẻ hệt như u hồn....

Cuối cùng ngày thứ ba, mọi người tổng kết được một quy luật, Mộ Dung Bạc Nhai đại nhân mỗi ngày nhất định đến Sơn Hải Cư cầu kiến quân sư Lục Năm Giác của Nam Vương, tuy vào lúc ngoại giao chặt chẽ trước kia, một ngày ba lượt cũng là thường thấy, nhưng hiện tại chuyện ‘cầu kiến’ này, lại khiến người ta phát hiện được dị thường khó thể diễn tả.

Thậm chí có một lần sau khi ra khỏi Sơn Hải Cư, tì nữ giúp Mộ Dung Bạc Nhai thay y phục phát hiện, nút thắt trong lý y của hắn bị thắt sai.

Như vậy là thế nào? Như vậy là thế nào!

Vì thế trong các hạ nhân, bắt đầu từ từ truyền ta lời đồn Mộ Dung Bạc Nhai và nha đầu nào đó trong Sơn Hải Cư có ái muội.

Mà lúc này, quân tình Xung Quân tiền tuyến cũng báo đến Sài Đô. Tin Tức Nam Vương quân đánh bại Trần Nam Vương khiến toàn quận từ trên xuống dưới đều hoan hô.

Hôm nay, Mộ Dung Bạc Nhai hiếm khi chịu ngủ trong gian phòng mà huynh trưởng nhà mình đã chuẩn bị cho, thì có người tới cầu kiến. Người đến là Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ nhàn nhạt đánh giá hai tì nữ đang vây quanh Mộ Dung Bạc Nhai để thay y phục cho hắn, đợi người ra ngoài hết rồi mới mở miệng: “Ngô, phô trương thật, lần trước không phải ngươi nói sẽ thủ tiết vì ta sao? Thủ thật tốt a!”

“Thiên địa chứng giám!” Mộ Dung Bạc Nhai chỉ trời thề, “Là lễ tiết của nhị ca nhà ta, ta cũng không tiện cự tuyệt. Huống hồ ta chân chính thanh bạch vô tội, nếu muốn hồng hạnh xuất tường, ta chỉ để nam nhân thay y phục, chứ sao dung được nữ nhân chen vào!”

Nghe thế, Hoàng Linh Vũ bật cười, gõ nạng lên đầu hắn.

“Có câu nước chảy đá mòn, qua mười năm nữa, trán của ta tính ra sẽ có thể gõ ra được cái hố đầu tiên trên thiên hạ.” Vừa nói, Mộ Dung Bạc Nhai vừa tự giác nhận lấy mảnh giấy Hoàng Linh Vũ đưa tới. Đảo mắt vài cái xong, vì có vài chỗ không hiểu, nên dùng ánh mắt nghi hoặc đảo qua Hoàng Linh Vũ để tìm kiếm đáp án.

Trên mặt giấy ghi chú chiến sự của một thôn trang. Quân của Trần Nam vương đại bại ở Xung Châu, trên đường trở về đã cướp bóc ven đường, cho nên đường hành quân bị lệch đi khá nhiều. Trên đường thay đổi lộ trình, có một thôn trang đã tổ chức lực lượng, thiết kế cạm bẫy mai phục, chuẩn bị cho quân của Trần Nam Vương được mở mắt. Ai ngờ, Hắc Kỳ quân của Nam Hàn lại gặp phải đội ngũ của Trần Nam Vương trước, sau khi hai bên giao chiến, quân của Trần Nam Vương không thể không thay đổi lộ tuyến hành quân.

Hoàng Linh Vũ chỉ vào thôn trang đó nói: “Sau khi ta rời khỏi ngươi, vẫn luôn muốn nghĩ cách khuếch trương thực lực của Lục Mang Lâu. Đây là một trong những cứ điểm trọng yếu. Vì có thể khai thác những khoáng vật đặc biệt, các thợ rèn quan trọng của Lục Mang Lâu đã tổ chức thành thôn xóm ở đây, nghiêm cứu một vài vật phẩm. Nếu bị Mộ Dung Nhuệ Việt phát hiện, hậu quả thật khó lường, nếu những thợ rèn này tử chiến, hậu quả càng khó lường.”

“Nhưng mà khi ngươi còn chưa biết nơi đó phát sinh nguy hiểm, thì quân Nam Hàn vốn ở ngoài ngàn dặm lại vô tình gặp phải quân của Trần Nam Vương?”

“Cũng có thể cho rằng Hắc Kỳ quân của Nam Hàn nhân thời cơ Mộ Dung Nhuệ Việt chiến bại, muốn hưởng lợi. Nhưng mà, ta luôn cảm thấy trong này có kỳ quái.”

“Ồ?”

“Bạc Nhai, ngươi nghĩ thử xem, Diêm Phi Hoàng mà ngươi quen biết, nếu muốn đánh một trận chiến quốc gia, muốn tiêu diệt các ngươi và Mộ Dung Nhuệ Việt, chiếm lĩnh Bắc Yến, sẽ áp dụng chiến lược thế nào?”

“Đầu tiên là dưỡng binh cường quốc, đợi sau mười năm mới tái chiến. Đến lúc đó, cho dù Bắc Yến không có ngoại địch xâm lăng, bốn huynh đệ chúng ta tâm bất nhất, hẳn lại nhân cơ hội gây vài cơn nội loạn, thì có thể dùng binh lực nhỏ nhất lấy được chiến quả lớn nhất.”

“Diêm Phi Hoàng mà ta quen biết cũng trực tiếp như thế, không nguyện ý lãng phí tinh lực.” Hoàng Linh Vũ nói tiếp, “Nhưng nhìn từ cuộc chiến mấy năm nay, ta chỉ có thể cho ra kết luận thế này, nếu hắn không phải thần kinh thác loạn, thì chính là có ý đồ khác.”

“...”

“Đặc biệt là phần trang bị vũ khí. Rất lâu về trước hắn đã rất hứng thú với pháo dược, quân cơ các loại.” Hoàng Linh Vũ chậm rãi chìm vào hồi ức. Lúc đó, hai người tuy rất ít khi trở về chỗ ở ở thành phố, nhưng chỉ cần vừa về nghỉ ngơi, Diêm Phi Hoàng nhất định sẽ dọn ra đồng tập chí pháo dược hoặc quân cơ đã nhờ bạn bè mua dùm. Có nam nhân thích hút thuốc, có nam nhân thích đua xe, Diêm Phi Hoàng thì lại thích trò nổ phá này.

Chỉ cần hắn nguyện ý, dựa vào nhân lực vật lực của Nam Hàn, với tri thức của hắn, trong ba năm, thực nghiệm liên tục, cơ giới gì đó cũng đã có thể tạo ra rồi. Nhưng từ khi bắt đầu, hắn lại chỉ dùng pháo đất,

mà sau ba năm mới tạo ra lựu đạn. Loại hành vi không toàn lực giành chiến thắng này, sao có thể không khiến người nghi ngờ.

“Cho nên, xin người nhất định phải giúp đỡ thêm, bảo những ‘Côn’ đang tiềm phục ở Nam Hàn tập hợp những tin tức liên quan đến hắc, ta muốn biết tất cả những chuyện Diêm Phi Hoàng mấy năm nay làm ngoài chuyện bày mưu chiến sự cho Nam Hàn ra. Trong tầm nhìn chiến tranh, nhất định có thứ gì đó chúng ta chưa từng phát hiện!”

124. Q.2 - Chương 125: Ta Không Phải Ôn Thần.

[Sài Đô – Nam Vương phủ]

Mộ Dung Nam Cẩn đánh giá người trẻ tuổi trước mặt, vẫn là gương mặt đó, vẫn là đôi chân tàn tật đó, nhưng bên trong lại không giống nữa. Đó chính là Hoàng Linh Vũ mà trước đây từng được Bạc Nhai dẫn vào cung làm thái giám. Hắc nhướng mày nói: “Người càng lúc càng tiến bộ rồi, ngay cả ảnh vô cũng dùng tới.” Hắc chỉ chuyện Hoàng Linh Vũ để Lý Băng tạm thế thân phận.

Sáng sớm hôm nay, Hoàng Linh Vũ bị Mộ Dung Bạc Nhai kéo tới chỗ Nam Vương phủ báo danh, rất giống kiểu ‘con dâu xấu cũng phải gặp mẹ chồng’. Hoàng Linh Vũ cảm thấy buồn cười, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, chỉ cắt đứt lời giới thiệu của Mộ Dung Bạc Nhai về quan hệ giữa họ, khiến Mộ Dung Bạc Nhai ở bên cạnh cào đầu gãi tai, còn y và Mộ Dung Nam Cẩn bắt đầu thảo luận chính sự. Tình hình hiện tại, biến thành Mộ Dung Nam Cẩn và Hoàng Linh Vũ giống một đôi trưởng bối, Bạc Nhai thì giống như đứa nhi đồng nghịch ngợm cần quây.

Mà trước mắt, Mộ Dung Nam Cẩn tuy không có những câu trách cứ gì, chỉ là trên mặt đã hiện rõ vẻ lo âu.

Hoàng Linh Vũ thầm rửa, gia hỏa Mộ Dung Nam Cẩn này không thể nào chưa học qua đạo lý ‘hỉ nộ không lộ sắc’ gì đó được, còn bày ra vẻ mặt thế này, che giấu cũng không thêm che giấu một chút, rõ ràng là đang đợi ta tự giao phó. Có lẽ cũng sợ danh tiếng ôn thần của ta. Mà thời cục hiện tại đã đến lúc mấu chốt, nếu không thể tín nhiệm lẫn nhau, thì trận sau này cũng khỏi đánh, cứ tự đấu đá nội bộ là xong chuyện.

Vì thế y nói: “Lần này tới gặp Nam Vương, đương nhiên là muốn thông tri chuyện trong những năm nay. Trong đó có một chuyện, ôn dịch Nam Hàn không phải do ta truyền ra.”

“Ôn dịch của Nam Hàn, thì ra không phải do người truyền ra?” Mộ Dung Nam Cẩn ngây ngốc lặp lại.

Nửa ngày sau, hắc lắc lắc đầu, khó thể lý giải nói: “Cây nhờ vào lớp vỏ, người nhờ vào danh dự. Thế nhân trân trọng danh tiếng như thế, ngay cả Mộ Dung Nam Cẩn, làm chuyện xấu lẽ nào còn ít sao? Nhưng hắc cũng yêu quý danh dự, chưa từng để người ta truyền ra lời xấu. Cho nên ta thực không thể lý giải...”

“Không thể lý giải tại sao ta lại tự khiến mình thành ôn thần người gặp người hận?”

“Nam Vương điện hạ, nếu ta dám an bài thế lực của mình trong Nam Vương quân, hôm nay nếu ta đã dám tới trước mặt ngài, chính là đã ôm tâm tình sẽ thẳng thắn bộc trực.” Hoàng Linh Vũ nghiêm sắc nói. “Không biết ngài có biết, quan hệ của ta và Diêm Phi Hoàng không?”

“Từng nghe Bạc Nhai nhắc tới một lần, nhớ lại năm đó, Diêm lão sư cũng từng dạy dỗ ta không ít.”

“Vậy Nam Vương điện hạ có biết ta và hắc vốn không thuộc về thế giới bên này không?”

“Thế giới bên này? Vốn? Câu này là sao?” Mộ Dung Nam Cẩn nghi hoặc nhìn đệ đệ của mình. Mộ Dung Bạc Nhai thuật lại chuyện của hai người, trước đó hắc không có được sự khẳng định của Hoàng Linh Vũ, nên tự nhiên không nói tỏ tường.

Nghe tới cuối, Mộ Dung Nam Cẩn chỉ hận đến ngứa răng, nhắc ly trà làm ra tư thế muốn ném lên đầu Bạc Nhai, mắng: “Lão bà còn chưa lấy, đã học cách hướng người ngoài, ta thấy sau này người cũng chính là kẻ

phá tiền, phí công nuôi người lớn như thế, trưởng thành rồi giống như chậu nước hắt đi vậy sao? Ta thấy người căn bản không thu tâm được.”

“Người cứ thể hiện uy phong đi, hừ hừ. Từ nhỏ tới lớn, ta có lúc nào được người nuôi qua?”

Hoàng Linh Vũ thấy Mộ Dung Nam Cẩn thật sự muốn đập người, trong lòng than thở, bên ngoài đồn thổi hai huynh đệ làm việc tinh minh, cẩn thận nghiêm túc, hiện tại nói chuyện mới biết lời đồn có bao nhiêu phần không thật, khó trách Lý Băng khi ở lớp giao tiếp đã ngứa cổ hú dài, giống như được giải thoát, khó trách khó trách!

Mộ Dung Nam Cẩn cuối cùng cũng nhớ tới bên cạnh còn có một người, thu tay, nhắm mắt.

Mộ Dung Bạc Nhai ở bên cạnh nhỏ tiếng nhắc nhở: “Vừa rồi vấn đề của Diêm Phi Hoàng và y đã xong rồi.”

“Nga! Ta thấy người mới tới tuổi này, sao đã bắt đầu phát ngốc rồi.” Mộ Dung Nam Cẩn đá chân ra, thản nhiên nói: “Tiếp theo ta muốn hỏi Hoàng tiểu huynh đệ, nếu ngươi và hắc đã có quan hệ không tầm thường như thế, vậy ngươi có cách nhìn thế nào đối với việc hiện tại hắc đầu nhập vào phía Nam Hàn?”

“Không có nghĩ gì, người đó tự do tản mạn đã thành thói quen rồi, có lẽ hôm nào đó nghĩ ra chủ ý quái dị nào, thì lại quay về, điều này cũng dám lắm. Chỉ là trước giờ hắc không đạt mục đích thì sẽ không nghỉ, mà Đại Yến xem ra lại là trở ngại của hắc, cho nên rất khó khiến hắc quay về, chỉ có thể hạ quyết tâm đối đầu với hắc.”

“Vậy sao... thật đáng tiếc.” Mộ Dung Nam Cẩn nhắm mắt lại, tựa hồ thật sự rất nuối tiếc. “Thiết pháo của hắc a, nên đối phó thế nào a.” Phạm vi sát thương của thiết pháo không lớn, nhưng công thành lại rất hữu dụng, bất luận là tường thành nào, mấy chục đạn pháo bay tới cũng sẽ sụp đổ.

Hoàng Linh Vũ không nể mặt cười lớn ra tiếng; “Điện hạ nếu muốn hỏi phương pháp trừng trị thiết pháo, trực tiếp hỏi ta là được rồi, còn cần đau đầu như thế sao?”

“Người cũng biết chế tác thế nào?”

“Không phải không phải! Vừa rồi ta không phải nói ‘chế tác’, mà là ‘trừng trị’, ta có mấy phương pháp, có thể khiến phía bên Diêm Phi Hoàng tạm thời không dám dùng thiết pháo số lượng quy mô lớn đối phó với quân của chúng ta.”

Mộ Dung Nam Cẩn vui mừng quá đổi, chỉ cảm thấy tam đệ mang về người này là nhân vật tuyệt diệu, hoàn toàn không có thái độ giấu đao trong nụ cười giấu kim trong bông lụa, nói thẳng thừng và thiết thực, hỏi: “Kế này thế nào!”

“Thiết pháo sở dĩ có thể phá hủy tường thành tốt hơn máy đá, đó nằm ở tốc độ đạn pháo rất nhanh. Cho nên muốn ngăn cản tác dụng của thiết pháo, chính là phải làm sao hạ thấp nguy hại của tốc độ đạn pháo đối với tường thành.”

“Lời này rất đúng, nhưng làm sao giảm tốc độ chứ?”

Hoàng Linh Vũ lấy trong túi được ra hai quả trứng, Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Sao lại nhét thứ này vào trong y phục, bị sờ mó thì làm sao?”

“Ta đặt kỹ lưỡng, sao lại bị sờ, trừ hắc đàn người ra thì còn có ai ở không rảnh rồi đi sờ?”

Mộ Dung Nam Cẩn ho khan hai tiếng, thấy hai người đã đặt sự chú ý lại vào mình, mới nói: “Quân sư còn chưa nói xong đâu.” Vừa nói vừa thầm nghĩ, hai người này thật sự là không thèm quan tâm trường hợp, quan hệ đề người và bị đề gì đó cũng có thể tuyên cáo trước mặt người khác sao? Hắc nào biết Hoàng Linh Vũ thuần khiết hơn hắc nhiều, bị sờ trong lời nói của Hoàng Linh Vũ là quả trứng chứ không phải là người.

Chẳng qua thần sắc lúng túng trên mặt Mộ Dung Nam Cẩn cũng chỉ có Bạc Nhai có thể lý giải, vì thế rất dương dương tự đắc với sự hiểu lầm của huynh trưởng. Thật ra a, quan hệ giữa hai người bọn họ không phải là đề, ngay cả chân chính bình thường làm một đêm còn không có a, nhiều lắm chỉ là thành thành thật thật ngủ một đêm mà thôi. Hoàng Linh Vũ căn bản không chú ý tới trong lòng hắc còn có kết luận tà ác như thế.

Hoàng Linh Vũ thả lỏng tay, một quả trứng trực tiếp rớt xuống đất, tay còn lại dương lên, đem quả trứng thứ hai hung bạo nện lên đệm ghế trống.

Đợi Mộ Dung Bạc Nhai nhặt hai quả trứng về rồi, Hoàng Linh Vũ mới nói: “Nam Vương, tốc độ của quả trứng thứ hai rất nhanh đi, nhưng hoàn toàn không có vết nứt.” Thì ra y lấy ra là trứng luộc.

“Ta hiểu ý của ngươi rồi.” Mộ Dung Nam Cẩn nói, “Nếu có thể bọc thêm một tầng áo bảo hộ bên ngoài tường thành, hòa hoãn tốc độ đạn pháo... ai da, phương pháp đơn giản như thế sao trước đây không nghĩ tới chứ?”

“Mọi người đều trực tiếp thẳng thừng đánh đánh giết giết, mấy ngàn năm nay xây dựng tường thành cũng toàn là theo cách thức đó, đương nhiên rất khó nghĩ tới chuyện bỏ chút công phu ở trên mặt.”

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Ta từng thấy bên ngoài tường nhà dân có sử dụng rơm khô trộn với đất bùn bôi lên làm đệm để kiên cố, vật liệu đơn giản hơn nữa còn rất chắc chắn. Nếu có thể bôi lên bên ngoài tường thành một bức tường đất rộng hai trượng... nếu trong bùn đất có trộn lòng trắng trứng, vậy thì càng chắc chắn.”

Hoàng Linh Vũ gật đầu, có mộ huyết cũng được trộn lòng trắng trứng ở tường vây ngoài, có thể bảo đảm mộ huyết ngàn năm không bị thấm nước. Thậm chí có cỗ mộ khi bị khai huyết, còn có thể thấy xương trắng tươi trên bàn cúng, chỉ đáng tiếc không khí bên ngoài vừa tiến vào, không tới hai tiếng sẽ hóa thành bã nước vụn rã.

Mộ Dung Nam Cẩn cẩn thận nói: “Nhưng đại công trình này, chỉ sợ hao người tốn của.”

Hoàng Linh Vũ nói: “Không cần trên mỗi tòa thành trì đều đắp đất, chỉ cần bảo đảm Sài Đô là được. Cũng không tắt trộn lòng trắng trứng vào, không cần bôi quá dày chắc, dù sao chỉ là vật mang tính sử dụng một lần. Tình trạng khiến Sài Đô trở thành chiến trường, ta cũng chỉ có thể chịu đựng một lần.”

Một cuộc nói chuyện, giải quyết rất nhanh chuyện lớn chuyện nhỏ, Mộ Dung Nam Cẩn được kiến thức qua trí tuệ hoàn toàn không thua kém ‘Lục Nắm Giác’ vốn dĩ, một chút lo lắng cuối cùng cũng bị xóa bỏ. Hắn thả lỏng tâm tình hỏi: “Vậy hiện tại ngươi nên nói cho ta biết rồi chứ, người thông minh tuyệt đỉnh như ngươi, tại sao nhất định làm mình trở thành kẻ người gặp người hận a.”

125. Q.2 - Chương 126: Chuyện Nghịch Thiên.

Mộ Dung Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ nhìn nhau cười, tối qua bó gối nói chuyện, hắn đã biết thâm ý của Hoàng Linh Vũ. Vì thế nói: “Nhị ca, ngươi có phát giác không, bách tính Đại Yến ngu muội mù quáng, phạm là những gì quan phủ nói, đều cho là sự thật? Hoàng Linh Vũ y chẳng qua là mượn ngọn đông phong dịch bệnh, để gieo một thói xấu nhằm phá ra kẻ hở mà thôi.”

“Đích thật, bách tính ngu muội không tài, thực là một bệnh lớn. Nếu không phải vậy, cũng sẽ không có nhiều tham quan ô lại như hiện tại... nhưng chuyện này thì có liên hệ gì với chuyện ngươi làm xấu danh dự?”

Hoàng Linh Vũ nói: “Gần đây đang có mười mấy người Đại Yến, đã gần hoặc đạt tới địa giới Nam Hàn, hoặc là trị liệu cho người đã nhiễm dịch, hoặc là truyền ra phương pháp trị dịch bệnh. Bọn họ đều là người do ta an bài.”

Mộ Dung Nam Cẩn bình tĩnh đại ngộ, thử nghĩ, nếu đợi khi ôn dịch kết thúc, tin đồn ‘Hoàng Linh Vũ là đầu sỏ tội đồ gây ôn dịch’ vẫn xôn xao, các du y đã cứu chữa cho bách tính mắc dịch lại đột nhiên lên tiếng, nói y thuật của mình đều là do người được gọi là ‘Hoàng Linh Vũ đầu sỏ tội đồ’ truyền dạy, những lời vu cáo hoàn toàn không thật kia, toàn bộ là do quan phủ tung ra.

Khi đó, tin tưởng những quan phủ bóc lột đàn áp mồ hôi máu thịt bách tính, động một tí là nghiêm hình trấn áp bách tính. Hay tin những du y đã xả thân nguy hiểm để cứu người khỏi hoạn nạn, kết quả tự nhiên

không cần nói cũng biết. Mà làn sóng gợn khuếch đại như thế, liên quan đến tính mạng của mấy chục vạn người, như vậy gây ra ảnh hưởng lớn thế nào cho uy tín của quan phủ thì không cần phải nói.

Trước chuyện lần này, đã có thiếu số binh dân bố y hặn nhưng không dám nói nảy sinh hoài nghi đối với ngôn luận của quan phủ. Như vậy sau chuyện lần này, còn có thể tin vào quyền uy của quan phủ, chỉ sợ con số sẽ rất ít.

“Như thế tự nhiên là tốt, nhưng lại có một vấn đề càng nghiêm trọng hơn___ Mấy vạn năm nay, vương gia toàn dựa vào quyền uy không cho bách tính hoài nghi để thống trị thiên hạ, như vậy mới có thể tạo kỷ luật nghiêm minh. Nếu quyền uy tan vỡ, chỉ sợ loạn dân phản bội sẽ dấy lên, càng chìm sâu vào thế cục hỗn loạn, bách tính kêu than dậy trời.”

Hoàng Linh Vũ nói: “Thật ra có một chuyện, ta và Diêm Phi Hoàng đều cố ý tránh né không bàn tới. Chúng ta đến từ một quốc gia ở thế giới khác. Nơi đó không có hoàng đế, quyền uy của quan phủ cũng không phải là tuyệt đối, bách tính đều có lực phán đoán của riêng mình. Nhưng vẫn có thể quản lý nghiêm ngặt, tỉ như nếu có lũ sông Hoàng Hà, vạn dân trong nước đều có thể đồng lòng tương cứu. Nếu có một nơi vô cùng nghèo khó, nơi phú túc khác sẽ giúp đỡ tương trợ.”

Mộ Dung Nam Cẩn không tin nói: “Không thể tưởng tượng, cho dù là Phần Hà mười sáu năm trước đổi đường, tiên đế hạ lệnh phú thương hai quận Đô, Ân cứu tế nạn dân, cũng bị chối đẩy, làm gì từng có đạo lý chủ động tương trợ.”

“Vì hai thế giới này khác biệt quá lớn, đây cũng là nguyên nhân ta và Diêm Phi Hoàng không muốn nhắc tới với người khác. Tóm lại, người cứ xem như nghe tin bất quá cũng được, cứ nghe ta nói cho hết đi.”

Hoàng Linh Vũ dùng dư quang khỏe mắt thấy Mộ Dung Bạc Nhai dường như có vẻ hơi quái dị, liền tỉnh ra, thì ra cứ mãi nghe y nhắc tới mấy loại từ như ‘ta và Diêm Phi Hoàng’, đại khái trong lòng hẳn cũng có chút bất an khó chịu đi, vì thế liền nháy mắt một cái cho hắn an tâm, rồi mới tiếp tục nói: “‘Hoàng đế’ có nhiên vĩ đại, nhưng sức một người trị một nước, không phải quá mệt sao? Cho dù có thừa tướng, thượng thư tương trợ, nhưng nào có thể khống chế được đức hạnh của trăm quan? Thống trị một nước, không phải khống chế bách tính là có thể khiến quốc gia phú cường, nếu quan viên vô năng, thì càng thêm nguy hiểm.”

“Nghe cách nói của người, như vậy không cần hoàng đế phải dậy sớm ngủ trễ bận rộn, mà vẫn có thể có cách thống trị?” Mộ Dung Nam Cẩn vô cùng kinh ngạc, “Lẽ nào là...”

Hoàng Linh Vũ cười, đợi hắn nói tiếp sau chữ ‘lẽ nào’. Nhưng thần sắc Mộ Dung Nam Cẩn do dự, rồi mãi không nói phần sau, chỉ mang vẻ khó tin lắc đầu.

Cuối cùng, vẫn là Hoàng Linh Vũ nói: “Dám hỏi điện hạ, phía sau từ ‘lẽ nào’ của điện hạ rốt cuộc là cái gì?”

Mộ Dung Nam Cẩn trừng mắt nhìn y một cái, nhưng dưới ánh mắt hung ác giống như bảo hộ của Mộ Dung Bạc Nhai đành phải mềm xuống, đáp: “Ta căn cứ theo những gì người vừa nói để suy đoán, chắc không phải là để bách tính tự quản lý chứ? Nhưng thực sự không thể tin nổi, người nghe rồi cứ xem như chưa nghe là được.”

“Sao có thể xem như chưa nghe? Hoàn cảnh ta vốn sống trước đây quả thật chính là như thế mà, không chỉ nước, mà thượng cấp của quốc gia đa phần đều là do bách tính bầu nên.”

.....

Hoàng Linh Vũ chậm rãi thuật lại chuyện trong thế giới kia. Đó đã là ký ức rất lâu về trước, nhưng hiện tại vẫn tồn tại rõ ràng như mới trong đầu. Không dựa vào hoàng đế, không sùng bái thần tiên, tự mình có thể nuôi sống mình, con người nuôi sống quốc gia, quốc gia cũng bảo hộ con người, cho dù vẫn có chuyện không công bằng xảy ra, nhưng mọi người đều có quyền lên tiếng, vì thế cũng sẽ có người quan cao hậu lộc đêm đêm hát ca phải xuống ngựa, những kẻ tham ô phạm pháp phải vào tù.

Theo sự tường thuật của Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Nam Cẩn thấy trước mắt dần sáng lên, thậm chí phát ra tia sáng xanh lục, chỉ nghe hắn hỏi: “Vậy thì, rốt cuộc phải làm sao mới có thể đạt tới trình độ đó, hoàng đế không còn là hoàng đế, cũng có thể giống như người bình thường.”

“Lẽ nào Nam Vương điện hạ không xem trọng hoàng vị này như thế sao?”

Mộ Dung Nam Cẩn hít thật sâu một hơi: “Nhiều năm như thế, không ai biết mộng tưởng của ta. Ta từng đề cập qua với tiên hoàng và huynh trưởng rằng ta không có ý chấp chưởng thiên hạ, bọn họ chỉ xem như trò đùa. Mấy trọng thần cực kỳ tâm phúc nghe thế, cũng chỉ cho rằng ta đã không còn tín nhiệm bọn họ. Thậm chí khát cái bên đường đều sẽ cho là ta có vấn đề. Nhiều năm như thế ta cũng chỉ có thể dốc lòng với Bạc Nhai, không ngờ, cuối cùng lại có một đồng bạn chí đồng đạo hợp.”

Mộ Dung Bạc Nhai cũng nói: “Người xem, ta nói không sai chứ, nhị ca căn bản không muốn làm hoàng đế!”

“Như vậy a... phiền phức lớn rồi a... ta vốn muốn kiến nghị Nam vương điện hạ áp dụng chính trị quân chủ, dù sao bước nhảy quá nhanh, bách tính căn bản cũng không thể tiếp nhận a.” Hoàng Linh Vũ mang vẻ khổ não, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Nhưng điện hạ, người khác vì hoàng vị mà đánh đến sứt đầu chảy máu, sao người một nửa hứng thú cũng không có?”

“Hắn a, hoàn toàn chính là tự do quen rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói. “Người cho là cả ngày cùng đám đại thần đó so đo tính toán rất vui sao? Hắn từ khi mười mấy tuổi đã từng được trải nghiệm nơi dân gian hai năm, sau khi trở về thì không còn muốn làm hoàng đế nữa.”

Hoàng Linh Vũ suy nghĩ rất lâu, đột nhiên nói: “Tự cổ tới nay, làm hoàng đế luôn là họa khởi trong nhà, nhưng bên phía chúng ta, trong quốc gia chính trị dân chủ, không những sẽ không tranh chấp vì hoàng vị, ngược lại rất nhiều hoàng tử vì sự nghiệp của mình mà đều từ bỏ quyền thừa kế, có lẽ chính là vì nguyên nhân này.”

Mộ Dung huynh đệ đợi y nói tiếp.

“Các người nghĩ xem, hoàng tử hoàng tôn từ khi sinh ra, người bên cạnh đã nói với bọn họ ‘các người phải làm hoàng đế’, bọn họ cũng không thể từ bỏ cung cấm, những gì thấy được nói cho họ biết hoàng đế là người tôn quý nhất, nào biết bên ngoài cung cấm còn có cuộc sống đủ màu đủ dạng. Trưởng thành trong hoàn cảnh như thế, đẳng cấp làm đế trở thành mục đích duy nhất để bọn họ sinh tồn. Cứ thế, đương nhiên sẽ không từ thủ đoạn mà muốn làm hoàng đế. Cho nên, nếu muốn khiến loạn thế này dần bình lặng xuống, ta cho rằng, Nam Vương nhất định phải vô cùng dụng tâm đối với việc giáo dục tử tôn hậu đại.”

“Từ đâu mà thấy?”

“Nam Vương lẽ nào không biết chuyện của Bạch Y giáo? Đại Yển khai quốc Vinh Tường nữ vương từng phong Bạch Y giáo làm quốc giáo, mà tử tôn hậu đại của nàng lại biếm họ thành quốc nghiệt____ Từ đó có thể thấy, nếu chúng ta đã xác định muốn làm đại sự gì, thì phải khiến hậu đại có thể lý giải, sau đó có thể tiếp tục. Nếu không cải cách chưa quá mấy chục năm, thành quả vẫn chưa hiển lộ, đã bị người kế nhiệm toàn quyền phủ quyết bẽ ngoặt, vậy không phải phí trắng công sức sao?”

Mộ Dung Nam Cẩn nghe thế gật đầu nói phải, thanh giọng nói với bên ngoài: “Đi bẩm phụ nhân, mang thể tử qua đây!”

Hoàng Linh Vũ nhíu mày nói: “Chuyện chúng ta thương nghị có thể tính là chuyện đại bất kính, nghịch lại thường lệ thiên hạ, người không sợ hãi tử nghe được sẽ đi loan truyền bảy bạ?”

“Nếu đã là chuyện nghịch thiên, đương nhiên phải cho hậu đại tham gia một chân từ khi còn nhỏ. Sau hôm nay, ta sẽ phải mang theo nó đi khắp nơi. Người không phải đã nói sao, để hậu nhân lý giải, cải cách mới có thể duy trì.” Nói xong, Mộ Dung Nam Cẩn thần bí cười cười, “Hơn nữa, Sài Đô là địa bàn của ta, ai dám nói ta không đúng! Chẳng hạn nói, ta để ‘Lục Năm Giác’ người đi khởi sáng cho nhi tử của ta, người dám nói không sao?”

Hoàng Linh Vũ thở dài: “Nam Vương điện hạ nếu vẫn mãi dùng cách làm chuyên chế này, thì sẽ khiến thế tử trở thành dạng như Mộ Dung Nhuệ Việt.”

126. Q.2 - Chương 127: Đạn Chỉ Thần Cung.

Từ sau khi tiếp nhận quân vụ, Hoàng Linh Vũ hầu như phải làm liên tục không ngừng nghỉ. Phải lo quân nhu, lo thao luyện, lo quân lương, lo vũ khí, chỗ phải cải tiến có rất nhiều, hầu như mỗi ngày đều tiêu sạch ở bên ngoài.

Mà đến tối, Mộ Dung Bạc Nhai lại ôm đến một chồng văn thư, phía sau còn có người vác giá thư sách vào thư phòng của Hoàng Linh Vũ. Hai người một căn phòng, ngồi đối diện không làm phiền tới nhau, nhưng nếu có vấn đề thì lại thường xuyên tranh chấp đến mặt đỏ tai hồng.

Hoàng Linh Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, khi Mộ Dung Bạc Nhai thỉnh thoảng bị nghẹn tới sắp chết, sẽ dứt khoát rời khỏi chỗ ngồi tha Hoàng Linh Vũ vào trong phòng ngủ, hết chọc lét lại tới triển đấu, dù sao chính là không tranh cãi bằng miệng nữa.

Cho tới khi hết hơi, mới chỉnh lại ý quan, trở lại làm việc. Nhưng cuối cùng phần nhiều vẫn là làm theo ý kiến của Hoàng Linh Vũ, cho dù có trở lực rất lớn, cũng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết. Không thể không thừa nhận, nếu chỉ luận về hiệu quả công tác, Mộ Dung Bạc Nhai nhanh hơn Hoàng Linh Vũ nhiều.

Hôm nay, Hoàng Linh Vũ ở thư phòng nhìn bản địa đồ mới được đưa tới, Mộ Dung Bạc Nhai đang tính toán thu chi phòng vụ, bắt đầu từ thu đông năm ngoái đã kiên cố lại tường thành Sài Đô, khoản chi lớn hơn không ít. May mà có Mạc Am chương quản khai quặng thủ công, lại có Lộ Thị Tửu dẫn đầu đội thương nhân không ngừng kiếm chác thắng lợi ở ngoài nước, tại nơi đó mua được lương thực đủ bổ sung chi trả lương bổng cho binh sĩ nhân công.

Đột nhiên có người lao vào, nhìn trái phải một chút, huýt một tiếng rồi lại muốn lui ra. Nào biết Hoàng Linh Vũ phản ứng cực nhanh, dư quang khóe mắt liếc thấy liền nhắc tay ném nghiêng mực qua. Nghe thấy tiếng kêu lớn, Lý Sảng về mặt khóc than chụp lấy vật nặng đòi mạng đó, ai thanh kêu: “Lão đại, không sợ ném chết ta a.”

“Làm gì có dạng nha đình như ngươi, một chút tinh thần kính nghiệp cũng không có, sau này khi vào phải thỉnh an trước. Ở đây khác trong Lâu, may mà hôm nay không có người ngoài, nếu không sẽ lộ sơ hở, lúc đó chờ coi ta có gọi Trình Bình đến thực hiện thập đại khốc hình Yến Hàn hay không.”

Mộ Dung Bạc Nhai đầu cũng không ngẩng lên, lật sách, nhanh chóng so so, vừa gật đầu nói: “Vừa khéo vừa khéo, Lộ Thị Tửu nhà ta mấy năm nay cũng có chút nghiên cứu đối với khảo vấn dụng hình, có thể cùng Trình quản gia học hỏi một chút.”

Hoàng Linh Vũ nghe xong, không biết đã đảo mắt trắng mấy lần, thâm nghĩ, Trình Bình nhà ta tránh 69 đó của nhà ngươi giống như tránh nạn, còn học hỏi, Trình Bình sẽ đi nhảy lầu trước cho coi.

Vừa hay tối nay phòng vệ phụ trách gác đêm chính là Trình Bình, hẩn ngồi trên cành cây bên ngoài trực đêm, tu vi đã hơn năm trước rất nhiều, câu này của Mộ Dung Bạc Nhai vào tai hẩn, gần như dọa hẩn muốn rớt xuống khỏi cây.

Lý Sảng thì cười bồi nói: “Nào có nào có, bắt được thứ tốt, hưng phấn quá mức, nên mới quên quy củ, hai vị đại nhân nhất định phải lượng thứ cho tiểu nhân a.”

“Vậy còn phí lời gì nữa, lấy ra xem thử coi.”

Lý Sảng móc một vật trong ngực ra.

Hoàng Linh Vũ tỉ mỉ nhìn, thì ra là một con bọ câu chuyển thư, cười mắng: “Trong y phục đó chứa túi vạn năng sao, ngay cả vật sống cũng có thể nhét vào.”

“Không phải đâu, diệu ngoan thuận tùng mà, có cùng đức tính với đám được dưỡng trong Lâu.”

“Sao bắt được?”

“Chúng ta thấy nó bay trên trời, liền đánh rớt xuống.”

“Bay trên trời thì làm sao đánh, ngươi xem mình là diệu nhân sao?”

“Lão đại! Sao người có thể dạy học sinh mắng người, người không phải nên để mọi người noi gương sao.” Lý Sảng rũ mặt, “Lại nói cũng không phải là ta bắt. Con bồ câu này đậu trên cây nghỉ ngơi, nghỉ đủ rồi vừa định bay đi thì bị Lương Tiểu Tiểu dùng ‘đạn chỉ thần cung’ bắn rớt.”

Mộ Dung Bạc Nhai tán thưởng: “Không ngờ được tiểu tì nữ yếu diệu yếu đuối đó, cũng biết ‘đạn chỉ thần thông’ đã thất truyền nhiều năm!”

Hoàng Linh Vũ khinh thường nói: “Cứ nghe bọn họ hồ nháo đi, ‘đạn chỉ thần thông’ gì chứ, chỉ là một cái ná lớn thôi!”

“Lão đại, ngài cũng nên lưu lại chút mặt mũi cho chúng ta chút, muốn đánh rớt con diều nhi bay cao như thế thì cũng cần công phu đó chứ.”

“Nga.” Hoàng Linh Vũ vẫy tay, Lý Sảng ngoan ngoãn đi qua, đem con bồ câu ủ ê đó và một ống trúc nhỏ giao cho Hoàng Linh Vũ.

“Người đi ra ngoài chơi trước đi, biết tại sao Tiểu Tiểu bắn rớt nó nhưng lại không tự mình đưa tới không?”

Lý Sảng đảo đảo mắt một vòng, cười hi hi nói: “Vốn dĩ không biết, hiện tại thì biết rồi, vì Tiểu Tiểu sớm biết các người đang ở trong phòng, cho rằng khẳng định sẽ không làm chuyện tốt lành gì.”

Hoàng Linh Vũ nào nghĩ tới đáp án này, phần trước thì nói đúng rồi, nhưng nói tới phần sau thì sao lại đổi vị thế kia? Y xoa trán mắng: “Lý Sảng a Lý Sảng, trong mấy người ta mang tới, làm ta đau đầu nhất chính là người đó, ra ngoài trước đi, còn không đi nữa ta thật sự sắp tức chết.”

Đợi Lý Sảng về mặt tràn đầy vô tội đóng cửa phòng, Mộ Dung Bạc Nhai không quan tâm hình tượng vùi đầu vào đóng sách, qua rất lâu cũng không dậy. Cho đến khi Hoàng Linh Vũ mệnh lệnh hắt tìm cái lông để nhốt bồ câu lại, mới thấy hóa ra trên mặt hắn là nụ cười tràn đầy khả ố, muốn dừng cũng dừng không được.

“Được, các người ai ai cũng đều chọc tức ta, chính sự thì không thấy hứng thú như thế, suốt ngày chỉ biết nghĩ bậy nghĩ bạ.”

Mộ Dung Bạc Nhai chọc chọc bồ câu, vui tươi hơn hở nói: “Là người quá nghiêm túc thôi, nên người khác mới luôn thích chọc người.”

Hoàng Linh Vũ trừng chết hắn, chậm rãi cũng đổi sang vẻ mặt xấu xa: “Ta nghiêm túc? Người thử đi hỏi đệ của người đi, lúc mới ra khỏi Lạc Bình kinh, không phải bị hắn bắt được một lần sao. Người thử đi hỏi hắn, đêm đó ta đối với hắn làm gì, hừ hừ, ta đích thật không phải người tùy tiện, nhưng khi ta tùy tiện lên thì sẽ không phải là người!”

Mộ Dung Bạc Nhai ngốc lảng, nửa ngày mới tỉnh lại, lao như tên bắn tới trước bàn Hoàng Linh Vũ, tư thế này quả thật giống như tiểu lưu manh đánh lộn trên đường, khiến Hoàng Linh Vũ lập tức gờ nặng lên làm ra tư thế phòng bị.

Nhưng Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng chỉ phiền não nặng nề ấn lên chồng sách, vẻ mặt rầu rĩ khổ sở nói: “Nếu người chịu đối với ta một lần như vậy, ta thật sự có nằm mơ cũng sẽ cao hứng mà chết a.” Nói xong, lắc đầu, trở lại bàn mình tiếp tục làm việc.

“Tiếng gió thì lớn mà mưa thì nhỏ a...” Hoàng Linh Vũ quả thật hoài nghi bản thân có phải đã trở thành Hoàng Liễm Công không, sức quyến rũ đại giảm rồi. (*Hoàng Liễm Công: : Tạm thời chưa tìm ra ý nghĩa.)

Trình Bình nằm trên cành cây bên ngoài, lười biếng nhìn ánh trăng sáng, trầm nghĩ, hành động này của Mộ Dung Bạc Nhai thật ỉn, thật ra nào có cái gì phải lo lắng đâu. Loại quan hệ giữa Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Sí Diễm, người có mắt đều hiểu được. Dùng từ ngữ trong Lục Mang Lâu thì chính là___ hai ‘thụ quân’ ở bên nhau, lẽ nào còn có thể làm ra chuyện gì được sao?

Chờ Hoàng Linh Vũ xem xong thứ trong ống trúc, thì nhìn chăm chăm con bồ câu nảy ra chủ ý xấu. Vốn dĩ trong ống trúc là tin tức của Nam Hàn Bạch Vũ Kỳ tới Hắc Vũ Kỳ, nếu có chuyện gì muốn tìm đại thúc kín như hủ nút không chịu thông khí kia, thì chính là lúc này đây.

Linh quang chợt lóe, nhớ tới Mộ Dung Nam Cẩn đang bận rộn làm sao để có thể chính diện giao phong với thiết pháo phi đạn của Diêm Phi Hoàng, nếu để tên đó biết được y đang ở trong Nam Vương quân, Diêm Phi Hoàng cũng sẽ nghĩ tới hậu quả của hai quân có phòng bị tranh đua, mà cố gắng tránh sử dụng thiết pháo.

Nghĩ tới đây, Hoàng Linh Vũ cũng bắt đầu không biết làm sao, tên Diêm Phi Hoàng đó, quả nhiên bất luận đi tới đâu cũng đều khiến y đau đầu khó thể liệu a. Lại nhìn Mộ Dung Bạc Nhai đang ngoan ngoan làm việc không dám lơ là đối diện, thậm chí, ngay cả tên nhóc này cũng rầu rĩ phiền não rồi, chộc thể nào cũng không phát giận với mình, cũng không biết khi ở sau lưng có phải cũng vậy không, đại khái là sắp đắc đạo thành tiên luôn rồi.

Đông đi xuân tới, dưới sự nỗ lực của đoàn du y vô danh do Lục Mang Lâu phái đến Nam Hàn, ôn dịch trong nội cảnh Nam Hàn dần được khống chế. Mà danh tiếng của ‘ôn thần’ Hoàng Linh Vũ dưới sự truy nã của quan phủ cũng càng lúc càng vang dội.

Vì tình thế trong nước dần an ổn, với hai cánh quân đứng đầu Hắc Vũ Kỳ và Bạch Vũ Kỳ, cuối cùng có thể không chút cố kỵ hoành hành ở nội cảnh nước láng giềng. Chỉ trong một mùa đông, đã nuốt chửng mấy tiểu quốc ở phía nam Trường Giang.

Tính toán thời gian bằng tuyết phía bắc sắp tan, trong Nam Hàn lại nổi lên tiếng hô gọi bắc chinh, phái chủ chiến một lòng chủ chiến, trông mong có thể trong mười năm giành được thiên hạ sơn hà.

Nghe nói Kim Bội Nhĩ Đan Ninh hồi thành hoàn tất báo cáo nhiệm vụ, trở về cứ điểm Đồn Thành nơi Hắc Vũ Kỳ đang mở rộng địa bàn về phía bắc. Nơi này vốn là thuộc địa của đại hoàng tử Yến quốc Mộ Dung Nhuệ Việt, nhưng dưới kế sách của Diêm Phi Hoàng, hai năm trước đã trở thành cứ điểm quân sự quan trọng của Hắc Vũ Kỳ.

Sau lưng Đồn Thành là vách núi, ba mặt là nước, tường thành kiên cố. Sông hồ thành vây quanh không phải là nước sông tự dẫn tới, mà là lấy từ nguồn nước dưới đất. Ngay cả Kim Bội Nhĩ Đan Ninh và Diêm Phi Hoàng cũng đều không nỡ bắn một phát đạn được đối với nó, mà tiêu phí thời gian nửa năm để đào thông đạo dẫn nguồn nước chảy xuống chỗ thấp, hơn nữa binh sĩ trong thành bị cạn lương thực, mới giành được quyền khống chế. Nếu không cứ chiếu theo phương pháp chính công truyền thống, chỉ sợ thật sự phải dùng di thể binh sĩ để lấp đầy sông hồ thành, mới có thể giành được thắng lợi.

127. Q.2 - Chương 128: Ôn Thần Tới Cửa.

Kim Bội Nhĩ Đan Ninh vương gia tiến vào Đồn Thành vội vội vàng vàng, xua mấy hạ nhân tới thỉnh an đi, đi thẳng tới chỗ an cư của Diêm Phi Hoàng. Hắn vừa tiến vào lập tức la lớn: “Diêm...”

May mà Diêm Phi Hoàng nhanh mắt lẹ tay, lao tới như tên bắn, bịt kín miệng Kim vương gia, mắng: “Người xem đây là phủ của người? Diêm* cái gì mà diêm, còn đường thôi!” (*Diêm ở đây nghĩa là muối, đọc cùng âm với chữ ‘Diêm’ trong tên của Diêm Phi Hoàng, anh Diêm giả vờ nói vậy để che lấp.)

“Hắc hắc hắc hắc!” Kim vương gia ôm đầu cười gượng, làm như nói ám hiệu. “Không phải, nhất thời không kịp biến thông thôi. Câu ‘diêm cái gì cái gì’ dễ nghe lắm, nhất định phải đổi tên nước ta mới được, bắt kim bắt ngân đi.” (*Bắt kim bắt ngân: Không vàng không bạc. Câu này ta không hiểu, thông cảm T_T)

Diêm Phi Hoàng vẫy lui mọi người đang nghị sự bên cạnh, cùng Kim vương gia vào phòng. Hai người tuổi tác tương đương, chí hướng cũng gần, khi không có ai sẽ xưng huynh gọi đệ, cũng không để người ngoài biết.

Lại nói Kim vương gia vào phòng rồi, nhìn quanh bên ngoài xác định đều là người của mình canh gác, không có kẻ nào có thể tiến vào trong mười trượng, mới yên tâm đóng cửa, đóng cửa xong thì hỏi: “Nghe nói thân thể không khỏe?”

Diêm Phi Hoàng sớm che miệng nói: “Đau răng.”

“Cổ Nhân Vân, răng đau không phải là bệnh, đau cũng không lấy mạng. Người để ta xem thử.”

Diêm Phi Hoàng gần như muốn phun nước bọt, vốn từ nhỏ quả thật thường xuyên nghe mấy câu quảng cáo của kem đánh răng ‘Lục Tắt Trị’, không biết từ đâu lòi ra tên ‘cổ nhân’ không có mắt, từ bên đó qua đây thuận tiện mang theo ‘Cổ Nhân Vân’.

Kim Bội Nhĩ Đan Ninh nhìn trái nhìn phải, phun một hơi: “Được rồi, ta nói này, răng người không dùng được nữa, lung một lỗ bự, nướu cũng xưng lên rồi.”

“Ai.”

“Than cái gì, ta sớm đã rụng ba cái răng rồi, hiện tại người mới nhỏ có cái đầu tiên, nên cười thầm rồi.”

“Nếu sớm biết lớn tuổi rồi sẽ sa sút như vậy, ta nên sớm cải tiến nghiên cứu nha khoa, bồi dưỡng mấy người trẻ tuổi để có thể trị cho ta.”

“Coi người kia, mới qua bốn mươi đã nghĩ tới chuyện lão niên trường thọ a?”

“Ta thật không nhẫn tâm, những quân y trong quân chúng ta, ta nào dám đem ‘răng-xử-nam’ của ta cho họ nhổ, để bọn họ nhổ như nhổ sừng tê giác không phải là quá thô lỗ tàn bạo sao?”

Kim vương gia nhớ tới khi vừa quen biết tại quán viện, Diêm Phi Hoàng cũng thỉnh thoảng nói mấy lời không sạch sẽ, chẳng hạn gì mà ‘Đây là lần đầu tiên nô gia bị ‘nhân-xạ’, ‘mặt-xử-nam’ của nô gia đã hiến cho đại nhân ngài rồi.’ Lúc đó thật sự là làm Kim vương gia bị sặc tới mức xém vắng cả phổi. (Chú thích: ‘X xử nam’ ở đây có nghĩa là ‘lần đầu tiên’, không phải hàm ý xử nam chân chính.) (*Nhân xạ: bắn t*nh lên mặt)

Kim vương gia một tay ôm bụng một tay gác lên vai Diêm Phi Hoàng kéo mạnh, cười ha ha: “Cái răng nát của người mà vẫn còn là ‘răng-xử-nam’ sao!”

Diêm Phi Hoàng thống khổ nói: “Người nhẹ chút đi, đau!”

Kim Bội Nhĩ Đan Ninh nhìn gương mặt hấn quả nhiên có hơi xưng lên, biết lần này đau đớn khó nhịn, cũng rất đồng tình.

Nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên vui vẻ nói: “Gần đây Nam Hàn có xuất hiện vài vị thần y, nói không chừng có thể xem bệnh cho người.”

“Bỏ đi, những người đó ta tạm thời còn chưa muốn dính tới...”

Diêm Phi Hoàng vẻ mặt sầu muộn, không dễ gì mới xuất hiện vài du y không tệ, nhưng nhìn kỹ thuật thì lại như đã từng biết, cũng chỉ có Hoàng Linh Vũ cùng thời đại tới đây là có thể tạo ra. Hiện tại đã tỏ rõ đối địch với bên đó, chỉ sợ đến lúc triệu mấy du y kia vào, xem răng cho ta là giả, đập đầu ta mới là thật.

“Người nói cái gì?” Kim vương gia hỏi.

“Không có gì, ta không dám tin những kẻ lang thang đó, thà không nhổ.”

“Người thật ngoan cố, ai.”

“Nói nghiêm túc đi, lần này yết kiến tiểu hoàng đế, tiểu hài đó nói thế nào?”

Kim vương gia lại thở dài, hung tợn nói: “Còn không phải Diệp Khâm. Hồn đàn Hách Nhĩ Thọ đó, bạch lang vương cầu thí gì đó, một lòng chủ chiến, chiến chiến chiến chiến chiến, tức chết ta mà! Còn nói gì mà để phô trương quốc uy ta, nói tới mức tiểu hoàng đế tâm động, mấy trọng thần như xương cánh tay cũng ngứa ngứa khó nhịn.”

“Nói như thế, thánh ý toàn tuyến tiến công...”

“Ta thấy không lâu rồi. Nếu nói phải tiêu diệt các nước, với quân lực trước mắt của nước ta cũng không phải là không thể, nhưng lại hoàn toàn không hợp với kế hoạch của chúng ta.”

Diêm Phi Hoàng đi qua lại mấy lần, ngửa đầu nhìn trần nhà, chậm rãi nói: “Nếu đã như thế, chúng ta tiên hạ thủ vi cường.”

“Làm thế nào?”

“Chúng ta chọn một địch nhân mạnh nhất, còn để bạch lang vương đi đối phó những kẻ yếu.”

Kim vương gia tỉ mỉ lắng nghe, kỳ thật hắn cũng là phái chủ hòa, sớm đã như vậy. Chỉ là trong gia tộc một lòng chủ chiến, mà từ khi Nam Hàn quốc cường binh mạnh tới nay, tiếng hô hào mở rộng biên cương cũng càng ngày càng tăng. Hắn cũng chỉ đành học thủ đoạn trong ngoài bất nhất, trà trộn trong phái chủ chiến.

Mà hiện tại, dưới sự giúp đỡ của Diêm Phi Hoàng có được địa vị hôm nay. Nếu nói một ngày nào đó phát động bức cung chính biến cũng là chuyện thường.

Diêm Phi Hoàng mỉm cười nói: “Nhược quốc thì rất nhiều, bạch lang vương đánh bại từng cái, cuối cùng cũng tỉnh bị lực tấn. Mà chúng ta và nước mạnh nhất giao phong, trên mặt là đánh oanh oanh liệt liệt, nhưng thực tế phóng pháo nhiều lao lực ít, cuối cùng cũng có thể lưu lại một chút tàn tồn... hơn nữa bảo tồn thực lực, đến lúc đó cho dù bạch lang vương muốn làm khó dễ chúng ta, cũng không cần lo lắng nữa.”

Kim vương gia liên tục gật đầu, cuối cùng: “Nửa vế trước của ngươi nếu để người bên cạnh nghe được, nhất định sẽ cho rằng chúng ta điên rồi.”

“Vẫn sẽ có người có thể lý giải được đó.”

“Thật sự còn có người kỳ quái như chúng ta sao?”

“Đại khái đi... đáng tiếc ta không muốn lại có bất cứ giao thiệp gì với y nữa.”

Hai người đang nói tới đây, bên ngoài cửa truyền tới tiếng chuông ngân nhẹ, qua không bao lâu quả nhiên có người đi vào gõ cửa, lớn tiếng bẩm báo: “Bồ câu đưa tin từ Bạch Vũ Kỳ, nhưng nội dung bên trong rất kỳ quái, thỉnh quân sư đại nhân quá mục.”

Hai người nhìn nhau một cái, cho dù giữa Hắc Bạch Kỳ có chính kiến không hợp, nhưng tin tức liên lạc bình thường vẫn có. Nếu là quân báo thường ngày, cũng đều là sự vụ thông thường mà phó tướng có thể xử lý. Có chuyện gì ‘kỳ quái’ đến mức phải để quân sư quá mục? Hơn nữa có vẻ như ngay cả Kim vương gia cũng không thể quá mục?”

Diêm Phi Hoàng bước ra ngoài, Kim vương gia nghe hắn nhận đồ xong thì bảo người lui xuống, tiếp theo là tiếng mở ống thư mở cuộn giấy, sau đó là không có động tĩnh.

Thời gian trôi qua từng khắc, Kim vương gia lưỡng tâm đại phát cũng có khi không kiên nhẫn, Diêm Phi Hoàng hô người tới, gọi người vừa đưa thư trở lại, hỏi hắn: “Bồ câu đưa tin là từ nơi nào tới?”

“Hướng nam.”

“Trên người có bị thương không?”

“Có vết đạn thương, nhưng đã lành lại, hơn nữa là cao thủ trị liệu.”

“Được, người lui xuống đi.”

Diêm Phi Hoàng cuối cùng bước chậm trở vào, sắc mặt rất trầm trọng.

“Rốt cuộc là chuyện gì, khiến ngươi lo lắng như thế?” Thời gian sống cùng cũng tính là có, Kim vương gia cũng có thể nhìn thấu được vẻ mặt của Diêm Phi Hoàng.

Diêm Phi Hoàng lắc đầu, ngơ ngẩn lão đảo ngồi lên ghế, vờ bức thư nâng đầu thở dốc. Kim vương gia cũng từng thấy qua bộ dáng thế này của hắn một lần, là năm ngoái nghe nói khi đi thích sát Mộ Dung Sí Diệm, khi trở về chính là như thế, sa sút mấy ngày mới hồi phục lại.

Kim vương gia động cũng không dám động, qua thời gian một bữa cơm, Diêm Phi Hoàng khổ não đến cực điểm bức dọc nói: “Ngươi nói rốt cuộc là thế nào, ta muốn để bọn họ đừng dính dáng tới chiến sự này, kết quả ai nấy cũng đều như chạy đua trộn lẫn trong chiến cục này.”

Hắn phần nộ vô bàn đứng lên, ngay cả chuyện rằng đau cũng quên tuốt, kích động bước qua bước lại, đem thứ trong tay đưa cho Kim vương gia: “Ta còn nói để quân tìm thể lực mạnh nhất giả đánh mà! Kháo a, kết quả y lại tham gia vào. Người đó, y ở nơi nào, nơi đó chính là mạnh nhất a!”

Kim vương gia cầm bức thư mỏng manh, chỉ thấy phía trên viết đều là ôn chuyện cũ, cuối cùng tổ hợp là ‘Hoàng Linh Vũ’.

“Người này thế nhưng quen biết ngươi, còn tìm tới cửa nữa!” Kim vương gia tràn đầy ngạc nhiên, thậm chí nghĩ khó trách lại đau răng, vì ôn thần tìm tới cửa mà!

128. Q.2 - Chương 129: Chỉ Vì Mục Tiêu.

Kim vương gia tỉ mỉ xem kỹ thư tín của Hoàng Linh Vũ, mặt sau còn có vài chữ nhỏ nhí, ý là Hoàng Linh Vũ y hiện tại đang mưu sinh trong lãnh địa của Mộ Dung Nam Cẩn, nếu Diêm Phi Hoàng có chuyện, tự nhiên biết được phải đi tìm ai.

“Y nói ngươi biết phải đi tìm ai, ngươi biết thật sao?”

Diêm Phi Hoàng trầm nghĩ, còn có thể tìm ai, không phải chính là đi tìm Lục Năm Giác đó sao? Ban đầu nghĩ đi nghĩ lại, cũng cho rằng chỉ là Tiểu Hoàng y an bài người trong quân Nam Vương, ai biết thế nhưng chính là bản thân y xuất mã.

Nhưng hắn cũng không nói, chỉ là phiền não suy nghĩ rốt cuộc có cần thật sự dùng súng đạn đối đầu nhau không. Cuối cùng, hắn hung tợn nghiêng răng, quyết đoán nói: “Chúng ta sẽ lưu Nam Vương quân lại cho Bạch Vũ Kỳ.”

“Nam Vương quân? Năm ngoái hắn và Mộ Dung Nhuệ Việt chiến ở Giang Bắc, Mộ Dung Nhuệ Việt xuất mười lăm vạn binh, hắn chỉ tập hợp sáu vạn, cho dù có cộng thêm hai vạn quân hậu phương...”

“Ngươi sai rồi, hai tiểu tử Mộ Dung Nam Cẩn và Bạc Nhai này là do ta dẫn dắt, hiểu rõ nhất sự khác biệt giữa tinh binh và tạp mao. Mộ Dung Nhuệ Việt cho dù có xuất mười lăm vạn binh, cũng chẳng qua là một đám ô hợp. Mộ Dung Nam Cẩn và Mộ Dung Bạc Nhai lại chọn lựa tỉ mỉ, hướng hồ dân ở Tương Cán bản tính hung hãn, huấn luyện lại thì nhất định có thể đối địch với một đội quân.”

“Đừng quên Bạch Vũ Kỳ cũng có chín vạn tinh binh, lại thêm bộ binh khinh trọng mới được tuyển chọn, đã vượt qua mười hai vạn người.”

“Hoàng Linh Vũ quý kế đa đoan, nếu dụng binh, thì một binh có thể sử như ba binh. Bạch Lang Vương dù có thông minh, cũng chẳng qua là trí tuệ bẩm sinh, mà sự lợi hại của Hoàng Linh Vũ nằm ở chỗ y quen thuộc rất nhiều trận chiến vi diệu của thiên hạ.”

“Đó không phải chỉ là đàm binh trên giấy sao?”

Diêm Phi Hoàng ngưng trọng lắc đầu: “Nếu nói vài năm trước, khi y còn chưa tham gia vào thời cục, thì có lẽ còn chưa đủ kinh nghiệm. Nhưng hiện tại, hừ, nếu còn không có chút tiến bộ nào, dù ta có bị đánh chết cũng không tin nổi. Chúng ta không phải đang muốn để Bạch Vũ Kỳ tự tiêu hao hết nhuệ khí của mình sao, chỉ riêng Nam Vương quân chỉ sợ đã có thể đạt được mục đích này rồi. Tóm lại, có thể bảo lưu bao nhiêu nước nhỏ thì cứ bảo lưu, dù sao để Nam Vương quân trở thành tán dư bảo hộ của họ.”

“Vậy chúng ta sẽ khiêu chiến Mộ Dung Nhuệ Việt?”

“Yên quốc chỉ cần một thế lực.” Trong mắt Diêm Phi Hoàng lóe lên tia sáng độc ác. “Mộ Dung Nhuệ Việt ác độc vô tình, sớm nên diệt hắn cũng là việc tốt trong thiên hạ.”

Nói xong, Diêm Phi Hoàng đi ra ngoài, trong phòng quá ngột ngạt, thật sự cần ra ngoài thông khí.

Kim vương gia lập tức đứng lên, đi theo sau lưng hắn nói: “Nhưng ngươi đừng quên, chỉ có dành được quyền khống chế hoàng đế, chúng ta mới có thể chân chính bắt đầu làm chuyện muốn làm.”

“Cái này còn cần ngươi nhắc nhở sao? Bọn họ nếu có thể chống đỡ đến cuối cùng, có lẽ chúng ta còn có thể nghị hòa. Bọn họ nếu trở thành thuộc quốc của chúng ta, qua vài năm nữa lại chính thức sát nhập vào quốc thổ nước ta, như vậy vừa danh chính ngôn thuận mà còn tiện nghi rất nhiều.” Diêm Phi Hoàng trào phúng

cười cười, đi ra. Mục đích của bọn họ làm gì cần người khác phải nhắc nhở? Hắn không phải đã quyết định ném bỏ kẻ địch chính trị lớn nhất lại cho người từng thân mật nhất xử lý hay sao?

Kim Bội Nhĩ Đan Ninh và Diêm Phi Hoàng mấy năm trước đã quyết tâm muốn thống nhất các nước trong thiên hạ làm một, duy chỉ có một thể đồng tâm, mới sẽ không phát sinh chiến tranh, thiên hạ này mới có thể có được hòa bình an định. Sau đó mới có thể tiến hành các loại cải cách trong thiên hạ, dần dần xóa bỏ sự khống chế tuyệt đối của hoàng quyền quan uy đối với dân chúng.

Nhưng có câu thỏ manh chết, chó bị hằm, đây là chân lý trăm ngàn năm không đổi. Kim Bội Nhĩ Đan Ninh và Diêm Phi Hoàng cũng biết, nếu như dễ dàng nhanh chóng hợp nhất được thiên hạ, thì cũng sẽ trở thành đối tượng để tiểu hoàng đế và đám văn thần tập trung lực lượng tước quyền hạn chế. Không có quyền lực, muốn tính đến những cải cách sau đó, chẳng quả chỉ là mộng hão huyền. (*Thỏ manh chết, chó bị hằm: Sau khi bắt được thỏ, thì chó săn cũng bị giết. Ý là: Những người vất vả trợ giúp kẻ cầm quyền, sau khi sự thành sẽ bị vứt bỏ hoặc giết chết.)

Cho nên, phải dần tích lũy chiến công, vừa đánh bại địch quốc, không ngừng đoạt thắng lợi, vừa nuôi dưỡng địch quốc, như chơi trò mèo vờn chuột từ từ kéo dài thời gian. Cho đến khi Kim Bội Nhĩ Đan Ninh có thể đạt được quyền uy tuyệt đối tại Nam Hàn, rồi mới một hơi thôn tính thiên hạ, đây chính là mục tiêu chiến lược hiện tại của Diêm Phi Hoàng.

Cũng chính vì vậy, dưới pháo kích và thế công cường đại tại Nam Hàn, Đại Yến mặc dù phân làm nhiều thế lực, nhưng vẫn chưa bị hoàn toàn tiêu trừ. Những tiểu quốc khác ở phương bắc tuy cũng bị vó ngựa dẫm qua, nhưng dưới tình trạng cố ý khiến lương thảo không đủ cung cấp, đội quân Nam Hàn cũng chưa từng thường trú tại quốc gia nào, chỉ cướp sạch tài bảo và lực lao động trẻ tuổi.

Vì thế hoàng thất của những tiểu quốc này như cỏ dại gió thổi lại lên, rất nhanh rậm rạp, đối với bách tính bốn quốc lại triển khai tầng tầng bóc lột, không ai không hận những hoàng tử hoàng tôn mà khi quốc gia gặp nạn còn ăn trắng mặc trơn, vừa thấy địch quốc thì khiếp đảm sợ sệt.

Địch nhân trong Nam Hàn chỉ còn lại Bạch Lang Vương Diệp Khâm – Hách Nhĩ Thọ, cứ để Hoàng Linh Vũ đi đối phó với hắn. Cho dù không thể diệt sạch, ít nhất cũng lưỡng bại câu thương, đến cuối cùng cũng tính là bước lót đường tốt nhất cho Nam Hàn thôn tính thiên hạ. Nếu có thể bức bách tiểu hoàng đế thoái vị, để Kim vương gia đăng cơ, cũng sẽ đòi lại công đạo cho thần dân chịu khổ chịu nạn trong thiên hạ. Việc tới hôm nay, chính là vạn sự chuẩn bị, chỉ thiếu đông phong.

Khi Hoàng Linh Vũ nhận được tin Kim Bội Nhĩ Đan Ninh và Diêm Phi Hoàng thỉnh cầu hoàng đế Nam Hàn cho lĩnh chiến với Mộ Dung Nhuệ Việt, đã là chuyện của một tháng sau. Xuân tới ẩm ướt, cũng làm công trình thành quách tường đất ngoài tường thành Sài Đô bị chậm lại, nhưng cũng đã tới giai đoạn cuối cùng, sau đó, cho dù bùn đất chưa thể khô hết, nhưng cũng đủ để ngăn cản tiến công của đạn pháo, thậm chí hiệu quả làm giảm tốc còn tốt hơn.

Đối diện với chiến loạn hầu như đã gần ngay trước mắt, Mộ Dung Nam Cẩn quyết định để vài tướng lĩnh quan sử tâm phúc nhất đi bái kiến kỳ nhân ‘Hoàng Linh Vũ’ chân chính.

Mà khi đối diện với Hoàng Linh Vũ xuất hiện với thân phận Lục Nắm Giác, đại tướng quân Trác Kiềm được xưng dũng mãnh cũng phải giật mình, suy nghĩ đầu tiên của hắn là ____ Lục quân sư thì ra chính là ‘ôn thần’ chuyên đối phó với người Nam Hàn, như vậy thật sự là đại phúc cho quân ta!

“Mục tiêu cuối cùng của quân ta sau này, không nằm ở khuếch trương biên thổ, mà là ở kiên thủ trận địa.” Hoàng Linh Vũ xuất ngôn kinh người.

Trác Kiềm, Hoắc Thốc Nhiên, Dương Vĩ đều giật mình kinh sợ.

“Không cầu khuếch trương biên thổ? Lịch sử ngàn vạn năm nay, chỉ sợ đây là lần đầu tiên có người thiện lương như thế a!”

Trác Kiềm nhú mày nói: “Quân ta không tấn công người khác, người khác lẽ nào còn hảo tâm không đánh chúng ta sao?”

“Cả ngày đánh đánh đánh có phiền không hả?”

Trác Kiềm lập tức thay đổi ấn tượng đầu tiên tốt đẹp đối với Hoàng Linh Vũ, nhưng vẫn nghiêm sắc nói: “Ta là quân nhân, chức trách của quân nhân trừ đánh trận ra còn có thể làm gì.”

Đáng tiếc Hoàng Linh Vũ căn bản không lĩnh tình, liếc nhìn sang Mộ Dung Bạc Nhai: “Đây chính là người của người a, đầu óc sao chết đứng thế.” Ngay cả Mộ Dung Bạc Nhai cũng phải bắt đầu lo lắng cho an nguy của Hoàng Linh Vũ.

Tôn nghiêm của quân nhân bị sỉ nhục trước đám đông, Trác Kiềm thật sự phẫn nộ, nhưng ngại thượng ti có mặt ở đây và thói quen dưỡng thành nhiều năm nên không thể phát tác.

Hoàng Linh Vũ nhìn hấn tức đến tai cũng co giật, thầm biết châm lửa đã đủ, mới chuyển sang Dương Vĩ nói: “Bảo gia vệ quốc trước nay đều được phân làm ba cấp thượng trung hạ. Hạ đẳng chuyên dựa vào võ dũng huyết chiến, trung đẳng dựa vào âm mưu tính toán, Trác đại nhân biết cách làm của thượng đẳng là gì không?”

Cuộc nói chuyện tiếp theo rất dài, từ khi trời sáng tới tận thời khắc lên đèn, ngay cả hai bữa cơm cũng ăn trong phòng.

Thế giới bên này không giỏi biên sử, cho dù có biên soạn sử sách, cũng thường bị thất lạc trong chiến hỏa, thậm chí có một vài bạo quân có gan làm nhưng không có gan gánh chuyện sợ ác danh lưu truyền, dứt khoát bóp méo phần lớn sử sách. Vì thế cho dù là người có chút văn hóa cũng không thích đọc sử sách.

Nhưng Hoàng Linh Vũ lại quen thuộc sử sách điển tích của thế giới trước kia, tuy không tới mức học thuộc lòng, hoặc chuyện nào cũng nhớ, nhưng diễn biến đạo lý trị quốc từ cổ chí kim thì lại hiểu. Y liệt kê từng chuyện ra, khiến mấy tâm phúc của Mộ Dung Nhuệ Việt nghe tới không dám tin. Đặc biệt là nghe thấy có quốc gia có vũ khí cường đại nhưng lại chưa từng sử dụng, nhưng cũng có thể giữ vững ổn định tương đối, ngay cả Dương Vĩ cũng tán thưởng không thôi: “Tỉ như Nam Hàn hiện tại, thiết pháo phi đạn của họ lợi hại như thế, cho dù bọn họ không ra ngoài tiến công nước khác, chỉ sợ cũng không ai dám tự chuốc khổ đi tìm họ gây phiền toái.”

“Đâu chỉ vậy, nếu bọn họ uy hiếp động binh, chỉ sợ rất nhiều chuyện căn bản không cần đàm phán, những tiểu quốc kia trực tiếp đáp ứng là xong.” Trác Kiềm nói.

“Nhưng nếu có vũ khí cường đại như thế, nếu không sử dụng, tựa hồ không hợp lý a.”

“Giả thiết thế này, nếu quân ta cũng có thể chế tạo ra thiết pháo phi đạn, như vậy hậu quả khi đánh trận cùng Nam Hàn là gì? Những nơi quân đội đi qua, tuyệt đối tan hoang tiêu điều. Giả thiết tiếp nữa, nếu tiếp sau đó, chúng ta lại chế tạo ra đạn pháo có thể diệt quốc gia, song phương đồng thời sử dụng thì hậu quả sẽ thế nào?”

Tuy không thể tưởng tượng được đạn dược có thể hủy diệt quốc gia, nhưng một khi tưởng tượng đến kết quả hai quân giao chiến, còn không rét mà run sao.

“Phàm làm chuyện gì cũng phải biết hạn chế. Nếu cổ nhân không biết, vậy hãy bắt đầu làm từ thời đại của chúng ta, cũng là điều may mắn cho hậu thế.”

Đang nói tới đây, bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào, có người một đường từ xa lao tới mà không chút trở ngại.

Mọi người đều yên lặng không nói nữa, có thể không chút trở ngại xông thẳng vào Nam Vương phủ, cũng chỉ có quân báo cấp thiết.

Quả nhiên, ngoài cửa phòng, một gia đình dẫn tướng lĩnh phong trần bụi bặm cong người bái kiến, quân đình tham kiến Mộ Dung Nam Cấn, hai tay trình lên ống gỗ chứa mật phong. Mộ Dung Nam Cấn nhận lấy từ tay gia đình, đảo mắt vài cái, rồi bảo ngoại nhân lui ra.

129. Q.2 - Chương 130: Giun Đũa Tốt Nhất.

Đội cửa phòng đóng chặt, hộ vệ bốn phía đều đã lùi ra xa, Mộ Dung Nam Cẩn mới nói: “Nam Hàn Bạch Vũ Kỳ đang tiến tới Sài Đô, trước mắt đã đột phá tuyến phòng vệ trọng yếu đầu tiên ở đông nam. Dẫn quân là Bạch Lang Vương, Diệp Khâm – Hách Nhĩ Thọ.”

Mộ Dung Bạc Nhai thấy vẻ mặt Hoàng Linh Vũ biến đổi_____ Thật ra sự biến đổi này rất nhỏ, nếu không phải người quen thuộc, căn bản không thể phát hiện được_____ Hắn liền hỏi: “Tin tức không sai chứ? Nam Hàn quân trước đây không phải không chĩa mũi nhọn vào ta sao?”

Mộ Dung Nam Cẩn trầm giọng nói: “Nam Hàn Bạch Vũ Kỳ giữa đêm phát động đột kích, sáng ngày hôm sau đã đột phá phòng tuyến. Tướng thủ Thẩm Kỳ Lân của quân ta bị bắt đã tự tận, Lạc Nam binh tử chiến vì nhiệm vụ.”

Mấy người quay mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Mộ Dung Nam Cẩn nói: “Tối nay mọi người về trước vậy, chuyện sau đó về sau hãy bàn. Chiến sự dù có khẩn cấp cũng phải làm tốt công tác chuẩn bị. Bạc Nhai, Linh Vũ, các người lưu lại, chúng ta bàn cách ứng phó lần này.”

Đội mọi người đi xong, Hoàng Linh Vũ nói: “Cũng may không phải là Diêm Phi Hoàng đích thân tới, hơn nữa cho dù là Bạch Lang Vương, hắn cũng không thể mang theo bao nhiêu thiết pháo.”

“Người thật sự không thể chế tạo vài thiết pháo cho chúng ta sao? Thân pháo ống pháo nhiên liệu không thành vấn đề a.”

“Cho dù không dùng thiết pháo, cũng chưa chắc không thắng được bọn họ. Lại nói, Diêm Phi Hoàng thông minh vô cùng, biết ta ở đây, sẽ không để Bạch Lang Vương mang theo nhiều.”

“Nha? Hắn biết?” Mộ Dung Nam Cẩn đồng tình nhìn đệ đệ. “Xem ra vẫn là tình cũ khó quên a.”

Hoàng Linh Vũ xanh mặt hơn phân nửa nói: “Điện hạ nếu còn muốn nói tiếp quái sự này, chớ trách ta không khách khí với ngài.”

Mộ Dung Bạc Nhai vội phụ họa: “Đúng vậy, nhị ca nhất thiết đừng chọc y, y rất bạo lực đó...”

Sắc trời đã khuya, Mộ Dung Bạc Nhai xử lý xong quân vụ, tỉ mỉ liệt ra mấy chỗ xuất chinh, rồi giao chuyện còn thừa cho người liên quan, bản thân một mình đi tới Sơn Hải Cư. Mà lúc này, Hoàng Linh Vũ vẫn còn chưa tỉnh.

Từ khi xem xong chiến lệ của Bạch Lang Vương và tư liệu của Bạch Vũ Kỳ, viết một bản đối sách dài giao cho Bạc Nhai, Hoàng Linh Vũ giống như mất hồn phách nghiêng đầu ngủ, làm Mộ Dung Bạc Nhai kinh sợ vội ôm y kêu lớn rất lâu. Không dễ gì mới mở được mắt ra, Hoàng Linh Vũ ngay cả hứng thú đánh người cũng không có, nhàn nhạt mắng vài câu, trở người ngủ tiếp, thẳng cho tới giờ.

Trình Bình cũng ít nhiều biết khúc mắc giữa Hoàng Linh Vũ và Diêm Phi Hoàng, thấy Mộ Dung Bạc Nhai lại tới, bất bình nói với hắn: “Người đó tàn nhẫn như thế, luôn đối phó với y.”

Mộ Dung Bạc Nhai cười khổ nói: “Chuyện giữa hai người đó, bọn họ làm thì làm, vốn không phải là những thứ người ngoài chúng ta có thể chen vào.”

“Người vẫn luôn coi mình là người ngoài đi! Người nếu thật muốn tốt cho y, thì đừng để y nghĩ tới người không tâm không phé đó nữa.” Trình Bình nói xong, thì tự mình bưng bồn rửa mặt vào phòng.

Mộ Dung Bạc Nhai ngây ra một lúc, nghe bên trong vang lên tiếng nước rào rào, nghĩ tới Trình Bình bưng bồn rửa mặt vào đại khái là muốn làm chút chuyện, lại không nén được tâm tình bước vào theo. Quả nhiên thấy Trình Bình vắt khô khăn, nhưng không trực tiếp lau lên người Hoàng Linh Vũ, mà giao cho hắn, rồi biết điều ra ngoài.

Còn lại Mộ Dung Bạc Nhai xấu hổ, thầm trách Trình Bình này cũng thật quái dị, khó trách lúc đó Tiểu Hoàng nói gì mà muốn cố gắng lưu lại hắn một mạng. Mà sau đó, lại phát hiện ngay cả Lộ Thị Tửu cũng đối với người này tâm niệm không quên.

Mộ Dung Bạc Nhai thân thiết ngồi bên cạnh y, lặng lẽ nhìn y dưới ánh đèn hân ám, trong ký ức từng có một đêm thế này, Hoàng Linh Vũ cũng trầm ngủ đến bất tỉnh nhân sự, mà trên gương mặt cũng tràn đầy bi thương, trong lúc vô thức chảy xuống dòng lệ óng ánh. Đêm đó chính là đêm sau khi rời khỏi Yến đô Lạc Bình, có lẽ cũng chính vì chuyện của Diêm Phi Hoàng.

Mà hiện tại gương mặt say ngủ của Hoàng Linh Vũ vô cùng an tường, không còn vẻ thương thân đau lòng trước kia nữa.

Chiếc khăn trong tay đã giảm nhiệt độ, Mộ Dung Bạc Nhai định thần, đến bồn nước nhún nước nóng mới, rồi mới quay lại. Rón ra rón rén lau cho y, mặt, cổ, cánh tay... tiếp xuống nữa thì thành vấn đề khó rồi, chẳng qua Mộ Dung Bạc Nhai cũng không mềm tay, ngay cả do dự cũng không do dự, cứ thế giải khai lý y của Hoàng Linh Vũ. Mới phát hiện thân thể của y thật sự tinh gầy, nào sánh được các tướng sĩ thân kinh bách chiến, toàn thân da thịt hóp vào, thậm chí ngay cả xương cũng mảnh hơn người thường.

Nhưng chiến cục cứ kéo dài như thế, Hoàng Linh Vũ cũng có một ngày phải gặp mặt Diêm Phi Hoàng trên chiến trường. Thân thể thế này, thì làm sao chống chọi cường địch. Mộ Dung Bạc Nhai lặng lẽ lau rửa, thậm hạ quyết tâm, bất luận thế nào cũng phải bảo hộ y hoàn hảo vô thương.

Đang xuất thần, cổ tay bất chợt bị cánh tay ấm áp nắm lại, Mộ Dung Bạc Nhai giật mình nhìn qua, chỉ thấy đôi mắt trong suốt của Hoàng Linh Vũ.

“Người...”

Hoàng Linh Vũ phì cười chế nhạo nói: “Trước giờ lúc nào cũng ngủ như heo chết, để người bắt lấy cơ hội rồi.”

Thấy y tựa hồ định tỉnh lại, Mộ Dung Bạc Nhai vội kéo tay dịu y dậy, hỏi: “Có muốn ăn gì không? Từ sáng tới tối chưa ăn gì rồi.”

“Ngủ cả ngày, không muốn ăn.” Dưới ánh mắt uy hiếp của Mộ Dung Bạc Nhai, Hoàng Linh Vũ lại đổi giọng.

“Đương nhiên, tự nhiên phải ăn chút gì, bảo người nấu chút cháo nhạt là được.”

“Người nghĩ mình đang tu tiên hay thành phật? Một chút đồ tanh cũng không dính?”

“Người cứ nhìn đi, ta dẫn mấy học sinh tới, bọn chúng sẽ chuẩn bị rớt thập toàn đại bổ được, nếu ăn đồ tanh, không đúng thì sẽ xung đột với mớ thảo dược loạn thất bát tao kia.”

“Mượn cái cớ tốt thật.” Tư duy phù hợp, Mộ Dung Bạc Nhai cười tiếp nhận lý do miễn cưỡng này.

Hắn đánh giá Hoàng Linh Vũ cẩn thận, thật sự một chút cũng không có dấu vết thương tâm đau khổ, rốt cuộc vẫn không an tâm, Hoàng Linh Vũ lại phát hiện suy nghĩ của hắn, an ủi nói: “Đừng ghen tuông, ta không còn tồn tại di luyện gì với hắn nữa. Chỉ là nghe nói lần này không cần đối phó với người nguy hiểm đó, nên hơi hưng phấn quá mức mà thôi. Nghĩ xem, hắc, có lúc hắn thật sự là con giun đũa trong bụng ta.”

Mộ Dung Bạc Nhai đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Hắn là giun đũa thì giỏi lắm sao? Ta tuyệt đối làm tốt hơn hắn!”

Hoàng Linh Vũ nhìn vẻ nghiêm túc khấn trương của hắn, cũng ngây ra, nửa ngày mới cười ha hả nói: “Được được, người là con giun đũa tốt nhất của ta, được rồi chưa. Hơn nữa, ta cũng không có thể nào với hắn mà, bao nhiêu năm rồi nên phân đã sớm phân. Người xem, hắn không lý ta ta cũng không lý hắn, thiên hạ làm gì có tình nhân vô vị như thế.”

Mộ Dung Bạc Nhai càng nghe càng cảm thấy không đúng, hắn là ‘con giun đũa tốt nhất’ của y, hóa ra còn có giun đũa cấp biệt ‘khá tốt’? Vừa rồi khi vào viện, đã thấy trong gian sương phòng khác vẫn còn tổ đèn, lại nhớ tới bản thân cho tới nay vẫn cọ cọ bên gối Hoàng Linh Vũ, nhưng y thì đã cùng Sí Diệm trở thành ‘phu thê’, nhất thời sắc mặt âm trầm.

Hoàng Linh Vũ thấy hắn giống như có tâm sự gì, liền hỏi thẳng. Mộ Dung Bạc Nhai rút cuộc chống không nổi miệng lưỡi lợi hại của Hoàng Linh Vũ, buồn bực vô cùng hỏi y: “Quan hệ của người và tứ đệ ta càng ngày càng tốt, đã xưng phu thê luôn rồi.”

130. Q.2 - Chương 131: Tử Áo Hoa Thắm

Hoàng Linh Vũ ngậy ra, thăm rửa gia hỏa này thật là mẫn cảm, chẳng qua nghĩ kỹ lại thì, nếu không mẫn cảm ở phương diện này, thì cũng không phải là nam nhân rồi. Vì thế: “Người cứ yên tâm đi, đệ của người không phải là nam nhân sao, chúng ta sao có thể trở thành phu thê thật sự.”

Mộ Dung Bạc Nhai vừa thở một hơi, lập tức giặt mình, lớn tiếng nói: “Không đúng! Chính là nam nhân mới nguy hiểm a!”

Hoàng Linh Vũ thở dài, hết đường, hận không thể rèn sắt khi còn nóng kẹp ngay cổ Bạc Nhai, lắc lư trước sau, vừa mắng: “Cái thứ không ra gì cả ngày nghĩ bậy nghĩ bạ nhà người, nam nhân cũng không được nữ nhân cũng không được, đệ của người cũng không được muội của người cũng không được, người rốt cuộc muốn ta phải thế nào!”

“Không, không, không dám.” Bạc Nhai hít thở khó khăn biện giải: “Không dám nữa không dám nữa, người tha cho ta lần này đi, lần sau ta không dám nghĩ bậy nữa.”

Hoàng Linh Vũ mới buông tha cổ hắn, phát hiện trên trán đối phương còn đổ một tầng mồ hôi lạnh, nghĩ nghĩ hắn rõ ràng võ công rất tốt, nhưng lại mặc mình lay lắt, hơi cảm thấy áy náy, cuối cùng vẫn nói: “Được, người đi hỏi thử Trình Bình và những học sinh đó của ta đi, ở sau lưng ta bọn họ nói thế nào về ta và Sí Diệm còn tưởng ta không biết sao? Người hỏi xong sẽ không còn phải do dự lo lắng nữa.” Thì ra những từ ngữ kiểu như ‘hai nam thụ thụ bất thân’, Hoàng Linh Vũ vẫn là có nghe qua.

Trời còn chưa sáng đã tỉnh táo, Mộ Dung Bạc Nhai quả nhiên sớm đã ly khai. Nam Hàn Bạch Vũ Kỳ quân gặp phải kháng cự cường ngạnh lại phòng tuyến thứ hai, giúp quân dân Sài Đô thêm thời gian chuẩn bị đầy đủ.

Hoàng Linh Vũ nhàm chán vô cùng nằm trên nhuyễn tháp cạnh cửa sổ, nhìn ra cây hoa đào nở rộ bên ngoài, thăm mong phải chỉ có một bình rượu, như vậy thì thoải mái biết bao.

“Xuân ngắm xuân đào a...” Y lẩm bẩm, duỗi tay sang cạnh nhuyễn tháp, tùy tiện cầm một quyển sổ.

Lúc này, cạnh nhuyễn tháp đã bị mấy chồng thư tịch chất đầy, trừ địa phương chỉ trong thư khố của Mộ Dung Nam Cẩn, thì Mộ Dung Bạc Nhai còn chuẩn bị cho y các ghi chú địa lý, còn có mấy chồng địa đồ khu vực ghi chú rõ ràng do Lục Mang Lâu truyền ra.

Vừa xem vừa dùng than chì ghi chú bên cạnh, đột nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng rắc, Hoàng Linh Vũ thăm nghĩ lại tới rồi, lại phê rồi, thở dài đặt sách lại chỗ cũ.

Khi ngẩng đầu lên, quả nhiên là Mộ Dung Sí Diệm đi vào. Hắn vẫn một thân bạch trường sam như chiêu bài, nhưng đã đổi lên thất lưng màu đỏ và nút kết màu xanh đen, trong Sơn Hải Cư này cũng không có người nào có thể loạn xông vào, nên hắn cũng tùy ý đổi lại nam trang.

Chỉ là có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, bệnh xấu tính cấp bách của hắn càng lúc càng nghiêm trọng, trước kia vào cửa còn biết gõ cửa, đợi người khác mở then cho hắn mới tiến vào. Nhưng hiện tại hắn lại làm như đang ở trong nhà mình, đến đâu cũng như vào chỗ không người, nếu có cài then cửa, thì dứt khoát chắn gãy thứ trở ngại đó. Dù sao hắn vẫn còn võ công, chuyện nhỏ này căn bản không đáng đặt trong mắt.

Hoàng Linh Vũ hung hăng trừng mắt với hắn, giọng điệu lại bất đắc dĩ vô cùng: “Ta sớm nói qua nên đổi toàn bộ then cửa trong viện thành nhánh cây, gãy cũng không đau lòng, Trình Bình lại không nghe. Ta thấy cái đôi thượng ti thuộc hạ cũ các người là thành tâm muốn ta tức giận mà.” Nghĩ lại, Trình Bình vốn không phải chính là thủ hạ của Mộ Dung Sí Diệm sao?

Cho đến khi Hoàng Linh Vũ cảm thấy an tĩnh đến kỳ quái, mới ngẩng đầu lên, thì thấy Mộ Dung Sí Diệm một tay chống trán, chân mày nhíu chặt, giống như lần đầu gặp mặt, lại không chút cổ kị đánh giá hắn.

“Người làm sao vậy?”

“Ta cũng không biết... mấy hôm nay, đầu hơi đau...” Lời vừa nói xong, Mộ Dung Sí Diệm đã ôm đầu ngã xuống đất. Hoàng Linh Vũ đại kinh thất sắc, kích động đứng lên, ngay cả nạng cũng quên cầm, đầu gối mềm nhũn, nhất thời ngã xuống cạnh tháp.

Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy mấy hôm nay giúp phòng quân y chỉnh lý khí cụ dược thảo tùy quân, thuận tiện tìm hiểu sự vụ trong quân, cho nên thường xuyên chạy bên ba khắp nơi, thường khiến người ta muốn tìm cũng không biết tìm ở đâu. Đợi khi nhận được tin Sơn Hải Cư truyền tới, đã tới tới.

Mộ Dung Sí Diệm thân phận ẩn mật, chỉ có thể cách một màn trường để y chính của Nam Vương phủ chắn mạch, chỉ là do lo lắng quá nhiều, lao tâm quá độ mà thôi.

Bắt mạch nửa ngày, Nhạc Huy chung quy không nói một câu. Hắn tại tuổi này đã học được phong phạm của Bạch Long, khi không nắm chắc xác định thì không nhiều lời nửa câu về bệnh tình. Hắn gọi Thu Nhược Thủy qua, giao cổ tay của Mộ Dung Sí Diệm cho nàng, nói một câu “Ta đến phủ Nam Vương một chuyến”, rồi phi thân lao ra ngoài.

Thu Nhược Thủy bắt mạch xong, cũng không nói một lời, cuối cùng mới lên tiếng: “Tựa hồ là Tử Áo Hoa.”

“Tử Áo Hoa?” Hoàng Linh Vũ hỏi, mấy học sinh này trong Lục Mang Lâu có đủ sở trường, có thể khẳng định hai điều: Thứ nhất, Hoàng Linh Vũ khẳng định không sở trường trung y được. Thứ hai, Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy khẳng định là xuất chúng hơn người, chẳng qua một người chuyên y, một người chuyên độc mà thôi.

“Một loại chí ảo dược uống vào sẽ phát huy tác dụng, vì chỉ áp dụng các loại hoa nhỏ đỏ tím nên đặc tên như thế.”

“Chí ảo dược vật sao? Nhưng hắn và chúng ta ở cùng nhau cũng gần cả tháng rồi, trong lúc đó chúng ta cùng ăn cùng uống, nếu hắn trúng dược, chúng ta sao lại không có phản ứng trúng phải?”

Thu Nhược Thủy nghiêm túc nói: “Loại dược thủy này, ngàn năm trước do Mai Nhược Ảnh phát hiện ở thảo nguyên cực bắc, vì phát hiện được tính đặc thù của nó, liền nghĩ biện pháp thiêu hủy nó. Nhưng quả nhiên vẫn chưa thể tuyệt diệt.”

“Người là nói, dược tính đặc thù.”

“Nó sẽ khiến hài đồng sản sinh ảo giác đặc biệt ỷ lại vào người dứt thức ăn ỉnh, tới mức một khi ly khai thì sẽ mất đi ý chí sinh tồn. Chỉ có bắt đầu cho dùng vào thời kỳ hài đồng, liên tục không ngừng dùng, mới có hiệu quả. Mà loại độc dược này lại chỉ có thể trấn đoán ra triệu chứng sau khi ngừng dược quá một mùa.”

“Nói như thế.” Hoàng Linh Vũ nhìn sang Mộ Dung Sí Diệm đang chìm vào hôn mê, hỏi: “Hắn cũng là khi hài đồng bị người ta dứt thức ăn chứa Tử Áo Hoa?”

“Đúng vậy. Mà hiện tại ngừng dùng dược chắc đã vượt quá ba tháng, cho nên mới thể hiện rõ hiệu quả. Đầu tiên chính là tính khí nóng nảy thường xuyên nhức đầu buồn ngủ, chẳng qua rất nhanh sẽ tỉnh lại, tiếp theo mới thật sự khó chịu, chính là co giật và rút gân đau đớn.”

“Có biện pháp nào có thể giảm nhẹ dược tính không?”

“Ta chỉ phụ trách độc người, giải độc vẫn phải nhờ Nhạc Huy. Đáng tiếc hắn đại khái không mấy xác định được dược tính của Tử Áo Hoa, đến thư khố của quân y phòng tìm chút điển tích rồi. Nếu không thì có thể cùng hắn thảo luận một chút.”

Thu Nhược Thủy buông xoa mái tóc vì thuận tiện xem chẩn mà buộc lên sau đầu xuống, nói: “Nếu không còn chuyện gì, ta liền ra ngoài trước. Chẳng qua còn phải nói một câu, người sử dụng loại dược vật này đối với hài tử, không phải tâm lý biến thái, chính là không có nhân tính.”

Khi Hoàng Linh Vũ duỗi tay sờ trán hắn, thì vẫn là cảm giác hơi lạnh. Y chậm rãi ngồi bên giường hắn, nạng cũng để ngã xuống đất. Mộ Dung Sí Diệm giãy dụa muốn tỉnh lại, nhưng trở lui vài cái cuối cùng vẫn không mở mắt ra được.

Ve vượt phần đầu gối bị khuyết mất của mình, nhớ tới chuyện những năm nay, quả nhiên bản tính của Mộ Dung Sí Diệm không phải xấu, khó trách bình thường hắn sẽ làm ra phản ứng như chống cự lại Mạc Xán

Được rồi cuộc là ai hạ, là Tuyết Phi hay là Mạc Xán? Nhưng bất luận thế nào, sai lầm của người lớn nhưng lại để một kẻ đời sau gánh chịu, thậm chí tội nghiệt của người lớn lại để đời sau đi thực hành, người tâm tư ích kỷ vô tình cỡ nào mới có thể nghĩ ra cách làm này?

Cũng là hai nữ nhân đó, nhiều năm trước gần như đã bức Diêm Phi Hoàng đến mức không còn lối thoát, may mà cũng không biết người đó nghĩ ra biện pháp gì, rốt cuộc thoát được khỏi đó, chẳng qua Diêm Phi Hoàng hiện tại lại quá hoạt bát, thực khiến Hoàng Linh Vũ đau đầu vô cùng.

“May mà không hận người, nếu không chẳng phải là hoàn toàn phí công sức sao?” Hoàng Linh Vũ thấp giọng nói với Mộ Dung Sí Diệm, “Chẳng qua Xán di đó của người, cho dù người có cầu thế nào cũng không thể tiếp tục bỏ qua cho nàng ta được.”

131. Q.2 - Chương 132: Cố Ảnh Tập Sách.

Mộ Dung Bạc Nhai lại tới Sơn Hải Cư rất muộn. Từ khi Nam Vương quân an doanh lập trại tại Sài Đô, Mộ Dung Bạc Nhai căn bản không nhìn tới phủ đệ của mình, ngày ngày chạy tới khách phòng trong Nam Vương phủ của huynh trưởng đánh giấc. Hiện tại Hoàng Linh Vũ tới rồi, hẳn lại mò tới Sơn Hải Cư.

Hoàng Linh Vũ kể lại chuyện của Mộ Dung Sí Diệm, Mộ Dung Bạc Nhai thì kể lại chuyện khi hai người còn rất nhỏ.

Rất nhiều năm trước, hai người từng vô cùng hòa hợp, cho đến khi Mộ Dung Bạc Nhai bái sư phụ là người Tây Thương tộc. Sau khi Bạc Nhai trở về, Tuyết Phi đã dựng một điện trạch khác dọn ra ngoài, nói là Sí Diệm mắc bệnh không thể gặp người.

Đời hai năm sau khi Sí Diệm ra ngoài, thì giống như đã biến thành người khác. Chỉ là đối với Bạc Nhai vẫn có tình cảm nói không rõ phân không tường, thậm chí còn từng biểu hiện tình yêu.

“Lúc đó ta thật sự bị dọa chết, cho dù đối với nữ nhân không có hứng thú đi nữa, thì sao có thể hạ thủ với đệ đệ của mình a, vì thế liền lấy bộ giáo dục mà nhị ca thường thường lấy ra giáo dục ta dạy lại hẳn, kết quả hẳn trở nên càng lúc càng nóng nảy.”

“Thì ra là thế, điển hình của hài tử bị khiếm khuyết tình thương a.”

“Người nói cái gì?”

“Nói gì cũng không phải là đang nói xấu người, quan tâm như thế làm gì.”

“Cho dù người nói tốt cho hẳn, đối với ta mà nói cũng có quan hệ rất lớn a.”

Hoàng Linh Vũ bật cười, kéo hẳn ngồi lên giường, nói: “Ta không phải bảo người đi hỏi bọn Trình Bình sao, mấy câu nói trong Lục Mang Lâu? Xem ra người còn chưa hỏi a.”

Mộ Dung Bạc Nhai thăm nói, chuyện liên quan trọng đại, sao có thể không hỏi. Nhưng những câu đó nửa điểm đạo lý cũng không có a, vì thế đáp: “Nhiều lúc, người nhìn rất yếu nhược, thật ra cũng có thể áp đảo người khác.”

“Xem ra người thật sự đã hỏi rồi a.” Hoàng Linh Vũ nhất thời cảm thấy kinh ngạc, từ lúc nào mà ngay cả Bạc Nhai cũng trở nên bát quái thế này. “Hơn nữa không ngờ người còn đối với chuyện nam nam nữ nữ công có nghiên cứu thật sâu a. Nói, trước kia người đã tìm tới những người nào để đề cao kinh nghiệm rồi.”

“Ta đây là tri thức lý luận, lý luận! Diêm đại thúc nói làm bậy nhiều dễ mắc bệnh, ta cũng chỉ là khi làm nhiệm vụ thuận tiện nhìn trộm mới biết được thôi a.” Mộ Dung Bạc Nhai kêu to ủy khuất. “Người nếu không tin, thì cứ nhìn thử liền biết, ta nếu kinh nghiệm phong phú, thì sao lại có màu sắc nhạt thế này chứ.”

“Hắc hắc, màu của người... rất nhạt?”

Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên phát hiện hai mắt Hoàng Linh Vũ phát sáng, bung hai móng vuốt làm tư thế muốn nhào tới lột y phục hắn, hắn liền bị dọa vội nhảy lên thật cao, nhảy thẳng lên bàn sách. Khi quay đầu lại, người trên giường vẫn còn mài răng múa vuốt, trên răng còn phát ra ánh sáng xanh lóe lóe.

Hoàng Linh Vũ đối với chuyện bốn năm trước vẫn còn nhớ như mới, lúc đó y không thể động đây, bị Mộ Dung Bạc Nhai áp cả buổi tối, còn hạ thủ trên dưới, chỗ nào cũng bị sờ qua, thật sự khiến người phần nộ mà.

“Dừng, ta nói chơi thôi, người đừng tưởng là thật, có tên ngốc nào lại nguyện ý để người khác nhìn chỗ đó a.”

“Tên ngốc đó không phải đang ở ngay trước mắt ta sao? Năm đó người ức hiếp khi dễ vui vẻ lắm a, hiện tại đến phiên người rồi!”

“Xem đi xem đi, người quả nhiên mượn cớ báo thù! Ta nếu để bị trêu chọc mới lạ đó.” Mộ Dung Bạc Nhai nhìn trái nhìn phải, tìm kiếm chỗ chạy trốn, đột nhiên nhớ tới còn có một chuyện, rồi làm như nhìn thấy Quan Thế Âm Bồ Tát, vui vẻ dựng thẳng đầu, lớn tiếng nói: “Ta nhớ ra rồi, lần này tới gặp người thật sự có việc công, đã bị người làm quên mất.”

“Ngô?” Hoàng Linh Vũ dừng động tác tìm nạng, nghi hoặc nhìn qua. Chỉ thấy Mộ Dung Bạc Nhai lấy hai quyển thư tịch trong túi đựng sách do hắn mang tới ra, từ xa ném cho Hoàng Linh Vũ.

Cầm vào tay, chỉ cảm thấy chất liệu của sách này không giống bình thường, đến khi nhìn, mặt bìa thể nhưng lại quen mắt như thế.

“[Cổ Ảnh Tập]? Thượng hạ quyển...”

Mộ Dung Bạc Nhai khoanh gối ngồi trên bàn, một tay chống cằm: “Thời gian trước Diêm Phi Hoàng tìm kiếm rất chặt, ta cũng giấu rất cực khổ. Sách này, trừ các người cũng không ai có thể xem hiểu, tóm lại người xem xong thì thiêu hủy đi cũng được. Truyền đến đời chúng ta, ta cũng không muốn tiếp tục lưu truyền nữa.”

“Người thật là người không biết chịu trách nhiệm a. Không sợ Tây Thương tộc nhân tìm người gây phiền phức?”

“Nếu bị Diêm Phi Hoàng dịch lại mới càng phiền phức hơn, đây cũng là ý kiến của đám người Tiêu sư phụ.”

Hoàng Linh Vũ dịch vào trong giường, chừa một mảnh rộng ra, vỗ vỗ bên cạnh, nói: “Trở lại đi, ngồi trên bàn thật khó coi, nếu để đám tiểu bối nhà ta thấy được, không cười người mới lạ.”

Mộ Dung Bạc Nhai phòng bị trừng mắt: “Người nói đó, không được làm gì ta.”

“Được được, không làm gì người.”

“Cũng không được phép cần.”

“Người xem ta là chó hả?”

Mộ Dung Bạc Nhai yên tâm, phi thân về giường. Hoàng Linh Vũ cười ha ha, thấy Mộ Dung Bạc Nhai về mặt quái dị, liền nói: “Ta nhớ lại, trước đây khi ở tiệm cầm đồ Hoài Qua, Trương quản trưởng vừa mập vừa đen đó mỗi tối đều bay tới bay lui đến trừ phòng trộm đồ ăn. Người không phải cũng vậy sao, tối đến bay tới bay lui, một lát lên bàn một lát lên giường, giống y như Trương quản trưởng.”

Vài câu nói, khiến Mộ Dung Bạc Nhai tức đến méo miệng.

Hoàng Linh Vũ thu hai quyển sách đó, trong lòng nghi hoặc càng lớn hơn. Diêm Phi Hoàng trực tiếp ra tay với Mộ Dung Sí Diệm, chỉ sợ nguyên nhân rất lớn cũng nằm ở [Tự Liên Tập]. Mà hiện tại, y ở cạnh Bạc Nhai và Sí Diệm cũng có một thời gian, nhưng lại không thấy Diêm Phi Hoàng có bất cứ hành động nào nữa, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì khiến Diêm Phi Hoàng không còn cần tới quyển thư tịch này nữa, hay có lẽ có lý do nào đó khiến hắn không tiện ra tay nữa?

Một câu đố càng khó giải đáp hơn cũng đang giăng trước mắt, ảnh hưởng của Diêm Phi Hoàng đối với bang người lưỡi tuyệt đối rất lớn. Đặc biệt là phần tử của bang người lưỡi, chú trọng du hiệp nghĩa khí, xem nhẹ

chuyện quốc gia. Nếu Diêm Phi Hoàng đứng lên kêu gọi, khó bảo đảm sẽ không có ba bốn phần tử bang người lười quay sang đầu nhập quân Nam Hàn. Nhưng cho tới hiện tại, lại không thấy trong bang người lười có dao động gì.

Đủ dấu hiệu đang biểu thị, Diêm Phi Hoàng không phải toàn tâm toàn ý phục vụ cho hoàng thất Nam Hàn. Mục đích của hắn chỉ là thôn tính thiên hạ.

Hoàng Linh Vũ thâm lắng đầu, với tính cách của Diêm Phi Hoàng, trước nay vô cùng khinh thường quan phủ. Chỉ hướng sinh bình cũng chỉ là muốn tự do du ngoạn các nơi, mà không phải bị quyền lực trói chặt không thể động đậy. Hắn thôn tính thiên hạ thì có thể làm gì? Với tính cách của hắn, cho dù có cho hắn làm thái thượng hoàng cũng sẽ không vui vẻ.

“Còn mấy ngày nữa thì có thể xuất chiến?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

“Ba ngày.” Mộ Dung Bạc Nhai nói. “Ta đi thăm Sĩ Diệm.”

“Nhạc Huy ra ngoài tìm được thảo để khống chế tác dụng phụ rồi, người đi thăm hắn cũng tốt.” Nói là như vậy, nhưng cũng không đi theo hắn, quan hệ của hai huynh đệ này rồi tinh rồi mù, không phải chuyện y có thể tùy tiện xen vào.

Không bao lâu sau, Mộ Dung Bạc Nhai đã trở lại, vừa đóng cửa vừa nói: “Vẫn chưa tỉnh, các người dưỡng hắn thành bộ dáng trắng trẻo sạch sẽ, ngủ cũng hoàn toàn vô hại, nào giống một sát thủ chứ.”

“Phải phải, người thổi tắt đèn trước khi lên giường đi, để vậy chói quá.”

Mộ Dung Bạc Nhai y lời thổi tắt đèn, khi quay người lại thấy Hoàng Linh Vũ đã đặt sách thẳng thớm xuống đất. Thật ra trước đó Hoàng Linh Vũ cũng rất giữ gìn thư tịch, nhưng hiện tại chân không tiện lắm, dứt khoát bảo người ở cạnh giường trải chiếu mộc, thư tịch cứ đặt ở trên, tiện lấy.

Hắn lặng yên không nói, ngoan ngoan trèo lên giường.

Đêm khuya yên tĩnh, Mộ Dung Bạc Nhai ôm Hoàng Linh Vũ, vùi đầu vào hõm vai y ngủ.

Hình dáng của Hoàng Linh Vũ có bồi dưỡng thể nào cũng không bằng Bạc Nhai, chỉ có thể bị ôm như cục bông nhỏ, nhưng biết trong lòng y có rất nhiều chuyện, nên hắn vòng tay, thuận theo sóng lưng vuốt xuống, lặp đi lặp lại, giống như không có kết thúc.

“Tính ra thì, kiếp trước kiếp sau, ta cũng lớn tuổi hơn nhiều, lão đầu tử Diêm Phi Hoàng đó thì đã đủ tuổi làm cha người, nhưng lại khiến người bận lòng chuyện của ta và hắn, thật cũng đáng thương cho người.”

“Nhưng lúc đầu khi gặp mặt, ta còn cho rằng người là hoàng mao tiểu tử mới ra khỏi nhà tranh.”

“Vậy sao! Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đâu?”

Thoải mái gục trong cánh tay Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Bạc Nhai chậm rãi cười đến run rẩy, dần run không thành tiếng, rất lâu mới đáp: “Người không biết, lúc đó đứng dưới chân tường, vì người tính toán không tốt, cả ngày tới tối bị Tiêu sư phạt đứng, đứng đứng rồi ngủ gục. Bình một tiếng đập đầu lên tường mới hoang mang đứng thẳng lại, nhưng mà vẫn chưa tỉnh táo. Lúc đó cảm giác của ta chính là, người thật biết chịu đau a...”

“Vậy sao?... Hình như ta cũng có chút ấn tượng, chẳng qua nói thật, khi ngủ thì một chút cảm giác cũng không có, tỉnh mới thấy đau đầu, thì ra là do đụng vào tường a.”

Gió nhẹ thổi bên ngoài cửa sổ, trong đình viện rộng rãi mang theo tiếng gió thổi hoa lá xào xạc. Chỉ có nhiệt độ và hơi thở hai người. Mộ Dung Bạc Nhai cảm thấy, cảm giác vào thời khắc này, sẽ khiến hắn ghi nhớ rất lâu, cho đến khi sinh mạng biến mất. Hay có lẽ cho dù sinh mạng biến mất, cũng sẽ mang vào lòng đất, hóa thành tro tàn, cũng không thay đổi mãi mang theo bên người.

132. Q.2 - Chương 133: Tự Xà Vào Lòng.

A a a! Sao lại lãng phí trắng cơ hội tốt như thế chứ___ Đây chính là cảm tưởng của Mộ Dung Bạc Nhai sau khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, mà cảm tưởng này cũng đủ ảnh hưởng đến hắn cả một ngày. Tuy công tác xử lý quân vụ không thể chậm trễ___ Mà quả thật hắn cũng không làm ảnh hưởng đến hiệu quả làm việc___ Nhưng tâm tình phiền muộn đến cực điểm không cần nghi ngờ đã kéo dài hơn nửa ngày.

Khi hắn đến ngoại phủ tra duyệt trưởng sách, đột nhiên nghe bên ngoài thư phòng có tiếng huyên náo. Ra ngoài nhìn, kinh ngạc tới mức khiến hắn hít ngược một hơi dài. Thì ra là Trình Bình Trình đại quản gia của phủ Hoàng Linh Vũ, bị người ta bắt cóc trắng trợn, miệng bị nhét kín còn bị trói, bị Lộ Thị Tửu ôm như cái bánh chưng trong lòng. Phía sau còn có một đám lão Côn Tổ đi theo.

Trình độ trói chặt cứng như cột cua này, Trình Bình vẫn cố lắt lư tới lui, nỗ lực giãy thoát khỏi vòng tay của Lộ Thị Tửu.

“Các người đang làm gì? Sao lại trói hắn lại?”

Mấy lão Côn Tổ nhìn trái phải, nhất tề đáp lời: “Giúp Lộ đại ca bắt tình nhân.”

“Thật là hồ nháo, còn không mau thả người ra.”

Lộ Thị Tửu khở mặt nói: “Lão đại, người còn chưa bước qua cửa nhà bọn họ, đã giúp đỡ người ngoài rồi.”

Da mặt Mộ Dung Bạc Nhai dày thế nào a, hiện tại cũng chỉ có Hoàng Linh Vũ là có thể trị được hắn. Nếu Hoàng Linh Vũ không có ở đây, Mộ Dung Bạc Nhai đại ngôn không biết thẹn nói: “Nếu người thật sự có bản lĩnh, thì hãy dụ hắn tự xà vào lòng người. Đừng luôn dùng thủ đoạn cưỡng ép không nhập lưu này. Đã vậy còn tìm huynh đệ đi cùng người bắt người, thật lớn gan, trừ lấy nhiều hiếp ít ra thì không thấy người biết dùng thủ đoạn phong lưu nào.”

Lộ Thị Tửu biện giải: “Lão đại, đây cũng là tình thú mà. Người xem những nữ nhân quán nhi trong lòng đó, khi làm tới hứng khởi, miệng vẫn luôn ‘đừng mà đừng mà’, thật ra trong lòng thì ‘còn lẽ mề như thế làm gì’ đó.”

Nghe hắn nói lời không giống người này, Trình Bình giẫy dụa càng lợi hại, Mộ Dung Bạc Nhai: “Được, với đức hạnh của người, ta cũng không trông mong lúc nào đó người có thể dụ người tự xà vào lòng, trước thả người đi, đừng làm lỡ đại sự một đời của người ta.”

Lộ Thị Tửu thấy không còn cơ hội, chỉ đành ngoan ngoãn thả Trình Bình xuống, vừa mới giải khai huyết khí hải phong trụ khí mạch của hắn, Trình Bình liền tự đứt đứt dây thừng, sợi dây còn cố ý bắn lên mặt Lộ Thị Tửu.

“‘Đừng mà đừng mà’ cái đầu người! Núi xanh còn đó sợ gì không có củi đốt, Lộ Thị Tửu, thù này không báo, ta thề sẽ đổi thành họ của người!” Nói xong, Trình Bình phi thân đi như chạy trốn.

“Tính khí thật mạnh mẽ...”

“Thật đáng sợ, người thấy sắc mặt vừa rồi của hắn không?”

“Vẫn là nữ nhân tốt, thật không hiểu nổi khẩu vị của Lộ đại ca.”

Mộ Dung Bạc Nhai thấy bọn họ càng nói càng quá, phất tay nói: “Các người lui xuống trước đi, ta và Lộ Thị Tửu còn có chuyện phải nói. Các người cũng thật là, ra ngoài hành thương mấy lần liền càng lúc càng không có quy củ, cũng không biết ở bên ngoài học được cái gì.”

Mọi người vừa nghe không còn chuyện của mình, liền tan đi như ong vỡ tổ, chỉ còn lại Lộ Thị Tửu thần sắc tiêu điều đi theo Mộ Dung Bạc Nhai vào phòng.

Vốn là vì chống đỡ tài chính của Nam Vương quân, thủ hạ của Mộ Dung Bạc Nhai thiết lập mấy nhánh thương đội, bình thường sẽ mang bảo thạch ngọc khí các quận sản xuất ra đưa tới các nước đổi lấy lương thực vải vóc. Chỉ là thương đội này xưa nay đều là quan thương kết hợp, trước kia có quốc gia có thể thông hành, mà hiện tại một số quốc gia khác thì ngay cả nhập cảnh cũng không được cho phép.

Nhưng lần này sau khi Lộ Thị Tửu hành thương về đã báo, có một nơi đáng chú ý, đó chính là mấy năm gần đây mới tăng thêm vài nhánh thương đội có thể đi lại không phân địa giới, đến đâu cũng có thể lấy được văn điệp thông quan. Mà càng kỳ lạ hơn nữa, là tiền tài bọn họ kiếm được rất nhiều đều tản ra các nước, cứu trợ góa bụa cô đơn, sau lưng lại rõ ràng không có sự chống đỡ của quan phủ.

Lộ Thị Tửu nói: “Mới đầu khi nhánh thương đội đầu tiên làm như thế, nước khác còn cảm thấy vô cùng kỳ quái, còn cẩn trọng phòng bị. Nhưng sau đó nhánh thứ hai, thứ ba cũng làm như thế, liền khiến quan phủ các nước cho rằng thương nhân hành thiện mạnh mẽ thành lệ, cũng dần mở rộng một vài thành trì để làm khu vực thông thương cho họ.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ nghĩ, quay lại lục tìm trong chồng sách trên bàn, thuận tay chọn một quyển danh sách thông thương các quận, lật đến một trang, bên trong có đường đỏ đánh dấu, chỉ cho Lộ Thị Tửu xem. Đây là thương đội chủ yếu cung cấp được vật, lần này chuẩn bị chiến đấu với Bạch Vũ Kỳ, đã hạ thấp giá cung ứng được liệu số lượng lớn cho Nam Vương quân.

“Àn, bọn họ cũng là một trong số này.” Lộ Thị Tửu nói: “Đến cuối năm, trong nhánh thương đội này có thêm một ông chủ tên là Bạch Long, đối với chuyện làm ăn vô cùng tài giỏi, nơi đi qua cũng nhiều, nguồn hàng tìm được so với những thương đội khác cũng vừa nhiều vừa tốt, các nước cũng nguyện ý nhập được thảo của hắn. Lão đại, nếu bọn họ thuộc phần tử trình thám của nước nào đó, vậy không phải có thể thăm dò được rất nhiều tin tức sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai trầm mặc để Lộ Thị Tửu nói tiếp.

Lộ Thị Tửu báo cáo về mấy nhánh thương đội này chủ ý là vì nguồn hàng bất đồng, quan hệ qua lại với nhau cũng ít. Nhưng khi tổng hợp các dấu vết lại, thì sẽ thấy có hai thế lực khổng lồ. Một trong đó chắc chắn là thế lực của Lục Mang Lâu. Nhưng còn thế lực kia thì sao? Có thể nghĩ ra cách làm này, lại có tinh lực để thao túng những chuyện này, trừ Diêm Phi Hoàng ra còn có thể là ai.

Tối đến, Mộ Dung Bạc Nhai theo thói quen vẫn là tắm rửa xong mới chạy tới phủ Hoàng Linh Vũ. Khi vào phòng, Hoàng Linh Vũ lại không ở đó, cửa sổ còn mở rộng, gió lạnh mang theo hương cỏ non thổi vào.

Tuy đã gần hạ, nhưng dù sao buổi tối vẫn se lạnh, uống cho Tiểu Hoàng bình thường còn khen những học sinh kia thông minh lanh lợi, sao không biết tiện tay đóng cửa sổ dùm chứ? Nghĩ như thế, Mộ Dung Bạc Nhai liền đi tới đóng cửa sổ giấy lại.

Hắn đang định đi vào trong, khoe mắt chợt liếc thấy thứ gì. Vết in trắng đen lác lác vài cái trong mắt, liền khiến hắn cứng cổ. Dừng chân đột ngột, quay đầu, thuận theo ánh mắt chuyển lực chú ý vào chỗ đó, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cảm thấy máu nóng xông lên đỉnh đầu.

Trên bàn sách gần cửa sổ, đang bày một quyển họa sách mở rộng, trên cái trang được lật ra, họa ba nam nhân! Ba nam nhân không một sợi vải hơn nữa lộ rõ trần trụi!

Tại sao thứ này lại xuất hiện ở đây?

Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cảm thấy đầu ong ong trống rỗng, lão đảo vài cái mới ổn định được thân hình. Định thần lại, cuối cùng mới dám kéo phần góc trang bị gấp lên. Chỉ thấy ba nam nhân đó lặn trên mặt đất thành hình bánh xe, mỗi người đều dán lấy hạ thân của người khác để hấp duyên, cổ tay thì chen sâu vào thể nội của người khác rờ rẫm, thần sắc hoặc là thống khổ hoặc là hưởng thụ, tuy đường nét trắng đen, nhưng quả thật có thể khiến người ta nghe thấy được tiếng rên rỉ thở dốc trong đó.

“Họa thấy thế nào?” Thanh âm Hoàng Linh Vũ vang lên sau lưng.

“Rất rõ ràng, nhưng rất thô bỉ.”

“Xem ra người rất tán thưởng.”

“Đó cũng không phải, chỉ là thứ này không nên xuất hiện tại... A___!” Mộ Dung Bạc Nhai kinh sợ nhảy dựng lên, ngay cả sách cũng ném xuống đất. Quay đầu lại, Hoàng Linh Vũ mặc trường y trắng khiết đơn bạc, cười như không cười nhìn hắn.

“Ta học họa.” Hoàng Linh Vũ nói: “Không tồi chứ.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn theo ánh mắt y, chuyên san hoàng sắc nằm trên mặt đất đã lật qua, chính là mặt ngoài được đóng buộc chỉ màu lam như những thư tịch bình thường khác, trên viết [Cửu dương thần công đồ lục___Học sinh Cao Quần kính trình Hoàng lão sư Linh Vũ]. (Sách hoàng sắc: Sạch bảy bạ, khiêu d*m.)

“Người, người dạy học sinh cái này sao?” Ở trước mặt ta thì nghiêm chỉnh như thế, Mộ Dung Bạc Nhai thầm nghĩ vậy.

“Có ý kiến sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai cắn môi không dám nói, nhưng trong mắt ảm ứ, rõ ràng rất ủy khuất. Hoàng Linh Vũ thở dài, trêu chọc hài tử này cũng đủ rồi, đừng để tới lúc nghiện rồi lại không thể cai được.

“Đây là hần tự học thành tài, mỗi lão sư đều được tặng một cuốn. Không tin người đi hỏi Trình Bình đi, hần có bản đặc biệt đó.”

Tuy không tính là an ủi, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai vẫn vì được quan tâm mà cười e sợ. Vì thấy Hoàng Linh Vũ đứng rất khổ cực, nên một tay dịu thắt lưng y, rồi mới ngồi xổm xuống nhặt sách. Nhưng xổm xuống rồi lại không đứng dậy nói: “Học sinh Cao ‘Hoàn’ kính trình Hoàng lão sư Linh Vũ?” Đọc tới phần sau đã đề cao âm lên tám độ.

Nếu không phải được dịu, Hoàng Linh Vũ xem chút đã ngã, y gõ đầu Mộ Dung Bạc Nhai một cái: “Chữ nhiều âm, đọc là ‘Quần’. Vì cách phát âm của cái tên xui xẻo này, hần không biết đã bị bao nhiêu đồng học cười chết rồi.”

Mộ Dung Bạc Nhai cười hi hi, nói: “Trước đây không phải người cũng từng cười tên của văn thư quan Dương Vĩ hay sao, nói như thế, hai người họ ngược lại có thể thành một đôi.”

“Thêm phiền cho người khác đủ rồi, trở về giường trước rồi nói.”

“Ân. Mấy hôm nay hình như đã chuyển lạnh rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai nói xong, đặt sách lại, quay người công y lên, thành thực nhẹ nhàng đặt lên giường.

133. Q.2 - Chương 134: Thiêu Thần Lao Đầu Vào Lửa.

Rốt cuộc tại sao phải mang quyển sách này tới, Hoàng Linh Vũ cũng không nói rõ được. Có lẽ thật sự đã nảy sinh suy nghĩ về phương diện này với Mộ Dung Bạc Nhai.

Nhớ năm đó học sinh đệ nhất kỳ Cao Quần rời khỏi Lục Mang Lâu, lúc tặng sách đã từng nói: “Quyển sách này là tác phẩm tiểu thành của ta, khi người cần diễn luyện ‘quan hệ trên dưới giữa người và người’ chân chính, xem sơ qua lưu trình thì có thể biết được nên làm thế nào giảm bớt đau đớn.” Thật khiến người muốn thổ huyết.

Lại nói Mộ Dung Bạc Nhai đặt Hoàng Linh Vũ lên giường rồi, ngồi bên trong giường buông màn trướng xuống, rồi định đứng lên ra ngoài thổi tắt đèn. Động tác của Hoàng Linh Vũ nhanh hơn hần, trở tay đặt lên sớng lưng hần nói: “Người ra ngoài làm gì?”

Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cảm thấy toàn thân căng chặt, tựa hồ muốn lật lại áp đảo người, e sợ bản thân mất khống chế, nên cố gắng áp chế xung động, run run rẩy rẩy nói: “Ra ngoài thổi đèn.”

“Ô.” Tay Hoàng Linh Vũ vẫn đặt lên lưng hần, khiến hần không dám đi.

Dù sao Mộ Dung Bạc Nhai cũng là nam nhân thanh xuân chính đáng, lại đã nhịn rất lâu, vừa mới rồi còn nhìn thấy tập họa mang tính kỹ thuật muốn bùng nổ như thế, hơn nữa người chung tình đã lâu đang ở sau lưng, nếu còn không chút rục rịch thì chỉ có thể nói rõ hần có bệnh kín không thể nói với ai.

Mà lúc này, Mộ Dung Bạc Nhai đáng thương chống đỡ hạ thế quần bách, còn phải trông chờ góc độ ánh đèn và địa thế đứng để Hoàng Linh Vũ không phát hiện, trong lòng liên tục cầu nguyện, nhất thiết đừng mất lễ nghĩa trước mặt y.

Có chuyện vốn chính là nước chảy thành sông, nhưng mà gặp phải dạng truy cầu quá mức như Mộ Dung Bạc Nhai, cả ngày lo được lo mất, nên khi thật sự có cơ hội ngay trước mắt, cũng chỉ tự coi như tất cả những gì mình nhìn thấy đều hoàn toàn là do tự mình vọng tưởng, trừ cường ép đề nên cũng không dám có bất cứ hành động nào khác.

Hoàng Linh Vũ thầm nghĩ, với dạng như hắn còn muốn người khác tự xà vào lòng sao, cho dù cường ép hắn rồi tính ra hắn cũng sẽ la lớn ‘đừng mà đừng mà’. Hóa ra là Trình Bình bị Lộ Thị Tửu ức hiếp thảm quá, khi trở về còn mang dáng vẻ hoảng sợ, liền bị Hoàng Linh Vũ tra hỏi ra được toàn bộ chuyện buổi sáng.

Mộ Dung Bạc Nhai chỉnh đốn tinh thần, cố làm ra vẻ trấn định đáp: “Hôm qua ngươi không phải nói để đèn chói mắt sao? Ta thổi đèn trước đã.”

“Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay. Sao có thể nhận định nhất định sẽ như vậy, hôm nay không thổi nữa.” Nói xong, Hoàng Linh Vũ buông tay xuống, còn làm như vô ý trượt xuống sóng lưng hắn.

“Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay...” Mộ Dung Bạc Nhai lắp ba lắp bắp lặp lại, cũng không biết bản thân làm gì mới tốt.

“Nhanh thoát y phục lên đây.”

Như vậy sao được chứ! Câu mệnh lệnh này dọa Mộ Dung Bạc Nhai rợn sóng lưng, một chút cũng không dám động đậy. Nửa ngày mới nhớ ra có thể mượn cớ đi ngoài: “Ta, ngươi biết đó, làm việc cả ngày rồi, ta còn chưa đi tiểu.”

Hoàng Linh Vũ chống đầu nằm trên giường, nhìn lỗ tai Mộ Dung Bạc Nhai đỏ lên không thể giấu, thầm nghĩ trêu chọc nam nhân này thật vui, một bên vẫn nói: “Cũng tốt, ngươi mang ta cùng đi.”

Vì thế dưới tình trạng tự cầu phúc rồi khẩn cầu cửu thần linh phù hộ đừng để thất lễ, Mộ Dung Bạc Nhai căng chặt như dây cung cung Hoàng Linh Vũ ra sau bình phong. Nơi đó có ghế chuyên thiết kế cho Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Bạc Nhai vừa đặt người xuống, liền chạy ra ngoài giải quyết vấn đề của mình.

Nào biết Hoàng Linh Vũ không biết từ lúc nào đã luyện được động tác nhanh như thế, như cũ kéo góc y của hắn lại, làm Mộ Dung Bạc Nhai gấp đến mức hầu như muốn đương trường thoát y mà chạy.

“Ngươi trước.” Hoàng Linh Vũ nói.

Đây là đang chọc ta đi, Mộ Dung Bạc Nhai thầm chửi rửa thần linh, khi quay lại nhìn Hoàng Linh Vũ, chỉ thấy trên mặt y là nụ cười vui đùa, đôi mắt sáng lấp lánh.

“Thế nào, hiện tại không gấp nữa?”

“Ngươi ở đây, ta làm sao mà...”

“Ngươi làm sao tiện đi đứng không?” Hoàng Linh Vũ nói, lấy tay phủ lên nơi đó của hắn.

“Ngươi... buông ra...” Mộ Dung Bạc Nhai gấp gáp thở dốc ngã dựa lên tường, bất luận thế nào cũng không có khí lực giãy thoát khỏi khống chế của Hoàng Linh Vũ.

Ánh mắt dịu hòa của Hoàng Linh Vũ chăm chú nhìn hắn, nhưng không nói gì, chỉ chậm rãi dùng tay cách y phục ve vuốt hắn. Rõ ràng là động tác đúng tình cảnh, nhưng chỉ mang tới vị đạo an ủi.

Từ từ, Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng tìm lại được khí lực của mình, chống lên tường đứng ổn, mới nói: “Ngươi đây là muốn làm gì?” Lời vừa nói ra, thanh âm đã bất đồng, có thật nhiều ái muội, và cả ý tứ khác.

“Tới bây giờ, còn cần ta nói?” Hoàng Linh Vũ tự cười nhạo lắc đầu. “Ai, xem ra ta già rồi, sức quyến rũ không còn rồi, chủ động ‘xà vào lòng’ mà cũng không ai nguyện ý cần.”

“Ngươi, ngươi đang nói gì, ngươi rốt cuộc có biết ngươi đang nói cái gì không?”

“Ta đương nhiên biết, không biết là người kia! Người cứ luôn thanh tâm quả dục, là muốn để ta hòa hợp lại với Diêm Phi Hoàng sao? Nói cho người biết, ta sớm đã nhìn thấu rồi, tính cách của hần và ta, làm bạn tốt còn có thể, làm tình nhân thì chỉ có thể tranh tới đâu lui không có ngày an ổn.” Hoàng Linh Vũ thật muốn đập nặng vào đầu Mộ Dung Bạc Nhai, đáng tiếc gần đó không có công cụ tiện tay.

Còn đang tìm kiếm, trên người đột nhiên cảm thấy như mất trọng lực, như đang ngồi trên mây, khi có thể phản ứng lại được, thì lại không biết làm sao phát hiện Mộ Dung Bạc Nhai ném y lên cao rồi tiếp lấy, giống như trò chơi mới lưu hành, chơi vui đến quên trời đất, trên mặt còn phỉếm ánh đỏ hưng phấn.

Đợi hần chơi đủ rồi, thì dịu dàng ôm Hoàng Linh Vũ vào lòng, mặt dán sát mặt, không nói một lời, chỉ một lòng cọ cọ.

Mất thấy chiến sự cùng Nam Hàn đã ở ngay trước mắt, chỉ cần Hoàng Linh Vũ vẫn tiếp tục duy trì trên chiến trường, sớm muộn Diêm Phi Hoàng cũng phải xuất hiện trước mặt y.

Hoàng Linh Vũ đương nhiên tán thưởng Diêm Phi Hoàng, nhưng lý luận của hai người vẫn khác biệt rất nhiều.

Rất nhiều chuyện, cho dù một bên cho rằng là chọn lựa chính xác tốt nhất, nhưng đối phương kia lại cảm thấy bó buộc và tù túng. Với Diêm Phi Hoàng mà nói, tình nguyện phạm pháp vào tù, cũng muốn giúp đỡ người nghèo khó kiếm được tiền tài nuôi dưỡng gia đình, thà rằng chọn đẩy lên chiến hỏa thiên hạ, cũng muốn mang tới quốc gia thống nhất không có loạn thế cho người nghèo khổ.

Nhưng cho dù như thế, Hoàng Linh Vũ vẫn không hy vọng Diêm Phi Hoàng vì y mà miễn cưỡng thay đổi bản thân, đối với Diêm Phi Hoàng mà nói, hần cũng tôn trọng phương thức sống của Hoàng Linh Vũ. Điều này cũng là phương thức ái tình giữa họ.

Sở dĩ vẫn có vướng mắc không gỡ với Diêm Phi Hoàng, có lẽ cũng là vì giữa hai người có sự hiểu ngầm ăn ý không lời nào nói rõ, và cả sự độ lượng khi hần cho bản thân mình hạn độ tự do lớn nhất.

Nhưng thế giới tuần hoàn, nếu hai người vẫn kiên trì loại quan hệ này, một ngày nào đó cũng sẽ lặp lại bị kịch kiếp trước. Từ rất sớm rất sớm, Hoàng Linh Vũ đã nghĩ thông đạo lý này, chỉ là nhất thời không thể nào bắt bản thân thỏa hiệp với vận mệnh mà thôi.

Nhưng sự xuất hiện của người trước mắt này, chậm rãi thay đổi suy nghĩ của y. Hần khoan dung sự kỳ dị của y, hần phóng túng tự do cho y, hần lặng lẽ ủng hộ, thậm chí không ai biết dần dần thay đổi bản thân. Nhiều năm qua đi, trong lúc đó cũng đã chia ly nhiều lần, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai từ đầu tới cuối vẫn ở nơi rất gần sau lưng y, không cần quay đầu lại cũng biết, hần chung quy lặng lẽ đứng ở đó chờ đợi.

Vì người này mà thỏa hiệp vận mệnh, không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần dùng một thời gian suy nghĩ, nghĩ thông, yêu thương, sau đó tiếp nhận.

Vì hần mở rộng thân thể, chỉ là chuyện tự nhiên mà đến. Nhưng khoảnh khắc khi chân chính ôm nhau, trong mắt Hoàng Linh Vũ dâng đầy thủy hoa, không phải do đau đớn, mà là cảm giác khó thể diễn tả.

Lúc đầu không thể ngờ, chúng ta sẽ có ngày hôm nay.

Cho dù là sau đó, cũng không nghĩ tới người nguyện ý chờ đợi nhiều năm như thế.

Chỉ đáng tiếc đã lãng phí quá nhiều thời gian...

Từng câu cảm thán không nói ra lời, không còn những suy nghĩ thừa thãi. Ấn nhãn thống khổ gần như tử vong lúc đầu, tiếp theo chính là bị ái luyện cuồng nhiệt chặt chẽ bao kín, Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều ấm áp khiến người ta yên tâm, nghe được tiếng tim đập hữu lực nhưng dần dần cuồng loạn, là nhịp tim điên cuồng vì y.

Trong lòng trong mắt Mộ Dung Bạc Nhai chỉ có trầm say. Người bất luận là thân thể hay linh hồn đều rất trẻ tuổi này, giống như tín đồ tế bái thần linh, trong mắt lấp lánh ánh sáng của hỏa tế mỹ lệ, toàn tâm toàn ý trầm mê, dâng hiến tất cả của mình.

134. Q.2 - Chương 135: Trú Cầm Dạ Thú.

(Ban ngày là chim, ban đêm là thú)

Mộ Dung Bạc Nhai thức dậy sớm hơn bình thường, đầu óc vẫn còn chút hỗn loạn. Mãi một khắc sau mới cảm thấy được trong tay còn ôm một người, sau đó từng cảnh tượng tối qua ngất ngừ hiện lên trước mắt, từ kích động ban đầu đến quên hết tất cả sau đó, cuối cùng Hoàng Linh Vũ đã ngủ mê trong lòng cùng tắm.

Vì lúc tắm rửa thuận tay thêm dầu vào đèn, ánh lửa cho tới hiện tại còn chưa tắt, cách màn trướng lộ ra tia sáng mờ ảo. Chỉ cần mở mắt liền có thể thấy được gương mặt ngủ rất an ổn của Hoàng Linh Vũ, sạch sẽ mang theo ánh nước ôn nhuận, nhưng cũng mang theo chút mệt mỏi.

Nhớ tới những nét biểu cảm nhỏ nhặt trên gương mặt này tối qua, Mộ Dung Bạc Nhai liền vụt một cái nóng lên, ngăn thế nào cũng không được. May mà trong trướng không có người ngoài, cho dù Hoàng Linh Vũ tỉnh lại thấy được sẽ cười hắc hắc, cười thì cười đi, có thể khiến Hoàng Linh Vũ vui vẻ, hắc cũng cảm thấy vui vẻ.

Nếu người đối diện là Hoàng Linh Vũ, thì làm gì còn vấn đề có mất mặt hay không nữa, bọn họ đã là quan hệ này rồi mà.

Tại vấn đề ai trên ai dưới, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn luôn cho rằng phải đợi thảo luận. Là hắc có suy nghĩ thế này với Hoàng Linh Vũ trước, cho nên sớm đã nghĩ qua, nếu bọn họ chân chính ở bên nhau cũng phải chú trọng công bằng.

Hoàng Linh Vũ có lẽ không để ý, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai để ý, hơn nữa để ý rất kỹ. Chân Hoàng Linh Vũ biến thành thế này, hắc vẫn luôn cho rằng trách nhiệm nằm ở mình, là hắc để Hoàng Linh Vũ rơi vào tay Mạc Xán. Cho nên bất luận thế nào, hắc không hy vọng Hoàng Linh Vũ vì vấn đề thân thể mà dẫn tới nhiều khiếm khuyết trong cuộc sống.

Chỉ là hắc đã tính sai rồi, hắc có để ý Hoàng Linh Vũ tới mức nào, cũng không địch lại được một ánh mắt, một lời mời của y. Cho nên hắc đã quên mất phải hỏi ý nguyện của Hoàng Linh Vũ mà điên cuồng áp đảo lên.

Sau đó quả thật là, chuyện phát sinh sau đó quả thật khiến Mộ Dung Bạc Nhai nhớ tới bài đồng dao khi còn rất nhỏ đã nghe “Từng lần a từng lần từng lần, một lần lại một lần...” Thậm chí lời thỉnh cầu khi Hoàng Linh Vũ chịu đựng không nổi nữa hô dừng cũng bị hắc ích kỷ làm ngơ.

Hắc gãi đầu, lâu đi vài giọt mồ hôi lạnh, thậm chí chính mình hề kích động lên là cái gì cũng quên tuốt, giãy vò Hoàng Linh Vũ lâu như thế, cũng không biết muốn mấy lần mới có thể hồi phục lại.

Trong tay ôm người này, nếu nói còn có gì không thỏa mãn, đó là không có khả năng. Nhưng không biết đạt được như vậy rốt cuộc là may mắn hay bất hạnh, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ biết, từ nay về sau, cho dù có là Diêm Phi Hoàng từng là thầy là bạn xuất hiện trước mặt, nếu muốn đem Hoàng Linh Vũ đi, hắc cũng tuyệt đối không đồng ý. Cho dù Hoàng Linh Vũ ghét bỏ hắc muốn bỏ đi, hắc cũng sẽ đi theo sau y.

Vì đã đạt được sự mỹ hảo thế này, trân quý đến mức chỉ nghĩ thôi cũng không thể thừa nhận được nguy hiểm mất đi, trong lòng liền nặng nề như nghẹt thở, sắp chịu không nổi.

Mộ Dung Bạc Nhai thả lỏng tay ôm Hoàng Linh Vũ, liên tục hôn lên khóe mắt y, tựa hồ đã quen với sự quấy nhiễu của hắc, Hoàng Linh Vũ không tỉnh lại, làm bầm máng một câu “Đừng ồn, cút về phủ của mình đi”, rồi hơi lay động một chút, tìm vị trí thoải mái hơn, vùi đầu vào ngực Mộ Dung Bạc Nhai.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn mái tóc đen tuyền của y, trầm nghĩ, vừa muốn ta cút, vừa dán chặt như thế, Tiểu Hoàng sao ngay cả nằm mơ cũng không chịu buông tha a.

Tuy rất muốn gọi y dậy để cười cợt một phen, nhưng vẫn bận tâm đến tình trạng mệt mỏi hiện tại của y hơn, nên coi như bỏ qua. Mộ Dung Bạc Nhai tâm trạng thỏa mãn dính vào Hoàng Linh Vũ, liên tục liên tục oán trách thời gian trôi qua quá nhanh, căn bản chưa ôm đủ đã lại đến thời gian phải bắt đầu làm việc.

Đợi đến khi Hoàng Linh Vũ tỉnh lại, sắc trời đã sáng tỏ, bên cạnh không có ai, chỉ còn lại một mảng lạnh lẽo. Tuy biết chiến sự đang ở trước mắt, Mộ Dung Bạc Nhai đương nhiên có rất nhiều công việc phải xử lý,

nhưng vẫn có nhiều cảm khái. Xem ra phàm là nam nhân thì đều có cái đức hạnh qua loa đại khái này.

May mà Hoàng Linh Vũ dù sao cũng là nam nhân, cảm khái xong thì cũng không có oán trách gì khác, tự chuẩn bị đứng lên, y cũng có rất nhiều chuyện phải làm a.

Mới hơi di động một chút, hạ thân liền mất cảm truyền tới cảm giác quái dị, phối hợp với cảnh tượng kịp thời phát lại trong đầu, Hoàng Linh Vũ nhất thời giống như xì hơi, cúi đầu nằm bệt lại giường.

“Xem ra hôm nay ta đừng nghĩ tới chuyện động đây.” Y khổ não lắm bầm. “So với nứt mông còn khó chịu hơn.”

“...” Mộ Dung Bạc Nhai hoàn toàn không nói nên lời trừng mắt nhìn màn trướng, người trong trướng đích thật đã tỉnh, nhưng không ngờ được câu nói đầu tiên sau khi tỉnh dậy lại không có phong tình như thế. Vì chiếu cố người này thật tốt, trời chưa sáng hẳn đã ra ngoài hạ lệnh cho người khác, hôm nay công việc chuyển tới ngoài phòng ngủ của Sơn Hải Cư. Cho nên thật ra hẳn vẫn luôn ở trong phòng, chỉ là Hoàng Linh Vũ nếu ngay cả màn trướng cũng chưa vén lên, đương nhiên cũng không thể thấy được hẳn.

Hắn thở dài, đứng lên, gọi người đưa nước và vật dụng tẩy rửa vào. Đợi người bên cạnh đều lui xuống, mới vén màn trướng lên, chỉ thấy Hoàng Linh Vũ sắc mặt trắng xanh trắng đỏ, hiếm khi lộ ra biểu tình quái đản.

Mộ Dung Bạc Nhai vỗ cánh tay vươn ra nhận khăn của y, nói: “Người như vậy còn có thể động sao? Hai ngày tới cứ nghỉ đi, nếu không khi hành quân xem người làm sao mà cưỡi ngựa.”

Chỉ dựa vào tình hình nằm liệt trên giường hiện tại, Hoàng Linh Vũ chỉ cần nghĩ tới vẻ cường ngựa liền toàn thân khó chịu, khẩn cầu nói: “Người đừng nói nữa, ngán lắm a.”

“Người nói nứt mông thì không ngán, ta nói cưỡi ngựa thì lại không được.” Vừa nói, Mộ Dung Bạc Nhai vừa thành thực lau rửa cho y.

“Ta phát hiện buổi tối ta khá là cầm thú, còn ban ngày người khá là cầm thú a! Tối qua rõ ràng còn xấu hổ như thế, hiện tại đổi tính rồi sao?” Thanh âm mới lớn hơn chút, đã chấn động đến thần kinh hạ thân, Hoàng Linh Vũ lại hừ một tiếng khó chịu mềm nhũn dựa lên tay Mộ Dung Bạc Nhai.

Mộ Dung Bạc Nhai ném khăn vào bồn rửa mặt, lấy một hộp được cao lớn bằng hộp mực bên cạnh, nói: “Thấy người ngủ rất ngon không dám gọi, hiện tại phải bôi chút được ặt sau của người.”

“Người?”

Mộ Dung Bạc Nhai lạnh mặt xuống: “Nếu không người muốn ai bôi cho người?” Nói xong, liền giải khai quần Hoàng Linh Vũ.

Nằm ngay đơ mặc hắn bày bố, Hoàng Linh Vũ còn nghĩ, phong thủy luân lưu chuyển thật là danh ngôn chí lý a! Trước đây là vận bối trong thời thái bình tham quan di thể của các tiền bối, hiện tại người còn chưa có chết, đã bị xem như thi thể bài bố.

Trên người Hoàng Linh Vũ giăng phủ chi chít những dấu vết tối qua lưu lại, tối qua chỉ là vết hơi đỏ, hiện tại đã chuyển sang bầm tím. Tối qua tuy điên cuồng, nhưng dù sao thói quen thương yêu trên trọng người này đã nhập cốt, tiền hí vẫn làm đủ, khi tiến vào lại lưu lực, mặt sau xem như không bị chảy máu. Nhưng mà do chính phạt liên tục thời gian dài, cũng bị xưng trướng thành màu gần như trong suốt, tưởng tượng đặt mình vào hoàn cảnh này cũng khó chịu cực điểm. Mộ Dung Bạc Nhai vừa cảm thấy ngọt ngào vừa cảm thấy đau lòng, tư vị nói không nên lời toàn bộ phủ lên tim.

Bôi được ột vòng cho y, dẫn tới sự thu chặt khăn trướng, Mộ Dung Bạc Nhai xém chút không chế không nổi cứng lên, qua một lúc mới nhớ tới ngôn ngữ nhân loại nói thế nào, hỏi: “Chỗ nào không thoải mái?”

Hoàng Linh Vũ cắn môi, thầm nghĩ, bỏ đi, dù sao cái gì nên làm cái gì không nên làm đều làm xong rồi, lẽ nào còn có gì không dám nói hay sao? Vì thế lên tiếng: “Cũng không có gì, chính là bên trong... chỗ sâu còn lưu lại cảm giác tối qua, trướng tới chịu không nổi.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe xong, rất tĩnh lặng.

Đúng vậy, hẳn rất trấn định nhét được cao vào tay Hoàng Linh Vũ, rất cẩn thận ôm người khỏi người mình đặt yên lên giường, rất cẩn trọng đứng lên, chậm rãi đi tới bên tường___ Bình một tiếng, đầu đập lên tường.

“Bạc Nhai?”

“Đừng!” Mộ Dung Bạc Nhai đưa tay ra sau lưng lắc lắc, đầu vẫn chống lên tường không nỡ dứt ra. “Để ta bình tĩnh một chút, nếu người còn muốn lưu lại tính mạng thì đừng nói chuyện, càng đừng chọc tới ta!”

“Ta phát hiện có một câu danh ngôn dùng để hình dung người thì thật sự tuyệt diệu a.” Phong cách chưa thấy quan tài chưa đổ lệ của Hoàng Linh Vũ hiện tại lại phát tác không đúng thời cơ, thật ra cũng là tính toán sai lầm của y, y vốn cho rằng trải qua nỗ lực tối qua, Mộ Dung Bạc Nhai cũng đã đến trình độ ngoài cường trong khô. Cho nên cho dù thấy nắm tay của Mộ Dung Bạc Nhai đã nổi đầy gân xanh, cũng vẫn như cũ không sợ chết nhằn nại cảm giác không thích ứng của thân thể tiếp tục chế nhạo: “Người thật sự thật sự không phải người tùy tiện, nhưng người tùy tiện lên rồi thì chính là cầm thú trong cầm thú a!”

Từ khi bị nhào tới áp đảo tới lúc bị tiến vào, chỉ là chuyện trong thoáng chốc, Hoàng Linh Vũ cuối cùng triệt để biết rõ chữ chết phải viết thế nào, tìm chết có thể có rất nhiều phương pháp, và sự thật bản thân quả nhiên thích tìm chết thế này.

135. Q.2 - Chương 136: Tự Tìm Đường Chết.

Nhờ được cao bồi trơn, hậu đình suốt thời gian dài bị xâm nhập mà chưa hoàn toàn khép lại chặt chẽ bao kín Mộ Dung Bạc Nhai. Hắn hôn cắn lên gáy Hoàng Linh Vũ, gần như muốn khóc ra tiếng nói xin lỗi với y, nhưng lại vẫn xung động tới vô pháp khống chế.

Hắn yêu Hoàng Linh Vũ, yêu đến mức không cách nào tránh né. Hắn muốn Hoàng Linh Vũ, hận không thể thời thời khắc khắc ôm chặt. Sự truy cầu này vương niệm rất nhiều năm cũng không thay đổi, đến rất lâu rất lâu rất lâu về sau cũng sẽ không thay đổi. Hắn chỉ có Hoàng Linh Vũ, hắn cũng chỉ cần Hoàng Linh Vũ, bất cứ thứ gì khác của hắn đều không còn lọt vào mắt.

Người sau lưng giống như dã thú ôm lấy y, Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy trường tới khó thể chịu đựng, hầu như phải dựa vào kêu rên mới có thể phát tiết hết, thân trước lại bị an ủi, bắt đắc dĩ bị khơi lên hứng thú.

Thân thể này đã mệt mỏi tới cực điểm nhưng vẫn rất thanh tỉnh, cảm giác được xung động điên cuồng dâng lên vô pháp ngăn cản trong nội thể. Mắt Hoàng Linh Vũ dần ẩm ướt, hai tay Bạc Nhai đan chéo vòng trước ngực y, ẩm ướt mà nóng cháy, biểu đạt quyết tâm mang theo bất an nhưng cũng sẽ không hối hận của hắn.

Còn có gì đáng phải nói nữa chứ? Có thể có người thế này ở bên cạnh. Hoàng Linh Vũ nắm tay Bạc Nhai, nắm chặt như tuyên thệ. Không cần ngôn ngữ truyền đi, chỉ như giạt điện, Mộ Dung Bạc Nhai xoay tay nắm chặt, mười ngón giao nhau, đan xen, cảm thụ nhiệt độ và hơi ẩm của nhau, bất an và không hối hận.

Tất cả những chuyện trước đây, cuối cùng vẫn phải cáo biệt. Cho dù gặp lại, cũng thật sự chỉ là tái thế làm người.

Hoàng Linh Vũ lặng lẽ rơi nước mắt, giọt lệ rơi lên chần, thoáng chốc biến mất không thấy. Có lẽ cảm nhận được tâm tình của y, Mộ Dung Bạc Nhai lặng lẽ liếm lên gáy y, các ngón tay giao triển càng thêm xiết chặt, càng kiên định.

Dưới sự kiên trì của Mộ Dung Bạc Nhai, hai người phân giường ngủ.

Chính vì dãi ngộ tân hôn yến oanh, mới càng ăn mòn ý chí con người. Chuyện tới nay, Mộ Dung Bạc Nhai đối với năng lực tự khống chế của mình đã có sự khinh bỉ cường liệt nhất từ trước tới nay.

Trước đây khi chưa xảy ra chuyện gì, hai người ngược lại giống như lão phu lão thi. Sờ chỗ này, sờ chỗ kia, giống như tay trái sờ tay phải, nửa điểm tình vị cũng không có. Sau khi chuyện phát sinh, lại như lau súng nổi hỏa trở thành tùy lúc tùy nơi, Hoàng Linh Vũ thể hội sâu sắc danh ngôn chí lý của lãnh tụ vĩ đại: “Tình tình chi hỏa khả dĩ liêu nguyên*” là chính xác thế nào, Mộ Dung Bạc Nhai cuối cùng cũng biết cái gọi là

hành vi cầm thú, cho dù ngày đêm ko ngủ bỏ ăn bỏ ngủ để làm cũng hoàn toàn có thể. (*Một ngọn lửa nhỏ cũng có thể thiêu cháy thảo nguyên)

Cho nên chính vụ không thể né tránh liền đẩy một phần cho Mộ Dung Nam Cẩn làm.

Dưới sự chăm sóc của Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy, đợi khi có thể xuống giường cũng là chuyện của hai ngày sau. Trình Bình méo miệng cười nói: “Khanh khanh ta ta chẳng qua là thế a, bình đến dưới thành cũng phải hưởng thụ được mỹ thực trước.”

Hoàng Linh Vũ lạnh mắt nói: “Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện a, người vào Nam Vương quân hoàn toàn có thể hành động dễ dàng, nhưng tại sao lại làm mất diện cụ vậy? Chẳng lẽ vì để địch nhân nhìn một cái liền có thể nhận ra người a?” Y còn cố ý nhấn mạnh hai chữ địch nhân.

Trình Bình nghiêng rằng không dám nói nữa.

“Xem điệu bộ của người là vẫn chưa phục đúng không? Nghe nói trong họa tập mà đồng học Cao Quân tặng cho người có một bức chính là tư thế kiểu ‘69’ a.” Vì tiện tính toán, Hoàng Linh Vũ sớm đã dạy cho đám người trong lưu manh lâu nhận thức số Ả Rập, Trình Bình đương nhiên cũng biết con số hình tượng này đại biểu cho ý gì và cho người nào.

Trình Bình cũng không dám cười nữa, mượn cớ mắc tiểu chạy khỏi phạm vi giận cá chém thớt của Hoàng Linh Vũ.

Phòng vệ quân xuất chinh ứng phó khi Bạch Lang Vương tiến công khu chiêng gõ trống, một ngày trước khi xuất chinh, Sơn Hải Cư có một vị khách không mời___ thành viên của tổ y dược độc thuật Lục Mang Lâu, Bạch Long.

Được si Bạch Long, người đứng như tên, mập mập trắng trắng. Nếu có Trương quản trưởng mập mập đến đũa đứng kế bên, sẽ trở thành một đôi môn thần màu sắc tương phản thể hình tương tự. Đáng mừng là hần ở trong Lục Mang Lâu đã có phối đôi mà các học sinh công nhận, đó chính là Hắc quả phụ vừa cao vừa gầy, hai người đứng bên nhau chính là một đôi hắc bạch vô thường.

Bạch Long lần này tới Sài Đô, là mượn danh hiệu làm ăn dược thảo để theo thương đội tới đây, thuận tiện báo cáo vài chuyện với Hoàng Linh Vũ.

“Lần này Bạch Vũ Kỳ đặt lượng thảo dược rất lớn với chúng ta, ta nghĩ là vì bên phía Hắc Vũ Kỳ không cung cấp đủ lượng thiết pháo và phi đạn cho họ, bọn họ đã dự định tại tác chiến hậu kỳ chủ yếu dựa vào phương thức công thành truyền thống. Bên phía Hắc quả phụ truyền tới tin tức cũng giống vậy, theo như nàng quan sát, chất lượng của thiết pháo trong quân Bạch Vũ Kỳ không cao, cũng không có pháo thủ bên phía Hắc Vũ Kỳ đến chỉ dẫn vào giữ gìn, chỉ sợ không dùng được bao nhiêu lần thì phải ném bỏ.” Bạch Long nói xong, nghi hoặc tiếp: “Xem ra, Hắc Vũ Kỳ thành tâm muốn kéo chân Bạch Vũ Kỳ a.”

“Là đang kéo chân!” Hoàng Linh Vũ sầm mặt nghiêng rằng cười, biểu tình này có bao giờ từng xuất hiện trên mặt y a, chỉ là nụ cười trong thoáng chốc đã dọa Bạch Long xém phun trà ra.

May mà có học sinh Nhạc Huy thân nhất với Bạch Long kịp thời nhắc bình trà lên để thêm trà, dùng lưng của mình che đi ánh mắt Hoàng Linh Vũ, cũng đồng thời đưa ra mảnh giấy đã viết xong cho Bạch Long, trên viết: “Mấy ngày nay y nằm trên giường bị buồn bực tới phát ngốc rồi, đừng kỳ lạ.”

Bạch Long chấm nước viết lên: “Vì sao?”

Nhạc Huy dùng khẩu hình nói thầm: “Nam nam chi sự.” Một tay còn làm ra tư thế ‘bên dưới’. Nói xong, Nhạc Huy mím môi nhin cười, cũng không dám đối diện với Hoàng Linh Vũ, trực tiếp vội vàng lui xuống.

“Bạch Long, mấy ngày không gặp, người hình như càng trắng trẻo ra.”

Thật ra hần là bị dọa, đánh chết hần cũng không tin Hoàng lão đại thể nhưng lại ở mặt dưới, người nào a! Người nào cường hần như thế, có thể áp Hoàng lão đại ở dưới?

“Đâu có, đâu có...” Bạch Long khiêm tốn nói.

“Mặt a, đều trắng nhách rồi.”

Mồ hôi lạnh tuôn trào, Bạch Long thầm nghĩ, ta không phải hỏi trắng ở đâu rồi.

Dưới sự cầu khẩn của Bạch Long, Hoàng Linh Vũ cuối cùng chuyển đề tài: “Hắc quả phụ đã xâm nhập vào Bạch Vũ Kỳ?”

“Phải.”

Hắc quả phụ trước khi vào Lục Mang Lâu, từng cùng một vị quý tộc cao quan nào đó của Nam Hàn có xích mích, chuyện này rất ít người biết. Thật ra Hắc quả phụ vốn không hề xấu, mà sau đó vì phá hủy dung nhan mới dễ thoát ra.

Những chuyện này cũng chỉ có Hoàng Linh Vũ, Bạch Long là biết rõ, cũng không nói loạn ra ngoài.

“Ngô...” Hoàng Linh Vũ đặt chung trà xuống, khép mắt suy nghĩ một chút, nói: “Người lập tức nghĩ cách thông tri cho nàng, không được phép xuất thủ với Bạch Lang Vương.”

“Nàng sao có thể đồng ý! Bạch Lang Vương đó chính là...” Nói tới đây, Bạch Long dừng lại, hai người đều thầm biết rõ, người phản bội Hắc quả phụ chính là Bạch Lang Vương.

“Nàng không phải muốn báo thù Bạch Lang Vương sao? Vậy nàng biết cái gì mới là báo thù chân chính chứ?” Hoàng Linh Vũ hừ lạnh một tiếng, Bạch Long lại một trận run rẩy.

Hoàng Linh Vũ nói tiếp: “Đó chính là bắt hấn thất bại triệt để từ trong ra ngoài, bắt hấn nhìn quân đội của mình tan rã thảm bại thế nào, cuối cùng khi hấn bị cô lập hoàn toàn thì cho hấn một chút kích thích, như vậy đơn giản hơn ngắt đứt hợp thời rất nhiều.”

“Linh Vũ, tuy tự tin rất quan trọng, nhưng nhất thiết đừng khinh địch a, không bằng dứt khoát kết thúc hấn, Bạch Vũ quân không phải sẽ hỗn loạn sao?”

Hoàng Linh Vũ trầm mặc một chút, gọi Lý Sảng đang đợi bên ngoài vào, nói: “Hôm nay ta vẫn có chút không khỏe, người không phải đã nghiên cứu chiến sử sao? Giải thích một chút cho Bạch lão sư nghe đi.”

Vẫn là không khỏe... dưới ánh mắt bức nhân sắc bén của Hoàng Linh Vũ, Lý Sảng cực khổ cười gượng, chỉnh mặt lại cho cứng nhắc, quay sang Bạch Long giải thích.

“Nam Hàn quân đội quân hàm quân giới so với quân đội của những nước khác thì nghiêm khắc hơn, nếu hành sự vượt cấp vượt quyền, trừng phạt chỉ có gia tăng chứ chưa từng xá miễn. Đây là vì bọn họ phải bảo đảm khi chủ soái bị bắt hoặc tử chiến, lập tức có người không dung tranh luận có thể thay thế chống đỡ, như vậy mới có thể bảo đảm chiến cục tiếp tục tiến hành.”

“Ta hiểu rồi, cũng chính là nói, giết Bạch Lang Vương rồi, vẫn có người sau nữa.”

“Không chỉ vậy, chỉ giết riêng một mình Bạch Lang Vương không những sẽ không tạo thành ảnh hưởng lớn gì với Nam Hàn, ngược lại còn tạo ra ảnh hưởng bất lợi rất lớn cho chúng ta.”

136. Q.2 - Chương 137: Phi Hoàng Lo Lắng.

Từ cổ tới nay, trong loạn quân chỉ cần bắt tướng lĩnh quân địch, thì luôn khiến quân địch không chiến mà loạn, thậm chí chỉ cần bề gãy soái kỳ cũng có thể đánh tan sĩ khí của đối phương. Nhưng đối với Nam Hàn, công pháp này rõ ràng không có tác dụng, nguyên nhân nằm ở chuyện Đại Yến trọng văn khinh võ, võ tướng xuất chinh vẫn còn phải có văn quan đi cùng, quyền hạn lớn nhỏ cũng không được xếp theo quân hàm, thậm chí ngay cả khi đại tướng tử chiến cũng không thể nhanh chóng thay thế tướng lãnh, ngược lại bắt đầu vì tranh quyền mà nội chiến, không cần ngoại địch tấn công cũng tự chiến loạn trước.

Bạch Long nghe Lý Sảng giải thích như thế liền hiểu rõ rất nhiều, quả nhiên không thể dùng thường thức để tác chiến với người Nam Hàn. Cho nên giết Bạch Lang Vương cũng sẽ không có ảnh hưởng gì lớn đối với quân địch, nhưng tại sao lại tạo ảnh hưởng lớn tới quân ta chứ?

Lý Sảng nói: “Có câu ‘biết địch biết ta trăm trận trăm thắng’, chúng ta tốn bao nhiêu sức lực để nghiên cứu Bạch Lang Vương này, mỗi một trận chiến từ khi hấn mười ba tuổi theo phụ thân lên chiến trường cho tới hôm nay, tổ chiến sử của chúng ta đã tập hợp lại, ngay cả mưu sĩ quen dùng của hấn sẽ đề ra kiến nghị thế nào, áp dụng hay không áp dụng, cũng nghiên cứu kỹ lưỡng. Nếu lúc này tạm thời đổi thành phó tướng chỉ huy, như vậy sự nắm chắc của chúng ta đối với họ khẳng định không lớn bằng lúc Bạch Lang Vương thống soái.”

“Thì ra là nguyên do này, bình thường ta thấy tổ chiến sử ai nấy đều tản mạn biếng nhác, thì ra cũng có đôi chút công dụng.” Bạch Long tán thưởng nói: “Nếu đã vậy, thì cứ thông tri cho Hắc quả phụ biết, nàng tuy sẽ không bỏ qua cho kẻ đã phản bội mình, nhưng ít nhất kéo dài thêm một thời gian thì vẫn có thể làm được... Dù sao Bạch Lang Vương chết là chết vô ích, trước khi chết cung cấp cho chúng ta chút tiện lợi, tự nhiên là chuyện rất đáng vui mừng___ Ta sẽ nói như vậy với nàng.”

“Tất cả trông chờ vào Bạch lão sư rồi!” Lý Sảng cao hứng nói.

Lúc này Hoàng Linh Vũ mới nói: “Lần trước đề cập với người về được vật hòa hoãn tác dụng phụ của Tử Áo Hoa, người có mang tới không?”

Bạch Long gật đầu nói: “Vừa rồi đã đưa cho Lương Tiểu Tiểu đem đi nấu được rồi. Tuy có thể hòa hoãn thống khổ, nhưng muốn trị tận gốc sự khống chế của Tử Áo Hoa đối với tinh thần, thì còn phải xem ý chí của người đó nữa.”

Mộ Dung Sí Diễm bị giật mình tỉnh dậy, vì cảm giác ấm nóng trên trán. Khi mở mắt ra, phát hiện ánh sáng khá tối, hấn cố gắng quay đầu muốn nhìn cho rõ hơn một chút, cảm giác ấm áp trên trán đó lại lập tức di chuyển, tiếp theo trước mắt liền sáng lên, sau đó nhìn thấy có một người rất quen thuộc đang ngồi bên mép giường, cúi đầu nhìn mình.

“Hoàng...”

“Hoàng Linh Vũ, hiện tại tên Lục Năm Giác, tạm thời là phu quân của người.” Hoàng Linh Vũ mỉm cười kéo tay ra. “Àn, đã không còn phát sốt nữa, mấy ngày trước cứ lúc nóng lúc lạnh, nóng cứ như phòng tắm hơi. Chẳng qua chắc người không biết cái gì là phòng tắm hơi đi, đợi người khỏe lên rồi ta sẽ tìm cơ hội cho người thử.”

Mộ Dung Sí Diễm ngây ngốc nghe y nói, bản thân thì không mở miệng, chỉ cảm thấy nằm như vậy là chuyện rất thoải mái. Không có ai yêu cầu đi truy sát, cho nên cũng không cần thời thời khắc khắc luyện công, thời gian rất dư dả, đủ để hấn hưởng thụ xa xỉ lạc thú nằm lười trên giường.

Hình như rất lâu không biếng nhác thế này rồi? Hấn nghi hoặc nghĩ, dần phát giác bản thân tứ chi vô lực, bụng cũng bắt đầu kêu ọt ọt, giống như đã trải qua trận ác chiến sinh tử kéo dài.

“Thanh âm thật lớn!” Lương Tiểu Tiểu bưng một chậu cháo vào, nghe thấy chính là tiếng vang phát ra từ bụng Mộ Dung Sí Diễm.

“Chậu cháo?” Hoàng Linh Vũ kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào người ăn cơm không phải nên dùng mâm sao!”

Lương Tiểu Tiểu nhìn thứ trong tay mình, quả thật, nếu là tiểu thư nhà bình thường, ăn cơm sao có thể dùng ‘chậu’, dùng mâm đã bị chê là cho heo ăn rồi, phải dùng những chén nhỏ khéo léo lung linh, mới thể hiện được sự cao ngạo quý khí.

“Nhưng mà,” Hấn nói, “Ta chiếu cố hấn cũng một thời gian rồi, người không biết, hấn ăn rất nhiều.”

Hoàng Linh Vũ nhìn trên trên dưới dưới trái trái phải phải, có lẽ là vì biết chuyện Tử Áo Hoa, hay có lẽ vì chuyện cùng Bạc Nhai, tâm trạng của y thay đổi rất nhiều, chỉ cảm thấy như đang nhìn em trai của mình, nói: “Cũng đúng, ăn nhiều mới có thể rắn chắc, cường tráng thêm chút nữa, xem có còn ai dám ức hiếp người nữa không.”

“Không cần rắn chắc cũng đã không có ai dám ức hiếp hấn rồi.” Lương Tiểu Tiểu thấp giọng nói, tên nào gan lớn vọng tưởng dám tìm kẻ âm dương quái khí này đánh nhau? Không phải bị bệnh thần kinh có tật xấu thì chính là thuần túy thích tìm ngượng.

Chẳng qua Hoàng Linh Vũ cũng không để tâm hấn đang lăm bằm cái gì, dù Mộ Dung Sí Diệm ngồi dựa vào giường. Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của hấn, rõ ràng chưa hiểu rõ chuyện gì, y hết cách đành lấy một miếng khăn đeo trước ngực hấn.

“Lão đại a, đây là cái gì?”

Đây là ‘cái yếm đeo’ mà Mộ Dung Bạc Nhai trước khi xuất môn đã lưu lại cho đệ đệ của mình____ Dù sao Mộ Dung Bạc Nhai chính là xưng hô miếng khăn này như vậy, nhưng Hoàng Linh Vũ có thể nói như thế sao? Y không muốn bị Sí Diệm bóp chết, vì thế lạnh lùng trừng Lương Tiểu Tiểu một cái, để hấn bừng cháo qua đây.

Sí Diệm rất ngoan ngoãn, không nói một lời, nhưng lại uống hết toàn bộ thau cháo đó vào bụng, cho dù Hoàng Linh Vũ mấy lần bảo hấn chậm một chút, cũng không có dừng lại____

Trong cháo có hàm thịt nạt, hấn cả nhai cũng không nhai. Hầu như chỉ trong thoáng chốc, đã ăn sạch cả thau đó.

Hoàng Linh Vũ đột nhiên nhớ tới, hình như vẫn chưa chính thức cùng hấn ăn cơm lần nào. Trước đây nếu không phải cần màn thầu thì chính là nếm thịt nướng, nhưng bất luận ăn cái gì, tốc độ của Mộ Dung Sí Diệm đều rất nhanh, hoàn toàn không ngừng nghỉ. Chỉ có khi nghe thấy động tĩnh kỳ quái nào đó thì mới dừng lại, đợi xác định không có nguy hiểm rồi mới tiếp tục.

Hành động này quả thật giống như đứa trẻ hoang trưởng thành trong rừng rậm, với bản năng chỉ cần lấp đầy bụng, tính cảnh giác vì sống sót mà phải dưỡng thành vẫn chiếm ưu tiên.

Mộ Dung Sí Diệm nào giống hoàng tử chứ? Trừ có chút chỗ đứng trong triều đường ra, dưới triều đường vạn người quỳ bái, y phục tươi sáng sạch đẹp, hấn còn có chỗ nào giống hoàng tử nữa? Tuyết Phi đã chết đó và Mạc Xán đáng ghét vô cùng vẫn còn sống kia, chăm sóc người ta thế này sao?

Hoàng Linh Vũ tâm sự nặng trĩu chờ hấn ăn xong, nằm xuống, ngủ tiếp, mới đứng lên chuẩn bị ra ngoài. Nhưng lúc này lại phát hiện, góc tay áo của mình bị hấn nhẹ níu lại. Tứ hoàng tử trầm mặc không lên tiếng, cho dù có ngủ cũng là thần thái cẩn thận vô cùng.

Sắc nguyệt hôn ám tại Sài Đô, nhưng tại địa giới Đông Ngô cách tám trăm dặm về phía đông, ánh trăng lại sáng rực chói mắt. Lúc này đã là nửa đêm, trăng khuyết treo giữa bầu trời, hoa đào hồng nhạt rụng xuống, màu hồng nhạt và thanh bạch, chỉ cảm thấy sự lạnh tĩnh vô cùng.

Diêm Phi Hoàng nâng chung rượu, uống từng hớp nhỏ. Tin tức Hoàng Linh Vũ lên chiến trường được xác định lần cuối vào mặt báo vừa truyền tới trưa nay. Lúc này, ngay cả Kim Bội Nhĩ Đan Ninh cũng không dám quấy rầy hấn.

“Xuân ngắm liễu đêm, hạ ngắm trời sao...”

Đáng tiếc đã không có ai ở bên cạnh, tiếp theo là mấy câu ‘thu thưởng trăng tròn, đông phủ tuyết sớm’.

“Thật phiền lòng muốn chết!” Diêm Phi Hoàng gầm to, quả thật chấn động bầu trời, kinh sợ đủ loại cầm thú trong rừng.

Binh sĩ trong quân doanh bên ngoài nghe thấy, không tránh khỏi thảm cười. Đệ nhất quân sư Kim Văn Quảng của Kim vương gia thích nửa đêm gọi quỳ, đã là chuyện mọi người đều biết. Mọi người chỉ cảm thấy, một văn nhân thật sự so với sĩ binh còn hào tình vạn tượng a!

“Cầm Sắt!” Diêm Phi Hoàng gọi một tiếng.

Trong bóng tối sau đám loạn thạch không xa, một hắc ảnh nhỏ gầy lao ra, đứng trước mặt Diêm Phi Hoàng, thấp hơn hấn nửa cái đầu. Hấn là một trong bốn tùy thân vệ của Diêm Phi Hoàng.

“Kim quân sư có gì phân phó?”

“Hiện tại ta không phải dùng thân phận quân sư để ra lệnh cho người.” Diêm Phi Hoàng nói. “Mà dùng danh nghĩa cá nhân ta hạ lệnh cho người, người có nghe rõ không?”

Cầm Sát không chút hoài nghi do dự, lập tức nói: “Nguyện nghe Diêm huynh phân phó.”

“Người giúp ta đến Nam Vương quân bảo hộ một người.”

Cầm Sát bình tĩnh nghe, bản thân hắn cũng không phải người Nam Hàn, làm việc ở đây cũng là vì Diêm Phi Hoàng, vì thế không có tâm hiếu trung kỳ quái, quân sư Nam Hàn lại sai hắn đi bảo vệ người của địch quân, tuy kỳ quái nhưng không tới mức khiến hắn chống lại.

“Người trước đây không phải hỏi đệ đệ mình đi đâu sao? Hắn đã tới chỗ Nam Vương quân rồi.”

“Tì Bà rời khỏi cũng vì chuyện này?”

“Đúng vậy.”

“Diêm huynh, không phải ta tự kiêu, nhưng có Tì Bà thì đã đủ ứng phó với sát thủ nhất lưu thông thường rồi.”

Diêm Phi Hoàng nặng nề dậm chân, phiền não nói: “Nếu chỉ là sát thủ thì còn dễ xử, nhưng lần này là lên chiến trường.”

“Lên chiến trường! Lẽ nào đệ đệ ta bảo hộ không phải là quan viên quân chính bình thường hay sao? Sao còn lên chiến trường?”

“Người nghe rõ đây, là Lục Năm Giác.”

Cầm Sát có chút choáng váng, nhưng xuất phát từ phẩm hạnh chức nghiệp tốt đẹp, vẫn nhin lại được. Nói: “Àn, mục tiêu rất dễ tìm được, vậy ta lập tức đi thu dọn đồ đạc, tối nay xuất phát.”

Diêm Phi Hoàng nghĩ nghĩ, nói: “Người đó... rất ngoan cố. Nếu là lúc thật sự có nguy hiểm tính mạng, người cũng đừng quản y có nguyện ý hay không, trực tiếp đánh ngất y rồi công chạy đi là được.”

“Vâng.”

Đội Cầm Sát nhanh chóng biến mất trong màn đêm, Diêm Phi Hoàng vẫn cảm thấy có chút lo lắng khó thể tiêu tan.

137. Q.2 - Chương 138: Hiện Trước Mặt Người.

[Sài Đô - Sơn Hải Cư]

Dưới hiệu suất làm việc của Mộ Dung Bạc Nhai, chuẩn bị hành quân đã kết thúc, đại quân tập trung bên ngoài Sài Đô, chuẩn bị xuất chinh đông nam, ngăn cản tấn công của Bạch Lang Vương.

Hoàng Linh Vũ trải qua nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian, tuy vẫn chưa tốt lắm, nhưng cũng không tới mức vì đau đớn phương diện nào đó mà lộ ra tư thế bất nhã trước mặt mọi người. Suốt cả đêm qua, hai người chỉ lặng lẽ ôm nhau, ngủ rất say, hầu không như biết lúc nào thì trời đã sáng.

Mộ Dung Bạc Nhai tự tay dắt con Già Gia Tử màu lông đen của Hoàng Linh Vũ, con ngựa to lớn này đã được tẩy đi lớp hóa trang bên ngoài, lộ ra ẩn ký màu trắng hình thoi trước trán, và màu sắc trắng như mây trên bốn vó.

“Một con Đạp Tuyết Vô Ngân thật hay, lại bị người đặt cái tên quái dị, cũng chỉ có người mới là chuyện ngốc đốt đàn nấu hạc thôi.” Mộ Dung Bạc Nhai vừa chỉnh lại dây cương, vừa cười Hoàng Linh Vũ. (*Đốt đàn nấu hạc: Làm chuyện vô bổ)

Hoàng Linh Vũ tâm thỏa mãn nhìn hắn, làm như cảm khái thấp giọng nói: “Đã nửa tháng chưa nhận được tình hình của Bạch Y giáo, đại chiến trước mắt, cũng không biết Tiêu tiên sinh có bình an hay không.”

“Nhiệm vụ chủ yếu của Bạch Y giáo, không ngoài bảo tồn thừa kế của người Tây Thương tộc. Trước đây tham gia triều đình, cũng vì mục đích này. Hiện tại nếu chiến hỏa đã dấy lên khắp nơi, bọn họ đương nhiên

cũng phải tìm kế tự bảo toàn, không cần tới phiên người ra quản nhân sự đâu, an nguy của bản thân không quản tốt còn muốn nghĩ cho người khác?”

Hoàng Linh Vũ nghe hẳn nói thế, nhắc roi ngựa lên làm thế muốn đánh.

Mộ Dung Bạc Nhai ôm đầu nhảy xa ba bốn trượng, rồi ai oán nói: “Trước đây ta từng nghe nói qua ‘bạo lực gia đình’, lúc đó ta tuổi nhỏ vô tri không thể lý giải, từ sau khi ở bên người, ta cuối cùng cũng biết___ cái gì gọi là ‘bạo lực gia đình’.”

Hoàng Linh Vũ vốn cũng chỉ làm dáng thế thôi, không thật tâm muốn đánh. Nghe hẳn thê lương như thế, lại càng buồn nôn, thật sự muốn quất roi ngựa quật lên đầu hẳn.

Dắt ngựa ra khỏi cửa, thì thấy Mộ Dung Nam Cẩn ôm thế tử bốn tuổi của mình đứng dưới thềm, sau lưng là một hàng sĩ binh thẳng tắp.

Mộ Dung Nam Cẩn thấy Hoàng Linh Vũ thì cười nói: “Người ngay cả đánh trận cũng chưa đánh qua, đã ngốc ngốc chạy ra tiền tuyến, rốt cuộc có thể làm gì.” Vốn dĩ mấy người đàm chuyện, sống cùng cũng không nhiều ngày, nhưng đã tới mức độ có thể châm chích nóng lạnh lẫn nhau.

Hoàng Linh Vũ vẻ mặt nghiêm chỉnh đáp lời: “Phàm chuyện gì cũng có Trác đại tướng đứng trước chống đỡ, ta chỉ ở sau lưng làm rùa rút đầu, thuận theo nẩy ra vài chủ ý tổn hại người bất lợi mình là được.”

Hàng sĩ binh bên cạnh, rõ ràng đã từng thấy Lục Năm Giác từng thật sự đi qua tiền tuyến, sao Nam Vương lại nói quân sư chưa từng lên chiến trường? Hóa ra chuyện Lục Năm Giác đối người không đối mặt, vẫn là chuyện nằm trong bảo mật.

Cách thời gian Trác Kiềm dẫn binh còn một canh giờ, ba người tùy ý nói chuyện, trong Sơn Hải Cư đột nhiên truyền tới tiếng huyền áo từ xa tới gần.

Rồi nghe thấy tiếng kêu ‘phu nhân dừng mà’, ‘phu nhân dừng đi’, ‘phu nhân dừng bước’, một người tóc dài phủ vai, bạch y chạm đất lao ra khỏi Sơn Hải Cư như tuyết thế tử phi. ‘Nàng’ cuối cùng dừng bước, đáng tiếc đã đứng trước mặt chúng nhân rồi.

Mọi người đều thăm biết rõ, ‘nữ tử’ này trừ có thể là Mộ Dung Sí Diễm, cũng không thể là ai khác được.

Mộ Dung Sí Diễm quen thói ta muốn ta làm, từ sau khi tỉnh lại thì tính cách này càng đại phát, căn bản không kiên nhẫn hóa trang trên mặt, chỉ dùng gương mặt mộc ngang nhiên xuất hiện trước mặt chúng nhân. Sĩ binh xung quanh cũng có vài người từng từ xa nhìn tứ hoàng tử, tuy không tới mức chau đầu ghé tai, nhưng thực sự đã kích quá lớn, cũng tự dao động. Hoàng Linh Vũ định thần xong, làm tư thế tức giận nói: “Lương Tiểu Tiểu!”

“Có nó thì!” Một tì nữ mỹ mạo tóc tai tán loạn xuất hiện sau lưng Sí Diễm, chính là Lương Tiểu Tiểu hóa trang nữ tử.

“Sao lại để phu nhân ra đây.”

Lương Tiểu Tiểu hai mắt đỏ hồng, liếc nhìn ‘phu nhân’, bộ dáng so với con dâu bị mẹ chồng ức hiếp còn ủy khuất hơn. Uống cho hẳn là một đại nam nhân mà có thể làm ra chuyện buồn nôn thế này, Lý Sáng chuẩn bị theo Hoàng Linh Vũ nhập quân thăm bái phục sát đất.

“Ta cũng muốn theo người.” Mộ Dung Sí Diễm ngửa cao gương mặt mộc mạc không chút son phấn nhưng bản chất đã rất tuyệt lệ lên, nhìn thẳng Hoàng Linh Vũ.

Bốn phía không ai lên tiếng.

Mộ Dung Nam Cẩn cũng kịp thời thu hồn về, kinh thần nói: “Khó trách Lục tiên sinh không nguyện để phu nhân ra ngoài, thì ra lại có tướng mạo tương tự tứ đệ ta như vậy!”

Mộ Dung Bạc Nhai nhanh chóng phụ họa: “Quả thật, tướng mạo trong vạn chọn một.”

Các sĩ binh khác nghe bọn họ nói thế, nhất thời cũng cố bỏ nghi hoặc, nhìn tỉ mỉ lại, giai nhân trước mắt căn bản không có sát khí lệ khí của người được xưng là tử thần như Mộ Dung Sí Diễm, chỉ có sự lạnh nhạt

cực tuyệt người ngoài ngàn dặm. Chẳng qua cho dù là lạnh nhạt, trong mắt các binh sĩ, hoàn toàn được giải thích thành khí chất của khuê các đại gia.

Mộ Dung Sí Diệm lạnh lùng đảo mắt nhìn hai huynh trưởng, giằng co hai vòng trên người Mộ Dung Bạc Nhai, cuối cùng vẫn dừng trên người Hoàng Linh Vũ, cổ chấp trùm mắt.

Hoàng Linh Vũ giống như bị độc xà quần thân, tiến lùi không được, giở khóc giở cười, ngồi ngốc trên ngựa đối kháng với hắn, một người dùng ánh mắt uy bức ‘ta muốn đi theo’, một người khác thì chỉ di chuyển ánh mắt giả vờ như không thấy, khiến sĩ binh xung quanh và đám người xem trò cảm thấy rất hứng thú. Đường đường Nam Vương quân quân sư quý kẻ đa đoan giết người vô hình, thế nhưng lại là người sợ vợ?

Mộ Dung Sí Diệm chuyển mắt đi trước, nhìn chăm chăm vào Trình Bình ở sau lưng, lạnh giọng nói: “Chuẩn bị ngựa cho ta.”

“Tuân lệnh.” Trình Bình khom gối cúi người, cung cung kính kính đáp. Đợi khi hắn hồi thần lại, tiểu bối Lương Tiểu Tiểu Lý Sảng đã dùng ánh mắt cực kỳ ác liệt khinh bỉ ‘phản đồ’ hắn.

Trình Bình lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ ra mình đã đáp ứng cái gì. Nhất thời khổ não tới mức muốn tự mình một chưởng vào đầu. Hắn từ nhỏ tới lớn, đều trưởng thành trong Bằng Tổ, cho dù sau đó có thoát ly tổ chức, nhưng thói quen lúc nhỏ căn bản rất khó thay đổi, chẳng hạn phục tùng mệnh lệnh Nguyệt Bằng là quy tắc phải tuyệt đối tuân thủ.

Vừa rồi không phải vậy sao. Hắn mới hơi lơ là, đã như con rối đáp ứng mệnh lệnh của Mộ Dung Sí Diệm, thật sự là tuổi già khó giữ, sau lưng không biết sẽ bị mấy tiểu bối kia nói thế nào. Tuyệt đối là điểm nhor lớn nhất từ khi hắn bỏ tới ra sáng tới nay!

Hoàng Linh Vũ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Mộ Dung Nam Cẩn và Bạc Nhai, hai huynh đệ nghiêm túc thảo luận vài câu, Mộ Dung Nam Cẩn ho khan mấy tiếng, nói: “Nếu tôn phu nhân đã không thể yên tâm, thì theo quân cũng được, chẳng qua ngồi xe là được, không cần kỵ mã.”

Hắn vừa nói xong, một tiên sinh trang phục mưu sĩ sau lưng đã đi tới cong lưng nói: “Vạn lần không thể, từ cổ tới nay, nữ tử tùy quân xuất chinh, trừ phụ nhân phạm tội đi theo nấu cơm, thì chỉ có quân kỹ tùy quân. Lục phu nhân vạn lần không thể tự hạ thấp thân phận, đồng thời cũng làm xấu thông lệ trong quân.”

Đột nhiên có giọng nói lạnh lẽo như băng chen vào: “Người cứ nói thẳng là được rồi, là có người cảm thấy ta theo quân, thì sẽ khiến quân sư trầm mê hưởng lạc đi.”

Khi Mộ Dung Nam Cẩn nhìn qua, thì thấy Sí Diệm tự hạ mình đích thân phản bác, hai huynh đệ đã quen thuộc thói quen của hắn không thể tin vào đôi mắt và lỗ tai của mình, hơn nữa hắn còn ngậm thừa nhận thân phận ‘phu nhân’ của mình?

Mộ Dung Sí Diệm nhẹ run tay áo, một đạo hắc ảnh bay thẳng tới trước mặt vị quan đó, sau một tiếng xoẹt, cuốn lên một lớp bụi, khi nhìn lại, một mũi tiễn cắm vào đất, chỉ còn lại phần đuôi dài nửa tấc. Công phu này, đừng nói binh sĩ bình thường, ngay cả đại lực sĩ thân kinh bách chiến cũng không thể làm được.

138. Q.2 - Chương 139: Tao Ngộ Đầu Hạ.

“Ta đi theo hắn, chỉ phụ trách bảo vệ, không có ý khác.” Nói xong, Mộ Dung Sí Diệm tự lấy hành trang không lớn sau lưng ra, vắt lên người Hoàng Linh Vũ.

“Đây là cái gì?” Hoàng Linh Vũ ước lượng, rất nặng.

Mộ Dung Sí Diệm nhìn y một cái: “Có cái gì phải hỏi, mang theo nó là được rồi.”

Không bao lâu, Trình Bình đã dắt chiếc xe nhỏ do hai con ngựa kéo tới, cung cung kính kính mời Mộ Dung Sí Diệm lên xe trước, Mộ Dung Sí Diệm dường như vẫn không yên tâm, bước lên xe còn uy hiếp trừng Hoàng Linh Vũ: “Người nếu dám thử ném hành trang của ta đi, ta cho người cả đêm không thể ngủ.”

Các binh sĩ nghe thế đều lung lay muốn ngã, bọn họ từng thấy qua nữ nhân to gan, nhưng chưa từng thấy nữ nhân nào to gan đến trình độ này. Lục gia phu nhân trước mặt bao nhiêu người, dám vọng ngôn nói chuyện tình sự trong phòng!

Cái gì là ‘cả đêm không thể ngủ’? Giữa phu phụ có thể có chuyện ‘cả đêm không thể ngủ’ nào khác nữa chứ!

Lương Tiểu Tiểu cúi đầu đứng yên, tay cầm đồ đạc vừa thu xếp xong, ngồi trên cang xe cầm roi ngựa, làm phu xe theo phu nhân tùy quân. Hắn căn bản không dám ngẩng đầu, chỉ sợ nhện không được cười lên, sẽ tổn hại đến đạo đức chức nghiệp giả trang từ nữ của hắn.

Đội Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Sí Diệm đi xa rồi, Mộ Dung Nam Cẩn mới tiến tới sát lỗ tai Bạc Nhai than thở: “Người yên tâm để họ đi như thế sao, cũng không sợ củi khô lửa bốc à.”

Mộ Dung Bạc Nhai thở dài thườn thượt: “Sí Diệm cho dù có trở thành liệt hỏa, Hoàng Linh Vũ cũng không phải là củi khô.”

“Nói vậy là sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai ngậm chặt miệng không nói, cho dù huynh đệ thân thiết, chuyện trong phòng sao có thể chia sẻ với huynh đệ? Trừ khi ở trước mặt hắn ra, Hoàng Linh Vũ đối với người ngoài luôn là thái độ khiêm nhường khách sáo. Nếu không phải quả thật từng thấy qua y lên xem [Cửu dương đồ lục], Mộ Dung Bạc Nhai cũng phải hoài nghi phương diện cơ năng nào đó y có phải có vấn đề hay không.

Mộ Dung Nam Cẩn thấp giọng hỏi: “Ta thấy Tiểu Hoàng là nhân vật rất quân tử, sao khi tứ đệ nói ra mấy lời ‘cả đêm không ngủ’ đó, Tiểu Hoàng lại không có bất cứ phản ứng nào?”

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Còn có thể sao chứ? Sí Diệm nếu muốn khiến người ta cả đêm không ngủ được, trừ thổi tẩu đánh đàn, gõ nhịp tề hại ra, lẽ nào còn có cách làm nào khác sao?”

Mộ Dung Nam Cẩn lập tức nhớ lại âm nhạc gồm tai chỉ sợ thiên hạ bất loạn của tứ đệ nhà mình, mà hắn lại còn đặc biệt khăng khăng thích thổi tiêu đàn hát, cũng không biết rốt cuộc thuần túy là tự khiến tự vui, hay vì thông qua quan sát thống khổ của người khác mà thể hội được khoái lạc ỉn.

“Người nha, thật sự rất hiểu rõ hai người a.”

“Nếu Tiểu Hoàng không có ý đó, ai cũng không thể cưỡng ép được y___ Sí Diệm căn bản cũng không thể làm gì y. Hơn nữa theo như ta thấy, cho tới hiện tại Sí Diệm chắc sẽ không làm hại Tiểu Hoàng nữa.”

Nói xong. Mộ Dung Bạc Nhai phát tay áo mà đi.

Hoàng Linh Vũ đi theo, chiếu theo chiến thuật tổng thể bước đầu đã định, còn có rất nhiều việc phải làm. Đặc biệt là cấu trúc hậu phòng, từ những thành trì binh dân thừa thớt ven đường Bạch Kỳ Quân đi tới Sài Đô, thậm chí ngay cả quân dân Sài Đô cũng phải hoàn thành công tác di dời.

Từ khi Mộ Dung Sí Diệm lên đường, đều ngoan ngoan vô cùng, co rút trong khoang xe nhỏ hẹp không thấy mặt người. Chỉ là khi buổi tối hạ doanh, sẽ lặng lẽ chui vào trong trướng lều của Hoàng Linh Vũ, nhưng một chút thanh âm kỳ quái cũng không phát ra. Nhưng cho dù như thế, đãi ngộ đặc thù mang theo ‘quyền thuộc’ tùy quân ra trận vẫn dẫn tới bất mãn của một vài tướng lĩnh.

Mà các binh sĩ thì không quan tâm chuyện này, bọn họ chỉ biết, từ khi Lục quân sư góp phần vào chiến tranh, thì người đã tàn tật hai chân này có thể mang tới cho họ tỉ lệ sinh tồn cao hơn, bất luận là vì chiến lược mà cố ý thất bại lui quân, từ đó dẫn tới giao đấu phân tranh giữa quân tấn công và địch nhân thứ ba, hay dứt khoát mau chóng đoạt lấy thắng lợi, vị quân sư này đều có thể khiến người khác sáng khoái khó mà tin nổi, cho dù rất nhiều thủ pháp vô cùng nguy hiểm, nhưng các binh sĩ trong trận chiến do y chỉ huy cảm thấy vô cùng an toàn.

Theo lý mà nói, sĩ binh sợ cái chết trên chiến trường thời đại binh khí lạnh này thì đồng nghĩa với phế vật. Từng có một tướng quân nói thế này: “Một khi binh sĩ mong đợi an toàn, thì chiến tranh cũng không cần đánh nữa.” (*Thời đại binh khí lạnh: Là đao kiếm, chứ không phải súng đạn)

Nhưng quân đội có Lục Năm Giác chen tay vào, các binh sĩ cảm thấy an toàn rất lớn, ngoài ra càng thêm hung mãnh không sợ chết.

Bọn họ dùng binh đao tác chiến, dùng thân thể tác chiến, hơn nữa dùng trí tuệ tác chiến. Loại tình cảm đồng đội này trong chiến sự to nhỏ nhiều năm nay không ngừng tích lũy, cho tới hôm nay, danh tiếng gian xảo hung mãnh của Bạch Lang Vương, căn bản không thể làm tiêu hao sĩ khí chiến quân.

Hôm nay, Trác Kiếm cùng vài phó tướng trong quân trưởng quan sát địa đồ của phòng tuyến thứ hai. Hoàng Linh Vũ tới trễ nửa canh giờ, mà lúc này, trong trưởng chỉ còn lại chủ soái Trác Kiếm, và phó tướng Đàm Khiêm.

Đàm phó tướng đã quá bán trăm, tóc đều đã nửa bạc, vẫn dũng mãnh không thua năm nào. Hắn cũng là một trong những người bất mãn Hoàng Linh Vũ dẫn theo quyền thuộc tùy quân. Thấy Hoàng Linh Vũ ngay cả quân nghị cũng đến trễ, ngực nghẹn tức không chịu nổi, tự lầm bầm: “Hy vọng đánh trận cũng đừng tới trễ thì tốt hơn.”

Hắn dùng âm lượng mà ba người trong trưởng đều vừa vặn có thể nghe rõ.

Trác Kiếm nghe thế, chỉ muốn biết vị Lục quân sư đã đối người này sẽ xử lý thế nào, nên giả dờ không nghe.

Tại Hoàng Linh Vũ vốn đã rất tốt, càng huống hồ Đàm Khiêm còn đặc biệt muốn để y nghe rõ. Chẳng qua y cũng giả vờ không nghe rõ, đi tới hai bước, quan tâm hỏi Đàm Khiêm: “Đàm tướng quân rối loạn dạ dày à? Điều này không hay đâu, không bằng thử dùng sơn tra, lúa mạch nấu canh, trường kỳ điều dưỡng, dạ dày có không thuận cơ nào cũng sẽ thuận thôi.”

Biểu tình của y thành khẩn, ngữ điệu mềm mại. Hoàn toàn hoàn toàn chính là bộ dáng đã nghe nhầm.

Đàm Khiêm trầm nghĩ____ Lục Năm Giác này thật đáng thương, tuổi trẻ đã tàn phế hai chân, lỗi tai lại không tốt, người còn có thể thành dạng gì nữa. Ta xem ra may mắn hơn y nhiều, những chuyện lông gà vỏ tỏi này nhường y một chút cũng là nên thôi. (Mộ Dung Bạc Nhai dậm chân: “‘Người còn có thể thành dạng gì nữa’? Lão hủ liệu người rồi cuộc là ý gì đây!”)

Một chút tiểu phong ba nhỏ bé hoàn toàn không có trong dự liệu, Trác Kiếm cũng có chút ngạc nhiên, chỉ có Hoàng Linh Vũ thâm biết rõ, giả điên giả ngốc vốn chính là công phu cơ bản nhất trong cơ sở của ‘đường âm hiểm’.

Hoàng Linh Vũ tháo túi nước ở thắt lưng xuống, uống ực ực hai ngụm, mới tìm ghế dựa vào ngồi xuống____ Vì phải ra ngoài, hai chân đều được cột cố định, cũng chỉ có thể dùng tư thế này mới có thể ngồi xuống.

“Ta lên Kim Kê Sơn xem xét địa hình ngoài kia một chút, vì đi lại không tiện, nên mới tới trễ, thỉnh đại tướng quân lượng thứ.” Hoàng Linh Vũ nói.

Kim Kê Sơn là ngọn núi cao nhất gần đây, vào lúc gió thu khí sáng, thậm chí có thể thấy được tình hình bên ngoài trăm dặm. Nơi này cách phòng tuyến thứ hai đã không còn xa, Mộ Dung Bạc Nhai thấy địa hình thích hợp, liền cho dựng một chòi gác trên Kim Kê Sơn.

“Tiên sinh đừng tự trách, chuyện này vốn là bình thường. Chỉ là tiên sinh lần này đi xem xét, không biết có thu hoạch gì không?”

“Trong Nam Hàn, địch nhân khó ứng phó nhất thực chất là Kim Văn Quảng. May mà hắn không có ở trong Bạch Vũ Kỳ, thậm chí ngay cả thiết pháo phi đạn cũng không cung cấp được bao nhiêu cho Bạch Vũ Kỳ.” Hoàng Linh Vũ bình tĩnh nói: “Nhưng cho dù như thế, cũng không thể xem thường lực phá hoại của thiết pháo, chúng ta cố gắng tránh men lộ thành trì, chỉ dã chiến ở sơn địa, cố gắng tiêu hao phi đạn bọn chúng mang theo. Mà mục tiên chiến đầu tiên, chính là phải dụ địch thâm nhập.”

Đầu hạ, Nam Vương quân còn chưa kịp tiến tới phòng tuyến thứ hai, Bạch Lang Vương đã đột phá quan khẩu tây nam, hướng thẳng tới Sài Đô. Vào một sáng sớm mưa nhẹ đầu hạ, Nam Vương đã chiến quân và Nam Hàn Bạch Kỳ Quân bắt đầu trận chiến đầu tiên.

Chiến sự chỉ nhằm dò xét, song phương đều không tổn thất gì nhiều đã tự hồi doanh.

Trong chủ doanh của Nam Vương quân, lão tướng Hoàng Mi Phong vỗ chân tức giận: “Lục quân sư, lần này chính là ngươi không đúng rồi! Chúng ta vội vàng tới đây, chính là muốn trước khi bọn họ đột phá phòng tuyến thứ hai sẽ ngăn cản bước chân của họ. Ngươi lại bảo chúng ta dừng lại để sơ tán bách tính! Sơ tán bách tính đương nhiên không sai, nhưng cũng không thể yêu cầu hoàn thiện hoàn mỹ như thế được, ngươi xem hiện tại, dân chúng đều sơ tán xong rồi, nhưng địch nhân lại tiến công luôn.”

Trác Kiềm trầm nghĩ, những tướng lĩnh theo mình này hung mãnh không sợ chết đã quen, quả nhiên không nghĩ tới trừ trực tiếp tiến công còn có phương pháp đánh chiến thắng là lấy lui làm tiến.

Hoàng Linh Vũ thì áy náy nói với các tướng lĩnh bên dưới: “Là ta không đúng.”

Bên dưới bắt đầu xầm xì to nhỏ, quân trưởng vốn chính là nơi nghị sự, nên quân quy không thông hành ở đây, nghị luận sôi nổi này nọ cũng không bị cấm cản. Nhưng chúng tướng lĩnh lúc này nghị luận lại là, không ngờ Lục quân sư cũng sẽ có khi thất sách như thế.

Nhưng câu tiếp theo của Hoàng Linh Vũ lại ngoài dự liệu của mọi người.

139. Q.2 - Chương 140: Tôn Nghiêm Quân Nhân.

Hoàng Linh Vũ không những không xin lỗi vì kéo dài chiến cơ như mọi người đã nghĩ, ngược lại là: “Vì quân cơ khẩn cấp, không đến lúc cuối cùng ta không thể mở chung, vẫn thỉnh các vị tướng quân lượng thứ. Nhưng xin nhất định tin tưởng, kéo dài càng lâu, quân đội của Bạch Lang Vương càng kiệt quệ.”

Phó tướng Đàm Khiêm ngồi ở đầu dãy bên dưới hỏi: “Quân sư, ngươi dám bảo chúng, không che giấu chúng ta tin xấu gì chứ?”

Trác Kiềm nói: “Quân cơ tuy cơ mật, nhưng nếu là tình báo liên quan sinh tử quân đội, ta và quân sư đương nhiên không dám tự tiện che giấu.”

Đàm Khiêm nói: “Vậy thì, xin quân sư nói rõ một chút, tại sao phải kéo dài tới hiện tại!”

Hoàng Linh Vũ nhìn Đàm Khiêm, chỉ dựa vào khí thế này, đã khiến hắn giảm đi rất nhiều lo lắng: “Bạch Lang Vương tính tình dũng mãnh hiểu chiến mà lại gian xảo âm hiểm, với chiến lược trước nay của hắn có thể thấy, không cái nào không vì đa nghi thiên biến mà từ cảnh địa nguy hiểm chạy trốn được. Bạch Lang Vương có thể được thành danh như hôm nay, chiến quả đương nhiên là nguyên nhân, nhưng kỹ năng chạy trốn dày công tôi luyện đẳng cấp này của hắn, cũng không thể không góp phần vào a!”

Chúng tướng nghĩ kỹ lại, sau một lúc có được kết luận là___ Quả nhiên như thế, bất giác mím môi che giấu nụ cười trộm.

Nếu nói đến chiến tích anh dũng của Bạch Lang Vương, chúng tướng lĩnh không ai không biết không ai không hiểu. Nhưng vì rất nhiều đều là chiến lược lấy ít đánh nhiều, nên không dùng từ ‘chạy trốn’ để liên tưởng.

Mà hiện tại được mấy câu giản lược khái quát của Hoàng Linh Vũ, quỹ đạo chiến đấu sinh mạng của Bạch Lang Vương này thế nhưng chính là tuân theo vòng tuần hoàn ‘bại___chạy___thắng___bại___chạy’, mọi người sao có thể không quái dị lên cười trộm.

Hoàng Linh Vũ tiếp tục bổ sung một câu: “Thật ra so với từ Bạch Lang Vương, mỹ danh Đào Mộng Vương thích hợp với hắn hơn!”

Nghe lời bình quyền uy thâm đặc nhân tâm của quân sư, chúng tướng đều không nhận được, bật cười ha ha.

Đàm Khiêm cũng thâm gật đầu, nâng trà bắt đầu ẩm.

Hoàng Linh Vũ rèn sắt khi còn nóng: “Có câu ‘Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nghề xuất trạng nguyên’! Bạch Lang Vương hắn có thể kẹp đuôi bỏ chạy, lẽ nào chúng ta không thể chạy? Chúng ta không những phải chạy, hơn nữa phải chạy nhanh hơn hắn, mạnh hơn hắn! Ít nhất danh hiệu Đào Mộng Vương, chúng ta phải lấy được!”

Một tiếng ‘phụt’ thật dài, không biết vị quân tướng nào vừa phun một ngụm trà văng tứ phía, làm mấy vị xung quanh nhảy dựng lên, còn chưa kịp mắng người phun trà, đã ngậy ngốc trước.

Vì vừa rồi Lục quân sư không phải đang chế nhạo Bạch Lang Vương chỉ biết chạy trốn sao? Sao hiện tại lại muốn người của mình cũng chạy trốn? Trong lúc xuất binh yêu ngôn hoặc chúng, là trọng tội nhiều loạn quân tâm đó!

Thử hỏi, phàm người dẫn binh xuất chinh chiến trường, có ai không cầu công danh lợi lộc, ai không cầu danh lưu thiên cổ? Hiện tại theo như Lục quân sư nói, bọn họ khẳng định có thể lưu danh thiên cổ rồi, vấn đề là còn phải mang theo danh hiệu ‘Đào Mạng Vương’ a, ai cũng không thể cười nổi.

Vấn đề là, Lục quân sư mưu kế đa đoan, ai có thể biết trong hồ lô của y bán được gì. Cho nên nhất thời cũng không có ai phản bác đề nghị của y.

Hoàng Linh Vũ lắc đầu thở dài, than vãn: “Mấy người các người thật sự là chết gân não rồi.”

Cho tới lúc này, điều duy nhất Trác Kiếm có thể nghĩ tới chính là những lời Mộ Dung Bạc Nhai đã thầm nói với hắn: “Răng nanh của Hoàng Linh Vũ có thể cắn chết chó, đừng cùng y tranh đấu miệng lưỡi vô vị. Thật sự đến thời khắc nguy hiểm, bảo người trực tiếp trói y lại rồi chạy. Đúng rồi, còn phải bảo người đó nhất định phải nhét kín lỗ tai. Miệng lưỡi của Hoàng Linh Vũ thật rất lợi hại, có thể tới trình độ yêu ngôn hoặc chúng rồi.”

Trác Kiếm nhìn mặt Hoàng Linh Vũ___ Yêu nghiệt. Mà nghe những lời trong miệng của y thốt ra thì___ Yêu nghiệt! Từ trong ra ngoài là một người yêu ngôn hoặc chúng danh đúng với thực!

“Thời cổ từng có hai cường quốc cùng tồn tại, bọn họ khai chiến nhưng đều không đánh trong nước mình, mà cưỡng bách nhược quốc gần đó thành khu vực giao chiến của họ, khai chiến trong nội cảnh nước thứ ba, các người có biết tại sao?” Hoàng Linh Vũ đang nói thật ra là chuyện nước Nga và Nhật Bản khai chiến trong nội cảnh Trung Quốc, nhưng bất luận ở thời không nào, chuyện lấy mạnh khi yếu cũng tương tự như nhau, lúc này lấy ra cũng không ai có gì nghi ngờ.

Một mưu sĩ nói: “Có phải vì chiến hỏa sẽ hủy diệt thành trì và điền thổ bốn quốc?”

Chúng tướng nghe vậy, thầm nghĩ đó không phải là tình thế trước mắt sao? Bạch Kỳ Quân cướp đoạt ở nước ta, bất luận cuối cùng là thắng hay bại, tổn thất của bách tính nước ta luôn là lớn nhất.

Hoàng Linh Vũ nói: “Chính là như thế. Cho nên mới cần nghĩ cách tránh nơi có thể tạo thành tổn thất cực lớn. Nghĩ chắc mọi người cũng có kinh nghiệm phòng tránh thoát lũ, nếu muốn giữ gìn một thành thị quan trọng, thì phải đục khoét tạo lỗ tại đề điều ở nơi khác, dẫn dòng lũ đi. Cho nên nhiệm vụ hiện tại của quân ta chính là dẫn lối, dù bọn họ đến nơi có lợi nhất cho chúng ta, bất luận là truy là đánh hay là chạy, là thủ đoạn bỉ ổi hay phương pháp ti tiện, ta cần mọi người tạm thời ném bỏ tôn nghiêm quân nhân đi, cùng Bạch Lang Vương chơi trò trốn tìm.”

Tiếp theo, chính là màn diễn thuyết và cổ động cứ như truyền bá, nói ba hoa thiên địa, khiến chúng tướng nghe tới mức như trước mắt hiện ra một vùng trời mới, thì ra vứt bỏ tôn nghiêm và vinh quang của quân nhân, lại là chuyện thoải mái tự tại như thế!

[Nam Hàn – quân doanh Hắc Vũ Kỳ]

Vương gia Kim Bội Nhĩ Đan Ninh thống lĩnh Hắc Vũ Kỳ đang vội vàng đi vào doanh trướng của Kim Văn Quảng, không đợi binh丁 rót nước đã xua đi, tự mình rót trà muốn mấy ngụm, mới nói: “Đụng mặt rồi.”

Lúc này vừa khéo vô sự, Diêm Phi Hoàng đang xem sách, nghe thế không hoảng không loạn lấy ra một mảnh kim điệp tử dùng để đánh dấu sách, chuyển mắt nhìn hắn.

“Đã là chuyện bốn ngày trước, quân đội của Trác Kiếm và Bạch Kỳ Quân gặp mặt, nhưng song phương chỉ giao phong quy mô nhỏ mấy lần. Mới qua ba buổi tối___ Cũng chính là tối qua, Bạch Kỳ Quân bị đánh bại, hiện đang tháo chạy về tây nam.”

Diêm Phi Hoàng suy ngẫm kỹ, hỏi: “Có biết nguyên nhân là gì không?”

Kim vương gia sắc mặt xanh rồi trắng trắng rồi xanh, giống như rất mất mặt không cam lòng nói: “Nghe nói là chuyện bất kham, tình huống tử mị chưa viết trên quân báo.” Vì là bồ câu truyền tin, tin tức có thể đưa tới tự nhiên có hạn. Kim Bội Nhĩ Đan Ninh tính tình thẳng tuột, cho dù Bạch Lang Vương của Bạch Kỳ Quân cùng hãn chính kiến bất hòa, nhưng sẽ không vì hãn chiến bại mà vui sướng trên tai họa của hãn, cũng sẽ không vì hãn đột phá phòng tuyến của đối phương tiến quân vào Sài Đô mà thâm thù ẻo, chỉ vì tình báo không đầy đủ mà luyến tiếc vậy thôi.

Diêm Phi Hoàng ném sách đi, nhẹ cười.

“Có gì mà cười?”

“Người trước đừng hỏi, theo lệ thì mấy ngày nữa sẽ có quân báo tử mị đưa tới, lúc đó sẽ biết.” Nói xong, Diêm Phi Hoàng bỏ vương gia lại ra ngoài.

Đã rất lâu không gặp phải đối thủ tranh phong thế này, cũng chỉ có Hoàng Linh Vũ mới có thể khiến hãn hưng phấn như thế. Cục thế này, phải uống nước rửa chân của Hoàng Linh Vũ vẫn là lão chính địch Hắc Vũ Kỳ bọn họ. Cuối cùng vẫn có chút cảm giác giống như liên thủ tác chiến. Diêm Phi Hoàng thâm cầu nguyện, cho dù hãn không có tín ngưỡng, nhưng chỉ duy nhất nguyện chúc phúc cho an nguy của Hoàng Linh Vũ.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, hãn còn trẻ. Lúc đó, thời gian tựa hồ dùng không hết, có tình lực vĩnh viễn không cạn. Lúc đó, hãn từng ngoan cố cho rằng, nếu khuyên tâm thì phải bên nhau. Hãn từng thấy qua rất nhiều chuyện ly tán các nơi, kết quả mỗi người một ngã.

Chẳng qua đó đều là chuyện trước đây. Lê nào không phải sao, cho dù chia rời, vẫn có thể vì cùng một mục tiêu mà chiến đấu. Có lẽ sau này sẽ gặp mặt trên chiến trường, nhưng đến lúc đó, nhất định đã sắp tới lúc bụi yên sóng lặn.

Cho dù tung ra tin tức Mộ Dung Bạc Nhai là người Tây Thương, cũng chưa thấy Nam Vương quân hạt có bất cứ phản pháo nào. Mới nhiều năm không gặp a, Mộ Dung Bạc Nhai đã có thể khiến thần dân dưới quyền ngoan ngoan đóng cửa. Xem ra, để Hoàng Linh Vũ sống dưới sự bảo hộ của huynh đệ Nam Vương, thì sẽ không phải chịu tai bay vạ gió.

Mà Hoàng Linh Vũ đã đọc nhuần nhuyễn chiến sử của thời đại binh khí lạnh, thông qua lần giao phong đầu tiên, có thể xác định cảnh ngộ cuối cùng của Bạch Lang Vương sẽ thê thảm tới mức nào. Như vậy xem ra, không cần bao lâu nữa, Hắc Vũ Kỳ sẽ có thể đạt được đại quyền quân chính trong Nam Hàn, mà tới lúc đó, chính là khi hãn và Hoàng Linh Vũ gặp mặt.

Ngoài quân danh đã dọn ra một phiến đất trống. Nơi xa xa, hoa xuân đã rơi rụng, thời khắc vào hạ rơi rụng cũng là thường thấy.

Diêm Phi Hoàng hiện tại tin tưởng, qua mùa hoa nở, đích thật sẽ tàn lụi. Nhưng con người đã bỏ lỡ mùa, thì vẫn có thể vào lần nhân duyên tiếp theo, sóng vai mà đứng.

140. Q.2 - Chương 147: Được Từ Đâu Tới.

Hành động của Lương Tiểu Tiểu khiến một đám binh sĩ xung quanh toàn bộ ngốc lăng, truyền lệnh binh vừa rồi lúng túng nói: “Đây quả thật là sét đánh giữa trời quang...”

Tầm mắt của Hoàng Linh Vũ cuối cùng cũng di chuyển khỏi hai cái màn thầu trắng bóc, giở khóc giở cười nói: “Ta cũng không đói, cho ta cái này làm gì.”

Lý Sảng nghe vậy đặc biệt cao hứng: “Quân sư người thật không đói?”

“Ta thật sự không đói, nếu người đói thì lấy đi là được.”

Lý Sảng cao cao hứng hứng nhận lấy, cầm một cái lên cắn, cảm động tới mức muốn trào lệ: “Rất ngon a, trong đám người chúng ta chỉ có Tiểu Tiểu là biết nấu mìn thẩu, quân sư người không ăn thật sự là bỏ qua cơ hội tốt.”

Thì ra Lương Tiểu Tiểu nghiên cứu không ít cách nấu mìn thẩu, trải qua nhiều năm khổ luyện, cuối cùng đã đại thành cảnh giới, không những thủ cảm chân thật, cắn vào miệng cũng là mỹ vị cực phẩm. Vì để phần ngực có thể cao thẳng mềm mại lại có thể có tính đàn hồi, Lương Tiểu Tiểu vào sáng sớm mỗi ngày đều phải nấu mìn thẩu dùng để ‘sử dụng’ cho hôm đó, cũng bảo đảm là hàng mới ra lò.

Thấy Lý Sảng cắn vui vẻ như thế, Lương Tiểu Tiểu không vui, giật một cái lại, tự mình cắn lấy. Đám Nhạc Huy không có bất cứ bình luận nào—— Sự thật chứng minh, cách làm nhìn mà không thấy của bọn họ đối với mìn thẩu mỹ thực là chính xác.

Hoàng Linh Vũ trầm mặc nhìn Lý Sảng ăn hết sạch, bộ dáng hẩn quả thật như xuân phong đắc ý, có lẽ thật sự rất ngon đi, nhưng thân làm trưởng bối, vẫn có vài kinh nghiệm nhân sinh phải dạy cho tiểu bối.

Vì thế đợi Lý Sảng ăn xong, sau khi tất cả đã bình yên lặng sóng, Hoàng Linh Vũ mới hàm ý sâu xa nói với Lương Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu thật sự là kính nghiệp a!”

Thanh âm đủ để khiến đám người Lý Sảng nghe thấy rõ ràng. Mọi người đều không biết trong hồ lô của y bán cao dán chó gị, yên tĩnh lắng nghe.

Chỉ nghe Hoàng Linh Vũ nói tiếp: “Người vì để hiệu quả giống thật, còn thật sự đem hai cái mìn thẩu đó dán vào thịt, chứ không cách một lớp y phục.”

“Đúng a, là thường thức cơ bản.” Lương Tiểu Tiểu không cho là đúng đáp.

Lý Sảng ừng ực vài ngụm nước miếng, sắc mặt có chút phát xanh.

“Tiểu Tiểu a.” Hoàng Linh Vũ ngâm dài giọng nói: “Sau này phải sạch sẽ chút, ta cũng không yêu cầu người giống phu nhân ngày ngày tắm rửa, nhưng người cũng đã gần mười ngày không tắm rồi, mỗi ngày đều chỉ dựa vào được vật khử mùi, như vậy sao mà được.”

“Tiên sinh, người lại không phải không biết, nếu hóa trang nữ nhân, trên mặt trên người bôi không ít phấn trang, tắm là trôi sạch, sau đó lại phải bôi lần nữa, đương nhiên là càng ít tắm càng tốt.”

Lương Tiểu Tiểu nói xong mấy lời này, Lý Sảng đã tìm nơi để tự nôn ra.

Đội quân nhu lương thảo là đại hậu phương của Nam Vương quân, phụ trách vận chuyển điều động lương thảo, cũng phụ trách vận chuyển chiến lợi phẩm trở về. Từ đội quân nhu lương thảo về trước doanh, còn cần không ít thời gian. Gần đây binh tướng dưới trướng Bạch Lang Vương vì thiếu y thiếu lương, đào binh không dứt, vì phòng ngừa có đào binh Nam Hàn hoặc giặc cỏ tập kích, Trác Kiếm phái năm trăm hộ vệ thân binh đặc lực nhất của mình ra.

Trình Bình thấy một đường bình an vô sự, thầm nghĩ nhiều người bảo hộ như thế chắc cũng sẽ không có chuyện phát sinh, nhưng lại cứ có chuyện phát sinh.

Mộ Dung Sí Diệm đã lâu không nói gì, cũng không liếc tới người khác. Hoàng Linh Vũ cảm thấy kỳ quái nhìn hẩn, phát hiện hẩn đang chau mày, vẻ mặt nhịn đau khổ gì đó mà không nói ra. Da Mộ Dung Sí Diệm vốn rất trắng, hiện tại lại càng tái nhợt tới phát xanh.

“Người không thoải mái sao không nói ra chứ?” Hoàng Linh Vũ đến cạnh hẩn hỏi.

“Cũng không có gì lớn lao.” Mộ Dung Sí Diệm ngoắc đầu, cố gắng chấn hưng tinh thần, nhưng thật thì ngay cả ngựa hẩn cũng không ngồi vững.

Hoàng Linh Vũ không do dự nữa, để truyền lệnh binh đến trước đội hô ngừng, một hàng người đều tìm đất bằng bên đường nghỉ ngơi.

Từ khi ngăn cản hàng ngũ phía trước tới lúc tìm chỗ nghỉ ngơi, mới chỉ không bao lâu, Mộ Dung Sí Diệm đã càng thêm khó chịu, che trán phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt. Hoàng Linh Vũ thần tình ngưng trọng, với tính cách của Sí Diệm, trừ phi đau đến không thể nhẫn nhịn, nếu không cũng sẽ không như vậy. Y ngồi dưới đất, nửa ôm Sí Diệm lên đùi, để Nhạc Huy đi tới chẩn đoán.

Chỉ một chút như vậy, toàn thân trên dưới của Mộ Dung Sí Diệm đều đã trở nên nhẹ run rẩy, vùi đầu vào lòng Hoàng Linh Vũ, giống như làm vậy thì có thể có chút an ủi, giảm nhẹ khổ sở trên người.

“Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Ngay cả Trình Bình cũng đã trở nên khẩn trương bất an. Tuy trước đó cuộc sống trong Bằng Tổ không phải là lịch sử đáng tự hào gì, nhưng ít nhất với Nguyệt Bằng mà nói, Mộ Dung Sí Diệm không cần nghi ngờ là vị lịch nhiệm dung túng với bọn họ nhất. Xuất phát từ tư tâm, Trình Bình cũng không muốn thấy hãn thống khổ như vậy.

“Tiểu Tiểu, hôm nay nấu được cho hãn chưa?” Nhạc Huy trầm giọng hỏi.

Mộ Dung Sí Diệm từ nhỏ bị người ta dút Tử Áo Hoa. Tử Áo Hoa vừa là độc được vừa là giải được, tuy mê ảo thần chí con người nhưng cũng mang tới gánh nặng cho thân thể người. Mộ Dung Sí Diệm từ khi rời khỏi Mạc Xán thì không còn dùng nữa, cũng liền khiến độc tính trong thân thể hãn dần dần bắt đầu phát tác, cũng chỉ có dựa vào được vật Bạch Long lần trước mang tới mới có thể áp chế, cho đến khi được tính của Tử Áo Hoa toàn bộ tiêu trừ.

Lương Tiểu Tiểu nghe Nhạc Huy hỏi như vậy, liền biết chuyện có chỗ kỳ quặc, vì vậy đáp: “Nấu rồi, người không phải cũng thấy rồi sao?”

“Nhưng bệnh trạng này, rõ ràng là chưa uống được. Hơn nữa còn trúng độc tê liệt thân thể.”

“Cái gì!”

“Thật sự quá trùng hợp, trên người hãn vốn đã có năng lực kháng độc nhất định, độc được bình thường còn không uy hiếp được hãn. Nhưng được tê liệt thân thể này lại hòa với dư độc của Tử Áo Hoa... Tiểu Tiểu, người không nhìn hãn uống hết được đúng không?”

Lương Tiểu Tiểu nói: “Chúng ta không phải đi gặp sứ giả tới từ Sài Đô sao, vì thế chỉ đặt được trong doanh trướng của hãn thôi.”

“Lẽ nào bị người trà trộn vào hạ độc thủ? Nhưng tại sao lại chọn nhắm vào hãn, mà không phải nhắm vào chúng ta chứ?” Nhạc Huy nhìn sang Hoàng Linh Vũ, đội chỉ thị của y.

Hoàng Linh Vũ rên rỉ một trận, nói với truyền lệnh binh: “Người đi truyền lệnh, thân binh toàn bộ trở lại hội họp với đội quân nhu.”

“Cái gì?” Truyền lệnh binh có chút kinh ngạc, nhưng phục tùng chức trách của mình, cũng rất nhanh áp chế kinh ngạc, quay người định đi.

“Đội đã.” Hoàng Linh Vũ gọi hãn lại: “Ồ chung đã lâu, còn không biết người tên là gì.”

“Tại hạ tên Tần Tì Bà.”

“Tần... Tì Bà?” Hoàng Linh Vũ lặp lại. Những người khác đều cảm thấy kỳ quái, tại sao lúc này Hoàng Linh Vũ lại quần lầy không buông vì tên của một người.

“Phải, nương thân bảo tiện danh dễ nuôi.” Bị ánh mắt nóng bỏng của Hoàng Linh Vũ nhìn chằm chằm, Tần Tì Bà vẫn trấn định như thường.

“Được rồi, người đi đi. Đúng rồi, Lý Sảng qua đây một chút.”

Bắt đầu từ vừa rồi, biểu tình cười hi hi của Lý Sảng đã lui đi, do đã đoán được đầu đuôi sự việc, hãn thậm chí có thể đoán được Hoàng Linh Vũ đang tính toán gì trong lòng. Khi hãn khom người trước mặt Hoàng Linh Vũ, còn đang suy nghĩ phải dùng biện pháp gì để giải quyết nguy cơ trước mắt.

Quả nhiên thấy Hoàng Linh Vũ trầm mặc đưa ra thế tay nỗ tiễn, sau đó lấy một khối lệnh bài dưới tay áo đưa cho hãn, tuy không lớn nhưng đủ để khiến đội quân nhu lương thảo nghe lệnh.

Lý Sảng gật đầu nói: “Biết rồi.” Chuyện tiếp theo, hãn không có võ nghệ cao cường hộ thân ở lại chỗ này cũng không giúp được gì. Nhưng vẫn có chuyện hãn có thể làm. Khi đứng lên, hãn lại mang về mặt tỉnh nghịch càn quấy, làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Năm trăm thân vệ binh chậm rãi quay đầu, đi hội họp với đội quân nhu lương thảo đang nhanh chóng đi tới. Tại chỗ này chỉ còn lại Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Sí Diệm, Trình Bình, Lộ Thị Tửu và bốn tiểu bối.

Mọi người biết chuyện có biến, tập trung xung quanh Hoàng Linh Vũ nghe y phân phó.

“Phía trước có mai phục.” Hoàng Linh Vũ nói: “Trong thân vệ binh có gian tế của địch nhân. Lý Sảng mang bọn họ ly khai, coi như vì chúng ta xóa bỏ một chút mối lo về sau. Lại nói, đến nhất định là cao thủ, một đám binh sĩ bọn họ cũng khó có được tác dụng gì lớn.”

“Đối phương là người nào? Bọn họ vì cái gì?” Trình Bình hỏi.

“Người có thể nhìn thấu ‘Lục phu nhân’ chính là Mộ Dung Sí Diệm, cũng chính là người quen biết rất sâu với Sí Diệm. Chỉ sợ là người của Mộ Dung Nhuệ Việt, nếu không cũng không biết được độc tính của Tử Áo Hoa.” Hoàng Linh Vũ nói. “Nếu là Mộ Dung Nhuệ Việt, mục tiêu của bọn họ đương nhiên không phải chúng ta, bọn họ thậm chí không biết thân phận thật sự của chúng ta. Hơn nữa đối với Mộ Dung Nhuệ Việt mà nói, Lục Năm Giác là đại hảo nhân có thể giúp bọn họ tiêu diệt binh Nam Hàn.”

“Vậy bọn họ vì cái gì?”

Hoàng Linh Vũ nhìn Mộ Dung Sí Diệm đã gần hôn mê, nói: “Nghe nói gần đây bọn họ bị Kim vương gia của Hắc Vũ Kỳ bức quá thảm, chỉ sợ cuối cùng vẫn lặp lại chủ ý với [Tự Liên Tập]. Lý Sảng hiện tại đến đội quân nhu điều động tập trung cung binh hộ vệ, chỉ cần có thể đợi bọn họ tới, thì có thể an nhiên trôi qua ả này.”

141. Q.3 - Chương 148: Linh Vũ Bị Đánh Úp.

Ánh mặt trời nóng rát, thời gian đã qua gần nửa canh giờ. Hoàng Linh Vũ, Trình Bình, Nhạc Huy giống như đang ngồi hóng mát dưới tán cây, hoặc ngủ hoặc ngồi hoặc tán chuyện, bốn con ngựa đều giấu kỹ ở chỗ xa.

Đã dùng qua được trấn đau Nhạc Huy tạm thời điều chế, Mộ Dung Sí Diệm tốt hơn nhiều, nhưng vẫn toàn thân vô lực chỉ có thể ngủ trên chân Hoàng Linh Vũ. Hoàng Linh Vũ nhìn xa xa, an ủi vuốt thuận tóc Mộ Dung Sí Diệm. Mộ Dung Sí Diệm cũng tựa hồ sắp ngủ.

Lúc này, trên cành cây cao không xa truyền tới tiếng chim hót, lá cây hơi hơi lay động, người không biết còn cho rằng chỉ là gió nhẹ thổi qua.

“Đến rồi.” Trình Bình thấp giọng nói.

“Àn.” Hoàng Linh Vũ gật đầu, sau đó vẫn làm như không có chuyện gì ngồi tại chỗ.

Từ sau khi Mộ Dung Sí Diệm hơi lộ chút phản nghịch, Mộ Dung Nhuệ Việt đã dần tăng thêm nhiệm vụ cho Bằng Tổ, hơn nữa rất nhiều cái đều là nguy hiểm nặng nề. Không ít người hy sinh trong nhiệm vụ, mà Mộ Dung Nhuệ Việt chẳng quản đại quyền lại làm như không thấy, cũng không bổ sung thêm thành viên, tới mức nhiều năm sau, tổ chức sát thủ hoàn toàn do hoàng thất khống chế, từng tồn tại mấy trăm năm trong lịch sử Đại Yên cuối cùng yên hơi lặng tiếng.

Cho dù tổ chức đã tan rã, nhưng vẫn có số ít người may mắn sống sót. Bất luận là Mộ Dung Sí Diệm, hay Trình Bình khi mới hơn hai mươi đã đạt hàng thập cửu trong bản xếp hạng tổ chức, thậm chí ‘số hiệu Lục Thập Cửu’ nửa đường nhập môn đã giả chết thoát lui Lục Thập Cửu, đối với lưu trình ám sát của Bằng Tổ đều biết tận tường.

Vì thế, lộ tuyến hành động, thủ đoạn sử dụng của những người do Mộ Dung Nhuệ Việt phái tới này, mọi người cũng có thể đoán ra được năm sáu bảy tám phần.

Quả nhiên không qua bao lâu, thì nghe được tiếng kêu thảm “a”, “ô” truyền ra, Hoàng Linh Vũ cười lạnh nói: “Cạm bẫy của Lương Tiểu Tiểu phát huy tác dụng rồi đi.”

Trình Bình gật đầu nói: “Lương Tiểu Tiểu học vốn là tiềm phục, do thám tình báo, cho nên đối với chuyện làm sao trốn thoát, đối phó truy binh cũng rất am hiểu.”

Hắn từng kiểm tra qua mấy cạm bẫy thất kết của Lương Tiểu Tiểu phát minh trong lúc học, chỉ cần mấy đoạn dây thừng, sau đó là vật liệu tại chỗ, hoặc sử dụng lực bắn của cây, hoặc sử dụng độ cao của vách núi, hoặc sử dụng độ nặng của đá, đều có thể khiến thợ săn thoáng chốc bị quấn tới nát xương. Những cạm bẫy này ngay cả hàm cũng không cần đào, chỉ dùng dây thừng, tiện lợi nhanh chóng dễ mang theo, thích hợp dùng trong tình huống này.

Cũng may là Hoàng Linh Vũ để năm trăm thân binh ly khai, nếu không những cạm bẫy này sử dụng ra, khó tranh sẽ ngộ thương quân mình.

Không qua bao lâu, lại có tiếng kinh hô nhỏ yếu truyền ra, sau đó có người tới trước mặt bọn Hoàng Linh Vũ. Nhưng còn chưa đợi hắn giơ vũ khí lên, nói mấy lời như lưu người hay lưu mạng gì đó, thì đã đột nhiên che ngực, sắc mặt trong chớp mắt trở nên xạm xanh xám, sau đó lất lự, cả người cứng đờ ngã xuống đất.

Nhạc Huy phi một phát xuống đất, nói: “Độc của Thu Nhược Thủy làm thế nào vậy, không phải bảy bước ngã sao, xem đi mười bảy bước cũng có rồi.”

Ở ngay đoạn đường nhỏ trên lộ tuyến quân đội mã khu, tại gò núi hoàn toàn ẩn mật trong rừng rậm và cao thấp không bằng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cành cây lay động, đá tảng rơi xuống, tiếng binh đao va chạm thì ít hơn. Nhưng chung quy không thấy có người nào xông tới nữa.

Đột nhiên, một tiếng hú chói tai vang lên bên phải khu rừng, Nhạc Huy giống như bị điện giật nhảy lên, nói: “Bên Thu Nhược Thủy...”

Hoàng Linh Vũ gật đầu nói: “Người đi chi viện bên đó, chúng ta ở đây không cần lo.”

Nhạc Huy ném tới ánh mắt cảm kích, không chút do dự chạy sang bên đó. Nếu so với chuyện Thu Nhược Thủy có khả năng gặp khốn cảnh, an nguy bên phía Hoàng Linh Vũ cũng như trứng để đầu đẳng, nhưng sở dĩ hắn có thể không chút do dự đi qua, nhiều hơn là xuất phát từ tín nhiệm với Hoàng đại và Trình Bình. Từ sau khi hắn được Lục Mang Lâu thu nhận, thì không còn thấy qua xảy ra vấn đề gì tại khu bố trí an toàn của Hoàng đại, mà Trình Bình thì là hộ vệ xứng chức nhất mà hắn từng gặp.

Năm mươi tinh kỵ binh bộ hạ của Trần Nam vương Mộ Dung Nhuệ Việt do Mạc Xán thống lĩnh lặng lẽ xâm nhập vào phạm vi thế lực của Nam Vương quân. Nhân số không thể nhiều, chỉ cần tinh, vì muốn ẩn giấu tốt hành tung, vì thế thời gian xuất hiện bất ngờ nhất là mục tiêu hàng đầu của nhiệm vụ.

Từ mấy tháng trước quyết định hoàn toàn từ bỏ Mộ Dung Sí Diệm, Mộ Dung Nhuệ Việt và Mạc Xán mới phát hiện áp lực tới từ Nam Hàn lại lớn như thế, uy lực của thiết pháo lại tăng mạnh hơn, phương pháp có thể kháng cự sự xâm lăng của Nam Hàn tựa hồ chỉ còn lại hai bộ thư tịch [Cổ Ảnh] và [Tự Liên]. Cho dù không ai có thể phiên dịch, ít nhất lấy nó nguyên cứu cũng có thể tăng thêm phần thắng. Vì thế cuối cùng vẫn hạ quyết tâm tìm Mộ Dung Sí Diệm trở về.

Mà lúc này, lại do gian tế trong Nam Vương quân phát hiện ra, Lục quân sư phụ nhân thế nhưng chính là Mộ Dung Sí Diệm đã thất tung nhiều tháng.

Hơn ba năm trước, Mộ Dung Sí Diệm dần hiện ra hành động có ý phản kháng, mới đầu chỉ là như có như không, nhưng sau đó thì càng lúc càng rõ ràng, Mộ Dung Nhuệ Việt cũng nảy sinh tâm tư tiêu trừ hắn.

Với Mạc Xán mà nói, là không ngờ còn có ngày có thể gặp lại Mộ Dung Sí Diệm. Mạc Xán không phải không phản đối qua quyết định của Mộ Dung Nhuệ Việt, nhưng vì thời gian biện hộ cho hải tử này đã lâu rồi, số lần cũng nhiều rồi, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm. Từ sau khi Diêm Phi Hoàng chết, nàng ta đã không còn lại gì___ chỉ còn lại hải tử Mộ Dung Sí Diệm do nàng một tay dẫn dắt.

Bất luận yêu cầu hắn làm chuyện gì, hải tử này luôn nghe lời hơn nữa ngoan thuận, cho dù bản thân hắn không tình nguyện, cũng luôn đặt nguyện vọng của Mạc Xán ở vị trí đầu tiên.

Nhưng hải tử này chung quy cũng phải trưởng thành, người trưởng thành rồi cũng sẽ trở nên phức tạp khó hiểu. Tất cả chuyển biến là ở năm đó, nàng ta yêu cầu Sí Diệm hủy đi đầu gối của cái kẻ không liên quan tên Hoàng Linh Vũ. Sí Diệm làm theo rồi, sau chuyện đó thương tâm khó chịu rất lâu. Mạc Xán cho rằng

đây chẳng qua là thỉnh thoảng làm mình làm mẩy, rất nhanh có thể trôi qua. Nhưng sau đó, Sỉ Diệm tựa hồ dần dần xa cách.

Mạc Xán nghĩ không thông, tại sao một người xa lạ lại dễ dàng đoạt đi tâm của Sỉ Diệm như thế, phá hoại quan hệ dung hợp hài hòa đã bồi dưỡng từ nhỏ giữa nàng ta và Sỉ Diệm.

Quả nhiên, nam nhân quả nhiên đều không đáng tin nhiệm, càng không đáng để nàng dùng nhiều tinh lực như thế bảo hộ. Bất luận là Diêm Phi Hoàng thà rằng chọn lựa tử vong cũng không nguyện tiếp nhận, hay Mộ Dung Sỉ Diệm vì người không liên quan là xa cách.

Nàng ta từng thương tâm, từng lạnh tâm, cuối cùng là hoàn toàn chết tâm với Mộ Dung Sỉ Diệm.

... Không quan hệ, từ bỏ hài tử từng thuộc về nàng, còn có thể đi tìm kiếm một hài tử hoàn toàn thuộc về nàng. Mạc Xán nói với mình như thế, từng lần từng lần.

Nàng nhìn được của Mộ Dung Sỉ Diệm bị đối, muốn đợi khi hắn phát tác độc tính sẽ cướp về, nhưng không ngờ Mộ Dung Sỉ Diệm lại thật sự giống như một phu nhân tận trách như thế, cứ đi theo sau giám sát Lục Năm Giác, vì thế chiến trường cướp người cũng lâm thời biến động đến giữa lộ trình trở về của họ.

Ai biết đợi rất lâu cũng chậm chạp không thấy người tới, Mạc Xán cuối cùng hết sạch kiên nhẫn, nghiêng rằng mệnh lệnh binh chia ba đường, bọc cánh bức gần con đường mà Lục Năm Giác chắc chắn phải qua khi hồi doanh. Không ngoài sở liệu, trên đường gặp phải mai phục, nhưng bất ngờ là, tập kích lại gặp phải nguy hiểm trước nay chưa từng có.

Lúc đó còn chưa phát hiện bóng dáng địch nhân, đã có ba người không biết đâm trúng vật nhọn gì, hoặc là bị loại trùng nào cắn. Bọn họ thậm chí chỉ kịp kêu lên một tiếng: “Trùng tử gì vậy!” Thì đã đông cứng ngả xuống đất.

Đợi người khác tới nhìn, mới phát hiện phần mặt của họ đã cứng ngắt, da thịt thì không cần nói, ngay cả hô hấp cũng hoàn toàn không có. Cũng chỉ trong thời gian ngắn ngủi quan sát đó, lại có hai người trúng ám toán.

Nếu lại ngốc nghếch đứng đây cho người ám toán, vậy đám người Mộ Dung Nhuệ Việt phái tới cũng quá mức thiếu chuyên nghiệp rồi, Mạc Xán ra hiệu một cái, hai mươi người còn lại toàn bộ đi tìm nơi ẩn náu gần đó.

Nhưng mà, cuối cùng Mạc Xán nhìn thấy trên đỉnh cây cao, có một nữ tử âm khí trầm trầm mặc hắc y tầng tầng bao bọc toàn bộ thân thể, mái tóc dài đen thẫm che hơn phân nửa gương mặt đang đứng.

“Khách nhân thân ái, hoan nghênh tới khu rừng khủng bố đáng yêu của ta...” Thanh âm nhẹ phiêu phiêu của nàng lan đi giữa nhánh cây rừng.

142. Q.3 - Chương 149: Nhện Bỏ Điều Thù

Thật ra thiếu niên mà Lục Mang Lâu thu lưu cũng có phân phú, trung, bản, chỉ là mọi người ở chung lâu dần thì tự dưng quên đi mà thôi.

Loại thời thế này, Vương hầu tướng tương đều chỉ quan tâm vinh hoa phú quý, chưa từng đặt bách tính kham khổ vào mắt. Chuyện ‘chu môn tửu thịt thối, ngoài đường xác chết đông’ lẽ nào còn hiếm thấy sao? Cho nên hài tử trưởng thành trong lúc đói rét bức bách như Thu Nhược Thủy cũng đã nhìn quen rồi, cho dù thân đang nằm ở cảnh địa sinh tử, cũng chỉ có thể dùng thái độ đạm nhạt để an ủi bản thân.

Vì mưu sinh, không thể không nắm vững một kỹ năng nào đó trong tuổi ấu thơ, cho dù là trộm cướp lừa đảo. Cũng là vì so với những thiếu niên khác nắm giữ nhiều kỹ thuật hơn, nên mới được Lục Mang Lâu chọn lựa. Cho tới nay, trong thế giới đạm nhạt này, Lục Mang Lâu đã chiếm cứ vị trí phối ngẫu không thể thay thế trong lòng Thu Nhược Thủy.

Đối với quá khứ của Hoàng Linh Vũ đứng đầu Lục Mang Lâu, sao có thể không có người hiếu kỳ? Mọi người luôn thấy y mỉm cười dịu dàng, chống nạng, không thích dựa dẫm sự giúp đỡ của người khác, nhưng vào lúc cần thiết thì cũng có thể thân nhiên tiếp nhận, hồi báo với tạ ý thành tâm.

Y nhất định là người được trưởng thành trong hoàn cảnh tràn đầy hạnh phúc, cho nên mới có thể thân nhiên tiếp nhận hảo ý của mọi người như thế, cũng có thể thân nhiên cho đi như thế. Thu Nhược Thủy nghĩ như vậy.

Sau đó khi đến lúc học sinh đệ nhất kỳ Lục Mang Lâu có thể ra khỏi lâu thử nghiệm thân thủ. Cuối cùng có người mang về hồi âm___ Quá khứ của Hoàng Linh Vũ mà họ tra được.

Các học sinh đều không thể ngờ, y thế nhưng lại bị khoét đi hai gỏi, rõ ràng còn có thể bước đi như thế. Càng không thể ngờ được, Trình Bình và y lại còn có một đoạn thù oán vướng mắc như thế___ Mà trên thực tế, giữa Hoàng Linh Vũ và Trình Bình lại một chút cũng không để các học sinh nhìn ra được quan hệ từng là địch nhân giữa họ.

Tâm tình khi vừa mới biết rất phức tạp, trở về ngủ một giấc trầm trầm thức dậy, càng nghĩ càng phần nộ, càng nghĩ càng khó thể nhẫn nại.

Ai cũng không thể ức hiếp Hoàng đại của bọn họ, người của Lục Mang Lâu là một thể, ức hiếp Hoàng đại chính là ức hiếp tất cả người của Lục Mang Lâu.

Nhưng có thể hận ai? Có thể trách ai? Trình Bình khẳng định là người tốt, hiện tại cũng một bước không rời ở cạnh Hoàng Linh Vũ, học sinh của Lục Mang Lâu cho dù có to gan vọng động, người của Hoàng đại cũng không dám động tới. Bọn họ cũng rất khẳng định, Trình Bình có tham gia một chân trong chuyện này, sau lưng tất có người đang gây chuyện.

Oán khí này ghen xuống dưới, bọn họ có thể tìm ai để trút ra?

___Người có thể giúp trút khí, không phải đã tới trước mắt rồi sao? Thu Nhược Thủy mỉm cười kỳ vọng.

“Người là ai?” Mạc Xán khẽ hí mắt, đứng ra khỏi bóng cây.

Thu Nhược Thủy cười nhạt nhìn lại, ôn hòa cúi đầu xuống, dịu thanh nói: “Ta là ai? Ta chẳng qua là một cô hồn dã quỷ không nhà để về mà thôi. Các người nếu đã bước vào lãnh địa của ta, thì phải cùng ta chơi một chút, nhất thiết đừng chạy đi quá nhanh...”

Lời vừa nói ra, mọi người hết thấy biến sắc. Không vì gì khác, chỉ vì phần ‘cô hồn dã quỷ’ của Thu Nhược Thủy. Phải biết thời này dân phong chưa mở rộng, thường cho rằng thiên hạ không có điều gì không có, có người tự nhiên cũng có quỷ. Chỉ thấy nữ tử đứng trên đỉnh đầu này, sắc mặt tái nhợt, quỷ khí trầm trầm, quả nhiên là quỷ được đồn thổi trong dân gian. Người và quỷ đánh nhau, phải đánh thể nào mới thắng được đây!

Thu Nhược Thủy là học sinh đặc ý nhất của Hắc quả phụ tại Lục Mang Lâu. Tuổi mới đôi mươi nhưng đã đạt được truyền thụ hết đời của Hắc quả phụ, nếu nói thiếu hụt gì, thì chỉ có kinh nghiệm khi lâm địch và trình độ công lực. Mà nhờ vào khả năng khống chế đối với không khí hiện trường, khả năng thao túng giảng trận độc vật, hoàn toàn có thể bù vào kinh nghiệm không đủ khi lâm địch.

Mạc Xán cảm thấy kinh sợ, không biết nữ tử này rốt cuộc là người hay là quỷ, nhưng cũng biết con đường trước mặt nhất định là cam bẫy trùng trùng, thâm nghĩ không bằng để thủ hạ san đường, phá bẫy ỳnh, còn mình sẽ tái định đoạt, vì thế hừ một tiếng, nói: “Đừng nghe ả ta hô ngôn loạn ngữ, hơn phân nữa là độc vật gì đó, các người đi trước, ta sẽ ở đây chống đỡ.”

Những người khác lập tức kinh ngạc, trong đó có không ít người nhiều lần theo Mạc Xán đi làm nhiệm vụ. Trước đây chỉ thấy Mạc Xán lao vào nơi phản kháng yếu nhất, chỉ thấy nàng ta để người khác trở thành cái khiên ỳnh, chưa từng thấy qua nàng ta sẽ trở thành người đoạn hậu cho người khác. Nhưng cũng không có thời gian để hần nghĩ nhiều, cần rằng, tiến tục tiến tới mục tiêu phía trước.

“Ách.” Một tiếng hừ nhẹ, lại một người ngã xuống.

“Là nhên nhện!” Một người khác đứng thẳng ở ngoài năm bước. Vì đề cao cảnh giác, từ khi phát hiện trước mặt mấy mạng nhện không thể thấy, đến khi chú ý thấy có con nhện màu lục nhỏ như hạt đậu đang xà xuống, chỉ là chuyện thoáng chốc. Từ hăng hái tiến tới tới lúc trong lòng nổi chuông cảnh báo cũng chỉ là chuyện thoáng chốc, sau đó cấp tốc nhanh chóng chạy đi rồi ngừng lại, người này hầu như bị chuyện dừng đột ngột làm chấn động phun ra ngụm máu.

Tất cả những người khác đều ào ào lùi lại, vì bọn họ phát hiện, nếu nhìn tỉ mỉ, xung quanh đã giăng kín tầng tầng, nhên nhện đeo trên những sợi tơ trong suốt rũ xuống bao vây phần tối khu rừng.

Còn lại mười một người! Ngay cả tay cũng không động, chỉ mới chào hỏi, đã tổn thất sáu tinh vệ dưới trướng Trần Nam vương, với Mạc Xán mà nói là nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới. Nhưng ít nhất có thể khẳng định một chuyện, nếu sử dụng độc vật, thì không thể là quỷ hồn.

“Là... Hải Nam Bồ Diệu Thủ?” Người vừa rồi là kẻ đầu tiên phát hiện nhên nhện trở nên run rẩy, “Không đứng không đứng, Bồ Diệu Thủ nên lớn bằng nắm tay, độc tính cũng chỉ đủ độc cứng hải diệu chứ không dẫn tới chết...”

Thì ra có một loại nhên nhện dựa vào việc bắt ăn hải diệu mà sống, chúng không lớn, nhưng lại xuất động theo đàn. Hải diệu một khi bị chúng bao vây, tiêm bắn độc dịch lên thân, thì rất nhanh sẽ đông cứng toàn thân, cho dù đã bị kinh động bay đi cũng lập tức rơi xuống đất. Mặc một đàn nhên nhện đen bao lấy toàn thân, bị cắn hút toàn bộ máu thịt.

Đây là một loại nhên nhện sống quần cư cực kỳ hiếm thấy. Tương truyền chúng giống như đàn kiến đàn ong, có nữ vương của mình, chỉ có nữ vương mới có thể sinh hạ nhên nhện đời sau, tất cả sinh mạng con dân và tất cả hoạt động sinh sống của chúng toàn bộ vây quanh nữ vương, cống hiến phục tùng tuyệt đối cho nữ vương.

“Người không phải quỷ, nhưng người rất cuộc là ai, sao có thể khiến chúng phủ phục người, còn có độc tính này là chuyện gì!”

Thu Nhược Thủy trầm giọng cười lạnh, từ khi lộ mặt tới nay, trên mặt trừ nụ cười ra thì không có biểu tình gì khác, nhưng lại khiến người ta nảy sinh hàn ý từ sâu nhất trong lòng.

Không ngờ còn có người có thể nhận ra được thân phận của chúng sủng vật khả ái này. Là Bồ Diệu Thủ sau khi lão sư Hắc quả phụ cải biến.

Hai năm trước, Hắc quả phụ cho nàng một con nhện mẫu vương, nàng cũng bắt đầu thực hành thuần hóa nhên nhện. Trải qua sự thay đổi hai đời, thể hình Bồ Diệu Thủ trở nên nhỏ tới mức người khác khó phát giác, độc tính trở nên càng mạnh phát tác càng nhanh.

Tầm mắt của Thu Nhược Thủy vẫn từ trên cao chuyên chú đặt trên người Mạc Xán, mái tóc dài trắng bạc sau đầu Mạc Xán được búi thành một búi dày đặc, không một sợi rối, vì cổ định còn dùng mấy cây trâm, so với mái tóc rối loạn của Thu Nhược Thủy thì rõ ràng là hai cực đoan.

“Bạch phát ma đầu... Mạc Xán...” Thu Nhược Thủy sau khi lẩm bẩm như xác nhận, đột nhiên ngã từ trên cây cao xuống, đầu chúc xuống lướt tới chỗ Mạc Xán.

Mạc Xán rợn tóc gáy, chỉ nghĩ tới tiểu tử Mộ Dung Sí Diễm đó, cho tới hiện tại vẫn mang nhiều phiền phức cho nàng như vậy. Nàng ta gầm lên: “Thối rách màn nhện mau!”

Nói xong, rút trường tiên dài ba trượng ra, xoay tay đánh ra vòng xoáy, nội lực gió lốc quán quýt thổi thẳng đi. Một chiêu không biết đã thổi tung bao nhiêu mạng nhện từ trên rũ xuống, thổi chạy bao nhiêu Hải Nam Bồ Diệu Thủ kịch độc.

“Đi!” Mạc Xán quát lên.

Mười một người khác không còn dám dừng lại, chạy về phía gió vừa rồi.

Nhưng mà, không đợi bọn họ ly khai, ba người đầu tiên cũng chỉ mới chạy được bảy tám trượng, sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng vang lạt xạt, khi quay đầu, lại không biết là thứ gì đen đen to như nắm tay đập vào trán mình.

Bọn họ theo bản năng nghiêng đầu muốn né đi, ai biết thứ đen đen đó lại như có sinh mạng mở ra, đuổi tám cái chân, lập tức móc lấy tóc mai của họ.

Tiếp theo vụt một cái, bên trong tựa hồ nổ ra, tản ra những thứ bán trong suốt chi chít lút nhút nhỏ như đầu đinh, giống làn khói mù bao kín đầu ba người.

“A a a a!!!” Tiếng kêu thảm thiết nhất thời xé tan khu rừng tĩnh mịch.

“Muốn chạy sao? Khu rừng khổng lồ của ta, sao có thể muốn đi là đi được chứ?”

Còn lại tám người...

143. Q.3 - Chương 150: Độc Xà Thè Lưỡi.

“Bổ Điều... Thù độc...” Nam tử vừa rồi nhận ra Hải Nam Bổ Điều Thù run rẩy nói, tựa hồ hắn đã nhìn ra được kết cục của mình không đi khỏi được cánh rừng này.

Hải Nam Bổ Điều Thù là nhện nhện sống theo đàn, cũng giống như đàn ong có vương là thụ tính, nhện thợ vô tính, và nhện nhện hùng tính chuyên môn cung cấp chủng đời sau cho vương. Nhưng không giống ong độc, nam hải Bổ Điều Thù hùng tính còn gánh vác nhiệm vụ dưỡng dục, vì thế cũng có người bắt nhện gọi nó là ‘túi dưỡng dục di động’. (*Thụ tính: giống cái. Hùng tính: giống đực)

Những điểm nhỏ bán trong suốt bị nổ tan ra đó, chính là nhện ấu được giấu trong túi dưỡng dục của nhện độc___ chúng có khát vọng rất sâu đối với máu thịt, nhưng không có năng lực tiết ra độc dịch có thể nhanh chóng làm chết con mồi, cho nên ba người vừa rồi, đều là còn sống sờ sờ mà chậm rãi bị độc tính ăn mòn, bị giày vò đến chết trong thống khổ khi gương mặt bị ăn mòn.

Khi Mạc Xán và tám thủ hạ may mắn còn sống sót cảm thấy kinh sợ vì thảm trạng của ba người kia, Thu Nhược Thủy đã đáp xuống đất. ‘Lạc địa vô thanh’ nói đến chính là dạng nữ tử như nàng, mà bất ngờ là, nàng nhào ngược xuống, nhưng vẫn có thể giữ ổn định tốt nhất. Thậm chí có người nảy sinh cảm giác nàng chính là một con nhện nữ vương, thuận theo màn nhện trong suốt mà trượt xuống đất.

Mạc Xán hừ lạnh một tiếng, trường tiên đen dài lập tức đánh về phía Thu Nhược Thủy. Cho tới lúc này, tám người khác mới phát ra tiếng la, cùng xông ra khỏi vòng vây màn nhện vừa rồi đã bị phá một lỗ hổng.

Bọn họ không thấy được thân hình Thu Nhược Thủy miễn cưỡng tránh khỏi roi ảnh của Mạc Xán, nếu có thể thấy được, có lẽ bọn họ sẽ sinh ra cách nghĩ ‘thì ra không phải quỷ a’, mà sau đó hồi phục năng lực tác chiến bình thường. Nhưng rất đáng tiếc, tình vệ Trần Nam vương tuy dũng mãnh không sợ chết, nhưng dù sao cũng là nhân loại, nếu là nhân loại, thì đối với chuyện quái lực loạn thần sẽ có lòng sợ hãi.

Bất luận võ công có cao cường không, chỉ cần không có năng lực giải độc, trước mặt độc vật sẽ đều yếu đuối như nhau.

Võ kỹ của Thu Nhược Thủy trong Lục Mang Lô không tính là cao nhất, nhưng được Hoàng Linh Vũ đồng ý dẫn ra ngoài, vì độc thuật của nàng thích hợp sử dụng trong quân chiến nhất. Đặc biệt dưới tình hình lấy ít địch nhiều này, khi có thể không cần suy nghĩ tới khả năng sẽ ngộ thương đồng bạn, sẽ có thể phát huy sở trường sử độc một trăm phần trăm.

Làm kẻ sở hữu độc vật, điều Thu Nhược Thủy phải làm được chính là, dùng hết tất cả phương pháp, thu hút lực chú ý của kẻ địch, khiến bọn chúng bước sâu vào phạm vi săn bắt của độc vật.

Vì có thể tạo ra sự giúp đỡ lớn hơn cho Lục Mang Lô, có thể tạo ra uy lực xác thực hơn để phát huy độc kỹ, nàng đã hạ quyết tâm từ sớm, từ bỏ tâm yêu thích cái đẹp của nữ tử, dùng gương mặt và hành vi âm trầm khủng bố xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Vừa mới đầu, nàng làm rất cứng nhắc, không những không thể dọa người, ngược lại còn bị các bạn học cười là vẽ hổ không được lại thành ra chó, không giống quỷ mà giống cóc cô. Nhưng nỗ lực cuối cùng cũng được hồi báo, hiện tại nàng chỉ cần xuất hiện trước mặt người khác, tuyệt đối là đệ nhất khủng bố.

Khi Thu Nhược Thủy xuất hiện trước mặt bọn Mạc Xán, chính là dùng hình tượng cực kỳ đột ngột u ám, đã gieo ngay mầm mống kinh hãi trong lòng bọn họ. Đám nhện thợ Hải Nam Bồ Diểu Thủ biến dị đã gieo mầm mống kinh sợ trong lòng bọn họ, tiếp theo chính là sự tàn ngược của nhện đực và nhện ấu.

Dưới sự đả kích lần sau nặng nề hơn lần trước, lại không có thời gian cho họ bình tĩnh hoặc suy nghĩ, thế là những dũng sĩ này đã hoàn toàn chìm vào hỗn loạn, trong đầu chung quy chỉ quanh quẩn câu nói đầu tiên khi Thu Nhược Thủy xuất hiện.

“Hoan nghênh đến khu rừng khủng bố khả ái của ta...”

“Khu rừng khủng bố của ta, sao có thể nói đi là đi được chứ?”

Thanh âm u oán chậm rãi tựa hồ như ngọn lửa ma trời lơ lửng, cứ mãi quần lay không đi... Thu Nhược Thủy hiện tại chính là nữ tử có thể mang tới khủng bố chí mạng cho tất cả những người không quen biết nàng.

Khi tám người may mắn sống sót bị biểu hiện liên tục của Thu Nhược Thủy làm chấn kinh, và trong đả kích khi đồng bạn thay nhau chết đi còn chưa kịp tỉnh táo lại, đã lần lượt ngã xuống. Chỉ còn lại bốn năm người có kiến thức phong phú nhất về độc vật, một đường cẩn thận hết sức né tránh trùng bọ độc xà, nỗ lực chạy thoát ra ngoài. Bọn họ thậm chí đã quên, nếu quay người lại tấn công chủ nhân thao túng độc vật, có lẽ còn có thể lưu lại nhiều đường sống hơn.

Thất bại cùng thắng lợi liên tiếp này chẳng qua chỉ trong một khắc, Mạc Xán vừa sợ vừa tức, trước nay chưa từng biết có nữ nhân có thể đánh như vậy, nữ nhân này đối địch với nàng ta lại khuấy động độc vật, toàn thân trên dưới trang phục chỉ thuần màu đen, có lẽ mới hơn hai mươi thậm chí còn trẻ hơn, nhưng trình độ xuất thủ tàn nhẫn thì hoàn toàn không thua kém bản thân.

Nhèn nhện kịch độc trong tay nàng giống như đất cát không cần tiền, mỗi một roi Mạc Xán đánh ra, khi sử lực đánh tới, Thu Nhược Thủy sẽ đem mớ nhện đực như đất ném về hướng Mạc Xán. Nếu không phải Mạc Xán kinh nghiệm lão luyện, ma công mấy năm nay đại tiến, chỉ sợ sớm đã trúng chiêu, nhưng vòng đi vòng lại như thế, cũng bị làm tới luống cuống tay chân.

“Người là ai, tại sao phải ngăn cản chúng ta như vậy?”

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, mẹ nó ta biết ngươi không phải người tốt!” Thu Nhược Thủy nhàn nhạt thuật rõ ngôn từ tức giận khiển trách, Nga Mi Thích trong tay xoay bay như bánh xe. Đây là một loại vũ khí giấu trong tay, một bộ đôi hai mũi kim dài hơn một thước, hai đầu đều là mũi nhọn, thích hợp để dùng hạ độc.

“Chát” một tiếng, trường tiên của Mạc Xán cuối cùng đánh lên tay Thu Nhược Thủy, quần hai vòng trên cánh tay, nhưng xúc cảm đó không phải là tay người!

Thu Nhược Thủy cười mê người___ đáng tiếc nụ cười này xuất hiện trên mặt nàng chỉ có hai từ để hình dung___ biến thái, nàng nói: “Quân sư bảo ta mang ti xuyên, không phải chính là để phòng roi của người sao?”

Trong lòng nàng đã định chủ ý, chịu bị thương cũng phải độc được Mạc Xán.

Nói thì nói vậy, thân hình Thu Nhược Thủy không dừng, cả người như túi băng ào vào lòng Mạc Xán, chỉ nghe một tiếng âm nặng nề, hai người vừa đụng đã tách ra. Thanh âm này thế nhưng là Mạc Xán cứng rần đánh một chưởng vào ngực Thu Nhược Thủy!

Trong lòng Mạc Xán nặng nề, xúc cảm vừa rồi cứng rần lạnh lẽo, có thể thấy được, nữ tử hắc y trước mặt, đã chuẩn bị chu toàn, trước ngực cũng đeo bản sắt___

Thật không biết trên người nữ nhân này rốt cuộc mang theo bao nhiêu khô giáp phòng vệ, quả thật không giống biểu hiện người giang hồ nên có, mà đã là trang bị liều chết trước quân.

Thu Nhược Thủy thầm điều tức, tâm tình trầm trọng hơn cả Mạc Xán, thầm trách bản thân tìm không được cơ hội kề cận hạ độc! Năng lực của nàng xem ra cũng chỉ có thể tới đây mà thôi, nhiều hơn nữa thì sẽ vượt qua cực hạn của nàng. Chỉ đáng tiếc Mạc Xán vẫn rất lợi hại, vượt qua dự liệu của nàng, tới mức vừa rồi đã lao vào nguy hiểm, nhưng vẫn không thể kịp hạ thủ, đã bị Mạc Xán đánh bay ra.

Hôm nay chỉ có thể dừng ở đây thôi sao?... Thu Nhược Thủy đang không cam tâm nghĩ như vậy, thì lại thấy cách hai trượng sau lưng Mạc Xán, một con rắn nhỏ toàn thân xám đen đang ngóc đầu lên, thè ra cái lưỡi đỏ tươi...

Mạc Xán nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người như vậy cũng tính là vô lâm hảo thủ sao? Nếu có khí phách (có chủng), thì thoát toàn bộ khỏi giáp trên người xuống, cùng ta đường đường chính chính đấu một trận!” (*Đã giải thích lần trước)

“Có khí phách (có chủng)? Cho dù ta thật sự có khí phách (có chủng), cũng sẽ không triển thị với một xú lão thái bà người không ra người quý không ra quý như người.” Khóe miệng Thu Nhược Thủy chảy ra tơ máu đỏ đậm, nhưng cũng không bận tâm, để mặc tia máu càng chảy càng dài, để lại vết dử tợn trên khoe môi, rõ ràng càng giống quỷ hồn chết oan.

“Đối phó với dạng nữ nhân bỉ ổi vô sỉ như người, căn bản không cần phải chú trọng quy củ giang hồ. Người căn bản chính là bại loại trong số nữ nhân, vô sỉ trong số vô sỉ, bạch si trong số bạch si, người trừ lãng phí lương thực, tự tác đa tình ra, còn có cái gì khác nữa sao?”

Mà con rắn nhỏ kia đã vô thanh vô tức càng bò càng gần.

Mạc Xán càng nghe, chỉ cảm thấy huyết dịch không ngừng dâng lên não. Những cách nói này nàng không phải không biết, hạ nhân cũng có người từng nói thế, nhưng kết cuộc cuối cùng không phải là phân thây thì là chôn sống. Sau đó thì không còn ai dám nói nàng không đúng. Vì thế, đây là lần đầu tiên gần mười năm nay nàng ta phải đối diện nghe lời nhục mạ mình.

Vừa bắt đầu còn chưa phản ứng, nhưng thân thể Mạc Xán đã dần run rẩy, như tàn hoa bại liễu bị vùi dập trong gió.

144. Q.3 - Chương 151: Cái Đẹp Của Nữ Nhân.

Ba ngọn núi lớn trong Lục Mang Lô là gì? Đại phẩm (Hắc quả phụ), đại thúc (Bạch Long), và Hoàng Linh Vũ. Không có ai ở trong Lục Mang Lô đi ra mà chưa từng bị áp bức của ba ngọn núi lớn này, chính là sự ác độc của Hắc quả phụ, sự cứng nhắc của Bạch Long, miệng lưỡi của Hoàng Linh Vũ, đó là lợi hại nhất đẳng. Có lúc, trong bất tri bất giác sẽ bị y địa tới. Mà đa số, những lời trách mắng phê phán tuyệt đối là ‘thăng thần công khai’ này, đã lưu lại dấu ấn sâu sắc trong tâm linh ấu thơ của các học sinh.

Phát huy lúc này của Thu Nhược Thủy, chẳng qua là một hai phần mười khi được Hoàng Linh Vũ giáo huấn. Nhớ năm đó, nàng không ít lần vì tìm bậy độc vật làm thực nghiệm mà bị mắng, nhớ cái lần hàn lạnh nhất, là lần đang muốn tìm bồ câu đưa thư cái giống thành bồ câu độc ‘có thể mang độc, thích cắn người’.

Báo hiệu của Thu Nhược Thủy xuất hiện đột nhiên như thế, ngoài dự liệu của Nhạc Huy. Tuy trên người đã mang theo dược khu trùng Thu Nhược Thủy cho, nhưng khi vào khu rừng, hẳn vẫn cẩn thận uống giải độc hoàn mà mình chuyên môn phối chế để đối phó với độc của Thu Nhược Thủy.

Vào không bao lâu, liền phát hiện trên đất xuất hiện dấu vết rải rác của rắn con bò qua, mà sau đó là bò cạp đen đã biến dị vĩnh đuôi đang bò tới bò lui trên tảng đá trên cành cây, đi tới nữa thì chỉ thấy từng đàn từng đàn nhện nhện con... Hải Nam Bồ Đề Thủ đều dùng tới, xem ra Thu Nhược Thủy thật sự có thù thâm với người tới a.

Học độc và học y dường như đều là oan gia ngõ hẹp, vì học đều là thứ giống nhau, mục đích sử dụng lại hoàn toàn khác nhau. Có thể lấy Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy để nghiệm chứng.

Nhưng Nhạc Huy còn nhớ, hẳn từng thấy qua tình hình Thu Nhược Thủy soi gương.

Nữ tử ai không thích đẹp? Ôm lấy gương soi đương nhiên là bình thường, nhưng nếu hẳn cùng các đồng học khác trong Lục Mang Lâu nhắc tới chuyện này, những đồng học khác nhất định sẽ đại kinh thất sắc___ sắp đổi trời sao?

Quả nhiên, Thu Nhược Thủy thế này mà soi gương thì cũng căn bản không phải vì yêu cái đẹp, lúc ấy nàng đã là lão đại tuyệt đối xứng đáng của trúc xá tầng ba___ bản thân nàng chỉ là không chút tự giác về nó mà thôi.

Vì Nhạc Huy phụ trách quản lý thổ trong trại thổ bị Thu Nhược Thủy lấy đi làm ‘nghiên cứu’ (trên thực tế là nghiên cứu nên làm sao đổi giống thành thổ có thể mang độc hơn nữa sẽ điên cuồng cắn người), Nhạc Huy quyết định đêm đó phải hoàn trả nhiệt liệt lại. Nhưng lén lút leo lên cửa sổ tầng ba, lại thấy Thu Nhược Thủy đang ngồi trên sợi thừng thắt hai đầu ở trong tường, vén tóc lên, nhìn vào gương soi tỉ mỉ nghiên cứu đi nghiên cứu lại. Trong túc xá không còn người nào khác, cũng liền tùy ý làm ra đủ các loại biểu tình... xong rồi, cuối cùng chọn được một nụ cười mỉm có thể là nàng tự nhận định nó âm trầm khủng bố nhất, liên tục luyện tập...

Khi đó Nhạc Huy liền cảm thấy, Thu Nhược Thủy thế này thật đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến hẳn có cảm giác như đầu bị kẹp phải... vì thế hôm đó, kế hoạch phục thù của Nhạc Huy không thực hiện.

Đại khái là nghe được khí vị của ‘độc khu trùng’ trên người Nhạc Huy mang theo phát ra, các độc trùng đều tránh đi, trùng mất nhìn hẳn, ngậy ngậy không dám động. Hệt như lễ nghĩa nhường đường, khiến Nhạc Huy nảy sinh hảo cảm nhất định đối với những độc trùng này, thậm chí khó trách Thu Nhược Thủy thà ngủ chung với tụi trùng tử này... nhưng mà, độc trùng lượng lớn như thế, Thu Nhược Thủy thế nhưng đều mang trên người sao? Hơn nữa còn suốt đường từ trong lâu mang tới đây? Nhạc Huy càng nghĩ càng cảm thấy ớn lạnh, cho tới khi cuối cùng hẳn thấy được Thu Nhược Thủy đang ngã ngồi dưới đất.

Nhạc Huy nghĩ cũng không nghĩ, phóng bước tới cạnh nàng, khom xuống bắt lấy cổ tay nàng, thuận tay bắt đầu chẩn mạch. Khi nhìn lại nàng, khóe môi chảy ra đường máu đỏ đậm. Một nữ nhân đan xen đỏ sẫm ám đen tái nhợt như thế___ Nhạc Huy hít ngược một hơi, tuyệt đối là Thu Nhược Thủy khủng bố nhất mà hẳn từng gặp.

Chẳng qua hình như không có trở ngại gì lớn, Nhạc Huy thở phào một hơi, từ mạch tượng có thể thấy, cũng chỉ là vấn đề gãy hai ba đoạn xương, xuất huyết trong ngực, nội tức hỗn loạn gần kề tẩu hỏa nhập ma mà thôi. (Tiêu chuẩn của Nhạc Huy học từ Bạch Long, chỉ cần không chết thì là vấn đề nhỏ...)

“Phát sinh chuyện gì?” Nhạc Huy hỏi, vừa từ thắt lưng lấy ra dược phẩm các loại, bắt đầu phối chế dược vật tại chỗ.

Thu Nhược Thủy trừng trừng nhìn một điểm dưới đất, Nhạc Huy thuận theo ánh mắt nàng nhìn qua, là một con rắn nhỏ đen kịt, phần đầu bị dẫm bẹp, mềm nhũn nằm dưới đất bày ra hình trạng uốn khúc, dùng tư thế đáng thương mà chết. Mà xung quanh còn lan một lượng máu tươi lớn. Một di thể nam tính bị đánh bay treo trên thân cây không xa.

Lại tới rồi... Nhạc Huy nghĩ.

‘Học thuật phong tử’ mà Hoàng Linh Vũ nói đại khái chính là người như Thu Nhược Thủy, Nhạc Huy không phải lần đầu tiên thấy trạng thái Thu Nhược Thủy mất khống chế vì sự ‘qua đời’ của độc vật. Lần này lại là gì đây? Con rắn nhỏ mới nghiên cứu ra có thể dẫn phát chứng điên cuồng sao?

Thu Nhược Thủy lúc này mới hồi thần lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lương Tiểu Tiểu, ta nhớ kỹ hẳn rồi. Cạm bẫy chỗ của hẳn thế nhưng để lại khe hở, hơn nữa còn hướng về phía của ta.”

Thì ra lúc đó con rắn nhỏ còn cách Mạc Xán chừng ba thước, thì bị một người đột nhiên xuất hiện từ trên cây nặng nề rớt xuống đè dẹp, tiếp theo chính là liên tiếp vài người từ bên đó xuất hiện, không cần nghĩ, cạm bẫy của Lương Tiểu Tiểu cuối cùng vẫn là địch không lại nhiều người, dẫm tới dẫm lui cuối cùng bị bọn họ tìm được nơi yếu ớt nhất mà chạy thoát.

Còn về quỷ xui xẻo đè chết con rắn nhỏ, thì lại là bị cạm bẫy của Lương Tiểu Tiểu làm bị thương, mất máu quá nhiều mà nửa đường choáng váng, tới mức phạm vào đại kỵ của Thu Nhược Thủy, đương trường bị ném lên thân cây treo đó hứng gió, thuận tiện bị hạ mười mấy loại kỳ độc.

“Dịch nhân đâu?” Nhạc Huy hỏi. Nhìn trước ngó sau một lúc, lơ mơ có thể thấy di thể thấp thoáng ẩn trong lùm cây bóng râm, một người chết nằm khá gần, trên da thịt chạm đất đều đã xuất hiện lốm đốm màu đỏ, đại khái là trúng độc dịch của Bồ Đề Thủ, phản ứng đông cứng ban đầu bị gia tăng nhanh chóng, hiện tại đã tiến vào tiến trình huyết nhục phân giải rữa nát.

Thật là nhèn nhèn đáng sợ, lúc nào đó phải mượn Thu Nhược Thủy hai con về nuôi thử mới được. Nhạc Huy nghĩ thế.

“Đều chạy về các hướng tìm đường ra rồi, trong đám người đến cư nhiên có bạch phát ma đầu Mạc Xán, hiện tại đại khái cũng đến được chỗ Hoàng đại rồi.”

“Vậy trước dùng những được này đi.” Giao một hộp được phần hỗn hợp cho nàng, lại hỏi: “Cần nước không?”

“Không cần nước cũng uống được.” Thu Nhược Thủy nghiêng răng hung tợn nói, thù hận của nàng hiện tại đã tập trung hết lên trên người chết đã đè chết ái sủng của nàng.

Nhạc Huy vừa chăm chú nhìn nàng uống hết được, vừa vuốt lưng nàng cho thuận khí, nói: “Vậy mau trở về chút đi, cũng không chắc được lúc nào thì Lý Sáng mới có thể trở về.”

“Được.” Thu Nhược Thủy lấy hai cái hộp ra, một cái hộp dài bỏ con rắn nhỏ vào trong, cái hộp vuông khác thì đặt xuống đất, sau đó bắt đầu có nhèn nhèn nhỏ nhủi bò vào trong, không bao lâu, nhèn nhèn đeo trên cây toàn bộ rút xuống đất, bò rào rào tụ lại cái hộp.

Nàng sắc mặt âm trầm nói: “Chúng ta trở về thôi, đợi lát nữa tới thu chúng.”

Nhạc Huy gạt đầu, nhin không được nói với nàng: “Hiện tại người như vậy, là khủng bố nhất mà ta từng thấy qua từ trước tới nay... khiến người ta cảm thấy từ sâu trong lòng tản ra hàn khí... nếu lia miệng cười lên, tuyệt đối là một mồm máu đỏ a.”

Thu Nhược Thủy ngây ra, nàng chưa từng nghĩ tới Nhạc Huy sẽ tán thưởng mình, hai người bọn họ không phải kẻ tục ân oán giữa các lão sư, trở thành oan gia đối đầu sao? Nhưng cũng chỉ ngây một chút, Thu Nhược Thủy cúi đầu, nói: “Nếu còn không đi thì sẽ trễ, người còn muốn lĩnh giáo kỹ năng mắng chửi của Hoàng đại sao?”

“A!” Nhạc Huy khê nhũn chân, kéo Thu Nhược Thủy lên: “Vậy còn nói gì nữa, mau trở về thôi.”

Thu Nhược Thủy được hấn kéo chạy, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn chân thành nói: “Cảm ơn sự khen tặng của người.”

Nhạc Huy thầm lắc đầu, nếu hấn dám nói những lời vừa rồi với nữ nhân khác một lần, bảo đảm sẽ bị giày cù tất thối trứng thối chọi chết.

Mạc Xán múa may trường tiên suốt đường, đông rề tây queo, bất kể có thấy độc vật xuất hiện không, đều cứ một trận càn quét điên cuồng rồi mới đi qua. Đi như vậy tuy an toàn, nhưng hao tổn nội lực. Đợi khi nàng ta ra khỏi phạm vi săn bắt của Bồ Đề Thủ, thì chân hầu như đã tê dại.

Lại thêm không bao lâu, trước mặt đột nhiên sáng bừng, xuất hiện trước mắt là một mảnh rừng trống khá rộng, đường hành quân cũng bắt đầu kéo dài từ đó. Ngay dưới một cành cây chính giữa mảnh đất trống, hoặc ngồi hoặc đứng ba người.

Một người trong số đó nằm trên đùi một người khác, chính là Mộ Dung Sí Diệm.

145. Q.3 - Chương 152: Gặp Lại Mạc Xán.

Cuối cùng vẫn là xuất hiện...

Bọn họ có lẽ đã trải qua một trận vây đuổi truy sát theo kiểu lưu manh, hoặc trải qua một màn hiển thị cạm bẫy kiểu bỉ ổi, hoặc trải qua một trận đại chiến địa ngục trùng xà còn sống nhần. Tóm lại, ai nấy trong số đó đều toàn thân thê thảm, như dùng sao cũng đã ra được.

Những người đó còn đang nghĩ phải chú trọng hoàn thành nhiệm vụ trước tiên. Nhưng vừa ra khỏi khu rừng, thì thấy trên đường hành quân không có cái gọi là ‘năm trăm hộ vệ binh’ như trong tình báo, chỉ có ba bốn người hoặc ngồi hoặc dựa vào một thân cây. Mà khi nhìn quanh tìm kiếm, lại không biết những hộ vệ đội đã biến mất kia đang mai phục ở đâu, trong lòng đều thầm kinh hoảng, chẳng lẽ bản thân đã bị bao vây hoàn toàn rồi, vì thế lại không dám tùy tiện vọng động.

Mạc Xán sắc mặt xám tro, run rẩy khóe môi nói không ra lời, nhưng dù sao cũng đã ra được.

Hoàng Linh Vũ đã lâu không gặp nữ nhân trước mắt này, khi gặp lại lần nữa, suy nghĩ trong lòng chỉ có một___ tuy nói hảo nam không đấu cùng nữ nhân là thiên kinh địa nghĩa, nhưng đối với nữ nhân này, ai nếu dám thủ hạ lưu tình thì kẻ đó chính là bạch si đại ngu xuẩn, là kẻ địch của toàn thiên hạ.

Mạc Xán dần dần nhìn thấy Mộ Dung Sí Diễm đang nằm trên đùi Hoàng Linh Vũ, đây là hài tử nàng vừa yêu vừa hận. Tiếp theo, nàng chú ý tới mục quang trắng trợn của Hoàng Linh Vũ, nhìn tới nam tử rất có thể khiến người sinh ra dục vọng ức hiếp này. Nhưng khiến nàng cảm thấy phi thường quái dị vẫn là sự xuất hiện của Trình Bình, chuyện cách nhiều năm, nàng không ngờ được Trình Bình đã bị nàng tuyên bố là kẻ đào phản lại vẫn còn sống.

“Xem ra sự xuất hiện của ta khiến ngài kinh ngạc rồi nha.” Trình Bình nói.

Đội những người đó lục tục lần lượt tập trung đầy đủ, còn bày ra thế đánh nhau, Hoàng Linh Vũ chậm rãi vỗ tay, y giao Mộ Dung Sí Diễm cho Trình Bình bảo quản, chống người đứng lên.

“Chúng vị đại ca và... và vị bà bà này, đi đường cực khổ rồi!” Khi mắt Hoàng Linh Vũ đảo qua Mạc Xán, do dự ngừng lại một chút, tiếp theo dùng giọng điệu vô cùng chân thành gọi ra tiếng ‘bà bà’, Mạc Xán nhưng lại không có làm gì, hít thở thật sâu cảnh cáo mình phải bình tĩnh quan sát kỳ biến, không thể tùy tiện vọng động.

Trình Bình nhớ rất rõ, trong một lần nói chuyện, mọi người đều khổ sở khẩn cầu Hoàng Linh Vũ đem kỹ xảo chữa rửa truyền ra rộng rãi. Trong đó chính là có điểm này, chữa rửa nữ nhân oán hận nhất___ một là chữa nàng xấu, hai là chữa nàng già.

Hoàng Linh Vũ nhìn đám người toàn thân lá cỏ nói: “Mấy vị này trên thân máu tươi thấm ướt, có phải đã gặp phải cơ quan gì không, thậm chí còn có người bị dây thừng quấn lưng xiết gãy thế?”

Mấy người này sắc mặt biến đổi, quả nhiên như lời Hoàng Linh Vũ nói, gặp phải cạm bẫy bỉ ổi khó thể tưởng tượng, mà chủ nhân bố trí cạm bẫy tương mạo thể nào, bọn họ ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua.

“Trình Bình, ghi lại, dưới tay Lương Tiểu Tiểu còn sống mười một người.”

“Được.”

“Đám này... chân mềm nhũn, khóe miệng co giật,... Trình Bình ghi lại, dưới tay Thu Nhược Thủy còn sống bốn người, hơn nữa còn có dấu hiệu bị dọa ngốc.” Nói xong, lại tự lẩm bà lẩm bẩm: “Độc thuật đối phó địch tập phạm vi lớn rất có tác dụng a, xem ra lớp độc thuật kỳ sau phải khuyên Hắc quả phụ đồng ý truyền bá mới được.”

Trình Bình nhin không được nói: “Hắc quả phụ sẽ không đồng ý đâu, bản thân nàng chính là người thi hành yêu cầu ‘quý tinh không quý nhiều’...”

“Vậy thì khuyên nàng mở lớp độc thuật công cộng?”

“Hoàng đại, đừng lạc đề, mặt bọn họ đều xanh rồi...” Trình Bình chỉ chỉ bên đó, ngăn cản suy tư nghiêm túc của Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ làm theo chỉ thị của Trình Bình, cuối cùng nhìn sang đám hán tử sắc mặt như tro, thở dốc phì phò vừa chạy ra kia.

Y kinh ngạc nói: “Chư vị mặt mũi dữ tợn, rõ ràng là bị tức không nhẹ, không phải ném dao thì là ném thương, có phải đã gặp phải một vị đại ca hành động dị kỳ, thích chạy đông chạy tây, nói chuyện rất ‘thẳng thừng’, nụ cười vô cùng ‘gợi cảm’ không?”

Sắc mặt Trình Bình lạnh xuống.

“Trình Bình a, bạn đời đó của người không được, lại lưu tới mười hai người còn sống.”

Hoàng Linh Vũ mới nói xong, Lộ Thị Tửu vội vàng vàng từ phía sau lưng địch xuất hiện, trên người hằn cũng không mấy chỉnh tề, toàn thân cỏ vụn, trên mặt còn mấy vết thương.

Lộ Thị Tửu thở dốc chống cây nói: “Ta oan uổng, nếu không phải ta đi sai hướng, đâm phải cạm bẫy bố trí kể đó, thì sao lại để bọn họ dễ dàng chạy thoát?”

Hoàng Linh Vũ nói những câu này chẳng qua là chọc tức địch nhân thuận lợi chọc tức Trình Bình mà thôi, sao y có thể không biết công lực của Lộ Thị Tửu kia chứ? Cạm bẫy của Lương Tiểu Tiểu chỉ có thể làm sụp những kẻ hàng trung hàng thấp phản ứng không đủ nhạy bén, mà bên Lộ Thị Tửu, vừa rồi đại khái đã đem tinh lực toàn bộ tập trung trên những cao thủ này. Còn về Thu Nhược Thủy, trình độ dụng độc của nàng vốn chính là dị loại trong dị loại.

Sự thật cũng là như thế, với loại hình dần thân vật lộn như Lộ Thị Tửu, chú trọng chính là phải trước tiên giải quyết kẻ mạnh nhất. Vì nếu trong lúc đang đột ngột tập kích lại không thể đánh bại kẻ mạnh nhất trong số đội ngũ, thì chiến đấu sau đó sẽ không còn tìm được cơ hội nào tốt hơn nữa.

Những lời trêu chọc này trong tai Lộ Thị Tửu cũng chỉ là nói đùa, vì hằn đối với thực lực của mình đương nhiên rõ ràng nhất. Nhưng trong tai những người mà hấn còn chưa thể lấy được gì tốt dưới tay bọn họ, thì lại là chế nhạo cay độc, khinh thị chỉ chó máng mèo.

Mạc Xán đã lĩnh giáo một trận mắng chửi ở chỗ Thu Nhược Thủy, vốn đã tức tới mức như ma như ảo, nhưng nghĩ tới sắp có thể mang Mộ Dung Sí Diệm về, cũng chỉ có thể trước tiên đem đám hậu bối ác liệt này bỏ qua một bên. Cuối cùng vẫn là địch không lại được sự khiên chiến liên tục của Hoàng Linh Vũ, tức giận quát một tiếng: “Đừng quản gì nữa, ai có thể bắt được Mộ Dung Sí Diệm, có thể được thêm một chỗ trong Trang Viên. Ai bắt được Lục Năm Giác, thưởng trăm lượng bạc!”

Lúc này, Lương Tiểu Tiểu trâm cài rối loạn lảo đảo ngã nghiêng cuối cùng cũng lao ra khỏi khu rừng đó, còn vừa mắng chửi: “Con độc xà đáng ghét không có mắt...”

“Phối hợp vẫn là chưa được a...” Hoàng Linh Vũ nói, nhìn đáng vẻ Lương Tiểu Tiểu là bị thiệt do độc vật của Thu Nhược Thủy rồi.

Trình Bình giống như một lão sư chân chính tận trách tận chức, nghiêm túc nói: “Dưới tình trạng lâm thời phối hợp mà như vậy thì đã không tồi rồi, một khi có kinh nghiệm thực chiến, sự ăn ý sẽ tới rất nhanh.”

Nghe nói Tần Tì Bà chính là một trong những hộ vệ Diêm Phi Hoàng phái tới bên cạnh Hoàng Linh Vũ. Nếu Diêm Phi Hoàng bồi dưỡng ra, trừ tính trở thành binh truyền lệnh của Nam Vương quân thì cũng không phải vấn đề gì lớn. Vấn đề nằm ở chuyện khi tự thân tiếp xúc với Hoàng Linh Vũ đã cải danh thành Lục Năm Giác, hấn dẫn nảy sinh một suy nghĩ, Hoàng Linh Vũ này thực sự là kinh địch của Diêm Phi Hoàng.

Bên cạnh Hoàng Linh Vũ cũng có một tốp nhân tài cực kỳ ưu tú, Hoàng Linh Vũ này cũng rất có trí tuệ. Nhưng điểm tỳ vết duy nhất trong đó chính là, lực chiến đấu của Hoàng Linh Vũ này quá yếu, trong mắt đám người bọn họ mà thấy, thì nếu rời khỏi sự bảo hộ của đồng bạn, Hoàng Linh Vũ sẽ giống như con đại nhu trùng trắng trắng mập mập, mặc ai đều có thể một cước dẫm nát bảy bảy bảy bảy.

Cho nên hấn đã chuẩn bị sẵn tâm lý, xem ra để báo ân tri ngộ bồi dưỡng của Diêm Phi Hoàng, thật sự phải bỏ ra tính mạng để bảo hộ người này rồi.

Nào biết khi không dễ gì cuối cùng mới xảy ra chuyện, trong lòng đã rục rịch muốn thử, nhưng Hoàng Linh Vũ lại điều năm trăm thân vệ binh đi chỗ khác, lúc đó hần gấp tới muốn dặm chân. Khi quay đầu lại, hần chỉ có thể thấy được kính quang từ trên cây chỗ xa chiếu tới, xác nhận Cầm Sát đang trốn ở đó, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đánh ngất Hoàng Linh Vũ mang người chạy đi, tóm lại cũng yên tâm được một nữa.

Chuyện luôn có chỗ chuyển biến, Tần Tì Bà không nghĩ tới chính là, Lý Sảng tân tân khổ khổ đưa năm trăm kỵ binh về đội quân nhu hậu phương rồi, chuyện đầu tiên làm chính là tìm đến đội trưởng quân nhu, lấy lệnh bài điều động năm trăm cung kỵ binh. Mà tất cả thân vệ thì lại bị lưu trong trường quân nhu không cho phép tự tiện ly khai.

Tần Tì Bà miễn cảm phát giác được có chuyện gì đó sắp phát sinh, có lẽ người tới vô cùng khó đối phó, tới mức phải điều động cung kỵ binh đi ứng phó. Vì thế hần nhờ thân phận ‘truyền lệnh binh’ và lệnh bài, vượt qua mấy trọng phòng vệ, đi theo sau lưng cung kỵ binh lặng lẽ trở về tìm Hoàng Linh Vũ.

Giữa đường, Lý Sảng liền để tất cả binh sĩ xuống ngựa đi bộ, cho cung lên dây, lặng lẽ từ xung quanh bao bọc lại. Thế bao vây hoàn thành, thủ pháp thao tác khi Lý Sảng chỉ huy cung kỵ binh khiến Tần Tì Bà cảm thấy hiếu kỳ, cự ly này, vừa khéo đủ để khiến binh sĩ không thạo võ công nhưng được huấn luyện tỉ mỉ có thể tránh được tai mắt cao thủ.

Khi Tần Tì Bà lại nhìn sang chỗ của Cầm Sát, liền đại kinh thất sắc, vì bảo hộ Hoàng Linh Vũ, Cầm Sát đã ẩn mình ngoài ba trượng ở hậu phương, cự ly này cũng không thể nào biết được động tĩnh của cung kỵ binh. Hần rốt cuộc muốn làm gì, lẽ nào thật sự muốn đánh ngất người rồi mang đi sao?

Mà lúc này, đám người Mạc Xán vừa mới từ trong rừng thê thảm chạy ra.

146. Q.3 - Chương 153: Hữu Dục Hữu Cầu.

Cầm Sát là một trong bốn đại hộ vệ tùy thân của Diêm Phi Hoàng, trong cuộc đời tự xưng ba đào mênh mông của hần, từng chấp hành qua không biết bao nhiêu nhiệm vụ nguy hiểm trùng trùng, mà trong đó khiến hần khó quên nhất chính là lần đầu cùng Hoàng Linh Vũ tiếp xúc. Cho tới một ngày nào đó rất lâu rất lâu về sau, Cầm Sát nói với những huynh đệ khác: “Trong thiên hạ này có hai loại người không nên chọc tới. Một loại chính là hảo nhân như kiểu Diêm đại ca của bọn họ, vì sau khi xong chuyện sẽ hỗ thẹn đến mức không thể dùng lời để nói. Một dạng khác chính là ác nhân như kiểu Hoàng Linh Vũ, vì sau khi xong chuyện sẽ bị chính tới thân không đủ da, nhưng lại vẫn cho rằng y là nhân vật tâm từ mặt thiện, càng đáng sợ hơn là, xung quanh y thật sự thật sự là một người tốt cũng không có!”

Nghe nói Cầm Sát không ở trong quân đội, cho nên càng không biết đám người Hoàng Linh Vũ rất sớm đã dự kiến được nguy hiểm tồn tại. Hần thấy Tần Tì Bà bị phái đi, trong lòng có chút không yên, ần ần cảm thấy chuyện không đúng lắm.

Lúc này Cầm Sát còn không biết Lục Năm Giác chính là Hoàng Linh Vũ vạn ác, nhưng cũng biết bản chất tà ác của Lục quân sư gian trá xảo quyết, thậm chí chẳng lẽ là thân phận của Tần Tì Bà bị Lục quân sư nhìn thấu rồi? Nhưng vẫn không có khả năng lắm. Khả năng lớn hơn chính là nguy hiểm sắp tới rồi.

Nhớ tới dặn dò phân phó của Diêm Phi Hoàng, thậm chí hôm qua còn nhận được phi ụng truyền thư bảo bọn họ chú ý tuyệt đối không thể bại lộ quan hệ cùng Diêm Phi Hoàng trước mặt Lục Năm Giác, lòng bàn tay Cầm Sát đã chảy mồ hôi. Trước kia nhiệm vụ liên quan sinh tử đã tiếp qua không ít, nhưng dính lú đến người khiến Diêm Phi Hoàng xem trọng như thế vẫn là lần đầu tiên, nhất thiết không thể để xảy ra sai sót gì.

Mà sau đó, có ba người tiến vào khu rừng, qua hơn nửa canh giờ, bên trong thế nhưng truyền ra tiếng kêu thảm thiết không ngừng, càng lúc càng gần. Hần vì tránh nguy hiểm bị phát hiện, lặng lẽ đi sâu vào chỗ đám người Hoàng Linh Vũ, lặng lẽ quan sát biến động.

Không bao lâu, hần liền thấy trong rừng lao ra một người, nhưng rất nhanh đã đông cứng mặt mũi ngã xuống đất. Đám người Hoàng Linh Vũ cũng không hề kinh ngạc. Cuối cùng, một người mái đầu bạc trắng xuất hiện trước mặt mọi người...

Cầm Sắt cuối cùng cũng dao động, sự lợi hại và ác độc của người này rất nổi danh, nhớ tới công trạng giết người của Bằng Tổ dưới trướng Mộ Dung Nhuệ Việt, hơn phân nữa là sáng tạo trong tay nữ nhân này. Nếu đem ví Mộ Dung Sí Diệm như hoàng đế của Bằng Tổ, thì nữ nhân đó chính là thái thượng hoàng của Bằng Tổ.

Đội nhân mã hai bên lần lượt từ trong rừng chạy ra, Cầm Sắt nhìn rõ xong, càng thêm căng chặt dây đàn____
Sáu địch hai mươi tám, hơn nữa bên hần phải bảo vệ còn bị mất đi hai lực chiến đấu____

Một người tật chân, một người hôn mê, trận chiến này làm sao mà đánh.

“Nếu gặp phải nguy hiểm, y lại không chịu đi, thì dù đánh ngất cũng phải mang y khỏi phạm vi nguy hiểm.”
Lời dặn dò của Diêm Phi Hoàng quanh quẩn bên tai, nào có thể không nghe!

Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy còn ở trong rừng, lúc này, đám người Hoàng Linh Vũ phải đối diện với Mạc Xán và thủ hạ tổng cộng hai mươi tám người, chính là vì tranh đoạt Mộ Dung Sí Diệm đã không thể động đậy.

Mạc Xán bị mấy câu nói của Hoàng Linh Vũ liên tục giáp công, kích động tới mức lao thẳng tới, vùng trường tiên đánh tới.

Trình Bình thấy vậy đem Mộ Dung Sí Diệm an trí dưới đất, lao ra như tiễn bắn, cản chính giữa Mạc Xán và Hoàng Linh Vũ, một tay tóm lấy trường tiên. Hai mươi mấy lâu la sau lưng cũng tiến lên, nói chậm tới thì nhanh, trước mặt đám lâu la nổ ra mấy đoàn khói vụ đen, mấy người trong đó mới nhìn một cái, kêu thét lên “cẩn thận”, “tránh đi”..., rồi ào ào né về sau.

Khi nhìn lại, là Nhạc Huy dìu Thu Nhược Thủy cuối cùng từ trong rừng xuất hiện, trong tay Nhạc Huy còn ném tiếp mấy tiểu cầu đen thui to bằng nắm tay, cười híp mắt nói: “Không cần sợ, chỉ là một chút ong vò vẽ mà thôi, so với Hải Nam Bồ Đề Thủ vừa rồi thì còn kém xa.”

Trình Bình đã bắt đầu chiến đấu với Mạc Xán. Cho dù trải qua luyện tập bốn năm, nhưng Mạc Xán dù sao vẫn là Mạc Xán, nữ nhân đau thống do mất người yêu chỉ có thể phát tiết cô tịch của mình trên mặt võ nghệ, tu vi so với Trình Bình cao hơn không chỉ một đẳng, may mà Trình Bình cũng đã trang bị đầy đủ ti xuyên giáp ngực, rút trường kiếm thanh đồng đặc chế của Lục Mang Lâu ra, trong nhất thời chiến cùng Mạc Xán khó giải khó phân.

Hoàng Linh Vũ đột nhiên nói: “Trình Bình, trước đây ta có từng kể cho các học sinh nghe chuyện công chúa Bạch Tuyết chưa?”

Trình Bình đâm một kiếm hung mãnh về Mạc Xán, nhân lúc xoay người tránh né thở dốc, nói: “Hình như từng nghe, chẳng qua lúc đó học sinh của lớp y độc có nhiệm vụ ra ngoài, không nghe được giảng diễn đặc sắc của ngài.”

“Ân... trở về có thể xem như chuyện cười kể chúng nghe, tình hình quả thật giống như kịch tình của công chúa Bạch Tuyết a!”

“A?”

“Người xem, ta, người, Lộ Thị Tửu, còn có bốn học sinh, không phải vừa đủ bầy chú lùn sao? Sí Diệm chính là công chúa Bạch Tuyết a! Lại nhìn thử sang đối diện đi____ nữ nhân đang cùng người động thủ vừa già vừa xấu, nhưng lại cho rằng mình là thiên hạ duy ngã độc tôn, vọng tưởng thế gian này đều xoay chuyển quanh mình, không phải chính là hình tượng di ghê kinh điển sao!”

Trình Bình cuồng tiếu dữ dội, trường kiếm rạch ra, đánh bay thế roi của Mạc Xán, dùng kiếm chỉ thẳng vào mặt Mạc Xán, nhìn chằm chằm gương mặt đã xanh tím của nàng ta, nói: “Xem ra nếu có thời gian, ta phải tỉ mỉ cẩn thận truyền đạt câu chuyện này cho vị ‘di ghê’ nghe a!”

Hắn đã phát hiện, từ khi Hoàng Linh Vũ bắt đầu kể câu chuyện, thế roi của Mạc Xán bắt đầu tán loạn, tuy chỉ là vài biến hóa nhỏ tới không thể phát giác, nhưng cao thủ tranh đấu chính là ưu thế chỉ một chút xíu này, có câu ‘sai một li đi một dặm’ dùng ở trên cuộc đấu của cao thủ là hoàn toàn thích hợp.

Mạc Xán chỉ cảm thấy được ngôn ngữ ác độc kiểu này tựa hồ đã từng quen biết, cho dù tự nói với mình đừng chú ý tới, nhưng trong tiềm thức lại cứ chuyển hướng về phía đó, lỗ tai không tự giác dựng thẳng lên, nhưng mà cứ nghĩ không ra rốt cuộc là từng nghe thấy ở chỗ nào, quen biết người này thế nào. ‘Lục Năm Giác’ trước mặt này dễ dàng khiến nàng không thể tiếp tục nhẫn nhịn, cuối cùng rút chủy thủ chỉ có khi lâm vào khốn cảnh sinh tử vậy lấy mới có thể sử dụng, tức giận quát lên: “Người là ai, chỉ giỏi thỏa mãn dục miệng lưỡi, nếu có ngon, có dám cùng ta đấu một trận!”

Lòng bàn tay Hoàng Linh Vũ đã đổ đầy mồ hôi lạnh. Y tin năng lực và phán đoán của Lý Sảng, cho nên hoàn toàn giao nhiệm vụ thống lĩnh cung kỵ binh từ hậu phương bọc lên cho hắn. Nhưng đó không phải là liều lĩnh, mà là đã xác định cho dù không thể bắt sống kẻ địch, ít nhất cũng có thể thuận lợi chạy thoát. Bao vây, bắt sống cái gì, chẳng qua là chút kéo mang theo mà thôi.

Quyết định này của Hoàng Linh Vũ lúc đó, được dựng lên trên thái độ vô dục vô cầu, không cầu có công nhưng cầu không mất. Chỉ là hiện tại đương trường thấy được Mạc Xán, cuối cùng vẫn khơi lên phần nộ thấp trầm.

Hai đầu gối y gãy là do mệnh lệnh của nữ nhân này, nhiều năm nay, sinh hoạt tự xử lý hầu như không có vấn đề, nhưng ai có thể biết cần tốn bao nhiêu thời gian tinh lực mới có thể thích ứng với sự bất tiện do tàn tật đột ngột mang tới.

Hiện tại tuy sinh sống đầy đủ, không vì thù hận mà sống, nhưng vẫn sẽ phẫn hận, vì tao ngộ của Diêm Phi Hoàng. Nếu không phải sự triển quán của nữ nhân này, Diêm Phi Hoàng cần gì tới mức giả chết chạy đi. Nếu không như vậy, năm đó khi Hoàng Linh Vũ y bị Mạc Xán bắt nhốt, cũng sẽ không chìm sâu vào hồi hận thống khổ sâu sắc, tựa hồ muốn từ bỏ nguyện vọng cầu sinh.

Nữ tử hiểm ác như vậy, không chỉ riêng Diêm Phi Hoàng, Mộ Dung Sí Diệm, Trình Bình, bản thân, không biết vì vậy mà ăn bao nhiêu cực khổ, cũng không biết thế gian có bao nhiêu người vô tội gặp phải độc hại của nàng ta, nếu phóng túng cho nàng ta, thì còn bao nhiêu người phải bị độc hại.

Y nhớ kiếp trước mình từng mắng Diêm Phi Hoàng là ‘phân xanh’, Diêm Phi Hoàng lại chế nhạo y quá bình thường quá khoan dung, cả đời cũng không thể hội được khoái lạc của phần thanh*. Nếu có cơ hội, Hoàng Linh Vũ rất muốn đứng trước mặt cười nhạo Diêm Phi Hoàng___ xem, thế nào? Ta cũng biết phần thanh đây, đối diện với nữ nhân yêu người thành si!

(*Phần thanh: Các gọi giản lược của ‘phần nộ thanh niên’. Ý chỉ thanh niên cảm thấy bất mãn với hiện trạng xã hội, mà khẩn cấp muốn thay đổi hiện thực, sau này trở thành từ chuyên dùng trong ngôn ngữ mạng. Phần thanh thể hiện trình độ nhảy vọt của nhân dân trong nước, nhưng trình độ vượt quá mức, thiếu tính khách quan nên tạo thành ảnh hưởng không tốt với xã hội.

Hoàng Linh Vũ mắng Diêm Phi Hoàng là ‘phân xanh’, chữ ‘phân’ phát âm giống chữ ‘phẫn’, ‘phân’ là phân bón, ở đây là Hoàng Linh Vũ đang châm biếm Diêm Phi Hoàng.)

Bảo đảm an toàn của các học sinh là điều quan trọng nhất, nhưng, nếu có thể, y vẫn hy vọng Lý Sảng có thể kịp thời trở về, cái thứ ‘thánh mẫu’, ‘lạm hảo nhân’ này, trước nay không phải là phong cách hành sự của Hoàng Linh Vũ, cũng giống như Nho gia có dạy___ lấy đức báo oán, lấy gì báo đức!!!

Hoàng Linh Vũ ôm hoài tưởng trùng trùng, dịu dàng cười nói: “Ta tự nhiên chỉ có thể đạt được dục miệng lưỡi. Nhưng Mạc đại ma trước kia cũng vọng tưởng muốn thỏa dục nam nữ, chỉ là đối phương lại không nhìn trúng người, người còn trưng mặt người chết lý lợm chảy dãi với người ta, lẽ nào không phải là hành vi càn vô sỉ không cần mặt mũi sao?”

Mạc Xán nghe thế, không thể ngăn bản thân nhớ lại từng chuyện cũ năm đó khi truy cầu Diêm Phi Hoàng.

Cho tới hôm nay, người xưa đã mất, còn là chết trong tay mình, trong lòng đại động. Trong chớp mắt lại thấy Mộ Dung Sí Diệm nằm ngang dưới đất, nộ ý điên cuồng liên trào lên.

“Đám nam nhân phụ tình bạc bẽo các người... từng kẻ một, từng kẻ một...”

147. Q.3 - Chương 154: Thù Nhân Nhận Ra Nhau.

Trình Bình thấy nàng ta điên cuồng không thể tự khống chế, biết rõ đạo lý thời cơ đã mất sẽ không tới nữa, cũng không thèm quan tâm quy củ giang hồ gì, phi thân lên liên tục chém xuống ba kiếm. Mạc Xán tuy hầu như đã loạn tâm trí, nhưng dù sao cũng có công lực trợ thân, miễn cưỡng chống đỡ được hai kiếm, cuối cùng để kiếm sau chót rách một vết thật sâu trước ngực.

Trong lòng vốn đã đau đớn, giờ lại bị người chém thương trước ngực, thống khổ trong ngoài đan xen khiến nàng không tự chủ được kêu thét lên.

Mộ Dung Sí Diễm vốn đang ngủ rất trầm, nhưng trong giấc mộng không ngừng truyền tới thanh âm ác đấu phân tranh, trong hai mắt toàn là sắc máu tươi ướt đầm. Hắn muốn quay người lắc đầu, nhưng làm sao cũng không thể tỉnh lại khỏi ác mộng.

Nữ tử tóc bạc nhếch miệng cười với hắn, nói với hắn. “Người còn gì có thể cho ta nữa chứ?”

Không còn rồi, ta cái gì cũng không còn nữa.

Nàng thất vọng cực điểm, ánh mắt từ thương yêu biến thành lạnh nhạt, cuối cùng cái gì cũng không còn sót lại, tiếp tục quay người đi, không còn quay đầu.

Mái tóc bạc biến mất trong bóng tối, Mộ Dung Sí Diễm chỉ có thể nhìn thấy hai tay mình thấm đầm máu tươi.

Huyết dịch đó càng lúc càng nóng, càng lúc càng nóng, cuối cùng sôi trào lên, sùng sục chảy ra khỏi lòng bàn tay, thiêu đốt hắn muốn chết không được.

Huyết dịch dần dần sôi trào rồi khô cạn, thể hiện ra, là hai mảnh xương vẫn còn dính những tia máu đỏ sậm và chút thịt! Ấn dấu nóng bỏng không thể xoa tan trong lòng bàn tay hắn!

Hắn mãnh liệt mở mắt ra, trước ngực nhấp nhô kịch liệt, trong mắt toàn bộ là ánh dương buổi chiều, thông qua kẽ lá cây đổ xuống, chiếu sáng tới chói mắt. Những tiếng đấu đá bên tai đó cũng trở nên vô cùng rõ ràng.

Gần như con rối quay quay đầu, cuối cùng chậm rãi nhìn rõ xung quanh, nghe được âm thanh quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn: “Đám nam nhân phụ tình bạc bẽo các người... từng kẻ một, từng kẻ một...”

Mộ Dung Sí Diễm ngậy người, đối diện hai mắt phản hận của Mạc Xán. Đối phương đã phát hiện hắn thanh tỉnh.

Còn có thể nói gì chứ? Có thể nói gì nữa chứ? Mộ Dung Sí Diễm cảm thấy trong đầu thanh tỉnh trước nay chưa hề có, nhưng lại không biết nên nói sao với nàng, làm sao sống cùng nàng. Sau đó hắn nhớ ra, bản thân đã bị vứt bỏ rồi.

Thậm chí hắn còn biết, bản thân đã trúng độc, rất nhiều năm về trước đã bị hạ độc, liên tục không ngừng. Người bỏ độc chính là thân nhân từng là người thân thiết nhất trước mặt.

Người thứ hai phát hiện Mộ Dung Sí Diễm tỉnh là Hoàng Linh Vũ, y thở dài, nói: “Sí Diễm, có câu gì đợi lát nữa hãy nói, ta chuẩn bị bắt nàng ta về doanh. Các người muốn ôn chuyện cũ, tới lúc đó cũng không muộn.”

Mộ Dung Sí Diễm chuyển mắt sang một bên, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, lại như giật mình mà quay lại, nhỏ giọng nói: “Bên trái ngoài ba trượng, bên phải ngoài bốn trượng, đều có một người đang tiếp cận.”

Phản ứng của Mộ Dung Sí Diễm nằm ngoài dự liệu của Hoàng Linh Vũ, y vốn cho rằng gặp được Mạc Xán, Mộ Dung Sí Diễm không thương thâm khó chịu thì cũng trở nên cuồng loạn, có lẽ còn mắc chứng điên cuồng. Nhưng có được lại chỉ là một lời cảnh báo đơn giản như thế.

Hoàng Linh Vũ nhàn nhật mỉm cười với Mộ Dung Sí Diệm, nếu không phải hành động không tiện và trường hợp có hạn, thì đã muốn cúi người vỗ vỗ đầu hắn. Nhưng cuối cùng, y chỉ hơi dịch lên trước chỗ nằm của Mộ Dung Sí Diệm, ngăn cản ánh mắt cay độc của Mạc Xán.

“Trái phải mỗi bên một người?” Y không quay đầu nhẹ giọng hỏi.

“Ân, công lực không yếu, nhưng đương nhiên không thể che giấu được ta.” Mộ Dung Sí Diệm nghiêm túc gật đầu, có chút tự mãn, giống như biểu hiện ra vẻ ‘ta chính là cừ khôi hạng nhất, không ai có thể thoát khỏi pháp nhãn của ta’.

Chẳng qua Mộ Dung Sí Diệm chính là Mộ Dung Sí Diệm, cho dù hắn tự tin vô cùng, thì sao có thể lộ thắng ra được? Ngay cả động tác tự mãn, cũng chỉ làm ra ở góc độ mà chắc chắn Hoàng Linh Vũ không nhìn thấy được.

“Bọn họ hiện tại còn đang tiếp cận... người bên trái ngừng rồi, hình như chuẩn bị áp dụng hành động gì đó.” Hắn lại nói.

Hoàng Linh Vũ không thể không tán thưởng, Sí Diệm thật sự nắm chắc tình hình xung quanh như lòng bàn tay.

Chỉ là thứ khiến y kỳ quái, là y biết Mộ Dung Bạc Nhai luôn phái người luân phiên ẩn ở chỗ tối đi theo. Nhưng hiện tại xem ra, thậm chí theo lại có hai tốp người. Lẽ nào còn có người nào đang mưu tính gì sao!

Còn về phía bên kia, bị Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy cuối cùng tham gia chiến cục nhiều loạn, khắp nơi không phải là khói mù vô độc thì chính là được phần kịch độc, nhưng đều là đầy màu sắc. Những người đó nào hiểu được loại nào có độc loại nào không độc, đều trái tránh phải né, cũng may mà được phần lan tràn trong không khí tuy đánh ở phạm vi lớn, nhưng hiệu quả cũng tiêu tan rất nhanh, hơn nữa hai người cũng hy vọng cố gắng bắt sống, nếu không chiếu theo tốc độ ném độc của họ, nào còn ai có thể sống nữa.

Đương nhiên, vì sự xung đột của hai người sử dụng được phần được tính, có lúc tạo thành hiệu quả được khó thể nói, có lúc lại trùng hợp giải độc tính của nhau.

Chẳng hạn một người trái tránh phải né, cuối cùng chịu không nổi một mối, tốc độ dần chậm lại, lại trúng ngay một đống khói mù phần hồng mà Nhạc Huy phóng ra. Người đó vừa mới thẳm kêu to không tốt xong, thì thấy nữ nhân hắc y kia thuận tay ném tới một được đan, mới tiếp xúc mặt đất, vỏ ngoài liền nổ ra nát vụn, bên trong bò ra những hạt bụi màu xanh lục...

Đợi khi hai cỗ khói độc giao nhau tạo thành màu tím xám tan ra, chỉ có thể thấy gia hỏa xui xẻo đó đã nằm dưới đất, làm trạng thái hải đường ngủ xuân, nước miếng chảy dài, ánh mắt si mê, ngây ngốc nhìn chăm chăm một đồng bạn, khó nhịn cơ khát nói: “Ngứa quá! Ta ngứa quá!”

Cũng có kẻ đụng phải phần bảy màu mà cười ha hả không ngừng...

Cũng có kẻ đụng phải phần trắng lập tức ngủ mê...

Lương Tiểu Tiểu tránh né không kịp mà gặp phải tai bay vạ gió, liên tục hắt xì hơn mười mấy cái, vừa chảy nước mắt nước mũi vừa nói: “Ách xì ách xì... Nhạc Huy, Thu Nhược Thủy! Hai tên cầu nam nữ các ngươi! Rốt cuộc trộn lẫn ra cái thứ gì! Mau giải cho ta đi... Ách xì ách xì ách xì!”

Lộ Thị Tửu nhẹ nhàng tránh khỏi, vui đến điên cuồng hò hát: “Hôm nay thật náo nhiệt ~ ây dô ây dô ây dô!! Hôm nay thật vui vẻ ~ ân na ân na ân na!”

Đương trường hỗn loạn...

Nói tới Mạc Xán, thấy hài tử bản thân nuôi dưỡng mười mấy năm, tâm tình muốn không kích động là không thể, cho dù đã không còn tác dụng gì, nhưng dù sao vẫn là hài tử đã sống cùng lâu như vậy. Nhưng phản ứng của Mộ Dung Sí Diệm lại triệt để hoàn toàn đánh tan suy nghĩ thủ hạ lưu tình của nàng ta, một chút cảm tình còn sót lại đối với Mộ Dung Sí Diệm cũng tiêu tan như mây khói.

Nàng ta không thể ngờ sự bồi dưỡng, cực khổ, trả giá lâu như thế, đổi lại chính là ánh mắt né đi của Mộ Dung Sí Diệm, thái độ không thêm bận tâm. Hài tử vong ân phụ nghĩa như vậy, cũng chẳng qua là đồ sói lang dã tâm không dứt, nuôi nhiều chỉ thêm phiền não mà thôi.

Nghĩ tới đây, nàng ta qua loa điểm huyết cầm máu, nội lực vận đầy toàn thân, nhờ vào công lực vượt hơn Trình Bình hai mươi năm lấy cứng chọi cứng, dù có chịu nội thương cũng phải bứt lui Trình Bình.

Đấu pháp lang đánh lang như thế khiến Hoàng Linh Vũ kinh hồn bạt vía, Trình Bình liều mạng cũng muốn bảo đảm an toàn cho y, cho nên căn bản không để ý nội thương ngoại thương đang dần tăng lên. Nhưng Hoàng Linh Vũ nhìn thấy thịt cũng phát đau, khi đang muốn hạ lệnh tránh đi, cuối cùng y cũng nghe được từ sau lưng có tiếng chim hót, nhìn thấy kính quang truyền tốc tới từ phía trước, vòng bao vây của Lý Sảng đã hoàn thành.

Hoàng Linh Vũ thở dài một hơi, dẫn dụ sự chú ý của Mạc Xán_____

Hiện tại y đã có năng lực tùy lúc tùy nơi dẫn lên sự chú ý của Mạc Xán, cho dù là trong cuộc ác đấu chuyển đổi công phòng cao độ.

Trong ánh mắt Hoàng Linh Vũ nhìn về phía Mạc Xán tràn đầy vẻ giác ngộ khiến Mạc Xán tràn đầy bức dọc, tiếp theo thì biến thành thẹn quá hóa giận. Nàng vẫn cho rằng, tên tàn tật trước mắt đang cười nhạo bản thân bị hài tử đó vứt bỏ! Cười nhạo nàng đấu không lại một kẻ tàn tật! Đợi đã... Mạc Xán giật nảy, tàn tật...

Giống như Phật pháp soi đường, hoặc như một đòan cảnh tỉnh_____

Người tàn tật trước mắt, với gương mặt mà ai cũng cho rằng dễ ức hiếp, trải qua đoạn thời gian gặp nhau lần đầu, dần dần cảm thấy khí tức khiến người lạnh liệt. Miệng lưỡi răng nanh bén nhọn sắc bén như lang đó, thâm tình mỉm cười khinh thường không nhìn đó, thậm chí là phần nộ như liệt diễm bắn ra trong con người đen kịt đó!

148. Q.3 - Chương 155: Lão Già Hút Tẩu.

“Người là, người lẽ nào là, Hoàng...”

Mạc Xán không thể tin nổi nói ra cái tên cấm kỵ. Đã rất lâu rồi, không ai dám ở trước mặt nàng nhắc tới cái tên này, ai ai cũng sợ dẫn lên cơn giận trút bầy của nàng.

Mạc Xán sao có thể không tức giận! Chính là Hoàng Linh Vũ, đoạt đi vị trí sở ái duy nhất của Diêm Phi Hoàng. Cũng là Hoàng Linh Vũ, chạy khỏi ngục giam của nàng.

“Nên nói thế nào đây nhỉ?” Hoàng Linh Vũ nói: “Từ sau khi quen biết người, tóm lại ta đã hiểu rất rõ, có thể khiến Diêm Phi Hoàng thà chết cũng không nguyện tiếp xúc, quả nhiên chỉ có người có thể làm được!”

Tất cả mọi người xung quanh đều hít ngược một hơi, chỉ cảm thấy da gà da vịt toàn bộ nổi lên. Vây quanh Hoàng Linh Vũ và Mạc Xán, là một cỗ hàn lưu lạnh tới mức không thể diễn tả.

Bi thương, ghen tỵ, khinh thị... đủ loại tình tự không tên trào dâng cuộn cuộn đau nhói trong lòng Mạc Xán, nàng quát to một tiếng, trường tiên vung ra một đám bụi mù, giấu ở chính giữa là phản quang lấp lánh của chủy thủ. Chấp nhất và oán niệm mấy chục năm bức nàng tới mức gần phát cuồng, hoàn toàn không thêm nhìn tới trường kiếm do Trình Bình trở người đâm tới, toàn thân lao về phía Hoàng Linh Vũ...

Ba tượng... hai tượng... mười thước...

Cầm Sắt chăm chú quan sát cự ly. Ngón từ xung đột trong trận ác đấu kịch liệt của đám người Hoàng Linh Vũ tạo điều kiện tốt cho hấn tiếp cận. Mười thước đã đủ, một khi có bất cứ nguy hiểm nào, thì có thể trực tiếp xông tới. Không ngờ vào lúc này lại nghe thấy mục tiêu nhiệm vụ được bảo vệ lại nói ra câu như thế.

Mà bên phía Lương Tiểu Tiểu, tuy đã có được vận linh đan Nhạc Huy cho trước khi xảy ra chuyện và giải độc hoàn của Thu Nhược Thủy cho, nhưng rốt cuộc địch không lại uy lực của khói độc được phần hỗn tạp với nhau của đôi ‘cẩu nam nữ’ này, hắc xì liên tục. Chỉ có Lộ Thị Tửu là nhàn nhã có thừa, thảnh thơi nhìn về chiến cục phía Trình Bình. Chỉ là tuy hấn ngứa ngáy khó chịu, chỉ mong mau chóng giải quyết đám lâu la này để sóng vai tác chiến với Trình Bình, nhưng bên tai lại luôn vang lên lời dặn dò của Trình Bình đối với hấn: “Mấy tiểu bối này nếu xảy ra sai lầm không thể vãn hồi gì, hừ hừ, cả đời này ngươi đừng mơ thêm nữa.”

Mắt thấy số lượng đám lâu la bên mình càng ngày càng ít, tính toán ba chim non này dù có thể nào cũng không thể bị gì, định xong chủ ý lại giải quyết thêm một người rồi mới quay đầu định đi giúp Trình Bình, chợt thấy một màn Mạc Xán phát cuồng bỏ Trình Bình tấn công Hoàng Linh Vũ.

Lộ Thị Tửu đại kinh, Trình Bình tuy không có nguy hiểm, nhưng một kích sắc bén có đi không về của Mạc Xán đó, cho dù Trình Bình có thể ở sau xuất ra sát chiêu, cũng không thể vãn hồi tính mạng của Hoàng Linh Vũ.

Chỉ là nói thì chậm mà đến thì nhanh, hai bên trái phải sau lưng Hoàng Linh Vũ, đột nhiên nhảy ra hai người, song song cản trước mặt Mạc Xán, một trong đó đánh bay kích tất sát của Mạc Xán, một người còn lại thì trở người đánh Hoàng Linh Vũ!

Cầm Sát đã sớm chú ý trừ mình ra, còn có người đang tiềm phục ở phụ cận nhìn lên. Vốn cho rằng thâm theo chính là hộ vệ, ai biết đối phương vừa xuất hiện thì trực tiếp xuất chiêu tấn công sau đầu Hoàng Linh Vũ, hại hấn luống cuống tay chân cản lại tấn công của Mạc Xán, lại còn phải trở người cản lại kẻ kia.

Mắt nhìn tới, chỉ thấy người đối diện đã là một lão giả hơn năm mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn như vỏ cây tùng, còn lia miệng cười lạnh, lộ ra một hàm răng vàng. Vũ khí sử dụng trong tay chỉ là một tẩu thuốc lớn làm bằng đồng hoàng và vàng.

Xung quanh Hoàng Linh Vũ lập tức trở thành bốn người đại chiến. Trong đao quang kiếm ảnh, Mộ Dung Sí Diệm gấp đổ đầy mồ hôi, nhưng bất luận hấn nỗ lực thế nào, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, luôn không thể động đậy.

Thời gian cấp bách cũng không cho phép Cầm Sát tiếp tục do dự, kêu lên: “Chỗ này nguy hiểm, đi theo ta!” Hoàng Linh Vũ nhìn sang Mộ Dung Sí Diệm, lúc này Mạc Xán cuối cùng cũng nhớ ra mục đích của mình không phải là Hoàng Linh Vũ, cười giận dữ: “Hoàng Linh Vũ! Ngươi luôn đối đầu với ta, ngươi muốn tâm của Diêm Phi Hoàng còn chưa đủ, còn muốn giành Sí Diệm với ta sao!”

Cầm Sát nghe vậy, cuối cùng đại kinh thất sắc, người trước mắt này thế nhưng chính là ôn thần trong lời đồn, hơn nữa theo lời Mạc Xán, rõ ràng quan hệ với Diêm Phi Hoàng không phải bình thường. Khó trách, khó trách Diêm Phi Hoàng xem trọng y như thế.

Hoàng Linh Vũ cười cười, nói với Cầm Sát: “Tuy không biết ngươi từ đâu mà tới, nhưng vẫn là miễn đi, ngươi đánh chết ta hoặc đem ta đi thì còn được.”

Mắt thấy lão giả dùng tẩu thuốc lại muốn dùng tẩu gỗ Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Sí Diệm khẩn cấp nói: “Ngươi không thấy chỗ này rất nguy hiểm sao! Tại sao không đi!”

“Tại sao, còn không phải là vì ngươi sao!” Tay Mạc Xán vẫn không ngừng, cảm hận nói: “Mang gương mặt yếu nhược dễ khi đó, còn biết giả đồ thâm tình như biển, khó trách luôn có thể vung đao đoạt ái.”

Cầm Sát trầm nghĩ, bất luận Lục Năm Giác này có phải là Hoàng Linh Vũ đại ma đầu không, Diêm Phi Hoàng vẫn thật hiểu y, khó trách yêu cầu một khi gặp chuyện nguy hiểm, không cần hỏi y có nguyện ý ly khai hay không, trực tiếp đánh ngất mang đi. Nghĩ như vậy, hấn trở tay đánh một chưởng ra sau đầu Hoàng Linh Vũ, tay khác thì đánh đao cương ra, xuất về hướng chủ thủ đâm tới của Mạc Xán. Nhưng khi xuất chiêu rồi hấn mới phát hiện, lão giả đối phương đó cũng là một tẩu thuốc chỉ về đại huyệt sau đầu Hoàng Linh Vũ, trầm nghĩ: Người này quả nhiên thật sự tới ám sát! Cố gắng chống đỡ Mạc Xán, chưa đợi chiêu thức dùng xong, đã xoay tay đánh tới người đối diện.

Bất luận đương trường hỗn loạn thế nào, Hoàng Linh Vũ chung quy vẫn không di động vị trí. Những tình hình này đến phức tạp, thật ra cũng chỉ là chuyện trong thời gian một nén hương. Kính quang liên lạc đối diện lấp lóe hai cái, y đột nhiên thở dài, nói: “Các người đều dừng tay đi, bất luận là do bên nào phái tới, hôm nay mọi người ai cũng chạy không thoát.”

Lời nói còn chưa dứt, bốn phương tám hướng đã truyền tới tiếng lạt xạt. Đám người Mạc Xán lúc này mới chú ý, không biết từ lúc nào, xung quanh đã bị bao vây.

Ngoài năm mươi trượng, trên gò đất, trong lùm cây, lác đác lộ ra hàn quang của nỏ tiễn, chỉ thẳng chính giữa. Khoảng cách này, lẽ nào là trong tầm bắn sao?

Hoàng Linh Vũ thất vọng phát hiện không có một người dừng tay, vì vậy nói: “Xem ra các người không tin...” Vừa nói vừa làm một thế tay. Gần như đồng thời, tựa hồ có một trận cuồng phong cuốn qua trong ngoài rừng, trên dưới gò đất, vô số cung tiễn bắn tới như châu chấu, chỉ nghe sau tiếng vút vút, kinh tiễn dài đủ hai cánh tay toàn bộ cắm nghiêng vào đất, vây quanh đám người Hoàng Linh Vũ, mũi nào cũng đâm sâu hơn ba thốn.

“Không then là cung kỵ binh đội do Bạc Nhai chuẩn bị a!” Hoàng Linh Vũ than thở, dáng vẻ vô cùng thỏa mãn.

Thì ra trước khi chuyện xảy ra y đã thương lượng cùng Mộ Dung Bạc Nhai, quân đội Nam Hàng thắng ở vũ khí, nếu tác chiến, cũng phải nghĩ cách về mặt vũ khí. Nếu cũng dùng đại pháo đối chọi với Diêm Phi Hoàng, rất có khả năng dẫn tới so tài pháo được___bom nổ các loại vốn là sở trường của Diêm Phi Hoàng, đấu đến cuối cùng cũng là y thua. Vì thế quyết định tiến hành toàn diện cải tạo trên vũ khí lạnh.

Đầu tiên chính là cung tiễn.

Hiện tại, khinh bộ binh của Nam Vương quân vẫn còn sử dụng cung gỗ cứng, mà mấy nhánh cung kỵ binh này thì đã đổi thành cung hỗn hợp uy lực cực đại, dùng da trâu quấn chặt bên ngoài cung gỗ cứng, sử dụng dây cung bằng thép cứng, tăng mạnh uy lực và tầm bắn của cung tiễn.

Mấy người này chậm rãi dừng tay, bọn họ đã xác định rồi, cung tiễn vây xung quanh bất cứ lúc nào cũng có thể bắn xuyên người mình.

Cầm Sắt thậm chí nghĩ, khó trách người này luôn bình tâm tĩnh khí, từ lúc nào đã an bài những nhân mã này, bản thân hẳn chẳng biết gì cả. Nhưng Tần Tì Bà đang ở vòng ngoài thấy hình tình thế này, trong lòng sớm đã kêu to không tốt, không biết nên làm sao cứu huynh đệ nhà mình ra.

Trong bụng hắn đang xoay chuyển liên tục, trên vai đột nhiên nặng xuống, khi quay đầu nhìn lại, phát hiện thế nhưng là Lý Sáng đứng ở sau lưng mình. Có câu ‘bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau’, Tần Tì Bà tập trung tinh lực quá độ, lại cho rằng mình đã tự ẩn nấp rất kín kẽ, hơn nữa công phu tiêu trừ khí tức đã xuất thần nhập hóa, lại quên mất trên đời này còn có đủ loại nhân vật không quy cách và những chuyện đột phá tồn tại.

Những công phu khác của Lý Sáng không tốt, nhưng năng lực dùng mắt quan sát chỗ nào thích hợp ẩn thân nhìn lén, chỗ nào thích hợp ẩn thân ám sát thì lại phi thường mạnh, vì có thể giữ mạng trong loạn quân, khinh công cũng đã bồi dưỡng rất lâu.

Hắn không phát giác có người theo dõi, chẳng qua là khi theo thói quen chạy đi kiểm tra xem có gì sơ sót không thì phát hiện ra Tần Tì Bà mà thôi. Còn về cung kỵ binh đội lúc nào nên hạ lệnh bắn tiễn, lúc nào nên thu chặt vòng vây, quân sĩ dưới trướng Nam Vương quân cũng không phải bị thật, tự nhiên biết nên làm sao tiện lợi hành sự.

Lý Sáng cười hi hi nói: “Tì Bà a Tì Bà, quân sư hôm nay không ngờ đột phát suy nghĩ kỳ quặc muốn hỏi tên người, ta đã cảm thấy rất kỳ quái rồi, thì ra người quả nhiên có vấn đề a!” Nói xong, một tay khác cầm châm thép do Nhạc Huy đặc chế ra, đâm thẳng vào dưới sườn Tần Tì Bà.

Tần Tì Bà chỉ cảm thấy thân thể tê dại, còn chưa kịp kêu không tốt, thì đã ngã xuống, ý niệm cuối cùng trong đầu chính là___không ngờ lại xem nhẹ sự tồn tại của Lý Sáng, quả là sai lầm đơn giản.

149. Q.3 - Chương 156: Bắt Sống Ma Nữ.

Mạc Xán thấy bị bao vây, những cung tiễn này tuy lác đác, nhưng trung tâm bắn tới cũng có thể tập trung dày đặc, có thể cầm người thành con nhím. Nàng tuy không cam tâm, thâm nghĩ cung tiễn thủ cự ly xa như thế, còn mình cùng Hoàng Linh Vũ lại gần như thế, nếu có thể tiếp cận Hoàng Linh Vũ, cung binh cũng không dám xuất thủ. Thậm chí bản thân còn bắt được con tin, có thể rời khỏi nguy hiểm.

Cầm Sắt và lão giả hút tẩu vẫn còn đang đối kháng, nhưng chợt thấy Mạc Xán lại đánh lui Trình Bình, rút chủy thủ ra, nhắm thẳng tới Mộ Dung Sí Diễm vẫn còn chưa thể động dậy. Mọi người tại đó, mục tiêu của Cầm Sắt và lão giả là Hoàng Linh Vũ, Trình Bình thì bị đánh ra xa ngoài hai trượng, mắt thấy không ai có thể cứu được Mộ Dung Sí Diễm, hấn chỉ có thể nằm đó không lực phản kháng táng mạng dưới tay Mạc Xán.

Cho dù biết mục đích lần đi này của Mạc Xán là muốn tìm nơi giấu [Tự Liên Tập] từ miệng Mộ Dung Sí Diễm, nhưng Trình Bình vẫn không thể không lo lắng, nữ nhân này khắc trước thì nghĩ như vậy, khắc sau lại nảy ra chủ ý càng đáng sợ hơn, chỉ sợ hiện tại cũng thật sự muốn xóa bỏ Mộ Dung Sí Diễm. Theo thế vừa tiếp đất nên người hấn vẫn chưa thể đứng vững, còn đang lão đảo lùi lại, cố chịu nội lực nghịch lưu, trở tay đâm một kiếm xuống, cố gắng quay lại ngăn cản Mạc Xán.

Nhưng chuyện chỉ trong lúc chớp lóe, nào còn kịp ngăn cản. Bóng roi của Mạc Xán bảo vệ sau người, còn tinh lực thì tập trung ở chủy thủ trước người, Mộ Dung Sí Diễm chỉ là tiu nghỉu nhìn điểm hàn quang trên tay nàng, giống như không mấy tin tưởng nàng cuối cùng cũng nguyện ý hạ thủ.

Mạc Xán lạnh lùng nhìn lại, thâm nghĩ, hạ thủ thì sớm đã hạ rồi, tại sao hấn còn tồn tại ảo tưởng? Lại nghĩ, hấn cuối cùng vẫn là hài tử ngốc, tại sao lại cho rằng trên đời này thật sự có người tốt tồn tại chứ? Mỗi người đều là vì mình mà sống, thỉnh thoảng lợi dụng người khác, cũng là chuyện bình thường.

Khi mắt thấy cuối cùng cũng sắp đâm vào thân thể Mộ Dung Sí Diễm, Mạc Xán lại thấy Hoàng Linh Vũ động dậy. Hoàng Linh Vũ cuối cùng cũng động, y đẩy nặng ra nghiêng người ngã xuống, cản trước mặt chủy thủ.

Mộ Dung Sí Diễm há to miệng, phát hiện bản thân đã sợ hãi tới mức thậm chí căn bản không thể nào phát ra bất cứ âm thanh nào, hấn chỉ có thể mở mắt nhìn bóng lưng Hoàng Linh Vũ càng lúc càng lớn trước mặt, che chắn ánh quang giữa kẻ lùm cây chiếu tới.

Đó là một người rất ảm áp a, nếu chết rồi, liệu có phải cũng trở thành băng lạnh không? Nếu chết rồi, có phải cũng sẽ dần thối rữa, biến sắc, phát ra mùi thối, sau đó hóa thành thịt rữa máu đọng xương cốt, trên đời này sẽ không còn tìm được người như thế nữa sao?

Mộ Dung Sí Diễm cảm thấy trong mắt nóng rát, thứ nóng hổi không thể nào đè nén tràn ra, chảy xuống. Hấn biết đây là cái gì, đây chính là tuyệt vọng.

Đắc thủ rồi___ Mạc Xán thâm nghĩ.

Phản ứng của Hoàng Linh Vũ nằm ngoài dự liệu của Mạc Xán, theo như giả định của nàng ta, Hoàng Linh Vũ nhiều lắm là bị hành động này dọa ngốc, sau đó việc bắt giữ có thể dễ dàng làm được. Trình Bình tuy thua nàng một bậc công lực, nhưng cũng không phải đèn cạn dầu, chỉ cần Hoàng Linh Vũ có thể hơi né tránh, Mạc Xán sẽ không có thời gian bắt sống y, nhiều lắm chỉ có thể giết chết tại chỗ.

Nhưng Hoàng Linh Vũ lại thật sự nở lấy mạng ra cứu người a, khó trách người bên cạnh nàng không ngừng bị y cướp đi, làm một họa thủy quả nhiên cũng cần phải bỏ ra vốn gốc. Đương nhiên, vốn gốc này phải đủ lớn, lớn đến mức y không thể gánh vác được.

Nghĩ như thế, Mạc Xán thu hồi chủy thủ, thế roi đảo chuyển, quán về hướng Hoàng Linh Vũ. Bất luận Cầm Sắt hay lão giả đó, đều sắc mặt đại biến, mà Mạc Xán, thì xác thực cảm thụ được khi trường tiên quán chặt

lại, diên cuồng cười to lên, cho dù bắt không được Mộ Dung Sí Diệm, có Hoàng Linh Vũ trong tay cũng rất đáng giá a.

Khi Mạc Xán cho rằng đã nắm chắc thắng lợi, đột nhiên chân đau đớn, cảm giác bị xuyên xương xuyên thịt gần như sắp khiến nàng ném bỏ Hoàng Linh Vũ. Trùng mắt khó tin nhìn người đang nắm trong tay, tên họa thủy đáng lý ra không có một chút lực sát thương một chút nguy hại cũng không có này... trong tay nắm cây nạng thanh đồng to bằng ngón cái, cây nạng này đang đâm vào đùi nàng, từ sau mông xuyên thẳng qua.

“Ta đặc biệt tính toán góc độ rồi, sẽ không đâm vỡ động mạch, người nên cảm tạ ta a.” Hoàng Linh Vũ cười nhạt nói: “Chẳng qua từ chỗ đó xuyên qua... giống như bấp đùi tôn quý của quý điện đây mọc ra một cây kim, tạo hình này tuy không mấy nhả quan, nhưng vẫn mong ngài lượng thứ cho.”

Cổ họng Mạc Xán bị nghẹn, một lượng lớn hơi thở không thể thông qua lồng ngực, bất luận thân thể hay là tâm linh, đau đớn kịch liệt khiến nàng hầu như quên cả hô hấp.

“A___” Cuối cùng nàng gào lên, tiếng hét cao chói vang lên, ném trường tiên chưa từng ly thân đi, hai tay cầm lấy chủ thủ, đâm thẳng lên người Hoàng Linh Vũ.

Nhưng chỉ nghe một tiếng vang lớn, chủ thủ đâm mạnh lên một bản sắt.

Thanh âm của Trình Bình vang lên sau lưng nàng: “Tục ngữ có câu, người thông minh sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai. Chúng ta đều đã biểu thị cho người bao nhiêu lần rồi, người thế nhưng còn không biết trên người mỗi người chúng ta đều có mặc hộ giáp sao!”

Nạng của Hoàng Linh Vũ hơi khuấy động một chút, Mạc Xán chỉ cảm thấy da thịt đều bị khuấy trộn lên, không còn nhận nhìn nổi nữa ném dao ôm chân, kêu lên thê thảm. Quá đau đớn, nàng không còn để ý được gì nữa, chỉ cầu mau chóng đánh ác quỷ tàn phá nhục thể nàng thành khói bụi tan biến, ngừng tụ nội lực giờ tay đánh lên đầu Hoàng Linh Vũ.

Nhưng đáng tiếc không đến phiên nàng đạt thành, chương còn đang ở giữa không, đã bị Cầm Sắt nắm chặt lại, sau đầu còn chịu thêm một tẩu thuốc của lão giả. Kinh sợ tức giận khẩn cấp cộng thêm thân thụ trọng thương, Mạc Xán không thể chống đỡ nổi nữa, nghiêng người ngã lên vai Hoàng Linh Vũ.

Bản thân Hoàng Linh Vũ cũng tránh không kịp, liền cứ thế bị Mạc Xán ôm thành một cục, nặng nề ngã lên người Mộ Dung Sí Diệm. Chỉ đáng tiếc trên người Mộ Dung Sí Diệm cũng đồng dạng mặc hộ giáp, như vậy, gặp tai ương chính là cái ót của Hoàng Linh Vũ. Chỉ nghe thấy một tiếng rầm, Mộ Dung Sí Diệm chỉ cảm thấy trước ngực chấn động, tiếp theo nghe Hoàng Linh Vũ kêu thảm “ai a”.

Tóm lại không sao...

Mộ Dung Sí Diệm không biết bản thân là cười hay khóc, cố gắng di động cánh tay tê dại, từ sau lưng ôm Hoàng Linh Vũ, thấp giọng nói: “Sau này ta sẽ không mặc hộ giáp nữa, người thích ngã chỗ nào thì ngã chỗ đó.”

Khi Cầm Sắt tỉnh lại, trời đại khái đã tối rất lâu. Vì trong bụng trống rỗng, có vẻ đã lâu chưa ăn gì. Nơi này là một khách phòng độc lập, nhưng hẳn biết mình không thể đi được, hơn nữa khí hải nửa điểm phản ứng cũng không có, cũng không biết là bị hạ được gì. Hắn trấn định thả lỏng gân cốt, chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, Diêm Phi Hoàng đặc biệt phi ứng tới bảo hắn đừng để bại lộ thân phận, nhất định có nguyên nhân sâu xa trong đó.

Cầm Sắt sờ sờ cục u thiệt bự sau đầu mình, nguyên rửa lão giả cầm tẩu đó.

Thì ra lão giả cầm tẩu cũng là người bảo hộ Hoàng Linh Vũ, nhưng lão đầu miệng đầy răng vàng đó một chút đạo đức chúc nghiệp cũng không có, bản thân hắn ít nhất còn trước tiên thỉnh ý nhân vật mục tiêu được bảo hộ có nguyện ý đi hay không, còn lão giả đó thì không nói hai lời chỉ lao tới gõ, khiến hắn cho rằng đối phương là bang phỉ gì đó.

Khi hắn xác định Mạc Xán đã không còn tính nguy hiểm gì nữa tính lặng lẽ ly khai, lão đầu đó quay đầu tập kích hắn. Nhưng người càng thâm tàng hơn, chắc là đối tượng được hắn bảo hộ đó, cái người tên Lục

Năm Giác đó, nhưng hình như tên thật lại là Hoàng Linh Vũ đó, mấy trượng cản trở hấn lại. Cuối cùng rốt cuộc là bị ai từ sau lưng gõ một cú, trong lúc hỗn loạn căn bản không nhìn thấy được.

A!

Cầm Sát đại kinh. Hoàng Linh Vũ sao lại biết võ công?

A?

Hấn nghiêng đầu, đầu choáng mắt hoa nghĩ không thông.

Lại nghiêng đầu, a, nhưng quả thật là nhìn thấy Hoàng Linh Vũ dùng võ lực cản trở mình, hai cây nạng bị y thao túng giống như mọc thêm một đôi chân. Còn có cây nạng đó đã đâm xuyên qua xương cốt huyết nhục con người, phải cần khí lực lớn cỡ nào.

Nếu còn có người theo hấn nói Hoàng Linh Vũ là thứ dân đen, cái gì cũng không hiểu, võ công môn ngoại gì cũng không, Cầm Sát cảm thấy bản thân sẽ lập tức khắc đờm lên mặt đối phương.

150. Q.3 - Chương 157: Kế Sách Dụ Nhân.

“Nói như vậy, các người vốn đã quen biết.” Trình Bình chỉ lão giả cầm tẩu đó, tới hiện tại hấn vẫn khó thể tin nổi, giữa đường xông ra hai người, đều có ý muốn chào hỏi lên người Hoàng Linh Vũ, kết quả ai cũng không quen biết.

Lúc này bọn họ đã trở lại tiền doanh, Trác Kiếm nghe tin bọn họ gặp tấn công, nhớ tới dạn dò và uy hiếp của Mộ Dung Bạc Nhai, tuy cũng bị dọa đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn phụ trách trước sau ổn thỏa. Chuyện bất sống Mạc Xán và mười tám thủ hạ, vẫn lập tức thông tri tới Sài Đô.

Hoàng Linh Vũ giờ khóc giờ cười nói: “Tiền tiên sinh, người cho dù bị Mộ Dung Bạc Nhai mua chuộc, cũng không thể thấy ta thì cứ chào hỏi lên đầu ta a, tuy đánh không chết người nhưng vẫn có khả năng sẽ đánh ngu người đó, lẽ nào ta phải tìm Tiền tiên sinh tới bồi thường?”

Lão đầu răng vàng vẻ mặt cười nhếch như vỏ cây tùng nói: “Tiểu tử người, nhiều năm như thế còn biết lấy danh nghĩa Tiền chưởng sự ra để đe ép người, chỉ đáng tiếc tiệm cầm đồ Hoài Qua đã tan rã rồi, hiện tại hấn cũng không thể quản được ta.”

Thì ra người này là trưởng phòng quản Tiền tiên sinh của tiệm cầm đồ Hoài Qua, vì họ Tiền, nên bị người ta kêu là Tiền quản tiền.

Hấn không phải người Tây Thương tộc, trước đây còn từng là đầu lĩnh thổ phỉ của sơn trại nào đó, sau đó bị chiêu vào làm môn hạ của Bạch Y giáo. Vị tiền tiên sinh này làm người là vô cùng thú vị, làm chuyện gì cũng vô cùng lạnh lẽo, tướng mạo thì lại dung tục vô cùng. Năm đó tại tiệm cầm đồ Hoài Qua, khi tiệm cầm đồ Giang Bắc Đỉnh Bang liên hợp tới phá tiệm, Hoàng Linh Vũ đã từng lợi dụng tướng mạo dung tục của Tiền tiên sinh, chọc tức Tôn quả phụ thủ lĩnh của tiệm cầm đồ đó tới nôn mửa.

Tiền tiên sinh cầm chơi tẩu thuốc đồng pha vàng trong tay, nói: “Mộ Dung Bạc Nhai hấn cũng chỉ biết làm phiền bộ xương già ta thôi, nếu không còn có ai dám không chút do dự chào hỏi lên đầu ‘Lục quân sư’ người chứ?” Hấn càng nói càng cười đến khoa trương, “‘Lục đại quân sư’? ‘Lục quân sư’? Ha, mới mấy năm không gặp, người thật sự tài cán a! Gương mặt này cũng vậy, ai làm cho người cái diện cụ như nữ nhân thế này? Thật là thiên tài!”

Lý Sảng ở cạnh nhìn thấy thú vị, hấn hiếm khi gặp được đáng vẻ Hoàng đại cúi đầu, hiện tại xem ra, Hoàng đại rõ ràng là bị vị Tiền tiên sinh này áp bách rồi.

Tiền quản tiền tiên sinh thân phận đặc thù, nếu bình thường thì cứ tùy hấn chế giễu, nhưng Hoàng Linh Vũ sao có thể ở trước mặt học sinh để mất uy tín? Bại cho chính học sinh của mình là thiên kinh địa nghĩa,

đây là vinh dự cao nhất của kẻ làm sư trưởng. Nhưng ở trước mặt học sinh của mình bị người khác chế giễu, thì lại là chuyện vụn vặt không thể.

Y hỏi: “Tiền tiên sinh, Mộ Dung Bạc Nhai thật sự không nói với người hay giả vờ không nói với người?”

“Nói cái gì?”

Hoàng Linh Vũ vén mái tóc mai lên, biểu ý cho hắn xem, vừa nói: “Đây không phải là diện cụ, ta sinh ra chính là như vậy, trước đây khi ở tiệm cầm đồ Hoài Qua mới là mang diện cụ.”

“Cái gì!” Tiền tiên sinh không phải người Tây Thương, chuyện người Tây Thương huyết thống thuần chính đến độ tuổi nhất định sẽ xảy ra biến hóa, cũng căn bản chưa từng nghe ai nói. Dù sao thời đại này, người Tây Thương thuần huyết đã gần như không còn.

Trình Bình cũng phụ họa theo: “Là thật đó, Hoàng đại chính là như vậy, không mang diện cụ.”

Tiền tiên sinh không dám tin, nhào lên mặt y sờ sờ, sờ tới sờ lui quả nhiên tìm không thấy dấu vết có dán diện cụ.

Hoàng Linh Vũ rên sát khi còn nóng nói: “Tiền sinh chẳng lẽ không phát giác sao? Vậy mà ta cho rằng dựa vào nhãn lực của Tiền tiên sinh thì chắc có thể nhìn ra a... Lại nói, Tiêu tiên sinh, Mộ Dung Bạc Nhai, Trương quản trưởng bọn họ đều biết đó, lẽ nào bọn họ không nói cho người sao?... A, chẳng lẽ nhân duyên của Tiền tiên sinh người không tốt như ta đã nghĩ, rõ ràng thấy rất hòa hợp mà, chẳng lẽ bị mọi người vô ý hữu ý bài xích sao?”

Một phen nói những thứ có lẽ có, Tiền quản tiền gần như nảy sinh dao động. Hắn biện giải: “Không, không phải đâu, Tiêu tiên sinh vẫn luôn là người rất công bằng thân thiết. Tên mập Trương trộm thức ăn khuya từ hỏa phòng còn thường xuyên chia sẻ...”

Hoàng Linh Vũ mỉm cười nhìn Tiền quản tiền, mấy năm nay y ở trong Lục Mang Lâu sống chung cùng các học sinh, cảnh giới càng lúc càng cao siêu, tuy không nói chuyện, thần tình bình hòa an tường, nhưng chính là cứ giống như một trường bối đối diện cùng một hải tử không chịu thừa nhận sai lầm.

Không bao lâu sau, Tiền tiên sinh đã dao động, lẽ nào không phải sao? Gương mặt hiện tại của Hoàng Linh Vũ rõ ràng là thật, lẽ nào bản thân thật sự bị bọn Tiêu tiên sinh liên hợp lừa dối nhiều năm như thế sao?”

Cuối cùng hắn nảy sinh suy nghĩ phải ngồi xổm ở góc tường trầm ngâm sấm hối, phản tỉnh thất bại cả đời này, toàn thân trên dưới giăng đầy khí tức âm trầm bi ai, khiến người thấy chỉ cảm thấy sự âm trầm của nhân sinh.

Trình Bình ném cho Lý Sảng một ánh mắt cảnh cáo, đừng tùy tiện khiêu chiến với quyền uy của Hoàng đại, nếu không có thể trong thoáng chốc khiến người hoài nghi ý nghĩ sinh tồn của bản thân.

Lý Sảng còn có thể nói gì, thái độ xem trò vui sớm đã thu lại, tất cung tất kính đứng lên nói: “Hoàng đại, ta muốn ra ngoài luyện tập hít đất, có thể lui xuống trước không?”

Hoàng Linh Vũ đảo mắt qua, lạnh tới mức làm hắn rùng mình, không dám tiến cũng không dám lùi. Lúc này, ngoài trường dần truyền tới tiếng bước chân. Sau khi màn trướng bị vén lên, tiến vào là Nhạc Huy và Lương Tiểu Tiểu đã đổi lại nam trang.

Thấy hai người họ về, Lý Sảng cuối cùng cũng thở phào một hơi, tóm lại có người bầu bạn với hắn cùng trải qua thời khắc khó chịu này. Bầu không khí trong lều trướng quá âm trầm, không thích hợp cho nhân loại sinh tồn_____

Có ai có thể chịu đựng được một lão đầu tử dung tục đã lớn tuổi co ro trong bóng tối trên ghế lẩm bầm tự nói phản tỉnh nhân sinh của mình!

Chuyện nằm ngoài dự liệu của Lý Sảng, sau khi tỉ mỉ quan sát, mới phát hiện sắc mặt một người trong đó so với Tiền tiên sinh đang phản tỉnh sai lầm của bản thân còn âm trầm hơn.

“Nhạc Huy, xảy ra chuyện gì vậy?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

Ngoài dự liệu là, Nhạc Huy nhìn mũi chân mình, không nói gì cả. Lương Tiểu Tiểu đồng tình nói: “Vừa rồi hần mới trị liệu cho Thu Nhược Thủy...”

Lý Sảng không đợi hần nói xong, khẩn trương nói: “Thương thế của Thu Nhược Thủy rất nặng sao?”

Lương Tiểu Tiểu mở hai tay, nhún nhún vai: “Gãy hai khúc xương sườn, Nhạc Huy muốn giúp nàng quần bằng dùi cổ định, lại bị nàng ném ột ổ nhên nhện đuổi ra.”

Lý Sảng vừa thở một hơi đồng thời cũng rất đồng tình, gác một tay lên vai Nhạc Huy nói: “Lão huynh người cũng nên biết đủ rồi, cũng chỉ có người mới có thể nhận được loại đả ngộ này. Nếu là người khác sớm đã bị độc chết rồi, cho nên nàng cũng chỉ dám ném nhên nhện vào người.”

“Đây không phải là mấu chốt.” Nhạc Huy nói.

“A?”

Lương Tiểu Tiểu: “Thu Nhược Thủy sau khi uống được, rất nhanh đã ngủ rồi.”

“Vậy không phải rất tốt sao?”

“Người không cần luôn ngắt lời ta có được không! Quan trọng là về sau, về sau!” Lương Tiểu Tiểu trầm trọng nói: “Hoàng đại, chúc mừng người, người đã trở thành tình nhân trong mộng của đồng học Thu Nhược Thủy rồi.”

“Cái gì!” Lý Sảng xem chút phun cơm, đáng tiếc không có cơm mà phun.

“Nàng nằm mơ, liên tục nói ‘Hoàng đại thật khả ái’, ‘thật muốn nuôi một con Hoàng đại’...”

Lần này, ngay cả Trình Bình thành thực ổn trọng cũng nhin không được dựng tóc gáy: “Ta biết Hắc quả phụ là nữ nhân rất đáng sợ, nhưng trước nay cũng không có ác ý cho rằng học sinh của nàng ta sẽ trở thành đáng sợ giống nàng ta. Hiện tại xem ra, ta sai rồi.”

Lương Tiểu Tiểu nói với Lý Sảng: “Người thấy rồi chứ, đám sư đồ phe phái Hắc quả phụ, căn bản là kẻ địch chung của nam nhân a!”

Lý Sảng hồ nghi nói: “Nhưng nếu vậy, Nhạc Huy người không cao hứng cái gì a.”

“Người bị thiếu gân não a? Tên gia hỏa âm trầm hần đã thích Thu Nhược Thủy thích từ rất lâu rồi.”

Lý Sảng bị dọa mềm chân, xem chút ngã xuống đất: “Trời! Người nhất thiết đừng dẫn nữ nhân đó vào túc xá của chúng ta, nếu không tuyệt đối sẽ trở thành ổ nhên nhện.”

Nhạc Huy chậm rãi nói với Hoàng Linh Vũ: “Hoàng đại, ta không phải là giận người, ta chỉ đang nghĩ sao bản thân lại không tiên hạ thủ vi cường.”

Hoàng Linh Vũ hồ nghi nói: “Về lời ‘bày tỏ’ mà Thu Nhược Thủy nói trong mộng, ta có thể lý giải được nguyên nhân đại khái...” Ngừng một chút, y tiếp tục nói: “Trước nay ta đều luôn nghi người không dùng dùng người không nghi, điều này đại biểu ta nhất định cố gắng hết khả năng lớn nhất để hiểu rõ tính cách của các người. Bao gồm sở thích và căm ghét... ta nghĩ, Thu Nhược Thủy đại khái cảm thấy, lúc ta dùng nạng đó trông có vẻ rất giống nhên nhện...”

151. Q.3 - Chương 158: Lấy Đức Báo Oán.

Nhạc Huy nghe Hoàng Linh Vũ nói như thế, đợi khi hồi tưởng lại, giật mình cảm thấy quả nhiên vô cùng giống, bình thường khi Hoàng đại chậm rãi ‘đi’ thì vẫn rất bình thường, nhưng trận chiến hôm nay, khi đối diện với Mạc Xán, hai cây nạng cùng nhấc lên, đứng dưới đất giống như đôi đũa, đi nhanh tới mức quả thật giống hệt động tác nhên nhện đuổi tám cái chân bò lổm ngổm.

Mọi người càng nghĩ càng cảm thấy rất giống, dùng nặng dùng tới cảnh giới này, thật sự là hiếm có đáng quý, một bên còn vô cùng khâm phục chấp niệm của Thu Nhược Thủy đối với động vật nhện nhện này, một bên cũng phải lau mồ hôi lạnh vì Hoàng Linh Vũ có thể hiểu được lời nói trong mộng của Thu Nhược Thủy.

Lý Sảng nghĩ tới đây, đột nhiên nhớ ra vừa rồi suốt quãng đường còn phiên não nên làm sao mới được tin tình báo từ miệng Tần Tì Bà, tâm nảy ra một kế, tự cổ vũ dũng khí: “Hoàng đại, về chuyện của Tần Tì Bà đó, ta có biện pháp có thể không tổn thương hấn một phân nào mà dò hỏi được đầu mối.”

“Vậy sao?” Hoàng Linh Vũ suy nghĩ một chút, nói: “Thế này đi, Lý Sảng người phụ trách Tần Tì Bà, Trình Bình người đi phụ trách kẻ áo màu xuất hiện cuối cùng. Nhớ rõ, không thể có tổn thương. Nhưng mà tổn thương phương diện tâm linh thì không phải là phạm vi ta quản lý.”

Lý Sảng cười gian nói: “Hoàng đại thật hiểu tính của ta, tuyệt đối sẽ khiến hấn từ nay về sau sản sinh ý thức khấn thiết sâu sắc đối với ‘bằng hữu’, ‘đồng bạn’ các loại. Tiểu tiểu, ta cần sự giúp đỡ của người, cùng đi thôi!”

Mấy người đều vội vàng đi ra.

Hoàng Linh Vũ thì thầm than thở, Diêm Phi Hoàng a Diêm Phi Hoàng, cậu chính là như vậy, những chỗ mấu chốt quan trọng thì chặt chẽ nghiêm ngặt, chỗ nhỏ thì lộ trăm kẻ hở, thật không biết cậu làm sao sống cho tới hiện tại ở thế giới này, hơn nữa còn sống đầy màu sắc như thế.

Thì ra lai lịch của hai người kia y đều đã biết. Nhưng cứ coi như nhân cơ hội này cho các tiểu bối thao luyện, kiến tập một chút thủ đoạn của Trình Bình và Lý Sảng, là tài liệu giảng dạy rất tốt. Diêm Phi Hoàng, tôi không lưu lại vết thương tâm linh nào không thể phục hồi cho bọn họ đã là thủ hạ lưu tình rồi.

Tiền quân tiền gõ gõ tẩu thuốc, nói: “Nếu lần này người không có chuyện gì, vậy nhiệm vụ của ta còn đang trong lúc chấp hành, không có gì cần nói, khi người tắm rửa, đi ngoài, ta tuyệt đối sẽ không ở bên cạnh xem trộm, cáo từ tại đây!”

Hấn không đợi Hoàng Linh Vũ lưu lại, bước ra khỏi trường, sau đó thì không biết trốn ở đâu.

Còn chưa đi vào trong trường nhốt Mạc Xán, đã có thể nghe thấy tiếng mắng chửi liên tục bên trong, toàn bộ là thanh âm của Mạc Xán.

Hoàng Linh Vũ, Nhạc Huy vén rèm lên, chỉ thấy có một y binh đang băng bó cho nàng ta. Đáng thương Mạc Xán toàn thân trên dưới đều bị cột như bánh quai chèo, huyết đạo các loại thì không cần nói tới, ngân châm cả cây đều đâm vào huyết vị.

Vết thương của Mạc Xán tuy đã để Nhạc Huy may lại, nhưng vì nàng đúng lúc tỉnh lại, biểu hiện thái độ cực kỳ không phối hợp, tới mức cho tới bây giờ cũng chưa băng bó xong. Vì tiện bôi được, chỗ bị thương còn chưa mặt quần, chỉ phủ một lớp chăn mỏng. Vì thế Mạc Xán đào tâm đào phế tìm kiếm những lời lang độc nhất, chính là không để cho vị y vụ binh đó lại gần. Chẳng qua hiện tại nàng cũng chỉ có thể đạt được nguyện vọng mắng chửi.

Hoàng Linh Vũ thấy tình hình này thì hỏi Nhạc Huy: “Sao không gọi một nữ nhân tới băng bó cho nàng ta?”

Nhạc Huy tâm bình khí hòa nói: “Muốn tìm nữ nhân, ít nhất phải đi ra ngoài năm dặm. Nữ tử gần nhất chỉ có đồng học Thu Nhược Thủy, người cũng thấy rồi, nàng bị thương, không phải trạng thái thích hợp hầu hạ người bệnh.”

“Nga.” Hoàng Linh Vũ gật đầu, nói với binh sĩ đó: “Vừa rồi thật sự cực khổ cho người, còn lại cứ để chúng ta làm là được.”

Vị y binh đó lau mồ hôi, rụt rè lui xuống, bộ dáng tránh không kịp.

Mạc Xán tuy bị thương, nhưng không mất máu nhiều, nàng ta lại là nữ nhân có lực sinh mạng tuyệt đối cường thịnh, chỉ trừng đôi mắt như cột lửa hung ác nhìn chằm chằm Hoàng Linh Vũ và Nhạc Huy.

Hoàng Linh Vũ ngồi xuống đất cạnh đó, vén tấm chăn trên người nàng lên, thấy chỗ vết thương huyết nhục mơ hồ. Lại khiến Mạc Xán xấu hổ đỏ bừng mặt mũi, há miệng mắng tiếp. Trong nhất thời, từ ngữ kiểu ‘tiểu tặc’, ‘sắc phơi’ bay đầy trời.

Nhạc Huy âm thầm lắc đầu than thở, thầm nghĩ nữ nhân này cũng chẳng qua chỉ có thể đạt được cảnh giới như vậy, nếu muốn chọc tức Hoàng đại, thì còn phải rèn luyện thêm rất nhiều ngày.

Quả nhiên, Hoàng Linh Vũ không giận không bực, nhàn nhạt nói: “Người cho rằng người như người đẹp lắm sao? Năm đó những người chết qua mắt ta không biết bao nhiêu, không có ai xấu xí già khú bằng người, người lại còn tự tác đa tình cái gì?”

Mạc Xán khạc khạc cổ họng, một ngụm khí thật lớn nghẹn trong cổ họng, đi lên không được đi xuống không xong, xem chút nghẹn chết. Nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn không im miệng, tiếp tục nói: “Nói ra thì, nữ thi trong mộ đời Hán Mã Vương Đồi sau khi khai quật còn xinh đẹp hơn người nhiều.”

Nhạc Huy mang tinh thần cẩn cù hiếu học dò hỏi: “Mộ đời Hán Mã Vương Đồi là gì?”

“... Nói sao đây, cũng giống như mộ Tống Tường Vương hạ táng ngàn năm trước đi.”

Nhạc Huy nghiêm túc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, khi ánh mắt lại trở về người Mạc Xán, phát hiện nàng đã tròng to mắt trắng dã. Hắn run rẩy nói: “Hoàng, Hoàng đại, nàng bị người nói tức ngất đi rồi...”

“Àn, ta biết.” Hoàng Linh Vũ vừa đáp, vừa lấy băng đơn giản băng bó lại cho nàng ta. Rơi vào tay ‘tình địch’, còn là vị ‘tình địch’ nam tử này đến xử lý vết thương cho nàng... Còn là vết thương chỗ đó, Mạc Xán thật sự là càng sống càng thụt lùi. Hơn nữa vì tiện khép miệng, giữa nhiễm trùng, lông phía trên chỗ đó cũng bị cạo sạch sẽ. Nếu những chuyện này phát sinh trên người mình, Hoàng Linh Vũ chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy nhân sinh vô vị.

“Hoàng đại, trước đây người không phải từng dạy chúng ta, đối với bệnh nhân phải ôn hòa sao? Sao có thể nói tới mức nàng hôn mê chứ.” Trong mắt Nhạc Huy lấp lóe tia sáng ác liệt, rõ ràng là hắn không có nghĩ như vậy, nhưng lại cứ muốn thấy Hoàng Linh Vũ tự bào chữa thế nào.

“Người biết giữa ta và nàng từng xảy ra một vài chuyện đúng không?”

Nhạc Huy lăm bằm không dám trả lời.

“Không cần che giấu nữa, đám các người cần quấy quen rồi, nhàn chán vô vị liệu đi tra những gì tưởng ta không biết sao.”

“Hoàng đại!” Nhạc Huy xin tha cầu y.

“Nhạc Huy a.” Hoàng Linh Vũ nói lời thăm thía. “Người xác định lâu hội mỗi tuần (10 ngày) một lần của Lục Mang Lâu người đều tham gia hết, chưa từng bỏ trốn cái nào chứ?”

“Không có a.”

“Có thể thấy người nghe giảng vô cùng không chuyên tâm, có nghe qua ‘lấy đức báo oán’ chưa?”

“Đương nhiên có nghe, cho nên mới hỏi người sao lại đối với nàng ta như thế.”

“Phía sau còn một câu nữa đâu?”

“Ách...”

Hoàng Linh Vũ mỉm cười, như Bồ Tát như Phật Đà, đáng tiếc không mang ý tốt, “‘Lấy đức báo oán, lấy gì báo đức’, câu nói kinh điển như thế mà người chỉ nhớ trước không nhớ sau, lẽ nào người muốn không phân tốt xấu cứ dung túng địch nhân? Trở về thì chép quy lâu năm mươi lần cho ta.”

“...”

Lại nói khi Diêm Phi Hoàng đang xử lý quân vụ trong Hắc Vũ Kỳ Nam Hàn, bên ngoài trường truyền tới tiếng thông báo. Là Si Mị và Vồng Lượng hẳn phái ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thích sát đã trở về rồi.

Đang lúc chính ngọ, quân vụ bận bịu, Diêm Phi Hoàng còn chưa ăn cơm, liền truyền hai người vào, bảo người mang cơm lên cùng dùng. Nhưng Si Mị và Vồng Lượng đi vào rất lâu, Diêm Phi Hoàng vẫn vùi đầu vào múa bút thành văn trên quân sách. Bọn họ cũng đã quen rồi, yên tĩnh dùng cơm.

Đợi khi cơm sắp ăn xong, Diêm Phi Hoàng mới buông bút xuống, duỗi lưng một cái, thoải mái thở một hơi. Ngược mắt lên thấy bọn họ, kinh ngạc nói: “Di, các người vào từ lúc nào?”

Si Mị Vồng Lượng nhìn nhau một cái, thở dài, tề thanh nói: “Vào rất lâu rồi.”

Diêm Phi Hoàng mới nhớ ra là mình để bọn họ dùng cơm trước, lúng túng cười ha ha, chống người dậy đi về phía bọn họ, vừa nói: “Lần nhiệm vụ này cực khổ cho các người rồi, đối phương không dễ chọc đi.” Hắn vừa đi được một nửa, đột nhiên thấy y phục hai người mặc trên người, bất tri bất giác ngừng chân, chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Si Mị phát giác hắn dao động, nghĩ tới người này dù trời có sụp xuống vẫn có thể cười thản nhiên, nhưng không biết rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến hắn biến sắc như thế, vì vậy cũng đại kinh thất sắc, hỏi: “Diêm huynh, người làm sao vậy?”

Diêm Phi Hoàng chỉ lên y phục trên người bọn họ, thanh âm run rẩy hỏi: “Các người, khi các người chấp hành nhiệm vụ, đều mặc y phục này sao?”

Hai người kỳ quái vô cùng, nhưng vẫn do Si Mị trả lời: “Đúng vậy, trước đây Diêm huynh từng nói qua, trong đêm mặc hắc y đương nhiên có thể ẩn thân, nhưng nếu ban ngày thì rõ ràng không thích hợp dùng. Diêm huynh còn nói, nếu mai phục ẩn núp trong rừng cây, thì phải dùng vải bố màu lục đến nâu đậm chắp vá lên, bốn huynh đệ chúng ta thử đều thấy hiệu quả, quả nhiên không tồi, vì thế cứ mặc như vậy thôi!” Nói xong, hắn lại lúng túng gãi gãi sau đầu, “Đương nhiên, vì mặc vậy khiến người khác đều cảm thấy vô cùng kỳ quái, cho nên bình thường chúng ta cũng không mặc như vậy trở về doanh địa, ở bên ngoài đã đổi về quân phục rồi. Chỉ là lần này trở về có hơi gấp một chút, cho nên không kịp thay...”

Khi nhìn lại Diêm Phi Hoàng, hắn đã một tay chống bụng, vẻ mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói: “Thảm rồi...”

152. Q.3 - Chương 159: Một Trang Chiếu Thư.

Đến lúc này, Diêm Phi Hoàng cũng không nén được trở nên phần hận, tại sao Hoàng Linh Vũ lại cứ là người cùng một thời đại với hắn tới đây. Tên tử nhân này nếu cái gì cũng không hiểu thì đốt biết bao, như vậy, hắn ở sau lưng làm thủ đoạn gì, cũng sẽ không bị phát giác.

Sai một li đi một dặm, chỉ mong bên phía Hoàng Linh Vũ ngàn vạn lần đừng phát sinh chuyện gì mới tốt, nếu không Cầm Sát, Tì Bà hai người một khi lộ mặt trước mặt Hoàng Linh Vũ... có nghĩa là kẻ thông minh bị thông minh hại, loại sắc phục này vào thời này coi như kiểu màu sắc che giấu vô cùng tiên tiến, đến trước mặt Hoàng Linh Vũ lại chỉ trở thành tiêu chí lớn nhất để bại lộ thân phận.

Trong đầu đột nhiên lóe lên tia sét, Diêm Phi Hoàng không kịp nắm chặt hai nắm tay, bình tĩnh một lúc mới nói: “Các người ra ngoài xưng hô tên mình thế nào?”

Si Mị và Vồng Lượng hai người quay nhìn nhau, luôn cảm thấy Diêm lão đại hôm nay không bình tĩnh như thường ngày, rõ ràng vô cùng kích động, Si Mị nói: “Đương nhiên là tên mà Diêm huynh đặt cho, hắn tên Vương Lượng, ta tên Vương Si Mị.”

Diêm Phi Hoàng lão đảo, dáng vẻ muốn đứng không vững, lại hỏi: “Lẽ nào hai huynh đệ Cầm Sát và Tì Bà ở bên ngoài cũng xưng tên là ‘Tần Sát’ và ‘Tần Tì Bà’!”

“Đây là tự nhiên, Diêm huynh không phải đã nói sao, chúng ta bình thường nghe tên của mình đã quen rồi, khi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ nếu đổi tên giả, khi người khác gọi, bản thân không phản ứng được, thì luôn dễ bại lộ thân phận gian tế của mình. Cho nên chúng ta ở doanh địa của mình thì dùng tên giả, ra bên ngoài mới dùng tên thật.”

“Ai da...” Diêm Phi Hoàng giống như đau răng hít một hơi dài lạnh buốt, nhanh chóng lao ra khỏi doanh trướng, đi về phía Ưng xá viết thư cho hai huynh đệ kia tự giải quyết ổn thỏa, thấy thư lập tức đổi tên thay áo.

Hắn mới đi không lâu, lại có một người vội vàng lao vào. Vốn dĩ huynh đệ Si Mị, Vồng Lượng còn đang mờ mịt không hiểu gì, thấy người này tới cũng nhanh chóng buông chén đũa xuống, đứng lên cung nghênh. Thì ra người tới là Hắc Vũ Kỳ vương gia Kim Bội Nhĩ Đan Ninh.

Chỉ thấy hắn thân mặc chiến giáp, phong trần bụi bặm, một bộ mới từ tiền tuyến lui về. Hai huynh đệ thăm đoán, Diêm huynh mưu sĩ làm rất uy phong, đánh trận tự có người ở trước mặt xung sát, hắn chỉ cần ở hậu quân đưa ra mưu kế sách lược là được rồi.

Trong tay Kim vương gia còn đang cầm một cuộn bố cẩm hoàng sắc, nhìn màu sắc chất liệu này, thì chính là chiếu thư. Trong lòng Si Mị, Vồng Lượng đều run lên, không biết chiếu thư khẩn thiết nào đưa xuống, mà khiến Kim vương gia mất khống chế như vậy.

Kim Bội Nhĩ Đan Ninh cũng đã nhận ra mấy hộ vệ đặc lực của Diêm Phi Hoàng, thấy hai người này, chào hỏi một chút, nhưng trên mặt thì không có chút ý vui mừng nào, trầm trọng khó chịu. Hai hộ vệ yên lặng ngậm miệng lùi ra đứng ở góc đợi, đợi Diêm Phi Hoàng về.

Đại khái qua thời gian một bữa cơm, cuối cùng cũng đợi được người về. Diêm Phi Hoàng vén rèm trướng lên, vẻ mặt đầy mệt mỏi, giống như vừa đánh một trận chiến kịch liệt, thoáng chốc già đi mấy tuổi. Hắn chán nản ngồi đối diện Kim vương gia, tìm bình trà tự rót ỉnh. Kim vương gia thấy hắn không được bình thường như thế, nhất thời cũng không dám nói gì.

Ước chừng khi cả bình trà đã uống hơn nửa, Diêm Phi Hoàng mới thở dài một hơi, tự lầm bầm: “Trên đời này cũng không có bậc thềm nào không qua được, nếu y đã biết thì cứ để y biết đi. Dù sao tận lực rồi, nghe mệnh thôi.”

Kim vương gia càng nghe càng mơ hồ, cuối cùng ngắt đứt tư duy trầm mê trong thế giới của mình kia, vỗ một chưởng lên vai hắn hỏi: “Người rốt cuộc làm sao rồi? Chuyện lớn ở chỗ ta còn chưa giải quyết, người đã thương xuân bi thu rồi.”

Diêm Phi Hoàng không nguyện để người ngoài biết chuyện ẩn mật của mình, vực tinh thần dậy, đáp: “Chẳng qua thân thể không khỏe mà thôi, chỗ người lại có chuyện gì lớn nữa?”

Kim vương gia lấy chiếu thư ra, tùy tiện mở ra trên bàn: “Người tự xem đi liền biết.”

Khi Diêm Phi Hoàng tỉ mỉ xem, thấy được chính là chiếu lệnh tiểu hoàng đế lệnh bọn họ điều binh tây nam, cứu trợ Bạch Vũ Kỳ!

“Cái gì!” Hắn vỗ bàn đứng lên.

“Đây không phải là chuyện sớm muộn sao? Tuy Bạch Lang Vương và chúng ta luôn bất hòa ý kiến, nhưng dù sao cũng là công thần đặc lực của Nam Hàn.”

Diêm Phi Hoàng đi tới đi lui bên bàn: “Nhưng nhanh như thế đã rơi vào cảnh ngộ không thể không bảo chúng ta đi ứng cứu, Bạch Lang Vương, quả thật rất tài cán a!”

“Nói vậy là sao?”

Diêm Phi Hoàng quả thật là rợn tóc gáy, hai hộ vệ có khả năng lộ sơ hở thì thôi, ngay cả bản thân hắn cũng sắp phải đối diện Hoàng Linh Vũ rồi! Hắn đi vài bước, dừng lại, quay đầu hung tợn nói với Kim vương gia: “Chuyện này không liên quan tới ta, chiếu thư là cho người, cũng là người nhận. Ta chỉ có một câu cảnh báo người, gặp Nam Vương quân, người không có phần thắng.”

“Người không đi cùng ta sao?” Kim vương gia mắt long lanh đảo vài vòng, nói: “Chẳng lẽ người sợ bản thân không thắng được Lục Năm Giác?”

“Đấu cùng Lục Năm Giác, ta còn chưa có phần thắng. Vấn đề là ta cùng y đấu cái gì.”

Kim vương gia nhíu mày nói: “Vấn đề này ta đã chú ý rất lâu rồi. Phi Hoàng, bình thường người đều hành động như sấm sét, quyết định mục tiêu rồi thì sét đánh không động, ai cũng không thể khuyên can được

người, trước nay cũng chưa từng thấy người sợ hãi ai, duy chỉ có gặp phải một vài người thì sẽ loạn bước chân. Đầu tiên là chuyện của Hoàng Linh Vũ, sau đó là chuyện của Lục Năm Giác. Phi Hoàng, người có phiền não gì, lẽ nào không thể nói với ta thử sao?”

Diêm Phi Hoàng lắc đầu, nói: “Nếu người không muốn ta với người đường ai nấy đi, chuyện cứu Bạch Vũ Kỳ chỉ có một chữ___ kéo, có thể kéo dài bao lâu thì kéo dài bấy lâu.”

Kim vương gia chần chừ rên rỉ rất lâu, cuối cùng nói: “Ta vốn cũng không nguyện ý giúp hần, tự nhiên sẽ mượn cớ chiến sự khẩn cấp không thể đi được để tránh. Nhưng Phi Hoàng, trong lòng người nếu có gì đó vướng mắc, tốt nhất nên giải quyết sớm. Dù sao chiến trường này không lớn, lúc nào gặp Hoàng Linh Vũ và Lục Năm Giác cũng là chuyện không chắc chắn. Ta hy vọng người có thể xác định thủ đoạn mà bản thân có thể đối phó với hai người đó.”

Nói xong, tuy vẫn còn mang theo rất nhiều nghi hoặc lo ngại, Kim vương gia vẫn đi, từ đáy lòng, kỳ thật hần tin vào sự quả quyết của Diêm Phi Hoàng. Đến cuối cùng, Diêm Phi Hoàng nhất định sẽ giúp hần, vì mục tiêu của bọn họ giống nhau, thống nhất thiên hạ, cai quản dân gian.

Bắt đầu từ năm sáu tuổi, cuộc sống tựa hồ đã tiến hành trong cuộc lăn lê bò lết, trên người rất ít khi có lúc hoàn hảo, luôn xưng bầm tím tái, nhưng Xán di rất tốt, chưa từng để hần chảy máu, hơn nữa mỗi lần rèn luyện xong, Xán di sẽ lặng lẽ ôm hần, cho hần vòng tay ấm áp.

Lần đầu tiên hần giết người là khi tám tuổi.

Máu đỏ chảy lan đầy đất tràn ra từ cổ của nô phó đó, bắn lên toàn thân hần là dịch thể nóng hổi. Lúc đó Mạc Xán vẫn còn tóc đen đứng sau lưng hần, từ ái mỉm cười, kiêu ngạo nói “Làm rất tốt.”

Người đó bị đứt đầu, chết rất nhanh, gần như không có giây dụa. So với hần lúc đó bị roi của Mạc Xán đánh cho lăn lộn khắp nơi thì đã tốt hơn nhiều rồi, vì thế hần nghĩ, “Cách chết không thống khổ nhất chắc chính là cách chết đổ máu đi? Trước đây bị đánh tới xưng bầm tím, thật sự rất đau.” Sau đó hần chọn ô kim huyền sắc bén vô cùng để làm vũ khí kẻ thù.

Năm mười hai tuổi, hần bị kiếm của kẻ ám sát rạch ột đường, máu tươi đỏ diễm cuộn cuộn trào ra. Mới đầu chỉ cảm thấy lưỡi dao băng lạnh và kim thuộc chua xót, sau đó thì cảm thấy như bị thiêu đốt, cuối cùng dần cảm thấy đau___ hơn nữa càng lúc càng đau.

Người đó cuối cùng không còn sống quay về, Mạc Xán như phát điên xé người đó thành từng khúc. Nhưng hần vẫn khóc, hần hỏi Mạc Xán: “Trước đây người bị ta giết, có phải cũng sẽ đau như thế không?”

“Không đau không đau, Sỉ Diệm ngoan ngoan nghe lời, bọn họ sẽ không cảm thấy đau. Vì do Sỉ Diệm ra tay, cho nên bọn họ sẽ không cảm thấy đau___ Sỉ Diệm là hài tử đặc biệt nhất, cho nên bọn họ sẽ không cảm thấy đau.”

“Vậy tại sao ta lại cảm thấy đau? Bị thương đổ máu lại đau như vậy?”

“Vì hạ thủ là người khác a.”

“Ta hại người khác người khác sẽ không đau, ta tự rạch mình thì bản thân cũng sẽ không đau sao?”

“Sỉ Diệm là hài tử đặc biệt nhất, bọn họ sẽ không đau, nhưng người sẽ đau. Sỉ Diệm phải ngoan ngoan nghe lời, Xán di vĩnh viễn ở bên cạnh người!”

Xán di vĩnh viễn ở bên cạnh người... nữ nhân tóc trắng đỏ vung song trảo, hung tợn trảo lên đầu gối của y, cắm sâu vào bên trong, bén nhọn, băng lạnh, đau đớn...

Mộ Dung Sỉ Diệm an an tĩnh tĩnh lại, hần là Nguyệt Bằng của Bằng Tò, hần cần bảo trì an tĩnh bất cứ lúc nào. Cho dù có bị ác mộng cũng vậy, trước khi phát ra tiếng kinh hô, bản thân hần đã tĩnh lại. Lúc này đã là giữa đêm, Nam Vương quân vẫn không ngừng nhổ doanh vây bắt dồn ép Bạch Vũ Kỳ, nhưng ai cũng đều phải nghỉ ngơi, theo thường lệ, hai quân vào ban đêm đều sẽ chọn nơi thích hợp để an doanh dựng trại.

153. Q.3 - Chương 160: Lần Đầu Làm Cha.

Mộ Dung Sí Diệm trở người, giật mình phát hiện người đáng lý ở gần lại không có. Trong trường một chút nhân khí cũng không có, đều là màn đêm băng lạnh và tịch mịch khủng bố, bên tai tựa hồ lại truyền tới tiếng vang ‘vĩnh viễn ở bên cạnh người’. Mộ Dung Sí Diệm ngồi dậy, chậm rãi co thành một cục, hai gối cuộn lại, hai tay che kín lỗ tai. Nhưng càng che thì thanh âm đó càng lớn, giống như ngay bên cạnh có nữ nhân tóc dài trắng toát cúi đầu, thổi hàn khí vào sau cổ hắn.

“Người rất lạnh sao?” Đột nhiên có người hỏi: “Độc còn chưa trừ sạch, nhịn thêm bốn năm ngày nữa thì có thể khỏe hẳn rồi.”

Mộ Dung Sí Diệm giật mình, khi ngẩng đầu lên, là Hoàng Linh Vũ vừa mới từ bên ngoài vào, trong cánh tay còn kẹp một bao nhỏ, còn xách một ngọn đèn, tay còn lại vẫn chống nạng. Hoàng Linh Vũ không đợi hắn trả lời, đã tự đi vào phủ chặn lên, cười nói: “Tiểu Tiểu hôm nay không ở đây, ta còn nghĩ phải tự mình động thủ cơm no áo ấm, là người giúp ta trải ra sao?”

Mộ Dung Sí Diệm ngây ngốc, không đáp lời.

“Àn, ít nhất người cũng phản ứng một chút cho ta được không, rất không có cảm giác thành tựu a. Khó được ta ở trước mặt các học sinh còn khá uy tín, nhưng đến trước mặt người thì lại biến thành người trong suốt rồi.” Hoàng Linh Vũ vừa báo oán, vừa mở bao nhỏ kẹp dưới tay ra, sau hai tầng giấy được mở, là một đài sen màu xanh lục, vì đã ngắt được một thời gian, bên mép đài sen đã trở nên úa vàng.

Đây là Lộ Thị Tửu mấy ngày trước mang tới cho y, là lễ vật của Mộ Dung Bạc Nhai.

Mở thư kèm theo, là bút tích của Mộ Dung Bạc Nhai, trên viết: “Hoa sen ở Sơn Hải Cư kết thành đài sen, đại khái là đài sen sớm nhất ở Sài Đô. Hôm nay vừa thấy liền nhớ tới chuyện trước kia, không cần nấu, nhưng phải nhốt lột vỏ xanh xuống mới ăn.”

Mấy năm trước khi gặp nhau lần đầu, thật sự là sự tương kiến một lời không hợp liền đấu đá, lúc đó ngay cả ăn đài sen cũng không biết cách nên bị hắn cười nhạo. Thật là chuyện rất lâu về trước rồi, gần đây luôn hoài niệm chuyện cũ, lẽ nào là triệu chứng của tuổi già sao? Hoàng Linh Vũ nhìn đài sen trong tay nghĩ.

Y cầm hai bên đài sen, hơi dùng sức bẻ thành hai nửa. Nhìn nhìn Mộ Dung Sí Diệm, còn đang giống tên ngốc ngồi đó dòm mình, Hoàng Linh Vũ đặc biệt không biết làm sao, giao một nửa cho hắn, nói: “Tam ca của người đưa tới, một nửa cho người, một nửa cho ta. Vị đạo không tới, ta trước kia từng ăn rồi.”

Mộ Dung Sí Diệm vươn tay cầm lấy một nửa, thật ra trước kia hắn còn chưa từng thấy qua sen mọc từ chỗ nào ra, cũng không biết hạt sen ăn như thế nào, nhưng lời của Hoàng Linh Vũ thì sẽ không hoài nghi, vì vậy vô cùng nghe lời không chút do dự há miệng cắn xuống.

Hoàng Linh Vũ giật mình đánh bay đài sen trong tay hắn, tiếp theo mới thấy được gương mặt đã biến thành trắng bệch của Sí Diệm, giống như tiểu hài bị ăn hiếp dọa sợ.

Y thở dài, nói: “Là ta không đúng, nhưng mà... nhưng mà...” Y không nói nhưng mà cái gì, chỉ rằng nín nhịn, che miệng cố nén tiếng cười. Mộ Dung Sí Diệm không cao hứng, nói: “Người rốt cuộc làm sao vậy, chốc chốc phát giận, chốc chốc lại vui.”

“Ta không có giận.” Hoàng Linh Vũ không nín cười được, khiến gương mặt dưới ánh đèn trở nên hồng nhuận minh diễm. “Đài sen không thể ăn như vậy...”

Nói tới đây, đột nhiên nhớ tới kiếp trước từng thấy qua tiền lệ giáo dục...

Hài tử Trung Quốc nếu bị vấp ghế té ngã, cha mẹ Trung Quốc lập tức chạy tới ôm hài tử lên, còn không đợi hài tử khóc, đã vỗ cái ghế đó mắng “cái ghế ngu, đều là cái ghế sai, bảo bảo không khóc nha.”

Nếu là hài tử Mỹ bị vấp ghế té ngã, mẹ nó sẽ đứng kế bên nhìn nó tự đứng dậy. Nhớ có một hài tử ngã rồi khóc lớn, mẹ nó ở bên cạnh nói “Tom, con bị ngã, lẽ nào là cái ghế sai sao? Cái ghế không động, không nhìn rõ đường, là trách nhiệm của ai?”

Không biết là tá điền nào nói, bảo vệ quá mức chỉ nuôi ra phế vật, càng xem hài tử thành bảo bảo, thì hài tử càng sẽ trở thành đồ bị thọt.

Hoàng Linh Vũ bắt đắc dĩ sâu sắc, thâm cảm thấy bản thân thế nhưng lại có cảm giác ‘lần đầu làm cha’ này.

Y nhặt một nửa đài sen lên, bẻ một miếng rìa ngoài bỏ vào miệng Mộ Dung Sí Diễm, hỏi: “Ngon không?”

Mộ Dung Sí Diễm ngoan ngoan lắc đầu: “Một chút cũng không ngon.” Ngừng một lát lại nói: “Nhưng ngon hơn được tề nhiều.”

“Ai, đây lại không phải là được tốt gì, không sao thì người ăn nó làm gì.” Hoàng Linh Vũ tách một hạt sen còn mang vỏ ra giao cho hắn. “Đây mới là hạt sen, chẳng qua người xem thử xem làm sao mới có thể ăn.”

Mộ Dung Sí Diễm nhận lấy, nghiêm túc bắt đầu nghiên cứu.

Hoàng Linh Vũ yên tĩnh nhìn, rất nhanh cảm thấy buồn ngủ, ngáp vài cái rồi chui vào trong chăn ngủ.

Sau khi Mộ Dung Sí Diễm suy tính trái phải, thuận tay ‘giải phẫu’ vài hạt, cuối cùng nắm được bí quyết, còn có phát hiện trọng đại, hắn cao hứng nói: “Nhân sen trong suốt bên trong có vị ngọt đó, người cũng nếm thử xem!” Nhưng lại không có ai trả lời hắn, quay đầu lại nhìn, Hoàng Linh Vũ đã ngủ rồi.

Trong ngoài trường yên yên tĩnh tĩnh, trong miệng Mộ Dung Sí Diễm nhai hạt xem thơm ngát ngọt ngào, ôm đầu gối ngồi bên cạnh Hoàng Linh Vũ, trong lòng là cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt.

Hành quân vẫn còn đang tiến hành, binh sĩ của Bạch Vũ Kỳ vẫn không ngừng đào vong, đại quân mười mấy vạn hiện tại chỉ còn lại không đến hai phần năm. Thật ra bắt đầu từ khi Nam Vương quân thành công cắt đứt lương thảo quân nhu của Bạch Vũ Kỳ, thì đã xác định được kết cục thảm bại của Bạch Lang Vương, chỉ là vấn đề sớm muộn. Cho nên một chút sự vật đều không cần đến chỉ thị của Hoàng Linh Vũ, chư tướng đều có thể tùy cơ ứng biến xử lý.

Chư tướng tùy quân tự nhiên không cảm thấy cực khổ, nhưng trong mắt người nào đó mà nói, có thể cười ngựa tung hoành ngoài quân trường, là chuyện may mắn và thoải mái a!

Tần Tì Bà đã liên tục ba ngày không thể ngủ ngon, không phải vì có người nhiễu loạn hắn ngủ____ từ sau khi rơi vào tay Lý Sảng, Tần Tì Bà cuối cùng cũng thấu hiểu được cái gì gọi là ‘tâm lý biến thái’, cái gì gọi là ‘áp lực tâm lý’. Hai thứ này chỉ có từng nghe Diêm Phi Hoàng nhắc tới, nhưng chưa từng thấu hiểu và lĩnh hội.

Lý Sảng tuy là đích thân Trình Bình dạy dỗ ra, nhưng rất nhiều phương diện đều khinh thường không sử dụng tới những thủ đoạn cũ của Trình Bình, luôn luôn tạo ra kết cấu khác biệt trên phương diện đặt được khẩu cung, lấy lừa đảo dối gạt làm chủ, cho nên thủ đoạn nhiễu loạn giấc ngủ, là thứ mà Lý Sảng khinh thường dùng tới. Cho nên lần này, hắn tìm đến Nhạc Huy và Lương Tiểu Tiểu làm trợ thủ.

Phương án dò hỏi mà hắn thiết kế, lấy ‘ác mộng’ làm thành đầu mối xuyên suốt toàn cục, với cách làm áp dụng ý tưởng giáo dục của Lục Mang Lâu đề xuất tuần tự là ‘kẹo ngọt’, ‘roi da’ luân phiên nhau tạo cho nhân vật mục tiêu áp lực tâm lý nặng nề nhất. Nhạc Huy tâm lý biến thái chính là cây ‘roi da’ đó, Lương Tiểu Tiểu với nụ cười tươi đẹp thì lại là viên ‘kẹo ngọt’ đó.

Khi ban ngày hành quân, Tần Tì Bà ngầy ngẩn ở trong xe tù hoàn toàn phong bế, những gì thấy được chỉ có Nhạc Huy ở góc xe tù phụ trách trông coi hắn. Đương nhiên, Nhạc Huy là học sinh tốt vô cùng dụng công, nếu không cũng sẽ không lấy được vị trí hàng đầu của tổ y thuật lớp y độc trong Lục Mang Lâu. Vì thế cho dù trong xe tù phong bế, lắt lự, hắn cũng bày ra đài công việc gián dị, bắt đầu giải phẫu. Mới bắt đầu thì là ech xanh, rất thường thấy, chuột đồng rất khỏe mạnh.

Tự nhiên, thời bấy giờ cũng không có mấy ai chân chính làm qua giải phẫu. Trừ sát thủ muốn nghiên cứu đặc trưng thể trạng sinh vật để vận dụng trong thuật thích sát ra. Vì thế Tần Tì Bà xem rất hứng thú, cảm thấy đây là cách tốt để giết thời gian.

Nhưng rất nhanh, hắn đã thay đổi suy nghĩ của mình____

Thủ pháp giải phẫu của Nhạc Huy khác người bình thường. Cứ như hắn từ khi sinh ra đã có thuật giải phẫu lột da rút gân tinh luyện, bất luận là chim trùng rùa hay là rắn ếch chuột, Nhạc Huy đối phó đều đắc tâm ứng thủ như trong truyện thần quái, nhanh, rất nhanh!

Chỉ nửa ngày, hắn đã giải phẫu sáu loại động vật. Tiếp theo, buổi chiều biến thành thi thể gà rừng mà trong miệng vết thương đã sinh dòi, tản ra mùi thúi buồn nôn, con dòi màu nâu vàng to bằng đầu ngón út ra vào lút nhút trong khoang mắt của con gà. Nhạc Huy lại làm như không thấy, mặt vẫn mang theo nụ cười ôn nhu lưu tình khắp nơi, dao quang chớp động, con gà lại biến thành một đồng xương cốt, dòi thì bị nhặt ra từng con từng con ném vào một cái bình nhỏ.

154. Q.3 - Chương 161: Hai Nam Một Cháo

Diêm Phi Hoàng có gia huấn rằng: “Núi Thái một cây tùng, sừng sững giữa thiên hạ”, lại rằng “Mặc người cuồng phong bạo vũ, ta vẫn nằm ngủ trên sinh.”, còn rằng “Vừa hành vừa tẩu nhìn thiên hạ, hoàng thân quốc thích thì làm sao”. Những gì ở trên thuật lại, là gặp biến không kinh, sét đánh không động, vẫn là đặc trưng tinh thần lớn nhất của người nhà Diêm thị.

Tần Tì Bà không then là môn sinh do Diêm Phi Hoàng dẫn dắt, cả ngày đối diện Nhạc Huy, lúc đầu có thể xem vô cùng hứng thú, sau đó thì liên tục ngáp dài. Không dễ gì mới chống đỡ được tới lúc an doanh dựng trại, Nhạc Huy đại khái không làm gì được hắn, tự mình xuống xe đi ngoài.

Hai người họ tuy ngồi một xe, nhưng trước sau đều có rào ngăn. Tần Tì Bà nghĩ tới bản thân cũng có nửa ngày không giải quyết vấn đề, tinh thần vừa tụt lại, liền đứng thẳng lưng lên gõ loạn còng tay lên rào sắt trên xe, vừa la lên: “Thả lão tử ra ngoài, lão tử cần giải quyết.”

Quả nhiên có hồi ứng, không bao lâu, cửa xe lại mở. Nhưng đi vào lại không phải là Nhạc Huy, mà là nam tử trẻ tuổi thân hình duyên dáng.

Vốn mang tinh thần lợn chết không sợ nước sôi, Tần Tì Bà chuyển mắt nhìn sang, trong ánh sáng nghiêng rọi xuống qua rào sắt ở cửa sổ xe tù, phát hiện là vị ‘tì’ Lương Tiểu Tiểu của phu nhân Lục Năm Giác___ Hiện tại hắn đã hồi phục nam trang, sắc mặt xanh trắng như thường, mày ngài hơi chau, rõ ràng là có chút thống khổ.

Hắn chắc cũng là địch nhân đi___ Tần Tì Bà nghĩ, vì thế không để ý tới hắn.

Chỉ thấy Lương Tiểu Tiểu bắt đầu động thủ thu dọn rác rưởi đầy xe, ngón tay thon dài mò tới những thứ nội tạng, da lông, càng thu nhặt thì sắc mặt càng khó coi, cổ họng thậm chí có tiếng vang, hầu kết cũng đi động lên xuống.

Tần Tì Bà nghĩ, thật là tạo nghiệt, tên nhóc trẻ tuổi này không phải kẻ tâm ngoan thủ lạt Nhạc Huy kia, mới thấy trận thế này đã cảm thấy buồn nôn rồi.

Lúc này Nhạc Huy mở cửa vào, vừa thấy là hắn, thô thanh thô khí nói: “Thu dọn sạch sẽ, tiểu tiện nhân người.” Nói xong, một cước đạp lên mông Lương Tiểu Tiểu. Lương Tiểu Tiểu không nhẫn nhịn gì được nữa, nhào vào góc bàn đặt ‘công cụ’, nôn ra ừng ực. Tần Tì Bà nhìn được rõ ràng, một đồng dịch nhớt dính màu nâu đỏ bết chảy ào ào lên nửa bàn. Nhất thời, vị chua gay mũi lan tràn cả khoang xe.

Thấy tình hình hai người bọn họ như thế, ngay cả Tần Tì Bà cũng đang nghĩ, hai người này không phải là một bọn sao? Đang chơi trò gì, bày trò quỷ gì đây?

Nhưng chuyện ngoài dự đoán, Nhạc Huy không những không thể hiện lương tâm của ‘đồng bạn’, ngược lại còn tức giận mắng: “Đại gia người! Tiểu tiện nhân người dám làm dơ bàn của gia, liếm cho sạch đi!”

Lương Tiểu Tiểu nhào lên bàn, vẻ mặt thống khổ khó chịu, nhưng cũng không dám tức không dám nói, chỉ khẩu cầu: “Nô gia không dám nữa, nô gia không dám nữa đâu, Nhạc gia tha cho nô gia đi.”

Chỉ một câu này liền khiến Tần Tì Bà như bị sét đánh ngoài khét trong mềm, thâm nghĩ, Lương Tiểu Tiểu này giả nữ nhân lâu quá rồi, thật sự quên luôn mình là nam tử, khó trách Nhạc Huy muốn mắng hần tiểu tiện nhân. Xem dáng vẻ hần tuy đáng thương, nhưng chưa chắc không phải bản thân hần cũng có sai.

Nhưng Nhạc Huy vẫn không bỏ qua cho hần, lấy cái bình đựng đầy dòi đặt trước mặt hần nói: “Người làm hồng thứ của tiểu gia, thì phải chịu trừng phạt, người một là ăn hết cái bình dòi này, hai là liếm sạch cái bàn này cho tiểu gia.”

Lương Tiểu Tiểu mắt hàm lệ, trái phải khó xử, trước sau khẩn cầu không được, cuối cùng mặt mày đầm lệ đẩy bình dòi ra, chọn hình phạt liếm sạch mặt bàn. Tần Tì Bà mở trừng to mắt, cả quá trình gần như khiến hần không dám tin.

Lương Tiểu Tiểu kéo vạt áo khom lưng xuống, thè cái lưỡi nhỏ nhả ra, liếm lên bàn công cụ đầy uế vật nôn mửa, còn có tiếng động nhỏ.

Đây nhất định là ác mộng, Tần Tì Bà nghĩ, hần thậm chí có thể xác định Nhạc Huy và Lương Tiểu Tiểu không phải là một bọn. Cho dù muốn lấy lòng tin của địch nhân như hần, hình thức khổ nhục kế có rất nhiều, hà tất chọn lựa phương thức chà đạp tôn nghiêm như vậy. Tần Tì Bà cũng không tưởng tượng nổi, có người nào lại để bằng hữu của mình chịu sỉ nhục như thế.

Lương Tiểu Tiểu liếm láp, hấp dục từng hớp, trong dịch nhớt màu nâu đỏ còn có thể thấy được hạt gạo chưa tiêu hóa hoàn toàn, những miếng thức ăn nát vụn, Tần Tì Bà chuyển mắt đi không thể tiếp tục nhìn tiếp nữa, nếu không còn có thể ăn cơm được nữa hay không khẳng định trở thành một vấn đề lớn.

Cuối cùng, Nhạc Huy liếm môi, nói: “Ngày mai giải phẫu dòi...”

Nếu cuộc giải phẫu cả ngày nay, Tần Tì Bà chỉ cảm thấy hơi thối khó ngửi một chút, vậy thì nụ cười mỉm của Nhạc Huy đủ để trở thành một trong những cảnh tượng ác mộng của hần!

Khi Nhạc Huy và Lương Tiểu Tiểu cuối cùng rời khỏi, Tần Tì Bà thâm thở phào. Một khắc ngắn ngủi vừa rồi, là thời khắc duy nhất hần cảm thấy áp lực khó chịu trong cả ngày nay.

Trong thiên hạ này sao lại có ác nhân như thế! Cường ép nam hài tử nhỏ bé yếu ớt (?) xinh đẹp như thế chịu phải sỉ nhục này, thống khổ chịu đựng hình phạt thảm vô nhân đạo như vậy. Tần Tì Bà nỗ lực nghĩ kế thoát thân, đồng thời đã quyết định, nếu có năng lực, sau khi thoát thân nhất định phải cho đại ác nhân Nhạc Huy đó biết tay, thuận tiện giải cứu Lương Tiểu Tiểu bị áp bức thoát khỏi ma trảo.

Ngày thứ nhất trôi qua như thế...

Trình Bình nhìn thấy Hoàng Linh Vũ ở bên ngoài xe tù chỗ Mạc Xán, lúc đó Hoàng Linh Vũ còn chưa đi vào, vì vậy đi theo Trình Bình ra ngoài ba trượng, nhẹ giọng nói chuyện.

Mấy ngày qua, Trình Bình đối với kẻ áo màu nửa đường nhảy ra đó vẫn không có tiến triển gì, nhưng Lương Tiểu Tiểu đã thành công lấy được sự đồng tình của Tần Tì Bà. Mà cuộc giải phẫu huyết tinh mỗi ngày của Nhạc Huy, và cả cách làm lúc thì bắt Lương Tiểu Tiểu ăn đồ ối ra, lúc thì bắt hần ăn dòi, lúc thì bắt hần ăn phân, càng thành công dẫn lên áp lực tâm lý nặng nề của Tần Tì Bà, hiện tại, hần ta ngay cả ngủ cũng không thể ngủ ngon.

Hoàng Linh Vũ nghe được tai ương trong ba ngày của Tần Tì Bà, cười ngả đông ngả tây, xem chút chống đỡ không nổi bụng nặng ngã xuống.

Trình Bình thở dài nói: “Đây chính là học sinh của chúng ta a, bình thường chính các lão sư trong lâu đến vui quên trời đất, hiện tại cuối cùng cũng chuyển đầu súng đi hãm hại nhân gian, thực sự là đáng mừng đáng vui!”

Nhớ năm đó, tên hại nhân tinh Lý Sảng này và học sinh mặt lạnh biến thái Nhạc Huy này hợp tính cùng giuộc, tại bài học công khai giải phẫu đầu tiên của Bạch Long đã làm cho Bạch Long phải nôn mửa tại chỗ, được bình chọn làm đại họa gây hại tập thể của Lục Mang Lâu năm đó.

Thì ra lúc đó, Lý Sảng đã nấu một chén cháo phụng lễ bát bảo lên mang tới lớp. Nhân lúc Bạch Long cúi đầu giải phẫu, lặng lẽ đem cháo đổ lên trên bàn dạy. Đợi khi Bạch Long ngẩng đầu lên giảng giải, thì làm ra vẻ buồn nôn, tư thế che miệng ới diên cuồng.

Mọi người vừa thấy trên bàn nhiều uế vật như thế, toàn bộ đều bị dọa ngây ra, Bạch Long cũng giật mình kinh sợ đi qua muốn chắn mạch cho hắn.

Nhưng Nhạc Huy ngồi bên cạnh lại nói: “Trước tiên vẫn nên dọn dẹp vệ sinh đi.” Ngừng một lúc lại nói: “Hoàng đại chịu không được kẻ lãng phí lương thực đâu.”

Nói xong, hắn sắp đầu tới, bắt đầu liếm nuốt ra tiếng mở cháo tản ra mùi chua trên bàn.

Lúc đó Bạch Long ngây ra, đứng tại chỗ không thể động đậy.

Nào biết Lý Sảng đáng lý nên là bệnh nhân cũng ngẩng đầu lên, dùng tay áo lau lau miệng, yếu đuối một mồm nói: “Đúng a, lâu huân Lục Mang Lâu___ không thể lãng phí thức ăn.” Vì thế cũng tiến tới ăn.

Toàn thể ngây ra.

Sắc mặt Bạch Long trắng rồi lại đỏ, đỏ rồi lại xanh, cuối cùng che miệng chạy đi, diên cuồng ới mưa. Nghe nói bốn năm ngày sau đó, với lời tự răn ‘mỹ thực vẫn là mỹ học duy nhất của ta’ mà Bạch Long không còn muốn ăn. Cho tới khi trò kịch ác độc của hai người bị vén màn bí mật, Bạch lão sư trắng trắng mập mập đã biến thành Bạch lão sư xanh xanh gầy gầy.

Về sau, chuyện này lan khắp trong Lục Mang Lâu, được gọi là chuyện ‘hai nam một cháo’.

Sau đó, trò kịch ác độc này giữa các học sinh tươi tốt như gió, đến mức dùng thủ pháp ma thuật từ trong bình đựng dòi bọ lấy ra phần trùng (một loại đồ ăn vặt ở phương nam), dùng thủ nghệ tuyệt diệu điều phối ra tương mè hình dáng hệt như phân, trở thành trò chơi nhỏ trên đĩa đồ ăn.

Hoàng Linh Vũ cười nói: “Màu xanh được tạo từ lam nhưng lại xanh hơn lam, bọn chúng tiến triển rất thuận lợi, người lại dậm chân tại chỗ, không sợ bị bọn chúng cười sao?”

“Sợ có tác dụng gì, mấy năm nay ta cũng không còn thời gian nghiên cứu tinh túy bức cung. Hơn nữa, bọn chúng có thể giải dùng cách một kéo một co thao túng trạng thái tinh thần của đối thủ, chứng minh trưởng thành nhanh chóng, chúng ta cũng nên cao hứng mới phải.” Trình Bình nhìn xe tù không xa kia, hỏi: “Người muốn đi tìm Mạc Xán?”

Hoàng Linh Vũ gật đầu: “Để nàng ta tiếp tục như thế cũng không phải chuyện hay, ta chuẩn bị sớm an bài một nơi an thân cho nàng ta.”

“Người có hỏi qua Mộ Dung Sí Diệm không?”

“Sí Diệm?” Hoàng Linh Vũ kinh ngạc nói: “Liên quan gì tới hắn?”

Hoàng Linh Vũ vừa hỏi xong, cũng biết ngay ý của Trình Bình, dù nói thế nào, Mạc Xán cũng là người đã nuôi nấng Mộ Dung Sí Diệm mười mấy năm, sau đó lại là nàng ta hạ độc thủ, xem đi xem lại, dù sao thì cũng có liên quan tới Mộ Dung Sí Diệm. Bất luận là báo ân hay là báo thù, Trình Bình hy vọng ít nhất có thể để Mộ Dung Sí Diệm biểu đạt thái độ.

Y chậm rãi lắc đầu: “Trình Bình, người có lúc rất hiểu nhân tâm, sao lúc này lại ngu ngốc như vậy?”

155. Q.3 - Chương 162: Huỳnh Dụ Đệ Công.

Trình Bình biết, có người từ khi sinh ra đã phải chịu sự giáo dục tẩy não. Hắn toàn tâm toàn ý tin tưởng thứ mà mình được nghe, đem tất cả của mình dâng hiến cho người đã nuôi dưỡng mình trưởng thành, quan hệ của Mộ Dung Sí Diệm và Mạc Xán không nằm ngoài thứ này.

Nhưng nếu có một ngày, hấn phát hiện bản thân bị lừa, hai mươi năm từ khi nhớ chuyện tới nay hoàn toàn chỉ được xây dựng trên dối gạt và lợi dụng, không có yêu thương cũng không có thân tình, tín nhiệm và ý lại mà bản thân đã cống hiến, bị người ta hoàn toàn không trân trọng ném bỏ, vậy hấn sẽ làm sao?

Hận.____ Nhân tình trong đời, không ngoài điều này.

“Người là sợ hấn trong lúc xúc động sẽ hạ thủ quá nặng, tương lai sẽ hối hận? Nhưng Mạc Xán này làm quá phận như thế, hơn nữa còn rất nhiều chuyện ác chưa bị vạch trần, tin rằng Mộ Dung Sí Diệm cho dù giết nàng ta, tương lai cũng sẽ không có khả năng hối hận.” Trình Bình hỏi.

“Không phải vì sợ hấn hối hận, mà là vì hấn đã có chọn lựa rồi. Lần này khi thấy Mạc Xán, hấn không tiếp cận cũng không xa cách, chỉ xem nàng ta như người xa lạ. Đây chính là nguyện vọng của hấn đi, ân thù gì đó, trong hai mươi năm quá khứ đều coi như đã san bằng, sau này không còn có quan hệ gì nữa.”

Trình Bình hiểu rõ nói: “Khó trách cho tới bây giờ cũng không nghe hấn hỏi tới tình hình của Mạc Xán.”

“Tóm lại, chuyện này chúng ta cứ gánh toàn bộ, đừng để dính tới Sí Diệm.”

“Ta hiểu.” Trình Bình cười cười. “Người đây là muốn đem hấn bỏ dưới cánh bắt đầu bảo hộ rồi sao?”

Hoàng Linh Vũ chần chừ nói: “Tạm thời cứ như vậy trước đi, dù sao còn có một tầng quan hệ với huynh trưởng hấn, sau này an bài hấn thế nào, có lẽ Mộ Dung Nam Cẩn và Mộ Dung Bạc Nhai còn có cách nghĩ tốt hơn. Người cứ đi lo chuyện của mình trước, ta đi xem Mạc Xán.”

Trình Bình lại kéo y lại tỉ mỉ đánh giá, nửa ngày sau mới nói: “Thời gian này khí sắc không tồi, vốn ta còn sợ người bị mệt.”

Hoàng Linh Vũ nhún vai nói: “Người không nghĩ thử xem Trác Kiếm là người của ai, ngay cả người như Tiên quân tiên đều có thể bị hấn tìm được, thì chuyện này hấn còn không nghĩ tới sao? Mấy ngày nay thực sự khiến ta nhàn chết rồi, chỉ có thể rảnh rỗi đi qua tìm Mạc Xán giải sầu thôi.”

“Nàng ta thật đáng thương, rơi vào cảnh ngộ trở thành công cụ giải sầu cho người, thực là thảm vô nhân đạo.”

Khi lên trên xe, Mạc Xán đang nằm trên đó, hai mắt mở trừng nhìn thẳng nóc xe. Kỳ thật nàng ta vẫn còn đang sốt, thương thể cũng vẫn nặng, nhưng chính là không chịu mở miệng. Từ sau khi bị Hoàng Linh Vũ nhìn sạch sở sạch, nàng tựa hồ đã nảy sinh tâm tình bình võ thì không sợ bị đập, bất cứ ai tới đối được, giúp đi ngoài cũng đều có thể miễn cưỡng phối hợp.

Hoàng Linh Vũ vén chăn phủ trên hạ thể nàng ra, nhìn quanh một lần, phát hiện trên băng lại bị thấm máu, thậm chí kỳ lạ. Máu này rõ ràng là mới, nhưng vết thương đã được Nhạc Huy may lại, sau đó còn bôi được thảo, chắc không tới mức hiện tại còn chưa khép miệng. Chẳng lẽ là Mạc Xán vừa rồi có động tác gì lớn tác động làm chấn rách vết thương?

Khi nhìn lại nữ nhân này, phát hiện nàng nghiêng mặt đi nhìn vách xe, trên da phần cổ toàn là màu sắc ảm đỏ. Hoàng Linh Vũ hồ nghi suy đoán, có phải vì động tác quá mức kịch liệt, cho nên huyết dịch tuần hoàn tăng mạnh mà khiến trên cổ có ấn đỏ.

Nhưng y rất nhanh đã đánh tan suy nghĩ này, vì lúc này y mới chú ý thấy nơi chảy máu rõ ràng không phải là vị trí bị thương, mà là...

Hoàng Linh Vũ giở khóc giở cười, kiếp trước y cũng từng hóa trang cho xác chết, may may vá vá cũng từng làm qua, tạm thời tính là kiêm chức. Nhưng cũng chưa từng ngờ tới bản thân còn có ngày phải phục vụ nữ nhân tới chu kỳ. Y cười trầm vài tiếng, xuống xe, đi tìm một vị y vụ binh nói: “Đi thu thập nửa bồn tro than tới đây, lại đi tìm thêm vài túi gạo nhỏ dài mà các binh sĩ đeo bên eo, ngâm qua rượu nóng rồi giao cho người trên xe.”

Y vụ binh hoàn toàn mờ mịt, Hoàng Linh Vũ cười nói: “Người chưa thành thân sao? Chưa thấy qua chu trình nguyệt sự của nữ nhân gia sao?” Y cũng chưa có thành thân, nhưng thường thức cơ bản mà nữ nhân cổ đại dùng vải bố bọc tro than xem như băng vệ sinh thì cũng biết tới.

Nói đến rõ ràng như vậy, sắc mặt người đó liền biến đổi. Nói cũng kỳ quái, những binh sĩ này tiếp xúc nhân thể rất nhiều, nếu là khi băng bó đổi được thay y cho người khác giới cũng không cảm thấy xấu hổ, nhưng một khi đề cập tới nguyệt sự, thì liền biến thành rùa rút đầu, ai nấy đều ở một bên chơi trò biến đổi biểu tình.

“Cũng không cần giúp nàng ta thay, nàng ta tự thay là được.” Hoàng Linh Vũ nói.

Nào biết y vụ binh đó vốn không phải là vì chuyện này mà biến sắc mặt, hắn chỉ lúng túng nói: “Ta còn cho rằng nàng ta chắc đã mãn kinh rồi chứ, sao hóa ra vẫn còn chưa hết a...”

Vấn đề này vô cùng bất ngờ, Hoàng Linh Vũ xem chút thổ máu tại chỗ, y vỗ vai y vụ binh nói: “Vị huynh đệ này, người rất có tiền đồ, có cơ hội thì giao lưu nhiều với Nhạc Huy đi.” Còn về Mạc Xán ở trong xe sau khi nghe thấy có ngất xỉu nữa hay không, thì không phải là phạm vi mà Hoàng Linh Vũ có thể quan tâm.

“Thì ra người còn biết khi nữ nhân nguyệt sự thì nên xử lý thế nào. Thật khiến người kinh ngạc, rõ ràng chưa từng thấy người có giao lưu với nữ nhân nào.” Một thanh âm bất chợt vang lên sau lưng. Hoàng Linh Vũ lập tức ngẩng ra, khi còn chưa kịp hồi thần lại, trên vai đã bị gác lên.

Y vụ binh đối diện đó chỉ ngạc nhiên trong thoáng chốc, liền quay người bỏ đi làm chuyện của mình.

Hoàng Linh Vũ che trán nghĩ, đây là ảo giác sao? Chắc là ảo giác đi. Lúc này, Mộ Dung Bạc Nhai nên ở trong Sài Đô làm công tác chuẩn bị sau cùng, điều phối lương thảo cung ứng.

Đúng vậy, cánh tay gác trên vai chỉ là ảo giác của mình, nghe tiếng nói của hắn cũng là ảo giác, còn về chuyện nhìn thấy hắn đang đứng bên cạnh mình, còn bộ dáng cười hi hi đó... chắc cũng là ảo giác luôn... đi?

Mộ Dung Bạc Nhai thấy dáng vẻ của Hoàng Linh Vũ, một nhọc bôn ba suốt mấy ngày toàn bộ không cánh mà bay, làm sao cũng cảm thấy rất đáng. Hắn để truyền lệnh binh dẫn đường ly khai, nhìn xung quanh thấy vẫn có rất nhiều binh sĩ tới tới lui lui, hơi có chút không cam tâm nói: “Ai, bốn phía đều có nhiều người như thế, muốn lập tức cùng người hành phòng trung chi lễ, chỉ sợ không mấy thuận tiện.”

“Phòng trung cái đầu người!” Hoàng Linh Vũ tức giận mắng: “Người không ở Sài Đô chạy tới đây làm gì.”

“Ai ai ai, mưu sát thân phụ cũng không phải mưu sát như vậy a.” Mộ Dung Bạc Nhai che lỗ tai, vẻ mặt ủy khuất, “Thấy ta tới đây, người cũng không thể cao hứng một chút, thật không thú vị.”

Hoàng Linh Vũ hít sâu một hơi, trấn định một chút, mới bình tĩnh nói: “Đồng chí Mộ Dung Bạc Nhai, người còn chưa trả lời vấn đề của ta___ Người không ở Sài Đô chạy tới đây làm gì!” Câu cuối cùng ấy lại nâng cao lên tám độ.

“Oa, sư tử hà đông, được kiến thức rồi!” Mộ Dung Bạc Nhai nhe răng khè miệng, tự lằm bằm báo oán, mắt thấy Hoàng Linh Vũ không buông không tha muốn truy cứu trách nhiệm, mới an ủi nói: “Ta đương nhiên đều đã an bài xong xuôi phòng vụ trong Sài Đô rồi mới đi ra.” Lại lằm bằm: “Sao người lại đối với ta như thế, lẽ nào bình thường đều không tưởng niệm ta một chút hay sao?”

Hoàng Linh Vũ tỉ mỉ đánh giá hắn, mới bao lâu không gặp, quả nhiên đã nhiều thêm hai quầng mắt thâm đen, cổ cao hừng khi mới gặp trôi qua, rõ ràng đã lão đảo muốn ngủ, xem ra trình độ bận rộn đến thổ huyết là thế này đây.

“Ai...” Hoàng Linh Vũ không biết làm sao, sờ sờ đầu hắn coi như an ủi.

Chẳng qua Mộ Dung Bạc Nhai rất nhanh lại nén không được vui vẻ, thật ra hắn sao có thể nén được, sau khi gặp được Hoàng Linh Vũ, quả thật là muốn trưng toàn bộ nụ cười trong mấy năm nay ra hết. Hắn cũng không quan tâm xung quanh còn có các binh sĩ, ôm thắt lưng Hoàng Linh Vũ, hỏi: “Ta bảo Lộ Thị Tửu mang ‘tín vật định tình’ tới, người có nhận được chưa?”

“Tín vật định tình?” Hoàng Linh Vũ kỳ quái nói, “Người có bảo hắn mang ‘tín vật định tình’ gì tới đâu?”

“Đài sen a, hái sớm nhất trong năm nay.”

Hoàng Linh Vũ nhịn không được ôm quyền dộng lên cầm hắn, nói: “Người lấy đài sen làm tín vật định tình cũng không chịu nói sớm! Nếu như vậy, sai không phải ở ta, bản thân người và đệ đệ người định tình đi.”

“A?”

“Đài sen đó đều để để người ăn rồi, ta vừa ngủ dậy, hần còn đeo theo la tâm sen rất ngọt, còn muốn ăn. Ta thấy hần rất vừa ý ‘tín vật định tình’ của người, các người ghép thành một đôi, chính là vừa đúng ‘huy nh dụ đệ công’...”

Mộ Dung Bạc Nhai nhả hết mặt lên: “Bỏ qua cho ta đi, thật buồn nôn...”

156. Q.3 - Chương 163: Một Con Cầm Thú.

Y vụ binh đó lại vội vàng chạy về, dưới nách kẹp mấy túi gạo, trong tay bưng một cái bồn nát. Hoàng Linh Vũ vừa thấy, vội gọi hần lại, chỉ thứ trong tay hần hỏi: “Đó là cái gì?”

“Tro than a.” Binh sĩ nhìn thứ dạng phấn tro đen kịt trong bồn, lý lẽ đương nhiên nói.

Gân xanh trên trán Hoàng Linh Vũ nhảy ra từng sợi, nói: “Căn bản còn chưa đốt đủ lửa, đây là than củi, phải đốt thành loại tro màu trắng...”

“Được rồi được rồi, người xem bản thân mình là gia phó Mạc gia dưỡng sao? Than củi thì than củi, dù sao cũng là sạch sẽ, cùng lắm thì nàng ta bị đen mỏng thôi, cũng không phải là chuyện gì to tát.” Mộ Dung Bạc Nhai nói với y như thế, còn vừa kéo người ra ngoài.

“Ta là lo lắng cho sự an nguy của binh sĩ của người, bạch phát ma nữ đó nếu muốn khiến người khác không thoải mái, không dùng võ công cũng có thể làm được.”

Mộ Dung Bạc Nhai cười nhạo nói: “Thủ hạ do Trác Kiếm huấn luyện ra, làm gì có mấy ai da mặt mỏng. Càng huống hồ quân y trưởng vốn còn là do Dương Vĩ quản, lúc đó người không có ở đây cho nên không biết có bao nhiêu náo nhiệt.”

“Được, là ta lo xa, không nên hoài nghi năng lực của người.” Mới nói tới đây, quả nhiên nghe thấy trong xe ngựa của Mạc Xán truyền tới tiếng mắng chửi, hiếm khi y binh lên đó cũng không có oán thán gì, không phát một tiếng ngồi yên tại đây, không biết đang làm gì.

“Được rồi.” Hoàng Linh Vũ nói. “Ta thừa nhận, đối với nàng ta như vậy là rất không nhân đạo, nhưng người xác định là thủ đoạn của ta so với ai cũng lang độc hơn sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai nghiêm túc nhìn y, nói từng chữ: “Người còn trị liệu cho nàng ta, ta chưa thấy qua tù binh nào được đãi ngộ tốt như thế. Nếu người không bận tâm chuyện nàng ta làm, thì giao cho ta xử lý. Lần này ta sẽ không nghe người, ít nhất lần này ta phải làm chủ.”

Mộ Dung Bạc Nhai từng nghĩ tới Mạc Xán có thể sẽ tới tập kích ‘Lục Năm Giác’ đang làm quân sư trong Nam Vương quân, cho nên sớm đã bảo Tiền quân tiền âm thầm xem trộm thuận tiện báo tin. Mấy ngày trước hần nhận được phi thư của Tiền quân tiền, được biết Mạc Xán quả nhiên đến tấn công, hơn nữa còn bị bắt. Liều mạng vui đầu làm cho xong công việc, an bài nhân thủ tiếp nhận, rồi vội vàng chạy tới đây.

Hần càng nghĩ tới càng thấy kích động, rằng cũng nghiến cả lại.

Hoàng Linh Vũ đen mặt đột ngột nói: “Người kích động cái gì, chuyện của ta lẽ nào không tự xử lý tốt được sao? Chỉ sợ đến lúc đó chọc tức nàng ta nửa sống nửa chết, để làm tấm gương dè ghê cho thiên hạ biết điều mà tránh.”

“Dì ghê?” Mộ Dung Bạc Nhai không hiểu gì.

“Trời! Người quả thật là điển hình của trọng sắc khinh bạn, không trọng sắc khinh đệ! Người đã quên chuyện nàng ta làm với Sỉ Diễm sao?”

Sắc mặt Mộ Dung Bạc Nhai trở nên đen hơn cả Hoàng Linh Vũ, rũ xuống dài hơn cả mặt ngựa, đáng vẻ ‘ta không có gì để nói với người’.

“Người có ý kiến sao?”

Hắn nghẹn nửa ngày, mới phẫn hận nói: “Chỉ dựa vào nàng ta mà muốn làm di ghê của Sí Diệm, người quá tâng bốc nàng ta rồi! Thật khiến ta hận tới ngứa răng, muốn cắn người vài phát để giải hận.” Nói xong, thật sự chu miệng lên cổ Hoàng Linh Vũ hửi tới hửi lui, giống như đang tìm chỗ tấp.

Hoàng Linh Vũ bị hắn làm toàn thân ngứa ngáy, lại bị hắn cắn trong vòng tay, tránh trái tránh phải cũng không tránh kịp, cười mắng: “Bên cạnh còn có người đang nhìn, người nhìn bọn họ đi, cầm sắp rách xuống đất rồi.”

Nghe vậy nhìn sang bên cạnh, quả nhiên vài binh sĩ đi ngang qua đã có bộ dáng cầm sắp rách. Thật ra vì trường kỳ làm công tác sau màn, nên người nhận ra Mộ Dung Bạc Nhai cũng không nhiều lắm, nhưng tướng mạo của ‘Lục Năm Giác’ là đặc trưng vô cùng xuất chúng, lại thường xuyên ra vào quân doanh, người nhận ra y đương nhiên không ít.

Mộ Dung Bạc Nhai hừ lạnh nói: “Ta hận không thể để bọn họ thấy hết, xem ai còn dám nói Sí Diệm là phu nhân của người.” Sau đó lại kề vào tai y tà ác bổ sung một câu. “Đừng nhìn dáng vẻ kinh ngạc của bọn họ, thật ra bên dưới đã rục rịch muốn động rồi, ta dám cược, đợi lát nữa bọn họ sẽ phải tự đi bắn pháo.”

“Bắn pháo?” Hoàng Linh Vũ ngạc nhiên.

Kiếp trước các nam nhân năng lực bình thường tại các nước cũng thích thâm tình gọi chuyện ‘đem tinh hoa của mình cống hiến cho tay của chính mình’ gọi thành ‘bắn súng’ hoặc ‘bắn pháo’. Niên đại này tự nhiên không có súng, nhưng vì Diêm Phi Hoàng can thiệp, nên đại pháo đã có rồi. Chỉ là không nghĩ tới, lập tức xuất hiện ngay động từ ‘bắn pháo’ này. Như vậy xem ra, về phương diện này nam nhân thật sự là... bất luận cổ kim trong ngoài, đều rất có ngôn ngữ chung a.

“Nói tới bắn pháo...” Mộ Dung Bạc Nhai làm như suy nghĩ gì dừng một chút, “À, ta cười ngựa hai ngày hai đêm mới tới, trên người lại vừa là bụi vừa là mồ hôi, chuyện cấp bách nhất, tự nhiên là phải tắm rửa trước.” Nói xong, vác Hoàng Linh Vũ lên, bước nhanh ra ngoài doanh.

“Này, bắn pháo và tắm rửa thì có quan hệ gì a!” Hoàng Linh Vũ nỗ lực giãy dụa. “Lại nói người đi tắm thì đi tắm đi, ta cũng không ngăn cản, nhưng tại sao phải kéo ta cùng đi!”

Hai bóng người biến mất ngoài cửa doanh dưới ánh chiều sáng lặn, lúc này trong doanh trưởng mới đi ra hai người, chính là Nhạc Huy và Lương Tiểu Tiểu vừa hoàn thành nhiệm vụ ‘dọa dẫm’ hôm nay.

Nhạc Huy lắc đầu nói: “Không ngờ Hoàng đại lại còn thiên chân non nớt như thế, bắn pháo còn có thể vì nguyên nhân gì mà liên quan đến tắm rửa, đây không phải là vấn đề rất đương nhiên sao?”

Lương Tiểu Tiểu lại vô cùng vui vẻ, chu môi cười nói: “Đây không phải thiên chân non nớt, mà là cổ chết giãy dụa a. Hoàng đại đáng thương, y chắc nên cảm tạ chúng ta không có đi theo nghe lên mới phải.”

“Người xem Hoàng đại là ai a, còn có thể tới phiên người nghe lên.” Nhạc Huy vỗ đầu Lương Tiểu Tiểu một cái. “Cho dù Hoàng đại không thể tùy tiện động võ, nhưng năng lực lắng nghe xung quanh có kẻ ngứa da nào đi nghe lên hay không thì vẫn có.”

Lương Tiểu Tiểu gác tay lên vai Nhạc Huy, lắc đầu thở dài, ra vẻ ông cụ non vô cùng nói: “Cái này người không hiểu rồi, chiếu theo kinh nghiệm quan sát thanh lâu nhiều năm, ta có thể nói được rõ ràng. Bất luận nội lực có thâm hậu cỡ nào, vào cái lúc đó đó, hắc hắc, đều không thể dùng được...”

Mộ Dung Bạc Nhai rõ ràng có dự mưu mà tới, chứng cứ chính là, sau khi hắn mang Hoàng Linh Vũ ra khỏi doanh, không nói hai lời cũng không chút do dự đi thẳng tới một nguồn nước ẩn mật.

Chỉ thấy dòng nước trong vắt như băng từ dốc thiên nhiên cao ba thước đổ xuống, hình thành một thủy đầm màu ngọc lục bảo sâu chừng bảy tám thước.

Hoàng Linh Vũ thấy vậy thâm tán thưởng, vì xung quanh là cây, cạnh đó tràn đầy đá tảng.

“Có phải người thả người của Côn Tổ đi xung quanh thám thính không, mới có thể trong thời gian có hạn tìm được chỗ này? Đủ để che giấu, cũng không sợ bị người nhìn trộm.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng thần bí cười: “Không nói cho người.” Hắn cầm tay Hoàng Linh Vũ duỗi vào trong nước, hỏi: “Độ nước thế nào?”

Bất ngờ là, dòng nước trong suốt như băng lại mang theo độ ẩm mùa hạ, không phải rất lạnh. Hoàng Linh Vũ gật đầu nói: “Rất được, còn có độ ẩm nữa.” Quay đầu lại nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, dưới ánh tịch dương chiếu nghiêng, một bên mắt bị ẩn trong bóng râm, một bên còn lại thì phản xạ lại tia nắng tím đỏ, trông vô cùng ấm áp.

Không có bất cứ nhắc nhở nào, hắn cứ vậy ôm y lên đi vào trong đầm.

Trong nước tuy vẫn có độ ẩm thái dương lưu lại, nhưng đối với Hoàng Linh Vũ mà nói, dù sao cũng vẫn hơi lạnh, y run rẩy một chút, kinh sợ nói: “Người làm cái gì!”

“Ta rất nhớ người.” Mộ Dung Bạc Nhai kề bên tai y, nhẹ nói. Vừa nói xong, tiếp theo chính là hôn môi thân mật.

Không bao lâu sau, y vật đều bị thoát sạch, ném ở một bên trôi nổi trong nước. Thân thể Mộ Dung Bạc Nhai vô cùng nóng cháy, ẩn trước ngực y, tựa hồ có thể cảm giác được huyết dịch của bản thân cũng theo đó mà sôi trào.

Hơi thở của Hoàng Linh Vũ dần dần bất ổn, nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, cười nhạo: “Tại hạ hình như, tựa hồ nghe thấy vị đại nhân nào đó nhắc tới bản thân đã ‘ngày đêm không nghỉ’, ‘ngựa không ngừng vó’ đến đây? Thứ tại hạ trí nhớ kém cỏi, nào thấy có gì mới mẻ, rõ ràng là một con cầm thú mà.”

Người ác liệt đến trình độ như Hoàng Linh Vũ, chỉ sợ chỉ có loại vô lại thấy sắc quên đời như Mộ Dung Bạc Nhai, vì toàn thân chuyên chú lên tay chân, bất luận nghe thấy ngôn ngữ ác liệt nào cũng chỉ cảm thấy như âm thanh trời ban.

157. Q.3 - Chương 164: Giấm Ủ Từ Tim.

Không biết nghĩ tới cái gì, Hoàng Linh Vũ đột nhiên ôm bụng cười ha ha, vì vốn đã bị chọc tới thở không nổi, lúc này lại giống như bị nghẹt thở bắt đầu ho khan.

“Người cười cái gì?” Mộ Dung Bạc Nhai không hiểu hỏi, còn đau lòng giúp y thuận khí, “Có cần khoa trương như vậy không, người sắp nghẹn chết rồi, nếu vậy ta phải xuống địa phủ tìm người tới báo thù a.”

Cho tới khi có thể nói, Hoàng Linh Vũ mới ngắt ngứ đáp: “Ta nhớ tới ‘bắn pháo’ vừa rồi người mới nói... Người biết nghề bi thảm nhất thiên hạ là gì không?”

Mộ Dung Bạc Nhai nhíu mày nghĩ, đã đến lúc này rồi, còn muốn ta đoán câu đó, chẳng lẽ là kẻ hoãn binh.

“Nghĩ không ra đúng không, ta nhắc người một chút, nghề bi thảm nhất chỉ có Nam Hàn quân mới có.”

“Chẳng lẽ có liên quan đến thiết pháo?”

Hoàng Linh Vũ lại ôm bụng thở dốc yếu ớt: “Chính là binh cấp dưỡng cho pháo binh doanh a, người nghĩ xem ___ đeo nôi đen, đội mũ xanh, nhìn người khác bắn pháo... a ha ha ha ha!” (Đội mũ xanh: Bị cấm sùng, bị ngoại tình, bắn pháo: Là tự giải tỏa bằng tay.)

Mộ Dung Bạc Nhai vừa nghĩ, quả nhiên, Nam Hàn quân có nhiều người đội mũ sắt đen, trắng, chỉ có binh của pháo binh doanh mới đội mũ màu xanh. Hắn nhin không được nữa cũng bật cười. Nhưng không bao lâu, đột nhiên ngừng lại, tiếng cười giống như bị bẻ gãy biến mất tăm.

“Đây chắc không phải là câu chuyện cười chỉ có thể giới trước của các người mới có đi.”

“Đúng a.”

“Đáng chết.” Mộ Dung Bạc Nhai nhỏ giọng lầm bầm, chẳng lẽ Diêm Phi Hoàng cũng xuất phát từ kính ý đối với chuyện cười này, mới đặc biệt yêu cầu quân của pháo binh doanh đội mũ sắt màu xanh? Rất có khả năng này, dù sao hẳn là người có thể đem đại sự sinh tử xem như trò đùa.

Mộ Dung Bạc Nhai càng nghĩ càng loạn, lần này tới vốn là đã hạ quyết tâm chứng tỏ rõ ràng quan hệ cùng Hoàng Linh Vũ. Cho dù có Diêm Phi Hoàng, cho dù có Sí Diệm, chỉ cần Hoàng Linh Vũ không nguyên ý rời khỏi hắn, bất cứ ai cũng không thể cản trở. Vấn đề là, nếu Hoàng Linh Vũ muốn rời khỏi hắn, thì phải làm sao?

“Có vấn đề gì sao?” Hoàng Linh Vũ không hiểu hỏi.

Mộ Dung Bạc Nhai không để cho y có nhiều cơ hội mở miệng nữa, kéo mạnh người ả lên tảng đá trong thủy đàm, cắn một phát lên hầu kết đối phương, nâng tay bắt đầu vuốt thuận từ ngực đi xuống, tới nơi ở bụng dưới vì khó đề nén mà đã trở nên nóng cháy.

Xúc động khó cự tuyệt trong ký ức trào lên trong đầu, Hoàng Linh Vũ cong người lên, hai tay bắt lấy cánh tay đang gây họa của Mộ Dung Bạc Nhai, uy hiếp trừng hắn, trầm giọng nói: “Nghe nói, Tiền quân tiền tiên sinh còn ở bên cạnh...”

...

“Ta sớm đã bảo hắn tránh xa ba trăm dặm rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai vừa nhần nhịn hơi thở nặng nề cấp bách không thể đợi, vừa tiếp tục công trình vĩ đại cắn khắp toàn thân Hoàng Linh Vũ, một bên còn nhần nại giải thích vấn đề nghi nan ‘người nắm quyền trong gia đình’, vì thế ngắt ngữ nói gọn nhưng đầy thâm ý, “Hắn đang canh chừng, chúng ta làm chuyện này, an toàn vô cùng.”

“A... người... sắc mê tâm loạn cũng được sao!”

Mộ Dung Bạc Nhai đã trằm vào nước, tuần tra qua lại trên da thịt phần bụng của y. Hơi nước se lạnh và nhiệt độ cơ thể của Mộ Dung Bạc Nhai khác biệt to lớn như thế, Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy hai chân đều như bị rút gân, ngay cả phần dưới bụng cũng bị khiêu khích hưng phấn vô cùng, cũng vì động tác của đối phương cứ ma sát trước ngực sau đầu. Khiến y gần như sắp thở không nổi, thật hận không thể ngã vào trong nước chìm chết cho xong, nhưng phần eo bị ôm chặt kẹp trong vòng tay đại ác nhân, trừ khi động thủ, nếu không không thể giải thoát.

Không dễ gì mới đợi được Mộ Dung Bạc Nhai ngừng trong chốc lát, Hoàng Linh Vũ mới tỉnh táo khỏi mê mang, vô lực nói: “Hồi doanh hãy làm được không? Người cũng không nghĩ xem, nơi này dù sao cũng quá rộng lớn, có người khác tới quấy rầy thì phiền.”

“Đợi người nếm qua tư vị ‘đã hợp’ rồi, thì sẽ không nói như vậy nữa.” Mộ Dung Bạc Nhai còn thuận tiện tùy ý gây lên kích tình chưa tiêu tan của y. “Người cũng rất biết nhịn a, rõ ràng bản thân còn chưa có giải quyết, còn muốn ta giữa đường ngừng tay? Lại nói, hồi doanh rồi có thể làm cái gì, muốn sả thân để Sí Diệm ở bên cạnh quan sát ‘giáo dục’ sao?”

“Người...” Hoàng Linh Vũ trừng hắn, chớp mắt hai cái, trên mặt thoáng chốc hiện lên nụ cười gian xảo: “Chắc không phải là ăn dấm chứ?”

“Hừ, ăn dấm, đương nhiên là ăn dấm rồi.” Mộ Dung Bạc Nhai giống như chơi xấu, không lo không quản cắn lên vai y, “Người và ta không tụ được vài ngày lại luôn nháo đòi đi, đi thì đi đi, ta cũng không muốn bó buộc người. Nhưng cái này cái kia, đều có quan hệ này kia với người, càng nghĩ càng không yên tâm.”

“Không yên tâm? Toàn bộ người ta đều đã cho người hết rồi, còn muốn thế nào. Cũng không thể lấy kiếm khoét tim ta ra cho người coi chứ? Người nếu dám nói như thế, ta liền khinh bỉ chết người, tình tiết cổ lỗ sĩ đó uống cho người cũng nghĩ ra được.” Nói tuy đầy khinh bỉ như thế, nhưng Hoàng Linh Vũ cũng không phải không vui. Mộ Dung Bạc Nhai trước đây chính là ông cụ non, đầu miệng đầu lưỡi châm chích lẫn nhau là chuyện thường, nhưng hiếm khi thấy hắn vô lý chơi xấu như vậy.

Mộ Dung Bạc Nhai vui đầu vào vai y, hai tay vòng ôm cả người y, nửa ngày sau, thở dài nói: “Chỉ cần như vậy là đủ rồi, ôm người trong tay, cái gì cũng không cần nữa.”

“Người thật không hiện thực, tình yêu không có cơm ăn sao có thể trường tồn, người cứ thử vứt bỏ chuyện của nhị ca người, vứt bỏ Côn Tổ, vứt bỏ chuyện của Tiêu sư phụ, xem thử lương tâm người có chịu nổi không.”

“Ta biết, ta đương nhiên biết.” Mộ Dung Bạc Nhai không cam tâm lắm bầm. “Chính là vì hiểu rõ những đạo lý đó, mới cảm thấy buồn bực vô cùng.”

Không nhớ rõ rốt cuộc là ai từng nói___ bất an tồn tại trong lòng bất cứ ai, chỉ thể hiện trước mặt người mà mình tín nhiệm nhất.

Hoàng Linh Vũ hồi đáp cảm xúc của Mộ Dung Bạc Nhai, vươn tay cào tóc hắn, kéo cảm đối phương rời khỏi vai mình, nhìn vào mắt hắn, trực tiếp mà thẳng thắn.

Đều như nhau, đồng dạng ôm lòng tin đối với sinh tồn, nhưng cũng đồng dạng mang sợ hãi đối với tương lai chưa biết.

“Người sợ cái gì? Mộ Dung Bạc Nhai.” Y hỏi.

Ngực Mộ Dung Bạc Nhai phập phồng, không cam lòng nhìn lại, nhưng không trả lời.

“Sợ trời có phong vân khó đoán, chiến sự đột nhiên bất lợi. Hay sợ ta và Mộ Dung Sí Diệm trò giả thành thật, và sợ tình cũ với Diêm Phi Hoàng lại tái khởi?”

“Không phải! Người muốn làm gì, ta đều sẽ không bó buộc...”

“Vậy người biết ta sợ gì không? Ta sợ Mộ Dung Sí Diệm đột nhiên phát cuồng, người lại mất đi tâm phòng bị, mà bị hắn tổn thương. Nghe nói hoàng đế Nam Hàn đang suy nghĩ để Hắc Vũ Kỳ xuất binh cứu giúp, ta lo lắng Diêm Phi Hoàng không biết có đồn sát thủ nào, lúc nào thì sẽ sử dụng tới.”

Tịch dương dần dần hạ xuống, bầu trời sắp tối đen, trong làn gió thổi từ đỉnh rừng cây xa xa còn mang theo tiếng huyền ảo khi an doanh dựng trại, Hoàng Linh Vũ không để ý nghĩ Bạch Vũ Kỳ hôm nay lại có bao nhiêu đao binh? Rõ ràng còn đứng trong nước, nhưng đã không còn thấy lạnh, ngược lại có chút choáng váng đầu óc phát nhiệt.

“Đừng sợ bó buộc ta.” Mộ Dung Bạc Nhai nghe Hoàng Linh Vũ nói như thế. “Ta hy vọng người sẽ đến bó buộc ta. Thật ra ta cũng sợ, trên đời này, trừ Diêm Phi Hoàng ra thì không còn có người nào khác có thể bó buộc được ta. Nhưng nếu bị hắn bó buộc, giữa chúng ta chỉ có bất đồng và nóng ruột hỗn loạn, vậy không bằng cứ cách xa một chút, có lẽ còn có khả năng nhìn rõ đối phương. Người nghe rõ cho ta, đây là chọn lựa của ta, người nếu thử có ý từ bỏ ta đi, ta tuyệt đối sẽ cắt đứt cái bộ phận sinh con đẻ cái của người bỏ vào hố phân cho heo ăn!”

Quả thật giống như nghe nhầm, hắn chưa từng có lần nào nghe thấy Hoàng Linh Vũ dùng giọng điệu quyết tuyệt như thế để nói chuyện. Lần đầu tiên kích động như thế, chính là đối với hắn.

“Người thật là nhẫn tâm mà, ta không từ bỏ người chính là không có đảm lượng (không có chừng), từ bỏ người thì sẽ bị làm cho không có chừng?” Ý cười trên mặt Mộ Dung Bạc Nhai càng lúc càng lớn, “Dù sao cũng đều là người không có chừng, người không sợ ta bình đã vỡ thì đem đập luôn sao?”

Đôi môi mím chặt của Hoàng Linh Vũ hơi thả lỏng một chút, rồi qua một khắc, lại không nhịn được gỡ biểu tình nghiêm túc xuống, khinh bỉ nói: “Nam nhân lớn như vậy rồi, còn ăn dấm.”

“Này, người có thể nào buông tóc của ta ra không,” Mặt Mộ Dung Bạc Nhai đã bị kéo tới mức giống trái khổ qua, “Ta rất muốn hôn người nha.” Vừa nói vừa xoay xoay thắt lưng, cảm bộ vị quan trọng của mình cọ cọ bộ vị quan trọng của Hoàng Linh Vũ. “Xem đi, chiến quả vừa rồi không dễ gì khơi lên được đã rồi xuống rồi, cần phải tiếp tục thực hiện mới được!”

Thật sự là bị gia hỏa vô lý ồn ào này đánh tan quân mà, Hoàng Linh Vũ thầm nghĩ như thế, hung ác sáp tới hôn Mộ Dung Bạc Nhai.

158. Q.3 - Chương 165: Đãi Ngộ Đảo Người.

Nụ hôn này tuy sâu và nặng, nhưng cũng không duy trì được thời gian dài, Mộ Dung Bạc Nhai đã thở dốc phì phò đẩy Hoàng Linh Vũ ra, con mắt long lanh đảo đảo, cuối cùng lời quả trách đáp lên người Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ bị hấn trâu chọc làm cổ hỏa đang muốn lên, nào ngờ ngược lại còn bị kẻ gây sự kia đẩy ra, hơn nữa đối phương còn lộ ra thần sắc ai oán như thế, quả thật giống như y đã làm chuyện gì tội ác tày trời không bằng. Y không hiểu cho nên hỏi: “Người khiêu khích ta trước, sao lúc này lại đẩy ra. Người rút cuộc muốn làm gì?” Trong giọng điệu còn mang theo chút khẩn cấp khó nhịn.

“Làm gì? Người cũng biết ta muốn làm gì a.” Mộ Dung Bạc Nhai càng phát giận bốc khói, hầu như giống hệt mấy con tôm cua trong nước nhả khí, “Người rõ ràng biết ta muốn làm gì nhưng luôn lái đông lái tây kéo dài thời gian, muốn làm gì làm đi, đừng chỉ có hôn, chúng ta đi thẳng vào chủ đề được không, người nhìn thử xem ta đã thành ra như vậy rồi mà!” Nói rồi đỉnh đỉnh ‘vũ khí’ khiến hấn vô cùng tự hào đó vào Hoàng Linh Vũ, miệng còn không ngừng nói: “Xem đi, người thật tàn nhẫn, nếu đều là nam nhân, thì đừng kéo dài màu mè nữa.”

“Được a, bản thân người nói muốn hôn, hiện tại lại làm màu làm mè, cũng được, ta liền nghe người, lớn thế này rồi ta còn chưa từng thấy qua ai khẩn thiết giống người.” Hoàng Linh Vũ đánh rớt sắc xảo trái phải nhu động trên người mình xuống. “Không bằng người ở trong tường phòng ngủ đào một cái lỗ đi, khi cần thì cứ đục vào trong.”

Biết rõ y là nói đùa, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai vẫn phải biểu đạt thái độ của mình, kiên trì nguyên tắc phản bác: “Ta là kẻ theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nếu đã có cực phẩm người ở bên, còn muốn bảo ta đi cắm tường, không có cửa đâu, tuyệt đối không có cửa... ngộ, ngay cả cửa sổ cũng không có.”

Nói xong, cả người hấn đột nhiên lặn xuống nước, đột biến tiếp theo khiến Hoàng Linh Vũ bị dọa nhảy dựng, xem chút đứng không ổn. May mà còn chưa chìm hẳn vào nước, thì Mộ Dung Bạc Nhai đã ngoi lên.

“Hắc hắc, dọa người rồi đi, tiểu mỹ nhân ~” Hấn cười xấu xa nói, còn bung sắc xảo lên ngực Hoàng Linh Vũ sờ sờ, “Vi phu chẳng qua là muốn tìm ngoại bào vừa rồi đã thoát ra thôi, đã dọa người thành như vậy. Yên tâm yên tâm, vi phu vẫn là câu nói cũ___ từ khi có người rồi, ngay cả tường cũng không cấm, cho nên càng không thể ngoại tình.”

“Cái lô-gic gì thế kia...”

Mộ Dung Bạc Nhai nhân lúc y còn chưa nói xong, đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đè y nhào lên tảng đá, cấp bách không thể đợi kháng cản tùm lum.

“Đừng cản chỗ đó, ngày mai còn phải đi gặp người... Mộ Dung Bạc Nhai, ta nghe nói người cầm tinh con khỉ đi, sao lại biến thành cầm tinh con chó rồi, ha ha, đừng, ha ha, đừng liếm chỗ đó, ta cầu người còn không được sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai ngẩng đầu lên khỏi thất lưng y, dường như là cắn chưa đủ, nên lại cắn một cái dưới cằm y, cuối cùng mới hạ quyết tâm, nghiêng răng, giống như lên pháp trường rút một cái bình nhỏ nhét vào trong cánh tay đang cự tuyệt của Hoàng Linh Vũ, nói: “Lần này người tới đi. Lời thô đã nói từ trước, xem ra quân đội ngày mai còn phải lên đường, người làm nhẹ chút.”

Hoàng Linh Vũ ngạc nhiên trừng mắt nhìn hấn, cái bình nhỏ trong tay không cần hỏi cũng biết bên trong chứa thứ gì. Nói không chừng còn là mật được gì đó tuyệt đối mới tinh vừa lâm thời vội vàng phối chế.

Lần này coi như y đã nghĩ thông, tại sao Mộ Dung Bạc Nhai rõ ràng sớm đã một bộ dự hỏa đốt người, còn liên tục chỉ trích y không chịu trực tiếp vào đề, còn hấn thì lại nhiều lần gián đoạn, trừ kháng cản sờ mó ra thì không có bước tiếp theo mang tính thực chất nào.

Thì ra là vì lần này tới đây đã định sẵn chủ ý muốn nhịn đau hiến thân, hơn nữa còn tìm một đầm sâu như thế. Mộ Dung Bạc Nhai suy nghĩ kỹ lưỡng đến vậy, chẳng lẽ là muốn nhờ lực nổi trong nước, để kẻ tạt chân như y có thể làm động tác mà khi không có nước sẽ vô pháp thực hiện.

Mộ Dung Bạc Nhai mặt đỏ tai hồng đợi nửa ngày vẫn không thấy đối phương hành động, cũng không biết Hoàng Linh Vũ đang nghĩ cái gì, tuy kinh hồn khiếp đảm sợ bị cự tuyệt, nhưng vẫn lạnh mặt nói: “Người tốt cuộc có làm hay không, đừng nói với ta là vì người đột nhiên mắc phải chứng bệnh nào khó nói.”

“Không phải, ta cho rằng các người vẫn rất chú trọng ‘tôn nghiêm nam nhân’.”

“‘Các người’? Trừ ta ra còn có ‘các’ nào hiến thân cho người?” Mộ Dung Bạc Nhai kinh dị tới cực điểm, thân thể run rẩy kịch liệt.

“Ta là nói ta cho rằng những hoàng thân quốc thích ‘các người’ đều rất...”

“‘Hoàng thân quốc thích’, có phải là Mộ Dung Sí Diệm hay không!” Hắn đột nhiên bật người đứng thẳng dậy, trong lúc kinh hoảng làm nước bắn lên đầy mặt Hoàng Linh Vũ, hắn lớn tiếng chất vấn: “Ta đã nói không thể để người và hắn ở riêng... nhiều ngày như thế, đã làm ra bao nhiêu chuyện rồi.”

“Bạc Nhai, người bình tĩnh một chút...”

“May mà người ta nhìn trúng là người! Người nhất định không có đáp ứng yêu cầu của hắn, ân, nhất định là vậy, nếu không cũng sẽ không tiết lộ chuyện này trước mặt ta.”

“Mộ Dung Bạc Nhai.”

“Nhưng mà... a a, Hoàng Linh Vũ người đồ hại nhân tính, Sí Diệm từ nay về sau không biết còn muốn nghĩ biện pháp gì để chia rẽ chúng ta đây. Người không biết, thủ pháp ám sát của gia hỏa đó khiến người ta rất đau đầu!”

Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy gân xanh phình lên, chẳng qua cuối cùng vẫn không phát tác, chỉ là càng lúc càng gở khóc gở cười. Trước đó Mộ Dung Bạc Nhai biểu hiện ra rất là phong độ a, thì ra toàn bộ là cố nén, không biết bình thường đã có phải lên ghen tới thổ huyết không.

Tạm thời, tạm thời không truy cứu nữa. Y nghĩ.

Có một quỷ gây sự này làm bạn, có thể làm vài chuyện lông gà vỏ tỏi tổn thương gân não, thật ra mới là lạc thú chân chính trong nhân sinh a.

Nửa khắc sau...

“Người... sao lại... dễ tiến vào hơn ta tưởng.” Hoàng Linh Vũ gian nan nói xong, trên mặt có chút nóng. Xem xuân cung đồ là một chuyện, viết học thuật luận văn về xuân cung mật sử cổ đại là một chuyện, nhưng khi chân chính tự thân làm chuyện đó trên người tình lữ lại là chuyện khác, chỉ riêng nói ra miệng, đã có thể khiến mặt người đông cứng, toàn thân nóng bừng.

Lúc này, thể nhưng còn rất tự nhiên nhớ tới tranh minh họa tư thế mà học sinh Cao Quần đặc biệt thiết kế cho y, Hoàng Linh Vũ càng phát giác mình quần bách tới mức không chỗ tự chôn, vì hòa hoãn áp lực tâm lý, tìm chuyện cười né tránh, cố ý lạnh giọng nói: “Người chắc không phải trước ta đã có nam nhân khác rồi đi.”

Mộ Dung Bạc Nhai vốn còn đang nhú mày chịu đựng cực khổ, nghe y hỏi như thế, cảm giác không thích ứng gì đó cũng không bận tâm, cuống quýt nói: “Không phải không phải, tuyệt đối không phải!” Hắn còn muốn trở người dùng ánh mắt chân thành chứng minh sự thanh bạch của mình, nhưng ngặt nỗi mới xoay được một nửa, đã bị sự đau đớn quái dị làm tiến lùi không xong, chỉ có thể đông cứng tại chỗ, gần như sắp khóc tới nơi, “Trừ người ra, sao ta có thể cam tâm a. Sao người có thể vu tội ta như thế.”

“Hiện thế báo, tới rất nhanh.” Hoàng Linh Vũ cũng không an ủi hắn, thấp giọng nói.

Có lẽ là vì khác biệt vị trí, nên Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cảm thấy bất luận thân hay tâm đều vô cùng yếu ớt, không có được sự an ủi của Hoàng Linh Vũ thì cũng thôi đi, thể nhưng còn nghe được mấy từ gì mà hiện thế báo, giống như đang chế nhạo hắn tự tìm tội chịu.

Càng nghĩ càng ủy khuất, hắn ở Sài Đô kiên trì gần nửa tháng làm việc vì có thể sớm ngày gặp được y, cười ngựa bốn ba hai ngày đêm cũng vì có thể sớm gặp được y vài giờ. Gặp được người rồi, hoan hỉ đầy lòng cái gì cũng đào ra hết, run run rẩy rẩy chỉ muốn đối phương cao hứng, kết quả không những không có được sự an ủi dịu dàng, còn phải chịu hiểu lầm như thế.

Nam nhân có lúc cũng rất yếu đuối. Mộ Dung Bạc Nhai là nam nhân, còn là nam nhân thảnh thơi của thảnh thơi sẽ trở nên yếu đuối. Hắn nhìn nửa ngày nhìn không nổi nữa, ô ô bắt đầu khóc dưới thân Hoàng Linh Vũ.

Nắp chặn nước một khi mở ra, thì không thu lại được. Tương truyền Đại Vũ trị thủy phải lấy khai thông làm chủ, mà cha của Đại Vũ trị thủy lại đông nhét tây nhét cái gì cũng nhét làm chủ, hiện tại nắp chặn nước mắt của Mộ Dung Bạc Nhai cũng giống như thế.

Thật ra hắn đã rất lâu chưa từng khóc, từ khi khi nhớ mọi chuyện đã rất ít khóc, mấy lần cực ít không phải là bị hạt bụi rơi thì chính là bị dịch gừng bắn vào mắt, vì tai ương của mình mà khó chịu đến khóc, còn ngoài ra là chuyện trước nay chưa từng có.

Cũng chính vì như thế, ủy khuất càng không biết nên làm sao ứng phó trào lên cuộn cuộn, run rẩy nghiêng người nằm trên đá thấp giọng rầm rức. Nhưng mỗi chấn động co rút cũng chỉ càng phát giác sự tồn tại của người thân cận nhất trong nội thể, càng cảm thấy buồn hơn.

Hoàng Linh Vũ cũng không nghĩ tới người này lại bắt đầu khóc như vậy, y còn đang nỗ lực tiến vào, thân thể của Mộ Dung Bạc Nhai run rẩy càng lúc càng lợi hại, chỉ khiến y toàn thân đau đớn, không biết làm sao mới tốt.

Cũng may mà không then là người hai đời, nỗ lực nhìn xuống yêu cầu bên ngoài, suy nghĩ một chút cũng hiểu được nguyên nhân. Nhìn không được lại vừa đau lòng vừa buồn cười, cúi người ôm hắn vào lòng, nói: “Là ta không đúng, nhưng ngươi cũng nên nghe hiểu lời ta nói a. Ta nói ngươi hiện thể báo, là nói vừa rồi ngươi còn hoài nghi ta và Sí Diễm có cái gì đó, hiện tại ta một báo trả một báo, cho dù hiểu rõ ngươi tuyệt đối sẽ không có khả năng đi tìm người khác, cũng muốn vu tội ngươi. Nghe hiểu chưa, còn buồn nữa không?”

“Ngươi, ngươi luôn khi dễ ta a.” Mộ Dung Bạc Nhai lúc này nghĩ thông rồi, nhưng nước mắt trong khóe thì chưa tan, muốn cười cũng cười không nổi, chỉ có thể dùng tay che mặt, “Ngươi sao có thể ức hiếp người như vậy...”

“Ai, ta nói ngươi a.” Hoàng Linh Vũ giờ khóc giờ cười, biết hắn xấu hổ, cũng đành để hắn tự che kín mặt mũi, biểu diễn màn ‘bịt tai trộm chuông’ phiên bản Bạc Nhai. Trong lòng thì thấy hạnh phúc, lại thầm nghĩ vài chuyện tạp nham, thậm chí nghĩ tới sau này phải đem câu chuyện bịt tai trộm chuông kể cho Bạc Nhai nghe, thuận tiện chế nhạo hành động hôm nay của hắn.

159. Q.3 - Chương 166: Ánh Nghiêng Bóng Đổ.

Có thể nói, động tác của Hoàng Linh Vũ rất dịu dàng, so với sự vô pháp khống chế như cuồng phong quá cảnh của Mộ Dung Bạc Nhai đối với y lần đó, Hoàng Linh Vũ quả thật có thể nói là hoa thối lá rụng. Tỉ mỉ cẩn thận, thủy nhuận ôn hòa.

Nước tràn qua trước ngực hai người, Mộ Dung Bạc Nhai bị áp đảo trên cự thạch, bên tai có tiếng nước lưu động róc rách, thông qua kẽ hở giữa lá, ánh trăng nhàn nhạt rơi xuống như đường vân trong bóng râm, vì thể rêu xanh ẩm ướt trên bờ, đá cuội ướt đầm, bọt nước tung tóe, toàn bộ đều lấp lánh ánh sáng dịu dàng. So với sự se lạnh trong nước, nhiệt độ trên thân thể Hoàng Linh Vũ rõ ràng hơn, giống như những đường vân tươi diễm to lớn chiếm cứ trung điểm trang họa, vì thế trong mắt trừ y ra, thì không còn gì khác.

Trong lòng trừ ái mộ, vẫn là ái mộ. Vừa không xấu hổ vừa không bất cam, vì đối phương là người này, cho nên làm gì cũng đều có thể tự nhiên. Chỉ có trước mặt y, tất cả những gì che giấu, ẩn mật đều là dư thừa. Chỉ hy vọng từ nay về sau, bất luận ngủ hay thức, đều tuyệt không quên y. Chỉ cần có thể cảm nhận được sự tồn tại của y, cho dù bên ngoài là nhiễu loạn vô tận, cũng có thể có dũng khí không bao giờ cận kề đối mặt. Một khi nghĩ đến giải quyết tất cả mọi chuyện rồi, thì có thể từ bỏ tất cả cùng y ở bên nhau một khắc không rời, trên người đã tràn đầy sức lực.

Thật ra mấy thứ ‘tôn nghiêm nam nhân’ tính là gì chứ, đều chẳng qua là những ngôn từ giữ mặt mũi thôi. Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ không thông, tại sao có người ngoài miệng thì bảo là khuyên tâm tương ái, nhưng chung quy vào thời khắc cuối cùng, cũng không nguyện để bản thân nằm bên dưới. Lẽ nào như vậy mới là tiêu chí của nam nhân chân chính?

Loại hành động một bên cho rằng nằm dưới người khác là phá hoại tôn nghiêm nam nhân, một bên lại áp người mà mình yêu nhất ở dưới thân, sao có thể gọi là ‘tương ái’, chẳng qua là đem dục vọng xây dựng trên sự thư phục của đối phương mà thôi.

Hai người nếu đã có nhau, thì chính là có thể giới của nhau.

Hắn nguyện ý để y, không phải là ủy khuất cầu toàn, cũng không phải khuất nhục không biết làm sao, mà là vì tin tưởng. Chính là, chính là, bọn họ có thể giới của nhau, cuối cùng luôn sẽ về bên nhau.

Hoàng Linh Vũ càng khó thể tự kìm chế, chỉ cảm thấy huyết dịch nguyên thủy dần dần dâng trào, đánh trống, tiếp theo là sôi sục trong lòng. Lý trí mờ mịt lung lay nhớ tới trước kia khi nghiên cứu xuân cung đồ cùng các bạn học nam, còn có thể dùng góc độ chuyên nghiệp phân tích toàn diện các động tác ưu thế nhất, sau đó trong Lục Mang Lâu nhận được ‘tranh diễn tả tư thế’ mà học sinh đặc biệt tặng, xem xong chẳng qua cười mà thôi. Nhưng hôm nay lại dễ dàng bị yêu cầu càng lúc càng trào dâng hun mê đầu óc như thế, chẳng lẽ quả nhiên là ‘vì đang ở trong núi, mây nhiều lại không biết ở đâu’? Chỉ vì rơi vào trong cạm bẫy tên là Mộ Dung Bạc Nhai, cho nên mới khó thể bảo trì lý trí.

Mộ Dung Bạc Nhai đã dần thần trí không rõ, phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, trong lúc mơ hồ dường như có nói gì đó.

Hoàng Linh Vũ ngậm ngẫn, từ trong chuyên chú phân ra được một chút tư duy, hỏi hắn: “Rất đau sao?” Tiến tới cạnh môi hắn, mới nghe thấy hắn rên rỉ như đang mắng chửi gì đó “Đã luyện tập nhiều như thế rồi, sao còn chật như vậy...”

“Luyện tập? Luyện tập cái gì?”

Mộ Dung Bạc Nhai thần trí mơ màng, lắc đầu cự tuyệt: “Ta sợ mình chật quá, trước đó đã bắt đầu dùng được thả lỏng rồi.”

Vừa mới nói xong, liền bị dọa nhảy dựng, giống như rút gân vươn tay đẩy Hoàng Linh Vũ ra.

“Ai ai, người làm gì vậy?” Hoàng Linh Vũ lập tức bị đẩy khỏi người Mộ Dung Bạc Nhai rơi vào trong dòng nước lạnh, khác biệt thiên đường địa ngục này khiến người đặc biệt thất vọng, nhưng lực chú ý lại toàn bộ bị hấp dẫn trong câu trả lời của Mộ Dung Bạc Nhai. “Lẽ nào người... khó trách lại thoải mái như thế!” Nói tới phần sau, Hoàng Linh Vũ nặng nề cảm thán, thật sâu biểu dương.

Lúc này Mộ Dung Bạc Nhai sao chịu được chê cười, nên lại che mặt, cũng không biết đã đỏ ra dạng nào. Trong lòng Hoàng Linh Vũ có chút chua cũng có chút cay, còn có loại hạnh phúc đau đớn, trước đây y là người dám yêu cũng dám hận, cho nên chỉ cần bản thân cam tâm tình nguyện, thì cần bản không để tâm đối phương có chịu bỏ ra không. Nhưng Mộ Dung Bạc Nhai lại có thể làm tới mức này, hơn nữa vô dục vô cầu, chỉ dựa vào một cổ chấp niệm, nhiều lần phân tán lý biệt cũng chưa từng thay đổi tâm ý.

Nhưng không qua bao lâu, Mộ Dung Bạc Nhai giống như con tôm bị lượt chín nhảy bắn lên, vẻ mặt đau khổ vô cùng, tóm lấy Hoàng Linh Vũ, phần hận nói: “Tại sao luôn như vậy! Tại sao luôn tách ra một bên, người không thể làm cho tốt sao, lẽ nào ta không có lực hấp dẫn tới vậy sao!” Nhìn biểu tình hắn, rõ ràng là muốn lên lên không được, muốn xuống xuống không xong, mặt nhăn thành một cục.

“Ai! Mộ Dung Bạc Nhai, người... người thật khiến ta hết chỗ nói.”

Khi trăng treo cao ba sào, một bóng râm quái dị nghiêng nghiêng ngã ngã vọt vào trong doanh khu của Nam Vương quân.

Mộ Dung Bạc Nhai vừa đáp đất đã nhện không được lão đảo một chút, may mà vì kinh nghiệm lâm địch phong phú, ứng biến cũng nhanh, nên không làm Hoàng Linh Vũ bị ngã.

Hoàng Linh Vũ giở khóc giở cười nói: “Ta đã nói ngừng rồi, ngươi lại cứ muốn tiến tới, xem đi, khó chịu là ai.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhờ ánh trăng liếc Hoàng Linh Vũ một cái, thấy cho dù trong ánh trăng tái trắng, trên mặt Hoàng Linh Vũ cũng tản phát ra sự ôn nhuận như trân châu, thậm chí còn có chút hồng hào nhìn yếu nhược, trong lòng khỏi phải nói là thấy đẹp cỡ nào.

Chẳng qua là cây thì so vỏ, người thì so mặt, hắn vẫn tranh mạnh hiếu thắng kè vào tai y tà ác chế nhạo: “Ngươi cứ nói đi, ngươi dám nói tư vị của lão tử không tốt sao? Vừa rồi còn không phải làm đến hôn muốn lìa xác sao, lão tử còn sợ ngươi mất hồn phách đó.”

Hoàng Linh Vũ cười lạnh: “Nếu ngươi đã biết bản thân để tiểu gia ta làm thoải mái như thế, cũng được, hiếm khi ngươi hiếu tâm như vậy, tiểu gia ta cũng đành miễn cưỡng khó xử___ sau này đều chỉ ở trên không ở dưới!”

Nghe tới đây, Mộ Dung Bạc Nhai nào còn dám ỷ mạnh, chỉ thiếu điều muốn vái lạy người trong lòng cầu tha: “Lần sau để ta được không, chúng ta luân phiên đi, vừa rồi không phải đã nói xong rồi sao.”

Một trận gió lạnh thổi qua, Hoàng Linh Vũ không nhịn được rung mình. Mộ Dung Bạc Nhai khẩn trương trách: “Ngươi xem ngươi kia, ai, chuyện này cũng có thể giành ai làm được?”

Y phục của họ mặc đã toàn bộ bị Mộ Dung Bạc Nhai cấp bách như lửa ném vào trong nước, may mà hắn sớm đã dự liệu được trong tình hình đặc thù có thể sẽ tạo thành tổn thương ‘không thể bù đắp’ cho y vật, nên khi tìm đường đã chuẩn bị sẵn y vật thay thế cho hai người treo trên thân cây cạnh đó. Chỉ là dù sao vẫn là đến vội vàng đi vội vàng, nên quên mất mang theo khăn để lau người.

Lúc đó Hoàng Linh Vũ đã đem y phục được phân ỉnh hiển ra, Mộ Dung Bạc Nhai còn chưa kịp ngăn cản, đã bị Hoàng Linh Vũ dùng ngoại bào của bản thân bao lấy hắn từ đầu tới chân. Hại hắn đau lòng không thôi, sợ Hoàng Linh Vũ vì vậy mà bị gió thổi đổ bệnh, suốt đường đều cẩn thận che y không để bị gió thổi.

“Đã là mùa hạ rồi, ngươi gấp cái gì chứ.” Hoàng Linh Vũ cười nói, vừa ra hiệu hắn đi tới.

“Xuýt!” Mộ Dung Bạc Nhai dừng bước, nhìn chằm chằm vào lều trưởng của Hoàng Linh Vũ, thấp giọng nói: “Có người đang nói chuyện bên trong.”

“Ấn.” Hoàng Linh Vũ gạt đầu, y cũng chú ý thấy, không phải là giọng nói mà mình quen biết.

160. Q.3 - Chương 167: Nhân Sen Ngọt Đắng.

Mộ Dung Bạc Nhai cẩn thận tiếp cận, lỗ tai hai người rất thính, cũng chỉ nghe thấp thoáng tiếng nói chuyện, một nam tử mang theo âm bản địa đang nói: “Lục phu nhân, ngươi xem quân sư suốt đêm còn chưa trở về, có phải thật sự bị dã nam nhân dụ đi mất rồi không!”

Hai người quay mặt nhìn nhau___ “Dã nam nhân”?

Hoàng Linh Vũ bưng tỉnh đại ngộ, người trong quân doanh quen biết ‘Lục phu nhân’ chiếm đa số, mà chỉ rất ít người mới nhận ra được Mộ Dung Bạc Nhai. Sí Diệm vốn chiếm danh hiệu ‘phu nhân’ của y để che giấu thân phận của mình, thuận tiện tùy quân, hiện tại các sĩ binh thấy y bị Bạc Nhai mang đi, còn cả đêm không về, cư nhiên cho rằng y là ‘một nhánh hồng hạnh xuất tường’. Ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, chỉ thấy Bạc Nhai nhú mày trầm tư. Hai người quen biết cũng tính là đã nhiều năm, Hoàng Linh Vũ còn có thể không biết chút tiểu tâm nhãn của hắn sao, đại khái là đang nghĩ làm sao đuổi Sí Diệm xuống khỏi bảo tọa phu nhân.

“Trước tiên bỏ ta xuống rồi tính.”

“Thế nào, bị ta ôm đi vào sợ người ta thấy hay sao?”

Hoàng Linh Vũ bị hấn ôm như thế, cảm nặng của mình. Ánh mắt di chuyển lên bầu trời sao, một lát lại chuyển tới chỗ quân trưởng, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Mộ Dung Bạc Nhai vẫn y lời đặt người xuống, chỉnh lại y sam cho y, nói: “Cho dù đi vào, thấy bộ dáng y sam bất chỉnh của người, Sí Diệm còn có thể đoán không ra sao?”

“Ta đây không phải lo lắng hấn vì ta mà ăn dấm của người sao?” (*Nghĩa là ghen vì người)

“Dấm của ta? Người không lộn đi, rốt cuộc là dấm của ta hay của người đây?”

“Người chắc không quên chứ, thật ra hấn thích người mà.”

Mộ Dung Bạc Nhai đau đầu nói: “Quan hệ này thật hỗn loạn, đã là chuyện của ngàn năm trước rồi. Bỏ đi, cứ vào trước đã, bên ngoài lại nổi gió rồi.”

Khi hai người đi vào trướng, vừa đúng lúc đụng phải ba bốn binh sĩ lục tục từ trong đi ra. Vừa mới ra đã thấy ngay chính chủ và ‘dã nam nhân’ của vấn đề về, ai nấy quần bách tới không nói nên lời, cuối cùng đi ra là một kẻ khá to gan, kéo Hoàng Linh Vũ báo oán: “Quân sư, phu nhân của người hiền đức như thế, người sao có thể làm chuyện có lỗi với hấn a!”

“Ô? Ta lại không phải là cùng nữ nhân ra ngoài, sao ai nấy đều cho rằng ta hồng hạnh xuất tường chứ!”

Một người khác nhỏ giọng lầm bầm: “Đây không phải là toàn quân đều biết quân sư không thích hồng trang mà thích võ trang sao chứ...”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe vậy nhất thời thấy mất mặt, gõ lên trán binh sĩ đó: “Câu này sao có thể dùng như vậy, quân sư lại không thích nữ tử, cũng không phải là nữ phần nam trang, đừng nói bậy bạ, có thời gian rảnh rồi thì đi đọc vài quyển sách rồi hấn nói sau.”

“Quân sư, người xem, dã nam nhân này ngay cả động tác quen thuộc của người cũng học được, còn dám nói không có quan hệ sao? Phu nhân của ngài là một người hiền tuệ, lại tài cán, lại có thể bình không dính máu dấy lùi vạn địch quân, theo ta thấy, nếu ngài thật sự thích người khác, cũng không thể để phu nhân của ngài làm nhỏ.”

Một phen ồn ào, khi đi vào trong lều trướng, Mộ Dung Sí Diệm sớm đã biết là ai sắp vào.

Chỉ thấy trong lều trướng đốt đèn lồng___ cũng tính là đãi ngộ đặc thù của quân sư, trong những trướng khác chỉ có thể mượn chút ánh sáng của ngọn đèn treo chung bên ngoài. Mộ Dung Sí Diệm đang ngồi xồm trên chần nệm của Hoàng Linh Vũ, chần nệm bên cạnh có hơi loạn, chắc là vừa rồi đem chỗ của mình cho những binh sĩ kia ngồi.

Nhìn điệu bộ này, thiên vị ai ai cũng thấy khó chịu, Hoàng Linh Vũ thở dài, đưa nạng cho Sí Diệm, mình thì ngồi vào vị trí đối diện, vỗ vỗ nửa bên còn lại, để Mộ Dung Bạc Nhai ngồi xuống.

Mộ Dung Sí Diệm ngẩng ngốc nhìn hai người, giống như không có phản ứng, qua một lúc mới tỉnh lại, trách cứ trừng Mộ Dung Bạc Nhai một cái, làm hai người họ đều cảm thấy mù mờ khó hiểu.

Hấn từ dưới chần của Hoàng Linh Vũ lục ra một gói đồ, mở vén từng góc, động tác đó vô cùng cẩn thận, giống như bên trong có thứ gì trân quý lắm. Đến khi đã ‘lột sạch’, mới thấy được hóa ra là một bọc dài sen...

“Di? Đây không phải là dài sen ta bảo Mạc Am đưa tới sao?” Mộ Dung Bạc Nhai hỏi.

“Nga, đích thật là chú đại khuyến nhà người đưa tới, không những đưa cái này, còn đưa tới bảy thanh tiểu đao của người, cho nên, buổi chiều ta đã biết người sẽ đến.” Mộ Dung Sí Diệm nghiêng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Linh Vũ một cái, “Huynh trưởng ngay cả vũ khí cũng không cần, hai người các người rốt cuộc ở bên ngoài chơi cái gì.”

Hoàng Linh Vũ ho khan vài tiếng, thuận thế ném ánh mắt sang Bạc Nhai, để tên thích tiện nghi này trả lời vấn đề.

Mộ Dung Bạc Nhai lớn tiếng không biết thẹn nói: “Chẳng qua là ‘chơi’ vài chuyện thiếu nhi không nên biết, tứ đệ không hỏi thì thôi, nếu đã hỏi rồi, ngày khác ta bảo Linh Vũ đưa tới một quyển [Cửu dương mật sách],

thế nào?” Vừa nói xong, sau đầu đã bị đánh một cú, may mà lực đạo không lớn, nếu không chiếu theo tỉ lệ số lần chịu đánh trong ngày, thì thật là đòi mạng.

Sí Diệm vô cùng cao hứng đáp ứng, sau đó thành thạo tách đài sen, phân một nửa cho Bạc Nhai và Hoàng Linh Vũ, mình một nửa.

Hoàng Linh Vũ cười vô sỉ nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, làm khẩu hình miệng nói với hắn: “Tín___ vật___ định___ tình!”

Mộ Dung Bạc Nhai nhất thời đau đầu, vốn cho rằng không dễ gì mới đào tâm đào óc nghĩ ra phương thức định tình đặc biệt này, để Hoàng Linh Vũ ăn xong thứ này rồi thì không thể ỏi ra được cũng không thể hối hận. Nào biết hành động hôm nay, lại là một bên là Sí Diệm, một bên là hắn và Hoàng Linh Vũ, ba người cùng định tình.

Bạc Nhai giúp Hoàng Linh Vũ lột hết vỏ xanh, hai người đều nghĩ tới tình hình lần đầu Hoàng Linh Vũ ăn hạt sen, nhìn nhau mà cười. Nhưng Sí Diệm lại không thức thời chen vào hỏi: “Di! Tại sao ngươi lại bỏ tâm sen đi?”

Bạc Nhai nghe thế ngạc nhiên, ánh mắt cũng chuyển về phía Sí Diệm, chỉ thấy Sí Diệm đang bỏ một hạt sen non mịn trắng trẻo vào miệng, quả nhiên là không bỏ tim sen, vì thấy động tác bên này của hắn mà dừng lại.

“Đương nhiên là vì vị đạo đắng. Sí Diệm, lẽ nào ngươi thích vị đắng?”

“Đắng? Không đắng a.” Mộ Dung Sí Diệm mù mờ nói: “Ngược lại rất ngọt, giống như nước đường.”

Mộ Dung Bạc Nhai kỳ quái nói: “Thật lạ a, tim sen ngâm trà được mệnh danh là đắng tới phát chua...”

Hoàng Linh Vũ vô cùng kỳ quái nói: “Thật lạ a! Hoàng liên rõ ràng có thể đắng chết người, nhưng thả ăn vào chỉ chảy nước mắt...”

Hai huynh đệ Mộ Dung Sí Diệm và Mộ Dung Bạc Nhai nghe y nói như thế, hiểu kỳ chuyển mắt về phía y, Sí Diệm ngây ngốc cười nhìn y, Bạc Nhai bất đắc dĩ nói: “Ngươi có phải hiểu lầm gì không, hoàng liên... hoàng liên và hạt sen, ngó sen, hoa sen vân vân, một chút quan hệ cũng không có.” (Âm hán việt của sen là ‘liên’)

“A, là vậy sao?”

“Đương nhiên là vậy. Chữ liên của hoàng liên và chữ liên của đài sen cũng viết không giống nhau. Lẽ nào trước giờ ngươi luôn viết sai chữ này?”

“A, ha ha.” Hoàng Linh Vũ lúng túng cười, “Ta thấy bọn chúng đều là tính lạnh, còn có thể làm thuốc, cho nên mới cho là... ai hắc hắc hắc hắc...”

Mộ Dung Sí Diệm thở dài, sớm đã lấy tim sen một hạt ra, hạt sen trong vắt, nhỏ nhỏ, để trên ngón tay hắn đưa tới trước mặt Hoàng Linh Vũ, nói: “Há miệng.”

Hoàng Linh Vũ từng có một thời gian bị người xem như bệnh nhân phục vụ đã quen, nghe bảo há miệng thì chính là tín hiệu phải uống được. Y không sợ uống được, còn cho rằng sớm chết sớm siêu sinh, càng hưởng hồ luôn để người ta dứt cũng là chuyện hết sức xấu hổ, cho nên trước nay y đều tận sức rút ngắn thời gian đối phương dứt thức ăn. Nói đơn giản, thì nghe được đối phương nói ‘há miệng’ liền lập tức há miệng còn thuận tiện dùng tốc độ chớp giạt nuốt sạch thức trước mắt đã trở thành một loại phản xạ có điều kiện.

Vì thế Mộ Dung Bạc Nhai trong lòng mới chậm trễ hô to không tốt, thân thể còn chưa kịp hành động, Hoàng Linh Vũ đã như chuồn chuồn dính nước cuốn ngón tay của Sí Diệm vào miệng. Chọc Mộ Dung Bạc Nhai tức trừng mắt, chẳng qua vấn đề đã đóng thuyền, có nói cũng vô dụng, vì thế chỉ đành làm kẻ cầm ăn hoàng liên.

Hoàng Linh Vũ nếu nghe Sí Diệm sùng bái như thế, đương nhiên muốn tỉ mỉ phẩm vị.

Cảm giác đầu tiên chính là___ không ngờ không đắng! Chậm rãi ngậm lấy, dịch bên trong thẩm ra___ cư nhiên là ngọt, ngọt như nước đường.

Chỉ là vị ngọt rất mát, giống như vị đạo mật hoa còn chưa bị ong hút lấy, như dịch nước trông suốt cắt trong phòng đợi được ngắt lấy.

Tim sen... mật hoa... Tử Vân Anh....

[Dừng bị những gì viết trên sách, những gì người khác nói, những gì người nhìn thấy che phủ... nếu muốn biết chân tướng, thì phải không ngừng truy vấn, bức ép, cho tới khi chân tướng đó không thể không quay đầu, đối diện với sự bức bách của người!]

Hoàng Linh Vũ đột nhiên bị ý niệm vừa lóe lên trong đầu chấn kinh. Y ngậy ngậy ngồi đó, cho tới khi Mộ Dung Bạc Nhai có chút bất an gọi y.

“Ta không sao, ta rất khỏe. Thật sự rất ngọt.” Khóe môi Hoàng Linh Vũ lộ ra nụ cười, nói để an ủi Mộ Dung Bạc Nhai.

“Vây đây là cái gì?” Ngón tay Mộ Dung Bạc Nhai lướt qua mặt Hoàng Linh Vũ, khi đưa tới trước mặt Hoàng Linh Vũ, y phát hiện là dịch thể trong suốt.

Mộ Dung Bạc Nhai xoay người Hoàng Linh Vũ lại, thần sắc nghiêm túc, tuy không hoảng loạn, nhưng ít nhất là khẩn trương, “Rốt cuộc chuyện gì lại khiến người nghĩ tới xuất thần như vậy, ngay cả mình có biểu tình gì cũng quên mất.”

161. Q.3 - Chương 168

Mộ Dung Sí Diễm được Trình Bình dẫn tới chỗ khác ngủ, tâm ý thỏa mãn mang theo túi lớn được chủ nhân cho là chiến lợi phẩm___ thức ăn mỹ vị.

Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Bạc Nhai lặng lẽ nằm trong lều trướng, hai người kéo đệm lại sát nhau, lấy chăn phủ lên cả hai. Hoàng Linh Vũ nằm nghiêng trong chăn, ôm chặt Mộ Dung Bạc Nhai, cũng bị hấn ôm kín kẽ.

“Ta lúc ở đại học là học khảo cổ... chính là rất giống kim thạch học hiện tại. Lão sư gặp chúng ta, bài học đầu tiên chính là hoài nghi___ chúng ta thấy được, nghe được, chuyện trên thế giới đa dạng nhiều loại, chỉ có không ngừng hoài nghi, phủ định, mới có thể từ trong đó tìm được chân lý... những cạm bẫy người khác lạm dụng, những lý luận bị người thổi phồng thành thần thoại, đều là phí lời. Vì trong ba thành chân lý có xen tạp bảy thành dối trá, như vậy những tri thức người học được đều biến thành những điều nguy hiểm che mắt bịt tai người.”

“Vây hấn quả thật là một lão sư tuyệt vời.”

“Giáo trình của chúng ta bên đó, còn có thể đặt tiến trình lịch sử nhân loại vào một cái khuôn cố định. Chẳng hạn như loại hình quốc gia nào là xã hội ăn thịt người, loại hình quốc gia nào là xã hội công bằng chính nghĩa a, đều có một bộ lý luận riêng... cho nên hấn bảo chúng ta quên hết toàn bộ quyển sách đó. Người cho là thế nào?”

Mộ Dung Bạc Nhai nỗ lực suy nghĩ lời của y, tuy rất nhiều từ ngữ đều không mấy quen thuộc, nhưng tựa hồ đã từng nghe Diễm Phi Hoàng nói qua, lại thêm trải nghiệm mấy năm nay, cũng chậm rãi có thể lý giải được ba bốn phần. Cuối cùng hấn lắc đầu nói: “Ta không biết tình hình bên đó của các người, cho nên không dám nói bừa. Nhưng thế giới bên này của chúng ta, từ cổ chí kim, thiên hạ phân thành các nước, hình thái khác nhau, chế độ bất đồng, nếu nói nhất định tạo một cái khuôn đem những quốc gia có loại hình đa dạng nhét vào, thì cũng quá gượng ép.”

“Lão sư của ta cũng có cách nói như vậy, hấn nói hình thái xã hội kỳ thật là sản phẩm từ ý nghĩ của con người, ý nghĩ của con người là thiên biến vạn hóa, cho nên căn bản không thể dùng một khuôn mẫu nào để cố định. Nhân loại vĩnh viễn là thứ thiên biến.”

“Ta có thể lý giải lời người nói, nhưng tại sao điều đó lại khiến người buồn?”

“Buồn? Không, ta không phải vì cái này, chỉ là đột nhiên nhớ tới rất lâu về trước khi cùng Diêm Phi Hoàng tranh luận mà thôi. Lúc đó chúng ta mới vừa quen biết, Diêm Phi Hoàng còn là kẻ liều lĩnh. Hắn thuộc phái ‘khuôn khổ’, ta theo chủ nghĩa ‘không khuôn khổ’, ha ha.”

“...Kẻ liều lĩnh, khó tưởng tượng quá.”

“Hắn thích xem sử sách, nhưng vẫn còn là kẻ ngoại môn, cho nên chúng ta tranh chấp rất kịch liệt. Người biết, loại tranh luận vấn đề học thuật này cãi xong thì là cãi xong, cũng sẽ không tổn thương hòa khí, cho nên chúng ta luôn cãi rất dữ.”

Mộ Dung Bạc Nhai hơi hung tàn siết chặt tay ôm eo Hoàng Linh Vũ: “Sao cứ mãi vòng vo, vẫn còn thanh niên đã mắc phải chứng lỗi nhai của người già, nói trọng điểm.”

“Rồi rồi.” Hoàng Linh Vũ cười nói, “Lúc đó ta đã đưa ra một ngoại lệ kinh điển, ép hắn không thể cự cãi.”

“Nga?”

“Ta nói với hắn, sao người khác nói gì người cũng luôn tin như vậy, còn chuyên nghe lời người chết, lời người chết nói sớm đã quá thời rồi, hơn nữa thói quen xấu đi theo sau mộng người ta không tốt chút nào. Hắn liền dưng râu tròng mắt phản bác, người lúc nào thì thấy ta ‘người ta nói gì thì tin cái đó’... ta liền đưa ra chuyện không lâu trước đó. Chúng ta cùng thuộc một đội thực tập dã ngoại, vừa khéo bị sắp xếp cùng trong tổ đi nhặt củi nhóm lửa nấu cơm. Ta hái rất nhiều hoa chuông, mang về phân ọi người ở trại ăn. Diêm Phi Hoàng thì ngốc nghếch hỏi ta, tại sao dưới đáy nhụy hoa có giọt mưa, còn có vị ngọt.”

“Giọt mưa... đó không phải là mật hoa sao?”

“Đó đương nhiên là mật hoa.” Hoàng Linh Vũ không nhịn được hừ hừ cười lạnh, “Tên ngu ngốc đó cứ ngang bướng cự cãi với ta, nói mật hoa không phải không có màu, nó phải là màu hoàng kim, hơn nữa nó rất quánh, có vị đạo kỳ quái.”

“Vị đạo kỳ quái... mật hoa có vị đạo kỳ quái gì.”

“Sau đó ta mới hiểu, hắn từ nhỏ đã trưởng thành ở thành phố, gia thế tốt, ăn đều là mật ong được tinh chế kỹ lưỡng. Hắn nói loại mật ong ‘có vị đạo kỳ quái’ đó, là mật do ong mật hút nhụy hoa Tử Vân Anh ủ thành. Đợi khi giải thích rõ ràng cho hắn, lại phải lấy mật Sơn Trà cho hắn nếm thử, mới đập nát được luận điệu kỳ quái mật là do ong mật hút nhụy Tử Vân Anh tạo ra___ Đầu tiên, mật ong tuy là do nhụy hoa ủ ra, nhưng hai thứ này sẽ không giống nhau. Thứ hai, cùng là mật ong, nhưng từ Tử Vân Anh, Sơn Trà, cây vải, đều có vị đạo khác nhau.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó hắn không bao giờ dám cãi như vậy cùng ta nữa, nghe thấy ta dẫn ra cái này liền không cam lòng quay đầu bỏ đi.”

“Thì ra Diêm Phi Hoàng cũng từng có lúc không biết phải làm sao với người a!”

“Đó cũng đã là chuyện rất lâu về trước rồi. Lâu đến mức ta đã quên___ nếu muốn biết chân tướng thì phải giống như lão sư của chúng ta đã nói, đó là không ngừng truy vấn, gặng ép, cho tới khi chân tướng quay thân hồi đầu, không thể không đối diện với truy bức của người.”

Mộ Dung Bạc Nhai nghe tới đây, nếu còn không biết Hoàng Linh Vũ tính toán cái gì, thì hắn không phải là Mộ Dung Bạc Nhai nữa. Cho nên hắn chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, run run rẩy rẩy hỏi: “Cái ‘chân tướng’ mà người chuẩn bị truy bức đó, chắc sẽ không phải là Diêm Phi Hoàng đi.”

“Lẽ nào trừ hắn ra, ta ở bên ngoài còn có người nào đáng để chú tâm nữa sao?” Hoàng Linh Vũ cười hi hi hỏi.

Mộ Dung Bạc Nhai chống người đứng lên, trong ánh sáng tối mờ từ bên ngoài thấu vào cúi nhìn Hoàng Linh Vũ.

“Bạc Nhai, người phải biết, chúng ta đều có vài chuyện không thể không đối mặt. Trước kia ta rất để ý cách nghĩ của hần, cũng rất tôn trọng hần, cho nên nhiều lần bái thiếp hy vọng gặp mặt, hần không đáp ứng cũng không dám vượt qua lời từ chối một bước. Nhưng tiếp tục như vậy mãi là không được, hần nhất định có chuyện gì đó đang cố gắng che giấu, cho nên bản thân không đến tiếp xúc ta, mà chỉ phái người theo tới bên này.” Nói tới đây, Hoàng Linh Vũ cũng ngộ ra sự lo lắng của Mộ Dung Bạc Nhai, bổ sung. “Ta và hần không phải là tình cũ tái khởi. Người xem, quốc gia bên đó của chúng ta là chế độ một phu một thê, hơn nữa ta và hần ngay cả quan hệ thân chính cũng chưa từng có... muốn tái khởi cũng không được.”

Trên mặt Mộ Dung Bạc Nhai một mảng âm trầm, trầm giọng nói: “Người muốn tái khởi thì liên quan quái gì tới ta, người là thành viên trọng yếu của Nam Vương quân, chạy tới chỗ Hắc Vũ Kỳ chơi trò ngang ngược, cũng không nghĩ xem rốt cuộc có thể an toàn trở về hay không!” Hần đỡ trán thống khổ nói, “Trời ạ, sao lại ở cùng một kẻ không an phận như người, ta thấy ta thật sự sắp già đi mười tuổi rồi!”

Hoàng Linh Vũ vội ngồi dậy, ôm vai hần cẩn thận an ủi: “Yên tâm, ta tự nhiên có kế sách vẹn toàn!” Nhưng một lát, lại nhin không được khinh bỉ nói, “Lần này người già mười tuổi, lần sau lại già mười tuổi, ta thấy người sống không được bao lâu đã bị xưng là ‘Mộ Dung đại thúc’ rồi.”

Mộ Dung Bạc Nhai không từ bỏ thăm dò: “Người thật sự không thể ở yên hay sao?”

“Không thể. Ngược lại ta phải hỏi người, thật sự không thể thả ta đi?”

“Không thể.”

“Bạc Nhai, ta cầu người còn không được sao? Ta có lần nào cầu người đâu, coi như nể tình lần đầu tiên ta cầu___ Ân? Cho ta mặt mũi, thế nào!” Y liên tục lắc lư cánh tay Mộ Dung Bạc Nhai, giống như một hải tử không đòi được kẹo đang làm bước giầy dựa cuối cùng.

“Linh Vũ, ta cũng cầu người! Đây cũng là lần đầu tiên ta cầu người, người cũng nể tình lần đầu tiên ta...” Mộ Dung Bạc Nhai xấu hổ ngẩng mặt.

Hoàng Linh Vũ nhận thua, tiếp tục như vậy y nhất định sẽ bị buồn nôn tới chết, đảo người trở lại nằm hừ lạnh nói: “Không cho thì không cho. Thật là một ngày đáng kỷ niệm a___ Lần đầu tiên chiến tranh lạnh từ sau khi chúng ta ở bên nhau cứ bắt đầu như vậy đi, ta không có ý kiến.”

Bạc Nhai ủy khuất vô cùng, ngồi đó rất lâu thấy Hoàng Linh Vũ quả nhiên không thèm để ý mình, chỉ đành thỏa hiệp, hạ mình hỏi: “Người không thể hỏi ta một chút, xem làm sao mới có thể cho người đi sao?”

“Hử?” Hoàng Linh Vũ nghe thấy còn có chỗ thương lượng, quay người, nghi hoặc vô cùng, “Vậy người nói, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ làm cho người.”

“Ta cũng cùng đi.”

“Người? Cũng?”

“Dù sao ta không sợ chiến tranh lạnh, người đã bao nhiêu lần né tránh không gặp ta rồi, ta đã chịu bao nhiêu năm rồi, còn có thể sợ vụ chiến tranh lạnh nhỏ bé này sao.” Mộ Dung Bạc Nhai ngạo mạn ngửa đầu, đích thật rất có bản lĩnh.

“Người... ta thật sự sai lầm lợi hại. Trước đây khi tiếp viện cho tiệm cầm đồ Hoài Qua thể nhưng không ra sát giá cho người, ta thấy người chuẩn bị gia nhập bọn tam cô lục bà rồi, sắt lòng muốn đối chọi với ta.”

“Đừng phí lời, nói! Làm hay không làm chỉ một câu nói của người.”

Hoàng Linh Vũ nghiêng răng: “Làm!”

“Ta còn có điều kiện. Ta đã lâu không gặp ‘Diêm đại thúc’ rồi, phải cần chuẩn bị chút đồ làm lễ gặp mặt với hần.”

“... Nói.”

“Dẫn Mạc Xán theo cùng.”

Mồ hôi lạnh trên trán Hoàng Linh Vũ tuôn ào ào, rụt rè nói: “Thì ra Mộ Dung Bạc Nhai mới là kẻ ác độc nhất... Diêm Phi Hoàng rốt cuộc đã dạy ra hải tử gì đây a... ta chẳng qua là ngược thân nàng, Mộ Dung Bạc

Nhai thế nhưng muốn ngược tâm nàng, không, cứ nhiên ngay cả Diêm Phi Hoàng cũng sắp bị kéo xuống nước... ta vốn muốn để cho Thu Nhược Thủy thử độc xong lại tặng cho Nhạc Huy làm vật giải phẫu sống... người quá lang độc rồi.”

Người cũng rất âm độc đó được không, Mộ Dung Bạc Nhai vừa nghe vừa nổi gân xanh.

162. Q.3 - Chương 169: Cầu Sinh

[Đan Châu]

Khi Bạch Vũ Kỳ chìm vào khốn cảnh, Hắc Vũ Kỳ cùng thuộc một nước lại thế như chẻ tre, đối trận với quân Trần Nam vương của Mộ Dung Nhuệ Việt chiến thắng liên tục.

Vốn Đại Yến Đan Châu thành có thể coi là phòng tuyến kiên cố nhất của Mộ Dung Nhuệ Việt, sau ngày đêm cố gắng đúc thốc, cuối cùng cũng đúc ra được ống pháo có vẻ giống với tạo hình thiết pháo của Nam Hàn. Nhưng sau khi kéo lên tường thành thực chiến, các binh sĩ của Trần Nam Vương mới phát hiện, cho dù ngoại hình tương tự, cho dù từ cao bắn xuống, nhưng tầm bắn thì thua xa thiết pháo Nam Hàn. Không chỉ như vậy, độ chính xác cũng hạ thấp rất nhiều, đạn pháo chạm đất xong cũng không phát nổ.

Trận chiến này chỉ cần mấy tướng tiên phong luân phiên nổ pháo cự ly xa, chủ tướng căn bản không cần xuất chiến. Diêm Phi Hoàng liền cùng Kim vương gia cưỡi ngựa đứng giữa quân, nhìn đạn pháo binh sĩ mang ra, nói: “Mộ Dung Nhuệ Việt cho rằng mua được một kỹ thuật viên của chúng ta thì có thể tạo ra thiết pháo, thực là ngây thơ vô tà a!”

Kim vương gia cười ha ha: “Bọn chúng nào biết, bí mật bên trong, ngay cả vương gia ta cũng không thể nào biết rõ toàn diện, thì sao một tên thợ rèn có thể nắm vững được.”

Chẳng hạn, muốn bảo trì độ chuẩn xác, vách trong ống pháo phải có khắc đường xoắn ốc. Nếu muốn ống pháo kiên cố để có thể chống đỡ lực nổ của hỏa dược, phối chế hợp kim cũng là một bí phương. Ngay cả đạn pháo, cũng có đạn đặc ruột dùng để công thành phá tường và đạn giết người phạm vi lớn có nhồi đầy hỏa dược bên trong. Mà những thứ này, đều là những phần chia ra cho từng thợ rèn khác nhau nắm vững, không cho ai biết toàn diện, thì sao có thể tạo ra vũ khí chiến tranh uy lực to lớn.

Diêm Phi Hoàng nói: “Đại khái trước buổi tối có thể phá thành, nếu đối phương không đầu hàng, tiếp theo là chiến đấu trên đường phố. Vương gia, chuyện còn lại không còn liên quan đến đội pháo binh của ta nữa, nhưng kỹ thuật viên chạy trốn đó, hy vọng có thể do ta đích thân xử lý.”

“Người hình như không mấy cao hứng đối với thắng lợi của trận này?”

“Không phải... chỉ là, thấy có người mô phỏng kỹ thuật của chúng ta, cảm thấy rất đáng ghét.” Hắc nhú mày nói, dường như còn đang ngẫm nghĩ chuyện gì.

Kim vương gia cũng coi như đã quen với hắc như vậy, nên để mặc hắc đi. Hơn nữa chuyện nếu đúng như Diêm Phi Hoàng sở liệu, thì đích thật không còn chuyện của hắc nữa. Đợi tới tối, khi tường thành bị công phá, thủ thành Đan Châu thành cuối cùng dẫn binh đầu hàng, ngay cả chiến trên đường cũng không cần.

Diêm Phi Hoàng tuy là mưu sĩ đầu tịch, nhưng xử lý tạp vụ chính vụ, đặc biệt là mấy chuyện thu thập tàn cuộc sau trận chiến là không thêm quẩn. Kim vương gia cũng vui vẻ đề bạt một đồng lớn văn sử chính vụ tài cán.

Trong Đan Châu thành dần bị màn đêm bao trùm vô cùng yên tĩnh, trừ tiếng điều binh tuần tự, tiếng gọi nhau giao ca, thì khó nghe được tạp âm của dân chúng. Giống như một tòa thành chết, nhà nhà hộ hộ đều cửa đóng kín key, chỉ sợ chuốc họa vào thân.

Diêm Phi Hoàng tuy ăn mặc theo kiểu bình dân, nhưng binh sĩ ai ai cũng nhận ra được thân vệ vũ trang sau lưng vị mưu sĩ bố y này, nên dễ dàng cho hắc thông qua từng đồn trú vừa đổi người. Mà mục đích đến của hắc, cũng chẳng qua là đại lao trong thiên viện nha môn thủ thành.

Từ đại môn đi vào, đi xuống mười mấy bậc cầu thang, ánh sáng bên trong càng lúc càng mờ. Màu đen giống như bị đóng băng thành đen kịt, vô thanh vô tức áp bức tới. Duy nhất có thể khiến người ta cảm thụ được hơi thở người sống chính là vị tanh băng lạnh ẩm ướt đang ập tới trước mặt.

Diêm Phi Hoàng tâm tình vô cùng đè nén. Hoàn cảnh thế này hắn chưa từng ở quá lâu, có thể hắn rất may mắn, mỗi lần hắn đặt chân vào chốn thế này, trừ cứu trợ bằng hữu, thì chính là thăm vấn địch nhân. Nhưng Hoàng Linh Vũ lại ở nơi thế này, thậm chí có thể là trong hoàn cảnh còn ác liệt hơn bị giam cầm gần một năm.

Cảm xúc không cam lòng, bất luận đã qua bao lâu cũng không thể tiêu giảm. Nhưng quá khứ chính là quá khứ, cho dù có hối hận, cũng không có tác dụng gì.

Đi xuống thêm mười mấy bậc thang, thanh âm bên dưới càng lúc càng rõ ràng, ngoài tiếng nổ lách tách của ngọn lửa, thỉnh thoảng sẽ có tiếng rên rỉ của tù phạm vì đau đớn mà phát ra, ngoài ra không còn âm thanh nào khác. Chỉ sợ nếu có người to gan kêu oan, lập tức sẽ bị một trận đòn ngoạn mục.

Trước mặt Diêm Phi Hoàng tự có điển ngục quan tất cung tất kính dẫn đường, đến bên ngoài một gian tù thất, binh áo lam mở cửa lao, cầm đuốc đi vào, chỉ thấy một người y phục vẫn coi như chỉnh tề bị dây thừng băng to cột chặt vút trên đất, miệng còn bị vải bố nhét chặt, vì đề phòng hắn phun ra, còn dùng một sợi vải cột quanh đầu một vòng.

“Cởi cho hắn,” Diêm Phi Hoàng chậm rãi nói, “Miệng.”

Khi trung niên nam tử hao gầy dưới đất nhìn thấy Diêm Phi Hoàng, vẻ mặt căng thẳng, nghẹn tới mặt tím xanh. Khi nghe Diêm Phi Hoàng bảo ‘cởi cho hắn’, thì lại không dám tin, nhưng cũng kinh hãi điên cuồng, mắt lộ ra tia căm kích. Khi lại nghe tới chữ ‘miệng’, thì sắc mặt liền trở thành oán độc.

“Lạc Ai, đã lâu không gặp, ngươi vẫn rất giỏi kỹ thuật biểu diễn nét mặt a.” Diêm Phi Hoàng giống như gặp lại lão bằng hữu đã lâu không gặp, biểu tình vui vẻ.

Lạc Ai được tháo miệng ho khan liên tục. Từ sau khi thành trì bị bao vây, sau khi ống pháo Đan Châu thành vừa chế tạo không có tác dụng, hắn đã bị thủ thành nhốt vào đại lao này.

Hắn từng là bằng hữu của Diêm Phi Hoàng, ít nhất hắn từng cho rằng như vậy. Nhưng lẫn lộn mười mấy năm, trừ bí phương phối chế hợp kim để đúc ống pháo ra, Diêm Phi Hoàng không còn nói cho hắn biết những kỹ thuật quan trọng nào nữa.

“Tìm được cuộc sống người hy vọng chưa?” Diêm Phi Hoàng nhìn xung quanh, mục rửa, dơ bẩn, ẩm ướt, mặt hắn đẩy về chế nhạo.

“‘Bại quân chi sĩ’, lấy gì mà nói. Kim Văn Quảng, ta biết ngươi là hồng nhân trước mặt vương gia, muốn giết muốn xẻo chỉ một câu thôi, hà tất lại giày vò sỉ nhục ta.”

“‘Bại quân chi sĩ’? Hay cho câu bại quân chi sĩ! Ngươi lấy cái gì để bại cho ta? Những thứ đó của ngươi còn không phải lấy được từ chỗ ta sao. Nếu ngươi có dũng khí như mình đã nói, tại sao không tự phát minh ra cái gì, mà lại đi lấy trộm thành tựu của người khác để đầu nhập địch quân. Thật giỏi cho câu bại quân chi sĩ, chẳng qua là bại quân chi tặc mà thôi.”

“Ngươi.”

“Ta tới để gặp ngươi lần cuối cùng, nếu đã dám làm ra chuyện phản bội, thì nên biết ta tuyệt đối không thể dung thứ cho kẻ phản bội. Qua mấy ngày nghỉ ngơi, ngươi sẽ phải đối diện với sự phán định và xử phạt của toàn quân.”

“Phán... định?”

“Ngươi còn không biết, cũng đúng, là chuyện sau khi ngươi ‘đầu hàng’. Điển tham tướng đã đề nghị với vương gia, từ nay về sau phạm là kẻ mắc tội phản quân, thì sẽ tiếp nhận phán định tập thể của toàn quân từ ngũ trưởng trở lên (ngũ: đơn vị quân đội nhỏ nhất thời xưa, gồm năm người), nếu đa số cho rằng ngươi vô tội, ngươi liền vô tội___ thật là chuyện tốt nhỉ. Hy vọng trước đây ngươi có nhiều quan hệ tốt... chẳng qua sau trải nghiệm trận chiến hôm nay, các ngũ trưởng đều thấy được Đan Châu thành thế nhưng sử dụng

đại pháo của người để đối phó với thiết pháo của chúng ta, người tốt nhất bắt đầu cầu nguyện từ bây giờ, để hình phạt được biểu quyết ra không mấy khó coi.”

Lạc Ai bắt đầu tuân mồi hôi lạnh.

Một thân vệ binh từ bên ngoài chạy vào, mũi nhọn trên ủng phát ra tiếng vang đặc biệt lớn trong hành lang. Diêm Phi Hoàng quay người lại, đợi người đó đi vào, quả nhiên là Kim vương gia phái tới. Người đó cong lưng nói: “Kim đại nhân, tiếp nhiệm phòng vụ đã hoàn thành, tiệc khánh công sẽ bắt đầu sau nửa canh giờ nữa.”

Sau khi phá hủy tất cả vũ khí và kho binh khí của Đan Châu thành, hai ngày sau sẽ tiếp tục tiến về trung tâm thành thị Lạc Bình kinh nơi ở của Mộ Dung Nhuệ Việt.

Thấy Diêm Phi Hoàng cứ như vậy quay đầu bỏ đi, Lạc Ai khó thể nén nổi sợ hãi giãy dụa hét lớn: “Người không thể đối với ta như thế! Kim Văn... không, Kim đại nhân, chúng ta không phải là bằng hữu sao?”

“Bằng hữu?” Ngay cả tên thật của ta cũng không có tư cách biết, còn nói gì tới ‘bằng hữu’?

Diêm Phi Hoàng đối diện cửa lao, ánh lửa bên ngoài phủ lên một vòng sáng quanh người hắn. Nhưng lại giống như ánh lửa quanh thân ác quỷ mới từ địa ngục chui lên, khiến Lạc Ai toàn thân run rẩy sợ hãi.

Hắn nói: “Nếu người không làm như thế, chúng ta cũng miễn cưỡng có thể xem là bằng hữu rượu thịt. Nếu đã phản bội, đã xé nát mặt, thì còn gì đáng nói nữa.”

“Ta chẳng qua chỉ đem một khoản kỹ thuật nói cho thủ thành Đan Châu, người đã đối với ta như thế sao?”

“Lúc đầu khi ta tìm các người làm thiết pháo đã nói thế nào?”

“...”

“Xem ra người còn nhớ.”

“Ta vẫn nhớ, nhưng ta không tán đồng cách làm của người. Nếu có kỹ thật cao siêu như thế, đương nhiên muốn phân hưởng với thế nhân, chiếm hữu thì sao có thể tiến bộ được.” Lạc Ai cổ vũ dũng khí biện giải, “Mấy ngàn năm nay, từng xuất hiện bao nhiêu ‘tổ truyền bí phương’, trừ những cái được công khai, đại đa số cũng đều bị chôn vùi trong chiến hỏa lưu lạc, lẽ nào người không cảm thấy đáng tiếc.”

Diêm Phi Hoàng quay người ngồi xổm xuống, lưng quay về phía ánh sáng, chỉnh lý lại mái tóc rối loạn cho Lạc Ai, sau đó bắt đầu lạnh lùng, chế giễu, nhếch môi.

“Phân hưởng cái gì, phát dương cái gì? Không phải chỉ là kỹ thuật giết người sao.” Hắn nói, “Ta vẫn là câu đó, nếu người có tâm, nghĩ ra rồi không phải dùng trong chiến tranh sao, thích tới nước nào tuyên dương là tùy người. Nhưng người làm như vậy thì tính thế nào? Hôm nay Đan Châu thành đuổi kịp chúng ta, ngày mai còn có thể tạo ra vũ khí càng sắc bén hơn___ nhưng kết quả thì sao? Vẫn là chúng ta thắng lợi, chẳng qua người chết trận càng nhiều hơn mà thôi.”

Lạc Ai á hống không nói nên lời.

“Làm người không thể tam tâm nhị ý. Lúc đầu nếu đã hạ quyết tâm đi đến bước này, chính là phải thừa nhận hậu quả. Sống cũng được, chết thì thôi, phải đi tiếp, dù sao thì đó là chọn lựa của người.” Diêm Phi Hoàng không để tâm nói.

Câu này nói với Lạc Ai cũng thích hợp, nói với bản thân cũng thích hợp, thật đúng là câu khuyên giải vạn dùng vạn linh. Hắn băng quơ nghĩ.

“Ta hối hận cũng không được sao! Ta chỉ muốn sống tiếp mà thôi.”

“Trên đời này không phải bất cứ chuyện gì cũng đều xoay chuyển xung quanh người. Người phải biết, mục đích của ta rất rõ ràng, thời gian lại khẩn cấp như thế, hơn nữa còn hành binh hiểm chiêu, cho nên tuyệt đối không dung thứ phiền hà thêm chuyện. Thời gian lâu rồi, cũng nên giết vài con gà dọa đám khỉ không an phận___ con ‘gà’ đầu tiên, ủy khuất người làm rồi.”

163. Q.3 - Chương 170: Ý Chí Tình Cảm

Đi ra ngoài, đã là nửa đêm. Hôm nay đã định là một đêm không ngủ.

Trong đột nhiên, chân thành phía đông bắc truyền tới tiếng nổ cực lớn, ngay cả mặt đất cũng rung chuyển. Chấn động này, khiến dân cư toàn thành đều bị kinh sợ. Trong nhất thời, tiếng hài đồng khóc, tiếng cầu thần bái phật, tiếng quỳ xuống cầu tha đều vang lên.

Không lâu sau, góc đông bắc nổi lên ngọn lửa bùng bùng, lan cao rộng. Là nơi đang tập trung công cụ để thiêu hủy vũ khí đúc rèn.

Còn về binh đao đã được rèn xong, thì đã phân phát cho các binh sĩ mang về các doanh của Hắc Vũ Kỳ.

Ngọn lửa từ xa nổ lên một tầng khói đen dày, cuộn cuộn dâng cao chìm nhập vào bầu trời đêm đen kịt. Những ngôi sao cũng bị che phủ hết.

Đối diện với ngọn lửa đỏ bùng đó, cho dù đứng ở xa, gương mặt của Diêm Phi Hoàng cũng bị chiếu đỏ rực. Hắn lặng lẽ đứng đó rất lâu, nhớ lại thời khắc trẻ tuổi từng có thể yên tĩnh quan sát bầu trời đêm, một thời đại từng có người bầu bạn.

Cho tới khi có hai tốp binh sĩ tới thúc dục hắn đi tới tiệc khánh công, cuối cùng hắn mới ly khai.

[Trưởng trung quân]

Tiệc khánh công bày trong quân doanh ngoài thành.

Kim vương gia không mấy nhiệt tình trong việc tiến thành triển thị quân uy, cho nên mãi tới lúc ly khai, đều dự định tiếp tục ở trong trưởng trung quân phòng vụ thâm nghiêm.

Ngay cả trước đó khi quân đội phụ trách thiêu hủy công cụ đúc tạo trong thành Đan Châu, thì sau khi xong nhiệm vụ cũng trở lại. Sau khi đánh đổ tường thành, ngay cả quân phòng thủ phòng vụ cũng không cần trú đóng, đi tới đâu dỡ tới đó, tường thành còn có tác dụng gì đâu.

Cả quân doanh đều chìm vào vui sướng. Điều này là không được cho phép khi ở quốc gia khác, ngay cả ẩm rượu trong quân cũng là cấm kỵ, nhưng trong Hắc Vũ Kỳ lại giống như không hề có kỵ.

Có mất thì sẽ có được, vui sướng sẽ khiến người ta thả lỏng cảnh giác, nhưng chỉ có binh sĩ không chuyên quân đội không chuyên mới phạm phải sai lầm cơ bản như thế. Binh sĩ của Hắc Vũ Kỳ là chuyên gia trong chuyên gia hành nghề tập doanh, cho dù sướng phát cuồng, cũng dao bất ly thân. Cho dù uống rượu, cũng rượu đến ba phần là không uống nữa.

Từng có một vài địch quân không sợ chết nhân lúc bọn họ ăn mừng mà tập doanh, nào biết nghênh đón bọn chúng lại là những Hắc Vũ Kỳ binh rượu đến ba phần, đang ngựa ngáy tay chân, dùng khí mười phần, rục rịch muốn thử.

Những tử hán giết người thật sự giống như vung đao thái rau, kết quả luôn luôn là người đến toàn quân bị diệt, không khí càng thêm tăng cao. Ngày hôm sau còn đem thi thể kẻ tập doanh toàn bộ dùng ngựa tha đến trước doanh địch quân vứt thi, chất thành đống, người thấy đều sợ vỡ gan.

Nhưng hôm nay, Kim vương gia cảm thấy thấp thỏm bất an, vì hắn phát hiện, Diêm Phi Hoàng ngồi ở một bên tựa hồ không mấy vui vẻ. Cho dù tiến hành đến phần luận công ban thưởng, Diêm Phi Hoàng cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt đối với những tướng sĩ đi lên lĩnh thưởng.

Kim vương gia có chút rầu rĩ, cho dù đã có văn sử phác thảo những chi tiết nhỏ trong chuyện hôm nay, thì cũng không thể hoàn toàn không bận tâm vậy chứ! Bình thường công phu ngoài mặt của Diêm Phi Hoàng làm rất tốt, sao giờ lại thất thường như vậy?

Lượn công đã xong, rượu qua tam tuần, tướng lĩnh đều tự tản đi về doanh của mình cổ vũ sĩ binh. Trong trường trung quân chỉ còn lại một mình Kim vương gia nhìn nhìn mấy người xung quanh đã bắt đầu tám chuyện, bầu không khí vô cùng hài hòa, nên không tiếp tục quấy rầy bọn họ, chào cũng không chào một cái, đã theo Diêm Phi Hoàng ra ngoài.

Ở nơi rất xa, trong góc xa của thành trì hình vuông còn có ngọn lửa đang cháy, nhưng làn khói không đủ để che đi bầu trời mênh mông như thế, ngửa đầu nhìn trời, một mảng sáng lặn.

Kim vương gia vừa ra khỏi trường, thì thấy Diêm Phi Hoàng đang ngửa cổ nhìn trời sao, bóng lưng vẫn như khi mới quen biết, thẳng tắp, kiên tin, cường đại mà hữu lực.

Người thế này năm đó thế nhưng lại lẩn lộn trong quán lâu, bức lão tú bà phải họa bài tử của hắn thành hồng bài, nhưng lại vẫn cứ cường điệu chỉ bán nghệ không bán thân, rồi ngang nhiên truyền ra danh tiếng ‘quái nhân có một không hai’ trong thành Thủ Lý Nam Hàn, chủ yếu là để chờ đợi vương gia.

Chính là gia hỏa đó, đợi đem người lừa lên giường quán viện rồi, mới lộ ra bản tính, nói những lời đứng đắn nhưng tuyệt đối sẽ khiến người hiểu lầm kiểu như ‘nếu người không chịu nghe theo ta, thì đừng mơ còn sống mà xuống khỏi cái giường này’.

Diêm Phi Hoàng quay người lại, nghiêm túc nhìn Kim vương gia. Hắn co rụt cổ, tỉnh táo lại.

“Thánh chỉ ứng cứu Bạch Lang Vương...” Diêm Phi Hoàng nói.

“Vừa rồi lại nhận được kim bài mật lệnh thứ bảy, đã không thể tiếp tục kéo dài nữa. Tiểu hoàng đế đã phát lời, cho dù không cần Lạc Bình kinh của Mộ Dung Nhuệ Việt cũng được, cho dù tất cả chiến quả trước đó bị hủy hết cũng được, nhất định phải cứu Bạch Lang Vương.”

Diêm Phi Hoàng chấp tay đứng lặng, Kim vương gia càng lúc càng cảm thấy hắn rất bất thường.

“Tại sao ngươi nhất định muốn chống cự hoàng mệnh?” Hắn nhin không được hỏi, tuyệt không ngờ được cư nhiên lại khiến hai mắt Diêm Phi Hoàng bắn ra sát khí sắc bén. Đây không phải vấn đề hắn có thể chạm tới___ Kim vương gia lập tức phản ứng lại, nhanh chóng ngậm miệng.

Dưới áp lực nặng nề do Diêm Phi Hoàng tạo ra, Kim vương gia quả thật có cảm giác sợ vỡ mật, trên chiến trường, hắn cũng đã mấy lần hầu như bị tướng lĩnh địch quân chém đầu, hoặc chìm vào khốn cảnh bị binh bao vây tiến lùi không được, nhưng chưa từng lo sợ, càng đừng nhắc tới sự khốn quẫn run rẩy sợ hãi dưới ánh mắt một người.

Nhưng Kim vương gia cũng chỉ cho phép mình thể hiện yếu đuối trước mặt người này. Vì hắn là duy nhất kiếp này. Trải qua tình bằng hữu lâu như thế, Kim vương gia có lúc cũng nghĩ, người như vậy đã vượt qua cảnh giới người thường rồi đi, chuyện trò vui vẻ khi đối diện chiến trường, lãnh mặt vô tình đối diện kẻ phản bội, khí thế như núi cao, ý chí như sắt thép, có lẽ là chuyển thể của Lang Quân Chiến Thần trong thần thoại Nam Hàn cũng không chừng.

Diêm Phi Hoàng cuối cùng cũng bình tĩnh lại, thản nhiên thở dài, sau đó nói: “Ta còn chưa nói với ngươi chuyện của ta đúng không.”

“Chuyện của ngươi...” Kim vương gia ngây ra, không mấy tin tưởng mình vừa nghe được cái gì. Vì Diêm Phi Hoàng mà hắn biết trước nay không thích nhắc tới quá khứ của mình.

“Đúng thế, quá khứ của ta và Hoàng Linh Vũ... cũng chính là quân sư Lục Năm Giác của Nam Vương quân.” Hắn hít thật nhẹ, giống như gánh nặng khó chịu đựng. Người đó cuối cùng cũng chuyển thể tới đây, hai người cùng sống dưới một bầu trời, thật không biết là gần hơn hay xa hơn.

Cuối cùng hắn cái gì cũng không nói, Kim vương gia cũng chỉ có thể giống như trước, đứng sau lưng cách hắn không tới ba bước, không thể chạm vào tâm sự của hắn.

164. Q.3 - Chương 171: Tiềm Nhập Quân Doanh.

“Này, Hoàng đại, người xác định chúng ta thật sự muốn mặc thứ này vào?” Lý Sảng kéo góc áo che gió của mình, đây là một tấm áo che gió màu tạp nham, đương nhiên không phải là hiệu quả nhuộm màu, mà là hiệu quả do những miếng vá đắp vào.

“A, đây là tự nhiên! Lẽ nào người không cảm thấy cái này rất sốc sao.” Hoàng Linh Vũ đáp.

Nhạc Huy hừ lạnh một tiếng, tựa hồ cảm thấy được phục sức phẩm vị thấp kém như thế không đáng lọt vào mắt mình.

Lúc này, Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Bạc Nhai cùng cưỡi một con ngựa, hai cây nạng đều đặt trên lưng ngựa của Mộ Dung Sí Diệm, hai tạp toái Tì Bà và Cầm Sắt thì để cho Lương Tiểu Tiểu, Lý Sảng tự quản lý. Trên tọa kỵ của Trình Bình và Nhạc Huy thỏ lương thực của mọi người. Mọi người đều tự dắt theo một con ngựa.

Còn về đối tượng trọng phạm Mạc Xán, bị điểm huyết, dây thừng băng to cột chặt, để Thu Nhược Thủy lo.

Tì Bà và Cầm Sắt đáng thương còn bị ‘cải đầu đổi mặt’____ đây là tất nhiên rồi, vì Lương Tiểu Tiểu dùng diện mạo của Tì Bà, Lý Sảng thì giả thành Cầm Sắt.

Thủ pháp hóa trang của vị tiền nhiệm lão đại Mộ Dung Sí Diệm của Bằng Tổ này cũng không tệ, phần thành một nam tử yếu đuối tướng mạo bình thường. Thủ pháp hóa trang của hắn suốt đường được mọi người tán dương hết sức. Mộ Dung Sí Diệm thì không hiểu hỏi: “Cải trang tự nhiên phải cải cho giống, Lương Tiểu Tiểu cũng giả rất sinh động, lại nói, lẽ nào thủ pháp điều luyện không phải là điều nên có sao?”

Lý Sảng vỗ vai hắn, cười ha ha: “Người thật là thú vị, trước đây từng gặp không ít người đi, lẽ nào chưa từng thấy qua kẻ hóa trang không giống sao? Một người cũng không có hả? Người xác định?”

Mộ Dung Sí Diệm cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó nghi hoặc nói: “Ta vốn cho rằng đó là sở thích của họ, thích độc đáo sáng tạo gì đó, thì ra là do thủ pháp không tới đâu a!”

Mọi người té ngã.

Hai ‘tù phạm’ héo đầu ủ rũ, thuần khiết thiện lương, một người bị Lương Tiểu Tiểu và Nhạc Huy hợp tác chinh, một người khác tuy khiến Trình Bình xuất sư bất lợi, nhưng cuối cùng lại bại dưới vài câu cực ngắn gọn và nụ cười yêu mị của Hoàng Linh Vũ____ bọn họ, đều bị lừa rất thảm.

Tiến vào doanh khu của Hắc Vũ Kỳ đã một thời gian, Nam Hàn chúng binh đều hoặc dùng ánh mắt quái dị hoặc ánh mắt buồn cười chăm chú nhìn họ, gặp phải mấy trạm gác kiểm tra thân phận, đều chiếu theo cách làm của Tì Bà và Cầm Sắt, xưng bản thân là người rời doanh chấp hành nhiệm vụ đặc thù, cho nên không biết khẩu lệnh mới đổi gần đây, chỉ có thể lấy bài hiệu và khẩu lệnh cũ cho bọn họ xem. Thuận tiện đẩy Mạc Xán qua làm chứng cứ.

Lý Sảng giả làm Cầm Sắt còn đặc ý nói: “Thế nào, huynh đệ chúng ta ngay cả bạch phát ma nữ này cũng bắt được, các huynh đệ nếu có hứng thú, thì cho các người chơi vài ngày cũng được.”

Mấy tiểu binh liên tục xua tay: “Huynh đệ đừng hại chúng ta a, đừng nói Kim lão mưu không cho chúng ta gian dân nữ nhân, cho dù chúng ta có mù mắt, là một nam nhân chân chính thì cũng tuyệt đối sẽ không chạm vào nữ nhân vừa xấu vừa độc thế này.”

Mộ Dung Bạc Nhai vui đầu lên vai Hoàng Linh Vũ, vai hắn thì đang run rẩy. Hoàng Linh Vũ thấp giọng hỏi: “Người cười cái gì chứ.”

“‘Kim lão mưu’...”

“Còn có người đang ở trước mặt, một vừa hai phải chú ý cho ta.” Hoàng Linh Vũ bắt đắc dĩ, nghĩ tới Diêm Phi Hoàng đối với Bạc Nhai mà nói là điển phạm hình tượng anh hùng, đột nhiên lại lòi đầu ra ngoại hiệu biệt danh lão mưu thâm toán, cũng là một sự kinh hỉ khá lớn. Cũng đúng, nên châm chọc vậy, tên nam nhân Bạc Nhai này, hiện tại đang đứng lúc ngay cả ngã ngựa cũng muốn cười điên cuồng ba khúc.

Trong lúc đối thoại đó, Thu Nhược Thủy liên tục dùng ánh mắt cảnh cáo Mạc Xán, vì nàng ta toàn thân chấn động, hầu như muốn xùi bọt mép. Nhưng Lý Sảng lại không biết thời thế nói tiếp: “Nữ nhân nhà ngươi còn có mặt mũi như thế, biết rõ hổ lạc bình dương bị khuyến khi, hướng hồ người là một yêu nữ. Thật nên thành tâm bái tạ phụ mẫu đã sinh ra người như thế, nếu không còn không phải gặp kỳ đại sỉ nhục sao.”

Mộ Dung Sí Diệm nghe vậy, lộ ra biểu tình khó nhịn quay đầu qua. May là có Bạc Nhai vỗ vai hấn an ủi, thuận tiện cho hấn mấy hạt thanh mai bọc đường—— Đây là một sở thích lớn mà Sí Diệm phát hiện trên đường. Hấn do dự một chút, cuối cùng sở thích đối với thức ăn mới lạ phủ lên một chút lương tâm còn dành cho Mạc Xán.

Tuy đối với bản thân lương tâm chỉ đáng mấy hạt thanh mai tử thì có hơi kinh dị, nhưng Sí Diệm rất nhanh đã đem chút hổ thẹn này ném ra sau đầu. Chỉ cảm thấy loại cuộc sống không bị cầm cố vô ưu vô lo, đừng nói hiện tại Mạc Xán không gặp phải nguy hại gì, nếu lúc nào đó nàng muốn đối phó với huynh trưởng của hấn, muốn đối phó với Hoàng Linh Vũ, hoặc đối phó với những tiểu bằng hữu hấn vừa kết giao, đều là chuyện tuyệt đối không thể đáp ứng.

Đợi Lý Sảng đăng ký xong nhìn sang Mạc Xán, mặt nữ nhân đó đã hiện ra màu ‘nguyệt bạch’ rồi, dùng câu nói khó hiểu của Hoàng Linh Vũ, chính là sản vật điển hình của ‘người máu lam’ sau khi giao phối. (Tác giả: Mọi người chưa quên câu chuyện cười ‘gương mặt nguyệt bạch’ đi.) (Light: Nguyên văn: “ ”: Ta không tìm được câu chuyện này, ai muốn có thể thử tìm nhé)

Khi sắp đi, Lý Sảng không quên hỏi tiểu binh thêm một câu: “Kiểu tóc trên đầu huynh đệ người thấy thế nào? Áo khoác trên người thấy thế nào?” Thì ra tập quán sinh hoạt của Nam Hàn và Đại Yên không mấy tương đồng, nếu là người thành niên, thì phải cạo kiểu tóc chỏm đồng tiền thắt đuôi chuột, nhìn từ đằng trước thì căn bản chính là một tên hói. Nhưng Hoàng Linh Vũ làm sao có thể nở khiến một đám học sinh của mình vì được gặp Diêm Phi Hoàng mà gặp phải tai nạn hủy dung đó, liền lưu lại kiểu tóc không sửa.

“Đang muốn nói người đây, ra ngoài vài năm liền đặc ý rồi, may mà Kim lão mưu gần đây để ột vài binh viên bắt đầu nuôi tóc, tránh để bị địch quân liếc một cái đã nhìn ra thân phận của chúng ta. Nếu không còn không nói người là tặc bán quốc sao.”

“Còn về cái áo này... trước đó không lâu có sứ giả của Ban Ni Nhĩ Gia Oa quốc tới tặng mấy bộ lông dóm như chó săn cho Kim vương gia, y phục này của các người, tuy màu sắc tạp loạn, nhưng nếu tính về mặt ý nghĩa, thì cũng có chút quan hệ thân thuộc với bộ y phục lông dóm kia.”

Hoàng Linh Vũ quay đầu gọi hấn: “Còn ở đây lải nhải gì nữa, không mau đi sẽ trễ đó, lẽ nào còn muốn chịu hình phạt lửa thể chạy quanh doanh sao.”

Tiểu binh cười ha ha, cảm thấy có cùng chung tiếng nói.

Lý Sảng vui đến rút gân, vì hình phạt ‘lửa thể chạy quanh doanh’ này, là chỉ có thân vệ chuyên thuộc của Diêm Phi Hoàng mới phải chịu. Nghe nói là muốn phòng ngừa người có địa vị cao rồi thì nhiệm chứng tự sướng, thỉnh thoảng cũng phải bắt hấn ‘chân thành tương kiến’ trước mặt mọi người, để tránh tâm lý kiêu ngạo tự đại nảy mầm.

Nơi này và Lục Mang Lâu của bọn họ, nhìn thế nào cũng thấy kì diệu như nhau, cho nên cũng chỉ có bọn họ mới có thể giả thành bầu không khí thân vệ của Diêm Phi Hoàng, quả thật là chuyện dễ như trở bàn tay.

Diêm Phi Hoàng từng kiên tin, thế giới kỳ dị này có quy tắc kỳ dị của nó, người chuyển thế mỗi đời đều là xuất hiện có cặp có đôi. Hấn chuyển thế tới đây, thì chắc chắn còn có một người sẽ chuyển thế tới.

Mà kiếp trước, người cùng hấn có quan hệ mật thiết nhất, cũng chỉ có Hoàng Linh Vũ.

Cho nên hấn tin chắc, Hoàng Linh Vũ chưa được mang ra khỏi ngôi mộ sớm đã sinh ra ở đây, hoặc đã qua được một hai ngày, có lẽ là một hai tháng, Hoàng Linh Vũ sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Nhưng thời gian từng năm trôi qua, hấn đã có được năng lực, thế lực bảo hộ người đó, nhưng Hoàng Linh Vũ vẫn bất vô âm tính.

Tính ngưỡng rất cuộc cũng có một ngày tan vỡ, hưởng hồ là si niệm hư vô như vậy. Ai nói hấn chuyển thể tới đây, thì Hoàng Linh Vũ nhất định có thể có vận may đó? Hấn bắt đầu chậm rãi nghĩ thông, tiếc nuối giữa bọn họ đã không có cơ hội bù đắp nữa. Làm sai rồi thì phải thừa nhận trách nhiệm của mình, cơ hội bản thân được hạnh phúc đã dần biến mất theo sự ra đi của Hoàng Linh Vũ.

Hấn vẫn còn ôm một phần vận hy vọng, hy vọng người hấn chấp nhất đang ở thế giới bên kia và chưa chết, được người qua đường nào đó cứu ra khỏi cỗ mộ, an nhiên trôi qua từng năm tháng. Sau đó khi già đi, hạnh phúc nhắm mắt ngủ yên trong vòng vây con cháu. Có lẽ đến lúc đó, Hoàng Linh Vũ chết già cuối cùng có thể nhớ tới còn một người như hấn, linh hồn có thể đến đây bù lại ý niệm của hấn.

Đột nhiên có một ngày, Diêm Phi Hoàng phát hiện bản thân đã qua thời thanh niên huyết khí phương cương, hấn ôm hài tử mới sinh của Tây Thương tộc, được các tiểu bối vây quanh gọi là ‘Diêm thúc thúc’.

Cho dù Hoàng Linh Vũ có tới đây, hấn cũng đã lớn hơn y hai mươi mấy tuổi, sao còn bầu bạn cùng y được. Cuối cùng có một ngày, hấn sẽ đi trước y. Nếu là tình cảm không hoàn mỹ như thế, không bằng ngay từ đầu đừng có. Vì thế hấn biến mất trước mặt mọi người. Sự truy sát của Mạc Xán, chẳng qua là một thời cơ mà thôi.

Hấn căm ghét sự triền quán của nữ nhân đó, chán ghét nàng ta nhiều lần nói không lựa lời chửi rủa ái ý của hấn đối với người kia. Cho nên hấn giả chết trong cuộc truy đuổi của Mạc Xán. Để hối hận vây chặt nữ nhân đó cả đời, giống như hối hận đã vây lấy hấn cả đời.

Diêm Phi Hoàng uống rượu cả đêm, miên man chậm rãi, có vẻ như định uống say túy lúy, trên mặt hấn mang nụ cười, thông dong không gập. Kim vương gia liên tục dùng ánh mắt muốn nói lại thôi nhìn hấn, kết quả hấn cái gì cũng không thêm nói. Kim vương gia cũng biết, nếu chuyện quá khứ đã là hành trang rất nặng nề, như vậy thì không phải tùy tiện tìm một người nào là cũng có thể giảm nhẹ gánh nặng.

Đời người chính là như thế. Trong con đường kéo dài, người khác nhau sẽ có những quỹ tích khác nhau. Gặp gỡ, chia lìa, có được, mất đi, là đáng là ngọt chỉ có bản thân biết rõ. Diêm Phi Hoàng từng sống vì muốn có lại được một người, hiện tại hấn lại sống vì muốn đẩy người đó ra.

Nếu men theo con đường này tiếp tục đi tới, đi lâu rồi, đi xa rồi, cuối cùng sẽ khiến những sầu lo này lần lượt bị lãng quên.

165. Q.3 - Chương 172: Sớm Muộn Một Dao.

Khi đoàn người Hoàng Linh Vũ đi tới đồn canh thứ năm, một ngũ trưởng đi ra, tất cung tất kính nói: “Chư vị huynh đệ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thật cực khổ rồi, hôm nay trong doanh có yến khánh vì hạ được Đan Châu thành, Kim quân sự đại khái cũng đã tới tiệc khánh công, các vị vào trong trưởng đội quân sư hay tới yến tiệc gặp vương gia?”

Hoàng Linh Vũ thúc ngựa đi tới: “Chúng ta đều có chuyện trọng yếu, hơn nữa lại bắt được địch quân quan trọng, nên trước vào doanh trưởng đội quân sư về.”

Ngũ trưởng gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, các vị xin đi theo ta.”

Khi sắp đi hấn còn quay lại dặn dò mấy binh đinh trực phải phòng bị tốt, xong thì dắt con ngựa của Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Bạc Nhai, dẫn đoàn người đi vào vòng trưởng gần trưởng trung doanh. Lúc này xung quanh đã có những binh sĩ uống đến tâm huyết bừng bừng trở lại, cao giọng hát, tiếng ồn ào không dứt bên tai.

Hoàng Linh Vũ đột nhiên hỏi: “Người từ bỏ chức vị họa sư cung đình, vào đây đã hai tháng, lên được chức vị ngũ trưởng, có cảm thấy hối hận không?”

Mộ Dung Bạc Nhai có chút ngạc nhiên, tiếp theo là hiểu rõ, trong lòng cũng thấy may mắn, năng lực tự bảo vệ của Hoàng Linh Vũ xem rất mạnh, bộ hạ cũng có thể xâm nhập tới nơi này.

Ngũ trưởng trước mặt đầu cũng không quay lại nói: “Cây cao đón gió, heo mập đãi tiệc, ta chẳng qua là bắt đầu từ tiểu binh, bị huấn luyện nửa tháng lên chiến trường, liều sát hai trận thắng lên ngũ trưởng, trải qua trận này, đại khái còn có thể thăng lên ‘bách phó’.”

“Bách phó?”

“Phó thủ của bách nhân trưởng.” Ngũ trưởng nhàn nhạt thuật lại, căn bản không cảm thấy hứng thú đối với việc thăng chức, bổ sung một câu: “Vốn là muốn đến chiến trường tìm tư liệu, không ngờ lại toàn là hán tử chân bùn lông chân thật dài, thật vô vị.”

“Sau này ở đây không còn gì đáng ở nữa, người trở lại cạnh ta, để những người khác phụ trách chỗ này.”

“Được.” Ngũ trưởng đáp.

Lương Tiểu Tiểu nghe ‘ngũ trưởng’ được Hoàng Linh Vũ miễn chức, mới cười ngựa lại gần, nói: “Người không phải vào làm y quan sao? Sao lại biến thành ngũ trưởng rồi.”

“Nhìn đi, đây chính là chỗ xấu khi người chỉ biết rụt ở hậu phương___ ngu ngốc thiên cận. Kim lão mư cảm thấy nếu dùng phương pháp khác để biên chế cho y quan thì rất phiền phức, nên toàn bộ đều chiếu theo biên chế đội ngũ chiến đấu mà phân bố. Dưới trướng ta quản lý toàn là y quan, địa vị ngũ trưởng cũng giống như bách nhân trưởng của chiến đội bình thường.”

“Thiết, tưởng gì.”

Lực chú ý của Mộ Dung Sí Diệm bị một phen nói chuyện hút lại, hiếu kỳ hỏi: “Các người quen biết?”

“Hắn chính là đồng học Cao Quân đại danh鼎鼎 a.” Lương Tiểu Tiểu nói, cùng là lớp đặc công, Cao Quân sở trường hội họa, cho nên dưới sự hướng dẫn của Bạch Long đã từng nghiên cứu tinh sâu thuật giải phẫu thân người, tham gia vào đội ngũ y quan xử lý những vết thương da thịt cũng không đáng vào đâu.

“Chẳng qua sao người lại nhận ra chúng ta được?” Lý Sảng hỏi.

“Với khẩu âm tây bắc của người, vừa mở miệng đã bị nhìn thấu rồi. Sau này để Lương Tiểu Tiểu đến đối khẩu lệnh.”

“Người chính là người tên Cao...” Mộ Dung Bạc Nhai nuốt chữ ‘Hoàn’ lại, đổi sang vẻ sùng kính, “Ta từng được chiêm ngưỡng [Cửu dương đồ lục] của đại nhân, vô cùng bá phục, nhưng có chút nghi vấn đối với phương thức thao tác cửu nhân liên hoàn thức đó, khi nào có thời gian muốn mời đại nhân chỉ giáo.”

“[Cửu dương đồ lục]?” Cao Quân mắt phát sáng, quay đầu nhìn Mộ Dung Bạc Nhai đánh giá từ trên xuống, vì dịch dung nên không thấy được mặt thật, hơi cảm thấy thất vọng. Nhưng vẫn hồ nghi quan sát tỉ mỉ, quả nhiên thấy một tay Mộ Dung Bạc Nhai còn đang vòng ngang eo Hoàng Linh Vũ, liền lộ ra nụ cười hiểu ý, “Quyển [Cửu dương đồ lục] đó, là ta chuyển họa cho Hoàng đại, nếu người có thể thấy, chắc là có quan hệ không nhạt với Hoàng đại. Chỉ giáo thì không dám nhận, chỉ có thể quảng bá kiến thức cho nhau thôi, chỉ cần các hạ nguyện ý, tại hạ bất cứ lúc nào cũng đều cung đại giá.”

Mộ Dung Sí Diệm nghe tới đây, tròng đôi mắt thật to, không vui chen vào: “Quyển đồ lục đó ta cũng xem qua rồi.”

Cao Quân kinh dị vô cùng, thầm nói: “Không ngờ Hoàng đại lại có sở thích chơi 3P, ta vốn cho rằng Hoàng đại rất nghiêm túc, chẳng lẽ nhìn lầm rồi.”

Hoàng Linh Vũ hít một hơi lạnh, tròng mắt nhìn Sí Diệm: “Người xem lúc nào.”

“Ta là ‘phu nhân’ của người, bình thường tự nhiên phải thay người quét dọn doanh trướng. Chính là lúc đó thì thấy.”

Nghe tới đây, đám nam nhân Lý Sảng Nhạc Huy đều cười trộm, thì ra Hoàng đại cũng có nhu cầu phương diện này, tới mức ngay cả hành quân cũng phải mang theo hoàng thư giải khát.

Cao Quân nhìn vị được gọi là ‘phu nhân’ của Hoàng đại, chỉ thấy xương cốt đối xứng, tứ chi thon dài, vì tóc dài dày kín nên không thể quần thành búi, cứ thả xỏa cột nghiêng thành chùm, để bung xuống. Tuy không biết chân tướng thật sự thế nào, nhưng chỉ dựa vào kinh nghiệm ‘duyet thi vô số’ của hắn, đoán định

tuyệt sẽ không kém hơn thế trung hạ, nhện không được nhìn nhiều thêm vài cái, muốn ghi nhớ trong đầu, sau này sẽ họa thành xuân cung đồ tham khảo.

“Trước mặt chính là nơi ở của ‘Kim lão mưu’,” Hắc nói, “Phòng vệ tuy có hơi thả lỏng, nhưng cao nhân không ít, mọi người có thể không nói chuyện thì không nói chuyện. Muốn nói phải dùng ẩn ngữ.”

“Ân, biết rồi.”

Tiếng gõ canh đã vang ba lần, chính là thời khắc nửa đêm, phòng vệ đổi ca, chúng tướng còn chưa hết niềm vui trở về trưởng của mình. Diêm Phi Hoàng chấp tay đứng trước trưởng, nhìn những binh tốt thu thập tàng tích đầy đất sau bữa tiệc.

Kim vương gia đi tới sau lưng hắc, đứng bên ngoài lửa doanh rực rỡ, mang chút hiếu kỳ dừng chân quan sát, “Nhìn cái gì?”

“Không có gì, chẳng qua là tiệc tàn người tan...” Diêm Phi Hoàng cảm thán rất lâu, mà sau đó thì rũ người lắc đầu, quay người đi, lưu lại một mình Kim vương gia đứng đó hiếu kỳ không hiểu có gì đáng cho hắc cảm thán.

Diêm Phi Hoàng trở lại gần doanh trưởng của mình, phát hiện có chút bất đồng so với trước đó. Trong doanh địa yên yên tĩnh tĩnh, không có tiếng vui cười, hơn nữa trong rào còn có thêm mười mấy con ngựa không biết từ đâu tới.

Hắc nghiêm nghị hắc lên, lấy một viên giải độc đan vận khí nuốt vào, ba bước đi thành hai bước, phi thân lao vào rào vây. Lúc này cuối cùng cũng phát hiện bất luận là người gác hay là thân vệ, đều ngã đông ngã tây. Mắt thấy giống như uống nhiều, nhưng Diêm Phi Hoàng biết bọn họ sẽ không phạm phải sai lầm cơ bản như vậy.

Sau lưng truyền tới hơi thở người. Diêm Phi Hoàng sầm mặt, trầm giọng nói: “Không biết hôm nay khách quý phương nào tới thăm bỉ nhân.”

Mộ Dung Bạc Nhai và Mộ Dung Sí Diệm một trái một phải xuất hiện trước mặt hắc, Bạc Nhai cong lưng nói: “Diêm sư phụ, đã lâu không gặp.”

Diêm Phi Hoàng tựa hồ muốn thụt lùi vài bước, may mà kịp thời ổn định thân thể, nhưng trên trán vẫn thấm ra mồ hôi.

Bạc Nhai lại nói: “Sớm cũng là một đao, muộn cũng là một đao, người không tới gặp ta cho nên ta liền tới tìm người— đây là nguyên văn lời của người đó, Diêm sư phụ gặp hay không gặp, lúc này đã không phải là chuyện người có thể làm chủ nữa.”

Diêm Phi Hoàng xoay chuyển tâm niệm như chớp, nội lực tích lũy liền muốn phóng người bỏ chạy, nào biết Bạc Nhai lại tiên phát chế nhân nói: “Người nếu không gặp y, người ở đây toàn bộ đều không còn đường sống.”

Thu Nhược thủy xoa mái tóc dài, lúc này nàng đã giải khai áo khoác chấp vá, hồi phục cách ăn mặc tối đen, tay múa con rắn dài bước ra.

Diêm Phi Hoàng vẫn đang cố chết chống đỡ biện giải: “Không thể, y không phải loại người này.”

“ ‘Người đọc nhiều sử thư hơn nữa biết rõ yếu lĩnh, là người âm hiểm lang độc nhất’ — Đây cũng là nguyên văn của lão sư.” Thu Nhược Thủy âm trầm, “Lão sư nếu có thể cho phép ta nuôi dưỡng độc vật cỡ này, cũng tuyệt đối không phải nhân vật từ tâm mềm tay. Nếu người không muốn bộ hạ của mình làm thức ăn cho độc vật của ta, thì đi vào gặp y.” Nói xong, vén rèm một lều trưởng, vừa khéo chính là nơi ở của Diêm Phi Hoàng.

166. Q.3 - Chương 173: Gặp Mặt Cách Thế

Diêm Phi Hoàng trốn tránh đã quen, đến lúc này họa tìm tới cửa, cũng theo thói quen muốn làm đà điếu. Liền muốn dùng ý đồ ỷ mình lớn tuổi inh quay đầu bỏ đi. Dù sao bộ hạ của hắn đều tạm thời bị Hoàng Linh Vũ bắt, tính ra cũng sẽ không có lo lắng về tính mạng gì.

Nhưng khi hắn đã định xong chủ ý tràn đầy tin tưởng, trong trường đột nhiên truyền ra một giọng nói, bảo: “Nếu đã trở lại, còn lẽ mà lẽ mà làm gì. Ngậy ngốc không tiến vào, lẽ nào đứng ở bên ngoài thì có thể có cái bánh từ trời rớt xuống cho người sao?”

Thanh âm này tuy là xa lạ, nhưng giọng điệu vừa không kiên nhẫn vừa khinh thường đó lại rất quen thuộc.

Diêm Phi Hoàng chỉ cảm thấy một mảng hàn khí bao trùm sau lưng, trên đầu là mây đen bao phủ, da đầu cũng tê dại như bị giật điện___ đối đầu cuối cùng cũng tìm tới cửa rồi.

“Người nghĩ ta thật sự sẽ không hạ thủ làm gì người sao. Lý Sảng, đẩy hai người đó ra ngoài.”

“Vâng.” Lý Sảng và Lương Tiểu Tiểu đã tẩy sạch mặt mũi nhất tề đáp ứng, hưng phấn bừng bừng đẩy Tì Bà và Cầm Sát ra ngoài.

Hai tiểu bối này vừa rồi nhờ vào giả trang gương mặt của Tì Bà, Cầm Sát, thuận lợi trà trộn vào rào vây doanh địa của Diêm Phi Hoàng, còn dẫn tới sự hoan nghênh của các bạn hữu, vì thế hai đại mê được tài năng Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy liền thuận tay cho cả đám toàn bộ ngã ngựa.

Khi Diêm Phi Hoàng nhìn trước mặt, chỉ thấy người bị đẩy ra không phải người mình quen biết, đang nhú mày. Lý Sảng đã a một tiếng kêu lên, sau đó áy náy nói: “Chúng ta quên trên mặt bọn họ còn có một tầng phấn...”

Mộ Dung Bạc Nhai bước tới, giao một bình dược cho Lý Sảng, lại nói với Diêm Phi Hoàng: “Diêm lão sư, thuật dùng phấn này trước kia là người dạy cho ta, chắc không phải không nhận ra đi.”

Đội diện mạo của hai người kia lộ ra, Diêm Phi Hoàng kinh nghi bất định hỏi: “Bọn họ... thật sự là...”

Tì Bà và Cầm Sát gầy hơn lúc đi rất nhiều___ đặc biệt là Tì Bà, sắc mặt xanh lét, dưới hai mắt còn đọng hai túi thâm nặng nề. Hai tù binh nhìn nhau không nói, chỉ ngắm thăm trạng của nhau, rồi mới ngẩng đầu nhìn Diêm Phi Hoàng, sau đó cúi đầu không giãy dụa, giống như đã vỡ tim muốn chết.

Diêm Phi Hoàng hoàn toàn không ngờ được thủ hạ của mình lại gặp độc thủ thế này, hai người này đều là hãn tặc tâm bồi dưỡng ra, trong rất nhiều thân vệ cũng là tài năng xuất chúng, bình thường hình phạt cũng chỉ xem như chuyện thường, thậm chí lao cù còn chưa đeo lên thân đã có thể giãy thoát khỏi vòng vây.

Hắn chỉ cảm thấy ngực nổi lên hỏa khí, phần hận bất bình, nghĩ cũng không nghĩ găm lớn vào trướng: “Hoàng Linh Vũ! Người đừng quá mức cần quấy, uống cho người từng tiếp nhận nhiều năm giáo dục chính quy, sao có thể lấy loại hình phạt bỉ ổi đó để đối đãi với người còn sống!”

Tì Bà và Cầm Sát nghe hắn nói thế, cho dù vẫn còn chịu khống chế của Lý Sảng và Lương Tiểu Tiểu, cũng kêu ô ô lắc đầu liên tục, không biết là muốn nói ‘thảm vô nhân đạo’, hay là muốn nói ‘không hề giống như người tưởng tượng’.

Hoàng Linh Vũ nhân tản vô cùng ngồi trong chỗ tối trong lều trướng, nói: “Đúng a, hình phạt bỉ ổi... đừng thấy Tì Bà và Cầm Sát thân ái của người còn ra hình người mà lầm, thật ra hai viên cũng đã bị cắt rồi. Người cũng biết Mộ Dung Sí Diệm của chúng ta đối với chuyện cắt trướng thế nào có nghiên cứu rất sâu, cẩn thận một khi ta không vui, liền để hắn đem đám thủ hạ này của người toàn bộ biến thành người vô tính không còn đường sống, cũng xem như cống hiến cho kế hoạch sinh dục của Nam Hàn.”

“Người!”

“Nói ra thì, trướng của hai người họ thật khả ái a, phần nộn nộn, tròn tròn tròn, thì ra thủ hạ do người điều giáo ra đều là cực phẩm như thế a!”

Tì Bà và Cầm Sát ô ô càng lớn tiếng hơn, trên mặt cũng ngẹn tới phát xanh, sống chết lắc đầu giãy dụa. Sau khi Diêm Phi Hoàng biết Hoàng Linh Vũ tới đây, thì cảm xúc chưa từng ổn định, lần này càng không

thể bình tĩnh. Nếu không hẳn đã chú ý thấy cái lắc đầu của Tì Bà và Cầm Sát là phủ nhận chứ không phải là bi thống. Sắc mặt phát xanh của họ là vì không thể nói chuyện mà phẫn hận, chứ không phải vì thâm ngộ ‘nhục hình’ dẫn tới thiếu máu.

Mộ Dung Sí Diệm rảnh quá sinh nhàm chán, đang chuyên tâm chăm chú đùa nghịch một thanh tiểu đao sắc bén, thanh tiểu đao đó nương theo hành động của hắn, trong ánh lửa doanh liên tục phản xạ lại tia sáng sắc bén đỏ lửa. Mộ Dung Sí Diệm đột nhiên chú ý thấy tầm mắt của Diêm Phi Hoàng, nghi hoặc ngẩng đầu, cười ha ha hai tiếng, sau đó lại chuyên tâm chăm chú nghiên cứu thanh đao tử đó.

Thật ra đây là vừa rồi Mộ Dung Bạc Nhai tặng cho hắn, Sí Diệm chưa từng nhận được lễ vật tặng riêng mình, hơn nữa còn là lễ vật tới từ người có hảo cảm. Trong lòng đang vui vẻ không thôi, đối với trận chiến giằng co của Hoàng Linh Vũ và Diêm Phi Hoàng làm như không thấy.

Tình hình này nhìn vào trong mắt Diêm Phi Hoàng lại có sự giải thích khác. Hỏa khí trong đầu hắn cuộn cuộn dâng trào, chỉ là hung ác trừng trừng nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, muốn trước tiên khai đao với kẻ đã kéo Hoàng Linh Vũ vào con đường xấu.

Lúc này Sí Diệm lại bỗng nhiên có phản ứng, chặn trước mặt Mộ Dung Bạc Nhai, hung tợn nói: “Trùng cái gì mà trùng, còn trùng nữa ta liền móc mắt ngươi ra.”

Hoàng Linh Vũ ở bên trong không kiên nhẫn nói: “Nếu đã biết ta sẽ không hạ thủ lưu tình, còn có gì đáng phí lời nữa. Nếu còn không bước vào, ta sẽ để cho ác mộng của nam nhân diễn ra trên người tất cả bộ hạ của ngươi.”

Diêm Phi Hoàng sớm đã quên luôn vừa rồi còn muốn nhượng bộ, nghiêng chặt răng, đi về phía âm thanh truyền tới.

Lều trưởng của Diêm Phi Hoàng và lều trưởng của những binh sĩ bình thường nhìn từ bên ngoài thì thấy không có gì khác biệt, đều là một lều trưởng có thể chứa hai mươi người một lúc. Nhưng bố cục bên trong thì không giống vậy, có bàn có giường, ngoài ra còn bày một sa bàn, chỗ này chỉ có một mình Diêm Phi Hoàng trú. (*Sa bàn: Sơ đồ trận bằng cát)

Bên trong không đốt đèn, ánh lửa thấu qua vách lều cũng đủ cho Diêm Phi Hoàng nhìn thấy chỗ ngồi của Hoàng Linh Vũ___y đang ngồi trên chiếc ghế thấp cạnh sa bàn, cười hì hì đợi hắn vào.

Càng đi tới gần hơn, hỏa khí của Diêm Phi Hoàng càng yếu đi, mỗi một bước, càng cảm thấy được xung động muốn quay đầu chạy đi.

Đi thêm vài ba bước nữa, Diêm Phi Hoàng đột nhiên phát hiện, mình đã trúng kế khích tướng___Dựa vào cái gì mà Hoàng Linh Vũ nói dùng nhục hình thì bản thân liền ngốc nghếch tin theo. Hơn nữa còn hưng sư vấn tội dùng dùng bước vào___rõ ràng là tự thò đầu vào lưới. Nhưng hiện tại đã chân chính ngồi trên lưng cọp, tiến lùi đều khó. Hắn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, gượng ép đứng trước mặt cách Hoàng Linh Vũ năm bước không dám tiến thêm, không biết nên nói gì mới tốt.

Thật ra từ khi đoán được Tì Bà và Cầm Sát có thể sẽ bại lộ thân phận trong Nam Vương quân, Diêm Phi Hoàng đã có giác ngộ này___một khi Hoàng Linh Vũ xuất hiện trước mặt mình, hắn sẽ không cách nào tiếp tục nói dối nữa, không thể nào trở mặt với y nữa, lạnh lùng đuổi y đi nữa.

Vì nhiệm vụ của Tì Bà và Cầm Sát, đã bại lộ chuyện hắn vẫn rất bận tâm Hoàng Linh Vũ, hắn không muốn trở thành địch nhân của y.

Cho nên từ đó về sau, bất luận trong lòng hay ngoài mặt, hắn ở trước mặt Hoàng Linh Vũ luôn thấp hơn một cái đầu.

Đột nhiên, một nắp trà bay thẳng tới mặt. Góc độ xảo quyệt, lại nhân lúc hắn không chuẩn bị, nên liền đập ngay vào trán, chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, trên trán Diêm Phi Hoàng chưa bị rách, cái nắp ly đó đã biến thành bột mịn.

Diêm Phi Hoàng bị một cú tỉnh người, thấy đám bột lả tả rơi xuống trước mắt, tức giận nói: “Này! Sao ngươi gặp mặt liền đánh! Dù sao cũng là tình nhân cũ!”

“Người còn biết chúng ta trước kia có quan hệ sao? Ân? Sao ta không biết.” Hoàng Linh Vũ cười khanh khách. “Người cũng coi như là một nhân vật, còn xử sự tùy tiện như vậy, vừa rồi nếu ta muốn lấy mạng người, thì không phải đã đắc thủ sao.”

Diêm Phi Hoàng nghe y nói vậy, tự nhiên phải tiếp lời: “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”___ Chẳng qua không dám lớn tiếng tuyên bố, chỉ lầm bầm bầm.

“Người nói cái gì? Gió lớn quá, ta không nghe rõ...” Câu này trước kia bọn họ thường xuyên dùng tới, bất kể có nghe hay không, chỉ cần là không muốn nghe thì đều mang câu này ra nói.

Diêm Phi Hoàng nhăn nhăn mũi, mắng: “Ta nói người là đồ xuẩn ngốc.” Hắn tức bưng bưng nói, bước nhanh tới cạnh sa bàn chỗ Hoàng Linh Vũ, kéo ghế dài ngồi xuống.

Hoàng Linh Vũ nhún vai, đưa một cái khăn ẩm qua: “Đã là nam nhân lớn thế này rồi, còn khóc.”

Diêm Phi Hoàng hung tợn đưa mặt qua, lấy râu cọ một chút, nói: “Khóc cái đầu người, đồ phản tử bạo lực nhà người, vừa gặp mặt đã đánh người, đây là nước mắt do bị đám bột mịn kia bay vào.”

“Ồ...”

“Ồ cái gì mà ô, nói đi, người gây chuyện càn quấy tới tìm ta, rốt cuộc muốn thế nào. Đừng học theo những nữ nhân bị bỏ kia, muốn ôm chân ta khóc ba ngày ba đêm___ gớm chết.”

“Ta ô là vì___ thì ra tướng mạo người thế này a, khó trách Mạc Xán thích người tới thần hồn điên đảo. Căn bản chính là họa loạn nhân gian mà.” Hoàng Linh Vũ chống cùi chỏ lên cạnh khung sa bàn, tay đỡ cằm, thú vị nhìn.

167. Q.3 - Chương 174: Gà Bay Chó Sủa.

“Tướng mạo thế này...” Diêm Phi Hoàng phản ứng lại, “Trên khăn tay của người...”

“Tự nhiên là có được thủy của Bạc Nhai phối chế, công năng tương đương với ‘nước tẩy trang’ của chúng ta lúc đó. Đúng rồi, phối phương là do người dạy hắn.” Hoàng Linh Vũ hứng thú đánh giá trái phải, còn rất có tinh thần nghiên cứu vượn tay sờ một cái lên da hắn.

“Thật mịn nha!” Y còn sắc mê mê nói: “Hiện tại nên cạo râu đi thì tốt hơn nhiều, bị mớ râu đó che mất làn da mịn màng, thật là quá đáng tiếc.”

“Mộ___ Dung___ Bạc___ Nhai!” Diêm Phi Hoàng nghiêng răng nghiêng lợi, hắn vốn nghĩ để Mộ Dung Bạc Nhai chiếu cố Hoàng Linh Vũ là một chọn lựa không tồi, hiện tại gặp rồi mới phát hiện chọn lựa của mình đã sai, Hoàng Linh Vũ từng ‘thuần khiết’ hiện tại đã biến thành một tên ác ma, không phải là do Mộ Dung Bạc Nhai dung túng ra thì còn có thể là ai yêu sủng ra được.

Hoàng Linh Vũ mang đầy hứng thú thưởng thức sự bức bối của hắn, nửa ngày, mới nói: “Coi như đã gặp rồi, đồ nam nhân muộn tao nhà người, để gặp được người không biết đã hao phí của ta bao nhiêu tinh lực.”

Diêm Phi Hoàng sắc mặt lạnh chết không thềm mở miệng.

Hoàng Linh Vũ tự nói tiếp, “Cầm Sát Tì Bà, tám đại vương thấy bày diện mạo, Si Mị Vồng Lưỡng, bốn tiểu quỷ đều có ruột gan, ta tuy không thích xem võ hiệp cho lắm, nhưng người thật sự cho rằng ngay cả [Xạ Diêu] ta cũng chưa xem sao?” Hoàng Linh Vũ nhìn sang chỗ đóng áo khoác đặt trong góc lều, chính là đám ‘màu mè’ kiểu chấp vá kia, nói: “Ngay cả cái này cũng dùng tới, có mắt mặt không a.”

Quả nhiên là thất bại trên những chuyện nhỏ nhặt này, Diêm Phi Hoàng đối với Cầm Sát và Tì Bà quả thật là buồn cho thảm ngộ, bức cho ngu dần, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi.

“Ta nói, chúng ta không phải là người của mình sao, đừng đánh nữa được không?” Hoàng Linh Vũ cuối cùng quyết định đi vào chính đề.

“Không được. Trừ khi người buông bỏ đồ đao, tự mình quy ẩn.”

Diêm Phi Hoàng vừa rồi là bị sự xuất hiện đột ngột của Hoàng Linh Vũ dọa ngấy, cho nên quyền chủ đạo của cuộc nói chuyện mới rơi vào tay Hoàng Linh Vũ. Nhưng một khi hấn tỉnh táo lại, sẽ rất dễ xuôi theo tiến độ của hấn. Ít nhất ở kiếp trước, cách thức hai người ở chung là vậy, đối lập với sự bị động của Hoàng Linh Vũ, Diêm Phi Hoàng luôn sẽ dẫn quan hệ của hai người phát triển theo hướng đó.

Lần này là cuộc gặp mặt cách thế, cũng có thể coi như là cuộc gặp mặt xác định quan hệ chủ đạo của hai người, trong lúc hữu ý vô tình, Hoàng Linh Vũ đã không còn tiếp tục cho phép Diêm Phi Hoàng nắm lấy quyền chủ động, y đánh giá Diêm Phi Hoàng từ trên xuống, nhìn chăm chăm thật lâu tới mức đối phương khó ở, mới uống một hớp trà, nói: “Người từ xa tới là khách, nếu chúng ta là quan hệ này rồi, không còn gì để nói nữa. Lần này ta tới chỉ mang theo một chút lễ mọn, mong đừng chê cười. Lễ nhẹ tình nghĩa nặng, tuy chỉ là thứ nhỏ bé, chẳng qua ta tin, nhất định rất hợp khẩu vị người.”

Diêm Phi Hoàng âm thầm cười khổ, nói chuyện khách khí tới mức này, còn có thể có ‘quan hệ’ gì nữa? ____ Thôi vậy, là hấn đã quyết định ‘bỏ’ người trước, tùy tiện Hoàng Linh Vũ làm sao cũng được.

Hoàng Linh Vũ cầm hai cây nến dưới đất lên, chống người đứng lên.

Diêm Phi Hoàng như vừa tỉnh mộng, nhớ tới Hoàng Linh Vũ đã là người tàn tật. Nếu so với hấn, hiện tại vẫn lông tóc vô thương, khi y chịu khổ chịu nạn, bản thân lại quy ẩn ở thâm sơn dã lâm không hỏi thế sự, hiện tại nghĩ lại thật là tủi hổ khôn nguôi.

“Chân của người, hiện tại cảm giác thế nào rồi?”

“Đừng trưng cái vẻ mặt muốn tự chặt chân mình đó ra cho ta xem được không, điều này khiến ta cảm thấy bản thân rất đáng buồn.” Hoàng Linh Vũ vươn tay tới nâng mặt hấn lên, nhìn trái nhìn phải, lại cười phớt một cái: “Không được, ta thực sự chịu không được ____ rõ ràng là tướng mạo rất không tồi, nhưng lại học theo người Nam Hàn đi cạo trọc đầu.”

Bị Hoàng Linh Vũ chế nhạo như vậy, tâm tình thương xuân bi thu đều tan đi hơn nữa, giở khóc giở cười, để mặc y nhón gót vươn tay kéo kéo cái bím được bện bằng vài sợi le que sau đầu mình.

“Người quy thuận quốc gia nào không được, lại đi quy thuận Nam Hàn. Xem đi, ngay cả kiểu tóc cũng tệ hại như vậy.” Hoàng Linh Vũ rất đáng tiếc nói, “Nếu không thì người theo chúng ta đi, chuyển một trận doanh, thích cạo đầu, đầu đinh, để tóc dài, tóc chĩa gù, tùy người.”

Trong bất tri bất giác, hai người lại giống như rất nhiều năm trước ở chung, có cười nói, tựa như chia ly mười mấy năm căn bản không tồn tại.

Diêm Phi Hoàng tỉ mỉ đánh giá Hoàng Linh Vũ trước mặt.

Lông mày của y rất dài lại rất thẳng, khi chớp mắt thì lông mi rũ xuống, khiến người ta có mong ước muốn hôn lên. Y chỉ đứng cách một bước, thân hình đều đặn, chắc là thuộc dạng khung xương vừa nhỏ vừa dài vừa cứng, nếu có thể ôm thì nhất định rất thoải mái.

Hoàng Linh Vũ rất lâu trước đây, xác thực là dạng học sinh thành thật điển hình.

Mà hiện tại gặp lại, đã là tướng mạo bất đồng, ngay cả muốn nhìn thẳng, cũng phải nỗ lực khiêng chân mà đứng. Nhưng linh hồn thì vẫn giống vậy, bất luận đã qua bao lâu, cho dù tâm tình phức tạp, cho dù lòng mang áy náy, nhưng thời gian ở cùng y vẫn là thoải mái nhất.

Ánh mắt Diêm Phi Hoàng rất phức tạp, khiến người ta cảm thấy bị thương. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, Hoàng Linh Vũ thậm chí nảy sinh cách nghĩ muốn ôm nam nhân này. Nhưng hiện tại đã không thể làm như thế nữa, có lẽ nên nói, hiện tại còn chưa thể làm như thế.

Nếu có một ngày, có thể cùng Diêm Phi Hoàng sánh vai tác chiến, có lẽ khi lên chiến trường chiến hỏa tung hoành, tới thời khắc ngọn lửa lan tràn, trong vòng vây của những binh sĩ vui mừng thắng lợi, bọn họ vẫn có thể có cái ôm giữa chiến hữu với nhau.

Trong vũ trụ có vô hạn những điều chưa biết và sức mạnh vô tận, thân ở bên trong nó chỉ có thể cảm thụ được mê mang, có lẽ đối với nhân loại mà nói, thứ không thể nào kháng cự chính là dòng chảy của thời gian.

Diêm Phi Hoàng không biết nên nói gì mới có thể bù đắp vào lỗ hổng thời gian này. Không có thứ gì có thể bù vào lỗ hổng của thời gian, cho dù bọn họ vẫn là bằng hữu rất tốt rất tốt.

Vì thế Diêm Phi Hoàng chỉ có thể quần lầy một vấn đề, hỏi lại: “Chân của ngươi, hiện tại cảm thấy vẫn tốt chứ?”

“Trừ không thể chạy không thể nhảy, tư thế đi đường có hơi kỳ quái ra, hồi phục cũng tính là không tồi. Hơn nữa, ta còn có một chiêu của ‘Đoàn Diên Khánh’ nha.” Hoàng Linh Vũ giơ đôi nạng kim loại vừa dài vừa thẳng trong tay ra.

“‘Đoàn Diên Khánh’? Ta nhớ ngươi chưa từng đọc [Thiên long bát bộ] mà.”

“Lạy ngươi, huynh đệ! Sau khi ngươi chết ta lại không phải lập tức chết theo, còn một đoạn thời gian đủ cho ta phung phí, sao ngươi biết ta không xem qua cái gì.”

“Thì ra là thế... không lập tức chết sao.”

Hai người đứng ở gần quay nhìn lẫn nhau, đột nhiên phát giác cuộc nói chuyện của mình đã biến chuyển sang hướng không thể dự liệu, hơn nữa nghe thế nào cũng giống như hai vong linh già tới mục rữa đang tiến hành một màn ôn lại chuyện xưa, một trước một sau đều im miệng.

Diêm Phi Hoàng cúi đầu, vai run rẩy không ngừng, cuối cùng ngửa mặt cười to.

Hoàng Linh Vũ cũng lúng túng lắc đầu, nói: “Hai, cái gì mà chết trước chết sau, nếu để binh sĩ của ngươi nghe thấy ngươi nói như thế, không biết liệu có xem ngươi là thầy vu mà cột lại dựng hỏa hình không.”

Diêm Phi Hoàng mang ý cười nhìn y. Đích thật cũng chỉ có bọn họ có thể tiến hành cuộc đối thoại thế này. Không còn ai khác có thể biết được trải nghiệm của họ, thời đại này, có ai chỉ nhìn thấy bộ đồ nát đầy màu là nhìn thấu được lai lịch của thủ hạ hắn, có ai nghe tới cái tên là biết ngay cặp đôi đến từ [Xạ điêu anh hùng truyện] của Kim Dung.

Hai người chọn con đường không giống nhau, nhưng ít nhất về phương diện hiểu ngầm này, thì không ai khác có thể so bì.

“Đúng rồi, không phải muốn tặng lễ vật cho ta sao, rốt cuộc là mang thứ tốt gì tới, để làm lễ vật gặp mặt lần đầu tiên ở kiếp này của chúng ta?”

“Lần đầu tiên?” Hoàng Linh Vũ nói. “Ngươi xác định là lần đầu tiên?”

“...”

“Hơn bốn năm trước, tại Lạc Bình kinh___ người đó có phải ngươi không.”

Diêm Phi Hoàng nhìn trái nhìn phải không trả lời, dù sao từng trốn sau lưng người khác làm kẻ cuồng nhìn lên cũng không phải chuyện đáng để vinh quang.

Hoàng Linh Vũ đánh một quyền lên bụng hắn, hỏi: “Đừng nhìn trái nhìn phải không nói, người đó rốt cuộc có phải ngươi không, tên đồ rêu đội mũ trùm trốn ở đối diện xa giá của Mộ Dung Sí Diệm nhìn lên!”

Quyền này không chút lưu tình, Diêm Phi Hoàng căn bản cũng không phòng bị, sớm đã đau đến cong người, thảm thiết trả lời: “Phải...”

168. Q.3 - Chương 175: Tranh Cãi Thống Nhất Hay Phân Tranh

Kim vương gia đối đãi với Diêm Phi Hoàng rất khác biệt, ngay cả doanh trưởng cũng có đãi ngộ đặc thù. Vì phân biệt doanh địa của Diêm Phi Hoàng và những tướng lĩnh khác, còn làm một vòng rào vây cao hơn một người bên ngoài khu vực mười mấy tòa lầu trưởng. Đây quả thật có thể khiến bộ hạ của Diêm Phi Hoàng có bí mật nhất định, nhưng hiện tại, thì lại thuận tiện cho bọn người Hoàng Linh Vũ hành động. Tới lúc này, vẫn chưa ai phát hiện trong rào vây xảy ra chuyện gì.

“Giỏi a!” Hoàng Linh Vũ xách áo Diêm Phi Hoàng lên, cứ như vậy kéo thân thể to lớn của hắn lên, khoe miệng mang theo nụ cười âm lạnh, “Ta nhớ lúc đó ngươi vẫn còn mang kiểu tóc Đại Yến chứ không phải chỏm tóc đồng tiền hiện tại, thì ra là sau khi gặp ta mới đầu nhập vào Nam Hàn. Trước đó sao lại đột nhiên nhớ tới chuyện muốn tìm Sí Diệm và Bạc Nhai để lòng [Cổ Ảnh] a [Tự Liên] gì đó nữa. Hừ hừ, cứ nhiên còn muốn đòi ‘lễ vật’, không thành thật nói cho rõ, hôm nay ngươi đừng mơ được hoàn chỉnh đi ra khỏi đây.”

“Tiểu, Tiểu Hoàng, ngươi có thể buông tay ra không, ta thành thật nói là được.” Diêm Phi Hoàng không biết làm sao nói. Tình cảnh này quả thật chính là vương gặp vương, tắc có kẻ chết, khi hắn gặp Hoàng Linh Vũ, thì chỉ có thể mang thân phận ‘tướng quân’.

“Nói ra thì dài lắm, nhưng kỳ thật cũng rất đơn giản, ta chỉ là muốn sát nhập bảy nước là được.”

Hoàng Linh Vũ trừng to mắt: “Sát nhập, là được rồi? Đầu ngươi bị trúng gió à, ngươi xem đây là sát nhập công ty sao, ta thấy đội chúng ta đều thành tro rồi còn chưa thấy được ngày đó nữa là.”

“Nếu dựa vào thiết pháo lựu đạn, nếu có thể chế tạo ra súng đạn dễ dàng thuận tiện, ta nghĩ rất nhanh sẽ thành công thôi.”

Diêm Phi Hoàng rất nghiêm túc nói, “Cái lúc tám nước liên quân đẩy lên chiến tranh Nha phiến, không phải cũng chỉ có lác đác mấy ngàn người sao, chỉ dựa vào thuyền chắc lợi pháo đã có thể đánh lấn hơn nửa Trung Quốc sao. Ta nghĩ, chắc là được___ tiền đề là ngươi không cản trở.”

Hoàng Linh Vũ đỡ trán nói: “Đẩy lên chiến tranh Nha phiến là nước Anh, cho dù là trận chiến Nha phiến thứ hai, cũng là Anh Pháp liên quân. Căn bản không có tám nước liên quân cùng đẩy lên chiến tranh Nha phiến gì đó cả được không...”

Mặt Diêm Phi Hoàng trợn xanh trợn trắng, vỗ bàn lo lớn: “Ngươi đừng ngắt lời được không, nghe ta nói cho xong!”

Một tiếng gầm lớn khiến đám người của Hoàng Linh Vũ bên ngoài bị dọa nhảy dựng. Mấy tiểu bối vô cùng khẩn trương len lén nhìn ra ngoài rào vây, nhưng thấy vẫn không có ai chú ý tới bên này, ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài, lại thấy chỗ trạm gác không xa có người thấp giọng nói: “Không biết là tên gốc không có não nào chọc giận Kim lão mưu, hắn đã rất lâu không nổi bão như thế rồi, thật hoài niệm.”

Một tiểu binh khác phụ họa: “Đồng cảm đồng cảm, gần đây luôn là mưa nhỏ, thật vô vị. Chẳng qua tên gốc đó cũng thật sự là, biết rõ Kim lão mưu không giỏi ở gần mấy kẻ gốc, còn đi vào trong vòng ba trượng chi để bị mắng.”

Mấy tiểu bối thầm nghĩ, Hoàng đại không phải kẻ gốc gì cả, kẻ gốc là đám tiểu tốt các ngươi, tiếng vang lớn như vậy mà cũng không tới nhìn thử một chút.

Mà những người này đều không biết, hiện tại Diêm Phi Hoàng rất ghét giao lưu với người giảng lý giảng không thông, nguyên nhân chính là do một chuyện cũ rất nhiều năm trước không thể không nhắc tới Mạc Xán.

Quay lại vấn đề, Diêm Phi Hoàng ngắn gọn nói cho xong dự định của mình, một là ngươi nguyện ý ủng hộ ta thì lưu lại, không nguyện ý ủng hộ thì rút đi, xong ngồi yên trước mặt Hoàng Linh Vũ đợi y trả lời.

“Sát nhập đồng nghĩa hòa bình___ Đầu của ngươi bị cửa kẹp hả! Thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân, Tần thủy hoàng thống nhất bảy nước cũng chỉ trị được hai thế.” Hoàng Linh Vũ nói mấy câu, chậm rãi dừng lại, càng nghĩ càng thấy không đúng, lẩm bẩm tự nói: “Không đúng, đạo lý rõ ràng như thế ngươi không thể không nghĩ tới...”

Diêm Phi Hoàng lặng yên không nói, thật ra hắn cũng không cần đời đời thế thế đều thống nhất, chỉ cần gần trăm năm không có chiến loạn. Theo dự tính của hắn, chiến hỏa năm năm có thể đối lấy hòa bình gần trăm năm, chỉ cần nuốt gọn Yến quốc có thực lực mạnh nhất trong bảy nước, những nước nhỏ khác cũng chỉ có thể nghe gió mà theo. Ít nhất trước khi hắn và Hoàng Linh Vũ nhập thổ, có thể bảo đảm trạng thái này là được.

Hoàng Linh Vũ nghiêm túc hỏi hắn: “Diêm, đánh xong rồi, ngươi sẽ làm gì? Ngươi không sợ trong quốc thổ phân tranh không dứt, đấu đá tranh giành phân liệt? Dưa hái xanh không ngọt, dù sao là quốc thổ trái

qua chiến tranh mà có, muốn thái bình thuận lợi thống nhất kéo dài là không thể. Người đừng quên, Thanh triều kiến quốc bao nhiêu năm, tổ chức phản Thanh phục Minh cũng tồn tại bấy nhiêu năm.”

“Nếu có thể diệt sạch các thế lực của Nam Hàn, thao túng hoàng đế, có thể bảo đảm trăm năm vô lo.”

“Người định cả đời đều bị vây trong hoàng triều? Vậy không giống người, người không phải vẫn luôn thích cuộc sống tự do tự tại sao.”

Diêm Phi Hoàng nhàn nhạt đảo mắt qua một bên, trong góc tối tâm yên tĩnh không phát ra chút thanh âm, chỉ là trầm mặc. Tại sao hử, chỉ là vì chuộc tội. Cho nên cam nguyện bị vây khốn trong này. Tâm nguyện này không cần người hiểu rõ, đây là hẩn quyết định phải làm, có nhiều người phản đối cũng không thể thay đổi quyết tâm của hẩn.

Hẩn là người ích kỷ, cho nên chỉ cần trước mắt thấy được, chỉ bảo vệ thứ trong lòng. Những việc những người khác, không nằm trong phạm vi quan tâm của hẩn. Thậm chí những chuyện hẩn làm, cũng chỉ là vui đầu vào làm, mà không hy vọng người khác biết.

Thậm chí mấy năm nay vui đầu vào triều đường tranh đấu, chiến tranh âm mưu nhiều, cũng dần có thể quên đi chuyện quá khứ. Lấy đó giải ưu, lấy đó quên sầu, lấy đó để dừng chân nơi thế gian, dần tìm lại ý nghĩa sinh tồn.

Hoàng Linh Vũ và hẩn nhìn nhau không nói, giống như khốn cực kiếp trước. Y không tán thành chuyện Diêm Phi Hoàng làm, Diêm Phi Hoàng lại không nguyện ý giải thích cho chuyện mình làm. Trong suy đoán và che giấu, hai người đồng thời chìm vào mê cung, tiến lùi đều tìm không được đối phương.

Nhưng có một điểm y dám xác định___ hai người ai cũng không muốn làm kẻ địch của nhau.

“Ta từ trong huyết mộ đi ra, thấy được thi thể của người.”

“Àn.” Diêm Phi Hoàng đáp nhẹ nhàng, chỉ cần tưởng tượng bộ dáng lê lét của thi thể mình liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

“Trong tay người cầm xẻng, rốt cuộc là muốn vui ta sâu thêm một chút hay là muốn đào ta ra?”

“...” Diêm Phi Hoàng suy nghĩ một lúc, mới không cam không nguyện nói: “Đào ra.”

Hoàng Linh Vũ tức giận đánh một cái vào đầu hẩn, mắng: “Còn cần nghĩ lâu thế hử! Người che giấu riết thành quen rồi phải không, ta thấy nên đặt cho người biệt hiệu A Man cư sĩ đi.”

“Đừng, ta không có hứng thú với Tào Tháo, gọi là Khổng Minh tiên sinh thì tốt hơn.”

Hoàng Linh Vũ không phải nhỏ hành vi tự luyện của đối phương, gương mặt dòm tay mình, lầm bầm nói: “Diêm, người nhanh chóng đầu nhập quân ta đi, sau đó lập tức cạo cái bím này đi, sau đó bắt đầu để đầu đinh cũng chỉ mất một thời gian thôi___ cái ót của người, cảm giác khi đánh lên thật buồn nôn mà.”

Mộ Dung Sí Diệm ngồi trong góc, tùy tiện nhặt một nhánh cây lên, vẽ loạn dưới đất, mấy người bên cạnh nhìn, cũng không biết hẩn đang vẽ bùa hay là viết thiên thư. Mộ Dung Sí Diệm thực sự quá nhàm chán, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lều trưởng Hoàng Linh Vũ đang ở, nhưng vẫn không thấy người ra, chỉ nghe thấy tiếng nói chuyện lúc cao lúc thấp, có thể đoán được Diêm Phi Hoàng đã bị áp chế rồi.

Hẩn đang muốn đi hỏi Mộ Dung Bạc Nhai, lúc nào Hoàng Linh Vũ mới có thể đi ra, đột nhiên lại chú ý thấy tiếng sạt sạt đang đi về phía này, nhìn theo hướng đó, chỉ thấy lão đại Nhạc Huy không cao hứng xách Cao Quần vừa rồi mới ‘quy thuận’ tới.

Mộ Dung Sí Diệm phì phì bụi đất, đứng lên, hơi chút kiêu ngạo nhìn người xa lạ không biết tốt xấu này.

Nhạc Huy nói: “Tuy có phần không đúng lúc, nhưng mà... đây là đồng học của chúng ta, cũng chính là người cùng phòng học sách, Cao Quần. Hẩn có vài vấn đề hơi khó mở miệng muốn cùng người nghiên cứu trao đổi.”

Khi nhìn sang Cao Quân, chỉ thấy người này thể hình cường kinh, trong mắt lộ ra mực quang khao khát không phù hợp với hình tượng quân nhân thậm chí đạt tới mức sùng bái, quả thật giống như một con sói lúc nửa đêm, phát ra ánh mắt thèm muốn.

Sau khi vào trong rào vây của Diêm Phi Hoàng, nhiệm vụ hóa trang dịch dung coi như đã đạt thành, mọi người đều xóa bỏ hóa trang trên mặt. Vì thế đồng học Cao Quân lập tức phát hiện ra mỹ nhân dù chiêm bao cũng khó cầu. Thân là chức nghiệp họa sư tiêu chuẩn, Mộ Dung Sí Diệm trước mắt tuyệt đối một khuôn mẫu nhân thể không thể bỏ qua. Chỉ nghĩ riêng đến chuyện thân thể được che phủ dưới lớp y phục này hấp dẫn người tới mức nào, nếu trang điểm nhẹ lên, nét lạnh nhạt nơi khóe mắt sẽ biến thành phong tình yêu dị, Cao Quân liền cảm thấy một cỗ máu nóng xông thẳng lên đầu. Còn về việc chấp bút mài mực, họa lạc trên giấy, miêu tả tư thế động nhận, chỗ ngọt ngào mỹ miều trong đó, không phải họa sư nhất lưu thì không thể lĩnh hội!

Chú ý thấy vẻ mặt lộ ra không vui của Mộ Dung Sí Diệm đối với mình, Cao Quân vội vàng chỉnh trang lại ánh mắt thần sắc, bắt đầu giao thiệp gian nan.

====

Chú thích:

Chiến tranh nha phiến: hay Các cuộc chiến Anh-Trung là hai cuộc chiến xảy ra giữa thế kỷ 19 (1840 – 1843 và 1856 – 1860) gây nên xung đột kéo dài giữa Trung Quốc dưới triều Mãn Thanh và đế quốc Anh. Trong cuộc chiến lần thứ hai, Pháp, Nga và Hoa Kỳ đã kề vai sát cánh cùng Anh để đánh Trung Quốc.

Nguyên do cuộc chiến tự quanh việc chính phủ Anh đòi quyền tự do buôn bán nha phiến từ Ấn Độ thuộc Anh sang Trung Quốc trong khi nhà Mãn Thanh có lệnh nghiêm cấm.

Trung Quốc hoàn toàn thất bại trong hai cuộc chiến với hậu quả phải công nhận thương quyền buôn nha phiến của ngoại quốc. Hơn nữa triều đình Mãn Thanh phải ký các hiệp ước bất bình đẳng, chịu mở nhiều cảng cho các nước ngoài vào thông thương. Hồng Kông thì bị cắt làm nhượng địa cho đế quốc Anh. Nhiều nước đế quốc (Đức, Pháp, Nhật, Nga,...) khác theo chân nước Anh và đã buộc Trung Quốc phải chấp nhận nhiều điều kiện bất bình đẳng ngay trên đất Trung Quốc. Mỗi nhục này của triều đình Mãn Thanh trước các cường quốc Tây phương là ngòi lửa góp phần cho cuộc khởi nghĩa Thái Bình Thiên Quốc (1850 – 1864), rồi Nghĩa Hòa Đoàn (1899 – 1901) và cuối cùng là Cách mạng Tân Hợi, kết thúc thời đại phong kiến Mãn Thanh (1911).

169. Q.3 - Chương 176: Kinh Sợ Mười Phần.

Tiếng gõ canh lại vang lên, Hoàng Linh Vũ tính toán thời gian, còn một canh giờ nữa là sáng rồi. Diêm Phi Hoàng còn đang cúi đầu trầm tư cuộc nói chuyện vừa rồi.

“Trị nước lớn giống như nấu một món ăn...” Diêm Phi Hoàng đang xoắn xuýt câu này, rất lâu không trả lời. Ý của Hoàng Linh Vũ là ‘trị nước lớn giống như nấu một món ăn’, các nước cùng tồn tại thì cứ để vậy đi. Tỉ như Âu Châu, cũng có các nước phân lập mấy ngàn mấy trăm năm, đến cuối cùng tuy vẫn có phân quốc giới quốc cảnh, nhưng lại không hề có phân tranh lẫn nhau, xuất nhập không cần hộ chiếu, không có trạm kiểm soát.

Diêm Phi Hoàng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, tựa hồ đã có quyết định gì. Hoàng Linh Vũ thầm nghĩ, như vậy không sai, ít nhất không lập tức tranh cãi. Trước đây có lúc tranh cãi quá dữ dội, còn la ầm ĩ lên xa gần đều biết.

Nào biết Diêm Phi Hoàng lại hỏi: “Trị nước lớn như nấu một món ăn... rốt cuộc có nghĩa là gì?”

Điều này hoàn toàn khác với dự tưởng, Hoàng Linh Vũ xem chút ngã ngửa.

“Người không phải tự xưng là đọc hết hai mươi bốn sử sách sao, ân? Sao chút thường thức này cũng không biết!”

“Ta không phải là học viên địa chất sao, đọc hai mươi bốn sử đó, cũng chỉ là bản thông tục.” Diêm Phi Hoàng lớn mồm không biết thẹn nói, “Mấy thứ chi hồ giả dã đó, đến hiện tại cũng không hiểu lắm. Hơn nữa người bên đó cũng không thích dùng văn ngôn văn, thật sự quá may mắn.”

(*Văn Ngôn: một môn học trong tiếng Trung, là cách nói chuyện văn vẻ của người xưa.)

“...”

“Chẳng lẽ ngay cả người cũng không biết có nghĩa là gì?”

“... Đó là lão tử bảo người nếu muốn thống trị một quốc gia, thì cũng giống như nấu một con cá một con tôm, lửa nhỏ nhiệt thấp, ít trở ít động, nếu không động quá nhiều, cá tôm sẽ bị nát.”

“Ân, biết rồi, đây là câu của Lão Tử.” Diêm Phi Hoàng có ý muốn hòa hoãn không khí nghiêm túc, liền ngang ngạnh đem tôn xưng của Lý Nhĩ (tức Lão Tử) đọc thành cái kiểu lão tử mà đầu đường cuối ngõ thích dùng.

“... Sao ta lại nghe thấy âm điệu ‘Lão Tử’ của người đọc bị loạn vậy.” Hoàng Linh Vũ trịnh trọng quay đầu, nghiêm túc trừng mắt nhìn hắn, nói, “Giảng đạo lý với người lâu như vậy, người vẫn cứ ôm mãi cái thái độ này!” Rồi quơ ngón lên muốn đánh.

Diêm Phi Hoàng cười khổ đón lấy hung khí, cầu tha nói: “Ta đây không phải đang điều tiết bầu không khí sao. Người hạ thủ lưu tình a, niệm chúng ta cũng từng có lúc trọ chung một phòng, đừng chinh ta tới chết.”

“Này, người thật sự không lo lắng?” Trình Bình hỏi Mộ Dung Bạc Nhai đang dựa vào một gốc cây nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này hắn đang đứng cùng một chỗ với Mộ Dung Bạc Nhai, hưng phấn quan sát tận mắt sự ‘truy cầu’ của học sinh của mình. Chỉ thấy Cao Quần giống như một con khổng tước, bắt đầu triển khai lông vũ hoa lệ nhất trước mặt Mộ Dung Sí Diệm, run run rẩy rẩy ý đồ muốn thu hút sự chú ý của đối phương.

Mộ Dung Bạc Nhai chậm rãi mở mắt ra, cũng thấy được kỳ cảnh không xa kia. Liền đáp trật trìa: “Không nghĩ ra người họa được thứ đồ họa đó, thế nhưng lại có gương mặt rất nghiêm túc.”

Lực chú ý của Trình Bình chuyển tới bên đó, gật đầu nói: “Trong ngoài bất nhất___ Đây là bình luận của tất cả giáo viên tại Lục Mang Lâu dành cho Cao Quần. Năm ngoái hắn rời khỏi lâu đi xông pha giang hồ, không biết có bao nhiêu học sinh đau buồn rơi lệ.”

“Nói vậy là sao?”

“Bình thường hắn thích họa họa, rất nhiều bản thảo nhìn không thuận mắt liền tùy tiện ném bỏ, liền được các đồng học cầm đi chia sẻ, bình thường đều cất giữ dưới gối, khi có nhu cầu phương diện đó thì liền lấy ra nhìn cho qua cơn nghiện.”

“...”

“Người cũng đừng tưởng Hoàng đại thuận khiết như thế. Có một lần Hoàng đại nói chuyện cùng hắn, nhắc tới thủ pháp ‘liên hoàn họa’ gì đó, đem mỗi loại tư thế phân tích thành rất nhiều mối liên kết họa ra, nhìn liền chảy máu mũi. Sau lúc đó Cao Quần bẽ quan ba tháng, sau khi đi ra liền đem quyển đồ sách sáu trăm trang khắc bản in ấn, nhất thời thịnh hành bảy nước.”

“Sáu trăm trang... thịnh hành bảy nước... chắc không phải là [Trừu sáp tập]...” Mộ Dung Bạc Nhai sợ hãi. Loại sách này, hắn quả thật từng thấy nó được cất giữ cẩn thận trong thư khố của huynh trưởng Mộ Dung Nam Cẩn nhà mình, vì tên quá kinh hãi, cho nên lúc đó liền ghi nhớ. Mộ Dung Nam Cẩn còn từng rất hứng thú với nó, liên tục miêu tả đồ thức yêu không rời tay, vô cùng thích thú.

“Chính là sách này.” Trình Bình đáp.

Mộ Dung Bạc Nhai nhất thời cảm thấy đầu choáng mắt hoa, thâm nghĩ, nhị ca lúc đó chỉ nghe nói người họa là một hậu sinh trẻ tuổi, trong lòng nhất thời nảy lên ngưỡng mộ, nếu lần này đi theo gặp được Cao Quần, không chừng sẽ lập tức muốn thỉnh giáo thuật phòng trung.

Trình Bình lo lắng hỏi hần: “Sắc mặt ngươi không tốt lắm, có vấn đề gì sao?”

“[Trừu sáp tập]... là sách hợp hoan nam nữ.”

“Ngươi nghĩ Cao Quần chỉ biết nam nam chi sự sao, thật quá xem thường cảnh giới của họa sư nhất lưu rồi. Cao Quần là thiên tài! Cho dù là trường bối rất giỏi hội họa cũng rất thần phục, hần không những hiểu rõ nam nam chi sự, mà còn là chuyên gia tri thức nam nữ_____ thậm chí có thể nói, hần không những là cao thủ về mặt trên, thậm chí còn là cao thủ trong cao thủ về mặt dưới!”

“Ngươi là nói...”

“Đúng, chính là ý đó, hần là... dùng tán xưng của Hoàng đại thì chính là_____ đồng học Cao Quần là ‘thể kếp’ bác học nhất.” (*Thể kếp: từ ví von của người vừa là công vừa là thụ)

Một trận gió lạnh thổi qua.

Mộ Dung Bạc Nhai nghiêng người, nhỏ giọng nói: “Có thể xin thỉnh giáo một chút, cái gì là ‘thể kếp’?”

“Chính là bác học đa tài đó mà.” Trình Bình rất trấn tĩnh đáp.

_____ Thật ra hần cũng không biết có nghĩa là gì.

_____ “Được rồi, suy nghĩ của ta chỉ tới đây thôi, là tán đồng hay phản đối, ngươi nói đi.” Hoàng Linh Vũ dùng nửa canh giờ nói rất nhiều chuyện với Diêm Phi Hoàng, đến lúc này cũng phải ngã bài.

Câu này nói rất dân chủ, nhưng trên thực tế toàn là uy hiếp, vì Hoàng Linh Vũ lại bồi thêm một câu: “Ngươi phải nghĩ cho cẩn thận rõ ràng rồi mới trả lời. Đừng quên một cộng một là mấy, một trừ một bằng mấy.”

Đạo lý rõ ràng thế này còn cần phải hỏi sao? Diêm Phi Hoàng cộng thêm Hoàng Linh Vũ, thì là thiên hạ không ai có thể địch. Diêm Phi Hoàng trừ đi Hoàng Linh Vũ, hai người liền đấu đến chết trong ổ cho rồi.

Diêm Phi Hoàng giả khóc giả cười, chỉ đành đáp ứng, nói: “Nếu ngươi cũng đã kiên quyết như thế, ta nghĩ nguyện vọng dùng thời gian mấy năm để sát nhập các ngươi xem ra là tuyệt đối không thể thực hiện rồi.”

“Ân hừ.” Ngăn cản tiến trình hành sự của Diêm Phi Hoàng, rất có tính khiêu chiến, Hoàng Linh Vũ đối với thể hiện này cực kỳ hứng thú.

Diêm Phi Hoàng sải tay nói: “Ta còn có gì để nói nữa chứ, ngươi đã an bài rất tốt rồi, tóm lại, trợ lực so với trở lực thì tốt hơn rất nhiều.”

Khóe mắt Hoàng Linh Vũ nhếch lên cười, nói: “Vừa rồi ta đang nghĩ, nếu ngươi cứ nhất định phải làm thì làm sao. Không ngờ ngươi lại nói dễ nghe như thế, xem ra đã tiến bộ nhiều so với kiếp trước rồi.”

Diêm Phi Hoàng vươn tay nói: “Đi một ngày đàng học một sàng khôn, đừng cứ đem ta ra bình luận với tướng mạo ngu ngốc trước kia.”

“Tuy không phải nhưng khoảng cách không xa lắm!”

“Có ý gì đây?”

“Còn có thể có ý gì nữa.” Hoàng Linh Vũ cao hứng cười, vươn tay nắm lấy Diêm Phi Hoàng.

Qua rất nhiều năm lại lần nữa tiếp xúc da thịt, đều đã là vật còn người đổi.

Diêm Phi Hoàng không nhìn Hoàng Linh Vũ, vốn là để không dao động quyết tâm của mình. Nhưng khi Hoàng Linh Vũ xuất hiện trong trường của hần, thì đã đánh vỡ bố cục đông cứng giữa họ. Diêm Phi Hoàng biết kết cục của chuyện này là mình không thể đấu qua Hoàng Linh Vũ, hần sẽ không giống như kiếp trước cố chấp một mực. Vì con người không phải là thần, cũng sẽ có lúc làm sai, sau đó hối hận trong lúc không thể vãn hồi.

Trong lòng Hoàng Linh Vũ sao lại không có phong ba dập dề, y ẩn ẩn có thể biết được nguyên nhân Diêm Phi Hoàng bị cuốn vào chiến cục thiên hạ là do mình. Vì thời gian mình xuất hiện quá trùng hợp, thiết pháo bị đưa lên chiến trường, chính là chuyện không lâu sau khi mình thoát khỏi tay thủ hạ của Mộ Dung Nhuệ Việt.

Đại khái là từ lúc đó, Diêm Phi Hoàng mới biết được tin tức y đến thế giới này. Chỉ là người nam nhân này đời đời kiếp kiếp đều vướng mắt trong ân hận kiếp trước, không khỏi quá mức bất hạnh.

Y đột nhiên nhớ tới một chuyện đã bị ném ra sau đầu rất lâu, đột nhiên ngừng đầu, thấy Diêm Phi Hoàng đang chuyên chú nhìn mình. Hai ánh mắt vô ý chạm nhau, Diêm Phi Hoàng sắc mặt cứng đờ, nhưng dù sao gừng càng già càng cay, hần nhún vai, tự nhiên nói: “Đã lâu không gặp rồi, chỉ là muốn nhìn người. Người không cảm thấy tướng mạo của mình rất nguy hiểm hay sao?” Nói xong thì kéo kéo mặt Hoàng Linh Vũ.

“Ta thấy có nguy hiểm là người mới đúng, đi xem thử lễ vật ta tặng người đi.” Hoàng Linh Vũ lộ ra vẻ thần bí không thua kém gì.

Tối hôm nay, đám người Mộ Dung Bạc Nhai được may mắn tận mắt nhìn thấy Diêm Phi Hoàng lão đảo thoát lui ra khỏi doanh trướng, dựng ngã thanh trụ gỗ chống đỡ, kéo đứt dây thừng chằng ngang, một đỉnh lều liền cứ thế đổ ụp xuống, bên trong truyền ra tiếng mắng tức giận của Hoàng Linh Vũ: “Không phải chỉ là tặng người một nữ nhân sao, đáng để người kinh ngạc thế hả, mắt không chế tới trình độ này sao!”

170. Q.3 - Chương 177: Si Nam Oán Nữ.

Lúc đó Mộ Dung Bạc Nhai đang mở mắt trừng trừng nhìn căn lều trướng nằm ngoài năm trượng đó. Tuy biểu hiện của hắn rất thông dong bình thản, nhưng trong lòng vẫn là thấp thỏm bất an. Hoàng Linh Vũ là người có nguyên tắc có danh dự, nhưng chuyện tình cảm vô cùng phức tạp, nào có thể dùng lý lẽ thường tình suy đoán. Có lẽ hôm trước mới vừa thề non hẹn biển, ngày hôm sau đã tình cũ tái khởi, căn bản không có cách nào có thể dự đoán được sự thay đổi của lòng người, cũng không có cách nào có thể xoay chuyển tâm ý một người.

Trình Bình còn đang cười nói: “Bộ dáng muốn nhìn xuyên qua lều đó của người, quả thật giống như bên trong lều trướng đó có lão bà sắp sinh hài tử.”

Mộ Dung Bạc Nhai còn đang trừng trừng quan sát, miệng thì không chịu yếu thế phản kích: “Để lúc nào đó cũng để Lộ Thị Tửu nhà ta thử ném tư vị ‘đời lão bà sinh hài tử’ xem, thế nào.”

Trình Bình sắc mặt một cái, không dám nói nữa. Có câu một vật dè một vật, chính là thế này.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn một lúc, đột nhiên nhớ tới một vấn đề nghiêm trọng, hai tay không tự chủ run lên. Bên trái không người, hắn khó nén bất an trong lòng, thấp giọng hỏi Trình Bình: “Tiểu Hoàng có nói với người đặc tính của người Tây Thương không?”

Trình Bình lắc đầu: “Ta tuy có hiểu biết đôi chút, nhưng Hoàng đại bình thường cũng giống như đám người chúng ta, chưa từng chủ động đề cập tới đặc tính gì của người Tây Thương.”

Mộ Dung Bạc Nhai trầm thì nói: “Nói như vậy người cũng không biết rồi.” Hắn lòng như lửa đốt, thầm trách mình sao lại không sớm nghĩ tới chuyện đó, để sớm liên lạc với lão nhân trong Bạch Y giáo.

Chuyện là nam tử Tây Thương thuần huyết khác với phân nhánh, tự bản thân có thể âm dương điều hòa, cũng chính là nói___ có thể dựng dục ấu tử. Hai người bọn họ hiện tại đã là quan hệ này rồi, chỉ sợ đã ruộng dưa gieo giống. Nếu là bình thường, tự nhiên cao hứng không kịp. Nhưng sắp tới đây chính là đoạn đầu của phân loạn, chỉ sợ sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn đối với Hoàng Linh Vũ.

Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, Mộ Dung Bạc Nhai lại chú ý thấy Hoàng Linh Vũ cho tới nay cũng không có phản ứng bất thường nào. Chẳng lẽ Hoàng Linh Vũ ở ‘phương diện đó’ không được sao? Nghĩ tới đây, trán hắn lại

tuôn đầy mồ hôi, càng thêm lo lắng khôn nguôi. Hắn sớm đã quên, mới chỉ một hai lần nào có thể ‘ruộng đưa gieo giống’, có phu thê liên tục nỗ lực hơn mười lần mới có thể thành công.

Trong lúc bản thân đang tự tìm phiền não, đột nhiên nghe thấy trong lều trưởng truyền ra tiếng vang bất thường___ Diêm Phi Hoàng lão đảo lùi ra.

Hoàng Linh Vũ bị đè trong lều trưởng vừa sụp tức giận nói: “Không phải chỉ tặng cho người một nữ nhân sao!”

Cao Quần nhú nhú mày, vô cùng bất mãn đối với chuyện đột phát ngắt quãng tiến trình mỹ nhân kế của mình, nhưng vẫn cách từ xa hỏi Nhạc Huy: “Hoàng đại ở bên trong làm gì, có thể dọa Kim lão mưu thành như thế.”

Nhạc Huy cười lớn, nói: “Nghe cách nói của Hoàng đại còn không biết sao?”

“Nữ nhân? Nữ nhân không phải đều thơm ngào ngạt, mềm mịn sao, có thể dọa Kim lão mưu như thấy quỷ, khó thể tin nổi a!” Cao Quần dùng khẩu khí chuyên gia nói.

Mộ Dung Sí Diệm nghiêng đầu suy nghĩ nửa ngày.

Trong ký ức của hắn chỉ có trên người Tuyết Phi còn mang theo hương phấn thơm, mà Mạc Xán thì lại lạnh băng băng. Có một lần hắn đi tìm Mộ Dung Bạc Nhai chơi, lúc đó Diêm Phi Hoàng vẫn còn, đúng lúc đang báo oán với Mộ Dung Bạc Nhai: “Tiểu Bạc Nhai người phải nhớ kỹ, nam nhân làm từ bùn, nữ nhân làm từ nước, Mạc Xán a di cách vách kia, nàng ta căn bản là làm từ xi măng.”

Tiểu Bạc Nhạc hiếu kỳ hỏi: “Xi măng là gì?”

“Xi măng... người cứ nghĩ tới gạch lát cứng thể nào liền biết.”

“... Thật đáng sợ, Diêm thúc thúc, chúng ta sau này đừng đi tìm Mạc đại ma cách vách chơi nữa, có được không?”

“Ta cũng không muốn tìm ‘Mạc đại ma’ cách vách chơi a.” Biểu tình lúc đó của Diêm Phi Hoàng là nỗ lực cố nén cuồng tiếu, nghẹn tới không thở nổi, “Vấn đề là ‘Mạc đại ma’ thích tìm tiểu hài không ngoan cùng chơi.”

“Ta sẽ ngoan ngoãn mà, Diêm thúc thúc người phải bảo hộ ta!”

“Được được, Tiểu Bạc Nhai nhớ rõ, nếu người không ngoan, thì sẽ có đại ma quái dị tới quấy người.”

“Diêm thúc thúc, Mạc đại ma thích quấy người như thế, có phải là vì người đã xấu tới cực điểm không?”

Diêm Phi Hoàng á hống, không thể lên tiếng.

Thì ra Bạc Nhai cũng có khi non nớt như thế a, khéo miệng Mộ Dung Sí Diệm nhếch lên, không nén được mỉm cười, liên tục nhìn sang hướng huynh trưởng.

Gần đây cũng có thể dần dần nhớ lại chuyện rất lâu về trước. Giống như cuộc tranh bị phủ một lớp bụi dày, cuối cùng có thể tẩy sạch bụi, trang hoàng trở lại, ẩn tượng mơ hồ đều trở nên rõ ràng hơn. Đây đều là vì không còn tiếp tục dùng Tử Áo Hoa nữa sao?

Đối với Mạc Xán, yêu hận đan xen.

Nàng ta từng cho hắn ký ức giống như người nhà. Nhưng giống như rốt cuộc cũng chỉ là giống như, chứ không phải tình cảm chân thật. Một khi biết chân tướng sự việc, oán hận và bất cam khi bị lừa dối, thậm chí sớm đã vượt qua thói quen phục thù Mạc Xán được dưỡng thành từ nhiều năm.

Cuối cùng, Mộ Dung Sí Diệm nghi ngờ nói: “Thì ra nữ nhân là thơm ngào ngạt, mềm mịn mịn a.”

Cao Quần thấy hắn có vẻ như chốc nữa sẽ đi tìm nữ nhân, vội thu lại tâm tình, nói: “Không phải tất cả nữ nhân đều như thế. Hơn nữa làm sao mà tốt bằng nam nhân...” Hắn nói tới đây, trong lòng cũng bắt đầu nảy sinh nghi vấn đối với hành động đột ngột của mình___ Mộ Dung Sí Diệm chắc thuộc dạng cực phẩm có thể trên có thể dưới, nếu cùng nữ nhân bên nhau, thì cũng là tài liệu cực tốt để quan sát, nhưng sao bản thân lại theo bản năng mà ngăn cản chứ, thật là không thể hiểu nổi!

Nghĩ thì nghĩ, nhưng vì phúc lợi sau này, hắn vẫn cẩn thận bồi cười, tiếp tục nỗ lực thuyết phục mỹ nhân. Mọi người đều đồng lòng cứu Hoàng Linh Vũ ra khỏi lều trưởng bị đồ sập đó, ồn ào hiếu kỳ hỏi thăm, sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Diêm Phi Hoàng vẫn còn ở bên cạnh che ngực thở dốc, sắc mặt trắng như quỷ.

Đám người Nhạc Huy thấy hắn như vậy, đều ngạc nhiên, rồi lại liên tục lắc đầu đối với kiểu tóc kém cỏi của hắn: “Phung phí của trời, phung phí của trời a!”

Ngay cả Mộ Dung Bạc Nhai cũng đi tới khuyên: “Rất khó coi, thỉnh ngài cạo luôn cái bím được không. Dù sao tóc đầu nhìn vẫn tốt hơn kiểu tóc chỏm đuôi chuột đó.”

Còn về Cao Quân, trong lòng đã định vị mục tiêu, nào còn công phu đi quản chuyện phung phí của trời.

“Lều trưởng còn đang đề một người nữa.” Hoàng Linh Vũ nói: “Mấy người các người nỗ lực chút nữa, dựng lều trưởng lên.”

Mấy tiểu bối lười biếng đáp lời: “Vâng, biết rồi.”

Thế là Hoàng Linh Vũ lại kéo Diêm Phi Hoàng về, lúi vào trong lều trưởng đã dựng lên một nửa.

Qua không bao lâu, thu dọn chỉnh tề, Lý Sảng đưa tới một ngọn đèn lồng, mắt long lanh đảo quanh, muốn tìm kiếm chuyện khủng bố ở chỗ nào, lại bị một ánh mắt sắc của Hoàng Linh Vũ đuổi ra khỏi cửa.

Diêm Phi Hoàng che ngực cười khổ: “Phần lễ vật này của người, sao có thể khiến ta không mất không chế!”

Khi nhìn lên giường thấp, dưới lớp chăn mỏng là một thân người. Vừa rồi kéo chăn lên, quang cảnh bên trong khiến hắn mười năm khó quên___ là Mạc Xán!

Hơn nữa là___ Mạc Xán lỏa thể!

Quá đáng sợ, quá khủng bố!

“Còn đáng sợ hơn cả chùm sáng giết người, mắt của ta...” Diêm Phi Hoàng bi thống nói: “Lần này thì tốt rồi, ba tháng tới ta thật sự không ném nổi vị thịt rồi.”

“Ta giúp nàng thoát y phục còn chẳng cảm thấy gì, phản ứng của người lớn như thế, thật khiến người thương tâm mà.”

Diêm Phi Hoàng nhìn như nhìn quái vật. Nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, cho dù có thoát y phục cho nàng ta bao nhiêu lần, cũng sẽ không có nam nhân sản sinh bất cứ hứng thú gì với nữ tử độc địa thể này.

“Ta bất kể, nhìn thấy đoàn trắng hoa hoa đó, ta mấy tháng cũng không nuốt nổi thịt, khẳng định sẽ ốm một vòng, người phải đền cho ta!”

Đột nhiên nghe thấy một tiếng phốc thật dài, hai người đều ngừng tranh cãi, chuyển mắt nhìn sang. Chỉ thấy trên tấm chăn mỏng phủ người Mạc Xán, phần đầu nhanh chóng đỏ một mảng.

Hoàng Linh Vũ có chút khẩn trương kéo chăn dò hơi thở của nàng ta, chỉ thấy nàng ta rõ ràng thở không ít máu, nhưng bị chặn cản lại, vết máu đều dính trên miệng, bết dính một đồng. Cũng may vẫn còn sống. Y lại lần xuống cổ tay xem xét một chút.

Trong lúc này Diêm Phi Hoàng che mắt không nhìn, cảm thấy hành vi quan sát thân thể nữ nhân bất luận là đối với mình hay là đối với Hoàng Linh Vũ, đều là khổ hình rất lớn.

“Người thật lợi hại a!” Hoàng Linh Vũ kiểm tra xong, nói với kẻ đầu xỏ, “Đại huyết trên dưới toàn thân nàng ta đều bị phong, vẫn bị người chọc tức đến kinh mạch gần như nghịch chuyển, xem chút thổ huyết mà vong.”

Lúc này, chỉ thấy mí mắt Mạc Xán khẽ động, run rẩy vài cái, chậm rãi mở ra.

171. Q.3 - Chương 178: Phong Độ Quý Ông.

Mạc Xán thê lương cực độ, đáng tiếc đại huyệt bị phong, đã không thể nói chuyện.

Nàng ta nằm trong chăn, cảm giác da thịt quang lõa bị chăn tiếp xúc, chỉ cảm thấy vừa giận vừa sỉ nhục, trong oán hận còn mang theo nhục nhã. Vạn lần không ngờ được, Diêm Phi Hoàng thể nhưng vẫn chưa ly thể! Người nàng ta cho rằng đã táng thân dưới tay mình, cứ nhiên còn sống vô cùng đặc sắc.

Mạc Xán bị sự thật này nổ oanh phân không rõ đông tây nam bắc, cho dù ngay cả khi bị ngôn từ của Diêm Phi Hoàng chọc tức hôn mê, nhưng cảm giác cuồng hỉ khi đã mất lại có về xông lên đầu óc, sau khi thanh tỉnh ánh mắt chuyển loạn, rồi không hận mà chỉ tìm kiếm bóng dáng Diêm Phi Hoàng.

Nhưng đập vào mắt chỉ có Hoàng Linh Vũ, vì Diêm Phi Hoàng đã bị kinh sợ tới mức trốn vào trong góc. Trên đời này, một vật đè một vật. Có thể khắc được Diêm Phi Hoàng chỉ có hai thứ, một là Hoàng Linh Vũ, một là bạch phát na nữ. Chỉ là nguyên nhân thì lại không giống nhau, Diêm Phi Hoàng yêu hận rõ ràng, hẳn vì rất yêu Hoàng Linh Vũ mà không muốn khiến y không vui, lại vì rất ghét Mạc Xán mới không muốn có dính líu gì tới nàng ta.

Nếu hỏi Diêm Phi Hoàng ghét Mạc Xán tới trình độ nào, hẳn sẽ lập tức trả lời: “Mạc Xán giống như miếng kẹo cao su dính trên tóc___ ta thà cạo trọc đầu, cũng không muốn để thứ đó dính trên người.”

Hoàng Linh Vũ thấy Mạc Xán nghẹn khổ sở như thế, hảo tâm nói: “Người đừng hô lớn hô nhỏ, ta sẽ giải huyệt cho người.”

Diêm Phi Hoàng hiếu kỳ hỏi: “Người ngay cả giải huyệt cũng học được hả?”

Hoàng Linh Vũ liếc hẳn một cái, vươn tay rút kim châm trên á huyệt của Mạc Xán ra, nói: “Rút kim người có biết không a, chuyện đơn giản như thế, là người đều biết.” Thì ra kim châm này là Nhạc Huy cắm lên, Hoàng Linh Vũ tuy có năng lực tự bảo vệ, nhưng chuyện tinh tế như giải huyệt điểm huyệt thì vẫn phải cần tiểu bối lại trợ giúp.

Mạc Xán liên thanh ho lớn, nàng ta muốn tìm kiếm bóng dáng người mà mình cực yêu. Tối nay, nàng nghe được Hoàng Linh Vũ gọi ra cái tên Diêm Phi Hoàng, vốn còn tâm thần bất định, cho rằng muốn lừa gạt tình cảm của nàng ta. Nhưng vừa rồi Diêm Phi Hoàng dưới sự dẫn dắt của Hoàng Linh Vũ, vén tấm chăn che toàn thân nàng ta lên, nàng ta cuối cùng cũng nhìn rõ được gương mặt mình đã tưởng niệm không biết bao nhiêu năm.

Nhiều năm đã trôi qua, nàng thống khổ nhớ lại, người tâm niệm không quên, vẫn anh tuấn như thế. Lãnh tính, cao lớn, vĩ ngạn đứng trước mặt nàng. (Thật ra là bị nàng ta dọa ngây ra một lúc ngay cả phản ứng cũng bị đình trệ)

Vì vậy nàng ta vừa ho vừa chảy nước mắt, ngắt ngữ hỏi: “Diêm đại ca, người đang ở đâu? Diêm đại ca, người ra cho ta nhìn đi!”

Một tiếng lại một tiếng, thê thê thiết thiết, vô cùng thảm thương.

Mộ Dung Sí Diệm đứng bên ngoài tưởng nghe thấy nhiều tiếng vang, vốn cũng biết nghe lén không phải chuyện tốt, nhưng thanh âm không giống bình thường này khiến hẳn không tự chủ được đồng tai nghe ngóng. Mà cuối cùng lại nghe thấy chính là tiếng ai cầu này___ “Diêm đại ca, năm đó ta không phải cố ý, Diêm đại ca, người tha thứ cho ta được không?”

Cao Quần đứng trước mặt lúc này lại bắt đầu run rẩy.

“Người rất lạnh sao?” Mộ Dung Sí Diệm hỏi hẳn.

Cao Quần thần sắc kỳ quái, nhịn rồi nhịn, cuối cùng vẫn đáp: “Ta chịu không nổi phương pháp bày tỏ ngu si như vậy, một chút mỹ cảm cũng không có.”

Mộ Dung Sí Diệm rũ mặt, nói: “Người đang nghe lén! Lẽ nào Hoàng Linh Vũ chưa từng nói với người, nghe lén là chuyện rất không đạo đức sao?”

Cao Quân hiểu kỳ nói: “Sao người lại biết ta đang nghe lén? Trừ khi người cũng đang ‘nghe lén’ nội dung họ nói chuyện.”

Mộ Dung Sí Diệm á họng không nói nên lời.

Cao Quân cười ha ha, dịu giọng an ủi: “Không cần cảm thấy xấu hổ, nghe lén kỳ thật không phải là người sai. Có sai là do Hoàng đại bọn họ, biết rõ ở cự ly thể này rất dễ bị chúng ta nghe lén, còn quang minh chính đại ở đó nói. Bọn họ nếu có đạo đức, thì nên cách chúng ta thật xa rồi nói, để tránh dụ dỗ chúng ta phạm tội.”

Mộ Dung Sí Diệm trừng mắt há miệng, mới vừa biết có sự giải thích kiểu này.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, bất giác gật đầu nói: “Người nói phải lắm, ân, đợi lát nữa phải nhắc nhở bọn họ sau này chú ý một chút.”

Lý Sảng ở không xa giả ỏi nói: “Các người có bao giờ thấy sắc tình cao diệu dàng như thế chưa?”

Nhạc Huy nói: “Chưa từng thấy.”

“Thật là rất không quen.” Thu Nhược Thủy nói.

“Quá giả dối, ta rất muốn ỏi...” Lương Tiểu Tiểu che miệng muốn nôn.

Mấy người này ở bên ngoài nói chuyện cũng không biết che giấu, Diêm Phi Hoàng không phải kẻ điếc, lại đứng ở gần cửa trướng, hơn nữa tu vi so với Hoàng Linh Vũ thì thâm hậu hơn nhiều, rất dễ nghe được toàn bộ, thậm chí cảm nhận được sự dối đời nhân tâm đổi mới, Mộ Dung Sí Diệm thoát khỏi ma trảo của Mạc Xán, lại đi vào ổ sói của Hoàng Linh Vũ.

Hoàng Linh Vũ không chút dao động đối với những tiếng thì thầm nói nhỏ bên ngoài, hỏi: “Người không qua cho nàng ta nhìn một cái sao?”

Mạc Xán vẫn đang thê thiết gọi.

“Không đi. Có thể cả đời không gặp là tốt nhất, dù sao người lấy nàng ta tới giày vò ta. Người nên thấy may mắn vì ta đối với người ‘rất xem trọng’, nếu là người khác, ta sớm đã đá bay lên cung trăng rồi.”

“Người chuẩn bị làm gì nàng ta?”

“Làm gì, ta còn có thể làm gì.” Diêm Phi Hoàng mang âm huyết lệ chỉ trích: “Người xem nàng ta làm cả lều trướng đều bị sụp bê bết, các người thì lại làm hôn mê toàn bộ thân vệ của ta, ta còn có thể làm gì?”

“Nga? Nói kỹ nghe xem.” Hoàng Linh Vũ nói cứ như chuyện không liên quan mình, một vẻ rất muốn xem náo nhiệt.

Sau lưng còn đan vào tiếng kêu kiên trì của Mạc Xán, hình thành bối cảnh âm nhạc tạp âm không dứt.

Diêm Phi Hoàng tức chết, định định thần rồi nói: “Ngày mai ta chỉ đành nói với các binh sĩ, là nữ nhân này dẫn binh tới tập kích, độc hại người của chúng ta, phá hủy lều trướng của ta. May mà ta thần thông quảng đại, kinh nhiều ác chiến, mới bắt được nàng ta.”

“Sau đó?”

“Sau đó thì phế võ công của nàng ta, bỏ trong quân.”

“Này! Hôm nay nàng ta nghe cuộc nói chuyện của chúng ta rất lâu, không sợ nàng ta để lộ ra ngoài?”

“Trong Nam Hàn quân làm gì có ai không biết thần trí của Mạc ma nữ có vấn đề? Lời của nàng ta ai lại tin. Huống hồ vấn đề ‘kiếp trước kiếp này’, ‘chết trước chết sau’ của chúng ta đêm nay, nói ra người khác còn không nghĩ nàng ta bị điên sao.”

Hoàng Linh Vũ lo lắng nhìn sang Mạc Xán, nàng ta lại làm như không nghe thấy, cố chấp gọi Diêm Phi Hoàng. Hoàng Linh Vũ ngừng rất lâu, mới nói: “Nàng ta dù sao vẫn yêu người như thế, người cũng không biết dịu dàng một chút đối với nàng ta.”

“Yêu ta thì thế nào? Gặp phải loại ác nữ nhân như Từ Hi thái hậu này, chuyện tình cảm quả thật giống như ấu trùng trong xương!” Diêm Phi Hoàng suy nghĩ một chút, hạ quyết tâm, trầm giọng nói: “Ta cũng không giấu người, ta cũng từng có lúc dao động, muốn triền quần người không buông, nhưng nếu đã biết bên cạnh người đã có Bạc Nhai, nếu ta còn triền quần không buông, cuối cùng có thể cũng khiến người này sinh chán ghét. Đã thấy nàng ta ghê tởm cỡ này, vết xe đổ còn đó, ta không phải là kẻ ngu xuẩn như Mạc Xán, thì sao có thể lại bước vào.”

Hoàng Linh Vũ ngây ngây nhìn hắn.

Vết xe đổ... nếu không phải là vết xe đổ này, cũng không biết giữa hai người sẽ biến thành thế nào.

Nhìn Diêm Phi Hoàng vẻ mặt nghiêm túc chân thật, cuối cùng y cũng phát tay, chuyển vấn đề: “Đáng tiếc a, vốn ta còn muốn dẫn về. Chẳng qua thấy người có biện pháp như vậy, thôi giao nàng ta cho người đó!”

Diêm Phi Hoàng bày ra biểu tình như muốn khóc: “Người đang đùa ta sao!”

Ngày hôm sau, vẫn như mọi ngày, tựa hồ là một buổi sáng bình thường. Đặc biệt là ngày thứ hai sau khi Hắc Vũ Kỳ công chiếm Đan Châu thành, thì nên là một buổi sáng thần thanh khí sảng.

Nhưng buổi sáng này lại bắt đầu từ mấy tiếng kêu thét của vài tên binh tốt.

Đám binh tốt này kêu cũng thật thảm liệt! Cứ như quỷ khóc sói tru.

Chuyện xảy ra phải bắt đầu nói từ lúc vị mưu thần đầu tịch Kim Văn Quảng của Hắc Vũ Kỳ___ cũng chính là Diêm Phi Hoàng___ đi ra khỏi lều trưởng.

Hắn vẫn như bình thường ra ngoài lấy nước, đi ra khỏi rào vây nơi cư trú của mình cùng thân vệ. Gặp phải tốp binh tốt đầu tiên đang đổi phiên.

Kim lão mưu mỉm cười, giống như bình thường chào bọn họ, vì thế mỗi người cũng đều chân thành mỉm cười đáp trả, tất cung tất kính chào hỏi hắn.

Nhưng khi hắn tiếp tục đi ra ngoài, các binh tốt thấy sau đầu hắn___ hầu như tất cả những người nhìn thấy đều cảm thấy hoa mắt lên.

Sau đầu Kim Văn Quảng đại mưu thần, bím tóc tượng trưng cho sự kiêu ngạo của người Nam Hàn, thế nhưng đã không cánh mà bay!!!

Kim lão mưu không có khả năng tự mình cạo bím tóc đi rồi, vậy rốt cuộc là ai, ai có cái gan này, chủ yếu nhất là ai có bản lĩnh này, có thể nhổ răng trong miệng cạo, cạo tóc trên đầu lão mưu!

Tất cả mọi người đều chấn kinh...

172. Q.3 - Chương 179: Liên Tục Giảo Biện.

Đối diện với sự kinh ngạc sợ hãi của tất cả mọi người, Diêm Phi Hoàng chỉ thản nhiên như cũ. Tối qua trước khi Hoàng Linh Vũ đi, làm ra vẻ thân mật gác lên vai hắn, dẫn tới Diêm Phi Hoàng run rẩy lo sợ một trận.

Quả nhiên, chỉ nghe một tiếng vang xẹt kỳ dị, sau đầu nhẹ hẫng, Hoàng Linh Vũ cứ nhiên cạo luôn mấy sợi tóc loe hoe như cỏ khô sau đầu hắn đi, còn lấy luôn mấy sợi đó, muốn cầm về làm tiêu bản dân tục học gì đó, để ngày sau nghiên cứu phong tục truyền thống Nam Hàn.

Hắn kinh ngạc tức giận vốn muốn trách cứ cách làm phi pháp của người này, nhưng Hoàng Linh Vũ lại giành trước, khiêm tốn hữu lễ nói: “Các hạ gần đây có sở thích khác xa trước kia, trở nên thích ôm đầu lúi như chuột, bất luận lúc nào cũng đều trốn tránh tại hạ. Tại hạ tuy bất tài, nhưng nhân tâm thì cũng hiểu, các hạ hại tại hạ áy náy thương tâm nhiều năm như thế. Ít nhất cũng phải bồi thường chút nhục thể tổn thất, để thể hiện tình bằng hữu mới phải.”

Người này làm ra chuyện khiến hấn lúng túng như thế___ bị gọt bím tóc trong mắt người Nam Hàn là kỳ đại sỉ nhục, nhưng mở miệng nói ra lại vẫn lý lẽ hùng hồn đến thế. Có thể thấy mấy năm nay, vị Hoàng nhân huynh trước mắt tâm tính đã càng lúc càng phát triển theo hướng không thể văn hồi rồi. Ly sầu biệt khổ gì lập tức biến mất không thấy, ngay cả oán hận hờn ghen nhiều năm lúc đó cũng đều bị cảm giác không biết làm sao xua tan rất nhiều.

Hoàng Linh Vũ vẫn nói tiếp: “Hai! Các hạ cũng chỉ có chút đuôi chuột ấy là có thể khiến tại hạ đây nhìn thuận mắt, ngài cứ tiếp tục nuôi đi, vài năm sau tại hạ lại tới gọt.” Ý tứ rất rõ ràng, cái kiểu tóc xấu xí này, người cũng đừng mơ tiếp tục để nữa.

Đối diện với binh sĩ ngày hôm sau chấn kinh cực điểm, Diêm Phi Hoàng sờ sau đầu đặc biệt mát mẻ, trong lòng cư nhiên còn đặc biệt khoái trá. Có thể khiến người ta chấn kinh như vậy, thật sự sản sinh ra cảm giác thành tựu không bình thường a!

“Muốn chấm dứt chiến tranh, thì phải bắt đầu từ việc lý giải lẫn nhau a...” Diêm Phi Hoàng lắc đầu nghĩ, đây là lời Hoàng Linh Vũ lưu lại trước khi đi. Gọt sạch bím tóc của hấn cũng là vì nguyên nhân này đi.

Qua lại giữa nước và nước, nếu nhân dân không thể lý giải lẫn nhau, thì sẽ dễ nảy sinh khoảng cách. Văn hóa thấp kém, dân trí không mở, thì sẽ nảy sinh tâm trạng tranh đấu hạn hẹp ích kỷ.

Giống như hoàng đế đại Thanh Càn Long trực đầu, tự cho rằng bản thân là thiên triều thượng quốc, nhìn thấy sứ giả Anh Cát Lợi Á không nguyện quy, liền cho rằng người nước ngoài không có xương đầu gối. Điển hình ‘không văn hóa, thật đáng sợ’ chân chính.

Nghĩ kỹ lại, đại lục Âu Châu cũng từng có chiến tranh máu chảy thành sông, tốc độ các nước đồng minh liên kết rồi tan rã không thua kém gì thời đại chiến quốc của viễn đông. Hiện tại tuy có thể giữ lại đường biên thổ và văn hóa từng nước, nhưng là không có chiến tranh. Cho dù nguyên thủ quốc gia muốn đánh, nhân dân các nước cũng không cho!

Nghe lời Hoàng Linh Vũ, thắng bại của chiến tranh là không trọng yếu, nhưng sứ giả truyền bá văn minh, giáo hóa xuân dân thì đã phải đi. Cho dù đời này không thể thành đại nghiệp, chỉ cần tích lũy tiếp các đời, thì có lẽ trình độ các nước đồng minh như Âu Châu cũng không phải vọng tưởng.

Hiện tại chuyện phải làm còn cần hỏi sao? Đương nhiên là phải tạo ra một hoàn cảnh ‘truyền giáo’ tốt đẹp cho vị được gọi là ‘sứ giả’ của Hoàng Linh Vũ.

Truyền thì đương nhiên không phải là giáo nghĩa cầu thị gì, mà là tri thức và văn hóa.

“Gia hỏa đáng chết đó, không ngờ lại đi làm loại chuyện phiền phức như thế.” Diêm Phi Hoàng phẫn nộ mắng chửi.

Khi hấn đang ngẫm nghĩ kỹ càng bản thân phải lớn tiếng than thở hay là cười ha ha đối với cảm tình cuối cùng đã lặng yên lắng bụi, sau lưng đột nhiên truyền tới tiếng bước chân vội vàng. Không đợi đi lại gần ba trượng, đã dừng lại không bước tới nữa, tiếp theo vang lên âm thanh cực kỳ quen thuộc.

“Tóc của người, bím tóc của người...”

Diêm Phi Hoàng quay người lại, nhìn thấy quả nhiên là Kim vương gia vẻ mặt không có nhân sắc, còn đang run run vươn một ngón tay, chỉ thẳng hướng hấn, trong giọng điệu tràn đầy kinh sợ.

Sau lưng hấn lại truyền tới tiếng kinh thán của binh sĩ: “Thật sáng a!”

Diêm Phi Hoàng sờ sờ sau đầu mình, sau khi bị gọt bím tóc quả thật lưu lại vài cọng thừa, nhưng vì quá khó coi, cho nên Hoàng Linh Vũ hảo tâm giúp hấn cạo cho sạch, lúc này lại vừa hay phản xạ ánh dương phía đông.

Kim vương gia cất bước đi tới, nắm tay áo hấn, nghiêm giọng chất vấn: “Rốt cuộc là ai làm người thành như vậy... thân vệ của người đâu? Bọn họ sao có thể để người đối đãi bản thân như vậy!” Câu đầu tiên của hấn đích thật là dò hỏi thật hung, nhưng nghĩ tới năng lực của người trước mắt, trừ bản thân hấn ra còn ai có thể lợi hại tới mức ‘gọt tóc trên đầu lão Diêm’, vì thế liền chuyển sang trách cứ thẳng vào Diêm Phi Hoàng.

Diêm Phi Hoàng cười ha ha: “Đầu trọc có gì sai? Không phải chỉ ít đi vài cọng lông sao, đáng cho người kinh ngạc thế hả.”

“Bím tóc sau đầu, ngưng tụ tinh phách con người, sao người có thể tùy tiện gọt đi.”

“Trong truyền thuyết, ngàn năm trước có một con lừa hói tên là Nhan gì đó gì đó, hiệp trợ Đại Yến Tổng Tường vương lập quốc. Nếu tóc trên đầu ngưng tụ tinh phách người, con lừa hói ngàn năm trước sao có thể lập nên công trạng như vậy?” Diêm Phi Hoàng lý lẽ thỏa đáng tìm chứng cứ phản bác.

“Lừa hói?” Kim vương gia không hiểu gì lặp lại.

“Hai, người Nam Hàn các người không biết thói quen dùng từ của người Đại Yến, lừa hói chính là kẻ trọc đầu.”

Vị tiền bối ‘lừa hói’ của hắn cũng tính là lão bằng hữu Tây Thương tộc, sau đó còn vì chuyện của Bạch Y giáo mà nhiều lần lập công lao, cho dù không nhắc tới những thứ này, nói thế nào cũng tính là nhân vật có diện mạo dễ coi, nhưng lại bị Diêm Phi Hoàng cái tên không giảng lý biến thành kẻ giống như Pháp Hải lão hòa thượng.

Diêm Phi Hoàng lại nói: “Thật ra cạo đầu xong rất sáng khoái, thật không hiểu người Nam Hàn các người, động một chút là để bím chuột, bị người quần bím tóc rất vui sao.”

Kim vương gia đối với chuyện hắn động một chút lại dùng từ phân biệt ‘các người’, ‘chúng ta’ cảm thấy rất rét, sắc mặt cũng trầm xuống.

Binh sĩ xung quanh thấy hai người thấp giọng nói chuyện, sắc mặt vương gia càng lúc càng ngưng trọng, cho rằng có chuyện chính sự gì đó, âm thầm cẩn thận không phát ra tiếng, tự động tự giác lùi ra khúc xa nơi không thể nghe thấy.

Kim vương gia hừ lạnh nói: “Ta biết người từ Đại Yến chạy tới đây, đối với bản quốc có ý hoài niệm không quên. Nhưng cũng không thể vì vậy mà sĩ nhục thói quen tổ tiên chúng ta lưu lại.”

Diêm Phi Hoàng tỉnh ngộ, giở khóc giở cười nói: “Người đa tâm rồi thì phải? Ta tứ hải là nhà, sao có thể mang ý ‘hoài niệm không quên’ với Yến quốc. Chỉ là ta đang nghĩ, tập tục cũng có biến hóa không phải sao? Chẳng hạn bím tóc đuôi chuột của các người___ hai, người đừng nhìn ta như thế, không phải ai ai cũng xem nó là ‘ngưng tụ tinh phách’, người nước khác đều chỉ gọi nó là bím đuôi chuột.”

“Tập tục cũng có biến hóa? Sao ta không thấy.”

“Coi người kia, đây điển hình là không có học vấn, quên chuyện tổ tiên.” Diêm Phi Hoàng hùng hồn nói, “Khi Nam Hàn khai quốc, quốc nhân để đầu bán nguyệt, chỉ cạo phần tóc phía trước đầu, phần còn lại thì kết thành cái bím lớn. Sau đó vì thợ cắt tóc kỹ thuật không tốt, không ngừng cạo nhầm khu vực để tóc dài, mấy chục năm trôi qua, phần tóc đã lùi tới sau đầu.”

“A? Còn có chuyện này?”

“Đợi khi về kinh thành, người trở về tìm tiểu hoàng đế mượn một vài điển tịch khai quốc là biết. Đại khái sau ba mươi năm, có đại thần phát hiện vấn đề này, thế là tấu lên hoàng đế, mới vạch ra [quy chuẩn cạo tóc] chiêu cáo thiên hạ, cũng yêu cầu tiến hành kiểm định hằng năm đối với thợ cạo. Nhưng vì đại bộ phận người dân chỉ còn lại phần tóc nhỏ sau đầu là có mọc tóc, vì thế [quy chuẩn cạo tóc] liền đem khu vực để tóc quy định thành lớn cỡ đồng tiền.”

“... Trải qua chuyện ly kỳ như thế, nhưng tại sao hiện tại không có bao nhiêu người biết chuyện lúc đó chứ?”

“Lịch sử là cái gì, lịch sử không phải là do hậu nhân nói sao? Hậu nhân cảm thấy chuyện trước kia thể hiện người Hàn quá không văn hóa, hơn nữa kiểu tóc thần thánh này cũng đến quá mức vô lý, nên mới xóa dần phần ký lục này. Cũng chỉ có sử sách chính bản trong hoàng cung còn có thể thấy được chân tướng thôi.”

Kim vương gia nảy sinh cảm khái ‘nghe một lời quân, bằng mười năm đọc sách’, nhưng kinh nghiệm sống chung nhiều năm với Diêm Phi Hoàng ần ần nhắc nhở hắn, Diêm Phi Hoàng sẽ không phải không có mục đích mà kể cho hắn nghe chuyện này, thuận tiện chê cười một chút kiểu tóc thần thánh của họ. Kim vương

gia trừng to hai mắt, cẩn thận hỏi: “Người nói với ta những cái này... không phải là vì muốn ta cho phép người cạo đầu đi.”

“Người hiểu ta, chỉ có Kim vương gia!” Diêm Phi Hoàng cười ha ha, “Ta chỉ muốn đề nghị một chút với người, sau này trong quân đội ai thích để kiểu tóc nào, khi không có chiến đấu thích ăn mặc thế nào, thì đừng đi quản bọn họ nữa.”

173. Q.3 - Chương 180: Cùng Chung Tầm Nhìn.

“Người! Đây không phải là muốn thiên hạ đại loạn sao, hơn nữa, có thể có ai đồng ý?”

“Những binh đinh đó là do trong nhà nghèo tới không chịu được, mới ra ngoài kiếm chút quân lương nuôi miệng ăn trong nhà. Mà những thợ cạo tóc kia lại là triều đình hằng năm khảo thí cấp phép, tiền thu vào tự nhiên sẽ cao. Người thử nhìn kiểu tóc này, muốn ngoài khu vực mọc tóc không lên mầm, thì ít nhất ít nhất cũng phải năm ngày cạo một lần, một năm tính ra là chi tiêu lớn bao nhiêu.”

“Vì chút tiền này, bọn họ liền nguyện ý...”

“Người là vương gia không nhiễm khói bụi nhân gian, sao biết được tâm nguyện của bách tính bình dân. Người cho rằng những người không cần lên chiến trường liều mạng, dựa vào việc hối lộ quan phủ liền có được tư cách cắt tóc, có thể có địa vị cao bao nhiêu trong lòng bách tính. Ngay cả mặt mũi triều đình, cũng đều vì một đám thợ cạo, kiểu tóc này bại hoại luôn rồi.”

Kim vương gia ngừng tranh luận ngẫm nghĩ.

Diêm Phi Hoàng liếc mắt nhìn nghiêng một lúc, lắc đầu đi. Hắn chọn đi theo Kim vương gia đánh thiên hạ, lúc đầu nhìn trúng chính là sự bao dung và biến thông của người này. Cho dù là những lời không thể tin nổi, hắn cũng tin Kim vương gia có thể lý giải.

___ Tiêu chí của văn mình là: chọn lựa tôn trọng người khác, chỉ cần không phạm vào lợi ích của người.

___ Lý giải lẫn nhau phải bắt đầu từ chuyện nhỏ.

Hai câu châm ngôn này, Diêm Phi Hoàng nhớ rất rõ.

Không lâu sau, có lẽ hắn có thể dẫn động Kim vương gia, toàn lực trấn áp nhánh quân đội Nam Hàn, trọng chỉnh trật tự Nam Hàn. Đây không phải là chuyện gian nan bình thường, rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến các binh sĩ cam tâm tình nguyện khai chiến với bốn quốc đây?

Hắn nhìn về hướng Hoàng Linh Vũ đi xa, hướng tây nam xa xôi. Theo như dự liệu, không lâu sau, nơi đó sẽ trở thành chiến trường hắn và Hoàng Linh Vũ hội hợp. Nói thật, hắn không tin còn có ai có thể ăn ý với Hoàng Linh Vũ như hắn. Khi nghĩ như thế, kiên cường như Diêm Phi Hoàng, vẫn cảm thấy không cam lòng và chua xót nhàn nhạt.

Đám người Hoàng Linh Vũ vội vàng cưỡi ngựa ly khai, người biết chuyện hai người trước kia lặng yên không nói, mấy tiểu bối tâm mang hiếu kỳ, Mộ Dung Sí Diệm nửa hiểu nửa không một đường trầm tư muốn nói lại thôi.

Khi thái dương dâng lên, bọn họ sớm đã rời khỏi phạm vi doanh địa Nam Hàn. Lá cờ ba góc thêu long vũ màu đen phất phới trong cánh rừng xa xa, dần biết mất khỏi phạm vi có thể nhìn thấy được.

Khi đến trưa, đã cách rất xa, đám người mới xuống ngựa nghỉ ngơi một chút.

Đội các tiểu bối đi lấy nước làm cơm, Mộ Dung Bạc Nhai mới ôm Hoàng Linh Vũ tới bên cạnh khe suối rửa ráy.

Hoàng Linh Vũ lặng lẽ đánh giá Mộ Dung Bạc Nhai làm như trấn định thản nhiên kia.

Chuyện của Hoàng Linh Vũ, là cây kim giữa hai người, con đường vận mệnh một khi đi qua thì không cách nào chọn lựa. Y không muốn lãng quên Diêm Phi Hoàng, vẫn xem hắn là bằng hữu tốt nhất mà đối đãi, sự thật này đối với Mộ Dung Bạc Nhai mà nói, lại trở thành một bậc ngáng nhất định phải bước qua, đây là cái giá tất yếu phải bỏ ra để bọn họ có thể ở bên nhau.

Nhưng nhìn trái nhìn phải, vẫn cảm thấy nam nhân này đại khái, có lẽ, chắc là trong ngoài đều một mực trấn định, thậm chí có loại cảm giác thiếu niên lão thành an nhiên tự tại.

“Người đang nhìn cái gì vậy?” Mộ Dung Bạc Nhai rất dịu hòa mỉm cười.

“Lẽ nào người không có gì muốn hỏi sao?”

Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ nghĩ: “Không có a, tại sao hỏi vậy?”

Hoàng Linh Vũ có chút buồn bực.

“A, lẽ nào bỏ quên thứ gì ở đó rồi?”

“Hừ.” Khinh bỉ phủ nhận.

“Lẽ nào là___ táo bón? Không cần gấp, ta có được đặc trị.”

“Không phải!” Trầm đĩnh chặt sắt.

“Chắc không phải là... trĩ sang...” Mộ Dung Bạc Nhai nhỏ giọng mà cẩn thận thăm hỏi, dán sát bên tai Hoàng Linh Vũ, “Như vậy làm sao đây, nơi có thể khiến hai ta tiêu hồn, không thể bị hủy hoại như thế.”

“...” Hoàn toàn không có khí lực có thể nói chuyện với hắn.

Mộ Dung Bạc Nhai hiếm khi thấy bộ dáng ghen hòng của Hoàng Linh Vũ, khỏi nhắc có bao nhiêu vui vẻ, cười mị mị hôn tới hôn lui trên má y, chọc Hoàng Linh Vũ ngứa ngáy cả người, bất tri bất giác cùng hắn lăn ra cỏ.

Hạ thấp thanh âm cẩn thận cẩn trọng quấn lấy mấy vòng, cuối cùng vẫn là Mộ Dung Bạc Nhai chiếm thượng phong, vững chắc bao trùm Hoàng Linh Vũ với thân thể như con gà dưới bóng râm thân mình, tiếp tục chọc y.

“Có gì thì mau nói, chúng ta đều là lão phu lão thê rồi, ánh mắt này của người sẽ khiến ta cho rằng người đang mời gọi ta đó.”

“Lão phu lão thê, ách? Sao ta chưa từng nghe qua ai lấy thê tử a.”

Mộ Dung Bạc Nhai cười lớn: “Phải phải, chúng ta đều là lão phu lão phu!”

Cứ như vậy, Hoàng Linh Vũ biết trong lòng Bạc Nhai đã không còn bóng râm, bất kể là thật sự không có, hay là không nguyện ý để y nhìn thấy được.

Bỏ Hoàng Linh Vũ một mình ở lại khe suối nhỏ lật đá tìm tôm cua, Mộ Dung Bạc Nhai trở lại gần doanh thu lượm củi khô.

Trình Bình đi tới cạnh hắn, lần này ra ngoài, thật sự không có bao nhiêu chuyện có thể cho hắn biểu hiện. Chẳng qua hắn cũng không có hứng thú biểu hiện cái gì, nhưng giai thoại giữa Hoàng Linh Vũ và hai nam nhân, ít nhiều cũng có thể khiến hắn nổi lên tâm hiếu kỳ.

Thấy Mộ Dung Bạc Nhai nửa phản ứng đặc biệt cũng không có, cuối cùng hắn cũng mang thần sắc ái muội nhẹ giọng nói: “Không ngờ người có thể nghĩ thông, thật là hiếm có đáng quý.”

Mộ Dung Bạc Nhai kỳ quái liếc hắn một cái, nói: “Có gì mà nghĩ thông hay nghĩ không thông, hiện tại nếu đã là kết quả này, ta đã cảm thấy may mắn cực điểm. Vốn còn nghĩ không biết y có bỏ phu cái giá, hay là một hầu hai phu không.”

Trình Bình xém chút ghen nước miếng của mình.

“Một, một hầu hai phu...” Khó thể tưởng tượng, Hoàng đại như vậy, mà một hầu hai phu.

Mộ Dung Bạc Nhai lại nhìn sang phía Sí Diêm: “Nếu lại thêm hấn, chắc là một hầu ba phu cũng có thể.” Trình Bình còn chưa kịp phản ứng, hấn lại nói lời không chọc chết người không ngừng nghỉ, giọng điệu trịnh trọng kéo dài: “Thật ra, nên là ba phu chúng ta cùng hầu một mình y thì đúng hơn, vật lấy ít làm quý mà.”

Cái gì, cái gì ba đối một, một đối ba... cái gì vật ít thì quý? Trình Bình sắp theo không kịp suy nghĩ của Mộ Dung Bạc Nhai, thầm nghĩ, người Hoàng đại chọn hóa ra cũng thần kỳ như vậy, vì thế sâu sắc cảm khái, không còn chút sức lực bỏ đi.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn về hướng khe suối nhỏ, xa xa, từ giữa đám cỏ cây có thể thấy được con suối phát sáng lấp lánh, có một bóng dáng chuyên tâm vô cùng.

Ba nam hầu một phu... thật là thổ huyết! Nếu Hoàng Linh Vũ nghe được hấn nói thế này, tính ra sẽ thổ huyết đi.

Không cần bất cứ ai nhắc nhở. Mộ Dung Bạc Nhai biết vị trí của mình.

___ Ở bên cạnh Hoàng Linh Vũ, không có bất cứ ai có thể đẩy lùi hấn.

Không chỉ vì tưởng niệm tích lũy trong thời gian xa cách bốn năm, hơn nữa là vì hấn đã dần thấy được thế giới trong mắt Hoàng Linh Vũ.

Quốc cảnh tiến lui không quan trọng, vì sớm muộn cũng sẽ biến động.

Nhưng trí tuệ một khi mọc rễ trong lòng người, thì sẽ không bị người đoạt đi. Chỉ cần có những trí tuệ này, thì sẽ không cam nguyện bị xem thành xuẩn dân tùy ý thao túng. Chỉ cần tồn tại chút tinh thần đấu tranh vì chân lý, cho dù không thể hoàn toàn xóa bỏ sự bất công trên đời, nhưng ít nhất cũng có thể đáng chờ đợi hơn bây giờ.

Đây là câu trả lời của Hoàng Linh Vũ đối với thế giới này. Tiếng trả lời rất nhỏ, chỉ có những manh mối mỏng manh, y thậm chí chưa từng nói rõ, chỉ chờ người của thế giới này từ từ thể hội___

Không cần sự hiệu triệu, dẫn dắt của bất cứ ai, chỉ dựa vào trí tuệ của bản thân, tìm phương thức sinh tồn thích hợp nhất với mình, sau đó tuần tự bước trên con đường đó.

Mộ Dung Bạc Nhai xác định, bắt đầu từ khi nhận ra con đường này, hấn nguyện ý đi cùng Hoàng Linh Vũ tới bất cứ đâu.

Trở về! Sắp về đến Nam Vương quân, dùng thiết kỵ trọng khí, tiêu diệt toàn bộ phần tử hiếu chiến ngu xuẩn không linh. Sau đó an định quốc gia, không có quân đội nào có năng lực phát khởi huyết chiến. Thôn trang bị thiêu hủy sẽ được dựng lại, người tránh né chiến loạn sẽ lại xuất hiện.

Nơi đó có người của Lục Mang Lâu xếp đặt, sau đó tất cả sẽ trở về đúng tuần tự.

Người trong Hắc Vũ Kỳ đó, Diêm Phi Hoàng đó chắc cũng tán đồng cách làm của Hoàng Linh Vũ. Chỉ là không biết lúc nào, mới có thể thấy được hai người này sóng vai đứng trên chiến trường. Đến lúc đó, vị trí của hấn sẽ đặt ở đâu.

Đến lúc đó, là một trận quyết chiến thế nào a!

174. Q.3 - Chương 181: Tình Huỳnh Đệ.

Tuy không tới mức yếu không chống nổi gió, nhưng cốt lõi từng chịu tổn hại, thể chất của Hoàng Linh Vũ còn yếu hơn người thường, đến tối, khi một đám người tá túc ở khe cốc, y đã mệt tới mức lão đảo muốn ngủ.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn sắc mặt y, trong lòng có dự cảm không tốt. Từ khi trùng phùng tới nay, Trình Bình đã từng nhắc tới vấn đề thể chất của y, chỉ là vẫn không thấy phát tác, nên hấn cũng cảm thấy tính uy hiếp này không quá lớn mà bỏ qua. Lần này bọn ba đường dài, bọn họ thân thể cường tráng mà còn

cảm thấy ăn không tiêu, càng hưởng hồ là Hoàng Linh Vũ đã mất đi hai xương gối, gánh nặng càng thêm nghiêm trọng.

Những người khác đều tự giác phụ trách cơm tối dựng trại vân vân, để lại hắc bối Hoàng đại nghỉ ngơi.

Hoàng Linh Vũ dựa lên vai hắc, ngồi bên cạnh lò trống vừa mới dùng đá dựng lên, mơ hồ nhắm mắt. Trên trán đột nhiên nóng lên, khi mở mắt ra, phát hiện là Mộ Dung Bạc Nhai đang lo lắng, thử nhiệt độ cho y.

“Không có gì phải lo đâu, chốc chốc thôi, ngày mai lại tốt.”

“Bọn họ nói người chốc nóng, chốc lạnh, vốn dĩ ta còn cảm thấy không có khả năng, thì ra là thật.” Mộ Dung Bạc Nhai buông tay xuống, cầm tay đang tùy tiện gác lên tảng đá của Hoàng Linh Vũ lên, ủ trong lòng, “Nhiệt độ cơ thể cũng có thể lạnh như vậy.”

“Nói cứ như ta là máy biến nhiệt vậy.” Hoàng Linh Vũ dùng vai huých hắc, mới vài cái lại cảm thấy không còn khí lực.

Mộ Dung Bạc Nhai thở dài ôm y, nói: “Người cứ sống yên ổn ở đây đi, bớt nói mấy câu kỳ quặc khó hiểu đó.”

“Hử? Sao không tránh né vấn đề này nữa đi? Ta cứ thích nói mấy lời kỳ quặc khó hiểu đó, người làm gì ta.”

“Nếu là bình thường, ta tự nhiên sẽ bảo người ngoan ngoãn giải thích rõ ràng cho ta nghe, chẳng qua hiện tại thì___” Mộ Dung Bạc Nhai cúi đầu hôn y một cái, tiếp tục nói: “Người cứ ngủ một giấc đi đã.”

Khi Mộ Dung Sí Diệm trở lại, trong tay ôm một bó củi khô, làm bản y phục trắng tinh cũng không để ý. Hắc bỏ đồ xuống, ngồi xổm trước mặt hai người, nhưng Hoàng Linh Vũ đã ngủ rồi, được Mộ Dung Bạc Nhai ôm chặt chẽ bao kín trong áo bào.

“Y rốt cuộc bị sao vậy?”

“Xuyt!” Bạc Nhai giơ ngón tay ra hiệu im lặng, “Nhiệt độ cơ thể vẫn rất thấp.” Mà phiền toái là, vì nhiệm vụ nguy hiểm ở Hắc Vũ Kỳ trước đó, Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy đều chất đầy lượng lớn độc vật và mê dược trong hành trang, Hoàng Linh Vũ đã lâu không mặc hàn chứng, được vật trị chứng này chỉ mang theo một chút ít để đề phòng vạn nhất, căn bản không đủ dùng!

“Bụi trên người người rất nhiều, tay ta không thể buông ra, người tự phải đi.” Bạc Nhai cố gắng không kinh động tới Hoàng Linh Vũ, thấp giọng nói, giọng như kẻ trộm.

“Àn.” Sí Diệm đáp ứng một tiếng, đứng bên cạnh nghiêm túc thành thật phủi sạch bụi. Phủi xong, nhìn trái phải không thấy có chuyện gì, nên lại ngồi xổm xuống, hứng thú quan sát gương mặt say ngủ của Hoàng Linh Vũ.

Nhìn rồi nhìn, nhin không được muốn vươn tay nắn nắn mũi y, muốn xem thử Tiểu Hoàng bị nghẹn khí thì sẽ có vẻ mặt thế nào. Nhưng chưa kịp thành công, ống tay áo to lớn của Mộ Dung Bạc Nhai hươ tới, cản ‘ma trảo’ đó ra khỏi phạm vi uy hiếp.

Sí Diệm giống như bị đoạt mất đồ chơi, không cam lòng nhăn mặt, thấp giọng hô một tiếng: “Ca ca!”

Mộ Dung Bạc Nhai chỉ cảm thấy trên người phát lạnh, ngừng một chút, mới hỏi: “Trước kia người không phải luôn gọi ta hoàng huynh, Bạc Nhai này nọ sao, từ lúc nào đã đổi thành kiểu xưng hô buồn nôn này?”

Sí Diệm phiêu mắt nhìn sang chỗ khác, hồi tưởng một chút, nói: “Đám tiểu tử trong Lục Mang Lâu đó, đều gọi như vậy.”

“...” Tại sao, vốn là một cách xưng hô rất bình thường trong dân gian, khi từ miệng Sí Diệm, lại nảy sinh hiệu quả tình sắc, chẳng lẽ là vì không ý thức được có mang theo giọng điệu làm nũng sao? Bất luận thế nào, đều đáng để nghiên cứu.

Làm huynh đệ nhiều năm như thế, trừ thời nhi đồng an nhiên vô sự, không dễ gì mới có cơ hội bó gối nói chuyện thế này, Bạc Nhai đột nhiên nghĩ tới một vấn đề đã quán luyến hắc rất lâu, sau khi Sí Diệm chưởng quản Bằng Tổ, vốn là thay hoàng triều làm những việc ám sát trong tối, nhưng hắc lại không tuân thủ quy

tắc ẩn mình, ngược lại lúc nào cũng xuất hiện với bạch y, chấp nhất như vậy đã vượt qua sở thích đối với màu sắc, quả thật phải có lý do gì đó rất trọng đại sau lưng mới khiến hắn không thể không làm như vậy.

Hắn giả vờ nhăn nhó với vết bụi đất trên người Sí Diệm, nói: “Tại sao người luôn thích mặc y phục màu trắng, ngay cả phục sức cũng là màu nhạt. Ra khỏi cửa, nhập gia tùy tục, dù sao cũng nên đổi mấy loại y phục màu sắc chứ.”

Sí Diệm đối với vấn đề này không chút để ý trả lời: “Mặc quen rồi, nhất thời không đổi được.”

“Nếu chỉ là vấn đề thói quen, vậy tại sao khi người tiến hành ám sát cũng không chịu nhận, cứ như nhất định muốn để người bị giết phát hiện ra người vậy...” Nói tới đây, Mộ Dung Bạc Nhai ngừng lại.

Quan hệ từ tình cảm như có như không, đột nhiên biến xấu, sau đó là tranh cãi nói không hợp lời, từ khi hắn cấp bách cầu tình vì hoạn thị, đến lúc che giấu tâm tình thật sự, nếu còn không hiểu quan hệ trong đó, Bạc Nhai cũng không xứng làm huynh trưởng nữa.

“Quả nhiên là muốn bị người phát hiện sao?” Bạc Nhai lẳng lẳng nói.

Không muốn lấy đi tính mạng người, nhưng lại không thể không tuân theo ý chí của Mạc Xán mà càng bước càng xa trên con đường giết chóc, vì thế chỉ có thể lưu lại sơ hở ở những điểm nhỏ nhất.

Về mặt của Sí Diệm rất kỳ quái, ánh mắt phiêu tới phiêu đi, không đáp lời.

Cuối cùng, Bạc Nhai định thần, nghiêm túc đánh giá lại ấu ố của mình, sau đó nói: “Trở về rồi nói đi, ta có vài kiện ngoại bào chưa động tới, có đủ các màu.”

“Ta không quen.”

“Sí Diệm, người nhìn xem.” Bạc Nhai chậm rãi giải thích, “Hiện tại Yến quốc đã sắp vong, phụ thân cũng chết rồi, đại ca và nhị ca thì phân chia hai phương. Không còn cần tới Nhật Côn, hay Nguyệt Bằng gì nữa. Những thứ quen thuộc trước kia toàn bộ quên hết đi, người cũng phải làm quen với cuộc sống sau này.”

“Cuộc sống sau này?” Sí Diệm mở to mắt hỏi.

“Đúng a, người sẽ sống cùng chúng ta, không cần phải đi ám sát ai. Cho nên hãy thử một chút, ta cảm thấy thật ra người thích hợp với bào tử màu lam đậm.”

“Màu lam đậm a...” Sí Diệm ngược nhìn mây trời suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng gật đầu thật mạnh, “Một lời đã định, thật ra ta cũng rất thích màu này.”

Bạc Nhai vươn cánh tay trống, gác lên vai Sí Diệm, đáp: “Một lời đã định.”

Màn đêm rất nhanh đã kéo xuống, khi hầu như đã tối thui, hương thơm của nai nướng truyền đi rất xa. Ngọn lửa trong doanh chiếu sáng bừng bừng.

Trừ chỗ làm cơm ra, Mộ Dung Bạc Nhai còn đốt một đồng lửa ở chỗ không xa, vì đốt thêm đồng lửa này, Sí Diệm phải tìm không ít củi, nhưng cũng không cần dùng nhiều như thế.

Hoàng Linh Vũ khép nửa mắt, bị đốt mấy muỗng cháo nóng rồi lại ngủ trong lòng Bạc Nhai, thật không ăn một chút. Sắc mặt Nhạc Huy liền khá khó coi, mấy lần truy vấn mới lưỡng lự nói: “So với mấy lần phát tác trước thì nghiêm trọng hơn, nếu là bình thường, cũng sẽ không thiếu tinh thần đến vậy.”

“Lẽ nào không thể trị tận gốc?”

Nhạc Huy trừng mắt nhìn Mộ Dung Bạc Nhai một cái: “Nói nghe dễ lắm, trong thân thể y có chân khí không thuộc về y, hơn nữa năm đó khi truyền vào lại có sai sót, mấy năm nay bắt đầu tác ác. Vốn dĩ chiếu theo phương pháp chúng ta nghiên cứu ra, có thể từ từ sử dụng toàn bộ. Nhưng y lại chạy đông chạy tây, khó tránh khỏi bị lệch, nên mới tạo thành họa ngầm. Muốn trị gốc, người cứ chờ lúc nào thiên hạ thái bình rồi nói đi.”

Bạc Nhai có chút kinh tâm ôm chặt Hoàng Linh Vũ, kéo nhập sâu trong lòng, nhưng hắn không biết tới lúc nào thiên hạ mới có thể thái bình.

Trầm mặc rất lâu, cho tới khi chỗ lửa doanh kia lụi tàn, đã có thể tính là thời gian không ngắn, Bạc Nhai cuối cùng mới luyến tiếc giao người cho Sí Diệm quản.

“Ân? Hiện tại liền muốn dọn dẹp sạch sẽ sao?” Sí Diệm hỏi.

Bạc Nhai quay đầu trừng mắt nhìn hắn một cái: “Trước kia người không phải từng chăm sóc người bệnh sao?”

Sí Diệm suy nghĩ rất lâu, không xác định lắm trả lời: “Hình như không có mà.”

Thời gian hắn suy nghĩ, đủ cho Bạc Nhai dùng kiếm khơi đám củi nóng bùng bùng, lửa tắt ngúm, rải cành cây khô chưa dùng hết lên, phủ thảm lông lên trên, sau đó ôm Hoàng Linh Vũ trong tay Sí Diệm qua, đặt vào trong thảm lông đó.

Hơi ẩm thấm lên, không bao lâu đã khiến Hoàng Linh Vũ cảm thấy thoải mái, yên tâm dang tay chân, gương mặt nhỏ thì co vào trong thảm lông né tránh ánh sáng.

175. Q.3 - Chương 182: Quần Tộc Di Chuyển

Mộ Dung Bạc Nhai cười: “Ta tâm tâm khổ khổ làm cái ổ chăn này ấm áp lên, không phải để cho người đá chăn ra.”

Hoàng Linh Vũ trở người, thoải mái sung sướng ngủ thật say, nào quần tới hắn nói gì.

Người khác đều quay mặt nhìn nhau, sau đó không biết là ai phát ra tiếng kêu, rồi tản ra, tự tìm nơi hợp ý mà ngủ, không có công phu để ý tới hai người họ thân thân mật mật. Chỉ có Thu Nhược Thủy có lương tâm, trước khi lên cây, còn cho Bạc Nhai một ổ Bồ Điểu Thù, để rải ngoài hai trượng quanh nơi dựng trại để đề phòng.

Sau khi an bài thỏa đáng, Bạc Nhai cũng chui vào thảm lông. Tuy là nóng, mặt đất hút hơi lửa đủ để duy trì hơi ẩm rất lâu, thảm lông cũng rất mềm, nhưng trên người Hoàng Linh Vũ vẫn lạnh băng băng, Bạc Nhai cũng không cảm thấy nóng đỏ mồ hôi. Hắn quay lưng ra ngoài, hai người trán kề trán, vô cùng thân mật.

Hoàng Linh Vũ cảm thấy ấm, thoải mái hít thở, vùi mặt vào trong lồng ngực Bạc Nhai. Cứ như vậy, cũng khiến Bạc Nhai cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Chiến hỏa bùng nổ trở thành chuyện xa vời, trong mắt hiện tại, chỉ có một mảng an tĩnh.

Đây có thể coi là cảnh giới chuyên tâm nhất chí rồi, bất luận thân ở đâu, chỉ cần có Hoàng Linh Vũ ở bên cạnh, ánh mắt của hắn nhất định sẽ tập trung trên người y. Không biết trong mắt Hoàng Linh Vũ, hắn có thể chiếm phần lớn cỡ nào đây?

Đêm khuya, vì mê được của Nhạc Huy và độc vật của Thu Nhược Thủy, không cần có người canh chừng. Bạc Nhai ôm Hoàng Linh Vũ ngủ rất say.

Đầu óc đang ngủ say tràn đầy bóng tối tĩnh lặng. Đột nhiên tựa hồ có một mũi nhọn cảnh cáo đâm vào, kinh động Mộ Dung Bạc Nhai toàn thân căng cứng giật nảy, cảnh giác mở mắt ra, phát hiện không hề có nguy hiểm tồn tại.

Lửa đã tắt hẳn, trong ánh sáng trắng sao, có thể nghe thấy rõ ràng trong ngọn núi rất xa truyền tới tiếng vượn hú, chỗ gần thỉnh thoảng cũng có tiếng cú rúc vang.

“Bạc Nhai? Người nghe thấy cái gì sao?” Thanh âm của Sí Diệm vang lên trong bóng đêm, rất nhẹ rất nhỏ. “Ân.”

Tiếp theo là Thu Nhược Thủy: “Hình như có người đang cầu cứu.”

“Ta đi xem thử.” Nhạc Huy nói.

“Ta cũng đi.” Lương Tiểu Tiểu nói.

Hoàng Linh Vũ động động, khàn giọng ho vài cái, mới nói: “Cố gắng đừng dây vào.”

“Hiểu được.”

“Người yên tâm, ta đi cùng họ.” Sí Diệm nói.

“Ta cũng đi cùng.” Cao Quân nói tiếp.

“Đội đã, đội túi tránh nhện vào. Trong đó có khí vị của nhện vương, Bồ Điều Thủ sẽ không tấn công các người, nếu xảy ra chuyện gì cũng có thể tiện cho ta theo tung.”

Một chuỗi đối thoại hoàn thành trong bóng tối, sau đó lại hồi phục về an tĩnh. Sí Diệm vốn sở trường dạ hành, Nhạc Huy và Lương Tiểu Tiểu cũng là tài năng xuất chúng trong Lục Mang Lâu, đi rừng cũng không phát ra tạp âm.

Nhưng chỉ qua một khắc bên phía khu rừng xuất hiện ánh lửa, khiến người lưu lại nảy sinh hiếu kỳ và bất an không thể xem nhẹ, ngay cả Thu Nhược Thủy cũng nắm chặt ổ nhện, chuẩn bị hể phát hiện tình huống không đúng, sẽ lập tức phóng hùng nhện ra truy theo mùi vị.

Lại qua khoảng chừng thời gian một bữa cơm, ánh lửa lớn dần, mọi người mới biết là cây đuốc trong tay Lương Tiểu Tiểu. Trên lưng Mộ Dung Sí Diệm cõng một người đầy máu, Nhạc Huy đi theo bên cạnh cùng trở về.

“Chuyện gì vậy?” Mộ Dung Bạc Nhai hỏi thay Hoàng Linh Vũ.

“Không biết là hộ sản nào bố trí cạm bẫy, người này ngã vào.”

“Nhiều máu như thế...” Thu Nhược Thủy cũng có chút khẩn trương.

“Không phải của người này, gia hỏa này mạng tốt, chỉ gãy chân, phần cạnh mông bị trúc đâm xuyên một khoảng. Máu này là do con hổ đuổi theo gia hỏa này cùng rớt vào hố bẫy.” Lương Tiểu Tiểu nói, “Đội lát nữa ta đi lột da hổ làm hổ cốt, chỉ đáng tiếc da hổ bị xuyên ba bốn cái lỗ.”

“Vậy cũng được?” Thu Nhược Thủy chán kinh.

Nhạc Huy nói: “Nếu không phải vừa đánh hổ vừa chạy, gia hỏa này cũng không tới mức không nhìn rõ dấu hiệu nhắc nhở mà hộ sản lưu lại, dẫm lên hố bẫy.”

Mọi người chuyển mắt nhìn sang gia hỏa không biết là mệnh tốt hay là mệnh không tốt kia, mới phát hiện đây là một nữ tử thân thể cao to.

Mộ Dung Bạc Nhai di lên một tiếng quái dị, an bài Hoàng Linh Vũ tốt xong, mới chui ra khỏi thảm lông, lại gần nhìn nữ tử đó.

“Thế nào, đổi khẩu vị hả?” Sí Diệm trêu chọc hần, “Người từ lúc nào cũng thích nữ tử rồi.”

“Là nàng ta!”

“A?” Mọi người đều ngốc lảng, Sí Diệm cũng vậy, không ngờ Bạc Nhai thật sự có gian tình với khách nhân gặp nạn này.

“Sao lại dùng biểu tình đó nhìn ta. Ta thấy đầu óc các người toàn bộ đều hồng rồi, lẽ nào quen biết một người thì nhất định phải có quan hệ không bình thường nào đó với nàng ta sao.”

“Không phải không phải, người tiếp tục đi.”

“Ta từng gặp qua nàng ta trong Bạch Y giáo, quả thật chính là người Tây Thương.” Bạc Nhai nói.

“A?”

“A cái gì mà a, Sí Diệm, chẳng lẽ người vẫn còn kỳ thị gì nữa sao? Ta chưa nói với người đi, thật ra bản thân người cũng là người Tây Thương.”

“Cái này, thật ra ta biết.” Sí Diệm nói, “Bạch Y giáo không phải đã không còn tin tức gì rất lâu rồi sao? Sao đột nhiên lại lời ra một người.”

“Người biết?”

“Sao ta có thể không biết.”

“Người biết vậy còn đại phản cảm với người Tây Thương như thế làm gì, quả thật là gây ác khắp nơi.”

Sí Diệm ủy khuất cực điểm, phần hận nói: “Ta làm sao biết phải làm gì, dù sao thì ta tác ác đa đoan, người cứ thể thiên hành đạo, đem ta đi chính pháp là được rồi. Ta cũng sẽ không phản kháng, ngoan ngoãn vờn cổ chịu chết, người vừa lòng chưa!”

Hoàng Linh Vũ bật cười: “Sí Diệm có văn hóa hơn ca người nhiều lắm, trong một câu đã ném ra bốn năm thành ngữ, loại lão đại không văn hóa như Bạc Nhai này đã sắp bị túi sách của người đập choáng rồi.”

Sí Diệm đắc ý liếc huynh trưởng một cái, dễ dãi dành như thế, Mộ Dung Bạc Nhai chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Trong lúc nói chuyện, Thu Nhược Thủy đã giúp nữ tử đó xử lý xong vết thương, nữ tử lúc này mới kinh hồn bất định, cuối cùng có thể hơi chuyển lực chú ý sang tình hình xung quanh.

Nơi giáp ranh chỗ tối không người, mọi người sớm đã tẩy sạch lớp dịch dung, vì thế nàng thấy được quả thật là muốn hoa cả mắt, nhất thời không biết nên đặt ánh mắt ở chỗ nào mới thích hợp. Chịu đựng nửa ngày cuối cùng cũng nói ra một câu: “Bà nội ơi, lão nương hôm nay mới biết cái gì gọi là mỹ nhân.”

Á khẩu không nói nên lời.

“Bạc Nhai, lẽ nào trong Bạch Y giáo toàn bộ đều là ‘nữ trung hào kiệt’ giống hệt Nhiếp Vô Nương thế này sao.”

Bạc Nhai ho khan mấy tiếng, lúng túng nói: “Nhiếp Vô Nương nhân trung long phượng, độc nhất vô nhị... còn về vị nữ hiệp này, ta dám bảo đảm, cũng là độc lập độc hành, trong giáo tuyệt đối không phải ai ai cũng vậy.” Tuyệt đối không thổ lộ như vậy... trong lòng hấn bổ sung.

Thì ra từ khi nhiều nước khai chiến, nữ tử này trong lúc bốn ba đã bị phân tán với những giáo chúng khác, trước đó trong một thành trì thấy có mật ngữ liên lạc của giáo hữu lưu lại, được biết Bạch Y giáo đã hoàn toàn dời khỏi trung nguyên, di chuyển về phía tây bắc tìm kiếm ‘nơi được cho phép’ không có chiến tranh trong truyền thuyết.

Sau khi nàng biết tin, liền một đường chạy về hướng tây bắc. Vì thân có võ công cũng không có bị tổn thương lớn gì, chỉ là trong cánh rừng kia gặp phải con hổ còn lọt hổ bẫy.

Vội vàng vàng giao kẻ bị thương cho người khác xử lý, Mộ Dung Bạc Nhai nhanh chóng trở lại bên cạnh Hoàng Linh Vũ, lần này hấn đưa lưng về đồng lửa, hoàn toàn cản trở người khác ném ánh mắt về hướng Hoàng Linh Vũ.

“Ta mới nói vài câu, người đã lúng túng rồi sao?” Hoàng Linh Vũ thấp giọng chế nhạo hấn.

“Thanh âm cũng khàn rồi, nghỉ ngơi cẩn thận đi, đừng để ý bọn họ.”

“Ân, ta nghe người vậy. Không dễ gì mới giúp bọn chúng có thể độc lập đảm đương một mặt, có vài chuyện cũng nên để bản thân chúng làm chủ mới được.”

“Vậy thì không cần nhiều lời nữa, ngủ đi ngủ đi, nếu cảm thấy ổn, ta giúp người bịt tai.”

“Không cần, ôm ta là được.”

Yên tĩnh một khắc, Hoàng Linh Vũ đột nhiên lại nói: “Người nói Tiêu sư phụ có phải cũng đến tây bắc không?”

“Hành động di dời giáo chúng, hấn khẳng định sẽ tự thân đi trước.”

“...”

“Thế nào?”

“Né tránh chiến trường, liền thật sự sẽ không có chiến tranh sao?”

“Họ né là chuyện của họ, ta đánh là chuyện của ta, tóm lại phải có người lưu lại mảnh đất này mới được a. Người không phải từng nói sao, phải tôn trọng chọn lựa của người khác, cho dù thật ra người không tán thành.”

“Tuy là nói như vậy, nhưng vẫn cảm thấy giống như bị vứt bỏ vậy.”

“Vứt bỏ cái gì, người không phải còn có ta sao. Nói thế không sợ bị ta ôm hận trong lòng, mượn có trừng phạt hả?”

Hoàng Linh Vũ nghe ra vài đầu mối, mắt nhảy nhảy, nhướn mày cười, nói: “Mượn có ‘trừng phạt’, ta thật muốn xem thử người có thủ đoạn gì tốt có thể trừng phạt được ta!” Bộ dáng đó dường như thật sự rất trông đợi, khiến Mộ Dung Bạc Nhai bị trêu chọc cho tâm trạng thất thường nguyên cả đêm.

176. Q.3 - Chương 183: Nam Nữ Thác Loạn

Cách ngày, Hoàng Linh Vũ không khá hơn bao nhiêu, ngay cả lên ngựa cũng chỉ gục đầu muốn ngủ, đối với chuyện bên ngoài không quan tâm hỏi, may mà có Mộ Dung Bạc Nhai ở sau lưng bảo vệ không để ý ngã xuống ngựa. Còn về nữ nhân được giải nguy kia thì lại tốt lên không ít.

Vì ít nhất phải đưa nữ nhân cô thân này tới thành trấn gần nhất, nên không thể tránh khỏi lại phải đi thêm một đoạn. Điều này làm khổ Sí Diệm, vì trên đường bị nữ nhân đó dùng ánh mắt cháy bỏng mà nhìn. Thỉnh thoảng còn nghe được nàng ta lầm bầm tự nói: “Mỹ nhân nhi a mỹ nhân nhi!”

Tới mức Sí Diệm càng nghe càng sợ, toàn thân phát lạnh, chỉ đành lặng lẽ giảm tốc độ ngựa, lùi tới cạnh Bạc Nhai, mượn bóng dáng của huynh trưởng che chắn ánh mắt quấy rối của quái nữ nhân kia.

Mộ Dung Bạc Nhai thấy hai người này một truy một tránh, cũng cảm thấy đệ đệ đáng thương, cuối cùng xen vào, hỏi nữ nhân đó: “Nhị Nương, ta nhớ lần trước không phải có một nam nhân không chịu xa người nữa bước sao, sao không mang hắn theo, cũng để phòng nguy hiểm.”

Nhị Nương đó cuối cùng mới chuyển mắt khỏi Mộ Dung Sí Diệm, cười sáng khoái: “Nam nhân đó, sớm đã bị ta đá rồi.”

“... Nhị Nương, ta nhớ trước kia người đã đá mấy nam nhân rồi đó.”

“Haizz! Đạo gần đây, muốn tìm một nam nhân hợp ý, thật khó nha! Đúng rồi, vị bên đó chính là đệ đệ của người sao? Ta thấy đó là nam nhân tốt đó, không bằng để ta chiêu cố hắn được không?”

Mộ Dung Bạc Nhai lúng túng nhìn Sí Diệm, Sí Diệm rõ ràng đã nghe được câu nói giật gân này, tuy giả vờ như không nghe, nhưng đường nét bờ vai đều căng cứng cực điểm, chỉ thiếu điều nhảy lên bóp chết người.

Vì thế Bạc Nhai cũng sáng khoái cười nói: “Chỉ đáng tiếc tứ đệ của ta đã có người khuynh tâm rồi.”

“Đã có người khuynh tâm cũng không sao hết.” Nhị Nương lý lẽ đương nhiên nói, “Gọi nữ nhân đó ra, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Không biết trước kia nàng ta dùng phương pháp ‘cạnh tranh công bằng’ này để chia rẽ bao nhiêu uyên ương____ Đây hầu như là nghi vấn đồng thời xuất hiện trong đầu mấy tiểu bối. Thu Nhược Thủy thậm chí còn có chút kính ý nghĩ, vị nữ hiệp này chẳng lẽ chính là ‘hái hoa đạo tặc’ trong truyền thuyết?

Mộ Dung Bạc Nhai thì lập tức chỉ về phía Nhạc Huy nói: “Không giấu gì Nhị Nương, đệ đệ đó của ta thích chính là nam nhân này, cho nên, trừ khi Nhị Nương có thể biến đổi giới tính, nếu không chỉ sợ khó thể lọt vào mắt đệ đệ ta.”

Nhị Nương từ trên xuống dưới từ trái sang phải đánh giá Nhạc Huy, tới mức làm cho vị hậu bối ít nhất có thể coi là hô hoán một phương trong Lục Mang Lâu này toàn thân không tự tại. Thu Nhược Thủy không nghĩ gì nhiều, thúc ngựa đi tới cản trở ánh mắt quái dị của Nhị Nương.

“Vậy nàng kia lại là chuyện gì đây?” Nhị Nương không hiểu hỏi.

“Bớt phí lời, ta chính là không thích thấy người nhìn hần. Còn nhiều lời, cẩn thận ta nhét xuân được vào vết thương của ngươi.”

“...”

Ác nhân tự có ác nhân trị, một phen xâu chuỗi lại, Mộ Dung Bạc Nhai không chút dấu tích đem ấu ố ra khỏi phạm vi mà ma trảo của Nhị Nương có thể ụ hiếp tới.

Nữ tử đó thấy đám nam nhân này toàn bộ đều khẩn trương vô cùng, nửa buồn cười nửa bực mình. Mắt thấy đã sắp chia tay, không thể không đổi giọng, hỏi Mộ Dung Bạc Nhai: “Người xác định không đi theo đội ngũ sao?”

Bạc Nhai ngẫm nghĩ, khẳng định đáp: “Ân. Cũng phải có người lưu lại đây. Chỉ là các người, muốn đến nơi sơn cao thủy viễn, theo nói dân phong ở biên thùy tây bắc hung hãn, cũng không biết ăn có tiêu không.”

“Người cứ yên tâm đi, do Nhiếp Vô Nương dẫn đầu chúng ta, nào có tên ngoại tộc nào dám chọc tới chúng ta. Lại nói, không phải chưa từng có chuyện di dời, rất nhiều năm về trước cũng từng có hành động tị loạn, không phải cũng an nhiên trôi qua nhiều nguy cơ sao.”

“Nói cũng phải.”

Đi tới gần trưa, coi như tới được một thôn xóm. Đại khái vì mục tiêu quá nhỏ, hơn nữa không có binh sĩ Đại Yển canh gác, Hắc Vũ Kỳ cũng không hoành hành tại đây, nên vẫn còn một vài người già kẻ yếu lưu lại không dọn đi.

Mọi người đứng thẳng trên mỏm đá ngoài thôn, chỉ thấy từ xa cát đất kéo dài, dù mở to mắt cũng chỉ thấy được một mảng mênh mông.

Nhị Nương thở dài nói: “Ta nghe nói biên thùy tây bắc tuy cạn lương thiếu nước, nhưng không khí trong lành, cát bụi bốc lên lại dễ lắng xuống, quyết không lan trong không khí quá lâu. Thật ra nhiều năm trước, trung nguyên cũng từng có cảnh thấy được xa mấy trăm dặm này. Chỉ là hiện tại chiến hỏa lan tràn, những nơi thiết pháo đi qua, thôn trang sụp đổ, rừng bị thiêu đốt, mới biến thành hiện tại. Nếu cái giá để quân Nam Hàn dùng thiết pháo đánh đầu thắng đó, là khắp nơi hoang tàn, bụi mù lan tràn, thì không khỏi quá mức tàn khốc.”

Mộ Dung Bạc Nhai đứng cạnh nàng, nhất thời không nói nên lời. Mọi người nghĩ tới kẻ đầu xỏ gây nên tình trạng này chính là bạn tốt của Hoàng đại, đều sinh ra cảm giác đồng cảm. Mà chỉ có Mộ Dung Bạc Nhai và Trình Bình, mới biết được chút ít về chuyện giữa hai người, tuy mắt thấy hiện tại quốc thổ tàn phá, có điều không tệ hơn trước kia bao nhiêu.

Cao Quần đánh vỡ trầm mặc trước tiên: “Từ cổ tới nay hễ chiến hỏa nổi lên thì vạn cốt đầy sông, chiến tranh kéo dài mấy năm nay, đích thật thương quốc thương dân, nhưng cho dù là thời hòa bình, hoàng đế chỉ cần hạ lệnh một tiếng liền trừ gia diệt tộc, mấy trăm năm nay tổn thương nhân mạng cũng không ít hơn. Cứ lấy Lạc Bình kinh ra xem, vì xây dựng cung thành, núi rừng gỗ mộc gần xa ngoài kinh đã bị đốn quá nửa, hai ngọn núi lớn bị san phẳng lấy đá, chỉ sợ sức phá hoại của hoàng triều, còn lớn hơn cả chiến hỏa phân tranh.”

“Người nói rất đúng, nhưng sở dĩ ta nói những thứ này, là muốn thức tỉnh...” Nhị Nương quay nhìn Mộ Dung Bạc Nhai, ánh mắt nóng cháy, “Truyền thuyết của tộc ta, chắc sẽ ứng nghiệm trên đời các người, không biết đúng hay không?”

Mộ Dung Bạc Nhai trầm mặc một lúc, chậm rãi gạt đầu.

“Quả nhiên là thế, nói vậy, thiết pháo quả thật cũng là kiệt tác của ‘trụ thể nhân’ rồi.” (*Trụ thể: Rơi xuống nhân gian)

Mộ Dung Bạc Nhai không trả lời.

“Hai bộ sách mà Nhiếp Liên và Mai Nhược Ảnh lưu lại, người phải bảo quản kỹ lưỡng, nhất thiết đừng để bị hai ‘trụ thể nhân’ đời này lấy đi.”

Mộ Dung Bạc Nhai cười khổ lắc đầu: “Cho dù không lấy đi, bản thân bọn họ đã có tri thức có thể sánh ngang với Nhiếp Liên và Mai Nhược Ảnh rồi. ‘Trụ thể nhân’ ngàn năm trước có thể làm được, đời của chúng ta sao có thể không làm được chứ?”

“...”

“Ta biết ý của người là gì, người có thể yên tâm. Nếu không phải biết lạm dụng học thức sẽ mang tới nguy hại vô tận, thì cho tới nay bọn họ cũng sẽ không chỉ chế ra thiết pháo. Nếu không nào cần tới nhiều năm hỗn chiến, ta thấy chỉ cần dùng một tháng, đã có thể trấn áp toàn bộ thế lực ngoan cố chống chọi của các nước.”

“Thật sự lợi hại tới mức độ này sao?”

“Người không cần khuyên ta thăm giải quyết họ, đừng nói động thủ, ngay cả việc họ là ai ta cũng sẽ không nói cho người biết. Chỉ là có một điểm người có thể yên tâm, hai bộ sách [Cổ Ảnh] và [Tự Liên] đều nằm trong tay người của mình. Hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì lớn, nếu thực không yên tâm, tìm một ngày thiêu hủy là xong.”

Mấy người để Nhị Nương lưu lại đó dưỡng thương, cho chút lương thực, rồi chia đường từ đó.

Vấn đề trầm trọng rõ ràng ảnh hưởng đến cảm xúc của mọi người, nhưng chỉ có một người ngoại lệ___ Mộ Dung Sí Diệm. Từ sau khi rời khỏi tầm nhìn như lang như sói của Nhị Nương, hẳn giống như vừa được sống lại, hưng phấn không ngừng nhìn tứ phía, muốn nhìn bù lại những mỹ cảnh đã bị bỏ qua suốt quãng đường vừa rồi. Mọi người thấy bộ dáng Mộ Dung Sí Diệm thở phào một hơi, cũng chậm rãi bỏ tâm sự qua một bên, thâm cười trộm.

Lý Sảng nói: “Các người coi, nam nhân của Hoàng đại thật tận trách, suốt đường ôm người chặt chẽ kín mít, mới tránh khỏi sự quấy rối của nữ nhân đó.”

Mộ Dung Bạc Nhai nói: “Đâu chỉ là quấy rối, người không biết đại danh của Nhị Nương trong tộc, không biết đã có bao nhiêu nam tử ngoại tộc khăng khăng một lòng với nàng ta, mặc nàng đùa vui. Nếu Nhiếp Vô Nương dựa vào võ lực uy bức nam tử để tiến hành quấy rối, thì Nhị Nương này thuần túy là dùng sức quyến rũ hơn người hấp dẫn hoa thơm cỏ lạ tự đâm đầu vào.”

177. Q.3 - Chương 184: Xao Động Bất An

Trình Bình suốt đường trầm mặc không nói đột nhiên hỏi Bạc Nhai: “Người không theo bọn họ sao? Nghe nói người cũng là người Tây Thương, ta nhớ khi chúng ta vừa tới Sài Đô, chuyện này đã lan truyền rất rộng. Dù sao vẫn có không ít người xem Tây Thương tộc là dị loại, cứ rời khỏi trung nguyên, theo bọn họ tới biên thùy, có lẽ còn có thể sống tự tại hơn một chút.”

“Mỗi người đều có lựa chọn của mình mà, bọn họ rời khỏi đây ta có chút tiếc nuối, và không thể tiễn biệt họ. Nhưng sống ở đây cũng rất tự tại, ai dám khiến ta không tự tại, ta cho kẻ đó mở mắt.”

Trình Bình cuối cùng cũng buông được tảng đá trong lòng, thở phào một hơi như được an ủi: “Không hổ là Bạc Nhai! Nói thật, nếu người dẫn Hoàng đại đi, chúng ta sẽ không biết phải làm thế nào nữa!”

Nhạc Huy hiểu rõ trong lòng nói: “Ta thấy Tây Thương tộc này thật sự là dân tộc kỳ dị, cho tới nay những người ta gặp toàn là nam sinh nữ tướng, nữ sinh nam tướng, chẳng lẽ sau khi thành thân, cũng là ‘nữ chủ ngoại, nam chủ nội’ sao?”

“Cái này ta cũng chưa nghe nói qua.” Lý Sảng liếc mắt nhìn người được ôm kín kẽ trong lòng Bạc Nhai, nói: “Đợi Hoàng đại dậy rồi hỏi thử xem?”

“Ta thấy không được, cho dù y thành thân, cũng sẽ không tồn tại vấn đề ‘nữ chủ ngoại’, vì y căn bản là một nam nhân.”

“Nói cũng đúng, đích thật không có giá trị tham khảo.”

Mộ Dung Sí Diệm không nghe lọt nữa, quay đầu qua hung ác nói: “Không cho phép các người cười, căn bản không phải như vậy. Mẫu thân của ca ca rất dịu dàng cũng rất xinh đẹp, nữ tử Tây Thương cũng không phải toàn bộ là nam nhân bà. Ca ca cũng không phải nam sinh nữ tướng!” (*Nam nhân bà: Tomboy, là nữ nhưng lại có tích cách theo xu hướng nam nhiều hơn)

“Trời ơi! ‘Ca ca’, ‘ca ca’... linh hồn của ta sắp nhũn rồi!” Lý Sảng khoa trương cảm thán, dẫn tới ánh mắt tức giận cùng lúc của Cao Quân và Mộ Dung Sí Diệm, hắn thấy vậy lập tức chớp ngay thời cơ, quyết đoán la lớn “Anh hùng ta mạng”, xong lập tức vỗ ngựa chạy xa.

Mộ Dung Bạc Nhai mặc bọn họ ồn ào, dù sao ở đây không ai dám ức hiếp Sí Diệm, cho dù dám ức hiếp, thì có ai có thể đạt được tốt lành gì trong tay đệ đệ cường hãn như thế. Cúi đầu nhìn Hoàng Linh Vũ, y được đặt ngang trên lưng ngựa, dựa vào tay hắn, đang ngủ rất ngon.

Cùng là tộc nhân, Nhị Nương chỉ được gặp một lần, liền lập tức chia tay, mà Tiêu sư phụ cũng đã đi thật xa, từ nay về sau sẽ đối diện với một cuộc sống khác. Nhân sinh tương ngộ luôn là như vậy, tụ lại một chỗ rất nhanh lại sẽ tan rã, người có thể lưu lại lâu dài bên cạnh, có thể có bao nhiêu đây.

Lần này rời khỏi Nam Vương quân, gặp người có thể coi là thần bí nhất trong Hắc Vũ Kỳ, thậm chí do Hoàng đại ra mặt thuyết phục hắn, khiến hắn tạm thời chuyển đổi lập trường, đồng ý không cùng Bạch Vũ Kỳ liên thủ khiến Nam Vương quân chìm vào cảnh trước sau thọ địch, nhìn mặt ngoài, là đã khá thành công.

Nhưng mà mọi chuyện không nhẹ nhàng như đám tiểu bối đã nghĩ.

Gần tối, Mộ Dung Bạc Nhai vẫn như thường thối còi để chim ưng có thể định vị. Bất thường ở chỗ, lần này hắn nhận được truyền tin phi ưng tới từ Nam Vương quân. Khi mở ống thư, chỉ nhìn lướt qua sắc mặt liền trầm xuống.

Trình Bình nhận lấy ống thư hắn đưa, đọc lên: “Nam Hàn phái năm vạn cấm vệ quân chi viện Bạch Vũ Kỳ... thật hung, không ngờ lại rút hết toàn bộ lực lượng thủ thành vệ đi.”

Lý Sảng nói: “Đích thật là hung, theo như trang bị tinh nhuệ của cấm vệ quân, cho dù trọng kỵ binh cũng có thể đi hơn ba trăm dặm trong một ngày. Hiện tại chúng ta chỉ có Trác tướng quân chống đỡ, chỉ sợ sẽ bị đánh cho trở tay không kịp.” Thử hắn học trong Lục Mang Lâu chính là phân tích và dự đoán tình hình chiến trận, đối với tình huống và năng lực quân sự của các nước, hắn nắm rõ như lòng bàn tay.

Mộ Dung Bạc Nhai cắn môi suy nghĩ, mặt lộ vẻ khó coi nhìn Hoàng Linh Vũ đang được bọc trong tấm lông mềm mại. Cuối cùng nặng nề lắc đầu, đại khái là đang phủ định phương án vừa mới hình thành trong lòng.

Sí Diệm đi tới, vì phát giác được tình hình không giống bình thường, cũng không còn mang thần sắc hưng phấn nhẹ nhõm mới nãy nữa, do dự hỏi: “Người dự định thế nào?”

“Dắt hai con ngựa trống ra cho ta.” Hắn nặng nề nói.

“Người cứ đi như thế?”

“Ân. Nhạc Huy, dù sao người cũng ở đây, cứ cho ta một chút được trị thương phòng thân, Tiểu Thu cho ta một chút được phòng độc___ Nếu có độc được nào tốt, cho ta một chút càng hay.”

Sí Diệm vẫn truy vấn: “Vậy y làm sao đây?” Vừa nói vừa chỉ Hoàng Linh Vũ.

Mộ Dung Bạc Nhai dừng bước, do dự nhìn người đó, nhưng chỉ nhìn một cái rồi quyết tâm quay đầu đi: “Các người chăm sóc y.”

Chuẩn bị công tác rất ngắn gọn, vốn dĩ đã không đỡ bỏ trang bị xuống khỏi ngựa. Giờ đổi một con ngựa trống, lập tức có thể lên đường. Nhưng những chuyện đơn giản này đều giao cho người khác xử lý, Mộ Dung Bạc Nhai lặng lẽ đứng trước Hoàng Linh Vũ, mặt của y được giấu trong thâm lòng mềm mại, căn bản không biết lần ly khai sắp tới.

Bạc Nhai chậm rãi khom xuống, vén tóc rũ trước trán y lên, nói nhẹ vào tai y: “Tựa hồ mỗi lần vào lúc ly biệt, đều vào lúc đây ánh hoàng hôn, chỉ là lần này là ta chủ động đi trước. Thật là phong thủy luân lưu chuyển.” Nói xong, lại nhìn y một lát, dịu dàng hôn lên má y, rất lâu không ly khai.

Chân mày thon dài của Hoàng Linh Vũ nhẹ động dậy, nhưng khí tức khiến y an tâm này không đánh thức y. Khi Bạc Nhai đứng lên, thấy khóe môi y còn hơi cong lên, tựa hồ xúc cảm đó khiến y cảm thấy vui sướng. Nhịn không được búng búng cánh mũi y, thấp giọng mắng: “Đồ heo con nhà người, như vậy cũng ngủ được.”

Những người khác tự làm chuyện của mình, thấy bọn họ như vậy, đều nhịn không được bật cười, cũng để mặc họ thân thiết trước khi ly biệt. Chỉ có Trình Bình biết rõ chuyện phân phân hợp hợp giữa họ, mới hơi cảm thấy chua xót.

“Trình lão sư, cho ta đi theo đi.” Lý Sảng nói: “Cũng có thể giúp đỡ.”

“Người nghĩ kỹ rồi? Cẩm vệ quân không phải dễ đối phó như thế.” Trình Bình nói: “Nam Hàn cẩm vệ quân có gần một thành là do đích thân ‘Kim Văn Quảng’ dẫn dắt. Nói ra, Kim Văn Quảng phong sinh thủy khởi, cũng vì hắn đã nâng cao năng lực của cẩm vệ quân rất nhiều.”

“Ta đương nhiên biết sự lợi hại của cẩm vệ quân. Cho nên mới đề nghị cùng đi, như vậy cũng có chút tác dụng.”

“Người là người cần võ công không võ công...”

“Hoàng đại tể tướng kể với ta câu chuyện của một tướng quân, vị tướng quân đó hầu như cũng là bất khả chiến bại, cả đời không bại trận nào, nhưng hắn ngay cả vũ khí cũng không biết dùng. Danh ngôn của vị tướng quân đó là___ Khi tướng quân suy đồi tới mức phải đích thân tự vệ, quân đội cũng cách hủy diệt không xa nữa.” Lý Sảng nghiêm túc nói: “Võ công dù có cao cường nhưng cũng không thể địch lại bức tường người hơn trăm kẻ, ta có thể làm được chính là không để bản thân rơi vào cảnh ngộ nhất định phải dùng vũ khí tự vệ.”

Tối tối, đại khái là vì mất đi nguồn nhiệt bên cạnh, Hoàng Linh Vũ cảm thấy không thích hợp cuối cùng cũng tỉnh lại. Nỗ lực mở mắt ra, phát hiện đốm lửa cách mình không xa. Mãi một lúc sau, mới đột nhiên phản ứng lại. Y kinh ngạc mở to mắt, phát hiện ngủ đối diện mình là Sỉ Diệm, cẩn thận dán sát vào trước người y, nhưng không giống Mộ Dung Bạc Nhai luôn ôm chặt y. Y di chuyển ánh nhìn khắp nơi, quả nhiên không thấy người đáng lý nên ở cạnh mình.

Một dự cảm bất an bắt đầu lan tràn trong lòng, cho dù vẫn còn cảm giác ngái ngủ làm nhiều loạn suy tư, nhưng chỉ hơi nỗ lực đã có thể giả tưởng được động hướng đại khái.

Không phải không tin vào năng lực của Mộ Dung Bạc Nhai, nhưng đột nhiên ly khai như thế, rốt cuộc cũng hơi bất thường. Nếu là tình hình bình thường, thì dù sao hắn cũng đã nói với y một tiếng rồi mới đi.

Sỉ Diệm tuy ngủ rất ngon, nhưng động tĩnh của người bên cạnh hắn vẫn để ý, không tới nửa khắc đã tỉnh theo. Thấy Hoàng Linh Vũ đang mở to mắt không biết nghĩ cái gì, Sỉ Diệm cũng tỉnh hẳn người, không biết nên làm sao giải thích với y tình trạng hiện tại, chỉ có thể kéo kéo tay áo Hoàng Linh Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Người đang nghĩ cái gì?”

Hoàng Linh Vũ quay đầu, thấy chính là Sỉ Diệm như vậy, thấy đối phương dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, cũng cảm thấy áy náy, nên ôn hòa nói: “Người đang nhìn cái gì?”

“Vậy người lại đang nhìn cái gì?”

“Sỉ Diệm, người nói đi, cả người đi đâu rồi?”

Mộ Dung Sí Diệm làm bầm nửa ngày, tuy trước đó đã được mọi người chỉ dẫn, bảo không thể nói ra những gì khiến Hoàng Linh Vũ lo lắng, nhưng lúc này đối diện với khí thế ào ào bức người của Hoàng Linh Vũ, hẳn làm sao cũng không nói dối được, vì thế một năm một mười nói thật sự việc ra.

Nghe xong, Hoàng Linh Vũ chỉ cảm thấy buồn bực tức giận, chống người đứng lên.

Mà lúc này, những người khác cũng đã nghe được động tĩnh, trước sau đều thức giấc. Trình Bình đi tới gần đê Hoàng Linh Vũ xuống, nói: “Lúc này người có làm gì thì cũng đã trễ nửa ngày rồi, huống hồ bọn họ chọn ngựa tốt nhất, khoái mã tốc hành. Người có muốn đuổi theo thế nào cũng không thể đuổi kịp tốc độ của họ.”

Hoàng Linh Vũ cười khổ nói: “Ta tự nhiên biết năng lực của ta có hạn, cho nên không định đuổi theo bọn họ. Tuy không muốn dùng tới lực lượng của Lục Mang Lâu, nhưng vạn sự luôn có nặng nhẹ chậm khẩn____ Trình Bình, đốt lửa truyền tin, bảo người của Lục Mang Lâu lập kết lại.”

178. Q.3 - Chương 185: Thương Hồn

Mười mấy ngày liên tục lên đường, nhưng lại không biết Mộ Dung Bạc Nhai đi tới đâu. Trận tuyến đối kháng của quân đội Nam Vương không ngừng di chuyển, trước đây là vì để Bạch Lang Vương bị bức vào tuyệt cảnh, mà hiện tại, lại là vì chạy trốn vòng bao vây do cấm vệ quân Nam Hàn hình thành.

Đội khi đoàn người Hoàng Linh Vũ gặp được tiếp ứng của quân dưới trướng Trác Kiếm, Mộ Dung Bạc Nhai đã dẫn quân đội khốn thủ ở Sài Đô, mà dân cư trong đô đã di dời tới khu núi xung quanh đó.

Nhiều ngày liền bốn ba, Hoàng Linh Vũ vốn đã có phần không chống đỡ nổi hiện tại càng như tuyết pha sương, có lúc xe ngựa lắc lư, y cũng thở không nổi, nhưng tất cả những thứ này đều bị ý chí bướng bỉnh áp chế.

Cho dù lo lắng, nhưng người khác đều đặt cược hết trên người Nhạc Huy, chỉ có trong lòng Nhạc Huy càng lúc càng lo lắng, hẳn không cách nào khống chế được hành động đã chìm vào điên cuồng của Hoàng Linh Vũ.

Cho dù như thế, Nhạc Huy vẫn rất tận trách nhiệm của một đại phu, mỗi lần sau khi thăm bệnh, đối diện với những sự hồi han của người khác, hẳn chỉ đáp bằng một nụ cười hoàn toàn tự tin, an ủi nỗi lo của đồng học. Quyết tâm của Hoàng Linh Vũ, hẳn không cách nào ngăn cản, vì hẳn cũng có người muốn trân trọng, nếu người đó gặp phải khốn cảnh hiện tại, hẳn nhất định cũng sẽ không cho phép bất cứ ai cản trở hành động của mình.

Nếu bọn họ tạo nên trở ngại, chỉ sợ Hoàng đại sẽ không chút do dự bỏ bọn họ lại, sau đó một mình lên đường. Nhất định như vậy, vì... đây là Hoàng đại của họ a, vẫn luôn có ý kiến xem thường thế tục, một mình bước đi trên con đường mình đã nhận định.

Tối hôm nay, cách Sài Đô còn một ngày khoái mã, chuyện càng thêm nghiêm trọng.

Nhạc Huy bị tiếng kêu lớn của Mộ Dung Sí Diệm làm giật mình tỉnh, đây là nhà dân tạm trú, vì thôn dân gần đây đã dọn đi hết, cho nên cho dù vào ở, cũng không cần phải chào hỏi với ai. Khi bọn họ vội vàng đi vào gian phòng nhỏ của Sí Diệm và Hoàng Linh Vũ, Hoàng Linh Vũ đông cứng nằm trên giường, sắc mặt đỏ bừng giống như huyết dịch toàn bộ tràn lên, nhưng hơi thở lại mỏng manh tới mức dò cũng không thấy.

Tay chân Nhạc Huy lạnh như băng, đây là triệu chứng hẳn chưa từng thấy, vội rút chủy thủy đưa tới trước mũi y, trên lưỡi dao sáng bóng xuất hiện hơi sương tuy khó thể phát giác nhưng đích thật có tồn tại____ cũng may, vẫn còn thở.

Hơn nửa canh giờ sau, Hoàng Linh Vũ mới hồi phục khỏi tình trạng như nằm ác mộng, hơi thở đều đặn, sắc mặt đỏ máu cũng lui xuống, mắt mở ra.

“Người ngay cả mạng cũng không cần nữa sao?” Nhạc Huy hỏi.

Hoàng Linh Vũ áy náy đưa mắt nhìn những người xung quanh, sau đó lắc đầu, đuổi người khác ra ngoài, chỉ để lại Nhạc Huy. Thần sắc y bình tĩnh, trên mặt không có vẻ thống khổ, còn mang theo sự hồng nhuận huyết sắc, nhưng Nhạc Huy từ mạch tượng có thể biết được, thực trạng của y tuyệt đối không nhẹ nhàng tự tại như biểu hiện bên ngoài. Ngay cả công hiệu của dược vật cũng dần biến mất, chân khí chưa thể hoàn toàn dung nạp trong khí mạch đã trào dâng tới mức không thể khống chế, cho nên mới thể hiện ra sắc mặt khỏe mạnh quá mức như vậy...

“Cứ theo cách làm của người, là không có đường sống.”

“Ý chí của ta tuyệt đối sẽ không để cho ta chết dễ dàng.”

Nhạc Huy không biết phải nói gì, thật sự có kỳ tích này. Có người bị thương rất nặng, dưới tình trạng người khác nghĩ sẽ phải chết không cần nghi ngờ, nhưng lại cưỡng ép bản thân chống đỡ không đứt khí. Nhưng kỳ tích dù sao cũng là kỳ tích, hẳn căn bản không biết kỳ tích này có thể phát sinh trên người mà hẳn rất xem trọng không, không biết Hoàng đại có thể đợi đến khi giải cứu được người quan trọng của y không.

“Người thật sự xem trọng hẳn như thế, đáng để dùng mạng đánh đổi?”

Hoàng Linh Vũ rất ôn hòa nhìn Nhạc Huy, qua một lúc, cho tới khi Nhạc Huy không nhịn nổi, mắt bắt đầu đỏ lên, y mới mỉm cười nói: “Không cần lo lắng cho ta, chỉ cần có thể tới đó, rất nhanh có thể kết thúc. Chỉ cần nửa tháng, cho ta thời gian nửa tháng.”

“Nửa tháng? Ngay cả năm ngày người còn chống không nổi!” Nhạc Huy lớn tiếng gầm lên.

“...”

“Giao cho chúng ta, được không? Chúng ta cũng không phải là tiểu hài tử cái gì cũng không biết nữa.”

Hoàng Linh Vũ cười ha ha.

“Có gì đáng cười chứ.” Nhạc Huy nghẹn ngào, nỗ lực để mình không quá mất khống chế.

“Trưởng thành rồi, cánh đã cứng rồi sao?” Y nói, dịu dàng xoa cánh tay Nhạc Huy đang đặt trên cổ tay mình, “Ta đương nhiên cần sự giúp đỡ của các người. Tin ta, cũng tin vào năng lực của các người, ta và các người bên nhau, quyết không tới mức mất mạng.”

Nhạc Huy cảm thấy bản thân từ nhỏ tới lớn, chưa từng phải chịu ủy khuất thế này. Người hẳn xem trọng cũng rất xem trọng hẳn, nhưng lại hạ quyết tâm không nghe theo ý kiến của hẳn. Nếu y thuật tốt hơn nữa thì tốt rồi, nếu trước đây hẳn thêm sức nỗ lực khắc khổ tích lũy được thương thì tốt rồi, như vậy hẳn khẳng định sẽ có thể giúp được Hoàng Linh Vũ hoàn thành hy vọng của y.

Bạch Long lão sư từng nói với họ, làm một y giả, cảnh giới cao nhất chính là xem nhẹ thần phạt, chỉ dựa vào y thuật của mình đã đủ để khiến Diêm Vương thoái lui, khiến Vô Thường vỡ mặt. Hiện tại phát hiện thì rõ ràng đã trễ, chỉ có thể cầu trời cao thương xót.

Rõ ràng, hẳn vẫn không phải là một y giả xứng danh, nên mới cần thần phạt lắng nghe.

“Vậy thì, nếu ngày mai có thể hội hợp với binh lực hậu cần Nam Vương quân, chỉ cần mười bốn ngày, thế nào?”

Nhạc Huy cắn chặt môi, khí tức không ổn trầm mắt nhìn Hoàng Linh Vũ, giống như muốn xé nát người này ra, để tránh nhìn thấy phiền lòng.

“Mười ba ngày?”

“Mười ngày, nhiều nhất là mười ngày! Nếu còn dám đòi ta thêm nữa canh giờ, không, cho dù một khắc, ta cũng sẽ đánh ngất người rồi mang đi!” Hẳn gầm lớn với y, rồi khấn cấp quay người lao ra ngoài.

Bên ngoài nhà dân, trong hắc ám, vài đồng học của hẳn đang đứng.

Ai nấy đều trầm mặc, ngầy ngầy, đợi chờ hẳn giải thích___ Tranh chấp vừa rồi kịch liệt như thế, đến mức tất cả mọi người đều không thể bỏ qua.

Thấy những đồng học cùng chịu khổ nạn, nước mắt Nhạc Huy lập tức tuông xuống.

Thu Nhược Thủy thở dài, yên lặng đi tới, vươn tay ôm hân. Nàng với thân hình cao bằng Nhạc Huy kéo mắt hân đề lên vai mình, vì có thể hiểu được sự chua xót trong đó. Bạch Long lão sư từng nói, người bệnh khó cứu trị nhất chính là thân nhân của mình, vì làm sao cũng không thể nào chịu đựng được khi thấy họ thống khổ. Áp lực trong đó, không phải người ngoài có thể hiểu được.

Lương Tiểu Tiểu cũng đi tới, vỗ nhẹ lên vai Nhạc Huy. Hôm nay hân cuối cùng cũng biết tình trạng của Hoàng đại nghiêm trọng vô cùng, trong lòng nặng nề tới mức muốn ngã xuống, càng khỏi nhắc tới Nhạc Huy đã phải che giấu tình trạng. Hiện tại chắc Nhạc Huy cũng không thể chịu đựng được áp lực tích lũy nữa, cho nên mới dung túng bản thân để lộ thần sắc tuyệt vọng trước mặt người mình tín nhiệm.

Trình Bình dựa vào thân cây trông trước nhà dân, từ khi Nhạc Huy vào đó hân đã ở đây, cũng là người biết được tình hình Hoàng Linh Vũ sớm nhất. Hân châm tẩu thuốc, ánh lửa ấm áp như vì sao lấp lóe trong bầu trời đêm, hít thật sâu một hơi.

Tuy khí lưu nóng cháy và nghẹn thở đang trào dâng trong ngực. Là mùi khói hân chán ghét cực độ, cũng rất ít khi tiếp xúc này. Nhưng chỉ có thứ khiến hân chán ghét như thế, mới có thể chuyển dời tâm trạng bạo nộ lúc này của hân.

“Trình lão sư?” Thu Nhược Thủy đi tới gốc cây hỏi hân. Trên thực tế, nơi Trình Bình ngồi cũng chỉ cao bằng một người, hoàn toàn không có ý định che giấu bất cứ ai.

“Các người muốn thế nào? Hiện tại đánh gãy y rồi mang đi sao?”

Mấy người trẻ tuổi đều không nói.

“Nếu không có các người, một mình y không thể nào trong thời gian ngắn như thế giải cứu được nguy cơ của Nam Vương quân. Nếu không có y, dựa vào sức mạnh của các người cũng khó thể thực hiện.” Trình Bình nói. “Nếu chỉ là Mộ Dung Bạc Nhai, ta có lẽ sẽ toàn lực ngăn cản y đi mạo hiểm, nhưng lần này, ngay cả Lý Sảng cũng đều bị cuốn vào chiến cục rồi.”

“Ta biết.” Nhạc Huy nghiêng răng nói, “Ngày mai phải hội họp với người cần gấp, sau đó, mười ngày, chỉ mười ngày!”

Giống với kế hoạch, quân hiệu Trác Kiếm phái đi chỉ thị chuẩn xác vị trí của Mộ Dung Nam Cẩn. Thời gian này đủ để Hoàng Linh Vũ hiểu rõ chuyện phát sinh gần đây.

Từ sau khi cấm vệ quân gia nhập chiến cục, quả nhiên lập tức hình thành ưu thế nghiêng về một bên. Tình kỵ binh trong quân thậm chí từ bỏ tọa kỵ, gia nhập vào hàng ngũ dạ tập ám toán, trong Nam Vương quân có không ít quân quan hạ cấp bị thảm sát. Chiến tuyến rất nhanh đã sắp bức gần Sài Đô.

Chính vào lúc này, Mộ Dung Bạc Nhai và Lý Sảng trở về, chiến thuật kỳ dị kéo dài tốc độ Nam Hàn quân tiến công Sài Đô. Nhưng cũng chỉ thế mà thôi, cái giá để khiến binh dân phụ cận Sài Đô di dời chính là, bọn họ và năm ngàn quân binh khốn thủ tại Sài Đô.

Sau ngộ, Hoàng Linh Vũ gặp Mộ Dung Nam Cẩn trong một sơn cốc ẩn mật. Nam Vương quân mấy vạn tướng sĩ tập kết tại đây, hạ cờ thu trống, lặng lẽ chờ thời cơ phản công.

“Đã lâu không gặp.” Mộ Dung Nam Cẩn nói, mấy chục ngày ở chung trước kia khiến bọn họ có thể coi như đã thành bằng hữu, càng huống hồ chính giữa còn có Mộ Dung Bạc Nhai, cho dù không có tận mắt thấy được bản lĩnh của Hoàng Linh Vũ, Nam Cẩn cũng đã có đủ lòng tin với y.

Hoàng Linh Vũ vẫn mỉm cười như trước, như được tắm trong gió xuân, không ai cảm thấy sắc mặt y đã trở nên trong suốt tái trắng không khỏe mạnh, triệu chứng nhiều ngày mất máu cuối cùng cũng biểu hiện trên mặt.

“Đã lâu không gặp.” Y đáp. “Đôi mắt thâm quầng của người hơi nghiêm trọng, để bộ hạ nhìn thấy thì không tốt lắm đâu.”

“Vậy sao, là ta suy nghĩ không chu toàn, lát nữa ta sẽ điểm chút phấn che đi.” Mộ Dung Nam Cẩn vào thẳng vấn đề nói, “Hiện tại chúng ta nên thảo luận một chút việc làm sao đối phó Nam Hàn quân, thế nào?”

“Trước khi đó, ta cần biết, lương thảo trang bị trong Sài Đô thế nào?”

“Nếu là năm ngàn quan binh, có thể chống đỡ hai trăm ngày, giết mổ ngựa, hầm dây da, thì có thể chống đỡ thêm mười lăm ngày.”

Hoàng Linh Vũ hiểu rõ thở phào một hơi.

Nhưng câu tiếp theo của Mộ Dung Nam Cẩn lại là: “Chỉ là tinh kỵ binh của cấm vệ quân giỏi thuật dạ tập, càng có mấy chục người khinh công trác tuyệt, có thể nhân đêm phát động công kích, mà sau đó sẽ thi triển khinh công nhân lúc hỗn loạn nhập thành tiến hành ám sát.”

“Không sao, nơi này cách Sài Đô chỉ còn một ngày đường...”

“Vậy nên làm gì?”

“Ngày mai, phải khiến bọn họ không thể không di chuyển chiến tuyến, chỉ cần có thể dẫn bọn họ đến tây nam, chúng ta có thể có phần thắng.”

“Tây nam...”

“Có lẽ ngươi đã biết rồi.” Hoàng Linh Vũ nói, “Cứ điểm trước kia của Lục Mang Lâu chính là ở tây nam Đại Yến.”

Mộ Dung Nam Cẩn dường như nghe thấy được một tia hy vọng đã xác thực trong tay, “Nơi đó có phải đã có an bài gì?”

179. Q.3 - Chương 186: Trích Máu.

Hoàng Linh Vũ nói: “Chúng ta nào có thể dự liệu được việc hôm nay. Chuẩn bị đặc biệt gì khẳng định là không có, nhưng nếu có thể tranh thủ thời gian, phần thắng rất lớn. Khó là khó ở chỗ người nhất định phải lãnh quân đi tiếp vào hôm nay, ta tìm một người dẫn đường cho người. Bắt đầu từ hiện tại, chúng ta phải phân làm hai đường tác chiến, trước lúc đó, ta cần người giúp ta làm một chuyện, chiều hôm nay phải hoàn thành!”

“Cẩn thỉnh phân phó.”

“Ta từng nghe nói Côn Tổ mà Bạc Nhai từng dẫn dắt sở trường dò thám tin tức, hơn nữa tiến hành thao tác tình báo, cho dù đã phản xuất hoàng cung nhiều năm, người Côn Tổ cũng không từ bỏ hẳn, vẫn luôn đi theo hẳn, có phải hay không.”

“Phải.” Ánh mắt Mộ Dung Nam Cẩn ngưng đọng, Côn Tổ vì Nam Vương quân lập không ít công lao mà trên chiến trường cũng không thể dựng nên, đều là vì Bạc Nhai chỉ huy mà có, mỗi người của Côn Tổ trong mỗi trận doanh địch quân đều ẩn giấu rất sâu, khi tất yếu sẽ phát huy tác dụng then chốt, là tài nguyên so với chiến lực còn quý giá hơn.

“Nếu hẳn và người thân như thế, phương thức liên hệ của Côn Tổ, ngươi chắc cũng hiểu rõ một hai chứ.”

Sau khi có được cái gật đầu xác nhận của Mộ Dung Nam Cẩn, Hoàng Linh Vũ thở nhẹ nhõm một hơi: “Để bọn họ bắt đầu tung tin tức Diêm Phi... tung tin tức Hắc Vũ Kỳ làm phản, để Kim Văn Quảng kích động Kim vương gia đoạt quyền, phải trừ bỏ tất cả chiến lực tinh nhuệ của Nam Hàn, may mà quốc nội hiện một nhánh đơn độc, dễ uy hiếp hoàng đế thoái vị. Bắt đầu từ đêm nay buộc khăn lau mặt trên vai phải, trong vòng ba ngày lần lượt rời khỏi Nam Hàn quân.”

Sở dĩ phải rời khỏi, là vì trong đó sắp không còn an toàn.

Mộ Dung Nam Cẩn nghi hoặc hỏi: “Cho dù tung tin đồn như vậy, không có bằng chứng tương ứng, rất nhanh sẽ bị lắng xuống.”

“Bằng chứng?” Hoàng Linh Vũ cười lạnh, “Bọn họ muốn bằng chứng, ta sẽ đem bằng chứng ra cho họ coi...”

Quân đội của Mộ Dung Nam Cẩn yên tĩnh rút đi trong màn đêm sắp xuống, toàn bộ vật kiện thu thập chỉnh tề, chỉ lưu lại ba ngàn quân cho Hoàng Linh Vũ sai phái sắp tới. Còn về đại quân rút đi, phải tới chiến trường Hoàng Linh Vũ đã an bài, phần tây nam của Đại Yến quốc, chuẩn bị sẵn những gì cần có.

Lương Tiểu Tiểu luyến tiếc không nỡ chia tay cùng các đồng học, hân hân cùng Trình Bình đi dẫn đường cho Mộ Dung Nam Cẩn, hội họp với bốn doanh của Lục Mang Lâu.

Trình Bình lạnh nhạt đứng bên cạnh ngâm thuốc, cho tới khi Hoàng Linh Vũ đi tới cạnh hắn. Hai người yên lặng, tiếng huyền não chỗ khác càng lúc càng tô điểm cho không khí tĩnh mịch xung quanh hai người.

Cuối cùng vẫn là Hoàng Linh Vũ lên tiếng trước.

Y nói: “Người cũng muốn cùng đi, đây là chuyện ta không dự liệu đến.”

Trình Bình lắc đầu: “Ta và ngươi không giống, rốt cuộc không thể nhìn hấn gặp hiểm. ‘Làm việc gần hấn trong gang tấc, vạn nhất xảy ra sai sót thì có nguy hại tới tính mạng của hấn không...’. Nếu thời thời khắc khắc đều phải lo lắng chuyện như vậy, thì hiệu quả hành sự khẳng định là rút xuống ngàn trượng.” Đạo lý này cũng giống như đạo lý y giả không trị cho thân nhân.

Hoàng Linh Vũ tán đồng cách nói của hắn.

“Người lâm trận bỏ trốn như ta khẳng định là không có tư cách phó thác người chuyện gì, nhưng ta vẫn hy vọng___ giúp ta trông chừng hấn.”

“Chỉ có thể tận lực.”

“Ta chỉ cầu tận lực.” Trình Bình nói, dùng sức ôm y một cái, “Ta đi đây.”

Nói xong, hắn rất nhanh đã dung nhập vào trong đội quân đang đi. Mà Lương Tiểu Tiểu, sau khi khom người thật sâu, cũng đi theo Mộ Dung Nam Cẩn lên đường.

Đưa mắt tiễn những chiến lực cuối cùng của Nam vương quân này, cũng là chiến lực duy nhất có thể cho y toàn tâm tín nhiệm y lại, Hoàng Linh Vũ rất lâu không chuyển động. Nhạc Huy lo lắng bất an, không chú ý chuyện gì khác, chỉ cảm thấy sắc mặt y càng lúc càng hồng nhuận, hiện ra cổ tuyệt diệu kỳ mỹ. Tựa hồ huyết dịch đều muốn trào ra khỏi lớp da, nhưng vì không có lỗ hở, vì thế chỉ có thể phần nộ quay cuồng tới lui.

Cuối cùng, Hoàng Linh Vũ quay đầu lại, tình nghịch làm mặt quỷ, dưới ánh mắt kinh dị của Nhạc Huy nói: “Người từng nghe qua___ liệu pháp trích máu chưa?”

“Liệu pháp trích máu.” Đầu óc Nhạc Huy vẫn luôn quán trên bệnh tình của Hoàng Linh Vũ, trong nhất thời không lập tức phản ứng được, chỉ nói theo quán tính: “Đó là thứ gì?”

Sắc mặt Hoàng Linh Vũ lập tức trầm xuống, thâm thì tự nói: “Xem ra Bạch Long không quán nghiêm chất lượng nghe giảng của học sinh rồi!”

Nhạc Huy bị y dọa, lập tức nhớ ra đó là thứ gì, nhưng cũng lập tức bị dọa ngây: “Người nói, chắc không phải là cái đó...”

Tâm tình hắn bắt đầu sôi sục, bản thân giỏi dùng được, thế nhưng lại quên mất còn có cách làm tà môn này. Từng có y thư viết rằng “Châm đâm trích máu, công tà nhanh nhất.” Nghe nói từ khi nhân loại còn ăn lông ở lỗ, thì đã học được phương pháp trị liệu mở động lấy máu tại vết thương.

“Trích máu thích đáng để lưu thông kinh mạch, điều khí lý huyết sao?” Nhạc Huy ngạc nhiên nói. “Du y đương thế cũng đa phần dùng được thạch châm cứu, nhưng cách trích máu khi châm cứu dù sao cũng là tà môn, Hoàng đại người chỉ am hiểu một chút về trị liệu chấn thương gãy cốt, sao lại biết đến liệu pháp trích máu chứ.”

“Trong châm cứu cũng có liệu pháp trích máu?” Hoàng Linh Vũ vô cùng kinh ngạc, “Trước kia khi ta bảo Bạch Long thêm vào môn này, chỉ là vì Châu Âu ... không, không có gì... được rồi, nhìn cái gì mà nhìn, đừng đi chuyển vấn đề, đầu ta sắp nổ rồi, mau giúp ta trích chút máu.”

Trước thời văn nghệ phục hưng, y học Châu Âu thô thiển tới mức nhân thân đều phần nộ, nhưng liệu pháp trích máu được sử dụng phổ thông trong đó lại cũng có thể tạo được hiệu quả cực tốt khi gặp đúng chứng bệnh. Đương nhiên, đối với Nhạc Huy, Châu Âu, văn nghệ phục hưng là không hiện thực, vì thế Hoàng Linh Vũ chọn cách đưa vấn đề ra như thế.

Thật thần kỳ, nơi tây phương cách xa như thế lại bất đồng ngôn ngữ, nhưng cũng có cùng nội dung văn hóa, quả nhiên sự phát triển của nhân loại luôn là song song, cho dù sống ở những nơi khác biệt, hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có điểm chung tương tự đáng kinh ngạc.

Nhạc Huy á hợm, cuối cùng vẫn chọn lựa không luẩn quẩn trên luận đề này, mà lập tức rút túi kim châm ra, lấy một cây kim thô có phần đầu hình dao.

“Nhìn cách thức của người, ta có chút hối hận rồi...”

“Không, thực tế đề nghị của người rất chính xác, nếu đã không thể đè ép chân khí tạp loạn, thì phải trích huyết cho người. Tuy đối với thân thể không tốt, nhưng ít nhất so với mất mạng vẫn tốt hơn. Chúng ta phải cho đám chân khí tác loạn đó xem thử, không có sự giúp đỡ của huyết dịch, chúng còn có thể hoành hành tới lúc nào! Sí Diệm đại ca, giúp ta vác y đến lều trưởng nào cũng được, ta không muốn để người khác thấy hết Hoàng đại mỹ lệ của chúng ta.”

“Người càng lúc càng giống nhà diễn thuyết không cần mặt mũi.”

“Thật xin lỗi, ta căn bản không biết cái gì là nhà diễn thuyết, Hoàng đại, người cứ nhận mệnh đi, ngoan ngoãn để ta trích máu đi.” Nhạc Huy tà ác cong môi cười, “Ta sẽ không để người chết.”

.....

Thấy huyết dịch hoặc là đỏ tươi hoặc là ám đỏ từ các huyết đạo bắt đầu thẩm ra, tim Mộ Dung Sí Diệm đập thành thịch. Biết rõ tốc độ chảy này rất chậm, qua không bao lâu sẽ đông lại, sẽ không nguy tới tính mạng, nhưng hấn vẫn rất khẩn trương. Nhưng cứ nhìn cứ nhìn, liền cảm thấy màu sắc này vô cùng tươi đẹp.

Hấn mê đắm, trầm mê, dần dần cúi đầu xuống.

“Nếu hiện tại là buổi tối thì tốt rồi.” Hoàng Linh Vũ thở dài, tiếc hận nhìn ánh tịch dương vẫn còn kia.

Sí Diệm ngậy ra một lúc, mới tỉnh táo lại.

“Tại sao lại nói vậy, ta hạ châm sẽ không nhìn rõ lắm, châm thêm cho người vài cái động thì không tốt chút nào.” Nhạc Huy vừa chuyên chú tiếp tục thông kinh mạch trích huyết tại các huyết vị, vừa không để tâm nói.

“Người xem, bộ dáng Sí Diệm rất giống tộc hút máu. Sinh vật mỹ lệ xuất hiện trong bóng đêm.” Hoàng Linh Vũ nằm trên chiếu cỏ, thò tay sờ sờ mặt Sí Diệm, giúp hấn lau đi huyết dịch bị dính trên khóe miệng.

“...” Sí Diệm bị dọa nhảy dựng, không ngờ hấn lại không chú ý tới mình từ lúc nào đã liếm lên vết thương của Hoàng Linh Vũ, đáng lý ra hấn vốn nên chán ghét huyết dịch.

“Thích hợp với bóng tối, lại hút máu... ta chỉ có thể nghĩ tới con muỗi, con muỗi vạn ác!” Nhạc Huy châm một cây kim ba gấc dưới nách Hoàng Linh Vũ, khiến y hừ lên một tiếng.

“Người còn cảm thấy đau à, ta vốn cho rằng người là tượng gỗ, còn có thể tùy tiện nói đùa.”

Hoàng Linh Vũ thấp giọng nói: “Nhạc Huy sắp phát cuồng thật đáng sợ, Sí Diệm người về sau ngàn vạn lần đừng chọc hấn.”

Trời dần tối, Mộ Dung Sí Diệm công Hoàng Linh Vũ lên núi, gió núi mát lạnh, bọn họ ngồi trên đệm cỏ dày mềm mại, từ xa ngắm thành trì như một đường thẳng ở bên kia.

Tiếng pháo ừng ừng từ xa không ngừng truyền tới, chấn động giống như tiếng sấm chân trời, nặng nề khiến lồng ngực nghẹt thở.

Màn đêm dần đậm, ánh lửa càng lúc càng rõ ràng hơn.

Hoàng Linh Vũ mệt mỏi, gồi đầu lên vai Sí Diệm, nhắm mắt nghỉ ngơi. Sí Diệm lại biết y vẫn chưa ngủ, thấp giọng nói: “Không có chuyện gì, khi chúng ta đi không phải đang xây dựng đầm đất ngoài tường thành sao, hình như dày cỡ một trượng, pháo đạn bình thường không thể vào được.”

Hoàng Linh Vũ mở mắt, không nói một lời.

Đối mặt với Hoàng Linh Vũ trầm lặng, Sí Diệm không biết nên khuyên giải thế nào. Hắn biết người này đang miễn cưỡng bản thân tỉnh táo hành sự, nhưng hắn không cách nào ngăn cản. Những ngày tháng này, hắn chỉ biết oán hận bản thân tại sao không thông minh một chút, có thể nghĩ được biện pháp giải quyết vấn đề. Nhưng thời gian từng chút từng chút trôi qua, Sí Diệm vô lực phát hiện, hắn chỉ có thể nói những lời an ủi không chút quan trọng. Có lẽ, đêm nay tới ám sát tướng lĩnh của Nam Hàn quân đi? Nhưng muốn xác định nơi ở của tướng lĩnh cũng cần thời gian chuẩn bị.

“Người đang lo lắng cái gì, Sí Diệm?” Hoàng Linh Vũ nói, “Cái gì cũng không cần lo lắng, tất cả đều thực thi giống kế hoạch. Người xem...”

Y vươn tay ra, chỉ về chút mây trắng không bắt mắt ở chân trời, nói: “Bọn họ tới rồi.”

Mộ Dung Sí Diệm kinh ngạc nhìn chút mây trắng nhợt đó, trôi nổi thành một đường dài trên trời, nổi lên từ rừng cây lên chỗ cao.

“Đó là cái gì...”

“Lục Mang Lâu.” Hoàng Linh Vũ nhàn nhạt cười, “Thật hoài niệm a.”

Trong gió đêm, có một thoáng chớp, Mộ Dung Sí Diệm cho rằng không khí đã ngưng tụ lại, khi tỉnh táo mới phát hiện, chẳng qua là ảo giác của hắn, chỉ là vì sự tiếp cận của nhân vật nào đó mà thôi.

Cho tới khi hắn thấy một nữ nhân toàn thân bọc trong trường bào hắc sắc dày đặc, làn da trắng nhợt của nàng dưới sự tô điểm của bóng đêm càng trở nên âm hàn. Mà sau đó, xuất hiện tiếp theo là nam nữ không cùng độ tuổi, lục tục đi tới trước mặt Hoàng Linh Vũ.

180. Q.3 - Chương 187: Lời Đền.

Nữ tử xuất hiện trước mặt Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Sí Diệm, đã đi tới chỗ gần hơn. Dung mạo nàng rất đẹp, không cần hóa trang cũng đã đoan trang nghiêm túc, trên gương mặt trắng tinh trái phải đều có những vết đao thương chằng chéo hỗn loạn, nhưng lại sinh ra một vẻ đẹp tà ác tiêu điều giống như đồ đằng hoang dã.

“Đã lâu không thấy chân diện của ngươi rồi, xem ra tâm tình ngươi không tồi?” Hoàng Linh Vũ nói.

Hắc quả phụ hít một hơi sâu không khí trong lành trên núi, nơi này cách xa khói súng, thấm vào lòng người. Một lúc sau mới nói: “Đúng, tâm tình của ta vô cùng tốt.”

“Tốt đến mức cứ lãng phí mê hoan tán của ngươi như vậy?” Hoàng Linh Vũ chỉ đường mây phát sáng trên bầu trời đêm kia. Đó là do đốt một loại dược phần xấu xí mà nên, vốn là dùng Độc Cô mê hoan sử cực kỳ trân quý luyện chế nên. Đường mây ngưng tụ không tan, khi gió thổi tới, sẽ tan ra thành khí thể không sắc không vị, những ai bị bao trùm bên dưới nó không quá hai ngày, sẽ dần dần giảm bớt phòng bị, dễ bị kích động thao túng.

Tuy không thể trực tiếp sát thương, nhưng chính vì đặc tính này, mọi người rất nhanh sẽ cảm thấy bình thường đối với đám mây kỳ quái này, không còn phòng bị. Mà trên chiến trường sẽ càng dễ dàng trúng gian kế của người khác.

“Lãng phí? Không, không thể gọi là lãng phí.” Hắc quả phụ thản nhiên cười, “Vì có thể đối phó với hắn, hủy diệt tất cả những gì hắn khổ tâm dựng nên, ta đã chuẩn bị mười mấy năm. Thế nào có thể gọi là lãng phí chứ?”

“Trước khi các người ôn chuyện cũ.” Một giọng nói quen thuộc chen vào: “Ta muốn xem thử Hoàng đại người ra sao rồi.”

Xuất hiện sau lưng Hắc quả phụ là Bạch Long, mới bao nhiêu ngày không gặp, đã hao gầy đi rất nhiều, rõ ràng thời gian này lượng vận động không ít.

Hoàng Linh Vũ thở dài nói: “Coi như ta sợ đám y sinh các người, ta vừa bị học sinh của người hành tới mức nửa sống nửa chết, hiện tại tới phiên lão nhân ngài tới hành ta nữa...”

“Hoàng đại!” Bạch Long vẻ mặt bất đắc dĩ, “Người nói chuyện không thể lưu chút khẩu đức sao?”

“Nhạc Huy vừa mới trích chút máu của ta, cho nên sắc mặt không tốt lắm. Trước tiên lo liệu chuyện đêm nay đã, nếu kế hoạch diễn biến không tốt, sáng ngày mai sẽ phải di dời trận địa rồi.” Câu sau của Hoàng Linh Vũ lại là nói với người sau lưng Bạch Long, bất tri bất giác, nơi này đã tụ tập hai ba mươi người trẻ tuổi. Bọn họ đều là học sinh đệ nhất kỳ của Lục Mang Lâu, hoặc là ám trang mà bang người lười phân tán ở ngoài.

“Đã lâu không gặp, lần này nếu đã cần tới các người, thì đã chuẩn bị sẵn gần tới lúc kết thúc chiến đấu rồi. Đương nhiên, tiền đề là mọi người đều không thể sai lầm mới được.” Y tiếp tục nói.

Lời chào hỏi khiến mọi người đều vực tinh thần, nam nam nữ nữ đều bùng nổ.

“Hoàng đại người nói cái gì vậy chứ, từ trước tới nay sai lầm cũng chỉ có người thôi.”

“Chính thế. Trước kia không phải người còn dạy chúng ta tình yêu thì phải chuyên nhất sao? Sao ta nghe mấy tin đồn truyền trong lâu nói gần đây người làm tới ba nam nhân? Như vậy cũng có thể xảy ra sai lầm a.”

“Cũng phải nói lại, vị tiểu ca sau lưng người này tướng mạo bất phàm a, thế nào, có hứng thú gia nhập vào thanh lâu ta mới mở gần đây không? Đương nhiên không cần tiếp khách, tiểu ca người vừa nhìn đã biết là người cực có khí chất, làm sự phó điều giáo trong lâu của ta thế nào?”

Mộ Dung Sí Diệm sắc mặt lạnh đi, Hoàng Linh Vũ thâm biết không tốt, y vẫn rất thương yêu đám học sinh này, lập tức chuyển vấn đề: “Các người tới để khua môi múa mép hay tới hành sự đây!”

Sắc đêm thâm sâu, mà tiến công cuối cùng cũng dừng lại. Mộ Dung Bạc Nhai đứng trên đầu tường, tính toán bên mình đại khái còn có thể chống đỡ bao nhiêu ngày. Lương thảo được vật tuy đầy đủ, nhưng đối diện với đại quân Nam Hàn gần mười vạn, tuy nhờ ưu thế tường thành kiên cố, nhưng nếu người ta trào lên, rốt cuộc năm ngàn thủ quân cũng sẽ có lúc hết sạch.

Trước mắt địch quân vẫn dùng thiết pháo tấn công tường thành, không cần hẳn có bất cứ chỉ thị nào, phòng vụ tự có can tướng tiểu hiệu có thể an bài tốt. Đại khái lại qua thêm hai ba khắc, pháo hỏa Nam Hàn đã tạm thời dừng lại, vòng tấn công tiếp theo sắp bắt đầu. Cuộc vận lộn sắp lá cà lúc đó mới là điều mà thủ quân Sài Đô sợ nhất hiện tại, bọn họ không có nhiều người để có thể cùng tiêu hao theo địch quân.

Lại một tiếng vang thật lớn, dưới chân chấn động không ngừng. Vốn là một viên đạn pháo bùng nổ ở nơi cách thành quách không xa. Trước khi cấm vệ quân gia nhập vào chiến cục, Bạch Vũ Kỳ chỉ có thể gắng dùng đạn pháo, còn vì bảo quản thiết pháo không đúng cách mà khiến năng lực tiến công của pháo hỏa gần như bằng 0. Nhưng hiện tại, đạn bọc da của cấm vệ quân sử dụng chạm đất liền nổ, mảnh vỡ có thể bay đi rất xa, tổn thương người càng nhiều. Nhưng có điều đáng mừng là, năm ngoái vào lúc thu đông đã xây dựng hầm bùn trước thành quách đủ để hút lực xung kích của đạn pháo, có viên đạn sau khi bị bắn vào thì liền bị bùn đất khảm chặt, mảnh vỡ sau khi phát nổ căn bản không bay được xa bao nhiêu.

Tại nơi cách Mộ Dung Bạc Nhai không tới một dặm, Bạch Lang Vương cười trên lưng ngựa, xoa xoa tay rục rịch muốn thử. Hiện tại hẳn đã gầy đi rất nhiều, trong mắt tràn đầy oán khí, tháng trước bị quân đội của Trác Kiếm và Lục Năm Giác đánh áp lợi hại, chạy đông chạy tây mà lương thảo còn cạn kiệt. Gần đây mới được cứu trợ, nên nghĩ sao cũng muốn báo thù cho hả giận.

Người ngồi trên con ngựa màu tảo đỏ kế bên là Thuật Hỉ Lăng thống lãnh cấm vệ quân do hoàng đế phái tới cứu viện. Thuật thống lãnh vẻ mặt ngưng trọng quan sát, chiến đấu tấn công nhiều lần mà vẫn không

thể hạ địch thế này, đối với cấm vệ quân do hắc thống lĩnh mà nói là cực kỳ hiếm thấy, đối phương có tường thành kiên cố bảo vệ, nhưng dù sao luận binh lực vẫn kém rất xa.

“Nhiều lần cường công không hạ được, tướng lĩnh thủ thành không thể xem thường, không biết là vị nào trong Nam Vương quân?” Thuật thống lĩnh hỏi.

Bạch Lang Vương nghiêng rằng nói: “Không thấy Trác Kiếm, Lục Năm Giác cũng không xuất hiện trên tường thành, trong Nam Vương quân người có năng lực to lớn như vậy cũng chỉ còn có Mộ Dung Nam Cẩn và Mộ Dung Bạc Nhai hai huynh đệ đó thôi. Nếu có thể công hạ Sài Đô, nói không chừng có thể bắt được Nam Vương hoặc Mộ Dung Bạc Nhai.”

“...”

“Có vấn đề sao?”

“Lục Năm Giác này...” Thuật thống lĩnh do dự nói. “Trước đây ta cũng là do Kim đại nhân một tay đè bẹp.”

Bạch Lang Vương giật mình, hắc biết Kim đại nhân mà Thuật thống lĩnh nói tới chính là Kim Văn Quảng đang ở trong Hắc Vũ Kỳ hiện nay. Vương gia của Hắc Vũ Kỳ vẫn luôn có chính kiến bất đồng với Bạch Lang Vương, vì vậy hắc cũng nhìn Kim Văn Quảng không thuận mắt. Thuật Hắc Lãng tuổi không quá bốn mươi đã có thể đảm nhận địa vị thống lĩnh, tương lai khẳng định còn có cống hiến lớn, hắc lại có tư giao không cận với Kim Văn Quảng, không ngờ còn từng cảm ân của Kim Văn Quảng. Hắc Vũ Kỳ không biết vì tên văn nhân đó mà có được bao nhiêu sự ủng hộ chưa thấy được.

Thuật thống lĩnh lại nói: “Khi Kim đại nhân đùa cùng chúng ta, thỉnh thoảng có đề cập tới tên ‘Lục Năm Giác’, hiện tại nghĩ lại, lúc đó Lục Năm Giác của Nam Vương quân còn chưa xuất sư. Ta đang nghĩ, chẳng lẽ Kim đại nhân sớm đã có tư giao cùng với vị Lục tiên sinh này rồi sao?”

Một câu nói của Thuật thống lĩnh làm dấy lên ngàn tầng sóng trong lòng Bạch Lang Vương, có câu người tự theo loài vật tự theo đàn, nếu nói Kim Văn Quảng và Lục Năm Giác có quen biết, hầu như không ai sẽ sinh ra hoài nghi, dù sao hai người này trên mặt vận dụng chiến thuật tùy cơ ứng biến, đều có chỗ đặc biệt mà người khác không cách nào mô phỏng.

Hắc nào biết, kết quả suy luận của Thuật Hắc Lãng là chính xác, nhưng căn cứ dẫn tới lại hoàn toàn không cùng một chuyện... Khi Kim Văn Quảng đùa, chính là “Bọn họ đều là người qua đường giúp!” Lúc đó hắc nào biết Hoàng Linh Vũ sẽ đột nhiên nổi lên ý nghĩ kỳ cục, dùng biệt hiệu rất có hỉ cảm này làm tên giả. (*Người qua đường giúp: hán việt là: Lộ Nhân Giúp, có cùng âm đọc với Lục Năm Giác)

“Nếu hai người bọn họ quả nhiên quen biết... khó trách, khó trách Hắc Vũ Kỳ không muốn tấn công Mộ Dung Nam Cẩn, ngược lại đi phá Mộ Dung Nhuệ Việt, thì ra là vì mối quan hệ này.”

Thuật thống lĩnh không vui nói: “Hiện tại còn chưa vội định luận, quen biết cũng không thể đại biểu cái gì, dù sao Kim đại nhân cũng không có trở giáo giúp giặc.”

Hai người đang nói chuyện, sau lưng truyền tới tiếng bước chân, sau đó là tiếng hô quát của thân vệ. Loại chuyện nhỏ này không cần hai vị đại nhân chú ý quá nhiều, vì không bao lâu sau, một tiểu hiệu truyền tin đã được dẫn tới trước mặt hai người.

“Bẩm cáo hai vị đại nhân, trong quân xuất hiện lời đồn không hay.” Khi báo cáo trong quân, lễ nghi phiền phức đều được miễn, tiểu hiệu trực tiếp vào chính đề.

Bạch Lang Vương và Thuật thống lĩnh quái dị nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Bạch Lang Vương nói: “Tin đồn gì.”

“Trong quân đồn thổi, Nam Vương quân và Hắc Vũ Kỳ bí mật hợp tác, Hắc Vũ Kỳ đã trở giáo về phía giặc, do Kim Văn Quảng thống lĩnh đã bắt đầu công tiến về phía ta.”

“Hỗn trưởng! Là ai dám nhiễu loạn quân tâm vào lúc này!”

“Vương gia thỉnh chậm đã, đợi ta hỏi cho rõ.” Thuật thống lĩnh sau khi an ủi Bạch Lang Vương, nói: “Từ lúc nào xuất hiện tin đồn.”

“Mới đầu là ba ngày trước, lúc đầu chỉ có âm thầm trao đổi nhỏ vun, chỉ mới bắt đầu từ hôm nay, thì đã lan đi không thể thu lại.”

Đây chính là chỗ cao diệu của thao tác tình báo, cho dù tin đồn vừa mới lan truyền ra, thủ pháp inh, cũng có thể khiến người ta nảy sinh cảm giác sai lệch “A, hình như rất lâu trước đó đã nghe qua rồi”. Diêm Phi Hoàng từng dạy dỗ Mộ Dung Bạc Nhai, Mộ Dung Bạc Nhai sau khi một tầng ba phát dương quang đại thì lại huấn luyện Côn Tổ. Đáng thương Nam Hàn cấm vệ quân theo Diêm Phi Hoàng học tập cũng chỉ là thuật tiềm phục tập kích chiến đấu, loại thủ pháp inh cần phải động gân não này, thì không biết chút gì.

Thuật thống lĩnh không biết sự kỳ ảo trong đó, tin là thật, liền không cho rằng sự xuất hiện của lời đồn này quá đột ngột khiến người cảm thấy kỳ lạ, tiếp tục hỏi: “Lời đồn còn có chi tiết nào nữa không?”

“Đồn rằng, Kim Văn Quảng đại nhân vốn tên là Diêm Phi Hoàng, là tội phạm đào tẩu của Đại Yến hoàng cung. Trong Đại Yến hoàng cung hắn có tư giao không cạn với Mộ Dung Nam Cẩn, Mộ Dung Bạc Nhai, thậm chí hai vị hoàng tử này còn từng báỉ hắn làm sư. Cũng vì tầng quan hệ này, giết dây bắt cầu vô cùng dễ dàng, Kim Văn Quảng đại nhân rất nhanh đã đồng ý câu kết cùng Nam Vương quân, trước, trước...”

“Trước cái gì?”

Tiểu hiệu truyền tin đầu đầy mồ hôi, cuối cùng cắn răng nói: “Trước diệt Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế!”

Xoẹt!

Thuật thống lĩnh chỉ cảm thấy một trận hàn ý bức người, quay đầu nhìn lại, Bạch Lang Vương không nhin được nộ hỏa, đã nhắc quân đao, trên trán lộ gân xanh, hầu như muốn đại khai sát giới.

“Ta diệt bà nội ngươi! Kim Văn Quảng!”

Thuật thống lĩnh trong lòng buồn cười, xem ra thời gian này Bạch Lang Vương hồ lạc bình dương bị khuyến khi, đã ghen hỏa sắp nổ, mới trở nên dễ bạo động như thế. Cũng phải nói lại, kiểu câu ‘trước diệt Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế’ này cũng đặc biệt thuận miệng a, không biết là tên nào nghĩ ra nữa.

“Vương gia trước hãy bình tĩnh, không có chứng cứ, lời đồn sao có thể tin. Truyền lệnh xuống, trong cấm vệ quân ai dám tiếp tục đồn thổi những lời vô lý này, lập tức sẽ bị xử phạt với tội danh nhiễu loạn quân tâm.”

“Vâng.”

Bạch Lang Vương bình tĩnh khá nhiều, cũng biết mình không đúng, lầm bầm thu đao, tức giận nói: “Còn ngay ra đó làm gì, truyền lệnh xuống, trong Bạch Vũ Kỳ ai còn dám nói nữa, giết!”

181. Q.3 - Chương 188: Hết Dâu.

Khi hai bên đang giằng co không nghỉ, Nam Hàn quân đột nhiên dừng pháo công. Mộ Dung Bạc Nhai giết mình, thâm biết trận tiếp theo đã bức tới trước mắt.

Quả nhiên không sai, tiếp theo chính là trống trận kêu vang, trong tiếng hô sát động trời, Nam Hàn quân đều bỏ chiến mã, toàn bộ dùng bộ binh đem thang mây, xe công thành đẩy tới tường thành Sài Đô.

“Lão đại, Mộ Dung lão đại...”

Một tiếng hô gọi đánh thức Mộ Dung Bạc Nhai trong cơn trầm tư, hắn đã hoàn toàn chìm vào trong chiến khí huyết tanh đang sắp giáng tới. Hắn quay đầu, là cái họng lớn được bố trí bên cạnh mình___ Lộ Thị Tửu chuyên báo tin. Trong thời đại chưa có máy khuếch âm này, quan báo tin và tốt báo tin là ống truyền âm mà tướng lĩnh tất phải trang bị, chức vị này cũng chứng minh âm thanh của người có lực xuyên thấu thắng được mọi thứ.

“Người gọi ta là Mộ Dung lão đại, làm ta trong nhất thời còn cho rằng đại ca tới nữa chứ.” Hắn nói.

“Không then là đại ca! Lúc này còn có thể nói đùa.”

“Không then là Lộ Thị Tửu, lúc này còn có thể phí lời, người rút cuộc muốn nói gì.”

Lộ Thị Tửu lắc đầu, sau đó nói: “Cửa thành đã dùng cát đá hoàn toàn chặn chết, tiếp theo có phải cần đào địa đạo phòng vệ trong tường thành không.”

“Lý Sảng không phải là người lo chuyện tường thành kiên cố sao? Cứ làm theo lời hần là được.”

“Chính là Lý Sảng bảo ta tới hỏi trước, hiện tại tấn công trước mặt, trên tường thành cần binh lực, cho nên có thể làm chậm lại chuyện đào chiến hào.”

“Cứ làm thế đi. Bảo người phụ trách đều lên trên tường thành đi, chẳng qua cho dù đã vào thời kỳ cận chiến cũng phải bảo đảm luân phiên nghỉ ngơi.”

“Được rồi, vậy ta đi đây.”

“Chậm đã.” Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ tới Lý Sảng còn chưa có kinh nghiệm công thành chiến, liền dặn dò, “Nhớ nói quy củ lâu đời cho hần nghe.”

“Ba đối phó một?” Trong mắt Lộ Thị Tửu lóe lên tia hưng phấn, chiến đấu trên tường thành là cuộc chiến mà bên thủ chiếm ưu thế, cho nên cho dù là ba thủ quân đối phó một binh trèo tường, cũng hoàn toàn không phát sinh vấn đề không đủ binh viên.

Lộ Thị Tửu không nói hai lời nhảy xuống tường thành— hành động này chứng minh hần đồng thời cũng là một truyền lệnh quan rất có hiệu xuất— Mộ Dung Bạc Nhai quay người chuyên chú nhìn chiến trường, chỉ thấy lửa đang lan khắp đồng ào tới dưới thành quách, binh sĩ bên mình đã từ tường thành chuyển lên đỉnh đầm đất ngoài quách. Nơi đó rộng đến hơn trượng, trên mặt đất rất nhiều đá, chỉ cần nạy cho nó rớt xuống dưới cũng đủ để đè sập gần mười lần binh lực cường công. Chẳng qua đó là vũ khí hậu bị, Nam Hàn quân đứng mũi chịu sào, thì gặp phải dầu sôi sùng sục.

Vì tiết kiệm dầu, trên quách thành ngoài đã an bài kênh xả— cách thiết kế này là thứ mà Nam Hàn quân chưa từng nhìn thấy trong bất cứ thành trì nào.

Lại một lần cường công bị áp chế, Bạch Lang Vương mở mắt trần trần hình binh sĩ quân mình bị bỏng chết khiếp, kêu thét không thôi.

Nhiệt độ của dầu sôi đó, hầu như đã đủ để nung chảy chì, huống hồ là thân người với huyết nhục. Những binh sĩ bị rưới dầu sôi như tưới hoa, vốn nên lập tức cởi sạch y vật, gác nổi trên người là khô giáp nặng nề, thoát cũng thoát không kịp, từ trên thang mây lặn xuống, còn thuận tiện kéo các chiến hữu đang lực tực leo lên cùng lộn nhào xuống rồi đè lên nhau.

Có người nhờ vào tán dù cực lớn để cản dầu nóng, nhưng đồng thời cũng che đi tầm nhìn của chính mình, căn bản không thấy được động tác của thủ quân Sài Đô, cũng đều bị loạn tiễn bắn hạ, ngay cả tránh cũng không cách nào tránh.

“Mộ Dung đáng chết!” Sắc mặt Bạch Lang Vương phát xanh, nói: “Liên tục mấy ngày đều là cách này, lẽ nào bọn chúng có dầu dùng mãi không hết sao!”

Thuật thống lãnh thâm buồn cười, bản thân hần không hề nóng nảy vội vàng, sớm đã để cấm vệ quân áp hậu, vốn muốn để thủ quân Sài Đô dùng hết dầu củi, nào biết bọn họ thế nhưng lại an bài kênh xả.

“Kênh xả này rất được chú trọng a. Rót dầu vào bên trong, thời cơ vừa đến thì cứ kéo mở lỗ đổ dầu ở hông, liền có thể nắm chắc thời cơ tổn thương địch, lại có thể dùng dầu đều đặn, chỉ là không biết bọn họ dùng chất liệu gì để bảo trì nhiệt độ.” Hần lại nghĩ, “Cứ theo tình hình này, có lẽ Kim Văn Quảng thật sự cùng Mộ Dung Bạc Nhai có quan hệ gì đó không thể cho người ngoài biết.” Nghĩ tới đây, toàn thân hần phát lạnh, nhớ lại thảm trạng lúc đầu bị Kim Văn Quảng xem như tân binh mà chơi đùa, thậm tự cáo tội— Chiến thần tại thượng, ta không phải là ma quỷ sau lưng phi nghĩa đó, đừng để hần lại tìm tới ta nữa.

Bên này, Lý Sảng đã làm tốt chuyện của mình, dẫn các binh sĩ đào chiến hào lên tường thành, từ thang giăng ngang nhảy lên đầm đất bảo vệ tường thành. Tìm kiếm một lúc, quả nhiên thấy được bóng dáng của Mộ Dung Bạc Nhai ở nơi kịch liệt nhất.

Bạc Nhai từ xa cũng đã thấy hắn, thân nhiên vẫy tay gọi hắn qua.

“Phương pháp giữ ẩm không tồi, ta không ngờ được dầu như vậy cũng có thể chống đỡ đến lúc này.” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

“Hai, người đừng nói nữa. Vì giúp đỡ người, ngay cả kỹ xảo đẩy hòm của Lục Mang Lâu ta cũng đều lấy ra.” Lý Sảng nói.

Vốn dĩ phương pháp đào kênh dầu này là Mộ Dung Bạc Nhai nghĩ ra, trước khi rời khỏi Sài Đô, thì đã để thợ rèn làm sẵn kênh xả ở những điểm khẩn yếu quanh thành quách, nhưng cho dù có đóng toàn bộ lỗ xả, vẫn không thể nào bảo trì nhiệt độ dầu nóng lâu dài.

Lý Sảng trên đường trở về đã đưa ra cấu tạo làm kênh xả dầu thành dạng vách hai lớp. Đây là đám học sinh Lục Mang Lâu bọn họ tự phát hiện ra, nếu dùng gạch hai lớp xây dựng nhà ở, khi mùa đông có thể giữ ấm tốt hơn. Thật ra cũng không có gì phải kỳ lạ, bình thủy không phải chính là kết cấu hai lớp sao, chẳng qua đám học sinh hoàn toàn dựa vào trí tuệ của mình để phát hiện vấn đề không hề biết tới bình thủy mà thôi.

“Vừa rồi ta mới nhìn xuống dưới tường thành, dầu còn lại không nhiều, đã tính hết cả dầu heo dầu trà dầu đậu rồi, cũng chỉ có thể duy trì hai vòng.” Lý Sảng nói: “Không bằng nhân trước khi hết thật, dùng chút mưu kế?”

“... Người nói phải lắm,” Mộ Dung Bạc Nhai mắt phát sáng, “Dù sao thủ thành nhằm chán, nếu được xem bộ dáng lạc phách thối râu trợn mắt của chúng thì cũng có thể tiêu khiển.” Hắn không hề lo sợ gì, trong Nam Hàn quốc có đủ loại vấn đề, rút hết binh lực tới vây thành, nhiều lắm cũng có thể duy trì một hai tháng. Nhiều hơn nữa, thì sợ trong nước sẽ có nguy cơ bức vua thoái vị.

“Kế này bày thế nào?”

“Hắc hắc hắc,” Mộ Dung Bạc Nhai cười gian xảo. Hai người nhìn nhau cười, có cảm giác đồng cảm vô cùng.

Mà lúc này, Mộ Dung Sí Diệm đã đổi lên phục sắc Nam Hàn Bạch Vũ Kỳ do Hắc quả phụ chuẩn bị, trà trộn vào cánh bên của quân công thành. Chẳng qua vai hắn diễn là cứu trị kẻ bị thương, có sự bảo vệ của Côn Tổ vốn đã tiềm phục trong đó, chiến hướng lại gấp, tạm thời không lo bị phát hiện.

Một bên băng bó cho người bị thương, một bên hắn còn thăm lưu tâm những tướng lĩnh nào thật sự có tác dụng trên chiến trường. Đánh trận cũng giống như chính sự thường ngày, chức vụ và cấp bậc như nhau, nhưng luôn có người có thể làm việc, có người chỉ là đám lười ăn không uống không. Ánh mắt nhìn người thì hắn đã được bồi dưỡng từ sớm lúc còn trong Bằng Tổ, hiện tại chính là lúc cần đến kỹ năng của hắn.

Tuy chuyện này không khác gì khi hắn còn làm hoàng tử, nhưng lúc đó quyết sẽ không có tâm tình tung tăng thế này, rất may là hắn có năng lực can dự vào chuyện của người đó. Đúng vậy, hành động trước kia là nghe theo phân phó của người khác, mà hiện tại lại là tuân theo ý chí của bản thân.

Nhiều lần bị đánh lùi, Nam Hàn quân có thần dũng thế nào cũng có chút nhụt chí, đặc biệt là Bạch Lang Vương dũng mãnh có thừa mà năng lực không đủ muốn đánh tiên phong kia, những binh tốt Bạch Vũ Kỳ ăn đủ khổ sở do dầu nóng loạn tiễn, tâm trí sợ hãi nhút nhát đã dần dần lan rộng.

Sí Diệm nhìn thấy huynh trưởng của mình trong loạn quân, hắn từ trong đám người hỗn loạn ngược nhìn, thấy trong bóng đêm trên đầu thành, Mộ Dung Bạc Nhai thân mặc khôi bào thiết giáp, đứng thẳng nghênh đón chiến khí lạnh liệt trên thành quách.

Bất luận lúc nào, vị huynh trưởng này luôn lặng lẽ đứng trong bóng tối như thế, tiêu sái để người khác được nổi bật bên ngoài, bản thân mình thì âm thầm chỉ đạo mọi chuyện.

Đã từng, trọng thần của Đại Yến đã từng khinh thường biểu hiện của Mộ Dung Bạc Nhai, cho rằng hắn chẳng qua nằm dưới Nhuệ Việt và Nam Cẩn, kẻ yếu nhược đầy khí tức văn nhân không có chút tác dụng.

Đại Yến quốc thổ đã tan vỡ, đại, nhị hoàng tử từng dựng lập môn hộ ngoài sáng, tam, tứ hoàng tử từng hành động trong bóng tối đã đi trên con đường của mình.

Mộ Dung Sí Diệm không biết nên biểu đạt cảm xúc trào dâng trong tim lúc này ra sao. Giữa hắn và Bạc Nhai, giống như hai mặt của một thể. Vì phụ hoàng thiên vị Mộ Dung Nhuệ Việt, hai người bọn họ sau khi ra đời liền bị dưỡng thành Nhật Côn, Nguyệt Bằng, không cần vọng tưởng có quyền thừa kế hoàng vị, chỉ có thể vì hoàng đế mà hành tẩu trong bóng tối, dung nhập vào bóng đêm.

Nhưng đêm tối bất đồng sẽ có phong cảnh bất đồng, Sí Diệm ngược nhìn Bạc Nhai đứng thẳng trong bóng tối, cảm thấy hắn uy phong lẫm lẫm, là người mà những kẻ cười trên đại mã cao trắng, mặc kim khôi ngân giáp, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người kia không thể nào sánh bằng.

“Thủ thành quân hết dầu rồi! Hết dầu rồi!!!” Một đám người đột nhiên hét lớn.

Mộ Dung Sí Diệm giật mình kinh ngạc, khi nhìn qua, quả nhiên trong kênh xả dầu chỉ còn vài dòng tí tách rả rích.

“Hết dầu rồi! Bọn chúng hết dầu rồi!” Các binh sĩ của Bạch Lang Vương gầm lớn, giống như thấy được mưa tiền từ trời đổ xuống.

“Truyền lệnh! Tấn công!”

Trống trận lại vang lên, nhận được sĩ khí cổ vũ, tiếng vang đặc biệt hữu lực, chấn động lòng người.

Mộ Dung Sí Diệm tuy khẩn trương dùm Bạc Nhai, nhưng vẫn có thể khống chế tốt bản thân, trong thời cơ toàn lực tấn công này, là lúc dễ tìm được mục tiêu hạ thủ nhất. Hắn chậm rãi rời khỏi đội ngũ quân y, đi theo sau đuôi binh sĩ công thành, chờ thời cơ hạ thủ.

Thủ quân tuy không có dầu nóng để phòng vệ, nhưng ưu thế dùng khỏe ứng mệt khiến bọn họ chiếm được thượng phong không cần phải nghi vấn.

Đợt tấn công đầu tiên, thứ hai đều bị đánh hạ.

Bạch Lang Vương nóng nảy bất an, ngay cả Thuật thống lãnh cũng cảm thấy khinh thường với chiến lực của Bạch Vũ Kỳ.

“Đánh trận như vậy không hiệu quả lắm.” Thuật thống lãnh có nhãn lực độc đáo về công pháp nói, “Lần sau, để cấm vệ quân đánh đầu. Người yên tâm, sẽ không tranh công, chỉ là muốn đánh thông những bộ phận mấu chốt khó nhằn mà thôi.”

Bạch Lang Vương ngẫm nghĩ, cũng phát hiện quả thật mỗi một bộ phận mấu chốt đều có địch nhân khó nhằn, tựa hồ đều có nội lực nhất định, binh sĩ bình thường khó thể làm được gì dưới tay bọn họ.

“Được, cứ làm như người nói.”

182. Q.3 - Chương 189: Bùng Cháy.

Cặp cộng sự Lý Sảng và Mộ Dung Bạc Nhai này cũng coi như có duyên, một là ‘hại quần chi mã’ do Hoàng Linh Vũ giáo dục ra, một là ‘ruồng cột chi tài’ do Diêm Phi Hoàng tận lượng dưỡng dục ra, hai người này trải qua mưa dầm ngày rộng tháng dài, đạo mưu kế gian xảo cũng coi như khác đường cùng đích.

Phải nói Thuật thống lãnh này, tuy cũng được Diêm Phi Hoàng chỉ dẫn ít nhiều, đáng tiếc cũng chỉ mới được hơn tháng. Mới chỉ có hai tốp thăm dò công thế, hắn đã xác định địch nhân không có sự tương trợ của lợi khí thủ thành dầu sôi lửa, hạ quyết tâm phái ra một đội thích sát tinh nhuệ nhất của cấm vệ quân,

chỉ cần đám người này có thể xông lên tường thành, thì sẽ nắm chắc được khả năng chém thủ thành quân như thái rau, tạo cơ hội lên thành cho hậu phương.

Gió đêm dần lắng, cờ phất phơ trên đầu thành cũng rũ xuống. Có lẽ chỉ là ảo giác, nhưng Mộ Dung Bạc Nhai càng tin vào trực giác của mình hơn___ bầu không khí dưới thành đã phát sinh biến hóa.

Sau đợt lui binh tạm thời, đội ngũ công thành Nam Hàn đưa tới rõ ràng đã khác hẳn. Bọn họ y phục tươi sáng, khí thế tràn đầy, không giống binh sĩ bình thường phải nhờ vào tiếng trống trận hoặc tiếng gầm thét mới có thể đề cao sĩ khí, một khi lên chiến trường, huyết dịch đã theo bản năng bắt đầu sôi trào!

Lý Sảng siết chặt hai nắm tay. Hắn là người trẻ tuổi, cổ đeo ép tâm tình kích động trào dâng, trận chiến sắp tới khiến tinh thần hắn căng chặt. Thành hay không thành, chỉ vào lúc này.

Dưới thành, Thuật thống lãnh nhắm chặt hai mắt, cảm vệ quân tiên phong xung quanh chú mục nhìn hắn. Đây là thống soái dũng mãnh của họ, mỗi lần chiến chinh, đều dựa vào dũng khí và đảm lược hơn người để đạt được chiến quả mà người khác không thể nào lấy được. Bọn họ vô cùng tin tưởng thống lãnh của mình, giống như tin tưởng Kim Văn Quảng đánh đầu thắng đó chỉ trong thời gian ngắn đã có thể tăng cao chiến lực của họ kia.

Thuật Hỉ Lãng hít thật sâu một hơi, để làn gió mát lạnh thổi tan mùi dầu sôi thấm vào phế phổi.

Trận này, có thể thắng!

Trong lòng hắn tràn đầy khát vọng đối với thắng lợi, hắn mở bừng mắt ra, huy tay rút mã đao, đao phong bắn ra hàn quang kinh người trong ánh lửa!

“Tấn công!” Hắn phát ra tiếng gầm như dã thú.

Cảm vệ quân cũng gầm lên vang trời, giống như sóng lớn che phủ nửa bầu trời trào lên tường cao.

Lý Sảng cười, vui sướng, đắc ý, nói: “Ta đã đợi rất lâu rồi.”

Mộ Dung Bạc Nhai gật đầu: “Đúng a, không đợi phí công.”

“Thêm dầu.” Lý Sảng áp chế tâm tình hưng phấn nói. Giọng nói của hắn trong tiếng hô hoán vang trời của Nam Hàn quân rõ ràng không thể sánh được, nhưng đủ để khiến người của mình biết rõ được sức lực hàm chứa trong mệnh lệnh này.

Thủ thành quân lập tức sĩ khí đại chấn. Từng người từng người truyền lệnh xuống.

“Mau thêm dầu___”

“Ra sức rót thêm dầu a!”

“Đừng sợ lãng phí, đổ đầy máng dầu đi.”

Nam Hàn quân đã lao đến chân thành, bắt thang mây.

“Bắn tiễn.” Mộ Dung Bạc Nhai nói.

Nam Hàn binh sĩ lục tục trèo lên thang, nhấc cao khiên che chắn loạn tiễn.

“Lăn đá.” Mộ Dung Bạc Nhai tiếp tục hạ lệnh.

Thế là đá to cỡ đầu người được các thủ thành quân lăn xuống như mưa.

Bạch Lang Vương cuối cùng cũng cảm thấy bất phục đối với sự cường hãn của cảm vệ quân, vốn chỉ là tai nghe chưa tận mắt thấy, mà hiện tại chứng kiến những quân viên này dùng thân thể máu thịt đối kháng với loạn thạch đầy trời vẫn không hề thoái lui, sự hung hãn tuyệt đối không phải những lão binh bình thường có thể so sánh.

Thuật Hỉ Lãng ở vòng ngoài quan sát trận chiến công thành, thấy đối phương ngay cả loạn thạch cũng dùng tới, liền thở phào một hơi, thầm nghĩ đối phương quả nhiên đã không còn dầu nóng để sử dụng nữa.

Mộ Dung Bạc Nhai toàn thần chuyên chú, loạn tiễn bắn tới trước người cũng chỉ tùy tiện đánh văng. Binh sĩ công thành lần này khác với lần trước, tổ chức cực cao, đứng trên tường thành nhìn xuống, thấy được là

một mảng khô giáp cùng khiêng che bện bằng dây mây tịch lặng vô quang. Thời cơ cuối cùng cũng đến, hần nói: “Phóng dầu.”

Lộ Thị Tửu xé họng gào lên: “Phóng dầu! Phóng dầu phóng dầu! Cung binh đội chuẩn bị hỏa tiễn!”

Thanh âm của hần rất lớn, lực xuyên thấu lại mạnh, trong nhất thời tường thành tịch lặng rất lâu cuối cùng cũng sôi trào. Thủ thành quân sử hết sức bình sinh nhất tề rút hết thanh chặn kênh xả dầu ra, liền thấy dầu nóng hồi đặc dính ào ào tuôn xuống.

Tinh binh trên thang mây mở mắt trân trân nhìn dịch thể cách mình càng lúc càng gần, càng lúc càng gần...

Thuật Hỉ Lãng và Bạch Lang Vương toàn bộ ngây ngốc. Không đợi bọn họ làm ra phản ứng gì với tiếng gầm to của Lộ Thị Tửu, tiếng kêu thét thảm liệt nhất thời nhấn chìm toàn bộ chiến trường.

Trong cấm vệ quân đều là những nhân vật gì a, bình thường chém đứt ba ngón tay cũng mặt không đổi sắc, nhưng toàn thân trên xuống đột nhiên bị dầu sôi ập tới trong thoáng chốc tách rời da thịt, đó lại là thống khổ cỡ nào.

Chỉ trong công phu chớp mắt, tình thế đã đảo ngược như vậy, dưới thành Sài Đô phủ đầy những thi thể bị bỏng chết, binh sĩ trọng thương khó sống. Tiếng kêu thảm chấn động quân nhân Nam Hàn bao vây dưới thành. Nhiều năm tông quân đã hình thành bản năng của họ, không do dự giờ khiêng che chắn dầu bay tới, dùng sức kéo chiến hữu của mình rời khỏi nguy hiểm.

Chỉ đáng tiếc trên chiến trường không dung chứa kẻ có lòng trắc ẩn, Mộ Dung Bạc Nhai không chút để tâm tới thảm trạng thảm thiết dưới thành, tiếp tục hạ lệnh đơn giản mà rõ ràng: “Ném bột nổ, phóng hỏa tiễn.” (*Nitrat)

...

Dưới thành một biển lửa.

Sắc trời hơi sáng, một đêm vây thành chiến cũng đã kết thúc. Đội tinh nhuệ của cấm vệ quân đã tử thương quá nửa trong trận vây thành, tường còn chưa lên được, càng không phát huy được sở trường của mình, đã trở thành bia đỡ đạn của chiến trường.

Đội khi bọn họ lui binh trọng chỉnh, thì phát hiện vấn đề càng dọa người hơn.

Trong một đêm, bách phu trưởng trong cấm vệ quân và Bạch Vũ Kỳ kẻ thất tung, kẻ chết thảm thể nhưng đạt tới gần một trăm người. Gần một trăm người... cũng chính là nói, có gần một vạn người không có người dẫn đội, nếu để đội ngũ to lớn như thế trong cùng một thời gian giao ột tốp bách phu trưởng khác, là cục diện vô cùng hiếm thấy.

Bách phu trưởng chương quân đội trăm người, trên chiến trường linh hoạt cơ biến, lại có thể hình thành trận thế có thể công có thể thủ. Bách phu trưởng cũng là chọn trong số những người nổi bật ra đảm đương. Cho dù bất luận bản thân bọn họ cường hãn khó bị thương, nhưng muốn trong loạn quân chuẩn xác phân biệt được các đội trăm người, tiếp đó tìm kiếm đội trưởng của họ tiến hành thích xác, hầu như là nhiệm vụ không có khả năng.

Nhưng mà, lại có người làm được.

Thuật Hỉ Lãng cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng. Trên mặt đất đặt chính tề thi thể của những bách phu trưởng có thể tìm được. Hoặc là diện mục xanh lét đen tím đỏ, hoặc diện mục an tường. Có người là trúng độc bất trị, có người là bị chuẩn xác chém đứt động mạch lớn, có người đứt khoát bị bẻ gãy xương cổ một cách nhanh gọn.

Những thủ phát này nhanh gọn tới mức khó tin, nhưng lại khiến Thuật Hỉ Lãng cảm thấy quen thuộc như thế. Đây chính là Kim Văn Quảng đã từng dạy cho họ___ thủ pháp sát nhân có hiệu quả nhất. Vì để bọn họ chuẩn xác nắm chắc những bộ vị có thủ pháp bất đồng, Kim Văn Quảng dám mạo phạm đại kỵ, nhiều lần bày xác người trước mặt họ.

Thiên hạ nhiều người tin tưởng luận quỷ thần, cho rằng người chết vì tôn, không được phép cắt xẻo khinh nhờn di thể. Cho nên, có thể đạt tới cảnh giới giết người gọn ghẽ như thế, duy chỉ có thủ hạ do Kim Văn Quảng dạy dỗ.

“Chúng ta lui binh.” Hấn nói.

Bạch Lang Vương trong một thoáng cho rằng mình nghe lầm.

Thuật Hỉ Lãng cười khở nói: “Xem ra Kim Văn Quảng đại nhân thật sự có ý thống trị Nam Hàn. Nếu phải trước sau thọ địch, không bằng dứt khoát giành trước cùng Kim Văn Quảng quyết một trận thắng bại, hấn cũng từng nói ‘trừ ngoại tất trước an nội’.”

“Người rút cuộc có ý gì.”

Hấn chỉ thị thể dưới đất: “Chỉ có chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay giết người trong thoáng chốc. Cho dù là thích khách nhất lưu, muốn để người chết nhanh chóng, nhiều lắm cũng chỉ biết cắt đầu người, đâm tim người, làm cho huyết ô bất kham. Chỉ có thủ hạ của Kim Văn Quảng, mới có thể làm sạch sẽ như thế.”

Bạch Lang Vương nghe vậy cũng nhìn, quả nhiên không thấy bao nhiêu máu bắn.

Khi hấn và Kim Văn Quảng đối đầu, trên triều đường thời khắc nào cũng đều tìm kiếm chỗ sai của đối phương, muốn ở trước mặt hoàng đế hoạch họa hấn một lần. Mà đến lúc này, lúc mà ngay cả thống lĩnh cấm vệ quân cũng hoài nghi lòng trung thành của Kim Văn Quảng, trong lòng hấn bất giác thấy cao hứng. Kim Văn Quảng là địch nhân đáng sợ. Nếu là thời bình, có lẽ dựa vào ưu thế người đông thể mạnh cùng tranh một trận cao thấp. Nhưng hiện tại, Bạch Vũ Kỳ bị Nam Vương quân chém sạch nhuệ khí và binh lực, còn có bản lĩnh gì có thể tranh đấu cùng Kim Văn Quảng như vậy.

“Ta vốn cho rằng, người ít nhiều sẽ nghĩ tới tình cũ của cấm vệ quân cùng Kim Văn Quảng.”

“Cấm vệ quân chỉ trung với bệ hạ.” Thuật Hỉ Lãng nói.

Trong nhất thời, xung quanh hai người chìm vào trầm mặc.

Thời khắc sáng sớm, Mộ Dung Sí Diệm trở lại ngoại vi chiến trường.

Ba ngàn binh mã Mộ Dung Nam Cẩn lưu lại đã tản ra tứ phía. Bọn họ chất đồ trên ngựa, đuôi ngựa đều buộc nhanh trúc. Nhạc Huy điều khiển ngựa, dịu Hoàng Linh Vũ trong lòng mình, đang đợi bọn họ tới. Gió sớm từ sau lưng thổi tới, thổi dạt tóc mai, che đi tầm nhìn giữa Sí Diệm và Linh Vũ.

Sí Diệm mới cảm thấy có chút thất vọng, Hoàng Linh Vũ đã dè tóc loạn, cười với hấn nói: “Trở lại thật trễ, xem chút ta đã nghĩ tới việc đánh mộng người để trừng phạt.”

Một câu vừa xong, mọi người đều cười, bầu không khí ngưng trọng không cánh mà bay. Mộ Dung Sí Diệm cũng cười theo mọi người.

Lương Tiểu Tiểu bước ra khỏi hàng, đi tới trước ngựa nói: “Ta ly khai cuối cùng, hai tên ngốc tử Thuật Hỉ Lãng và Bạch Lang Vương, thật cho rằng Kim Văn Quảng ở sau lưng họ giở trò, mặt đều bị dọa xanh.”

“Vậy sao,” Hoàng Linh Vũ nói, “Ân, ta tâm tình rất tốt, trận roi da này tạm thời ghi lại, sau này hành sự phải lưu loát hơn nữa, làm xong liền chạy. Nếu dám dây dưa, ta sẽ mượn Sí Diệm cây roi quất mộng người.”

“Ta,” Mộ Dung Sí Diệm muốn nói lại thôi, giống như có thứ gì đó không nói sẽ không vui, nhưng giáo dục tốt đẹp lại khiến hấn cảm thấy nói ra sẽ đắc tội người.

“Sí Diệm, có gì cứ nói a.” Hoàng Linh Vũ cũng hiểu kỳ.

“Không phải, là như vậy, ta...” Hấn có hơi khấn trương, cuối cùng cảm thấy không rõ ràng, vì thế cúi vũ khí xuống khỏi thắt lưng, đưa tới trước mặt Hoàng Linh Vũ, “Ta không có roi da, chỉ có cái này, quất người có thể sẽ không mấy thuận tay, chẳng qua dùng để trối thì lại rất thích hợp.”

“...”

“Ta, vậy ta trở về sẽ mua một cây roi cho ngươi.”

“Không phải, Sí Diệm, ta chỉ là nói đùa, không phải thật sự muốn dùng roi quất người đâu.”

“...” Mộ Dung Sí Diệm ngậy ra nửa ngày, sau đó nửa há miệng, phun ra một đơn âm tiết___ “A?”

Đám hài tử xấu tâm tư dơ bẩn trong Lục Mang Lâu thấy bộ dáng chưa tỉnh lại của hắn, nhin cũng không nhin nổi, lập tức có vài đứa ôm bụng cười đến ngã đồng ngã tây, tình hình này càng khiến Mộ Dung Sí Diệm không hiểu chi cả, cũng khiến đám tiểu phôi đản Lục Mang Lâu sắp tới cảnh ngộ trên ợ dưới rắm.

Tâm tình hào hứng này rất giống năm đó khi thụ giáo thực tập dã ngoại trong lâu. Bọn họ tin tưởng Hoàng đại của bọn họ, giống như Hoàng đại tin tưởng bọn họ.

Hắc quả phụ đứng giữa đám học sinh, trên người nhiễm khí vị huyết tanh tối qua, tâm tình thì vô cùng nhẹ nhõm. Nàng dặt tay môn sinh đặc ý Thu Nhược Thủy của mình, thấp giọng hỏi: “Thủ thuật nhỏ tối qua dạy ngươi đã nhớ kỹ chưa?”

Thu Nhược Thủy nắm chặt tay lão sư, coi như là một đáp án khẳng định. Thì ra thực chiến tối qua, cư nhiên được Hắc quả phụ xem thành một cơ hội thực tập hiếm gặp một lần, tranh thủ rãnh rỗi chỉ điểm nhiều điều cho học sinh mình.

“Sau này chúng ta chậm rãi nói tiếp.” Giọng nói của Hoàng Linh Vũ cắt đứt câu chuyện của các nàng, “Tối hôm qua, học sinh của lớp bách công cũng tới rồi.” Sau lưng y bước ra mười mấy gương mặt trẻ tuổi mới lạ.

“Lớp bách công?” Các học sinh từ chiến trường trở về kinh ngạc___ Đó là lớp học tuyệt đối thần bí. Trong Lục Mang Lâu, lớp đặc công là cấp lớp ra ngoài nhận nhiệm vụ sớm nhất, mà lớp bách công thì ngược lại, bọn họ hầu như trở thành động vật huyết cư, trừ khi tất yếu, nếu không một đám vui đầu trong phân xương chung, mảy mò những khoáng vật được phẩm cơ quan cơ khí mà người ngoài không biết.

“Bắt đầu từ hiện tại, mọi người đều phải phối hợp với đồng học lớp bách công, đem đám đầu trọc Nam Hàn dẫn vào ổ của chúng ta.”

“Được a!”

“Hoàng đại, Lục Mang Lâu chúng ta chỉ đợi câu này của ngươi.”

183. Q.3 - Chương 190: Dự Định.

Chiều này thật sự đủ tổn hại, ít nhất thanh danh của Diêm Phi Hoàng trong Nam Hàn coi như bị hủy. Chẳng qua thì, lo gì chứ. Có câu kẻ tài nhọc công, Diêm Phi Hoàng không phải rất tài cán sao, cứ để hắn tự lo khắc phục hậu quả là được___ Quyết định của Hoàng Linh Vũ đã là đỉnh đóng trên bảng, chuyện sau này không cần y phân phó nhiều, các học sinh tự có thể an bài rất tốt.

Từ sáng sớm đến giữa trưa, quân công thành mới thanh lý sạch sẽ chiến trường, di thể thì đốt sạch, bị thương thì thu về cứu chữa. Mộ Dung Bạc Nhai gian xảo nhưng cũng vừa phải, nếu so tâm, thanh lý xác chết thu dung kẻ bị thương vẫn là đại sự trong binh đội, đạo nghĩa này hắn tuân thủ không chút do dự, không nhân loạn tấn công.

Lý Sảng cũng hiếu kỳ hỏi hắn: “Ta còn cho rằng ngươi sẽ không từ thủ đoạn cứng cổ ưu thế chứ.”

Hai người bọn họ đang ngồi xổm sau kênh xả dầu ở trên thành quách, từ lỗ phóng tiễn nhìn trộm ra. Ai biết nếu lộ đầu ra thì có bị các quân Nam Hàn thua đổ mắt đó lập tức bắn chết hay không.

“Trên chiến trường loạn tượng liên tục xảy ra, cho tới hôm nay không dễ gì mới mặc định được quy tắc cứu chữa kẻ bị thương không tiếp tục tập kích, hôm nay nếu ta tập kích họ, khó bảo đảm ngày khác ta rơi vào cảnh bại trận cũng bị bọn họ đối đãi như thế. Đây chẳng qua là thông lệ cùng có lợi mà thôi.”

Lý Sảng thâm sâu cảm khái, nói: “Có lúc ta thật cho rằng ngươi cũng là người do Lục Mang Lâu hun đúc ra. Thời cũ chiến trường không dung tình, mà tới hôm nay lại có thể làm tới mức dung nhượng cho nhau trong thời gian đình chiến. Hoàng đại từng nói, sẽ có một ngày, sự thắng bại giữa quốc gia không còn nằm trên chiến trường nữa, mà là sẽ định càn khôn trên bàn đàm phán.”

“Bàn đàm phán?”

“Cũng giống như mấy lại đồng minh này nọ đó, chẳng qua là ngay cả trận cũng không đánh, không cần binh giáo đầu đầu. Nếu thật có một ngày như thế, chúng ta có thể thanh nhàn nhiều rồi.”

Bọn họ đang nói chuyện, quân Nam Hàn dưới thành bắt đầu chậm rãi tản đi, chuẩn bị tìm nơi trọng chỉnh thể trận. Mộ Dung Bạc Nhai và Lý Sảng đối diện với ánh dương nóng cháy, từ xa nhìn đại quân mấy vạn người đó thu trống rỗng đi về phía khu rừng đông nam. Nơi đó dễ ẩn náu, coi như là nơi thích hợp để nghỉ ngơi dưỡng thương.

Mà dưới thành, quân Nam Hàn đều tản đi rồi, Thuật Hỉ Lăng và Bạch Lang Vương trấn sau đội quân.

Liên tục chống đỡ vài ngày, tới qua đã tạm thời kết thúc, Nam Hàn quân có binh lực chiếm ưu thế lại không lấy được chút tốt đẹp gì. Đạn pháo lãng phí không ít, hầu như toàn bộ đều bị khảm trong đầm đất chắc dày của đối phương, ngay cả đá tường thành cũng không chạm vào được.

Dưới ánh dương quang, Bạch Lang Vương vô cùng không cam lòng ngẩng đầu nhìn, thủ quân trên thành quách ai nấy đều như rùa rút cổ, chỏm mũi cũng chẳng lộ ra một cái. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Đem thiết mộc cung của ta ra đây.”

Bên cạnh tự có ba tiểu binh giữ cung, sử hết sức bình sinh mới kéo được dây cung lên.

Bạch Lang Vương có thể có danh xưng này, bản thân cũng không phải ăn chay, chỉ dựa vào lực xương, hai ba tướng lĩnh rảnh rỗi không phải là đối thủ của hắn. Cây đại cung này của hắn là do thiết mộc chế thành, thiết mộc cứng chắc dai bền cũng rất là hiếm thấy, kinh công thậm chí còn cao hơn tử đàn một bậc.

Càng hướng hồ khi chế cung, còn dùng hơi nước hun dứt bảy ngày đêm, mới hung cung thành hình cong như vậy. Mỗi khi sử dụng, đều dùng dây thép cứng bền nhất buộc ở một đầu, rồi lại gấp thân cung vòng ngoài lại cột kỹ, tầm bắn có thể đạt tới gấp ba cung tiễn bình thường, nếu so với cung phối hợp do Lục Mang Lâu chế tạo thì cũng không thua kém gì.

Hắn nói với Thuật Hỉ lăng: “Ít nhất bắn gãy một lá cờ của chúng cũng tốt.” Thuật Hỉ Lăng còn chưa kịp nói gì, nhưng trong lòng đã nghĩ, có khí lực không sử ra ở trên chiến trường, lưu lại tới lúc này mới hiển thị uy phong với cột cờ không có sinh mạng kia, tâm nhãn của Bạch Lang Vương cũng quá nhỏ nhen rồi.

Trên đầu thành, Mộ Dung Bạc Nhai nói với Lý Sảng: “Tối qua lại một đêm không ngủ, ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi.”

Lý Sảng ngáp một cái: “Còn ngươi thì sao, không ngủ? Chắc sẽ không vì thiếu mất Hoàng đại mà gối chiếc khó yên chứ.”

Mộ Dung Bạc Nhai lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục chú mục nhìn đại quân đang tản đi. Lý Sảng nhất thời cảm thấy vô vị, đứng lên run rẩy đầu gối tê mỏi, chuẩn bị ly khai. Mộ Dung Bạc Nhai đang chú ý động hướng của địch quân, suy nghĩ làm sao ứng phó với đợt tấn công tiếp theo, nên không thấy được hành động bạch si ngu xuẩn này của Lý Sảng.

Nhưng hắn chợt đưa mắt nhìn, thì thấy dưới cờ soái quân, chắc là tên Bạch Lang Vương đang giương cung, trong lòng đang nghĩ tính làm trò quỷ gì, thì nghe thấy động tĩnh Lý Sảng muốn ly khai, lập tức kinh sợ. Lúc này tiễn thép của Bạch Lang Vương đã bắn tới, tốc độ đó rất nhanh!

Mộ Dung Bạc Nhai dựng người quay đầu lại, thì thấy Lý Sảng đã đi được vài bước. Hắn không kịp nghĩ nhiều, lao tới hai bước kéo tên ngu ngốc đó xuống. Đầu cũng không kịp quay, đoản kiếm trong tay áo đã bật ra, dựa vào kinh nghiệm nhắc tay lên chặn kinh tiễn của Bạch Lang Vương.

Tiếng kim thuộc giao kích vang lên, tay Mộ Dung Bạc Nhai đau nhức, đang nghĩ tiễn này coi như đã chặn được, nhưng trong lòng lại thoáng chốc hiện lên tín hiệu nguy hiểm. Lúc này đã không kịp phản ứng gì, trong lúc khẩn cấp chỉ hơi nghiêng người đi, liền bị một ngọn tiễn nhỏ ngắn tinh xảo găm vào vai. Hắn chỉ

cảm thấy huyết nhục bị ngọn tiễn đó tách ra, băng lạnh mà dị thường, tiếp theo là cảm giác đau kỳ quái ập tới, ngay cả nói cũng không kịp đã ngắt đi.

Bạch Lang Vương trở về ngựa nhìn, Thuật Hỉ Lãng vẻ mặt thản nhiên nhận lấy cung tiễn hình dạng đặc biệt, rồi đưa ột cấm vệ quân. Dụng cụ cung tiễn này ngắn nhỏ, nhưng có thể đạt được tầm bắn của cường cung, tốc độ thì nhanh tới không kịp phòng, ngay cả tiếng xé gió cũng chưa kịp phát hiện thì nó đã ở trước mặt mục tiêu.

“Đây là cái gì.” Hẩn hỏi.

Thuật Hỉ Lãng cười cười, di chuyển vấn đề: “Không biết lần này bắn trúng ai?” Đó là một loại binh khí tên là cung nổ, khi Kim Văn Quảng chương giáo cấm vệ quân đã chế ra.

Đám người Thuật hỉ Lãng cũng biết sự cường đại của binh khí này, càng biết nếu kỹ thuật mấu chốt trong đó bị người khác trộm mất, sau này chiến cục sẽ càng thêm khó đánh, vì thế liền hạn định chỉ trong số ít tinh binh mới có thể nắm được, sẽ không giảng giải cho người ngoài, càng sẽ không để người ngoài tiếp xúc.

Bạch Lang Vương hồ nghi một trận, đối phương là vệ đội trực thuộc hoàng đế, hẩn cũng không thể ý thế hiếp người, bực bội nói: “Trong lúc cấp bách không nhìn rõ, chẳng qua nếu là người có thể cản được tiễn, nghĩ chắc là có địa vị nhất định trong Nam Hàn quân.”

“Vậy sao, vậy thật sự là có người phải chịu khổ rồi.”

Bạch Lang Vương ngạc nhiên, hỏi: “Người có ý gì đây?”

“Trên tiễn có độc.” Thuật Hỉ Lãng nói: “Không lâu trước đó, có kẻ lang thang từ biển trôi tới hiến cho bệ hạ một đôi áp quái, trên cổ thư có viết dưới chân sau của áp quái có tuyến độc. Bệ hạ liền tìm mười phạm nhân tới thử độc, dùng châm tiêm độc lên ngón tay bọn họ.” (*Áp quái: Vịt quái lạ)

“Kết quả thế nào?”

“Bốn người bị đau đến chết. Sáu người còn lại thì chịu khổ hai tháng, huyết quản trên cánh tay trúng độc của hai người trong số đó bị thối rữa, cuối cùng cũng chết.”

“Còn bốn người cuối cùng thì sao?”

Thuật Hỉ Lãng nhìn hẩn một cái, ánh mắt rất kỳ dị, khiến Bạch Lang Vương cũng cảm thấy âm trầm khủng bố. Hẩn nói: “Bốn người còn lại bị chặt tay, đáng tiếc vẫn phải chịu khổ này tiếp một tháng sau. Tiếc hơn là, ba trong số đó đã bị bệnh điên, còn lại một người thì đại thể không đáng ngại. Kỳ độc này kỳ ở chỗ, tuy nó có thể khiến người ta sống không bằng chết, nhưng một khi độc tính qua đi, thì sẽ không lưu lại di chứng gì đối với thân thể.”

Binh sĩ bên cạnh nghe vậy đổ đầy mồ hôi lạnh, Bạch Lang Vương thì thâm sinh cảnh giác, đừng để lúc nào đó bị người này ám toán.

...

Khi hai người này đều đang mang tâm tư riêng, ở hậu phương xa xa, đột nhiên truyền tới tiếng vang động trời___ Hơn nữa không chỉ một tiếng, quả thật là liên tiếp không dứt không biết tới lúc nào mới kết thúc. Sau tiếng vang, lại còn mang tới cuồng phong kín trời cuộn cuộn lao tới.

Bạch Lang Vương đại kinh, nhìn sang Thuật Hỉ Lãng, nào biết đối phương là cũng bộ dáng kinh hãi muốn chết.

“Này, lẽ nào không phải là thiết pháo doanh cấm vệ quân phát hỏa sao?”

Thuật Hỉ Lãng run rẩy lắc đầu, run giọng nói: “Quân phát pháo trước nay chưa từng nhanh chóng như thế, hơn nữa uy lực này, thẳng xa đạn được của quân ta dùng.”

Hai người quay mặt nhìn nhau, trong lòng dâng lên đáp án đã được xác định___ Kim Văn Quảng thật sự phản rồi!

Nam Hàn quân vốn chỉ là muốn tấn về sau ba dặm để trọng chỉnh thế trận rồi tiếp tục công thành. Nào biết quân hậu phương còn chưa tới được nơi nghỉ ngơi thì đã bị tấn công phủ đầu. Không biết là quân đội

của phía nào vây bọc tứ phía, trăm pháo cùng phát, đạn bay hỗn loạn, thật không biết rốt cuộc là cường quân nào mới có thể đạt được tính cơ động như thế.

Phải biết, Nam Hàn thiết pháo, vách thiết dày, trọng lượng nặng, vận chuyển trên địa thế bằng mà còn thường xuyên đề hồng trục bánh xe, càng hướng hồ là trong rừng. Nhưng bọn họ ngay cả phát giác cũng không phát giác ra, đã bị đối phương dùng pháo hỏa từ bốn phương tám hướng phong kín.

“Hoàng đại, thế nào? Biện pháp thô sơ này của chúng ta, rất có hiệu quả đi.” Một học sinh lớp bách công ở cạnh Hoàng Linh Vũ, giống như hiển bảo giải thích.

Đây quả thật cũng là bảo vật của bọn họ. Bọn họ vui đầu trong xưởng khổ tâm nghiên cứu, tìm được rất nhiều phương pháp giải quyết vấn đề mang tính kỹ thuật, chế tạo ra rất nhiều vật khí không để ai biết. Nhiều năm trước khi lần đầu bọn họ thấy được uy lực của thiết pháo Nam Hàn, cũng đã từng bị dọa đêm không thể ngủ, chỉ cho rằng lời thần diệt thế. Mà hiện tại, những vật dụng cũ kỹ của đối phương đó đã không còn được họ để trong mắt nữa.

Học sinh lớp bách công đều là phần tử khá quái dị, không cầu danh cũng không cầu lợi, chỉ cần có cơm ăn có chỗ ở đã thỏa mãn hài lòng, tất cả tinh lực còn lại đều chuyên chú trong việc truy cầu tri thức, như vậy ngược lại rất giống ‘quái nhân khoa học’. Đương nhiên, bọn họ đối với những gia hỏa nhìn không thuật mắt tuyệt đối sẽ hạ sát thủ—— Tuy không tới mức lam sát, nhưng thủ đoạn đó tuyệt đối có hiệu quả.

‘Bọc vây chiến’ lần này, chủ yếu nhất vẫn là dựa vào ống pháo trúc do lớp bách công chế tạo. Vì phương pháp thao tác rất đơn giản, chỉ cần giảng giải sơ cho các học sinh lớp khác một chút, rồi mỗi người đều được phân cho vài ống trúc lớn và đạn pháo để tản ra phân bố xung quanh. Chỉ cần tạo thành ảo giác ‘bị quân chính quy đột kích’ cho địch quân, thì nhiệm vụ hoàn thành.

Hắc quả phụ cảm thán: “Xem ra từ nay về sau chúng ta phải tăng mạnh trông chừng với chúng rồi, nếu không để bị dụ đi thì quả là tổn thất to lớn.”

“Dụ?” Một học sinh lớp bách công vô cùng khinh bỉ, “Nghĩ cũng đừng nghĩ, ở chỗ khác đâu đâu cũng đều phải khom lưng khụy gối, nào tốt bằng Lục Mang Lâu được.”

“Tiểu hài tử người.” Hắc quả phụ cười mỉa, “Dựa vào bản lĩnh của các người, ở bên ngoài đều làm lão gia được cung dưỡng, chỉ có người khác khom lưng khụy gối với các người thôi.”

“Nhìn người khác run run rẩy rẩy khiến ta phiền lòng. Loại hoàn cảnh đó tìm không được người có kiến thức tương đồng, cũng không tìm được người có cùng chí hướng, sống rất vô vị.”

Hoàng Linh Vũ ngắt đứt cuộc tranh luận của họ, nói: “Đồng học, người xem thử có phải đã đến lúc nên ngừng rồi không? Bọn họ đã mắc câu rồi.”

“A.” Học sinh đó ngậy ra, vội lấy một ống sáo trúc trong tay áo ra.

Nhất thời, trong rừng truyền ra tiếng sáo bén ngọt, một cái tiếp một cái, cộng hưởng vào nhau. Pháo hỏa lập tức ngừng lại.

Trận chiến pháo kích này đến rất đột nhiên, đợi khi Nam Hàn quân ở trước thúc ngựa tăng tốc kéo thiết pháo tới hậu quân, pháo kích của địch phương đã hoàn toàn kết thúc. Trong rừng hồi phục lại yên tĩnh, trừ khói còn bay khắp nơi, nhiệt khí của cây cỏ bị thiêu đốt, thì không còn vết tích nào lưu lại.

184. Q.3 - Chương 191: Tin Tức.

Tiếng sấm ầm ầm không gián đoạn, gió len vào qua khe hở cửa sổ giống như cũng run động, cuối cùng người ngủ trên giường cũng tỉnh lại.

Mộ Dung Bạc Nhai mới hồi phục tri giác, liền lập tức bị cơn đau ầm ầm trở lại như cối giã chiếm lấy. Vì bị nổ tiễn xuyên vào mà chìm vào hôn mê, hiệu quả xung kích một khi giảm yếu, độc tố liền bắt đầu phát

huy hiệu lực. Cảm giác toàn bộ đều tập trung ở chỗ vết thương, quả thật là ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng, ngất cũng không thể ngất được, cả người giống như bị đóng dính vào giường, thê thảm không trợ giúp.

Lý Sảng ngồi cạnh đó thấy sắc mặt hắc tái nhợt, ngay cả màu môi cũng nhạt đến không thấy được, run giọng hỏi: “Người, người vẫn ổn chứ?”

Mộ Dung Bạc Nhai lộ ra một phản ứng có thể coi là nụ cười khổ, nói: “Độc quỷ gì đây, quỷ cũng không chịu được.” Giọng nói còn run hơn cả Lý Sảng.

“Không, không biết.” Hải tử này sắp khóc luôn rồi, Mộ Dung Bạc Nhai trong lúc hôn mê sớm đã được y sinh chẩn trị qua, biết hẳn trúng độc, nhưng lại không biết là trúng độc gì. Từ nhỏ tới lớn, Lý Sảng còn chưa có lần nào kinh hoàng như thế này. Người này là bằng hữu mà Hoàng đại rất coi trọng rất coi trọng, nếu vì hắn mà không thể sống nữa, hắn căn bản không biết bản thân còn mặt mũi nào mà gặp Hoàng đại.

Xa xa, trong tiếng pháo kích liên miên không dứt, đột nhiên truyền tới tiếng sáo rõ ràng dễ phân biệt, du dương đặc biệt. Lý Sảng nhất thời ngây ra, tiếp theo chính là cuồng hỉ ập tới, khóc không thành tiếng nói: “Bọn họ, họ, họ tới rồi, tìm bọn họ tới đây, nhất định sẽ có biện pháp, người đợi đó.”

Mộ Dung Bạc Nhai không kịp hỏi hắn đã phát sinh chuyện gì, Lý Sảng đã cấp bách lao ra ngoài, tông rầm một cái mở cửa, không biết chạy đi đâu. Tiếng chấn động khi cửa đóng khiến thân thể Mộ Dung Bạc Nhai run lên, cảm giác đau băng lạnh bén nhọn chỗ vết thương ập tới đè ép hắn, hắn nghiêng rống, cố gắng lật người, úp mặt lên gối, phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Độc quỷ gì đây, mắng người cũng không còn sức, không biết làm sao mà chịu nổi.

Lúc này, nếu Hoàng Linh Vũ có ở đây thì tốt rồi. Khi bị thương, ý chí mỏng manh nhất, tâm tư đè nén cũng trào lên, hình thành một cơn đau khác.

Trong khu rừng ngoài thành, Bạch Lang Vương và Thuật Hỉ Lãng đứng đó ngạc nhiên. Ở đâu cũng không tìm thấy vết bánh xe do di chuyển thiết pháo tạo ra, vậy đại pháo của địch phương là dùng phương thức nào vận chuyển tới? Lẽ nào kỹ thuật của Kim Văn Quảng đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa rồi sao.

“Làm sao đây?” Bạch Lang Vương hỏi.

Thuật Hỉ Lãng còn chưa đáp, trong rừng bốn phương tám hướng lại truyền tới tiếng sáo đồng loạt, lần này là một thanh điệu khác, không biết là truyền đạt tin tức gì. Bạch Lang Vương nghiêng rống nói: “Đây chắc là kế dụ địch của Kim Văn Quảng. Tên đó giỏi nhất chính là dụ địch truy đuổi theo để nhân cơ hội trà trộn, chúng ta không quản hắn, chỉ cần an doanh dựng trại, xem bọn họ làm sao còn có thể đạt thành.”

Lời vừa nói xong, trong rừng đột nhiên truyền tới tiếng hô hoán đồng nhất không biết của bao nhiêu người, từng đợt từng đợt rất chính tề. Lúc đầu còn chưa nghe rõ nội dung, lặp lại nhiều lần, ngay cả binh tốt binh thường nhất cũng nghe ra được, nội dung đó chính là: “Trước diệt Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế!”

Bạch Lang Vương chỉ đem hai hàng răng mài vào nhau vang lên ken két, vẫn không để tâm đến. Nhưng đột nhiên, trên núi thấp trong ngoài trời lên mấy ngàn lá cờ dài nền trắng chữ đen, người nhân lực tốt có thể thấy được chữ viết màu đen trên đó—— Trước diệt Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế!

“Trước diệt Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế!”

“Trước diệt Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế!”

“Trước diệt Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế!”

...

Bên tai vang đầy tạp âm phiến toái, ngay cả Thuật Hỉ Lãng cũng cảm thấy choáng đầu, lửa giận dâng cao, huống hồ là Bạch Lang Vương——

Hắn rút chiến đao, cao giọng gầm lên. Thanh âm đó dài mà bén nhọn, vang vọng trong gió núi, xuyên suốt thanh âm địch quân. Nam Hàn quân đều cảm thấy sĩ khí đại chấn, âm âm hô cao điên cuồng, đè ép khí thế địch quân.

Bên này, Hắc quả phụ quay lại nhìn Hoàng Linh Vũ trên ngựa, hỏi: “Sĩ khí của bọn chúng lại lên rồi, chúng ta nhiều lắm cũng chỉ có ba ngàn người, hết là hết không lại bọn chúng rồi.”

Hoàng Linh Vũ vốn dựa trên người Mộ Dung Sí Diệm nghỉ ngơi, lần này cũng chỉ đành chấn hưng tinh thần mở mắt ra, nói: “Tới lúc dựng soái cờ của chúng ta rồi.”

“Soái cờ của chúng ta?” Hắc quả phụ ngạc nhiên, tiếp theo liền bật cười ha ha, “Được! Người nói đó là soái cờ, vậy thì thật sự là soái cờ.” Trong lòng thầm nói, thật sự là soái cờ thiên hạ độc nhất vô nhị mà!

Bên này, Bạch Lang Vương dần được sĩ khí dâng cao châm lên lửa chiến, hươu đao muốn thấy máu... hấn hít thật sâu, tiếp theo dùng tinh thần tràn trề hô ra hiệu lệnh xuất trận.

Nhưng thế sự luôn có điều khó liệu, một chữ ‘xuất’ còn chưa thoát khỏi miệng, trong khu rừng đối diện đột nhiên có một lá cờ dài màu máu to rộng mấy trượng giống như lá buồm của hải thuyền được kéo lên.

Trên mặt viết mấy chữ trắng lớn___ Trước gian* Bạch Lang Vương, sau sát tiểu hoàng đế!!!

Chữ nhỏ màu vàng ký tên___ Kim Văn Quảng tham thượng.

Khi Bạch Lang Vương mới nhìn còn chưa kịp phản ứng, chữ ‘xuất’ đã hô ra, nhưng chữ đối diện quá lớn quá bắt mắt, mắt của Bạch Lang Vương cũng không có vấn đề, coi như hiểu được hàm nghĩa trong đó. Khí huyết trào dâng trong ngực hấn, chữ ‘trận’ ra khỏi miệng liền biến điệu.

Thế là các binh sĩ đều nghe thấy vương gia hào khí tận mây của bọn họ hô ra: “Xuất___ trận___ ta thao mệ nhà người!”

Trong nhất thời, tứ phía tĩnh lặng.

Trong rừng, đội ngũ của Hoàng Linh Vũ ngừng tiếng hô khiêu khích.

Các tiểu tốt của Nam Hàn quân nghi hoặc không biết làm sao___ có loại thông lệ này sao, sau mệnh lệnh xuất trận còn kèm theo câu thô tục. Tiếp theo, người mắt sắc đồng thời cũng phát hiện được lá cờ to không đúng kiểu đối diện.

“Gian?”

Tất cả đều hít một hơi khí lạnh, khó thể không chế.

“Bạch Long, tới phiên ngươi rồi.” Hoàng Linh Vũ nghe thấy đối phương trầm lặng, kịp thời gọi ra người có chất giọng tốt nhất bên mình.

Bạch Long ưỡn cái bụng rượu bự, thanh thanh cổ họng thông thoáng phế phổi, hít hơi sâu, quát thanh quát khí hét về phía đám Nam Hàn quân: “Diệp Khâm – Hách Nhĩ Thọ, có gan thì tới cùng ta ‘đại chiến’ ba trăm hiệp, xem thử ai ‘áp đảo’ ai!”

Câu nói này, tất cả người của Nam Hàn quân đều xác xác thực thực biết rõ, trên lá cờ to lớn đối diện kia, tuyệt đối không phải là vô ý viết sai chữ, mà là xác xác thực thực, chính là muốn biểu đạt chữ ‘nữ can’* kia.

Nhất thời, sĩ khí không dễ gì mới dâng cao được trong Nam Hàn quân lại bị thổi bay.

Bạch Lang Vương như phát cuồng đỏ mắt nhìn. Phàm là hán tử chân chính, ai lại chịu được loại sỉ nhục này, huống hồ trước mặt hấn chưa từng có ai gan lớn bằng trời dám chọc giận hấn như vậy. Nam nhân này quát quát hô to gầm thét, hai chân đá ngựa, nhắc cao cương đao lao tới xung sát về hướng phát ra tiếng.

Ngoài dự liệu, đường không hề dễ đi, sừng hươu thiết, dây càn ngựa đầu đầu cũng có, không bao lâu đã khiến hấn lảo đảo.

Nhân lúc này, Hoàng Linh Vũ nói với quân hiệu do Mộ Dung Nam Cẩn phái cho y: “Bảo trọng.”

Quân hiệu đó sớm đã nhận được mệnh lệnh của y, sắp tới phải dẫn hai ngàn người đi trước dẫn đường, muốn dẫn Nam Hàn quân tới nơi đó. Vì có thể để bọn họ chung quy bảo trì ưu thế tốc độ, một ngàn kỵ binh còn lại đều nhường ngựa của mình, cung cấp cho họ thay đổi.

Quân hiệu ôm quyền cáo biệt, dẫn quân phát ngựa rời đi. Con ngựa đầu tiên phát lá cờ ‘nữ can’* đón gió, quả thật huỳnh hoang! Rất nhiều lá cờ ‘đãi can’* xa xa gần gần, lác đác, quả thật hoành tráng!

Thời gian cấp bách, vì không xảy ra sai lầm, một ngàn quân lưu lại sớm đã tự tìm vị trí tốt ẩn náu. Hoàng Linh Vũ liền nói với các học sinh vẫn còn ở bên cạnh mình: “Nhanh chóng tản ra trốn tránh, đợi bọn họ đi qua chúng ta, thì tới Sài Đô để củng cố thành phòng.”

“Vâng.”

“Mấy thứ này làm sao đây?” Học sinh lớp bách công chỉ ống trức rơi vãi trên đất hỏi. Những ống trức này đều là thứ dùng một lần, sau khi dùng làm ống pháo thì đều bị tét.

Hoàng Linh Vũ nhìn hần vài cái, chung quy vẫn không nhớ ra được hần tên gì, đành từ bỏ, phất tay nói: “Đừng quản chúng, đám đầu trọc kia không nhìn ra sơ hở đâu.” Tiếp theo nói với người cùng cười chung con ngựa, “Già Gia Tử phải theo chúng ta, chạy trốn xa chút.”

Mộ Dung Sí Diệm ôn hòa vỗ vỗ cổ con ngựa đen: “Nghe thấy rồi chứ? Còn không mau chạy.” Già Gia Tử rất hiểu tính người, nín thở ngưng khí, an an tĩnh tĩnh cật bốn vó ngựa, chạy về phía khe núi bên cạnh ẩn náu.

Học sinh lớp bách công ngạc nhiên, sáp lại chỗ Nhạc Huy hỏi: “Hoàng đại làm sao vậy, hình như không nhận ra ta.”

Nhạc Huy khổ não trả lời: “Trên người y khó chịu, nhớ không ra người khác cũng là bình thường. Năm ngoái ta bị nhổ răng, không phải cũng đau choáng mắt hoa, đi vào phòng ở của nữ học sinh sao.”

“Nghiêm trọng như thế sao!” Học sinh lớp bách công ngạc nhiên nói: “Các người còn để y tới đây.”

“Ngậm cái miệng điệu của người lại, nếu có thể ngăn cản thì tốt rồi... chẳng qua Hoàng đại cũng biết tình hình của bản thân, y không cùng hai ngàn quân kia xông tới trước mặt quân địch, là do đã tính được bản thân chống đỡ không được, chúng ta nên thấy may mắn vì y là người biết chừng mực.” Hai người họ vừa nói vừa tìm chỗ trú ẩn, cũng không để lộ chuyện.

Trong thoáng chốc, Nam Hàn quân lao qua khỏi rừng cây nơi họ trú ẩn, trên đường bị cạm bẫy giày vò nặng, có người trên thân thậm chí còn thê thảm không hoàn chỉnh, thấy vết tích thiêu đốt, ống trức vỡ nát, quả nhiên cũng không dừng lại. Bạch Lang Vương nóng đỏ đầu quát quát kêu một đường cuồng chạy, khiến binh tằm tướng cá đi theo một gần chết.

Đại khái qua nửa canh giờ, không còn ai đi qua nữa, các binh tốt tản mác cũng biến mất khỏi rừng, chúng nhân ẩn náu từ phía mới lộ đầu ra.

Nhạc Huy thở một hơi, cười nói: “Xem ra bọn họ bị chọc tức lợi hại, nếu lửa giận nhỏ như bím tóc thì tính ra không chạy nhanh như thế rồi.”

“Hoàng đại đặc biệt bảo chúng ta viết sai chữ đó, thật đủ tuyệt.”

“Chúng ta theo y học được thật nhiều a.” Các học sinh đều cảm khái.

Binh sĩ ở chỗ ẩn náu trước sau nhô đầu, bắt đầu tập kết lại, cũng không cần đi cùng Hoàng Linh Vũ, trực tiếp hướng về phía Sài Đô. Trên đường hề gặp binh tốt Nam Hàn lưu lạc, hết thấy đều bắt sạch.

Phòng vụ trong thành Sài Đô có Lộ Thị Tửu tạm thời thay thế, Lý Sảng như muốn liều mạng một đường cưỡi ngựa, quả nhiên không còn thấy tông tích của Nam Hàn quân, chỉ thấy viện quân kết đội đang đi về hướng Sài Đô, hơn nữa còn từ trong miệng bọn họ nghe được đầu đuôi sự việc.

Trên đường thấy được không ít cạm bẫy, đều đã bị dẫm lên hết, thủ pháp bố trí đó đa số hần đều quen thuộc. Người Nam Hàn quả nhiên chịu đủ thiệt, tâm tình Lý Sảng bất giác hưng phấn, thâm nghĩ Mộ Dung Bạc Nhai coi như đã được cứu.

Cuối cùng, khi ánh nghiêng sau ngọ, hần đuổi tới chỗ Hoàng Linh Vũ.

185. Q.3 - Chương 192: Nói Dối.

Lý Sảng một mình cưỡi ngựa, trong rừng một đường dùng tiếng vượn hú tìm đồng bạn. Không bao lâu sau, cuối cùng nghe thấy trước mặt xuất hiện tiếp đáp lại. Con ngựa đã thở dốc hết chịu nổi, hần nghiêng rằng gia tăng tốc độ, qua thêm mấy dặm nữa, cuối cùng thấy được các đồng học dừng lại hoặc đứng hoặc ngồi.

Lục Mang Lâu tự có một bộ phương thức truyền tin, ai nấy đều biết là tên Lý Sảng tinh nghịch thích náo nhiệt xuất hiện, mặt mang nụ cười đợi hần chạy tới. Nào biết Lý Sảng hoàn toàn không thêm để ý, thúc ngựa gia tốc chạy tới chỗ Hoàng Linh Vũ rồi mới xuống ngựa. Đợi tới khi nhìn rõ, chỉ thấy sắc mặt hần xanh xám, vẻ mặt khẩn trương, thở dốc vài hơi vừa định mở miệng nói, lại không biết tại sao nói không ra lời.

Hoàng Linh Vũ thăm biết có chuyện, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lý Sảng vốn là tìm người cứu cấp, nhưng thấy Hoàng Linh Vũ vẫn là tinh thần uể oải. Nghĩ tới tình cảnh trước đó len lén rời khỏi y, nào còn có thể nói ra lời, chỉ sợ Mộ Dung Bạc Nhai bên đó còn chưa cứu được, Hoàng Linh Vũ bên này đã xảy ra chuyện trước.

Hần chuyển mắt nhìn thấy Thu Nhược Thủy và Nhạc Huy đứng bên nhau, nuốt nuốt nước miếng, định định thần, nói: “Ta ở trong thành nghe thấy tiếng sáo nên tới tìm các người. Được thảo trong thành không thiếu, nhưng thiếu quân y, muốn tìm học sinh lớp y độc tới giúp đỡ.”

Hoàng Linh Vũ không nói hai lời, chỉ Nhạc Huy: “Vậy được, người tìm Nhạc Huy cùng đi đi.”

Lý Sảng vội xua tay nói: “Dùng Nhạc Huy khó tránh khỏi quá đại tài tiểu dụng, đồng học Thu Nhược Thủy cũng đủ rồi.”

Hoàng Linh Vũ làm như có suy ngẫm nhìn sang Thu Nhược Thủy, chỉ thấy sắc mặt nàng âm trầm.

Lý Sảng lập tức biết mình đã nói sai lời, vội nói: “Ta cũng không phải chê bai gì y thuật của người, chỉ là hiện tại Hoàng đại cần Nhạc Huy ở bên cạnh xem chừng, người xem ta không phải lập tức liền nhớ tới người sao, có thể thấy địa vị của người ở trong tim ta cao lớn như thế nào.”

Các đồng học đều biết tên gây họa này đã chuốc họa rồi, đều mím môi lên cười. Nhưng Hoàng Linh Vũ lại càng thêm hồ nghi, Lý Sảng nhìn có vẻ bộp chộp, nhưng bên trong lại là người tinh minh, chưa từng thấy lần nào hần nói chuyện đặc tội người như thế.

“Lý Sảng, Mộ Dung Bạc Nhai xảy ra chuyện gì rồi.”

Tim Lý Sảng đập thịch một cái, ngây ngốc tại chỗ không biết nên nói dối như thế nào, qua một lúc lâu mới cười nói: “Hần a, hần rất tốt a, hần...”

Hoàng Linh Vũ nói: “Vậy a, hần rất tốt. Thu Nhược Thủy người cũng không cần phải cùng hần về Sài Đô, chúng ta trước tiên cứ truy theo đám Nam Hàn đầu trọc kia. Đánh bại chúng xong rồi trở về cứu quan binh Sài Đô, cũng không tính là chậm trễ.”

Lý Sảng gấp tới mức gân xanh gần như muốn phọt ra, run giọng nói: “Hoàng đại, trách trời thương dân một lần đi, Sài Đô, Sài Đô thật sự rất cần trợ giúp a.”

Thu Nhược Thủy và Nhạc Huy đều cảm thấy có chỗ không đúng, trong lòng giật nảy, trực giác cũng biết Mộ Dung Bạc Nhai chắc không phải đã xảy ra chuyện gì rồi đi. Khi bọn họ nhìn sang Hoàng Linh Vũ, chỉ thấy y rõ ràng càng lúc càng hưng phấn, hơi thở cũng càng lúc càng cấp bách, Nhạc Huy khẩn trương vạn phần, vội đi tới nắm lấy cổ tay y.

Hoàng Linh Vũ trừng mắt sang, không biết lấy sức từ đâu ra mà giật tay khỏi Nhạc Huy, sắc giọng nói với Lý Sảng: “Đến lúc này người còn muốn lừa ta sao, kiểu cách lừa địch trên chiến trường đó cũng muốn dùng trên người ta!”

Lý Sảng cũng không chống đỡ nổi nữa, miệng run rẩy, đầu gối mất hết sức lực, quỳ bệt xuống đất. Các đồng học đều kinh dị, trong Lục Mang Lâu khác với bên ngoài, trong lâu tôn kính người nào cũng đều là xuất phát từ chân tâm, cũng không hề xem trọng hình thức lễ tiết phiên hà, không quỳ cũng không bái. Lý Sảng hôm nay quỳ xuống, đã không thể dùng từ hiếm thấy để miêu tả, căn bản là quái dị.

Lý Sảng cúi đầu nói: “Là do ta khi xuống khỏi thành đã lộ đầu ra, bị quân Nam Hàn nhắm bắn tiến. Mộ Dung Bạc Nhai hấn vì cứu ta thoát hiểm, nên bị bắn trúng một tiến.”

Hoàng Linh Vũ hít sâu một hơi, hỏi: “Bắn trúng chỗ nào?”

“Trúng vai phải.”

“Còn gì nữa?”

Lý Sảng toàn thân run lên, thê thảm ngẩng đầu nhìn Hoàng Linh Vũ một cái, vừa thống khổ vừa hối hận, lại cúi đầu xuống.

“Người đứng lên nói chuyện cho ta, nói, còn có chuyện gì nữa, nếu không tại sao người nhất định muốn Thu Nhược Thủy trở về.”

Lý Sảng vẫn quỳ dưới đất.

“Đứng lên!” Hoàng Linh Vũ tức giận, vỗ mạnh lên yên ngựa, “Học sinh của Lục Mang Lô không quỳ gối trước mặt người khác!”

Lý Sảng lặng lẽ đứng lên, những học sinh khác đều nín thở đứng đó, người đang ngồi nghỉ ngơi cũng cứng người, bọn họ rất ít khi thấy Hoàng đại tức giận như thế.

“Trúng độc gì?” Hoàng Linh Vũ hỏi vấn đề mấu chốt nhất.

Lý Sảng nhìn y, thấy sắc mặt y hồng nhuận, không giống bộ dáng đáng sợ phát xanh vừa rồi, nên hơi yên tâm, đáp: “Không biết, tạm thời không phát hiện dấu hiệu khuếch tán, máu chảy ra cũng không biến sắc, vết thương cũng không thối rữa. Nhưng mạch chẩn lại không ổn định, nhìn có vẻ như đau đớn vô cùng.”

Nhạc Huy liên tục nháy mắt với Lý Sảng, phải biết là sắc mặt của Hoàng Linh Vũ phát xanh thì còn tốt, đó là hiện tượng bình thường sau khi trích máu. Nhưng một khi chuyển hồng nhuận, đó chính là không bình thường, nội tức khẳng định lại tác loạn. Hắn gấp đến độ đầy mồ hôi nhưng lại không dám có tí cử động nào, chỉ sợ châm phải dây dẫn cháy của Hoàng đại.

Hoàng Linh Vũ trầm rên một trận, tiếp tục hỏi: “Chú ý thấy là người nào bắn không?”

“Gần chỗ soái cờ, cái khác không để ý.”

“Tiền là dạng nào?”

Lý Sảng quay người lấy hai đoạn ngắn trong túi bên lưng ngựa xuống.

Hoàng Linh Vũ cầm trong tay vuốt trái vuốt phải, đột nhiên lại hỏi: “Cự ly xạ thủ đại khái xa bao nhiêu, tiền này găm vào thịt rồi?”

“Ngoài một tấm bắn, tiền xuyên qua thịt.”

___ Cho nên mới gây đôi ngay chính giữa, từ hai đầu trước sau nhỏ ra.

Hoàng Linh Vũ không còn do dự, gọi: “Thu Nhược Thủy, Nhạc Huy.”

Nhạc Huy và Thu Nhược Thủy hai người đứng ra cạnh Lý Sảng.

“Tiểu Thủy a, ta từng nghe nói qua có một loại độc, cũng khiến người đau đớn một cách kỳ, nhưng lại không có triệu chứng nào khác. Người xem thử độc của Bạc Nhai có cách nào giải không. Nếu tìm không ra được vật, thì trước tiên cứ cắt đứt thần kinh tri giác của hắn là được.”

Hoàng Linh Vũ nhìn sang Hắc quả phụ, nói: “Tuy ta muốn để người đi, nhưng người nhất định không nguyện ý bỏ qua Bạch Vũ Kỳ, cho nên ta mượn dùng môn sinh đặc ý nhất của người.” Sau đó lại nói với Nhạc Huy: “Người và Thu Nhược Thủy cùng đi.”

Nhạc Huy khấn trương nói: “Nhưng Hoàng đại người bên này...”

“Tuy ta muốn để Bạch Long lão sư cùng Nhược Thủy đồng học đi, nhưng người đại khái...” Hoàng Linh Vũ mang đầy hàm ý, đặc biệt cố ý dừng một chút ở chỗ đại khái. Nhạc Huy á hợm, tình ý của hắn đối với Thu

Nhược Thủy chưa từng nói rõ đã bị nhìn ra, coi như bị người nắm thóp, hiện tại bị lấy ra để bức bách uy hiếp cũng chỉ có thể chịu thiệt.

“Sư phụ người lưu lại bên cạnh ta, lẽ nào người còn có gì bất mãn sao?”

“Ta không có...”

Hoàng Linh Vũ nhìn trái ngó phải, ngắt đứt lời hắn, hỏi chúng nhân tại đó: “Trên người ai có mang đồ ăn?”

Các học sinh vốn bị dọa hoảng thần đều thở phào, đều ‘hào hiệp giúp đỡ’. Trong thoáng chốc, một đồng lương thực lương khô được đưa tới trước mặt Hoàng Linh Vũ. Ai biết Hoàng Linh Vũ lại nói: “Ta cũng không tiện đòi hỏi các người tới mượn hoa hiến phật, chỉ muốn... ừ, hai cái bánh dầu này, bốn cái bánh khô, bốn cái mìn thầu, tổng cộng là mười cái... Lý Sảng, mười thứ này giúp ta mang cho hắn, mỗi ngày ăn một cái, mười ngày sau ta nhất định trở về.”

“Hoàng đại, cái này lại gọi là gì a?”

“Cứ nói với hắn là tín vật định tình ta cho hắn.”

“A?” Mọi người đều bị dọa.

Hoàng Linh Vũ làm như suy ngẫm gì nói: “Có tên ngu ngốc lấy dài sen ra làm ‘tín vật định tình’, ta chẳng qua là bắt chước làm theo thôi. Nếu hắn hỏi tới, thì nói ta là ‘lấy gà theo gà, lấy chó theo chó’ cũng được.” Toàn thể lặng ngắt.

Hoàng Linh Vũ bỏ qua cho tiểu tâm cam yếu đuối của mọi người, lại trừng mắt nhìn Lý Sảng: “Thế nhưng dám ở dưới mí mắt ta giả điên giả ngốc không chịu nói thật, mau trở về đi, sau này ta sẽ tính sổ người.”

“A?” Cứ kết thúc như vậy, Lý Sảng có chút không dám tin.

Mộ Dung Sí Diễm lạnh lùng trừng mắt nhìn Lý Sảng một cái, quay đầu ngựa đi.

“Đi? Cứ đi như thế! Hả? Hoàng đại và Bạc Nhai huynh không phải rất có giao tình sao! Sao một chút cũng không gấp a.”

Nhạc Huy lấy cán mài được đánh hắn: “Không gấp cái đầu người! Đợi khi trở về lâu, người chết chắc rồi!”

Mộ Dung Sí Diễm kẹp Hoàng Linh Vũ vỗ ngựa đi trước, không nhanh không chậm dẫn đường ở trước, chính là bảo trì khoảng cách không để người khác tiếp cận. Hoàng Linh Vũ giống như đã dùng hết sức lực toàn thân, ngã trước ngực hắn nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong lòng Sí Diễm tức giận, càng nghĩ càng ghen tới hoảng, nếu không phải Hoàng Linh Vũ còn ở đây, có thể hắn đã muốn quay đầu ngựa đuổi theo Lý Sảng, cho dù chỉ đánh tên gây họa đó mấy cái cũng coi như dễ chịu.

“Người hình như rất tức giận?” Hoàng Linh Vũ thấp giọng hỏi hắn.

Mộ Dung Sí Diễm không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành trầm mặc. Nhưng Hoàng Linh Vũ không nói tiếp nữa... Sí Diễm lại thấp thỏm, thầm nghĩ có phải do mình không để ý tới y khiến y tức giận rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nói: “Ta muốn đánh người.”

“Tình hình này của người, trở về cũng chỉ có thể gây loạn. Bạc Nhai sẽ không sao cả, muốn đánh thì đánh người đã tổn thương hắn. Kẻ dưới cờ chữ soái, một tên cũng không bỏ qua.”

Trong lòng Mộ Dung Sí Diễm loạn vô cùng, vỗ ngựa chạy đi. Nhưng không bao lâu lại phát hiện dị thường, liền giảm tốc độ, sau khi ổn định mới nhìn Hoàng Linh Vũ... đầu dựa chặt vào trước ngực y, nhìn không thấy sắc mặt, hai tay siết chặt thành quyền. Sau khi cổ mở ra, trong lòng bàn tay ẩn sâu hình một hàng móng tay, nếu không phải do thói quen tốt đẹp định kỳ cắt móng, lực độ này chỉ sợ thật sự sẽ thấy máu.

Đến lúc này, Hoàng Linh Vũ mới thở ra hơi, rút tay mình che miệng ho tới không thành tiếng, khiến Mộ Dung Sí Diễm tim co rút khó nhịn. Bạch Long kịp thời đuổi tới, lại cố gắng muốn chặn mạch. Mộ Dung Sí Diễm cuối cùng không chịu nghe lời Hoàng Linh Vũ, đem y cố định trong lòng ôm xuống ngựa.

Hoàng Linh Vũ quả thật giở khóc giở cười, mắng: “Các người như vậy, sẽ làm chậm trễ quân tình.”

Bạch Long một khi tiến nhập trạng thái, thì cực chán ghét tiếng ồn xung quanh. Vốn còn đang nỗ lực khống chế tính tình của mình, nghe thấy bệnh nhân này còn to gan vọng động phán xét như thế, tức giận trào dâng, giơ tay lên muốn tát. May mà Mộ Dung Sí Diệm mắt sắc, cản lại được cái tát tai giữa không, tuy không phát sinh chuyện ngoài ý muốn, nhưng Sí Diệm này dù sao cũng là người nóng nảy, lúc này tức giận trừng mắt nhìn, sẵn tay áo muốn đánh nhau.

“Các người ngừng một chút đi.” Hoàng Linh Vũ cầu khẩn nói: “Tiếp tục thế này ta lập tức sẽ chết.”

Bạch Long lúc này mới phản ứng lại, người bản thân đang chấn trụ cho không phải là những tài chủ có tiền lắm mồm nhiều chuyện, mà là lão đại của Lục Mang Lô!

Hắn run rẩy một chút, gần như muốn rơi lệ: “Lão đại của ta! Nếu người muốn tìm chết, ta lập tức có thể cho người mấy cách chết không thấy máu lại không đau đớn, so với bây giờ không lên không xuống lơ lửng mãi thế này thì tốt hơn nhiều.”

186. Q.3 - Chương 193: Sơn Cốc.

Bạch Long kinh nghiệm phong phú, không phải Nhạc Huy có thể so bì. Tình hình của Hoàng Linh Vũ tuy nguy hiểm, may mà còn có cách kéo dài tình trạng. Y cũng cẩn thận phân phối tinh lực, toàn tâm tín nhiệm và ỷ lại vào người bên cạnh mình.

Trên đường lại lục tục có học sinh lác đác gia nhập, khi nghỉ ngơi trong đêm, mọi người tập trung quanh Hoàng Linh Vũ, yên tĩnh lắng nghe bố trí, nhỏ giọng trao đổi ý kiến.

Dần dần, một trận liên hoàn chiến với thời hạn chín ngày, trong sự tranh luận và bổ sung của mọi người càng lúc càng hoàn thiện. Vì lại bị Bạch Long trích huyết một lần, đa số thời gian Hoàng Linh Vũ đều không có tinh thần gì.

Tọa kỵ ngồi ổn định như thế, thời gian giống như chảy ngược lại rất lâu về trước. Lúc đó, y và Diêm Phi Hoàng vì tiết kiệm tiền để thuê phòng ở, không nở ngồi máy bay, đa số thời gian đều là ngồi trên xe lửa bốn ba khắp nơi trong nước.

Từ Bắc Kinh tới Urumchi phải mất sáu ngày, từ Urumchi tới Nam Cương lại mất năm sáu ngày... y từng dựa lên vai Diêm Phi Hoàng ngủ, Diêm Phi Hoàng vui vẻ ngồi chơi PSP của mình.

Hoàng Linh Vũ yên tâm dựa vào người Mộ Dung Sí Diệm nghỉ ngơi, giống như có thể nghe thấy tiếng lạch cạch khi xe lửa chạy qua đường ray. Bất tri bất giác qua nhiều năm như thế, thường cho rằng đã đi đến cuối con đường, nhưng lại vẫn nỗ lực kéo dài tiếp.

Tuy Diêm Phi Hoàng và y đã đi trên hai con đường khác nhau, nhưng cho tới hôm nay, y và hắn đều vẫn sống tốt trên cùng một thế giới. Lần này thì sao? Qua cửa ải lần này, trước mặt có phải vẫn còn có hy vọng?

Mộ Dung Sí Diệm thỉnh thoảng sẽ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn trộm y, bị phát hiện mấy lần, Hoàng Linh Vũ cuối cùng vực tinh thần, hỏi hắn; “Người có gì muốn hỏi thì hỏi đi, ghen trong lòng rất khó chịu.”

Sí Diệm trả lời rất thuận mồm: “Đừng lo ta, ghen quen rồi, không khó chịu.”

Hoàng Linh Vũ nhú mày nhìn hắn, cuối cùng nhìn tới mức Mộ Dung Sí Diệm toàn thân khó chịu, chỉ đành nói ra nghi vấn trong lòng: “Bên phía ca ca... người không lo lắng sao?”

Hoàng Linh Vũ thật sự không nghĩ tới hắn sẽ hỏi vấn đề này.

Sí Diệm mặt đỏ bừng, ngẩng đầu, nhìn đường.

“Đừng nhìn nữa, ngựa rất thông minh, cho dù người không nhìn cũng sẽ không bị hất ngã.”

Lần này, Sí Diệm trở nên không biết phải nhìn đi đâu. Hắn đại khái muốn tìm chỗ để trốn đi rồi, nhưng trong lòng phải ôm vũng Hoàng Linh Vũ không để y ngã xuống ngựa, căn bản không cách nào như nguyện.

Hoàng Linh Vũ thầm buồn cười, xấu xa thường thức trạng thái quần bách của hắn, cuối cùng bỏ qua cho hắn, nói: “Người cũng đang lo lắng đi, vậy tại sao không trở về?”

Mộ Dung Sí Diệm “A” một tiếng, ngây ra, sau đó như vừa tỉnh ngộ.

Hoàng Linh Vũ nói tiếp: “Lo lắng có thể làm thành cơm ăn không, đã có người trở về chăm sóc hắn, chúng ta trở về cũng chỉ gây thêm loạn. Đương nhiên rồi, trừ khi người có giải được.”

“Ta không có.” Sí Diệm rất buồn bực.

“Vậy thì tốt, nếu không có giải được, nhiệm vụ hiện nay của chúng ta là gì?”

Hắn bưng tỉnh đại ngộ, “Đi cướp!”

“Có lòng tin cướp được không?”

Mộ Dung Sí Diệm liếc y một cái, lại ngẩng đầu nhìn về nơi rất xa, ánh mắt chậm rãi trở nên sắc bén tàn nhẫn. Khóe môi thậm chí mang theo nụ cười khiến người ta không rét mà run. Lúc này, hắn giống như lại trở về sự âm lạnh khi còn ở hoàng cung.

Hắn nói: “Còn nữa, dưới soái cờ, một tên cũng không lưu!”

Không ít học sinh Lục Mang Lâu rất lâu về sau, khi nhắc tới Mộ Dung Sí Diệm, đều dùng thần sắc sùng bái ngưỡng mộ, hình dung muôn màu muôn vẻ chuyện hắn là một vị anh hùng có nam tử khí khái như thế nào, miêu tả hắn và Hoàng đại ở bên nhau căn bản chính là một đôi bích nhân nhân gian khó có, chính vì hơi khí hung ác mà toàn thân hắn tỏa ra vào lúc này.

Lại nói Mộ Dung Nam Cẩn và Trác Kiếm từ sau khi tách khỏi Hoàng Linh Vũ, trong đêm đã ra khỏi phạm vi Sài Đô, lập tức phân binh làm hai nhánh. Trước ngã rẽ, Trác Kiếm vẫn có chút lo lắng, dù sao binh lực bên mình không chiếm ưu thế, năm vạn đối mười vạn, đã rơi xuống hạ phong. Càng hướng hồ hiện tại còn phân binh canh giữ.

Trình Bình nói với hắn: “Binh lực kỳ thật không quan trọng, Hoàng đại nhà ta từng nói, kẻ thiện chiến, có thể dùng thiên hạ chi binh.”

Mộ Dung Nam Cẩn hiểu kỳ nói: “Cái gì là ‘thiên hạ chi binh’? Chẳng lẽ ngay cả địch quân cũng có thể sử dụng như của mình.”

Trình Bình nhớ lại: “‘Binh’ này không phải là nhân binh, người xem gió sương mưa tuyết ngày đêm thủy triều không có cái nào không phải mang sức mạnh, nếu có thể sử dụng những ‘thiên binh’ này, thì chỉ với đám nhân binh kia có thể đối đầu sao?”

“Gió sương mưa tuyết ngày đêm thủy triều...”

“Hoàng đại định ra kế sách mười ngày, chính là giở dùng thiên hạ chi binh. Theo như an bài của y, tối nay sẽ ở dưới thành Sài Đô gọi lên hỗn loạn và nghi ngờ trong địch quân. Sau đó sẽ do chúng ta lấy cách đánh nhanh xáo trộn rồi quan sát, sẽ dễ dàng khiến bọn họ xem nhẹ nguy hiểm xung quanh. Bọn họ trước nay quen dùng binh lực để phân biệt ưu thế, chính là đã thâm chôn vùi mầm họa bên trong mình.”

Trình Bình ngừng một chút, mới lấy một thư quyển đã viết sẵn trong ngực ra, giao cho Lương Tiểu Tiểu nói: “Người dẫn Nam Vương đại nhân cùng tới hồ tám góc đi, sau khi tới nơi lập tức làm theo thư quyển đã viết.”

“Hồ tám góc? Đó không phải là bên cạnh Lục Mang Lâu sao?”

“Người còn nhớ rất kỹ.”

Hồ tám góc thật ra vốn là một con sông nhỏ, vừa khéo lại chảy qua vùng đất núi gần Lục Mang Lâu. Lúc đầu khi dựng lâu, các vị lão sư đã từng nghĩ tới nói không chừng sẽ có uy hiếp của ngoại địch, nên đã an bài không ít cơ quan. Một trong đó, chính là nhét đầy nước sông, cho chảy tụ thành một con hồ. Nếu có người từ bình nguyên ngoài cốc đi vào, thì sẽ làm thùng đề đáp quanh hồ.

Lương Tiểu Tiểu đáp: “Ta đương nhiên biết, lúc đầu không phải là do đám học sinh chúng ta vác đá chặn sông sao. Cuối cùng có thể thấy được thời khắc hồ nước vỡ đê rồi, hắc hắc, nhất định có thể khiến người bên ngoài tới toàn bộ bị nhấn chìm tới vỡ mặt.

Trình Bình nói: “Người cứ huyền thuyên đi, cũng không biết liệu có bị người làm hỏng không.”

“Phi phi, miệng quạ đen!”

Trác Kiềm thống lĩnh một vạn quân dưới sự chỉ dẫn của Trình Bình, trước một ngày ăn nấu ở trên núi Tây Lương, chuyên đợi Nam Hàn quân đi tới.

Chim ưng Lục Mang Lâu không ngừng tới lui truyền tin, Trình Bình sớm đã dự tính sẵn mọi chuyện.

Qua hơn nửa ngày, thì có người của mình tới thông báo, hai ngàn quân Nam vương dẫn Nam Hàn quân tiến tới chỗ này. Sau khi cùng hai ngàn quân hội hợp, nghe thấy tin đám người Hoàng Linh Vũ cũng tới, trong lòng Trình Bình thở nhẹ nhõm một hơi.

Trận thế này nhất định sẽ chết rất nhiều người, tuy biết Hoàng Linh Vũ tâm tính cứng cỏi, nhưng vẫn không nguyện ý để y nhìn thấy một màn nhiễm máu. Người như thế, trù định sách lược trong màn trường đã đủ rồi, cùng theo đám thô hán tử bọn họ lên chiến trường vùng đao múa thương, căn bản chỉ là lấy nhả nhập tục___ thăm không chịu nổi.

Trác Kiềm từng cộng sự với Hoàng Linh Vũ, sớm đã bái phục không thôi đối với âm mưu toan tính dồi dào của y. “Âm mưu toan tính” vốn là mang ý xấu, nhưng dùng trên người Hoàng Linh Vũ, thì lại khiến người ta khâm phục y cực điểm. Nhưng nhìn tướng mạo của y, không ai lại liên hệ y với chiến trường, nhưng chính người nhìn có vẻ hoàn toàn không có lực chiến đấu này, lại có thể chơi đùa Bạch Lang Vương trong lòng bàn tay, còn đùa gọi hắn là ‘nào tàn vương’.

Chẳng qua lần này, hắn lại cảm thấy không hiểu chút gì đối với sự an bài của Hoàng Linh Vũ. Vì Trình Bình sau khi nhận được một bức mật tín của Hoàng Linh Vũ, đã thu gom kiếm đồng kiếm thép bị hỏng___ hỏng vẫn không được, mà còn phải gỉ sét. Gỉ sét còn chưa đủ, tốt nhất là phải gỉ tới lợi hại, một cây còn chưa đủ, mà phải tìm một ngàn cây.

Điều này làm tổn hại đầu óc mưu sĩ của Trác Kiềm trong quân. Người nói Hoàng Linh Vũ này muốn cái gì không tốt, ai lại nghĩ tới đánh trận còn muốn mang theo ngàn cây thiết đồng thiết sắt bên người chứ. Khi mọi người đang bận mù đầu nóng nảy, vẫn là một học sinh Lục Mang Lâu nảy ra chủ ý.

Ôn Thái Thái cũng là học sinh của lớp y độc, còn chưa xuất sư đã là tên một sách có tiếng trong lâu, phạm là bài khóa thì tất sẽ ghi chú đầy đủ hoàn thiện trên sổ ghi chép. Nàng là lâm thời đi vào quân đội, Trình Bình giúp lo liệu khôi giáp lại quá mức rõ ràng, người bên cạnh vừa nhìn đã có thể biết được tính cách của nàng. Chẳng qua cho dù như thế, dưới sự nhắc nhở của Trình Bình, không có một binh sĩ nào dám bất kính với người chuyên dùng độc dùng dược này. Ôn Thái Thái lúc đó đã để người thu thập được trên một trăm kiếm hỏng cạo gỉ rồi trộn lẫn cùng tro than, đổ nước vào khuấy, rồi không biết lại còn cho thêm ‘gia vị’ nào vào bên trong.

Trình Bình thấy, thở dài một tiếng: “May mà có người tới giúp ta, nếu không còn không biết phải làm sao đạt được yêu cầu của Hoàng đại.”

Ôn Thái Thái liếc hắn một cái nói: “Những chuyện nhỏ này, trên sổ ghi chép đều có ghi, Trình lão sư không biết, chỉ trách người không có nghe Bạch lão sư giảng bài.”

Trình Bình bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ta nếu phải chạy theo bài giảng của hắn, nhất định sẽ bị hắn dùng lý do nhiễu loạn tâm tình mà đuổi ra ngoài.”

Trác Kiềm hiếu kỳ hỏi: “Người làm cái bùn nhão gì vậy?”

Ôn Thái Thái đẩy mũ đầu đã trượt tới sừng mũi lên, đáp: “Cứ việc phân phó xuống, bảo các binh sĩ đem bội kiếm, quân đao, cung tiễn của mình toàn bộ ngâm vào trong nước đục này, khi đánh trận chỉ cần chém lên người địch nhân, thấy máu là đủ, không nhất định phải đánh tới chí mạng.”

“Người nói rất dễ, binh sĩ Bạch Vũ Kỳ còn dễ đối phó, nhưng cấm vệ quân là võ trang toàn diện, toàn người thiết giáp, người bảo chúng ta làm sao đỡ thương.”

Trình Bình tiếp lời, nói: “Đây chính là điều ta muốn nói. Đến núi Tây Lương đó, dưới núi có một hắc cốc, chúng ta nhất thiết không được tiến vào, chỉ ở trên đỉnh núi mai phục. Đến lúc thì lặn những khúc cây cự thạch xuống, Nam Hàn quân sẽ ngoan ngoãn cởi bỏ thiếp giáp của mình.”

“Trong hồ lô của các người rốt cuộc bán được gì a.”

Ôn Thái Thái ở bên cạnh cười hiểm, “Tự nhiên là được có thể đòi mạng.”

Lại nói Nam Hàn quân từ sau khi lui binh khỏi Sài Đô, bắt đầu từ ngày thứ hai đã một đường đuổi theo đội ngũ tự cho là của ‘Kim Văn Quảng’ kia.

“Gian kỳ quân’ trước mặt chạy rất nhanh vượt rất xa, nhưng lại luôn dừng lại đợi cấm vệ quân và Bạch Vũ Kỳ đuổi kịp. Nếu phát hiện nhân sĩ sau lưng khó khăn không muốn đuổi theo, thì sẽ lại phát lá cờ ‘tiền gian hậu sát’ lên như một chiêu bài, chọc tức Bạch Lang Vương liên tục dậm chân, tiếp tục vực tinh thần lên đuổi theo.

Tình cảnh này, nhìn thế nào cũng giống như chuột đang vờn mèo nhà, chỉ là mèo nhà sau lưng bị vờn tới hỏa thẳng ba trượng, không phát giác được trạng thái khốn quẫn này mà thôi.

Trải qua nhiều ngày liên tục vây thành công đánh mà lao nhọc vô công, lại thêm cả ngày đêm ngắt quãng đuổi theo truy kích cũng tiếp tục lao nhọc vô công, quân sĩ Nam Hàn mệt mỏi bất kham, tinh thần uể oải.

Khi gần mười vạn người đáng thương bị dây mây rừng quấn cho lảo đảo, hầu như không còn hơi sức, sáng sớm ngày thứ ba, trước mắt các binh sĩ đột nhiên bừng sáng! Khu rừng rậm mở ra một con đường, đi qua, không còn thấy cây rừng nữa, mà là một sơn cốc bằng phẳng, còn có khe núi trong mát chảy róc rách.

Thuật Hỉ Lăng bỗng rét người, nổi lên dự cảm không tốt. Hắn nhắc tay ra lệnh hậu quân ngừng tiến tới, tỉ mỉ đánh giá bình địa khe cốc trước mắt.

Bạch Lang Vương vốn muốn xông tới trước, cũng bị hắn kéo lại. Bạch Lang Vương vẻ mặt không hiểu, hỏi: “Tại sao kéo ta?”

Thuật Hỉ Lăng nói: “Chúng ta cho tới nay vẫn không biết binh lực quân đội do Kim Văn Quảng thống lĩnh thế nào. Hiện tại truy theo một ngày một đêm, chúng ta đều đã mệt mỏi kiệt quệ, mà đối phương lại đột nhiên chạy mất tăm, chỉ sợ trong đó có kỳ quặc.”

Bạch Lang Vương nhìn theo chỗ hắn chỉ, ánh mặt trời mới mọc chiếu sáng toàn bộ sơn cốc, ánh sáng đỏ rực chiếu nghiêng, trong sơn cốc bằng phẳng trải đầy khối đá xám đen khắp nơi, mấy căn nhà lát gạch đã hoàn toàn sụp đổ trong bối cảnh không có cây rừng che chắn rõ ràng trông vô cùng đột ngột. Nhà đá xây cạnh hồ, cũ kỹ đổ nghiêng, cũng không biết đã có bao nhiêu năm lịch sử.

Hắn gọi quân dò đường tới hỏi: “Đây là nơi nào?”

Lính dò đường này trước đó đã từng sống ở Đại Yến không ít thời gian, đối với phong tục tập quán cho tới địa lý chính trị nơi này đều có tìm hiểu qua, là vì muốn được trọng dụng trong lần bắc chinh này. Hắn lau lau mồ hôi đổ ra trên đường, gọi người lấy hòm sách của mình tới, lục tìm mấy cuốn địa phương chí bên trong.

187. Q.3 - Chương 194: Sợ Chết Khiếp.

Lục tìm chừng một nén nhang, cuối cùng tìm được. Giao cho Bạch Lang Vương, nói: “Núi này gọi là Tây Lương sơn, cốc này là Tây Lương cốc, trong cốc có sông nhỏ. Gần đó từng phát hiện mạch khoáng sương muối, nên liền có dân chúng đem khoáng thạch vận chuyển tới sơn cốc tinh luyện, vì vậy đã chặt sạch cây cối trong Tây Lương sơn cốc. Nhưng sau đó vùng đất này một ngọn cỏ cũng không mọc nổi, cho nên hiện tại nơi này đã bị bỏ hoang gần hai trăm năm.”

Phóng mắt nhìn một phiên sơn cốc đã bị quên lãng mấy trăm năm, chỉ thấy giăng phủ đầy bụi đất màu đen, đá lớn nhỏ hỗn loạn khắp nơi đều có.

Thuật Hỉ Lãng và Bạch Lang Vương tỉ mỉ nhìn cuốn địa phương chí này, lại quan sát địa hình rất lâu, coi như xác định không có cạm bẫy gì. Bạch Lang Vương nhin không được lộ ra nụ cười trào phúng: “Thuật Hỉ Lãng quá cẩn thận rồi, tuy nói cẩn thận lái được thuyền vạn năm, nhưng cũng dễ làm lỡ chuyện a!” Nói xong, đem quyển địa phương chí ném trả vào tay lính dò đường, một chân thúc vào bụng ngựa, thống lĩnh đội ngũ ra khỏi mảnh rừng.

Thuật Hỉ Lãng nhìn sắc trời, thúc ngựa đi tiếp, Bạch Lang Vương ở phía trước còn đang hô: “Qua ngọn núi này, chúng ta tạm nghỉ hai canh giờ!”

Những kỵ binh bọn họ thì rất sung sướng, nhưng bộ binh phía sau thì rất cực khổ. Trên người bọn họ là khôi giáp nặng nề, kêu đình đang ồn ào, trải qua mệt nhọc quá lâu, đầu óc đã choáng váng. Còn về thiết pháo doanh vẫn phải vận chuyển một ống pháo cực to, càng khổ nhắc gian khổ cỡ nào.

Chúng binh tướng nghe Bạch Lang Vương nói như thế, đều đại chấn tinh thần, chỉ đợi vượt qua đống cốc này, qua ngọn núi này thì có thể nghỉ ngơi.

Nhưng sơn cốc tuy rằng trống trải, thực ra lại lồi lõm khó đi. Những tảng đá đen tuyền phát sáng hình trạng quái dị, bên góc bên nhọn vô cùng. Không được bao lâu, binh sĩ bộ binh đều cảm thấy gối nặng chân mềm. Đám kỵ binh Bạch Lang Vương và cấm vệ quân thì đã chạy rất xa, mới phát hiện đội bộ binh bị bỏ lại tại hậu phương, pháo binh doanh thì lạc tới cuối cùng.

Sao lại không chỉnh tề như vậy, Bạch Lang Vương tuy nghĩ như thế, nhưng vẫn dừng lại chờ hậu quân đuổi kịp.

Cấm vệ quân được huấn luyện trật tự, ở phía trước đã bắt đầu cảnh giới, phía núi bên kia yên yên tĩnh tĩnh, thỉnh thoảng truyền tới tiếng chim hót vượn hú, không giống có mai phục.

Một khắc sau, đa số bộ binh đều đã bước vào Tây Lương sơn cốc, mắt thấy đỉnh núi trước mặt, sắp tới có thể được nghỉ ngơi hai canh giờ, tâm tình các binh sĩ đều rất tốt, mấy bách nhân trưởng đi đầu đúng lúc vực lên sĩ khí, binh giữ cờ cũng hô to, phát cao cờ lấy khí thế, cổ vũ vệ đội lên núi.

Bọn họ tuyệt đối không thể ngờ, trước mặt lại có cạm bẫy!

Khi Trình Bình thấy địch quân tụ tập dưới đáy cốc, bắt đầu đi lên đỉnh núi, liền biết sự đã thành. Loạn thạch thân cây đã chất đóng tốt, được giấu dưới đám cành cây lá cỏ che phủ. Các binh sĩ xung quanh mặt đầy hưng phấn, yên tĩnh hành động, cõng dây thừng bó các khúc cây.

Nam Hàn quân lúc đó đang hoan hô lên lên núi, căn bản không nghe thấy động tĩnh gì, đợi khi phát hiện, trên đỉnh núi đã lẫn xuống loạn thạch khúc cây. Bộ binh đuổi sát theo sau mới ngáy người, đã thấy kỵ binh ở đầu bị đánh ngã rạp.

Trong Nam Hàn, kỵ binh là quân chủng kiêu ngạo cỡ nào, cũng chỉ có người gia thế cao quý hoặc tài sản dồi dào mới có thể gia nhập, cũng chỉ có người như thế mới đảm nhận được phí dụng cao ngất của khôi giáp và tọa kỵ phải dùng. Hơn nữa mỗi lần đánh trận, đội kỵ binh luôn giết địch anh dũng nhất. Nhưng hiện tại, những tuần mã ngày đi ngàn dặm lại thành phiên toái, chúng tránh không kịp những tảng đá ập tới, kêu gào rồi bị đè ngã, thống khổ giãy dụa, chủ nhân của chúng cũng bị đè ép dưới thân chúng.

Các tiểu binh tiểu tốt chưa từng thấy qua tình cảnh này, nhất thời hoang mang luống cuống, kêu oa oa quay người chạy ngược. Nhưng sơn cốc đó rất khó đi, có binh sĩ vấp ngã, liền phát hiện bản thân không thể đứng dậy được!

“Sơn cốc này có cổ quái!”

“Thần thạch, là thần thạch!”

“Cứu mạng, cứu mạng...”

Trong sơn cốc loạn thành một mảng.

Học sinh bên cạnh Trình Bình nghe thế, không kìm được cười ha ha: “Còn thần thạch nữa chứ, không phải chỉ là những viên đá nam châm thiên nhiên hết sức bình thường sao.”

Thì ra mấy trăm năm trước, khoáng thạch mà dân cư trong núi nơi đó phát hiện thế nhưng là nam châm thiên nhiên. Nhưng binh sĩ Nam Hàn chưa từng tinh luyện qua, còn về binh đồ đường nghiên cứu địa lý kia, lại không hiểu chút gì về tinh luyện, vì thế trước khi vào sơn cốc đã không nhìn ra được những ‘thần thạch’ đầy đất này.

Chúng binh Nam Hàn dưới sơn cốc đang bị giả tưởng của mình dọa cho hoang mang luống cuống, không biết từ đâu truyền tới câu “Thần thạch tức giận các ngươi mang huyết tanh vào, nhanh chóng ném bỏ khỏi giáp thì vô sự rồi!”

Mới đầu không ai tin tưởng ngôn luận dối trá này, nhưng thấy khắp nơi đều là những viên đá bay nhảy, Nam Hàn binh chạy loạn tứ phía, xô xô đẩy đẩy, chỉ có một sơn cốc làm sao đủ ười vạn người bọn họ chen chúc xô đẩy, vì thế lại có không ít người ngã xuống. Người mất hồn nhiều thêm, có người gan lớn chấp nhận nguy hiểm, cũng có người bị dọa vỡ gan nghe gì thì chính là thế, trước sau giẫy dụa muốn thoát khỏi giáp, ném bỏ đao kiếm, cư nhiên phát hiện toàn thân nhẹ nhõm, không còn cảm giác bị bó tay bó chân nữa! Thế là liên hô to: “Thoát bỏ khỏi giáp thì không sao rồi! Thần thạch đó chỉ hút khỏi giáp vũ khí!”

Trác Kiềm than dài: “Kế này thật độc!” Lúc này hấn rất hối hận, nếu sớm biết có Tây Lương sơn này, thì đã sớm làm thêm nhiều đá lửa bó tiền trang bị. Trường hợp này, sử dụng vũ khí đá vũ khí đồng là không trở ngại.

Hấn thấy đã đến lúc, liền hạ lệnh cung binh bắt đầu ‘bắn quét’.

Cái gì là ‘bắn quét’? Tự nhiên là ngay cả nhắm bắn cũng không cần, phải biết trong đấy cốc Lương Sơn toàn bộ là ‘thần thạch’ khiến quân Nam Hàn sợ vỡ mật, biết hút vũ khí. Lại nói a, dù sao đám bánh chèo bên dưới toàn bộ đều là người trần trùng trực, che mắt cũng có thể bắn trúng vài người.

Phải nói trong số đội cung binh này cũng có vài gia hỏa không ra hồn, trước trận chiến khi đội trưởng giao phó sự tình không nghiêm túc nghe, nên không hiểu được ý nghĩa sâu xa của ‘bắn quét’, vẫn một lòng một dạ nghiêm túc nhắm bắn, bị đội trưởng của họ nhìn thấy, mỗi người một đạp đá thẳng vào mông rồi mắng: “Nhắm cái gì mà nhắm, nhắm vô ích!”

Mặt trời dâng cao, ngấn ngủi chưa tới nửa canh giờ, Nam Hàn quân đã rõ không thành quân. Nhưng có câu lạc đà gây chết vẫn lớn hơn ngựa, nói thế nào người ta cũng là đại quân gần mười vạn. Nhìn xem đại khái đã xấp xỉ, phía mình đã sắp cận tiền, Trác Kiềm phát tay, lui quân!

Trên đường, Trình Bình nhẹ nhàng cười nói: “Tốp thiết pháo đó đã bị chúng ta nhân loạn đẩy vào trong sông rồi. Trong sơn cốc nhiều nam châm như thế, thiết pháo độ thuần lại cao, nếu kéo chúng lên thì thật sự là phí công đó.”

Trác Kiềm vẫn nghĩ không thông, hỏi: “Trước chuyện này các ngươi để các binh sĩ tắm bó tiền vào nước bắn, rốt cuộc là có ý nghĩa gì? Nếu nói là độc được, ta chưa từng nghe qua loại độc được nào chế tạo như thế.”

Trình Bình thần bí cười, nói: “Qua vài ngày nữa ngươi sẽ thấy rõ hiệu quả, yên tâm, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu. Những người trúng tiền đó, hiện tại tuy không chết, nhưng chỗ tốt đối với chúng ta càng lớn.”

Trác Kiềm lắc đầu, suy ngẫm mãi không hiểu.

Mấy ngày sau, Hoàng Linh Vũ cuối cùng cũng tới được hồ tám góc ở Tây Lương sơn sau ba ngày lộ trình, dưới hồ một mảng bình lặng. Làn nước trong vắt dạt lên đê núi, hình thành một thác nước nhỏ phân tầng đổ nghiêng vào bình nguyên.

Cạnh hồ lại qua một sơn đạo, thì có thể đi vào cốc địa cũ của Lục Mang Lâu có hình hồ lô. Quân đội của Mộ Dung Nam Cẩn đang tạm trú nơi đó.

Bạch Long vội vàng lục tìm trong trúc lâu nơi mình từng cư trú, cuối cùng tìm được một vài dược phẩm thích hợp trong ống trúc dựng tường, bắt đầu phối dược. Hoàng Linh Vũ cũng vào nơi ở cũ, thấy hấn nấu

được bưng vào, mở miệng cười: “Thật không biết người trừ nầu được ra còn thích gì nữa.” Nói xong, thấy Hắc quả phụ theo sau vào, che miệng cười: “Nga, lơ lơ lơ lơ, người tự nhiên có thứ yêu thích hơn.”

Bạch Long nổi đầy gân xanh trên trán, gương mặt to trắng co giật, nói; “Ngài có thể nào thay đổi thói quen che miệng cười không? Giống y như nữ nhân! Cứ nhìn Sí Diệm người ta còn đỡ hơn, dung mạo tuy nữ khí một chút, nhưng hành động quả thật là đường đường nam tử hán đại trượng phu.”

Hoàng Linh Vũ liếc nhìn Mộ Dung Sí Diệm, người này đang đoan chính ngồi bên cạnh giường nghiên cứu lễ vật các học sinh hiến ình___ lần lữ trình này, hẳn thu được không ít kẻ sùng bái a. Hoàng Linh Vũ vừa nhận mệnh tiếp lấy chén được, vừa nói: “Ta đây không phải do thấy người hể cười là văng nước miếng, nên tự thấy cần phải làm gương, chỉ sợ lúc nào đó cũng cười đến nước bọt văng xa một trăm tám mươi dặm, nên mới phải che miệng.”

“Ngài đó, ngài cứ uống xong được trước đã rồi ta mới cùng ngài đấu võ mồm!” Bạch Long tức giận bưng bình phát tay áo bỏ đi... lại quay người kéo Hắc quả phụ đi theo.

Hoàng Linh Vũ như có suy ngẫm, thầm nghĩ hai người này từ lúc nào quan hệ đã tốt như thế rồi?

Một chén được thủy đắng chất khó uống sau khi vào bụng, trong dạ dày giống như lửa cháy, Hoàng Linh Vũ khó chịu nhíu mày, thở dốc nằm xuống giường. Chẳng qua yên tâm một chút, cũng may, còn sống, còn có thể động. Hiện tại đã qua bảy ngày từ lúc y và Nhạc Huy định ra ước định mười ngày. Tính thời gian, Trác Kiếm cũng đã sắp đuổi Nam Hàn quân tới phụ cận rồi.

Còn ba ngày...

Y đang tỉ mỉ tính toán, đột nhiên nghe thấy tiếng gió vù vù từ cửa sổ ủa vào, Mộ Dung Sí Diệm đã đứng lên, rút ô kim huyền ở thắt lưng ra phóng về cửa sổ.

Lương Tiểu Tiểu là vì nhận được chiến báo không kịp đi cầu thang, vì muốn bớt chuyện nên mới đi bằng cửa sổ, tuyệt không thể ngờ sẽ phải chịu một roi. May mà trong tay còn đang cầm một bao hành trang lớn, chứa đầy bánh bao vàng cỡ lớn vừa mới ra lò sáng nay chuẩn bị hiếu kính cho Hoàng đại, trong lúc bị dọa đã nhấc tay che trước mặt, cản được một chiêu.

Mộ Dung Sí Diệm thấy là hấn, lại thấy thứ đang cầm trong tay hấn, mặt liền xanh đi, tức đến mức giọng nói cũng run rẩy: “Đó là thức ăn, sao người có thể lấy ra cắn!”

Lương Tiểu Tiểu kinh hồn chưa định, mắng: “Ta là người, sao người có thể lấy ra quất!”

188. Q.3 - Chương 195: Huỳnh Đệ

Mộ Dung Sí Diệm cảm thấy kỳ quái nói: “Roi không phải dùng để quất người sao?”

Lương Tiểu Tiểu tức không nói nổi, quay đầu cầu cứu Hoàng Linh Vũ: “Hoàng đại, ngài nhìn đi, hấn ta đang dùng luận điệu gì đây.”

Hoàng Linh Vũ che trán trầm nghĩ, nữ nhân Mạc Xán này thật có năng lực, cũng không biết nàng ta làm sao mà dạy dỗ một hài tử bình thường có được những suy nghĩ này. Chẳng qua cuối cùng vẫn áp dụng thái độ nhân nhượng giàn xếp: “Các người là cùng bọn, sao thường xuyên tranh cãi nội bộ thế hả.”

Lương Tiểu Tiểu a một tiếng, nói: “Vì tranh cãi với hấn, xuýt nữa làm lỡ chuyện rồi. Nam Hàn quân đã xuất hiện tại bình nguyên đầy hồ rồi. Hoàng đại người không thấy đâu, bọn họ bị đuổi tới thảm thương, cờ cũng không dựng thẳng nổi. Còn nữa a, đội ngũ kéo rất dài, hỗn loạn tàn mạt căn bản không giống đội quân.”

Hoàng Linh Vũ cười nói: “Người biết bọn họ tại sao thảm như vậy không?”

“Tại sao?”

“Ôn Thái Thái và Lôi Dụ đều đi tới giúp Trình Bình rồi.”

Lương Tiểu Tiểu hít ngược một hơi: “Ngất, thì ra là hai tên một sách vượt bậc đó! Ôn Thái Thái quả thật có thể khiến bọn họ thảm liệt hết cỡ, nhưng Lôi Dụ... cho dù hắn nghiên cứu rất tinh về pháo được, nhưng với tính cách tiên sinh tốt lành của hắn, cũng sẽ không dùng để tấn công.”

Thì ra trong Lục Mang Lô học sinh mỗi kỳ đều có vài người đặc biệt đột xuất, giống như đời của Lương Tiểu Tiểu, thì có kiểu nữ nhân khủng bố như Thu Nhược Thủy có thể khiến toàn bộ học sinh trong lâu nghe tiếng gió đã biến sắc, và cả dạng họa sư biến thái như Cao Quân có thể khiến toàn bộ lão sư trong lâu sợ hãi bản thân sẽ trở thành tài liệu hội họa của hắn.

Đến đám học sinh kỳ sau bọn họ, cũng là sóng sau xô sóng trước, tuy vẫn chưa tới lúc xuất sơn, nhưng cũng thường xuyên khiến các tiền bối nảy sinh cảm giác ‘sóng trước chết trên sa mạc’. Đột xuất nhất chẳng ai khác là hai tên một sách Ôn Thái Thái và Lôi Dụ.

“Người ly khai quá lâu, không biết tới tiến triển trong lâu. Lôi Dụ vì nguyên tắc ‘kiêm ái phi công’ đó của hắn, đã tìm được biện pháp vừa có thể thi triển uy lực của hỏa được, lại không cần phải tấn công. Tiểu tử đó lần này đã vô ngược bảo chứng, tuyệt không để Nam Hàn quân chệch khỏi phương hướng, một đường đi thẳng tới bên hồ tám góc này a.” (*Kiêm ái phi công: Không chủ động tấn công, thiên về hướng hòa bình)

“Tuy nói ta chỉ hơi đề nghị sơ qua muốn tìm chút kiếm gỉ, nhưng nếu ‘ôn thần’ ở đó, tự nhiên có thể khiến chiến quả khuếch đại gấp bội...”

“Trời, quá đáng sợ, Hoàng đại! Chỉ riêng chiến đấu thường quy ta cũng tin bọn họ đâu không lại chúng ta, hiện tại thế nhưng còn muốn xuất động chiến tranh sinh hóa? Người thật sự là không có nhân tính___ chẳng qua, ta thích!” Lương Tiểu Tiểu dựng ngón cái lên, múa may bay lượn ra khỏi trúc lâu.

Mộ Dung Sí Diệm kinh hô: “Lưu bánh bao đậu xanh lại!” Nhưng mà khi lao tới bên cửa sổ, thì lại nhìn thấy Lương Tiểu Tiểu cười ha ha điên cuồng lúi vào trong rừng cây, không biết đi đâu.

Hoàng Linh Vũ bật cười, “Bao gói của hắn bọc rất kỹ, mà người cũng biết là bánh bao đậu xanh?”

“Ngửi ra được a.” Sí Diệm vẽ mặt tiếc hận, “Bình thường đều là màn thầu, không dễ gì mới thấy bánh có nhân một lần...”

“Thế này đi, lần sau ta nhờ hắn hấp mấy lồng đủ loại nhân cho người. Đương nhiên, phải đợi trận chiến này qua rồi mới nói, người ta đều đã sắp đánh tới cửa rồi.” Hoàng Linh Vũ vừa nói vừa đứng lên, vén lớp chăn bông trên người ra, muốn xuống đất. Mới chạm đất, trong đầu đột nhiên ong ong ầm ầm như bom nổ, trước mắt đột nhiên tối đi.

Mộ Dung Sí Diệm nghe thấy Hoàng Linh Vũ đáp ứng sẽ giúp hắn cầu Lương Tiểu Tiểu hãm bánh bao, đang có chút cao hứng, lại thấy Hoàng Linh Vũ đột nhiên khụy gối ngã xuống đất, trong lòng nhảy giật, đi tới khiêng người lên, liên mồm hỏi y làm sao vậy. Nhưng không đợi được câu trả lời, chỉ thấy từ trong lỗ tai lỗ mũi của y chảy ra máu, ngay cả con mắt hơi mở cũng chảy máu, Mộ Dung Sí Diệm khẩn cấp tới mức tim đập như trống, liên thanh gọi lớn tên Bạch Long.

Hoàng Linh Vũ nín chặt y phục trên vai hắn, yếu ớt nói: “Nhỏ tiếng, đau đầu.”

Sí Diệm cũng chỉ có thể ôm chặt người đó, trừ việc ấy ra thì không biết phải làm sao mới tốt, đầu đồ đầy mồ hôi, chỉ nghe thấy tin mình đập thành thịch, cũng không biết đã qua bao lâu, tiếng dầm thịch thịch từ dưới lầu truyền lên, Bạch Long cuối cùng cũng tới, cách một khoảng xa đã thấy tình trạng của Hoàng Linh Vũ, kinh hô một tiếng rồi vội vàng lấy kim châm vào dao nhỏ ra.

Sí Diệm thấy những lợi khí sáng choang đó, giơ tay cản hắn hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Người không thấy sao, nếu còn không trích máu cho y, y sẽ bị loạn khí trong nội thể quần chết.”

Sí Diệm tức giận nói: “Mấy ngày trước không phải mới trích một lần sao, y lấy đâu ra nhiều máu như thế cho người trích!”

Bạch Long hận không thể rèn sắt thành thép, gấp đến độ dậm chân nói: “Người cứ cản trở ta đi, nếu còn cản thì y sẽ chết ở đây!”

Hoàng Linh Vũ lúc này đã hơi thanh tỉnh một chút, chậm rãi thở ra một đồng khí nghẹn trong ngực, đẩy Sí Diệm ra, tự mình dựa vào chân giường ngồi dưới đất, nói: “Yên tâm, ta vẫn còn máu.”

Mộ Dung Sí Diệm mục trừng khẩu ngọc, chỉ có thể mở mắt trân trân nhìn Bạch Long cõi thượng y của Hoàng Linh Vũ, lấy được thủy bôi lên.

Bạch Long thở dài nói: “Người như vậy cũng không phải là chuyện tốt, nên tranh thủ sớm kết thúc mọi chuyện rồi đi an dưỡng, nếu không sớm muộn cũng chết bởi tính khí vọng động tùy tiện của mình.”

Lần này không giống mấy ngày trước, lại lo lắng một hồi, tình trạng của Hoàng Linh Vũ càng thêm nghiêm trọng, Bạch Long không còn dùng châm nữa, lần đầu tiên dùng tới dao. Hoàng Linh Vũ kêu ai da một tiếng: “Ngài đây là đang tồn tâm báo thù ta sao, sao ta cảm thấy nặng hơn rất nhiều.”

“Cứ cho phép người giày vò thân thể mình như thế, lại không cho người khác giày vò người sao? Đừng quên, câu chuyện ‘chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho phép bách tính điểm đèn’ là do ngài nói cho chúng ta nghe, ta vẫn còn nhớ như mới đây.” Bạch Long nhìn lượng máu, có chút lo lắng, vì thế lại nói, “Nói chuyện với ta, đừng để ngắt.” Dao thứ hai lại tiếp tục đâm xuống.

Hoàng Linh Vũ lần này khụy ngã, kinh động không ít người.

Học sinh có thực lực trong số học sinh đã xuất sư và học sinh chưa xuất sư trong Lục Mang Lâu, hiện tại có một phần tập trung đến hồ tám góc cùng xây dựng công trình. Sớm đã nghe nói qua tin tức Hoàng đại cũng trở lại, ai nấy đều cao hứng, nhưng vì nhiệm vụ khẩn cấp, nên không tới gặp y, nào ngờ còn chưa bao lâu lại truyền tới chuyện Hoàng đại tai mũi chảy máu.

Tuy nói Hoàng Linh Vũ trong lòng các học sinh trước nay đều không phải xuất hiện với hình tượng tràn đầy khí lực, nhưng suy yếu tới trình độ này cũng đã là chuyện khó thể tin. Vì thế các tiểu tổ nào có thể rút được người rảnh rỗi ra đều tập trung tới bên ngoài trúc lâu của Bạch Long đợi tin tức.

Trong số này cũng có Mộ Dung Nam Cẩn. Hắn sớm đã nhận được tin Mộ Dung Bạc Nhai trúng tiền bị thương, mà hiện tại lại thấy Hoàng Linh Vũ bệnh nặng khó chống đỡ, đi tới đi lui ngoài lâu, chỉ nghĩ hai người này cũng coi như uyên ương khổ mạng, một thương một bệnh, không ai tốt đẹp.

Bình truyền tin tới mấy lần, trong bình nguyên hồ tám góc tập trung càng lúc càng nhiều bại binh Nam Hàn, chẳng qua bị Nam Vương quân đội ở đó cản lại, không thể tiếp tục tiến tới, nhưng chiến sự cũng vừa chạm liền phát.

Mộ Dung Nam Cẩn không lo lắng đối với chuyện này, trước khi trở về hắn đã tận mắt nhìn qua tình trạng của bại binh Nam Hàn. Đó nên gọi là thảm liệt! Không biết quân của Trác Kiếm đó đối phó bọn họ thế nào, mà mười vạn quân lại giảm chỉ còn ba phần.

Còn lại chỉ là kẻ diu người bị thương, mệt mỏi kiệt quệ, đội hình lộn xộn không thành hình, đã qua hơn nửa ngày, còn chưa thấy bọn họ có thể tập hợp hoàn tất.

Từ sáng tới sau trưa, đã qua hơn hai canh giờ, trên tầng hai của trúc lâu đột nhiên bốc ra khói trắng, còn truyền tới vị được nong nặc, mọi người biết đại khái là chấn trị kết thúc, bắt đầu nấu được.

Lại qua thời gian một bữa cơm, cửa phòng dưới trúc lâu mới được mở ra. Mộ Dung Sí Diệm bước ra, đảo mắt nhìn tình cảnh một hàng người đứng bên ngoài, trầm giọng nói: “Đều ở đây nhàn nhã làm gì, ăn no không có gì làm sao? Nếu không có, ba ngày sau tất cả lấy [Lục Mang Lâu lâu huấn] ra chép mười lần.” Nói xong, nắm quyền để bên miệng ho khan hai tiếng, thanh thanh cổ họng xong lại nói: “___Trên đây là truyền lời của Hoàng đại.”

Những học sinh Lục Mang Lâu đó nghe thế, chân đều khẽ mềm đi, vụt một tiếng liền tan đi như ong vỡ tổ. Đều là vì cái gọi là [Lục Mang Lâu lâu huấn] căn bản không phải được biên soạn vì xây dựng quy phạm chuẩn mực, mà đơn thuần là tập hợp lại chỉ để cho học sinh chép phạt. Từ ngữ dùng thì hiếm hoi, văn chương thì dài dòng, có thể xưng là đương thế nhất tuyệt.

Mộ Dung Sí Diệm cũng không ngờ hiệu quả khủng bố này lại tốt như thế, trước đó khi Hoàng Linh Vũ bảo hắn xuống đuổi người, còn từng nói, học sinh Lục Mang Lâu khó trị vô cùng, nếu chép phạt lâu huấn không

dọa được chúng đi, thì gia tăng thêm một điều, chép chính tả các bài đồng âm văn như [Thi Thị thực sự sử], bảo đảm không ai dám lưu lại. Hắn quái dị lắm lắm tự nói: “Bị dọa dễ như vậy, thật không thú vị.”

Mộ Dung Nam Cẩn thấy đệ đệ này vừa ra liền đuổi người đi, nhưng lại làm như không nhìn thấy mình, quay người muốn trở lại trúc lâu. Nam Cẩn không nói nên lời, đi tới kéo hắn lại nói: “Hoàng Linh Vũ sao rồi?”

Sí Diệm ngây ra, sau đó nói: “Nhị ca, sao ngươi lại ở đây?”

Nam Cẩn cũng ngây người, trước đó khi bọn họ thế như nước lửa, Sí Diệm ít khi chủ động gọi hắn, cho dù gọi cũng dùng danh xưng hoàng huynh. Cách xưng hô tự nhiên mà thân mật này, vẫn là lần đầu tiên nghe được. Đại Yên hiện nay tứ phân ngũ liệt, hắn cũng rất ít khi nhớ tới thân phận hoàng tử từng có của mình, hiện tại xem ra, tiếp cận cuộc sống bình dân phố chợ, so với thâm cung âm u thì tự tại hơn nhiều.

Chỉ là ngây ra một lúc, ánh mắt Nam Cẩn dụ đi rất nhiều, vỗ vai Sí Diệm nói: “Có thể cho ca ca vào xem không?”

“A?” Sí Diệm khổ não cào đầu, “Y chỉ bảo ta xuống đuổi người của Lục Mang Lâu đi, nếu là nhị ca thì... đi vào chắc không vấn đề.”

Mộ Dung Nam Cẩn kéo tay hắn, trách móc nói: “Cào cái gì, tóc cũng rối lên rồi.” Vừa giúp hắn vuốt lại, vừa nói: “Đi, cùng lên.”

Sí Diệm nở nụ cười, nói: “Được.” Nói xong dẫn Nam Cẩn lên. Nam Cẩn theo sau hắn đi lên cầu thang, cầu thang này rất hẹp, chỉ chứa được một người đi lên. Hắn thầm cảm thán, trước đây, Sí Diệm sẽ không yên tâm quay lưng về phía kẻ làm huynh trưởng như hắn thế này. Chỉ đáng tiếc Bạc Nhai hiện tại không biết tình trạng ra sao, chỉ hy vọng mọi người đều có thể bình an, cho dù không làm vương không làm quan, trong tương lai có được tiểu viện tự xây ở gần làm xóm giềng bầu bạn, cũng là chuyện vui sướng.

189. Q.3 - Chương 196: Hắc Bạch.

Mộ Dung Sí Diệm đi lên được một nửa, đột nhiên nghe thấy tiếng vang kỳ quái từ trên lầu truyền tới. Hắn giật mình, bước vội lên. Nam Cẩn theo sau lưng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Sí Diệm gấp rút, hắn cũng trở nên khẩn trương, lao lên theo, thế là liền thấy một nữ tử mỹ lệ hồng trang tóc quấn ngồi trên bệ cửa sổ, trên cổ còn quấn tiểu xà thân hoa, đang nở một nụ cười quái dị với Hoàng Linh Vũ ngồi dựa trên giường.

Vũ khí của Mộ Dung Sí Diệm đã nằm trên tay, quát hỏi nữ tử đó: “Ngươi là ai!”

Hoàng Linh Vũ vội nói: “Đừng động thủ!”

Nữ tử đó không để ý tới Sí Diệm, ngược lại nói với Hoàng Linh Vũ: “Ngươi nhàn nhã chút đi, chính vì ngươi cứ lao tâm nhiều như vậy nên mới không tốt lên được.”

Nam Cẩn không hiểu gì cả, không biết bọn họ có quan hệ gì.

Nữ tử mới nói: “Ta không phải người xấu, cũng không phải người kỳ quái, Bạch Long tới bên kia nấu được rồi, ta tới đây trông chừng để y không làm trò quỷ gì nữa.”

Sí Diệm nói: “Không phải người xấu, cũng không phải người kỳ quái... vậy tại sao không đi cửa chính mà đi cửa sổ!”

Hoàng Linh Vũ ho khan một tiếng, yếu ớt nói: “Lục Mang Lâu... lưu hành lối đi bằng cửa sổ.”

Nữ nhân đó cười ha ha: “Đi cửa sổ đã là rất bình thường rồi, nếu đổi lại là Thu Ngược Thủy, nàng không những phải đi bằng cửa sổ, mà còn phải chúc từ trên xuống!”

Nghe tới đây, Sí Diệm cuối cùng cũng cảm thấy thanh âm quen tai, quái dị hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai!”

“Nàng là Hắc quả phụ a, lão sư của Thu Ngược Thủy. Hôm nay nàng khá cao hứng, không cần quá để ý.”

“A!” Không chỉ Mộ Dung Sí Diệm, mà ngay cả Mộ Dung Nam Cẩn cũng nói không ra lời. Hắc quả phụ người cũng như tên, vẫn luôn dùng hắc y để hiện diện, khi nhiều người còn dùng khăn đen che mặt, chưa từng thấy nàng ta mặc y sam màu sắc khác.

Khi hai đại nam nhân này đang vô cùng vướng mắc, một mùi được vị phiêu tới, thì ra là Bạch Long từ gần cách vách bưng chén được qua, lầm bầm: “Chén được này bất luận thể nào người cũng phải uống hết, không uống ta liền đình công cho người xem!”

Hoàng Linh Vũ giơ tay định tiếp, bị Bạch Long cản lại: “Động cái gì mà động, chê máu chảy ra chưa đủ nhiều sao, ta dứt người!”

Hắc quả phụ một thân hồng trang ôm tay xem náo nhiệt, cười hi hi: “Động tác của hai người các người nhìn thể nào cũng thấy rất ái muội, không bằng ta làm bà mai, để Bạch Long theo hầu hạ Hoàng đại, sau này Mộ Dung Bạc Nhai đó làm lớn, Bạch Long làm nhỏ là được.”

Bạch Long đầu đầu nói: “Ta biết hôm nay người cao hứng, nhưng mà đừng thêm loạn được không? Không thì đợi lát nữa ta cùng người đi gặp tình nhân cũ, thể nào?”

Hắc quả phụ liếc hẩn một cái, nói: “Bộ hiếm lạ gì tên mập như người đi cùng ta sao, ta nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp thật xinh đẹp, xuất hiện trước mặt tên cầm thú đó chọc tức hẩn một hồi. Chuyện đánh chó rớt dưới nước, bản thân mình tự làm vẩn thú vị hơn, sau này đáng để chậm rãi hồi tưởng.” Nói tới đây, nàng tựa hồ nhớ ra cái gì, “Hoàng, lần trước áo trùm ‘sắc màu’ mà người nói vẫn còn thừa chứ? Cho ta mượn một chiếc.”

“Người cần nó làm gì, trong lâu của ta có một chiếc, là Nhạc Huy nhờ người mang về hiếu kính ta.” Bạch Long nói.

“Người xem, thứ hồng diễm tuyệt trên người ta cũng quá bắt mắt rồi, cho dù trình độ khinh công có cao, muốn không khiến người chú ý xuất hiện trước mặt tên cầm thú đó thì cũng rất khó, cho nên không bằng tìm thứ nào phủ lại trước.”

“Vậy sao, người đến lâu các tìm trong cái hòm trắng nâu đi, bên trong đó có. Đúng rồi, chìa khóa đặt ở trong hốc tường ở chỗ ta ngủ.”

“Vậy ta đi trước.” Hắc quả phụ chớp chớp mắt, liếc Mộ Dung Sí Diệm cười điệu một cái, “Tiểu oa nhi còn không mau thu roi của người lại, chơi trò ngược đãi thì người còn phải gọi ta một tiếng tiên bối đó.” Nói xong đứng lên thành cửa sổ, đám người Sí Diệm chỉ thấy rèm đỏ trên đài lát một cái rồi không thấy bóng người.

Mộ Dung Nam Cẩn hỏi: “Nàng đây là...”

Bạch Long cười nói: “Nàng và Bạch Lang Vương kia có chút hận cũ, lần này được một lần xóa sạch, nên cao hứng phát điên rồi.” Hẩn chuyên chú rót được vào miệng Hoàng Linh Vũ, một giọt cũng không để sót, mới tiếp tục nói, “Thật ra nàng rất dễ thương, chỉ là bình thường không để các người nhìn ra mà thôi.” Nói tới đây, trên mặt đột nhiên nổi lên chút rặng hồng xấu hổ.

Mộ Dung Sí Diệm lớn như vậy rồi còn chưa thấy nam nhân xấu hổ thành thể này, bị dọa cho lùi nửa bước. Ngay cả Mộ Dung Nam Cẩn cũng thầm nghĩ, nghe cuộc nói chuyện vừa rồi của họ, Hắc quả phụ rõ ràng vô cùng quen thuộc đối với bài trí trong phòng ở của hẩn đặc biệt là bài trí phòng ngủ, chẳng lẽ thật sự có gian tình!

Hoàng Linh Vũ sớm đã biết rõ về ‘gian tình’ giữa họ, không bận tâm nhiều, ngược lại thở dốc một hơi, bắt đầu nói: “Bạch Long người cũng quá quá phận rồi, thể nhưng lại dùng cách rót, ta lại không phải người không uống được.”

Bạch Long tức giận nói: “Nếu người đã đưa ra điều kiện đó với ta, chọc tức ta thành thể này, nói cái gì ta cũng phải lấy tiền vốn và tiền lời về. Cứ xem lần này, người nhìn đi, đợi chuyện này xong, ta không rót được cho người nữa năm một năm thì ta không mang họ Bạch.”

Hoàng Linh Vũ trợn mắt há họng, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Người theo họ của Hắc quả phụ cũng được, chẳng qua từ nay về sau phải nỗ lực phối nể cho đen một chút, mới không tới mức sỉ nhục gia môn.”

“Người nói cái gì!”

Mộ Dung Nam Cẩn lấy làm lạ nói: “Y đưa ra điều kiện gì với người, mà chộc tức người thành thế này?”

“Còn có thể có gì nữa, y muốn đến hồ tám góc xem chiến quả.”

“Cái gì!” Mộ Dung Sí Diễm cũng lớn tiếng phản đối, “Đã nửa sống nửa chết rồi, còn ra ngoài làm gì.”

“Bạch tiên sinh diệu thủ hồi xuân, ta đã tốt lên nhiều rồi. Cũng không làm gì, chỉ đi xem thôi.”

“Không được.” Mộ Dung Nam Cẩn cũng không đáp ứng.

Sắc mặt Hoàng Linh Vũ âm trầm xuống, nói với Bạch Long: “Bạch Long, bọn họ thế nhưng dám hạn chế hành động của lão đại Lục Mang Lâu, nên làm thế nào người biết rồi chứ.”

Sắc mặt Bạch Long âm trầm bất định, cuối cùng thở dài: “Mộ Dung huynh đệ, không phải ta không giúp các người, y thực sự là lão đại đương gia của chúng ta, các học sinh cũng đều thích nghe lời y, nếu ta không nghe theo lời y, trở về sẽ không có học sinh nào nguyện ý nghe bài giảng của ta nữa, không có học sinh nghe bài giảng của ta, mặt mũi của ta cũng thật sự không còn...”

“Nói trọng điểm!” Mộ Dung Nam Cẩn nghe tới mức sắp phát cuồng.

“Ý của ta chính là, ai, tùy tiện y đi, ta có thể bảo chứng y không chết là được.” Bạch Long phất tay nói, “Người cũng không cần lo lắng sẽ có hậu quả nghiêm trọng gì, dù sao y đã là người tàn phế rồi, thương có nặng cỡ nào cũng vẫn là một người tàn phế, bình võ thì không sợ bị đập nữa.”

Mộ Dung Nam Cẩn hầu như phải bi thán cho vận mệnh tương lai của Mộ Dung Bạc Nhai___ trong Lục Mang Lâu này, rốt cuộc dung chứa những người thế nào a!

Bình nguyên ngoài hồ tám góc, tàn quân Nam Hàn lục tục tiến vào.

Tang thương___ Đây chính là tâm tình lúc này của Bạch Lang Vương Diệp Khâm – Hách Nhĩ Thọ. Chuyện cũ như khói tan đi, năm tháng từng tung hoành ngang dọc trên chiến trường tựa hồ đã một đi không trở lại, Bạch Lang Vương có giấc mộng này liền cảm thấy bản thân đã già đi.

Địch nhân trước mặt không cần nghi ngờ là khắc tinh của hắn. Đây là đội ngũ không nhờ dũng tướng không nhờ cường binh cũng có thể cho hắn ăn khổ liên tiếp.

Sau khi ra khỏi Sài Đô, bọn họ đuổi theo đội quân mà trong thâm tâm cho là của Hắc Vũ Kỳ. Tại trận Tây Lương cốc như ác mộng kia, hầu như chưa chân chính diện giao phong, nhánh đội ngũ đó đã khiến bọn họ nếm được mùi vị bại hoàn toàn.

Khi trận Tây Lương cốc kết thúc, Bạch Lang Vương từng nảy sinh cảm giác khinh thường đối với chiến lực của Hắc Vũ Kỳ, dưới tình thế bại trận nghiêng về một bên như vậy, Bạch Vũ Kỳ và cấm vệ quân thế nhưng không có bao nhiêu người chết tại đó, kẻ bị thương chiếm tuyệt đại đa số, hơn nữa còn không phải là trọng thương nguy hiểm tính mạng.

Nhưng khi thời gian trôi qua dần, Bạch Lang Vương đã phải thay đổi dần suy nghĩ của mình, hắn thậm chí bắt đầu cho rằng, có lẽ địch phương cố ý không giết chỉ làm bị thương, vì tướng quan binh tốt bị thương liên tục phát sốt cao, một phần trên thổ dưới tả, một phần co giật động kinh___ nếu là trực tiếp chết trên chiến trường thì còn tốt, ít nhất sẽ không trở thành gánh nặng sống sờ sờ này.

Không may là vẫn chưa kết thúc, hắn và Thuật Hỉ Lăng thương nghị muốn quay lại lui quân để nghỉ ngơi trước, ai biết mới lui được nửa dặm, thì không biết lại dẫn lên cơ quan nào, liên tục vang lên tiếng sấm nổ nổi hỏa, bụi bặm tứ phía đá bay loạn xạ, so với thiết pháo thì cũng không thua kém gì. Cho tới khi bọn họ thay đổi phương hướng trở lại, mới thoát khỏi cảnh địa như thế. Giống như kẻ địch cố ý nhất định muốn bức bọn họ về hướng này.

Thuật Hỉ Lăng từ hậu quân chạy tới, hắn nhìn sơn lâm bằng phẳng phía trước, không nhìn ra có mai phục gì, liền cười khổ một trận với Bạch Lang Vương, nói: “Chiều này của Kim Văn Quảng thật lợi hại, ta cũng

không biết hẳn lúc nào lại đưa ra những hỏa khí lợi hại.” Nhiều ngày gian khổ hành quân, trên trán dưới cằm hẳn đã mọc thêm nhiều cọng mới.

“Ta nói sao hẳn lại dễ dàng để mấy thiết pháo cho ta, thì ra là có trò sát thủ khác, những cơ quan lôi hỏa dưới đất của hẳn, tuy không thể tùy tiện công kích, nhưng thực dụng cho việc phòng thủ, quả thật là lợi khí khó thể so bì. Cũng phải nói lại, hậu quân thế nào? Sao lại chậm như thế?”

“Còn có thể thế nào, có thể đi nổi đã là vạn hạnh rồi.” Thuật Hỉ Lăng thở dài thườn thượt, “Từ khi vào cấm vệ quân, mắt thấy phong độ của Kim Văn Quảng, cũng từng làm thủ hạ của hẳn mấy năm, vô cùng kiên tin bản thân trăm trận trăm thắng. Thì ra Kim Văn Quảng chung quy vẫn là Kim Văn Quảng, gặp hẳn, ta chung quy vẫn không thể nào thắng được hẳn.”

“Còn chưa tới thời khắc cuối cùng, sao ngươi có thể nói ra lời nhụt chí như vậy!”

“Cho dù ta không nói, ngươi chắc cũng có thể nhìn ra được thực tình thế nào rồi.” Thuật Hỉ Lăng giờ roi ngựa lên, chỉ huy hậu quân.

Mặt trời đã hơi nghiêng về tây, trong sơn lâm mùa hạ ẩm ướt nóng nực, Bạch Lang Vương quay đầu nhìn hậu quân, vẫn còn rối loạn lác đác không thấy đội ngũ, binh sĩ hoàn hảo hoặc là diu kẻ bị thương, hoặc lôi kéo, hoặc gánh đỡ, chăm sóc những chiến hữu bị thương... đây là thảm trạng do đối trận với quân Trác Kiếm lúc đó.

Vì thế hẳn cũng trầm mặc, nửa ngày sau mới nói: “Trong quân Trác Kiếm có Lục Năm Giác, trong Hắc Vũ Kỳ có Kim Văn Quảng, chẳng lẽ thật ứng với câu nói cổ kia?”

Thuật Hỉ Lăng mệt mỏi, đợi hẳn nói tiếp.

Bạch Lang Vương lầm bầm nói: “Đường hẹp tương phùng kẻ dũng thắng, kẻ dũng tương phùng kẻ trí thắng. Lục Năm Giác có lẽ có thể cùng Kim Văn Quảng tranh thắng bại. Tuy không cam tâm, nhưng chúng ta chung quy vẫn là kẻ lỗ mãng. Mà hiện tại nghĩ lại, trên lá cờ lớn đó quả nhiên là kẻ khích tướng, nếu lúc đó ta không xúc động như thế thì tốt rồi.”

Thuật Hỉ Lăng đang định nói, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười nhẹ ảo như nữ quỷ vang lên gần đó.

190. Q.3 - Chương 197: Cuồn Cuồn Ngát Trời.

Lương Tiểu Tiểu đi theo cạnh Hắc quả phụ, bên cạnh là mười lăm tinh binh Mộ Dung Nam Cẩn phái tới, một hàng người thân mặc phục sức Nam Hàn binh, trong loạn quân xông phá ngang dọc, trong lúc ngang dọc đã dần chen vào đám người dưới cờ.

Hắn nghiêng đầu nhìn vị nữ nhân trong Lục Mang Lô không ai không sợ kia, chỉ thấy trên đầu nàng đội mũ, khóe miệng đỏ hồng mang theo nụ cười băng qươ không để tâm, thân hình cao lớn toàn bộ được che phủ trong áo khoác rộng rãi, theo nhịp run lắc của con ngựa, chiếc áo khoác màu sắc tạp loạn lật phật phát phơ sau lưng.

Ven đường không ít người cản trở, vì áo khoác trên người Hắc quả phụ quả thật bắt mắt, lại một đường đi thẳng tới trung quân, không thể không khiến người khác nghi ngờ.

Lương Tiểu Tiểu giành trước một bước nói: “Chúng ta là do Hắc Vũ Kỳ Kim Văn Quảng quân sư phái tới báo tin, tuyệt không có địch ý. Mấy ngày nay các ngươi giao chiến không phải là quân ta, mà là gian kế của lão hồ ly Mộ Dung Nam Cẩn!”

Nam Hàn cấm vệ quân tự nhiên có người nhận ra được lai lịch của chiếc áo khoác tạp màu này, bán tín bán nghi dẫn đường đi tới. Chỉ đáng tiếc nếu Hắc quả phụ cũng ở trong đó, căn bản không dung thứ cho người khác cản trở kế hoạch của bản thân, đợi khi có thể thấy được bóng lưng của Bạch Lang Vương, nhanh chóng gọn lẹ đem người dẫn đường qua sông đoạn cầu, tự có người sẽ đem những thi thể mới ra lò này kéo lên ngựa cùng cười, sẽ không ai phát hiện có gì không đúng.

Hắc quả phụ tâm tình vui sướng đồng tai lắng nghe cuộc nói chuyện của Bạch Lang Vương và Thuật Hỉ Lãng, vừa đúng lúc nghe tới đoạn Bạch Lang Vương nói bản thân hối hận không nên trúng kế kích tướng của là cờ chữ ‘nữ can’ kia, liền che miệng cười nhẹ. Thanh âm đó âm khí trầm trầm, so với Thu Ngựơc Thủy thì, quý khí còn hơn một phần.

Nam Hàn quân xung quanh nghe tiếng đều dựng tóc gáy, quay nhìn xung quanh tìm nguồn phát ra, Hắc quả phụ sớm đã từ trên ngựa triển khai thân pháp, không đợi người bên cạnh kinh hô, đột nhiên đạp lên móng ngựa của người cạnh đó, liền tiếp mấy lần đã tới sau lưng Bạch Lang Vương.

Lần này diễn ra quá đột ngột. Trước đó quân Nam Hàn đều đã bị quái chiêu vô cùng vô tận của quân Nam Vương đánh cho sợ hãi, không ít người còn phát tật bệnh kỳ dị, chỉ nghĩ làm sao mới có thể trọng chỉnh thể trận cuốn bụi trở về. Lại cho rằng địch quân nếu đã chiếm cứ được ưu thế như vậy, cho dù chỉ dùng chính công pháp cũng đủ khiến bọn họ gặp phải đả kích nghiêm trọng, nào ngờ sơ hở của bọn họ sớm đã có người bên cạnh ghi nhớ. Tự nhiên, đây cũng là nhờ Nam vương quân luôn coi trọng tình báo chiến, tới mức mười lăm tinh binh giả trang người Nam Hàn này cũng vô cùng sống động.

Lương Tiểu Tiểu quát hô một tiếng, mười lăm tinh binh nhân loạn xông vọt lên, nhờ ưu thế lấy khỏe đánh một bất ngờ không kịp phòng bị, trong thoáng chốc đã lao tới cạnh Thuật Hỉ Lãng và Bạch Lang Vương, vây thành một vòng.

Bạch Lang Vương còn muốn giãy dụa, trên cổ đã bị một thứ băng lạnh dán sát vào thịt rồi cắn một miếng, hần kêu lớn lên, rồi cảm thấy vết thương nóng rất một chút, trong chớp mắt xung quanh vết thương lập tức tê liệt. Hần kinh sợ quay đầu nhìn lại, thì thấy một võ sĩ diện dung yêu diễm một tay cầm đao, một tay giữ rắn, ngồi sau lưng mình trên cùng một con ngựa.

“Diệp Khâm, đã lâu không gặp.” Hắc quả phụ quấy tay đeo hoa xà đặt lên vai phải, con rắn nhỏ bịn rịn tự quấn chặt lại.

“Người là... Ô...” Đến lúc này, Bạch Lang Vương ngay cả thân thể cũng không thể động đậy, quả thật sợ hãi muốn chết.

Hắc quả phụ đắc ý cười: “Gọi Ô Hào. Cảm ơn người còn nhớ tới ta.” Vừa nói xong, đã quay đầu sắc giọng quát: “Ai cũng không được phép lại gần.” Mũi đao trên tay chỉ vào mắt trái của Bạch Lang Vương, hễ động đậy sẽ đâm sâu vào.

Sở dĩ nàng chọn Bạch Lang Vương mà không phải Thuật Hỉ Lãng, không phải là do giả công mưu tư, mà tự có lý do của nàng. Một là gia tộc và cấp bậc của Thuật Hỉ Lãng tuyệt đối không bằng đường đường một vương gia. Hai là nàng biết rõ tính cách của Bạch Lang Vương, rất có thể sẽ không quản đến sống chết của Thuật Hỉ Lãng, dứt khoát nhân cơ hội mượn đao giết người.

Thuật Hỉ Lãng quả nhiên sắc mặt đông cứng, chỉ huy binh sĩ xung quanh thoái lui. Bạch Lang Vương không thẹn là vương gia nóng nảy, thấy tình trạng lên quát lên: “Nam Hàn quân ta không có kẻ yếu nhược, người giết ta liền giết, đừng lấy ta ra uy hiếp người khác.”

Hắc quả phụ lại xem hần như kẻ đã chết, một chút cũng không để tâm đến hần, nói với người của mình: “Lui về.”

Thuật Hỉ Lãng hươ đao trong tay, nói: “Nơi này nào có thể dung cho người nói tới là tới nói đi là đi!”

Hắc quả phụ ngửa đầu cười nói: “Đường này là ta mở, rừng này là ta trồng, dựa vào cái gì không thể nói tới là tới nói đi là đi!”

Thuật Hỉ Lãng còn muốn cản trở, đột nhiên cảm thấy trước ngực đau đớn, rồi ngay cả đao cũng không nhắc nổi, nhìn xung quanh, trừ hần ra, những người khác đều ôm ngực lăn lộn dưới đất.

Lương Tiểu Tiểu phát tay thở dài: “Nàng chính là toàn thân mang gai, người của chúng ta thấy còn phải lùi xa ba tấc, các người lại cứ liên tiếp xông tới tìm chết, Bạch Lang Vương nói quả nhiên không sai, trong Nam Hàn quân quả nhiên không có loại yếu nhược___ chẳng qua đều là kẻ ngốc!”

Trong lòng Thuật Hỉ Lãng run lên, bọn họ rơi vào cảnh ngộ hôm nay, có cái nào không phải là do nguyên nhân đầu óc không nhạy bén bằng người. Nghĩ lại hần từ nhỏ tới lớn, ai ai cũng đều dạy hần___ Chiến sĩ

chỉ cần dùng mãnh liệu mạng thì nhất định có thể giành được trận thắng. Hắn vào sinh ra tử đánh trận như thế cũng không biết đã bao lần. Nào ngờ đến một lần thảm bại, liền đánh nát tín niệm kiên định không biết đã mang bao nhiêu năm.

Vậy sự kiên nhẫn thao luyện trước kia của mình tính là gì, lại không bằng người khác động động gân não một chút, hẳn chỉ hy vọng bản thân lập tức chết đi, không cần nhận rõ được sự thật này.

Tiền phương không ai biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, hậu phương thì người lại tàn mạn, nhất thời cũng không tới được, Hắc quả phụ thay Bạch Lang Vương điều khiển tọa kỵ của hắn, dẫn đầu đám người tàn vào rừng cây bên cạnh. Lương Tiểu Tiểu nói: “Thật lợi hại, đó là độc gì? Không chết người chứ.”

Hắc quả phụ duỗi một tay ra, giữa năm ngón tay là mấy cây châm lông bò ngắn quang lấp lánh, nói: “Lượng thuốc không lớn, nếu vận khí tốt cũng sẽ không chết người.”

Lương Tiểu Tiểu thè lưỡi, thầm nói châm lông bò này đâm lên thân những người đó, lại không có một ai phát giác, nhất định là vì độc được lợi hại, vừa nhiễm máu liền làm tê liệt tri giác.

Bạch Lang Vương bị Hắc quả phụ dùng một khối bố rách nhét vào miệng, kêu lên không được, mở mắt trên trán nhìn bản thân phải theo bọn họ chạy loạn vào nơi hoang dã, điên đảo trên dưới gần mấy khắc, cuối cùng tới một vách núi. Vách núi đó có đường đi lên, cạnh đường có cỏ hoang thấp lùn mọc loạn, chính giữa là một con đường đất vàng nhỏ hẹp, rõ ràng bình thường không thiếu người đi tới đây.

Càng đi càng cao, sau đó cũng thấy rõ được đại quân bên dưới ở ba dặm phía đông bắc. Bạch Lang Vương thâm kinh sợ, bản thân hắn ở trong quân là không thấy được toàn bộ, khi tới đây mới biết đội hình đã tàn mạn tới mức độ này. Tiền quân và trung quân dừng lại đợi chờ hậu quân tập hợp, hậu quân thì vẫn tàn mạn, liên tục không dứt từ trong núi trên bình nguyên lao đảo đi tới. Hơn nữa Ô Hào đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cũng không biết nàng có liên quan thế nào với Kim Văn Quảng.

Bạch Lang Vương đang tâm loạn như ma, ngựa đã dừng lại. Hắn sớm đã đặt sinh tử sang một bên, nhưng khi định mắt nhìn kỹ phía trước, tim vẫn không tự chủ đập thịch một cái.

Trước mắt, là một thanh niên nam tử khoát áo xám bạc, trong tay trái cầm nạng nhỏ dài, tay phải chấp sau lưng nhân nhĩ, đứng thẳng trước vách núi. Mặt nhìn nghiêng hơi có chút bệnh trạng, thân hình gầy yếu mà lại hữu lực, giống như cây trúc. Bất tri bất giác, Bạch Lang Vương đã bị sự chuyên chú của y hấp dẫn, thuận theo ánh mắt y nhìn xuống, trên bình nguyên xa gần, có một đường sáng mảnh nhỏ lấp lánh rõ rệt.

“Xuất hiện lỗ hổng nước rồi...” Nam tử đó nói, thanh âm đó dễ nghe như gió thổi qua ống trúc, “Dừng chờ hiệu, bảo người của mình đi lên. Xây đất quanh đê cao lên chút nữa.” Nói xong quay lại nhìn Bạch Lang Vương, lại nói với Hắc quả phụ: “Đây chính là nam nhân của người?”

Hắc quả phụ xì một phát, nói: “Hoàng đại, người đừng nói khó nghe như thế, nếu không Bạch Long nghe thấy thì nhất định sẽ bỏ thêm mật đắng vào được của người.”

191. Q.3 - Chương 198: Ngập Trời.

Mộ Dung Sí Diễm vừa mới đi lấy được, còn chưa đi tới cạnh Hoàng Linh Vũ, cách từ xa đã nghe thấy có người đang nói lời uy hiếp này, không vui nói: “Tên mập đó nếu dám bỏ loạn được, ta sẽ treo hắn lên quất.”

Bạch Lang Vương quay đầu lại nhìn, là một bạch y nhân nhanh nhẹn lạnh lợi từ bên kia sơn đạo đi tới, trong tay còn cầm một hộp thức ăn. Lúc này hắn đã có hơi ngáy ra, vì tuyệt không ngờ được trong địch quân còn có thể thấy được người xinh đẹp lung linh như vậy. Người trước đó mang theo bệnh trạng hơi nhếch miệng cười, mà khí chất cao quý ánh mắt thuần tịnh đó, cùng với chiến trường sát khí bừng bừng hoàn toàn không dung nhập.

Hoàng Linh Vũ cười nói với Mộ Dung Sí Diễm: “Mật đắng không sợ, ta chỉ sợ hắn bỏ một mớ dấm, chi cục ngọt, huyền sâm, tiêu vào thôi, đó là vị đạo phẩm tuyệt nhân gian...” Hoàng Linh Vũ pha trò nhìn Bạch

Lang Vương, “Cho hần thử xem liền biết hiệu quả.”

Hắc quả phụ lấy miếng bố trong miệng Bạch Lang Vương ra, Bạch Lang Vương trầm giọng nói: “Các người là ai!”

Hoàng Linh Vũ chớp chớp mắt, lộ ra vẻ mặt khá tinh nghịch nói: “Ta a, ta gọi là Hoàng Linh Vũ a.”

“Người!” Bạch Lang Vương trừng lớn mắt như chuông đồng.

“Đúng a.” Hoàng Linh Vũ nó, “Các người gọi ta là gì nhỉ... ngô, hình như gọi là ôn thần đi, hắc hắc.”

“Khó trách... khó trách... khó trách trong quân nhiều người bị bệnh như thế, thì ra là vì người gây ra.”

Hắc quả phụ khoe miệng co giật, kéo lỗ tai Bạch Lang Vương về cho hần một bạt tai, mắng: “Khó trách cái đầu người, bọn họ là bị vũ khí dơ bẩn làm bị thương, đây gọi là phong đòn gánh người hiểu không, đồ bại não!”

Hoàng Linh Vũ che miệng cười.

“Cười cái gì mà cười.”

“Không có, ta là nghĩ, nếu Bạch Long đi theo người, sau này sẽ không thể khoa trương được nữa.”

Bạch Lang Vương kinh nghi bất định, nhìn sang áo khoác của Hắc quả phụ, rồi nhìn Hoàng Linh Vũ, cuối cùng hỏi: “Kim Văn Quảng và các người có quan hệ gì!”

Hoàng Linh Vũ thần sắc ngưng trọng, thần bí nói: “Không cho người biết.”

Bộ dáng này chọc Mộ Dung Sí Diệm nhìn không được bật cười. Bạch Lang Vương thì mặt một trận xanh một trận trắng, phát tác không được.

Lương Tiểu Tiểu đột nhiên chỉ xuống dưới: “Bọn họ toàn quân đều đã tập trung dựng doanh!”

Mấy người quay đầu nhìn xuống, quả nhiên vây quanh đường sáng nhỏ vụn đó, Nam Hàn quân bắt đầu dựng trại, dựng lều trại lâm thời lên. Cũng có người bắt đầu đi lấy nước nổi lửa làm cơm.

Hắc quả phụ nói: “Bạch Lang Vương bị bắt, Thuật thống lĩnh bị độc, đêm nay cũng chỉ có thể lập tức hạ trại. Đáng tiếc quân y của bọn họ, lại phải vội một trận.”

Lương Tiểu Tiểu cao hứng nói: “Người Nam Hàn thật không biết tốt xấu, ý vào lượng mưa đầy đủ liền có thể không tu thủy lợi, quả nhiên ngay cả nguy cơ lở đề cũng không biết.”

Thì ra trước đó vì để sơn tuyền tích thành hồ nhỏ, Lục Mang Lâu đã nghĩ tới biện pháp cũ này, cho nổ đất đá xung quanh, đất đá rơi xuống có thể vây thành một cái đập. Sau đó tích ra một hồ tám góc, nước tràn ra thì vẫn như cũ chảy xuống núi.

Nhưng đập đề do biện pháp cũ này tạo ra cũng có chỗ không tốt___ khó thả nước. Nếu dùng hỏa được, đất đá nổ ra lại tự động lấp lại cái lỗ vừa nổ. Phái người đào, lại sợ người chạy không kịp bị nước lớn xối đi. Vì thế mấy ngày đầu, học sinh Lục Mang Lâu cứ chậm rãi xây cao đập trước đó lên, chỉ cần vây nước lại càng nhiều, đập không chịu nổi áp lực, sẽ dần bị rỉ nước, sau đó nước này sẽ càng lúc càng lớn, có thể cuốn trôi toàn bộ đập đi.

Phải nói Nam Hàn quân nếu có người từng tu qua đề, tự nhiên sẽ hiểu được những đạo lý này, nhìn ra được chút dấu vết___ Chẳng hạn như, trên bình nguyên vốn có một con sông to rộng, nhưng đá sỏi dưới đáy sông đều phơi ra, hơn nữa đã khô rồi, đây là vì đã dựng đề được mấy ngày, nước sông toàn bộ chảy đi. Chẳng hạn như, trên con sông khô cạn xuất hiện một con khe nhỏ bắn dục, đây là vì phần đáy đề đã bị áp lực nước mạnh xối ra, đã xuất hiện lỗ hổng nước, và áp lực đang không ngừng khuếch đại lỗ hổng lên.

Bạch Lang Vương cũng thâm kỳ quái đánh trận và tu thủy lợi có gì liên quan, nhưng ngại mặt mũi, không tiện hỏi ra tiếng.

Mặt trời dần chìm vào núi sâu, gió nóng bức cũng lạnh xuống. Đám người Hoàng Linh Vũ ngồi đó ăn lương khô, Sí Diệm và y cùng ngồi lên thăm lũng, Hắc quả phụ thì ngồi bên cạnh Bạch Lang Vương cười hi hi.

Bạch Lang Vương nhìn tới mức da đầu phát tê, hần nhớ hai người từng ân ái như mật ngọt, nhưng sau đó lại dần không đúng vị đạo. Nữ nhân này ý rằng đã thành thê tử của hần, liền liên tục quẫn thúc hần không để đêm đi giao du, không cho phép hần nạp thiếp, không cho hần cùng nha đầu dính líu. Lúc này hần mới để lộ ra ọi người biết thân thế Tây Thương nhân của nàng, để đuổi nàng ra khỏi nhà. Nữ nhân này hiện tại vẫn mỹ mạo như ngày xưa, chỉ đáng tiếc lòng dạ đã như rắn độc.

Hắc quả phụ chậm rãi nói: “Hiện tại ta đều bảo người khác gọi ta là Hắc quả phụ, dù sao người tuy là phu. Nhưng ta cũng đã sớm xem người là người chết.”

Bạch Lang Vương vẫn nhớ khi bản thân hừ thê đã gọi quản gia rạch lên thân lên mặc Ô Hào, đem nàng ném vào trong chuồng heo cùng ăn cùng ở, nhưng dưới ánh trăng xem ra vẫn mang dung mạo mỹ lệ như trước, quát lên: “Không ngờ được quản gia đó thế nhưng có gian dối với người!”

Hắc quả phụ ngạc nhiên: “Gian dối gì?”

“Nếu không phải vậy, sao hần lại dám nghịch lại mệnh lệnh của ta mà bỏ qua cho người.”

Hắc quả phụ vạn lần không thể ngờ nam nhân này lại có suy nghĩ như thế, thương thích đau đớn trên người nàng người khác không thể hiểu được, chỉ có Bạch Lang dần đi vào tìm nàng, mới cho phép hần giúp nàng trị liệu, nào ngờ còn có thể dối lấy suy đoán bản thủ của Bạch Lang Vương này.

Hắc quả phụ còn đang ngây người, Hoàng Linh Vũ đã lạnh giọng nói: “Sĩ Diệm, bịt miệng hần lại. Hắc tử, trên người ta có bệnh, nghe không nổi mấy lời chọc người của hần.”

Mộ Dung Sĩ Diệm đứng lên đi qua, hần vốn có thể điểm huyết bắt Bạch Lang Vương im miệng, nhưng cũng cảm thấy nam nhân này đáng ghét, hướng hồ nguyên văn lời của Hoàng Linh Vũ là bịt miệng hần lại, nhất thời tâm vui đùa nổi lên, liền nắm lấy một nắm bùn, nhét thẳng vào miệng Bạch Lang Vương. Nghĩ rồi nghĩ, để phòng ngừa hần nhổ bùn ra, lại phong bế huyết đạo hoạt động của hần.

Hắc quả phụ ở gần thấy được rõ ràng, lại thấy bộ dáng nhục nhã phần hận muốn chết nhưng lại không chết được của nam nhân này, trong lòng cười đến rút gân, miệng thì nói: “Hoàng đại, người bình thường không phải tuyên dương các loại nhân đạo chủ nghĩa gì sao, người như vậy gọi là nhân đạo hả? Gọi là nhân quyền hả?”

“Nhân quyền là nói với người, người thấy hần có chỗ nào giống người.” Hoàng Linh Vũ nói, “‘Bạch Lang Vương’, ‘Diệp Cầm – Hách Nhĩ Thứ’___ giới ột tên cầm thú!” (*Cầm và Khâm đọc cùng âm, Thọ và Thứ đọc cùng âm)

Bạch Lang Vương nào biết, người khác khi nhắc tới tên của hần đều là run run rẩy rẩy, hoặc là tán dương hần dũng mãnh vô địch, hiện tại lại bị lý giải sai lệch như vậy, tức tới mức mặt mũi xanh tím.

Đang lúc này, dưới chân đột nhiên chấn động, thanh âm trầm nặng như tiếng sấm nổi lên từ mặt đất liên tục vang lên.

Thanh âm đó nổi lên âm âm, trong bóng đêm thật sự đáng sợ, tới mức chiến mã đều kinh hoảng bất định.

“Thành rồi.” Trong giọng nói của Lương Tiểu Tiểu hàm chứa hưng phấn không tên.

Hoàng Linh Vũ chống nạng đứng lên, lặng lẽ nhìn phương xa. Đêm nay sắc nguyệt đặc biệt sáng, lỗ hồng nước cuối cùng cũng vượt qua điểm ranh giới, bờ dề đứng thẳng hơn một năm của hồ tám góc bị sập từ gốc. Đất đá tạp loạn bị lũ trào cuốn đi, một đường đỏ ào xuống dưới.

Hắc quả phụ dụ dằng đỡ Bạch Lang Vương đứng lên, mới ngăn ngửi vài nhịp thở, đất đá thủy lưu đã rơi xuống núi, gặp phải đất bằng cản trở, nổi lên sóng lớn cuộn trời. Đất đá cuộn cuộn không dứt đổ xuống, như chớp giạt đổ về doanh địa của Nam Hàn quân.

Quân doanh chỗ xa rõ ràng đã có người nghe được tiếng động, vội vàng leo ra khỏi quân trường xem thử. Đáng tiếc tầm nhìn trên mặt đất làm sao rộng rãi như núi cao chỗ Hoàng Linh Vũ, cho nên cái gì cũng không thấy.

Bạch Lang Vương chưa từng thấy qua trận thế này bao giờ___ Dòng nước đục ngầu nhanh chóng trào lên, lều trưởng màu trắng nhỏ như hạt đậu dính liền thành một hàng, đối mặt lũ lớn rõ ràng không thể chịu nổi

một kích. Sóng lớn như lũ, ngay cả sức lực ngăn cản cũng không có, đã bị hoàn toàn nhấn chìm.

Như vừa tỉnh mộng. Trong đầu Bạch Lang Vương vang lên ong ong, đánh trận nhiều năm như thế, không ngờ được sinh mạng lại không chịu nổi một kích đến vậy, không ngờ quân đội của bản thân lại yếu ớt như thế. Trước đây bán mạng liều chết tính là gì, những chiến công đã từng dựng lập cũng tính là gì?

Trong thoáng chốc, một trận nước lớn đã phủ định toàn bộ phần đầu cả đời của họ.

“Sử sách ngày sau đại khái sẽ nói, Nam Hàn quân gặp nhược thì cường, gặp cường thì nhược. Bất luận người trước đây đã đánh thắng bao nhiêu trận, một trận chiến bại sẽ phủ định toàn bộ của người.” Hoàng Linh Vũ nói, “Hy vọng kẻ hiếu chiến sẽ biết kìm hãm từ trận này, từ nay về sau đừng dấy lên chiến hỏa nữa.”

Mặt trời sáng rõ, hồ tám góc yên tĩnh luân chuyển, xung quanh toàn là đá loạn và những phiến đất bùn lớn, còn có những thân cây bị nhổ bật gốc. Di thể bị dè trong đồng loạn thạch, nhấn chìm trong bùn lầy, có người đang còn trong mộng đã bị chìm chết, còn có không ít là bị đá tảng trong dòng nước đánh cho vỡ xương nát thịt mà chết.

Binh sĩ Nam Hàn quân còn sót lại không thể ngờ, câu nói “Đại nạn không chết ắt có hậu phúc” không hề ứng nghiệm trên người bọn họ.

Hắc quả phụ cưỡi khôi giáo Nam Hàn xuống, thả ngựa từ trên núi xuống càn quét Nam Hàn quân tàn cục. Nàng một thân hồng trang như hổ vào đàn dê, trong quân trận giao chiến vô cùng bắt mắt.

Hoàng Linh Vũ lặng lẽ nhìn, đột nhiên có tiếng vó ngựa truyền từ dưới chân núi lên. Y quay đầu nhìn lại, rồi ngậy người tại chỗ.

192. Q.3 - Chương 199: Một Lời Đã Định.

[Nam Hàn đô thành – Trong kinh]

“Thật đủ mệt.” Kim vương gia lau mồ hôi, cảm thấy trên người có vị lạ. Từ khi lãnh địa của Mộ Dung Nhuệ Việt rút về Hàm Đan, bức cung, đoạt quyền, trong nửa tháng, đã đem tiểu hoàng đế đuổi khỏi hoàng vị. Hắn nhìn nam nhân bên cạnh mình, cảm thấy người này cũng dơ bẩn muốn chết, nhưng rõ ràng là không hề để tâm đến chuyện đó, giống như từ nhỏ đã lăn lộn trong hồ nước bẩn lớn lên, đã quen với nó.

Diêm Phi Hoàng, thật là một nam nhân không đơn giản.

Hôm đó, Diêm Phi Hoàng không biết tại sao lại cạo sạch bím tóc của mình, tiếp theo lại thay đổi tính cách, không còn đuổi cùng giết tận Mộ Dung Nhuệ Việt nữa, ngược lại nói với hắn. “Trở về đi.”

Trở về, trở về Nam Hàn đô thành, nhân lúc Bạch Lang Vương và cấm vệ quân đều không ở đó, nhân lúc tiểu hoàng đế liên tiếp phát ra mười mấy đạo kim bài chiếu chỉ muốn Hắc Vũ Kỳ từ bỏ cuộc chiến cùng Mộ Dung Nhuệ Việt.

Đám người Nam Hàn chưa từng đánh trận cỡ nào, không có Bạch Lang Vương làm chủ cốt, liền cho rằng Hắc Vũ Kỳ quân ăn chay, vì thế suốt đường trở về Nam Hàn đô thành, đều không gặp phải trở ngại. Mà tiểu hoàng đế tới khi bị Hắc Vũ Kỳ quân lớp lớp vây trên Sùng Lễ điện, mới biết bản thân trong lúc sai lầm đã triệu hồi đội quân không thể triệu hồi.

Kim vương gia và Diêm Phi Hoàng đứng trên đầu thành mặt trời chiếu rọi, trong ngoài tường thành đều là đại quân đen nghịt. Trong thành vẫn là chín ngàn binh mã tiên phong Hắc Vũ Kỳ. Mà ngoài thành, là phủ binh các nơi nghe tin hoàng đế gặp nạn liền tới thảo phạt.

“Người nói, là bọn họ công phá thành môn trước, hay là trợ quân của chúng ta tới nơi trước?” Kim vương gia hưng phấn hỏi, không chút lo lắng kết cục binh bại buông thành. Vì không tất yếu phải lo lắng, hắn biết Diêm Phi Hoàng đã an bài rất tốt, quân chủ lực của mình đã ở ngoài trăm dặm tu chính, một khi đường

tinh thần sung nhuệ hoàn tất, những phủ binh có thể coi là đội quân ô hợp này quyết không có tính uy hiếp nữa.

“Trời mưa rồi.” Diêm Phi Hoàng nhàn nhạt nói.

Kim Bội Nhĩ Đan Ninh duỗi tay ra, qua rất lâu, quả nhiên tiếp được mấy giọt mưa. Lại qua không lâu, trên mũ đầu truyền tới tiếng vang tách tách, mưa thật lớn. Chẳng qua là một trận mưa hạ bình thường, Diêm Phi Hoàng tại sao lại lộ ra biểu tình kỳ quái như thế? Kim vương gia khó hiểu, nhưng không tiện hỏi. Từ khi bọn họ quen biết tới nay, rất ít khi thấy hắn thương xuân bi thu như vậy. Kim vương gia đột nhiên nhớ tới không lâu trước đó, Diêm Phi Hoàng cũng có thần sắc như vậy nói về quá khứ của mình cho hắn.

Mưa a...

Diêm Phi Hoàng ngẩng đầu nhìn bầu trời xa thẳm, lớp mây dày đặc che phủ chân trời, mưa dần lớn hơn, bao vây lấy hắn. Rất muốn hỏi Hoàng Linh Vũ, trận mưa vào kiếp trước đó, có lạnh hay không. Khi leo ra khỏi huyết mộ, có đau hay không. Nhưng khi chân chính gặp y, cuối cùng vẫn là không hỏi ra được.

Cho dù thân thể đã không còn giống nữa, nhưng linh hồn là tương đồng, Hoàng vẫn là Hoàng, sẽ không vì trọng sinh tới thế giới này mà có gì thay đổi___ Diêm Phi Hoàng từng nhận định như vậy.

Nhưng hiện thực lại tàn khốc như thế. Trùng phùng trong quân trường, khó thể nói rõ. Một ánh mắt tiết lộ bao nhiêu là cảm xúc, Hoàng Linh Vũ tuy vẫn cười hi hi đối diện hắn, nhưng hắn đã biết, nhiều năm trời sống trong hối hận và bị thương không chỉ có mình hắn. Người mong trùng phùng ở trước mắt, khoe mắt mang theo hoài niệm, còn có tang thương nặng nề. Ở kiếp trước hắn phản bội Hoàng Linh Vũ, khi Hoàng Linh Vũ vì sai lầm của hắn mà bị chôn trong mộ cổ, khi hắn uống độc được mà Hoàng Linh Vũ chuẩn bị, bọn họ đã không thể nào xóa sạch vướng mắc sống bên nhau nữa.

Diêm Phi Hoàng nhắm hai mắt lại dưới những giọt mưa không ngừng tuông xuống, hắn vốn nghĩ đem cả đời này tiêu phí trên triều đường, tận tâm tận lực tranh đoạt quyền thế, ít nhất có thể khiến phân tranh giữa các nước lắng xuống, dù phải dùng thủ đoạn cứng rắn vẫn muốn lấy được thái bình thiên hạ. Không cần quá lâu, chỉ cần có thể khi hắn còn sống, bảo vệ người không thể ở bên nhau đó là đủ.

Vốn cho rằng bản thân kiếp này sẽ bị sai lầm kiếp trước bó buộc, nhưng vẫn là tính sai. Kết quả mỗi đời mỗi thế, luôn là hắn được Hoàng Linh Vũ cứu chuộc.

“Không cần thiên hạ thống nhất, cũng có thể đổi lấy hòa bình...” Diêm Phi Hoàng thở dài nói: “Ta quả nhiên vẫn không bằng người a.”

Kim vương gia kỳ quái nhìn Diêm Phi Hoàng, hỏi: “Không thống nhất, làm sao hòa bình?”

Diêm Phi Hoàng nói: “Phát động chiến loạn lẽ nào không phải là người sao? Nếu nhân tâm bất định, cho dù thiên hạ thống nhất, ai lại có thể bảo đảm sẽ không có chiến tranh. Thế gian này, chuyện phụ tử tương sát, huynh đệ bất hòa lẽ nào còn ít sao, ngay cả nội loạn cũng không thể nào giải quyết, còn bàn gì tới thống nhất thiên hạ.”

Trong lòng Diêm Phi Hoàng nhẹ nhõm đi rất nhiều, hắn nghĩ, bản thân vẫn rất may mắn, cuộc sống trong triều không phù hợp tính cách của hắn, may mà Hoàng Linh Vũ đã nói cho hắn biết còn có một con đường khác, hắn cuối cùng có thể buông xuống sự hồ thẹn trong lòng, sau trận chiến này, cũng có thể theo Hoàng Linh Vũ ẩn mình trong phố chợ, vân du thiên hạ.

Kim vương gia như có sở cảm, mà Diêm Phi Hoàng cũng đã chuyển mắt nhìn xuống cửa thành___ Tiếng tạp âm không dứt bên tai, thế mưa càng lúc càng lớn tuông xuống. Trừ bản thân và Bạch Lang Vương, hoàng gia cứu vương toàn bộ tập hợp ở ngoài thành, đám hoàng thân bị thịt được phân phong từng vùng riêng này, nghe nói hoàng đế bị giết, liền nổi lên suy nghĩ thảo phạt phản tặc, ai nấy đều muốn tranh công làm hoàng đế, cũng không biết hoàng đế này có cái gì đáng làm.

“Từ nay về sau người định thế nào?” Kim vương gia hỏi.

“Người còn nhớ tình cảnh khi lần đầu gặp ta năm đó không?” Diêm Phi Hoàng không đáp mà hỏi.

“Tự nhiên là nhớ, người hiện tại so với lúc đó thì tuấn tú nhiều rồi...” Kim vương gia hài hước sờ tóc mới nhú trên đầu hắn, Diêm Phi Hoàng lập chí không tiếp tục cạo tóc, nửa tháng qua, trên cái đầu trọc lóc đã mọc lên đám tóc đen dài nửa tấc, xem ra thủ cảm rất tốt.

Diêm Phi Hoàng đánh rớt sắc thủy của hắn, nói: “Lúc đầu chúng ta đã ước định, người muốn một quốc gia có thể cho người tự do hành động, ta muốn một thế giới không có phân tranh. Nhưng sau trận chiến này, đại khái đã không còn là chuyện do chúng ta quyết, cho nên ta sẽ ly khai.”

“Sau trận chiến này... tại sao.” Đối với thái độ đột nhiên mà tới của Diêm Phi Hoàng, Kim vương gia rõ ràng trở tay không kịp, “Chiến loạn chưa ngừng, phân tranh chưa tận, người dựa vào cái gì mà lưu lại một đồng hỗn loạn rồi bỏ đi.”

“Quả thật chưa ngừng, nhưng không còn cần tới chúng ta nữa. Không biết người có từng nghe một câu...”

Kim vương gia nghiêm túc nhìn Diêm Phi Hoàng, bọn họ sống cùng mười mấy năm, như thầy như bạn, Diêm Phi Hoàng làm chuyện gì cũng không từ thủ đoạn, nhưng chưa từng khiến hắn thất vọng. Có lẽ lần này cũng giống như mọi lần trước, lời hắn nói ra, có thể mang tới gợi ý khác người thường, cho hắn thấy tầm nhìn càng rộng lớn hơn.

“Tương lai của bản thân, không cần người khác giúp đỡ tạo dựng.” Diêm Phi Hoàng nói, “Người không quen nhìn nô tính của bách tính lại nặng như thế, nhưng người có từng nghĩ qua, những nô tính này lẽ nào là sinh ra đã có hay sao? Hoàng gia đã thiết lập quy phạm cho thiên hạ, quyết định tương lai điển hình cho bách tính. Bọn họ không thể dựa vào hai tay của mình mà sáng tạo ra, chỉ đành dần dần khuất phục quyền thế, nô tính cuối cùng nhập cốt.”

“...”

“Cái chúng ta cần làm, chính là đánh vỡ gông xiềng này. Sau trận chiến này, trong hoàng tộc tất có nội loạn lâu dài. Các long tử long tôn tự mình đánh mình còn không kịp, thì còn nói gì tới việc đi bó thúc hành vi của bách tính. Tương lai sau đó, cứ để bách tính tự chọn lựa là được.” Diêm Phi Hoàng ngừng một lát, nói, “Một khi tư tưởng tự do nảy mầm trong lòng bách tính, ngọn lửa nhỏ cũng có ngày cháy lan đồng cỏ.”

Cuộc nói chuyện của Hoàng Linh Vũ và hắn tuy không dài, nhưng đường lối suy nghĩ rõ ràng, không tốn bao nhiêu công sức đã thuyết phục được hắn. Mà nay, cũng càng nghĩ càng có đạo lý. Không trải qua khai sáng và giải phóng tâm tư, cho dù có thay triều đổi đại, cũng chẳng qua là những người bất đồng sử dụng những hệ thống khác biệt thống trị thiên hạ mà thôi.

“Tư tưởng? Nhưng ‘ngọn lửa nhỏ’ của người nói thì ở đâu?”

“Bước đầu quả thật rất khó, nhưng Hoàng Linh Vũ đã thay chúng ta làm rồi.” Diêm Phi Hoàng mỉm cười đối mặt với tiếng quát mắng dưới cửa thành.

“Người không thấy được, đám người của Lục Mang Lâu... bỏ đi, đợi qua trận này, ta sẽ mang người đi nhìn, có thể tự do tự tại tiêu dao phố chợ, không cần lo lắng cuộc sống đế vương hiểm ác, không phải chính là sở nguyện của người sao?”

Kim vương gia nhìn nụ cười tự tin của Diêm Phi Hoàng, phản phát như trở lại khi mình còn rất trẻ. Lúc đó ảo tưởng có thể làm một vương gia tự tại, cả ngày hi hi ha ha cùng Diêm Phi Hoàng trôi qua mỗi ngày thái bình, qua rất nhiều năm, cũng đã không còn hy vọng nữa.

“Vậy thì, một lời đã định?” Hắn gơ lòng bàn tay ra.

“Một lời đã định.” Diêm Phi Hoàng gơ tay ra, chồng lên tay hắn, vỗ chương lập thẻ.

“Đúng rồi, nghe nói lần này người mang về một lão yêu phụ tóc trắng?”

“Sao người cũng nghe nói nữa?”

“Ta đặc biệt để nàng sung quân nấu cơm thổi lửa, nhưng vai nàng ta không thể gánh tay không thể nhấc, tính cách lại xấu, binh sĩ đều khinh thường nàng ta, chuyện này sớm muộn cũng truyền ra toàn quân. Nàng ta là người gì của người?”

“Cái này sao...”

“Chuẩn bị an trí nàng ta thế nào?”

“Cứ làm như vậy đi, nàng ta bị phế võ công, những cái khác cũng không biết chút gì, ra ngoài cũng chỉ có thể làm một khất cái mà thôi.”

“... Không nhìn ra nàng ta còn biết võ công, xú lão thái bà đó, ta vẫn luôn cảm thấy phẩm vị của người thực sự là kém cỏi cực điểm.”

Diêm Phi Hoàng bức bối vô cùng nghĩ, không phải chỉ là thu lưu Mạc Xán sao, sao ai cũng đều cho rằng hần và nàng ta có quan hệ không thể nói với người chứ? Thế nhưng còn dính dáng tới phẩm vị của hần, thật là kẻ cầm ăn hoàng liên ngay cả đấng cũng không thể nói a.

193. Q.3 - Chương 200: Đại Thế Đã Mất.

Trời mưa.

Nhưng lại không có nước mưa nào có thể dính lên người.

Hoàng Linh Vũ quay đầu lại nhìn, Mộ Dung Sí Diễm cầm dù đứng sau lưng y, y âm thầm suy nghĩ, cảm thấy bản thân có lẽ vẫn rất thanh tĩnh, vì thế lại quay về nhìn phía trước, một con ngựa khỏe nhàn nhả chở một người đầu đội mũ trùm đi lên núi. Người ngồi trên ngựa, xác xác thực thực, không cần nghi ngờ chính là Mộ Dung Bạc Nhai. Trên vách núi tiếng hô sát truyền tới không ngừng, Nam Vương quân không để gì mới đợi được tới trận này, như hổ như sói xông chuồng, dốc chiến cùng phần tử ngoan cố không chịu đầu hàng.

Nhưng bên kia sườn núi, trong nhất thời chìm vào tĩnh lặng, cho tới khi Mộ Dung Bạc Nhai đi tới trước mặt, kéo mũ xuống, thất vọng lầm bầm nói: “Nhìn thấy ta lại trưng gương mặt người chết ra, quá thương tâm rồi.”

Lúc này, chất đầy trong lòng Hoàng Linh Vũ, toàn là yên tâm.

“A a, ngây rồi nha, ngây rồi nha, Hoàng đại cũng có khi ngây ngốc như vậy nha!” Sau lưng Mộ Dung Bạc Nhai truyền tới tiếng cười trẻ trung. Thì ra là Lý Sáng, Thu Ngựợc Thủy, Nhạc Huy cũng đều đi theo.

“Ta... ta nghe nói, người trúng một tiễn...” Vì tâm tình dao động, câu Hoàng Linh Vũ nói ra cũng trở nên ngắt quãng, không trấn tĩnh như bình thường.

Mộ Dung Bạc Nhai ngồi trên ngựa cúi nhìn y rất lâu, mới nói: “Ta nghe nói mấy ngày nay người loạn đến khản trương a...”

Hoàng Linh Vũ mắt sắc như dao quét qua vai trái vẫn không động dấy của hần, hỏi: “Tay bên đó của người thế nào rồi?”

Mộ Dung Bạc Nhai lúng túng gãi đầu cười ngốc: “Thật ra cũng không có chuyện gì, như vậy rất tốt, thật rất tốt.” Chẳng qua không cười được bao lâu liền phát hiện sắc mặt Hoàng Linh Vũ càng lúc càng âm trầm, rất có khí thế gió mưa sắp ập về, dọa cho hần tim đập thình thịch, vội thu lại nụ cười, ngoan ngoãn nói, “Nhạc Huy phong kinh mạch cho ta, đợi độc tính qua đi sẽ giải.”

Thu Ngựợc Thủy kịp thời đi lên giải thích: “Độc này chính là khiến người đau đớn khó ngừng, qua một thời gian giải phong cho hần thì không vấn đề nữa.” Nàng nói xong còn quay sang nói với Hắc quả phụ, “Nếu không để lão sư lại xem thử, càng có lực thuyết phục hơn.”

Nhạc Huy liền bất mãn nói: “Độc là không thành vấn đề, cho nên tới lúc điều lý thân thể rồi, nói thế nào cũng phải để Bạch lão sư tới khai phương thuốc mới đúng.”

“Hừ hừ, ta biết mà, dám học y các người ai ai đều không phải thứ tốt lành, chính là sắt tâm muốn xem thường kẻ học độc chúng ta có phải không. Sau này ta sẽ chú ý, có độc liền thử lên người người, xem người có bao nhiêu năng lực, có thể giải được bao nhiêu loại độc?”

Lý Sảng chỉ sợ thiên hạ không loạn chen mồm vào: “Người làm sao mà nữ a, độc chết hẳn rồi, vậy không phải là diễn phiên bản thật tuồng mưu sát thân phụ sao!”

Nói tới đây, trong nhất thời trở nên thiên hạ đại loạn, vài tiểu bối không thêm bận tâm tới sự hiện diện của trưởng bối bắt đầu đánh nhau, rất náo nhiệt. Thông qua bóng người hỗn loạn, Mộ Dung Bạc Nhai nháy mắt với Hoàng Linh Vũ, chỉ chỉ đám hậu bối đó, Hoàng Linh Vũ dùng biểu tình bất đắc dĩ nhún vai, coi như không có ý định quấy rầy buổi kịch nháo của bọn họ.

Hoàng Linh Vũ đột nhiên nhớ tới chuyện rất lâu rất lâu về trước, không biết là vị đàn chị nào đột nhiên nổi cảm tưởng, nói tình yêu trên đời này, đẹp đẽ nhất chính là tình yêu không chứa bất cứ tạp chất nào.

Tình cảm của Bạc Nhai dành cho y bao hàm nhiều tạp chất như thế. Có lẽ sau này sống chung, Bạc Nhai sẽ không quên cảm giác hổ thẹn vì chân y bị thương, sẽ lo lắng y còn đột nhiên ly biệt, còn sợ y sẽ quay sang chọn lựa Diêm Phi Hoàng mà bỏ đi.

Nhưng tình yêu là gì ai có thể nói cho rõ được, tình cảm thuần túy đương nhiên trong suốt mỹ lệ như thủy tinh, nhưng tình cảm xen vào tạp chất, cũng giống như kim cương sau khi cắt gọt, khúc xạ ra ánh sáng nhiều màu, xa xỉ mà quý giá. Từ bỏ tiếc hận kiếp trước, có được Bạc Nhai bầu bạn lâu bền, cảnh ngộ nhân sinh biến hóa vô thường, nhưng cuối cùng có thể đứng vững bên cạnh người này.

Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên cảm thấy không đúng, ai ai hô hoán lên: “Thấy cũng đã thấy rồi, người khóc cái gì nữa a...”

Hoàng Linh Vũ lau lau mắt, mới phát giác thế nhưng lại rơi lệ. Nhưng thấy bộ dáng Bạc Nhai ngồi trên ngựa tay chân vô thức, không kìm được bật cười nói: “Không phải chỉ là mắt chảy nước sao, người không thể làm như không thấy hả? Cứ nhìn bọn Lý Sảng đi, nào có ai có gan nói ra chứ, đi theo bọn họ học hỏi đi, nếu không ta có trên một trăm biện pháp để khiến người muốn sống không được muốn chết không xong.”

Có lương tâm nhất chính là Lý Sảng, trong lòng nghĩ những thủ đoạn của Hoàng đại đó không phải là thứ con người có thể chịu, len lén nháy mắt ra hiệu cho Bạc Nhai. Còn về tên Nhạc Huy ăn thịt người không nhả xương kia, trong lòng mặc niệm rằng chuyện của đôi vợ chồng nhà đó, không thể chen vào không thể chen vào, chờ Hoàng đại lúc nào đó làm người nữa chết ở trên giường, ta lại đi chấn trị chấn trị cho người. Thu Ngược Thủy thì càng có tính toán, thầm nghĩ Mộ Dung Bạc Nhai xem ra cũng đã là mạng ở rế, làm chủ vẫn là Hoàng đại, thân là một thành viên của Lục Mang Lâu... tự nhiên phải lấy ý kiến của Hoàng đại làm chủ, muốn người sống thì người sống, muốn người chết thì người chết.

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn những hậu bối đó, quả nhiên vẫn là nhìn như không thấy giả vờ gây nháo. Nhưng không biết tại sao, dần dần có cảm giác gió lạnh từng trận, sau lưng không kìm được phát lạnh. Hắn cuối cùng bại trận đầu hàng: “Coi như người lợi hại, ta cũng không đấu với người, chẳng qua hiện tại người tàn chân, ta thương tay, ngược lại giống như kẻ cầm lấy kẻ điếc ____ vừa khéo một đôi.”

Mà khi bọn họ đang vui vẻ, Hắc quả phụ đột nhiên tức giận quát lên một tiếng: “Chạy đi đâu!”

Mấy người nghe tiếng nhìn sang, thì ra là Bạch Lang Vương không biết tại sao đã giải được huyết đạo, lão đảo chạy ra ngoài. Nam nhân này cũng coi như có tự tôn, nhặt ngay một phiến đá nhắm vào cổ mình, quay lưng về vách núi, lớn tiếng nói: “Muốn giết liền giết, muốn xẻo liền xẻo, ta Diệp Khâm – Hách Nhĩ Thọ hôm nay bình bại hỗn địa, vốn đã có ý tự tận. Nhưng trước khi chết cũng không muốn nữ nhân người sỉ nhục ta!”

“Diệp Khâm – Hách Nhĩ Thọ, người rất có khí khái, xem xem hiện tại làm động tác gì đó, từ đầu đến chân cực giống như đại tiểu thư vì mất trinh tiết mà muốn cắt cổ tự tận. Người có gan thì cứ từ đây nhảy xuống đi, Ô Hào ta sau này sẽ nói với người thiên hạ, người là vị ở bên hồ tám góc bị ta ở trước mặt mọi người dùng x cục của người, phản hận chống chéo, vì thế tự tận.”

Bạch Lang Vương tự nhiên biết ‘dùng x cục’ là có ý gì, cho dù bị nam nhân dùng qua đều đã là sỉ nhục không thể diễn tả, huống hồ còn là bị nữ nhân dùng, miệng hắn run rẩy, tức không thành tiếng, cứ “Người, người” không ngừng, nhưng phiến đá trong tay thì không thể cắt xuống.

Hắc quả phụ cười khà ồ nói: “Sau đó lại viết vào sử sách, người coi như danh lưu thiên cổ rồi, là đại tướng quân, đại vương gia đầu tiên trong lịch sử vì mất đi trinh tiết ‘mặt sau’ mà tự tận. Hơn nữa cho dù nhảy

xuống dưới, vách núi này cũng không tính là quá dốc, dù sao cũng có thể lưu lại hình người cho người, đem di thể của người ban thưởng cho những người có ‘sở thích đặc thù’ chơi đùa cũng là một chuyện hay.”

Thân thể Bạch Lang Vương lão đảo muốn ngã, cuối cùng không thể nào chịu đựng được ngôn ngữ từng câu công tâm của Hắc quả phụ, thân thể mềm nhũn, ngã dưới đất.

Hắc quả phụ đi tới cạnh hắc củi lưng, nói: “Có đệ tử Lục Mang Lâu ta xuất sơn, loại người như các người cho dù không chết, rất nhanh cũng đều sẽ thất thế. Tạm thời để người sống, người cứ từ từ thưởng thức, thiên hạ này đảo lộn như thế nào.”

Bạch Lang Vương quay đầu nhìn, dưới núi không xa là chiến trường. Trải qua nhiều ngày cơn bão, hỏa pháo, cạm bẫy, nhiễu loạn, ngập nước, những người còn sót lại không ai còn ý chí chiến đấu, không bao lâu đã bỏ giáo đầu hàng. Liên tục phủ phục dưới đất run rẩy không ngừng. Đến lúc này, rốt cuộc vẫn là đại thế đã mất.

194. Q.3 - Chương 201: Chương Kết Cục.(1)

Song tử tinh hệ – Sao Hải Dương.

Tạm không nói Hắc quả phụ sẽ xử lý cựu oan gia phụ tâm bạc tình kia thế nào, Hoàng Linh Vũ cũng không có hứng thú quản chuyện nhà người, vừa thấy Bạch Long buộc chặt cái bụng bự của mình vội vàng từ hậu sơn chạy qua trợ trận cho Hắc quả phụ, liền gọi Sí Diệm giúp y lên ngựa của Bạc Nhai, nắm dây cương đi xuống núi.

“Mộ Dung Nam Cẩn ở dưới thu thập tàn cục phải không, doanh trung quân ở sườn núi, chúng ta tới đó đợi hắn.” Y giải thích như thế.

Chẳng qua, lưu Sí Diệm lại đây quan sát kịch luân lý gia đình tựa hồ không mấy thỏa đáng, trước khi đi Hoàng Linh Vũ chỉ vào ngựa của Hắc quả phụ, bảo Sí Diệm cũng đi cùng. Đương nhiên, lưu đám học sinh lại đây quan sát đại quyết chiến kẻ cũ người mới càng không thỏa đáng, vì thế thuận tiện cũng bảo bọn Nhạc Huy cùng xuống, khiến Lý Sảng liên thanh kêu đáng tiếc.

Trên đường xuống núi, Mộ Dung Bạc Nhai có Hoàng Linh Vũ dựa trước người, chỉ cảm thấy tâm thỏa mãn, ngây ngất như say hơi men, gác cảm lên vai Hoàng Linh Vũ, nhẹ giọng hỏi: “Ta thấy sắc mặt ngươi kém lắm, trận này sao lại làm thân thể tệ hơn, trở về phải chú ý nhận với ta.”

Hoàng Linh Vũ khinh thường nói: “Ta đây rất có chừng mực, hiểu rất rõ đối với thân thể của mình. Người yên tâm, ta cũng sẽ không yên tâm lưu lại một mình kẻ gây họa người trên thế gian đâu đúng không? Cho nên ta sẽ không sớm bỏ mạng nhỏ của mình vậy đâu.”

Bạc Nhai cười hắc hắc, cắn tai y nói: “‘Vì ta cho nên quyết sẽ không chết’, nghe thật khiến ta cảm động.”

“Ta không có nói như thế.”

“Nghe thì chính là ý đó.”

“Người cứ tự mình vọng tưởng đi, ta cũng không tranh với người.”

“Đây là sự thật, người tranh không lại.”

Hoàng Linh Vũ giơ tay xin hàng: “Phải phải.”

“Tinh thần tựa hồ không tồi.”

“Đây là đương nhiên!”

“Xong trận này, trở về phải điều dưỡng đàng hoàng...”

“Còn điều?! Tha cho ta đi được không?”

Bạc Nhai hiếm khi thấy Hoàng Linh Vũ cầu tha, một tay ôm y, dịu dàng cọ vào mặt y, yên lặng không nói. Hoàng Linh Vũ cảm thấy cao hứng, thấp giọng nói: “Kể làm người bị thương là người đứng dưới ‘soái cờ’ đúng không. Ta vốn nói đứng dưới soái cờ một kẻ cũng không bỏ qua, lần này quả nhiên ngay cả cây cờ cũng gặp nạn.”

Mộ Dung Bạc Nhai nhìn xuống núi, quả nhiên không thấy bóng dáng, nước lớn ngay cả miếu long vương cũng có thể cuốn trôi, huống hồ là một cây cờ nhỏ bé? Bất giác thất thanh: “Thì ra người thế nhưng lại là người có thù tất báo như thế, đáng thương ta từ nay về sau phải quần với người, nếu như đắc tội người, chắc không phải sẽ không biết mình chết thế nào đi?”

“Còn cần hỏi, nhất định là ngốc chết.” Hoàng Linh Vũ mắt long lanh đảo đảo, đột nhiên lại nói: “Ta thật sự vẫn rất không cam tâm.”

“A? Người hiện tại là mỹ nhân trong lòng, còn có gì không cam tâm nữa.” Vừa nói vừa dùng lồng ngực của mình đỉnh vào lưng Hoàng Linh Vũ, thể hiện rõ bản thân chính là ‘mỹ nhân’ đó.

Hoàng Linh Vũ buồn nôn trề môi: “Ta đây mang tên gì, ‘Hoàng Linh Vũ’ là ôn thần, ‘Lục Năm Giác’ cũng chẳng qua là đứng đầu trong số ‘người đi đường giáp ắt bính đình’. Huống hồ là người còn tự xưng mỹ nhân, thật không biết xấu hổ...”

“Người rốt cuộc có gì không cam tâm a, nói ra đi, ta giúp người làm không được sao.”

Hoàng Linh Vũ hừ hừ rồi tự cười một trận, nghe tới mức trong lòng Mộ Dung Bạc Nhai cũng nhảy dựng, không biết y lại đang nghĩ tới chủ ý gì muốn trừng trị mình. Cuối cùng Hoàng Linh Vũ nói: “Ta dù sao vẫn là người đọc sử sách, mắt thấy lịch sử đang biến hóa, bản thân lại không thể lưu lại một danh tiếng tốt, thậm chí chưa từng làm qua chuyện nào chân chính muốn làm, vì thế thật không cam tâm.”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Ta muốn thế nào a...” Hoàng Linh Vũ dùng ánh mắt quái lạ đánh giá hắn, tới mức trong lòng Mộ Dung Bạc Nhai cũng phát lạnh, không biết bản thân lại đắc tội người này thế nào. Hắn đang muốn mở miệng bào chữa, Hoàng Linh Vũ lại đột nhiên dùng sức hít vào một hơi thật sâu thật sâu thật sâu thật sâu, tiếp theo bắt đầu hú lên.

Các binh sĩ quân tướng đang thu thập tàn cục nghe thấy tiếng vang này, đều ngậy ra, vì không biết là tên phát bệnh thần kinh nào lên cơn điên, đều không rõ cho nên tìm trái tim phải, cuối cùng tìm theo tiếng thì thấy Hoàng Linh Vũ và Mộ Dung Bạc Nhai cùng cười một con ngựa.

Lúc này, thái dương đã lặn xuống núi, vì mưa qua trời sáng, trên bầu trời đặc biệt trong trẻo, xanh lam mà phiến tím. Vách núi bình địa đều ánh lên tia sáng nhàn nhạt. Trong quân người đọc sách ít mà người cầm nỏ lại nhiều, người thị lực tốt không khó thấy được hai người trên ngựa dùng tư thế nào để dựa vào nhau.

Chỉ thấy tay của Mộ Dung Bạc Nhai vẫn còn ôm ngang trên thắt lưng Hoàng Linh Vũ, tuy hắn bản tính tiêu sái tự tại, rốt cuộc vẫn là chưa trải qua trận thế này, vừa thấy ánh mắt của ngàn quân vạn mã đều nhất tề xoẹt xoẹt bắn tới đây, mặt hắn lập tức nóng lên, máu nóng trào lên đầu muốn ngừng cũng không ngừng được. Nhưng chính là không nỡ buông tay, cầu tha nói: “Đừng hú nữa, mọi người đều nhìn qua đây rồi...”

Hoàng Linh Vũ quả nhiên nghe lời dừng hú, nhưng vẫn không để Bạc Nhai kịp thấy may mắn, Hoàng Linh Vũ đã trở tay nắm y sam Mộ Dung Bạc Nhai, kéo đầu hắn xuống, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mạnh bạo hôn lên.

195. Q.3 - Chương 202: Chương Kết Cục (2)

Trầm mặc...

Lúc này Mộ Dung Nam Cẩn đang ở dưới núi chỉ huy quân đội thu binh, an trí chuyện tù binh, khi nghe thấy tiếng kêu điên cuồng của Hoàng Linh Vũ, ban đầu cho rằng là Mộ Dung Bạc Nhai đối với y làm chuyện

không nên nào, vì thế tìm theo hướng tiếng mà nhìn. Đợi khi nhìn sang, lại thấy là đệ đệ của mình ngây ngốc người bị phi lễ. Hấn kinh hô một tiếng liền che mắt không nhìn nữa, chỉ mỗi tưởng tượng biểu tình uốn éo đặc biệt của Bạc Nhai liền cảm thấy thấm không thể nhận.

Nam nhân, và nam nhân...

Rất lâu, liền có lao xao lao xao không dứt vang lên bên tai, vốn là các binh sĩ đang thu thập binh khí thấy được một màn kinh tâm này, phát ngốc luôn, cho tới lúc này mới phản ứng lại, toàn thân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất nhìn cuộc biểu diễn công chúng mà không người bình thường nào có thể chịu. Bọn họ suy nghĩ tuy nhiều, nhưng phản ứng thì đều cùng về một hướng, ai nấy đều há rộng miệng, kinh nghi bất định.

Oanh một tiếng, không biết là ở đâu bùng lên tiếng cười. Hoàng Linh Vũ cũng không cần nhìn đã biết là do đám Lục Mang Lâu gây nên, khí thế bừng bừng bùng Mộ Dung Bạc Nhai ra, trong lòng đắc ý hết sức, tích đủ khí lực, đề cao âm thanh, chống nạnh quát lớn: “‘Nam nam thụ bất thân’ câu thí gì đó___ tổ huấn cổ truyền hại chết người gì đó___ toàn bộ đều___ biến hết bà nó đi!”

Bà nó đi___ bà nó đi... phần sau của câu thơ tục vang vọng không dứt trong khu núi bao quanh.

Trải qua trận thắng có thể coi là binh không đổ máu, đám lưu manh lớn nhỏ của Lục Mang Lâu đều cảm thấy lồng ngực cuộn trào, không kìm được cũng há hòng, thi triển thần thông, có người ngũ âm không đều, có người giọng hay, đều cùng mắng lớn: “Biến hết bà nó đi___ Ha ha ha!” Lý Sảng vừa cười vừa mắng vừa nhảy còn vừa gõ cái nồi bễ không biết mới nhặt ở đâu ra.

Bất luận là học loại ngôn ngữ mới nào, câu nói học được đầu tiên trừ chào hỏi chính là mắng chửi, có thể thấy mắng chửi cũng là một loại kỹ thuật, kỹ thuật câu thông với nhau. Trong sự kích động của đám phần tử ác liệt chỉ sợ thiên hạ không loạn của Lục Mang Lâu, các binh sĩ vốn chân chừ cũng dần bị cuốn lấy, không tự giác cũng lầm bầm mắng ra tiếng, qua không bao lâu thanh khí đã lớn, thế là các lộ ngôn ngữ kinh điển nam hải bắc gì đều xuất ra. Đến lúc này, trong núi ngoài núi giống như một giàn nhạc diễn tấu, âm điệu gì cũng đều có.

Hoàng Linh Vũ một tay chống nạnh một tay che lại cái tai đỏ bừng của Mộ Dung Bạc Nhai, đắc ý trêu chọc hấn: “Ta vẫn không biết ngươi thì ra cũng biết xấu hổ đó, bây giờ bị ta bắt được rồi, hắc hắc hắc hắc!”

Mộ Dung Bạc Nhai đột nhiên lộ ra vẻ mặt tinh nghịch, lặng lẽ nói: “Xem ra Mộ Dung Bạc Nhai ta, quả nhiên là chí đồng đạo hợp với Hoàng Linh Vũ ngươi...” Nói xong, liền dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đem y đề lên đầu ngựa, toàn tâm toàn ý tập trung vào, trong tiếng kêu mắng của thiên binh vạn mã, đáp lại một nụ hôn càng sâu sắc càng kịch liệt hơn.

“Nếu ghi vào sử sách, vậy chúng ta chính là... một đôi đồng tính... công khai... đầu tiên... trên lịch sử...” Giữa khoảng trống, thanh âm hài hước của Hoàng Linh Vũ truyền ra dưới thân Bạc Nhai, mang theo vui vẻ và tùy ý hết mức.

Lịch đại lục – Cuối mùa hạ cộng trị năm thứ tư, cuộc quyết chiến cuối cùng của Yến Hàn kéo màn kết thúc trong tiếng kêu mắng của binh sĩ Nam Vương quân, sử xưng là trận hồ tám góc.

Học giả hậu thế kỳ quái chính là, các binh sĩ Nam Vương quân tùy khẩu bạo ngôn thô tục lớn tiếng mắng chửi tới mặt đỏ tai hồng, toàn thân run rẩy, thế nhưng là bên giành thắng lợi.

...

Sau đó, lịch vũ trụ – Năm 276.

Hội nghị thiên văn bảy nước liên tịch chính thức đặt tên cho song tử tinh hệ nằm ngoài dải ngân hà một tỷ năm ánh sáng mà đội thám hiểm hà ngoại đặt tới.

Hệ đầu lam tên là Boya, hệ đầu đỏ tên là Lingyu. (*Boya: Bạc Nhai, Lingyu: Linh Vũ)

___ Nghe nói, đây là vì tưởng niệm hai vị đi đầu phản kháng thế tục ngu muội tại thời kỳ phong bế xã hội. Nghe nói, bọn họ coi như không thấy những bó buộc không hợp lý của xã hội đang mạnh lên, bọn họ dũng cảm đối diện với điều nội tâm hướng tới, bọn họ kiên định bước đi bên nhau...

Cho tới hiện tại 3687 năm sau, những nhân vật anh hùng dám yêu dám hận, hoặc điên hoặc cuồng này, vẫn tiếp tục câu chuyện của họ trong truyền thuyết của người đời...

Hoàn

196. Q.3 - Chương 203: Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 1)

Điều khiến Bạc Nhai nhẹ nhõm chính là, Hoàng Linh Vũ cuối cùng cũng có thể buông được chuyện bên ngoài, an tâm ở nhà nghỉ dưỡng. Hắn vô cùng muốn được ở nhà cùng Hoàng Linh Vũ, đáng tiếc năm trước Mộ Dung Nam Cẩn định ra quốc hiệu, tự lập làm vương, liên lụy kẻ làm đệ đệ hắn cũng không thể an thân, trên quân vụ trên sử chính nếu có mâu thuẫn, không hiếm chỗ bắt hắn phải ra mặt điều đình.

Nơi bọn họ ở cách cung đình không xa, cũng là sáng sớm canh năm gõ là phải dậy rửa mặt, xuất môn thượng triều.

Sáng sớm hôm nay, canh ba Bạc Nhai đã tỉnh rồi.

Trời vẫn còn tối, bên cạnh có tiếng thở quen thuộc, Bạc Nhai cảm thấy cảm của Hoàng Linh Vũ đang gác lên vai mình, hơi thở ấm áp như có như không thật trên người. Hắn nhẹ xoay người, gác tay qua eo y. Khẳng định là do đã quá quen thuộc, Hoàng Linh Vũ không hề tỉnh lại, ngược lại giống chú chó con đang thời kỳ ăn bón, lắc lắc đầu, chui sâu hơn vào lòng Bạc Nhai.

Thấy y không bị mình đánh thức, hai tay Bạc Nhai liền ôm cả lên, kéo người vào lòng, từ tốn vuốt thẳng lại mái tóc dài xoa tung sau lưng y. Hắn không biết trong lòng rốt cuộc là cảm giác thế nào, không phải đặc biệt cao hứng cũng không phải đặc biệt sôi trào, chỉ là an an tĩnh tĩnh muốn ôm y.

Hoàng Linh Vũ trước đây chịu đựng rất nhiều, tới mức hiện tại Bạc Nhai nghĩ tới tông lồng liền đau đớn khó chịu, chẳng qua điều đó cũng không thể giảm đi cảm giác hạnh phúc, vì sau đó hắn đã cản trở tất cả những gánh nặng này ở bên ngoài viện tử, thế giới bên ngoài có phát sinh biến ảo gì cũng không quan hệ, bên ngoài là xuân ấm thu lạnh cũng không quan hệ, trong viện tử này, hắn và y cùng nhau, sau đó vĩnh viễn cùng nhau, thế là đủ rồi.

Hoàng Linh Vũ tựa hồ cảm thấy nóng, mơ hồ tỉnh lại. Bạc Nhai dậy trước không biết, vì khi Hoàng Linh Vũ mới tỉnh lúc nào cũng phải mơ hồ một chập, hắn còn đang tiếp tục vuốt lại mái tóc dài của Hoàng Linh Vũ.

Qua khá lâu, Hoàng Linh Vũ rốt cuộc cũng bị động tác vuốt ve mang tính chất an ủi này thức tỉnh, dần phát giác được nguyên nhân cảm thấy nóng. Cảm của Bạc Nhai gác lên đầu y, hai người dán sát vào nhau, trong chăn lại ấm quá mức. Nhưng Hoàng Linh Vũ lại không muốn động.

Kỳ thật không khí bên ngoài vẫn rất lạnh, tay của Bạc Nhai ấm áp mà dịu dàng, chốc chốc lại khiến người muốn ngủ, bất tri bất giác, Hoàng Linh Vũ dần mơ hồ lẩm bẩm ra tiếng, “Nóng quá”, rồi lui ra khỏi lòng Bạc Nhai, xoay lưng hướng tường ngủ.

Bạc Nhai nhìn vòng tay trống rỗng của mình, có chút không cam tâm, nhưng cũng không dám quá quấy rầy đối phương, vì thể bản thân lại lặng lẽ dán sát qua, hết sức cẩn thận hôn lên mái tóc dài hỗn loạn sau lưng y, đủ nghiệm rồi mới chịu yên tĩnh lại.

Tiếng gõ canh tư vang lên.

Bạc Nhai chần chờ một chút, đột nhiên nhớ ra tảo triều hôm nay Hoàng Linh Vũ phải tham gia. Nhưng Hoàng Linh Vũ ngủ ngon như vậy, bình thường đều là đợi hắn tảo triều trở về gọi dậy, giờ còn chưa sáng... đều tại những chuyện tạp nham rối tinh rối mù đó, nếu trong triều không có nhiều lão ngoan cố như thế thì tốt biết bao.

Giấy dựa tới giấy dựa lui, đến khi thực sự không thể tiếp tục dây dưa nữa, Bạc Nhai mới gọi người dậy.

Thế là người hầu hạ thay y buồng nước lục tục tiếng vào phòng, điểm mấy ngọn đèn, cả căn phòng đều sáng tỏ.

Hoàng Linh Vũ xoa xoa đôi mắt lèm nhèm, đột nhiên một chiếc khăn ấm phủ lên mặt, khi nỗ lực nhìn, thì thấy là Bạc Nhai cầm khăn tay cẩn thận lau mặt y. Y bật cười, nói: “Ta có thể tự làm được, nhìn xem bọn họ đều đang đợi thay y cho người kia.”

“Chuyện thuận tay mà, lập tức sẽ xong.” Bạc Nhai không giao khăn tay cho y, tỉ mỉ lau sạch, quay đầu giao cho nha hoàn, rồi mới tới phiên bản thân mặc y. Tự có thị từng buồng dụng cụ súc miệng lên, cho Hoàng Linh Vũ tẩy miệng.

Thông lệ Đại Yến, để triển thị quan uy, triều phục không thể thiếu trong ba tầng ngoài ba tầng, cho dù trời nóng bức cũng đừng mơ có ngoại lệ, những tên mập sợ nóng khi trở về nhà luôn là một mảnh ướp nhẹp. Hoàng Linh Vũ cảm thấy mớ dày nặng phiền phức này so với quan phục Nhật Bản gồm mười hai đơn y cũng không thua kém gì. Chẳng qua lúc này thật là nhìn sướng cả mắt. Lúc trước Bạc Nhai vì sợ làm ồn y, đều len lén sang phòng khác mới thay y, cơ hội như vậy không nhiều.

“Người ăn chút gì trước đi, đừng đợi ta.” Bạc Nhai nói, thị nữ đang mặc tầng y phục thứ tư lên cho hắn. Tay áo đó rộng có tới hai thước, chỉ dựa vào sức của một người thì vịn lần không thể mặc được.

Hoàng Linh Vũ nhìn, quả nhiên có người bưng một đĩa điểm tâm, một chén cháo nóng hôi hổi vào, lắc đầu nói: “Bao điểm tâm lại, lát nữa ta ăn trên đường.” Y lấy thường phục mặc vào, chống nạng xuống đất.

“Sao người lại dậy rồi, ta còn chưa quần đầu gối mà.”

“Hôm nay không cần, ta cứ muốn chống chân tàn của mình không quỳ lễ cho hoàng huynh người, người còn muốn ta thế nào nữa.”

Bạc Nhai thấy trong mắt y lấp lánh tia sáng giảo hoạt, bất giác cũng cười nói: “Không quần thì không quần, dù sao người có thể đi, ta vẫn không nỡ để người quỳ cho hắn.”

Hoàng Linh Vũ thề thề lưỡi, lấy chén cháo lại húp, rồi hỏi: “Người không ăn gì sao?”

“Ta hạ triều trở về mới ăn, hiện tại húp chút nước cháo là đủ.” Vì Hoàng Linh Vũ tới khi hắn về mới tỉnh, Bạc Nhai không nỡ bỏ qua thời gian bên nhau buổi sáng, nên đã dưỡng thành thói quen trở về mới ăn sáng, nếu hiện tại hắn ăn, bất luận thế nào cũng ăn không ngon.

Những sự vụ cần thiết xử lý thỏa đáng xong, Bạc Nhai ôm Hoàng Linh Vũ lên, ngoài cửa đã có hai chiếc kiệu chờ hầu. Hoàng Linh Vũ đảo mắt, nói: “Ta muốn ngồi chung với người.”

Bạc Nhai có chút kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ được y lại đưa ra yêu cầu thế này.

“Thế nào, đại kiệu tám người nâng của người còn không nhắc nổi hai người chúng ta sao?”

“Ta cho là người sẽ không nguyện ý để người khác thấy được chúng ta phu thê ân ái chứ.”

Hoàng Linh Vũ kề tai hắn thấp giọng nói: “Hiền thê nghe lời, bỏ một cỗ kiệu đi, tối nay vi phu trở về sẽ trọng thưởng.”

Bạc Nhai buồn cười lắc đầu, quay người bảo người dẹp kiệu, Hoàng Linh Vũ lại nói: “Tôn tử có dạy, gỗ mục không thể điêu khắc!”

“Ta thấy người đây là hậu di chứng của Lục Mang Lâu đó, thích làm thầy người!” Quanh đó không ai nói gì, bên cạnh tự có người giúp vén rèm lên, Bạc Nhai cúi đầu đặt người vào ngồi ổn, bản thân cũng ngồi vào bên cạnh.

197. Q.3 - Chương 204: Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 2)

Trong Sài quốc, Mộ Dung Bạc Nhai có địa vị dưới một người trên vạn người, kiêu phẫn cho không nhỏ, hai người ngồi cùng cũng không cảm thấy chật, Hoàng Linh Vũ lấy điểm tâm ra, vô cùng nhàm chán dứt Bạc Nhai một khối, mình cũng ăn một khối.

Bạc Nhai quy củ ngồi ở đó, Hoàng Linh Vũ bất giác cảm thấy buồn cười. Thật ra Bạc Nhai vì từng viết nhật ký về ‘một ngày tam tỉnh’ (*một ngày tự cảnh tỉnh nhiều lần), cũng không e sợ Hoàng Linh Vũ xem được, cho nên y biết tại sao Bạc Nhai lại khấn trương như vậy. Không ngoài việc sáng sớm thức dậy tự nhiên sản sinh nhu cầu sinh lý, không kịp thỏa mãn đã phải đi tảo triều, thỉnh thoảng sẽ mơ mộng liên miên trong kiệu, cảm thấy vậy là khinh nhờn ái nhân, nên khi về nhà ghi lại đã tự mắng chửi bản thân là ‘không bằng cầm thú’.

Bình thường y không ở bên cạnh hần, Bạc Nhai đã có những mơ mộng như thế, hiện tại y ngồi dán sát bên, vậy không phải là... nghĩ như vậy, Hoàng Linh Vũ hữu ý vô tình liếc nhìn xem đối phương có xuất hiện ‘phản ứng’ gì hay không.

Ánh mắt trắng trợn đó chỉ khiến Mộ Dung Bạc Nhai bị nhìn tới mặt đỏ tai hồng, cực chẳng đã đành vỗ vào tay Hoàng Linh Vũ, nhẹ trách: “Nhìn cái gì mà nhìn, lát nữa chúng ta có chính sự phải làm.”

“Thiết, da mặt mỏng.” Hoàng Linh Vũ chặt lưỡi liên miên, khiến Bạc Nhai giả khóc giả cười, lại không nỡ chân chính ngăn cản y trêu chọc, thật là khó chịu như phải gánh băng hỏa lưỡng trọng thiên.

May mà đường đi không dài, mà Hoàng Linh Vũ chẳng qua chỉ thích trêu chọc hần mà thôi, khi ra ngoài đối diện với người khác, thì vẫn rất đạo mạo thản nhiên.

Quả nhiên hạ kiệu bên ngoài điện, Hoàng Linh Vũ liền đeo lên gương mặt âm trầm nghiêm túc bình thường, người bên cạnh không ai dám quấy rầy.

Bạc Nhai đích thân đẩy xe lăn của Hoàng Linh Vũ vào triều, căn phòng dài toàn là quan sử đang chờ đợi thượng triều.

Lúc này mọi người đều biết quân sư Lục Năm Giác thật ra chính là ôn thần Hoàng Linh Vũ, từ sau trận hồ tám góc thoái ẩn giang hồ đã gần ba năm, cũng không còn hỏi qua chuyện triều đình. Nhưng trong quân người nhận tình của y, người sùng kính mưu lược chiến thuật của y cũng không ít, xa xôi vẫn tìm tới hỏi ý.

Trong đó có mấy gương mặt trẻ tuổi, Hoàng Linh Vũ và Bạc Nhai đều nhận ra, là người do Lục Mang Lâu bồi dưỡng ra, hiện tại đã thi giành công danh tiến vào triều đình. Không chỉ Sài quốc, ngay cả Nam Hàn cũng bắt đầu lục tục có người của Lục Mang Lâu tiến vào. Mấy người này giả vờ rất giống, chỉ gật đầu thi lễ với Bạc Nhai, còn Hoàng Linh Vũ cạnh đó, dứt khoát cứ giả như chưa từng gặp không quen biết.

Trong lúc hàn huyên, một nội thị từ bên ngoài đi vào, nhìn trái phải, phát hiện Mộ Dung Bạc Nhai trong đám người, bước vội tới. Người bên cạnh thấy nội thị bên người hoàng đế, biết là có chuyện, nên tự động tránh đường.

Nội thị đó đi tới cạnh Hoàng Linh Vũ, thấp giọng nói: “Thịt sống đã chuẩn bị xong rồi, chỉ cần gọi thì bất cứ lúc nào cũng có thể đưa lên, hoàng thượng bảo ta hỏi ngài, còn có thiếu sót gì không?”

“Đủ rồi.” Hoàng Linh Vũ nghĩ nghĩ, lại nói: “Trong thiện phòng có vật sống hung mãnh gì không?”

“Ta đi hỏi thử.”

“Đợi lát nữa tùy tiện dắt một con còn sống không quá lớn cũng không quá bẩn tới ngoài Triều Dương điện chờ, tùy tiện loài nào cũng được, đều sử dụng được.”

“Đã biết.” Nội thị nói, cong lưng ra ngoài.

Không bao bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng đồng gõ, mặt trời bắn ra tia sáng đỏ đầu tiên trong ngày, thời gian thượng triều đã đến. Những quan viên khác thân mặc quan phục dày nặng phiền phức đều xếp hàng đi vào Triều Dương điện, duy chỉ có Hoàng Linh Vũ phục sức bình dân nghênh ngang để Bạc Nhai đẩy xe lăn, nghênh ngang đứng vào thủ vị (*vị trí đầu tiên) của văn chức.

Trong số quan sử thượng triều có không ít người là kẻ tóc bạc, cũng có vài thiển cận hẹp hòi, dựa vào thế hệ vi quan, môn sinh phân bố, trong quan trường cũng có thể lực, thấy một bình dân đứng ở thủ vị, trong lòng phần hận bất bình. Nhưng vì đã vào cung, không thể phát tác.

Khi chân chính đi vào nơi triều nghị, trừ mấy người Lục Mang Lâu, tất cả đều ngốc lảng. Thì ra trên đất phân ra hai hàng bàn ghế, chiếm cứ chỗ đứng bình thường của các đại thần. Mọi người quay mặt nhìn nhau, không biết nên thế nào mới tốt.

Mộ Dung Bạc Nhai không để ý tới những lời thì thầm to nhỏ kia, đẩy Hoàng Linh Vũ lên thủ vị văn chức, dìu y ngồi xuống chỗ, quay người đi lên ngồi ở tầng hai hoàng thềm. Đến lúc này, mới có nội thị thông truyền: “Hoàng đế giá đáo___”

Mộ Dung Nam Cẩn vẫn như bình thường từ thiên điện đi vào, một trái một phải dắt theo hai hài tử của mình. Thấy giữa hoàng thềm Bạc Nhai đã vào ngôi, mà các quan viên còn đang tùm tùm từng nhóm, bất giác buồn cười. Hắn thị ý để hai vị hoàng tử chưa thành niên đến ngồi bên cạnh Bạc Nhai, rồi nói: “Chúng vị ái khanh có gì rồi bởi, còn không mau mau ngồi vào?” Hắn biết rõ hôm nay trình diễn tuồng gì, đều là vì những lão ngoan cố đó cứ ngăn cản hắn xóa bỏ cựu chế, sau này hắn lại vẫn có chỗ cần dùng tới những lão ngoan cố, nên không tiện đích thân trách mắng, vì thế liền mời Hoàng Linh Vũ ra làm nhân vật xấu.

“Bệ hạ, đây là sắp cử hành triều yến?”

“Tảo triều hôm nay, tự nhiên không phải là triều yến. Những chỗ ngồi này đều là chuẩn bị vì chúng ái khanh, triều nghị cực khổ, mọi người đều ngồi cả đi.”

Vừa nói xong, lập tức có một lão thần bước ra khỏi hàng, ngũ thể chạ đất quỳ xuống nói: “Bệ hạ! Bệ hạ___”

“Tần thượng thư có chuyện gì cần tấu trình? Không cần quỳ, cứ ngồi rồi hãy nói.”

“Bệ hạ ngàn vạn lần không thể a bệ hạ! Triều đình là thiên hạ chi trọng, từ khi bệ hạ lập quốc tới nay, xóa bỏ cựu lễ không biết đã bao thứ, hôm nay chẳng lẽ nhất định muốn xóa bỏ lễ quỳ? Bệ hạ, hiện tại lễ nghi bất chính tôn ti bất minh, là muốn để thiên hạ bách tính xem thiên tử cũng như phạm nhân sao!”

Mộ Dung Nam Cẩn nhìn sang phía Bạc Nhai, hai vị tiểu hoàng tử mặt lộ vẻ hưng phấn nhìn chỗ Hoàng Linh Vũ, ghé vào bên tai Bạc Nhai thầm thì to nhỏ. Hóa ra, Hoàng Linh Vũ thường xuyên được Bạc Nhai lên bế tới đông cung, không cần thận trở thành đại anh hùng trong lòng hai vị hoàng tử, vì Bạc Nhai thúc thúc nghiêm túc đáng sợ nhất chính là Hoàng Linh Vũ, mà những kẻ được gọi là thái phó, học sĩ nếu so với Hoàng Linh Vũ thì cô lậu thiển cận rất nhiều. Hai hài tử này là lần đầu tiên thấy Hoàng Linh Vũ thượng triều, biết có trò hay để xem, tư thế ngồi cũng đoan chính hơn rất nhiều, sóng lưng thẳng tắp.

198. Q.3 - Chương 205: Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 3)

Hoàng Linh Vũ không đợi Nam Cẩn lên tiếng, đã nói: “Tần thượng thư thật to gan, bệ hạ có phải thiên tử không, chẳng lẽ chỉ một lễ quỳ là đủ để thay đổi hay sao. Bệ hạ nếu đã là thiên tử, thì để người ngồi thượng triều người liền phải ngồi thượng triều, sao có thể cho người nói sằng?”

Một câu liền dồn người đó vào tội danh bất kính, Bạc Nhai thầm nghĩ không then là đối thủ trong nhà ta, dịu dàng hiền thực hai năm có thừa, hiện tại hồi triều vẫn miệng lưỡi độc địa không kém năm nào. Còn về hai tiểu hoàng tử, thấy lão đầu không để bọn chúng thử trò cây không để bọn chúng thử làm cơm đó bị chọc tức tới dưng thẳng chồm râu dê, cảm giác đó khỏi phải nói có bao nhiêu mới mẻ.

Lễ bộ thượng thư tóc bạc tang thương quỳ dưới đất đứng lên cũng không được, không đứng lên không cũng xong. May mà hộ bộ thị lang vội vàng quỳ xuống, nói với hoàng đế: “Thỉnh bệ hạ thứ thần hạ vô lễ trên triều.”

Mộ Dung Nam Cẩn phát tay áo nói: “Cứ nói không ngại.”

Tiêu thị lang dập đầu ba cái, lúc này mới đứng lên, nói với Hoàng Linh Vũ: “Người là ai, chỉ là một thảo dân cỏn con, dám nói càn quấy tổ tông lễ pháp trên triều đình.”

Hoàng Linh Vũ nói: “Ta là quân sư Nam Vương quân trước khi khai quốc, lập quốc được phong ngự sử đốc, luận quan chức là ở trên người. Người nếu muốn giáng tổ tông lễ pháp, thì gặp thượng cấp không biết nên có lễ nghi thể nào đây?”

“Ngự sử đốc? Nếu làm quan, tại sao không tại triều cũng không có trong danh sách?”

Sử bộ thượng thư bên cạnh bước ra khỏi hàng nói: “Hoàng đại nhân đích thật có trong danh sách, năm đó vì bệnh nên được hoàng thượng cho phép lưu chức dưỡng bệnh. Vì không lĩnh bổng lộc, nên trong danh sách bổng lộc mà bổn bộ trình lên hệ bộ không có đề cập.”

Hệ bộ thị lang mặt xanh lét, bất đắc dĩ đành phải quỳ xuống coi như kiến lễ với Hoàng Linh Vũ, sau khi đứng lên mới trách vấn: “Ta đã tuân theo lễ trên dưới mà quỳ với người. Hoàng đại nhân phải chăng cũng nên ở trước mặt mọi người kiến lễ với thượng thư đại nhân?”

Hoàng Linh Vũ mỉm cười nói: “Tuân theo cổ lễ là người chứ không phải ta, người quỳ là chuyện của người. Ta từ khi bắt đầu đã yêu cầu hủy bỏ cổ lễ, lấy lễ mới thay thế, cho nên ta cũng chỉ khom lưng cúi đầu.”

“Người... tổ tông lễ pháp, không thể hủy bỏ.”

“Tại sao không thể hủy bỏ?”

Tần thượng thư tóc bạc tang thương tiếp lời___ cho tới bây giờ hắn vẫn đang quỳ___ nói: “Bách thiện hiếu vi tiên, bách đức hiếu vi đại. Nếu con đã thừa nghiệp cha, quy củ do các tiền bối định ra, cũng phải kế thừa, đây là thiên kinh địa nghĩa.”

Đại hoàng tử không kìm được bật tai thở than: “Lại tới nữa...” Mớ đạo lý này, lão ngoan cố đó không biết đã nói bao nhiêu lần, nói thế nào cũng nói không thông với hắn.

Hoàng Linh Vũ lại đột nhiên vỗ mạnh một chưởng lên bàn, tiếng động thật lớn vang vọng trong trường đình. Tất cả mọi người đều bị dọa, chỉ thấy Hoàng Linh Vũ chỉ vào mũi Tần thượng thư mắng: “Người đây là xuyên tạc đạo ‘hiếu’. Theo như cách nói của người, vậy chẳng phải nói phụ bối tổ bối của bệ hạ, đời đời bất hiếu bất thuận, là thiên hạ đại ác!”

“Ta, ta không có nói như thế...”

“Không nói như thế?” Hoàng Linh Vũ hừ lạnh, lúc này y lộ vẻ đánh đá chua ngoa, hùng hổ dọa người, dọa mấy tên cổ hủ ép mình theo lễ kia chết đứng, “Tiền triều Yến vương đổi lễ quỳ thành lễ ngũ thể chạm đất, Lệ vương phế bỏ tiên hình mà tăng thêm xẻo nhục hình, Vĩ vương thay đổi tổ chế cho phép nữ tử nhập triều làm quan, cứ liệt từng đời từng đời như thế, có hoàng đế nào chưa từng thay đổi tổ chế? Theo như cách nói của người, có người nào là hiếu thuận chứ!”

Quan viên bên dưới ai nấy quay mặt nhìn nhau, những võ quan vốn trung lập bàng quan, có vài người cười lạnh lắc đầu, đi tới chỗ của mình mà ngồi xuống. Trong số võ tướng người quen thuộc Hoàng Linh Vũ rất nhiều, uy tín của y cũng lớn, không mất bao lâu, chỗ ngồi bên phải đã ngồi đầy người. Chỉ còn lại những văn quan còn cố chống đỡ.

Mộ Dung Nam Cẩn thăm khen tốt, mấy năm nay có Bạc Nhai chủ trì binh bộ, phương diện võ quan đều rất hiểu đại nghĩa, rất biết biến thông.

Thật ra lần nghị luận này tuy là tập trung trên việc cổ lễ có phải nên tuân thủ hay không, nhưng mục đích chân chính lại là vì khiến Tần thượng thư ngậm miệng. Trong lục bộ hiện tại lễ bộ đứng đầu, chính là nhờ vào thế lực của Tần thượng thư. Lúc đầu khi hắn mới tới Sài Đô, không quen thuộc, không phải là đối thủ của Tần gia nhất bá nơi này, mới cho tổ tiên Tần gia liệt vào hàng quan viên, để được sự ủng hộ của bọn họ.

Nhưng hiện tại tệ nạn đã lộ ra, Tần thượng thư hết lòng muốn người trong họ của mình được chen vào triều đình, trở thành vật cản cường đại để Mộ Dung Nam Cẩn triệu tập hiền tài.

199. Q.3 - Chương 206: ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 4)

Văn quan cầm cự không động, đột nhiên, lễ bộ Tần thượng thư đập đầu thật mạnh, tiếng vang binh binh vang lên không dứt, người nghe đều cảm thấy đầu phình lên. Trong số văn quan không ít người là môn sinh của hắn, đều nhất tề quỳ xuống đập đầu nói: “Bệ hạ, tổ tông lễ pháp không thể xóa bỏ a!”

Hoàng Linh Vũ ôm tay nói: “Bệ hạ, thỉnh thứ cho ta lấy hai vật lên.” Sau khi được cho phép, liền kêu nội thị mang thứ đã chuẩn bị sẵn trình lên.

Lệnh được truyền ra, ngoài cửa không lâu đã truyền tới tiếng bước chân, đến khi động tĩnh đó vào cửa, mọi người đều cảm thấy kỳ quái, nội thị một tay ôm một con gà trống, một tay bưng một cái bồn lớn ướt đầm máu, dưới nách còn kẹp một bó cỏ, uy phong lẫm lẫm đi vào. Nội thị đứng cạnh Hoàng Linh Vũ, thấp giọng nói: “Đại nhân muốn vật sống, liền chọn con dũng mãnh nhất.”

“Làm rất tốt, khó trách bệ hạ nói người lanh lẹ nhất.” Hoàng Linh Vũ nói.

Thanh âm của họ rất thấp, các quan văn thân thể gầy yếu căn bản không nghe rõ. Võ quan có vài người nghe được, hiểu ý cười cười, thì ra là trò này đã được bệ hạ gợi ý, vậy còn có gì đáng tranh chấp?

Quả nhiên, Hoàng Linh Vũ nói với Tần thượng thư: “Đại nhân có biết vạn năm trước, viễn tổ kính yêu nhất của chúng ta sống như thế nào không? Bọn họ ăn lông uống máu, tay không săn thú.” Vừa nói, vừa ném con gà trống đó về phía đám văn quan, “Thượng thư không phải muốn ép mình theo lễ sao. Thỉnh tuân theo đạo cổ nhân, bắt một con gà trống nhỏ nhoi này thế này?”

Tần thượng thư mặt một trận xanh một trận trắng, con gà đó chạy vào đám người, như vào chốn không người, bay nhảy liên hồi, ngửa cổ cục cục kêu ỏi, thậm chí nhảy lên đỉnh đầu hắng cổ gáy vang. Khiến một đám võ quan cười đến ngã nghiêng.

Hoàng Linh Vũ lại nói: “Cổ nhân ăn lông uống máu...” Nội thị bưng lên một chậu chứa đầy thịt sống, đặt dưới đất trước mặt Tần thượng thư, Hoàng Linh Vũ nói, “Tần đại nhân có dám tuân theo cổ chế không?”

Không chỉ Tần thượng thư, các môn sinh sau lưng cũng đã có người thân thể run rẩy, không phải cười, thuần túy là sắp tức điên.

Hoàng Linh Vũ lại nói: “Lễ phục của cổ nhân là lá cây che thân...” Nội thị đúng lúc bày ra một cái váy cỏ, lấy tới trước mặt Tần thượng thư, Hoàng Linh Vũ lại nói, “Văn sinh mấy năm nay không ngủ không nghỉ, thông đọc sử sách, cuối cùng cũng chế thành lễ phục mà viễn tổ năm đó thờ cúng, Tần đại nhân làm tấm gương anh hùng của thiên hạ bách quan, tự mình noi theo tổ tiên, sao còn không thoát quan phục trên người đổi lại chiếc váy cỏ cùng thiên địa tự nhiên hòa làm một thể này!”

“Oa ha ha ha!” Trong số võ quan cuối cùng cũng có người chịu không nổi, bật cười thành tiếng. Cho dù là người nào tưởng tượng hiệu quả Tần đại nhân trắng xóa mặt lên cái váy cỏ, đều không thể nào bảo trì lễ nghĩa nữa.

Bịch một tiếng, Tần thượng thư co giật ngã liệt xuống đất, trước mặt hắn còn bày chậu lớn đầm máu, váy cỏ phong tình vạn chủng, và một con gà trống đắc ý kêu vang trở thành bối cảnh âm nhạc giờ này phút này.

“Tần đại nhân, Tần đại nhân...” Những văn quan khấn trương hô to, khi nhìn lại, thân thể Tần thượng thư đông cứng, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Hoàng Linh Vũ thở dài: “Cổ chế___ kẻ mắc bệnh động kinh không thể làm quan trong triều. Tần đại nhân có lẽ hôm nay mới phát tác lần đầu, nếu không với phẩm hạnh thủ lễ quân tử như Tần đại nhân, sớm đã từ quan hồi hương rồi.”

...

Giày vò nửa ngày trời mới về tới phủ Bạc Nhai, sau lưng còn có mấy văn nhân đi theo yêu cầu biện luận, đều bị Mộ Dung Bạc Nhai ra mặt đuổi đi.

Thái dương cao đứng giữa trời, Bạc Nhai vừa tức vừa buồn cười: “Người cũng không thể chọc tức lão nhân gia như thế a, cũng không sợ chọc người khác tức chết tại triều.”

“Sẽ không sẽ không, ta biết giữ chừng mực.”

“Bỏ đi, dù sao thật sự tức chết người cũng không quan hệ. Ở tiền triều, hần vì làm quan, để có thể leo cao, không biết đã đè ép bao nhiêu thanh niên có tài, trong gia tộc chuyện áp bức bách tính cũng làm không ít.”

“... Ta cho là người và hoàng huynh rất có năng lực, loại người này sớm đã thanh trừ.”

“Có triều đại nào mà không có sâu mọt, trước đây mới đến Sài Đô đâu không lại hần mà thôi, hiện tại quân đội đều đã nằm trong sự khống chế của chúng ta, mới muốn chinh đồn kỷ cương mà thôi.”

“Còn nữa, nhị ca đó của người có ý gì đây, cứ luôn bảo ta an bài người của Lục Mang Lâu vào, hần cho ta là con mối sao? Mỗi ngày đều sinh ra mấy ngàn trái trứng, sau đó mỗi ngày ấp ra mấy ngàn học sinh cho hần.”

“Mấy năm nay học sinh mới vào và nhị ca rất ăn ý, có suy nghĩ lại lạnh lợi, kiến thức rộng thủ đoạn lại quả đoán, nhị ca thích cũng là chuyện khó tránh mà. Thế nào, không thể châm chước chút sao?” Bạc Nhai vẫy lui thị tùng, đích thân đặt y lên giường, thoát ngoại y nói.

“Không phải vấn đề ta có thể châm chước hay không, bọn chúng không muốn vào quan trường, lẽ nào ta còn có thể lấy dao ra bức ép?”

Bạc Nhai mỉm cười: “Còn có chuyện gì mà cái miệng này của người không thể làm được chứ? Động động cái lưỡi trơn ba tấc của người là được rồi.”

Hoàng Linh Vũ giả hoạt đảo mắt một cái, nói: “Hiện tại ta không phải như năm đó nữa, lưỡi trơn ba tấc, còn có cách dùng càng tốt hơn.”

“Tốt hơn...” Bạc Nhai thấy ánh mắt người này như trâu như chọc, bất giác yết hầu khô khàn, có chút lắp bắp hỏi: “Cách dùng gì?”

Hoàng Linh Vũ chống người trên giường, đầu lưỡi nhẹ đảo qua môi Bạc Nhai___ mắt Bạc Nhai ngậy ra, thở dốc khô khàn không ra nói ra tiếng. Vì chăm sóc cho thân thể của người này, hần đã phải nén nhịn mười ngày có thừa.

200. Q.3 - Chương 207: Ngoại Truyện: Ngày Tháng Bên Nhau (Phần 5)

Hoàng Linh Vũ vẫn không bỏ qua cho hần, cười gian cúi đầu, đảo mắt nửa vòng quanh phần y sam ở bụng, Bạc Nhai nhin không nổi nữa, đẩy y ngã xuống giường, tức giận trào dâng nói: “Ta cho người trâu chọc! Ta cho người càn quấy!”

Hoàng Linh Vũ bị hần hôn tới mức kêu ô ô không ra hơi, mắt nửa ngày mới thở dốc nói: “Qua vài năm nữa, đợi người ba mươi, chúng ta cùng đi du ngoạn. Đừng lo chuyện trong triều nữa.”

“Được.” Tiếng vang sột soạt liên miên bất tuyệt.

“Đám lão cổ hủ đó, chậm rãi sẽ bị thay thế hết, hiện tại gấp cũng vô dụng. Để các học sinh của ta ở bên ngoài bồi dưỡng thêm mấy tốp nhân tài cho các người, như vậy không phải là càng có lợi sao?”

“Có lợi.” Bạc Nhai đứng lên, lấy trong hộc cạnh giường ra một cái bình nhỏ.

“Ân... chậm... ngô ngô, người! A...”

“Không cần đợi mấy năm nữa được không? Trừ Tàn thượng thư rồi, nắm giữ quân chính, nhị ca sẽ không còn cần lo lắng gì nữa. Ta đã nói với nhị ca rồi, năm sau sẽ rời triều.”

“Ách... ca người không phải sẽ ghen tỵ chết sao?... Kháo, buông cái tay đó ra!”

“Cái tay nào? Phía trước, hay là phía sau?___ Ca ta đương nhiên ghen tỵ muốn chết, người không thấy hần hiện tại đang nỗ lực bồi dưỡng nhi tử của mình sao, chỉ đợi chúng có thể chủ sự, liền tự mình đi tiêu dao.”

“Ta có thể nào không muốn không?”

“Xin lỗi, chuyện này ta sẽ không nghe theo người, coi người sau này còn dám quyến rũ ta nữa không.”

“Bạc Nhai, ta phát hiện, người là một đại phôi đản...”

Mộ Dung Bạc Nhai ý đắc chí mãi áp trên người Hoàng Linh Vũ, hôn một cái giòn tan: “Phải, ta đối với người khác là nho nhã hữu lễ, đối với người mới là đại phôi đản không việc ác nào không làm.”

“Người tên này... người là đồ vô sỉ!”

Mộ Dung Bạc Nhai cười không kiêng nể gì: “Hiện tại người mới phát hiện gặp phải người ác a, thật đáng tiếc, ta là đại phôi đản không việc ác nào không làm, lần này người có cầu ta thể nào ta cũng sẽ không để người được dễ chịu.”

Trên người Hoàng Linh Vũ đổ một tầng mồ hôi, bị hấn làm tới mức giấy không thoát, cảm hận nhìn hấn, nhưng lại không nỡ thật sự hạ thủ đánh người, bộ dáng đó cực đáng yêu.

Bạc Nhai thở dài nói: “Hoàng Linh Vũ, ta yêu người, sau này cũng ở bên ta được không? Bốn năm đó thật sự rất buồn, sau này không bao giờ cách xa nữa được không?”

Gương mặt Bạc Nhai gần ngay trước mắt, trong mắt lộ rõ nghiêm túc, ánh sáng trong vắt thiếu thời khi lần đầu gặp năm đó không hề tan đi chút nào. Hoàng Linh Vũ gờ tay nâng mặt hấn, nghiêm túc gật đầu. Trong mắt Bạc Nhai dần dần phiếm lên thủy quang, sắp muốn rơi xuống, nhưng chưa có cơ hội đó, đã bị Hoàng Linh Vũ cuốn vào miệng.

“Ta cũng yêu người, Bạc Nhai. Người quên rồi sao? Ta đã bắt đầu dưỡng lão rồi a, đâu cũng không muốn đi, nhưng người phải phụ trách nuôi ta a.”

“Àn, ta sẽ nuôi người thật kỹ.”

Mộ Dung Bạc Nhai rất nghiêm túc rất nghiêm túc đáp ứng, rất nghiêm túc rất nghiêm túc, giữ vẹn lời hứa cả đời.

201. Q.3 - Chương 208: Phiên Ngoại:thánh Đản Tiết Phiên Bản Xóm Núi – Thiên Hạ Thái Bình Nhiều Năm Về Sau. Thượng.

(*Thánh đản tiết: Lễ Giáng Sinh, âm đọc Sheng Dan)

Rất nhiều năm về sau, thiên hạ thái bình. Ý nghĩa của thái bình chính là, người nhàn rỗi rất nhiều... bất luận thế nào, đám người nhàn rỗi này đều vây quanh Hoàng Linh Vũ. Vui vẻ sống tách biệt ngoại thế, thỉnh thoảng tới phố chợ đánh nháo một phen.

Lương Tiểu Tiểu hiện tại đã qua hai mươi, như nguyện lấy được một người vợ trắng trẻo, còn trở thành cha của một bé gái.

Với thân phận trang nghiêm hiện tại hấn cuối cùng có thể thoát khỏi vận mệnh bị ai không thể không giả nữ nhân kia, trở thành nhân vật lớn một bậc trong Lục Mang Lâu, hiện tại còn dẫn theo hai học sinh lớp đặc công.

Vì để cho hấn và phu nhân có một không gian phát triển tốt đẹp, trong cốc đặc biệt vì bọn họ dựng một gian trúc lâu giữa sườn núi, cùng với đám Lý Sáng làm hàng xóm láng giềng.

Nghe nói một hôm nào đó, đám ma đầu giết người không chớp mắt này lại tới lê la tán dóc___ bổ sung câu ngoài lề, từ khi lão đại Hoàng Linh Vũ của Lục Mang Lâu và ‘vị đó’ của Nam Hàn quốc hòa hảo, từ ngữ mới lạ muôn màu muôn vẻ bắt đầu lưu hành trong thế giới này. Chẳng hạn gọi sư phụ là ‘lão sư’, chẳng hạn đổi sư huynh thành ‘học trưởng’, chẳng hạn...

“Sinh đản, chơi trò gì đây, Hoàng đại sắp sinh đản?!!” (*Đẻ trứng: âm đọc: Sheng Dan)

Lương Tiểu Tiểu vẽ mặt kinh dị. Lúc đó hắn đang điều chế hương phấn cho phu nhân của mình, tuy đã thoát khỏi nghề giả nữ nhân nhiều năm, nhưng thủ thuật dù sao cũng không thạo lắm, chỉ là thỉnh thoảng sẽ kiếm thêm rất nhiều thu nhập từ thôn trấn thành trì ngoài cốc, đủ để bổ sung gia dụng, thậm chí còn có thể để học sinh mua về không ít dụng cụ mới.

Đôi mắt to long lanh của Lý Sảng đảo loạn, lúc thì liếc nhìn Lương Tiểu Tiểu, lúc thì liếc nhìn Lương phu nhân, cuối cùng không thỏa mãn nói: “Tiểu Tiểu, ta vẫn thích tướng mạo giả nữ của người hơn.”

“...” Lương Tiểu Tiểu trầm mặc nhìn sang phu nhân của mình.

Người bên cạnh, bất luận là Nhạc Huy, hay là Thu Nhược Thủy, hoặc thậm chí là lão sư Trình Bình của họ, toàn bộ đều trừng to mắt nhìn Lý Sảng, giống như đang nhìn một cổ tử thi đã sắp được đóng quan.

Lương phu nhân cười tới mê người, nhưng hễ là người thì đều biết, đây chính là nữ ma đầu không hề thua kém gì Thu Nhược Thủy a! Một kẻ tàn nhẫn, một kẻ lang độc, một kẻ hiểm thù tất báo, hầu như chính là phiên bản của Thu Nhược Thủy. Mà trên thực tế cũng là như vậy, Lương phu nhân trước khi theo Lương Tiểu Tiểu, đích thật được ‘ma nữ’ Thu Nhược Thủy mà trong Lục Mang Lâu người người nghe tới đều biến sắc xem là thần tượng.

Không cần người khác nói nhiều, lời đã ra khỏi miệng, Lý Sảng lập tức biết đã chuốc lấy phiền phức, tử thương thì không rồi, nhưng theo như kinh nghiệm của hắn, có lẽ trực tiếp chết còn có mặt mũi một chút. Nghe nói thảng trước Lương thị phu phụ cùng xuất môn bán hương phấn, trên đường gặp một ác bá trêu chọc Lương Tiểu Tiểu___ dừng hoài nghi, ác bá đó chính là nhìn trúng phụ nam nhà lành mi thanh mục tú, ngoài tú trong tuệ này.

Lương phu nhân cái gì cũng không nói, cũng không động, cứ lấy mắt ngó tướng công nhà mình đem tên ác bá kia lột sạch y phục treo lên cửa thành. Bách tính đi đường không ai không tán thưởng, đủ biết nam tử này đã nhiều lần ác đức cường thưởng dân nam chưa thành.

Vốn dĩ nếu kết thúc như vậy, cũng không thể thể hiện uy lực của Lương phu nhân. Nhưng mà, phạm là tam cô lục bà đại thúc đại thẩm đi ngang cửa thành, toàn bộ đều tận mắt thấy được một màn không thể nào tin nổi___ ác bá đó toàn thân đỏ bừng, bộ vị nổi rõ lên nhất đó, giống như ăn cỏ bò điên, chốc lên chốc xuống, chốc co chốc duỗi, liên tục không ngừng, công năng này quả thật còn hoành tráng hơn cả ‘một đêm thượng mười lần’. Ác bá đó vẽ mặt thống khổ, lệ tràn lan, liên tục cầu tha: “Ta không dám nữa, không bao giờ dám nữa, cho ta ngừng lại đi! Tiểu ca, đại gia, gia gia, tổ tông, A Ngưu cầu ngài mà...”

Lúc đó Lương phu nhân ở dưới thành cười lạnh: “Cứ treo hắn ở đó một ngày, ai dám thả xuống, ta sẽ cho kẻ nó ném thử ‘thiên đả lôi phách tiêu hồn tán’ này!” Thì ra ác bá đó cầu sai người rồi, được là do ‘nãi nãi’ phóng, không liên quan tới ‘gia gia’.

May mà nàng chỉ nói nói mà thôi, thật có người đi giải cứu nàng cũng không thật động thủ, nhưng chỉ một câu nói đã có thể nhìn ra cách dùng được hiểm ác của nữ tử này, thủ đoạn cay độc, không thua kém gì Thu Nhược Thủy.

Nghe nói sau lần đó, tên ác bá kia không còn dám có hứng thú gì với nam tử nữa, đối với những nữ tử tướng mạo khôn khéo, trông giống như tính cách ôn thuận thì càng tránh như rắn rết.

Tạm ngừng ở đây, Lý Sảng nghĩ tới đây, toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh. Hắn lập tức sửa miệng: “Mỗi lần Tiểu Tiểu hóa trang sử dụng bánh màn thầu đều là tự tay làm, rất ngon, thật khiến người tưởng niệm!”

Đáng tiếc Lương phu nhân không tiếp màn này, còn đang vui sướng lia miệng, nụ cười đó rất sáng lạn, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến bức họa nữ quý toét miệng dưới tay họa sư Cao Quần của Lục Mang Lâu.

Dù sao cũng là cùng một tấc xá thuở nào, Lương Tiểu Tiểu nổi lên lương tâm chặn lại ánh mắt như muốn nuốt chửng người của phu nhân, nói: “Vấn đề lệch đi quá xa rồi, Trình lão sư vừa nhắc tới ‘sinh đản’ đó là chuyện gì?”

Trình Bình lấy thước gỗ xuống, Lương phu nhân lúc đầu cũng là học sinh do hấn dẫn dắt, đối với hành vi lão sư giáo huấn học sinh này, nàng ngẫm thừa nhận.

Trình Bình vuốt râu, nói: “Thánh nhân chi dẫn sinh, còn gọi là thánh dẫn, đợt trước khi Diêm Phi Hoàng liên lạc, có ngẫu nhiên đề cập tới.” (*Ngày thánh nhân ra đời, còn gọi là Giáng Sinh)

“Người nếu không giải thích rõ ràng, ta còn cho là ‘Thánh nhân chi dẫn gọi là thánh dẫn’ đó.” Lý Sảng không vui nói. (Trứng của thánh nhân gọi là thánh dẫn.)

Nhạc Huy hỏi: “Vậy lão Diêm có đề nghị gì không?” Hiện tại hấn cũng coi như là y sinh chuyên chức trong lâu, nói chuyện trầm ổn hơn nhiều.

“Ý của ta và hấn, Hoàng đại dù sao cũng tính là thánh nhân. Không bằng tổ chức một thánh dẫn tiết cho y thế nào?” (*Lễ Giáng Sinh) Trình Bình vui tươi nói, cũng khó trách hấn có cảm giác này, năm đó nếu không phải là Hoàng Linh Vũ dẫn hấn rời khỏi nghề sát thủ đó, hấn căn bản không biết trên thế giới này còn có thể có cuộc sống tự tại như vậy.

Nhạc Huy quái dị không ngừng: “Lão thiên gia! Lão Diêm không phải rất thành thực sao, sao cũng nghĩ ra chủ ý tồi như thế. Hoàng đại tự do nhàn tản đã quen rồi, mấy năm nay bị nam nhân nhà hấn dưỡng tới mức càng lúc càng lười biếng tùy ý, các người bày ra một bữa tiệc long trọng như lễ tết cho y, y có thể cao hứng sao!”

Phu nhân Thu Nhược Thủy cho tới nay vẫn chưa qua cửa của hấn cười lạnh nói: “Y cũng quá nhàn tản rồi. Lão Diêm đã nói, có quyền lợi tự nhiên là phải gánh vác nghĩa vụ, nếu y đã có thể an an tâm tâm ‘dưỡng lão’, không phải là nhờ vào chúng ta sao. Cho nên y tự nhiên cũng có nghĩa vụ lấy lòng chúng ta.”

“Chúng ta tổ chức cái này... chẳng lẽ...”

Thu Nhược Thủy nói: “Người cũng quá thiện lương rồi, chúng ta làm đại sự như vậy, tự nhiên là vì muốn khiến Hoàng đại tới ‘lấy lòng’ chúng ta a.”

Nói tới đây, ngay cả Lương thị phu phụ cũng không kìm được ném ánh mắt tràn đầy nghi vấn về phía Trình Bình___ tại sao, tại sao Trình lão sư vẫn luôn trung tâm như một với Hoàng đại, cũng trở nên máu lạnh như thế, thế nhưng lại để vị đại nhân Hoàng Linh Vũ trở thành công cụ lấy lòng học sinh!

Đại ác nhân Diêm Phi Hoàng xuyên việt tới đây, nguyên lão đời thứ nhất của Lục Mang Lâu, cùng phái thanh niên đời thứ hai mật mưu thương nghị, thánh dẫn tiết phiên bản xóm núi đầu tiên của thời đại này sắp ra lò...

202. Q.3 - Chương 209: Phiên Ngoại:thánh Dẫn Tiết Phiên Bản Xóm Núi – Thiên Hạ Thái Bình Nhiều Năm Về Sau. Trung.

Sài Đô, Sơn Hải Cư.

Nói tới nơi ở không bắt mắt này, người Sài Đô không ai không cung kính nể phục. Cho tới nay tiểu viện vẫn co ro bên cạnh Nam Vương phủ, là nơi ở của đệ đệ Nam Vương___ Mộ Dung Bạc Nhai, Mộ Dung Sí Diệm và mấy chí giao hảo hữu.

Cho dù cách trung tâm quyền lực Sài Đô rất gần, nhưng phàm là chuyện thế tục tựa hồ luôn cách bọn họ một khoảng cách nhất định.

Thỉnh thoảng, cũng sẽ có một vài khách phương xa tới viếng, nhưng cũng chỉ là tới viếng mà thôi.

Hậu viện là viện tử kiểu tứ hợp, đông phòng là Bạc Nhai ở, tây phòng là Sí Diệm ở.

Sáng sớm hôm nay, vẫn như thường ngày, vẫn là từ trong tây phòng của Sí Diệm bắt đầu có động tĩnh trước. Chỉ nghe thấy vị yêu đệ của Mộ Dung gia này mới sáng sớm đã phát ra tiếng ê a như hổ con mới sinh. May

mà xuất phát từ suy nghĩ đề phòng các loại cảnh tượng không nên nhìn bị người ngoài nhìn thấy, sáng sớm là không có tội tở nào ở ngoài quét dọn, nếu không lỡ nghe phải, chỉ sợ lập tức sẽ ngứa ngáy khó chịu.

Mộ Dung Bạc Nhai tai rất thính, lại lần nữa bị loại âm thanh này đánh thức. Thở dài thườn thượt, trở người, tự giác lấy chăn bị tai Hoàng Linh Vũ lại. Cũng chỉ có mấy người trẻ tuổi này mới có thể gây ồn, xem hấn và Hoàng Linh Vũ này, thật lãnh tĩnh! Rất tiết chế!”

Nếu giống như phòng đối diện ngày ngày đều mằn ‘cơm đạm cháo rau’, còn không bằng giống như phòng của họ cứ cách mỗi nửa tháng là một ‘đại chiến liên trường’. Phải biết, nhu cầu của con người cũng giống như tưới nước cho hoa vậy, cách làm thích đáng nhất là để cho hoa khô mấy ngày, sau đó mới cho nó một phát như mưa trút nước___ Những luận cứ khoa học này, đều là lão Diêm âm thầm cho biết. Hơn nữa cũng đích thật đúng như nguyện của hấn, mỗi lần đều tận hứng đến trình độ dư dục mất hồn.

Đang định tiếp tục che đầu ngủ, chỉ nghe cửa đối diện vang lên một tiếng động kịch liệt, tựa hồ là lề cửa vỡ nát bay tán loạn. Hoàng Linh Vũ không thể ngủ tiếp được, cuối cùng cũng bị đánh thức. Y nỗ lực chui ra khỏi ống tay áo của Bạc Nhai, vừa hay đụng phải đôi mắt tóe ra nộ hỏa của Bạc Nhai.

Hoàng Linh Vũ bị dọa nhảy dựng, Bạc Nhai tỉnh tỉnh dễ chịu sao cũng bị chọc thành bạo hỏa long rồi?”

“Người...” Sau khi y thanh tỉnh hơn một chút, do dự hỏi.

“Chúng ta đừng quản bọn họ nữa, dọn về Lục Mang Lâu đi, cho bọn họ ở lại đây tự gây chuyện.”

“Người nói gì vậy chứ, lúc đầu dọn ra là chủ ý của người, hiện tại dọn về cũng là chủ ý của người.”

Mộ Dung Bạc Nhai thở dài vô tội, nói: “Ta hối hận rồi không được sao? Hiện tại ta thà rằng mấy nam nữ tiểu quỷ đó ngày ngày quần lấy người, còn hơn là ngày ngày ở đây nghe tiếng giường chiếu của phòng đối diện.”

“...Thật ra, cá nhân ta cảm thấy, Sỉ Diêm kêu cũng rất dễ nghe...” Y ngập ngừng nói, đổi lấy ánh mắt trừng tới khinh thường của Mộ Dung Bạc Nhai, vội đổi giọng, “Đương nhiên, của người càng dễ nghe hơn.”

“Độ đệ của ta, thanh âm tự nhiên dễ nghe.” Bạc Nhai tự hào nói, “Vấn đề là, Cao Quân đó thực chẳng ra làm sao, mỗi lần đến phiên hấn thì đều giống như giết heo.”

Hoàng Linh Vũ thầm lau mồ hôi lạnh, cái này không thể trách Cao Quân, ai bảo kỹ thuật của Sỉ Diêm không tốt chứ, bức người ta tới cảnh giới sắp đứt hơi, thanh âm kêu ra tự nhiên cũng không phải dành cho người nghe.

Rốt cuộc vẫn là không thể ngủ, hai người dứt khoát thức dậy. Bạc Nhai dìu Tiểu Hoàng ngồi trên giường, bản thân thì ngồi xổm dưới đất, lấy băng chân sạch sẽ, từng vòng từng vòng quấn lên phần đầu gối cho y. Động tác này, từ sau khi chiến sự bình ổn, từ sau khi không còn chia cách, ngày ngày lặp lại, cũng không cảm thấy mệt mỏi. Mỗi lần nhiều thêm một ngày lặp lại, chính là chứng minh thêm một ngày hạnh phúc.

Hoàng Linh Vũ nhìn Bạc Nhai cúi đầu trước người mình, mái tóc dài còn chưa được chải gọn, tùy ý xỏa tung trên vai và sau lưng. Có lúc cảm cả tầm nhìn, Bạc Nhai thì không mấy để ý tùy tiện vén nó ra sau. Cứ an an tĩnh tĩnh nhìn chăm chú như thế, y cũng cảm thấy trên người nam nhân trước mắt có một mê lực khó nói.

Khi Mộ Dung Bạc Nhai sắp hoàn thành công việc, trên đỉnh đầu chợt thấy nóng, trước mắt tối đi, thì ra là Hoàng Linh Vũ cúi người xuống ôm lấy hấn thật chặt. Vùi đầu hấn vào ngực mình, động tác này... giống như đang sủng ái một con mèo lớn.

Bạc Nhai cũng mặc y tùy ý, tiếp tục miệt mài dùng thủ cảm hoàn thành động tác quấn chân, xong rồi mới vỗ vỗ vai Hoàng Linh Vũ, nghẹn trong ngực y nói: “Buông ra, sắp tắt thở rồi, mưu sát thân phụ hả?”

Hoàng Linh Vũ cười hi hi, chống vào người Bạc Nhai đứng lên, nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề. Bạc Nhai tạo cảm giác giống như một con mèo lớn ủ trong lòng, đặc biệt khiến người lưu luyến, nghĩ tới đây, y vui vẻ cắn một cái lên cổ Bạc Nhai, rồi bỏ lại nam nhân đau đến toàn thân run rẩy đổ trong phòng, mở cửa ra ngoài.

Nhưng ra rồi, chỉ thấy Mộ Dung Sỉ Diêm chống nạnh đứng trước cửa, sắc mặt tức đến trắng nhợt, y phục... thể nhưng là chỉnh tề. Còn về đồng chí phụ gia tiện nghi Cao Quân vào ở rể của hấn, về mặt ai oán quỷ ở

góc tường đông phòng, ủ rũ chán chường.

“Đây là chuyện gì?” Hoàng Linh Vũ hỏi.

Mộ Dung Sí Diệm ném một quyển sách tới bên chân Hoàng Linh Vũ, quay đầu bỏ về phòng.

Nếu là người ngoài, khẳng định sẽ không hiểu gì cả, nhưng dù sao là láng giềng, sao có thể không biết được nội tình bên trong.

Đại để còn không phải là đồng chí họa sư Cao Quần giỏi về họa xuân cung lại nghĩ ra tư thế mới lạ nào, rồi dụ dỗ lừa gạt Sí Diệm đích thân thử nghiệm sao.

Y nhất quyển họa tập dưới đất lên, bắt đầu thưởng thức, càng xem càng kinh tâm. Cuối cùng hỏi: “Đây là quyển người họa gần đây?”

“Àn.” Cao Quần rầu rĩ gạt đầu, mỗi lần chọc Sí Diệm tức giận rồi, hắn đều là đức tính này, cũng chỉ có Sí Diệm mới có thể trừng trị hắn ra dạng này.

“Tối qua thử mấy trang hả?”

“...”

“Thăng thần khoan dung, kháng cự nghiêm trị.” Bạc Nhai từ trong đông phòng đi ra nói.

“Toàn bộ.”

Hai người toàn bộ đều hít một hơi khí lạnh.

“Người... cầm thú a!”

“Hoàng đại,” Cao Quần hiếm khi ủy khuất như thế, “Trừ lần buổi sáng này, những lúc khác ta đều là người ở phía dưới a!”

“...”

Sí Diệm lúc này lại bước ra, vẫn là lạnh mặt, nhưng đi tới trước mặt Hoàng Linh Vũ, cuối cùng chậm rãi tiêu khí, đưa một quyển thư cuộn cho Hoàng Linh Vũ, nói: “Nếu không phải hắn quần chật lấy ta, ta cũng không tới mức tức giận như thế.”

Bạc Nhai thầm tắc lưỡi, bọn họ có chỗ nào là ‘ngày ngày cơm đạm cháo rau’ chứ, căn bản chính là ‘đêm cầm thú chi hành’!

Hoàng Linh Vũ mở cuộn thư ra, vừa hỏi: “Đây là cái gì?”

“Trong lâu bảo chúng ta cùng trở về đó.” Sí Diệm có chút khẩn cầu nói: “Đã lâu không gặp bọn Lương Tiểu Tiểu rồi, chúng ta có thể trở về chứ?”

Hoàng Linh Vũ nhìn cuộn thư đó, càng nhìn càng khó hiểu, ngẩng đầu, cúi đầu vài lần, cuối cùng hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Thánh___ dẫn___ tiết? Các người xác định quốc gia của các người có cách nói thánh dẫn tiết sao?”

Bạc Nhai nói: “Không có.”

Sí Diệm cũng hiểu kỳ nói: “Sinh dẫn tiết, đó là ngày lễ gì, cũng giống như lễ nông khẩn sao?”

Hoàng Linh Vũ quái lạ: “Xem ra lại là Diêm Phi Hoàng bày trò nữa rồi. Nhưng vấn đề là___” Y nhìn nhìn sắc trời, “Thánh dẫn tiết là thứ mà trong lịch công nguyên mới có đi, làm ở thời đại này, căn bản là trống đánh xuôi kèn thổi ngược.”

“Bỏ đi bỏ đi, đừng quần hấn nữa, chúng ta trở về đi được không?” Sí Diệm kéo Hoàng Linh Vũ khẩu cầu.

Hoàng Linh Vũ nhìn Bạc Nhai vẻ mặt mong chờ, lại nhìn Sí Diệm vẻ mặt kỳ vọng, hạ quyết tâm___ đi! Cho dù Diêm Phi Hoàng người lại muốn làm ta buồn nôn, ta cũng thật không sợ, đi thì đi.

“Xem ra, lần này về phải nhanh chóng uy bức đám học sinh nghiên cứu chế tạo thủy tinh cách âm... cho dù phát hiện chất gỗ cách âm cũng được.” Y nói.

203. Q.3 - Chương 210: Phiên Ngoại:thánh Đản Tiết Phiên Bản Xóm Núi – Thiên Hạ Thái Bình Nhiều Năm Về Sau. Hạ.

Hoàng Linh Vũ hồi hận, Hoàng Linh Vũ vô cùng hối hận!___ Tại sao, tại sao ta lại trở về chứ?

Rời khỏi Lục Mang Lô nửa năm, y tuyệt đối không nghĩ tới cái đám tiểu lưu manh này đã đem sự ‘trang hoàng’ trong cốc trở thành cái đức tính này.

Chỉ thấy trên hành lang uốn điều khắc dài đến trăm trượng mới được xây dựng, trong mỗi gian cách đều có khắc những cảnh tượng sinh sống tinh tế sinh động, khiến Cao Quần không ngớt tán thưởng sự tiến bộ của các hậu bối trên mặt học nghệ.

Nhưng mà khi y tỉ mỉ nhìn lại nhân vật trong cảnh tượng, liền ngây người.

Bức họa đầu tiên khi vào hành lang___ Một nam tử nào đó quỳ trên đỉnh núi, tay cầm gậy chặn cừu, xung quanh là đàn cừu tản mát đang gặm cỏ, lúc này hắn và bọn chúng mang vẻ mặt đang lắng nghe thánh dụ, an tĩnh đợi chờ thánh quang giáng lâm. Bên cạnh viết: “Thánh phụ Mã Lê Nhai nhận Thiên Địa thánh dụ.”

Bước thêm vài bước, bức họa thứ hai khi vào hành lang___ Nam tử đó bụng đã lớn, một nam tử thần thái thân mật đang ở bên cạnh hắn hầu hạ. Cạnh viết: “Thánh phụ Mã Lê Nhai hoài linh khí Thiên Địa.”

Bức họa thứ ba khi vào hành lang___ Sinh tử. Cạnh viết: “Thánh tử đản lâm.” (*Đản: Ra đời)

Bức họa thứ tư khi vào hành lang___ Ba lão giả vẻ mặt hứng khởi công hiến lễ vật. Cạnh viết: “Đồng phương ba bác sĩ hiến lễ đồ.”...

Cao Quần còn đang cảm thấy hiếm lạ buồn cười, Hoàng Linh Vũ đã sắp nôn tới nơi, mỗi một bức họa, tất cả toàn bộ đều là câu chuyện trong Thánh Kinh, nhưng nữ đều đã biến thành nam, phương Tây biến thành phương Đông, Thượng Đế biến thành Thiên Địa.

Nếu như, đây đã là cực hạn thừa nhận của Hoàng Linh Vũ đối với kinh điển cải biên này, vậy thì y sẽ hối hận cả đời khi thấy được cái gọi là dung mạo của ‘thánh tử’ sau khi trưởng thành___ Thế – nhưng – hoàn – toàn – chính – là – dung – mạo – của – bản – thân – y.

Lập tức, bị___ sét___ đánh___...

Ngoài khét trong non, đập diu trong gió...

Trong sơn cốc tràn ngập tiếng gầm tức giận thảm liệt của Hoàng Linh Vũ, các học sinh xa gần toàn bộ đều ôm bụng cười lớn, lớn thế này rồi, còn chưa được thấy qua Hoàng đại mất khống chế tới mức này. Khiến Mộ Dung Bạc Nhai và Mộ Dung Sí Diệm hai huynh đệ gấp muốn điên lên, thật hận cái đám học sinh thích chảnh người này.

“Diêm Phi Hoàng! Ta không tha cho ngươi!” Câu nguyên rửa rặn từng từ của Hoàng Linh Vũ vang vọng trong sơn cốc.

Tối hôm đó, xuất phát từ tâm trạng khẩn cấp báo thù của Hoàng Linh Vũ, Mộ Dung Sí Diệm nghiêng rằng nghiêng lợi lấy nhị hồ đã lâu không dùng tới ra, ôm đầy khí ai oán, hắn diễn tấu một khúc ‘chí cao’ trong sinh mạng. Tới mức trong cốc biến thành thảm tượng kêu than dậy trời một phen, dọa chết không biết bao nhiêu độc vật mà học sinh nuôi dưỡng, cái này để nói sau.

Tóm lại, thánh đản tiết phiên bản xóm núi có kết thúc lương bại câu thương đó, không còn có ai dám nhắc tới lần nữa, dần dần bị chôn vùi trong dòng lũ của văn minh Đông phương.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thuy-hong-lien>